

VLADIMIR GAJŠEK

IKAROVO PERJE

IKAROVO PERJE

Vladimir Gajšek
IKAROVO PERJE
roman o čudežih in čudakih

Copyright © 1979 by Vladimir Gajšek

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-311.2

GAJŠEK, Vladimir

Ikarovo perje [Elektronski vir] : roman o čudežih in čudakih
/ Vladimir Gajšek. - E-knjiga. - Maribor : Kulturno društvo
Mariborska literarna družba, 2020. - (Zbirka eDition ; 23)

ISBN 978-961-6850-97-1 (PDF)
COBISS.SI-ID 42405635

Za vse vas

Pisano IKAROVO PERJE gre izpod mojega peresa v perje proti vsem zbesnelim bitkam, proti vojnām pa vojnīm časom, ki so bili, so ali še bojo, ja, zoper vsakršno vojskovanje. Zakaj vsako bitje ima posebno bitje. In vsaka podobnost čudežev in čudakov z mislečimi bitji na naši zvezdi Premičnici je le podoba, da lahko poravnajo verjetnostni račun z verjetnimi domnevami ali pa sklenejo račune s svetom.

Avtor

I

JE ŽE ČAS

Jaz sem, ki sem.

Jasnilo se je, ko je poledenela jakost osvetlitve, pa sem jamaril med svetlobnimi jaški, ja, ampak jaz je ječal v prsih in trebuhu, ne v glavi, bolj sredi čela kakor v očeh, kajti imel sem se v oblasti, ja, breznozec, zapuščeni vojaški računalnik pa je medtem že vprašaje čeblljal o tem in onem, ja, doli v ugreznjenem blodnjaku zverinjaku, kjer je nemara mogoče slišati odmeve, kadar zunaj psujejo besi krvosesi, kajpak, po koncu sveta se ni nič več zgodilo. Ali pa se je strojček breznozec poganjal na invalidskem kimežu kvišku, kvečjemu se je vozil po blodnem hodniku, aha, blodil je, čudil se je vsaki posamezni stvarci, dasiprav se je svet že odtrgal od jaza, zakaj, zato. Znova se je zgodilo. Seve sem ves otrpnil, bolj od strahu kakor iz sumničavega srha, če sem najprej ponujal hrano, kujav srd, potem pa sem lahko odklanjal vsakršno nežnost, ja, bolj iz jezne zadostitve in manj zavoljo igre ali usmiljenja, ki me je kar trgalo iz sveta, od ust k riti in k samemu sebi. Od nič k nič. Erinija, lajdra capajdra, je spremljala bogca breznozca, celo sebi je bila nevoščljiva, pa je zapeljevala zajezljiva, je cvilila naravnost neuravnovešena, no ja, takšna reklačularekla je rada delila opazke in se plazila za vsakomer, ki bi jo le želel podreti, saprament mamica dojka, imela je pač zmeraj odprto maternico, čemu le

neki! Mučno, ne res. Koze v telovadnici in zunaj kočijaži, ki so sedeli na kozlu, prevračali kozolce, ja, vojaki volkodlaki v ovčji koži, kajpak, vsi konjači koristolovci, vsi so kovali še vroče železo, spletke, iskrive laži, kopali so se v kovancih, strigli so s koničastimi ušesi, prav tolikšni, kolikršni morajo biti, vtem ko je kobacelj breznogec kožuhal svojo koruznico Erinijo, kosmal ženitovanjski kolač, ja, kolika škoda, kolikšna sreča! Ikar krilatec pa je gospodoval pa tekmoval, obračal se je v svojo okolico, kakor se ptič s ptičem družijo, po naključju je bil izpostavljen, zmeraj je žvižgal v dva cepa: jaz-drugi, bajeslovno je zgoreval, kolikič že! Svoje glavček breznogec, tak strahopezdec zdravega stržena, se je kar naprej učil in vzgajal, se je mučil in nagajal, ja, na invalidskem vozičku, na očku dvojčku, prizadeval si je, da bi se pobotal s samim seboj, ampak vseeno je ljubil mucko Erinijo. Edinček sinček je imel proste roke, težil je za privlačnim ciljem, ko je ves visel na čedni stvarci, in sam je hotel tako, ne res, brez njenih dlačic sploh ne bi mogel biti, ja, invalidska kolca so mu bila v oporo, vse to je postalo del njega samega, pa se je spomnil na lastni jaz, ja, kar je njegovo, je on sam. Mrtvično spanje mu je migotalo pred vidnim pomnikom, zunaj so tedaj ščekači mendrači streljali in tolkli po svojih mrtvorojencih, namesto da bi menjali straže, ja, menjali so dlako in prepričanje, ampak cagavec breznogec ne bi menjal svojega mužnatega podtalja, ki je molčalo kakor v meniškem življenju, nič ne bi menjal svoj globnjak blodnjak, pa naj je menažerijska kletka tudi molčala ko brezčutna siva skorja, ja, ni se zmenil zanje, pa če bi bil pri priči mrzel ne, ja, četudi bi ga pretepli do mrtvega!

Jaz?

Ja, ampak zdaj je ajatutajček zijal, jecljal, ali zavoljo

juckanja ali zaradi jedkih, abotnih zalazovavcev, ja, agenti zlatosledci! Breznogec žabe ni sprejel tega sveta, nikdar ni hodil po njem, pa ga dodobra pozna. Poslovil se je k svetu, še preveč brezbrizno je čutil samega sebe, bil je, je in bo v podtalju, v brezdanjem breznu, potoval je na invalidskem cizovniku proti čisti sredini, zanj je svet brez oken in brez vrat, ja, zaprl se je pred svetom, svet se je zaškrnil pred njim.

Sam sem bil.

Lej si ga,

sivosiv golobček — živi strojček je frfotal kar naprej naokoli po globočnjaku ko prerok, obljubljal je čudeže, ozdravitev, mir. Ni vedel ne kod ne kam. Prav ta malček breznogec je čepel na invalidskem koleslju, že prej je čakal na kazen, prav, obsojen je bil na gospodarico služkinjo. Ker je bila Erinija vendar ena sama. Je bila pomočnica morda vdova, ali je res cokljala ko kakšna spremljevalka, ki ji je lahko pravil zmerom iste reči, sumil vanjo, jo klical Erinija? In se je že vozil po podzemnem blodnjaku, kotrljalo se je, se je peljal stalno po isti vijugi, podrgnil se je po očeh, da bi videl, če je res, ti breznogec, lovec — sen, Veselonc. Bržda mu je bilo ime Veselonc. In na kaj je že pozabil, česa se je spet spomnil? Po ukazu? Nemara se je guncal v ugreznini, v blodnjaku globočnjaku, doli po škrapastem svetu. Nič ni mogel, vse je smel. Prav je, da se ni prevečkrat spuščal v igro, ja, tudi to je lahko pomembno. Ne, navsezadnje je tako vseeno, kadar mezi iz živega mesa, pri kolkih, če je v spodnjem svetu nenehno čakalo strupeno želo, žigažaga glavo preč, če je doli vse žvenkljalo s štekljastimi besedami, ja, kakor bi kdo v šternice gledal. Breznogec žrec je bil usmiljen do vseh, ki so zunaj braškali svoje kosti, ki so si z izžarjenim železom iztikali gumasta očesca, se fižolčkali z očesnimi

jabolki, ja, to je še preveč na očeh. Kako bi si naj razlagal poslednje besede, dednozakupno govorico, kadar je dokončno spoznal, da je v ravšlju, kar ga je vsakič vrglo v narobe svet? Nič kako, nikoli ni narekal za zunanji pesjani telebani. Ni bil ne izvoljen ne izbran, ne obupan in ne štrt, le v žametno tiho je kdaj izbruhnil kakšen zlog. Če je sploh kdaj bil. Če bi prišli pesjani nogoseki spet do njegovih kolkov in bi si narezali meso, kaj! Ja, bili bi ga, pribili bi ga na invalidski prekucnik, zabili bi mu žeblje v dlani in trebuh, prebili bi mu lobanjo in prsni koš, nabili bi mu rogove, odbili bi mu skratka telo od invalidske cize, do nič in spet k nič, zbili bi ga po tleh in ga zbili z dnom, da ne bi ostalo od ubožčka nič, niti prebitek, ja, ubijali bi ga, ubijali bi se z njim, če bi se lahko spustili dol, prebili bi se do samozadostitve, ne res, ker jim ni bilo nikoli dovolj, ker so si zunaj stali nasproti s hrbti, ja, nihče med besi krvosesi ni vedel, kakšen gobec ima, nihče ni vedel za podtalje. Zato pa se je zibal breznozec beračon prav otročje in nor, prav, prav. Ni padel, bil je privezan na invalidski voziček, drvel je po blodni ugreznini nekam naprej, kdo bi vedel kam. Ampak to še zdaleč ni vse, nič ne pomaga, dobro je prenašal zarasle stezice, ki so včasih bile, ni se bal globin in prepadov, kamor vodi bojda sleherna blaznica. In zunaj še mrgoli toli možganskih živali, toliko volkodlakov vedomcev, oboroženih do zob, ki spijo stoje, čepe in kleče na istem kraju, povsod, povsod, kjerkoli, pa čakajo na ukaz, vsi lepo v vrsti, si zro v hrbte in tilnike in lepo ostrižena zatilja, ja, vsi na javnem zbornem mestu, pripravljeni na juriš, juhej. Tako je bil kebček bebček po pravici včasih jezen, ker je slutil, kaj se dogaja onkraj. Preveč neumno, da bi kdaj pojasnil, odkod srditi dvom, ki ga je zapisoval magnetni trak v njegovi betici. Nič

čudnega, če je lahko vse preklinal in ni imel sočutja s številkami, z vsevojaškim zunanjim mestom iz kart, ja, dobro se je zavaroval. Kajti zunaj so gojili razumno norost po ukazih, tukaj pa je edinole lahko priznal, da se je venomer začelo odslej, vse je bilo mogoče, nobenih pravil, prijav in pesjarij! Za božjo voljo, saj ni imel nog, ampak svoj invalidski kimpež, ti si mi prava pokora, breznogec! Kako je sploh s tem revčkom? Ni treba kimati, ne res, saj je tudi češplja Erinija češpljala, ampak ona je gobezdala zmerom o nekom drugem, o rajnih umorjencih, o brezzobih ločencih v ločinah, vedno je kaj rekla. Saj so za bogcem breznogcem skakljali še drugi, sleparski vol Minotaver, na primer, pa še zvezdni pastir Vladimir, pa še kujon Jon, ampak da ne bi česa pozabil, ne res. Gremo, gremo za invalidskim vozičkom, alo! Tudi koleselj hoče govoriti, sicer slabotno in revno, takrat ko žvrklja in škriplje, da se bog usmili. Ja, pogreznjeni blodnjak je vselej besnel, zakaj prav tiho je bilo tod naokoli. Včasih že tako nanese, da kdo spotoma pogine, ko se odpravi in zaide na hudobno pot. Breznogec Veselonc je vzel vse preveč za šalo, pred seboj je imel brezciljni konec, tam, kjer se začne šum med kolesi, ne notri ne zunaj, med prej in zdaj, ja, takrat ko so vsi enaki med seboj. Sedel je v poltemi, navadil se je. Tako mora biti. Ni imel kaj več povedati, rjasti črvi so se zajedli vanj, ga razžirali in izjedali, včasih se je igral z njimi in jih jedel, da bi ostal pri življenju. Očitno je bil skazica breznogec glavni, vse se je vrtelo okoli njega, pa mu ni bilo nič do tega. Na sebi je imel še nekaj spokorniških cap, kar pa bi se lahko zgodilo, ni nikoli zvedel. Nihče ga ni nadzoroval. Nikoli ni znal teči. Tu in tam ga je negovalka Erinija okopala, polivala ga je z mrzlo vodo, ki je sprva curljala iz kanglice, potem pa se je vsula ko kakšen hudournik, ja,

Skozi žrelo, ampak noge niso nikoli pognale. Nihče mu ni prisil nog. Še kadar se je punce Erinija zapičila vanj z očitki, da je one pohabljenec, ko ga je prijela za tiča in se dotikala orodja, ni nič pomagalo. Noge niso hotele zrasti. Takrat se je breznoגע reva počutil kakor v neskončni samici, prišel je namreč čas parjenja in moral je opraviti svoje. Črni detomorilec Minotaver, Ikar perutnina, zarodek Jon in vesoljni Vladimir pa so drobencjali za vozičkom, ja, pravi cukrčki, tudi oni so padli v močvirje. Blaženo so se zaganjali za svojim breznoגעem vodnikom. Ampak samo nekaj dni hoda je bilo treba, četudi po rokah in dasiprav bi bruhal kri, pa bi bili vsi skupaj rešeni. Bili bi doma, brezdomci brezdomovinci. Doma bi bili, ne več v domu.

Kdo?

Kaj?

Kje?

Kaj zunaj se beli, stojijo ure in šotori, pobeljeni grobovi, tihe ruše, mar lajajo belice kune, apneni belež hrska, se mar lasje belijo, in trgovina z belim blagom cvete, pri belem dnevu da beli se bela noč, kakor zastave bele, dvignjena na pol droga, res, kaj res belčeta ko figure bele so obstali, bolj beli kakor bele uši? Ne, šotori in ure ne stojijo, pobeljeni grobovi, tihe ruše ne bolščijo, belice kune pač tako ne lajajo, tako ne hrska apneni belež, lasje tako se ne belijo in tudi trgovina z belim blagom nič ne cvete, in bela noč se ne beli pri belem dnevu, zastav spoh ni in ne drogov, nič res, nič res, nihče ni obstal, nihče bolj bel ko bele uši — ampak so zunanjiki krvniki, vedomci volkodlaki, biriči krvوسي, pesjanarski pesjani v bojnih vrstah, pripravljeni na boj in smrt! Pod enim nebom, cinkovim belilom! Tako je zunaj, ker ni več sveta, kjer je svet nikogar. In nič več.

Če je res.

Ej, zunaj je bila oblečena borilnica, zunaj je bilo vse omejeno z razumom, pogumom in zdravo pametjo. Ja, vsi so imeli noge, lahko so klečali po predpisih, plazili so se po ukazih, so tekali in skakali, sklecali in brcali, kdo bi si mislil! Enotno in lepo so imeli urejeno, prav zgledno, vse so naštempljali, in na, so v hlačnih žepkih skrivali osebne izkaznice, so iskali medliko breznogca in vohali ped za pedjo, da bi iztaknili kje breznogca bogca, prav častno so mahedrali po gorah in dolinah, preteče so lajali, svečano so se bili zaprisegli, ja, podpisali so, da se bojo med sabo ubijali, dokler bo le mogoče. Res so upali, da pridejo not, v luknjo. Enkrat bo tudi tega konec. Sploh niso upali, nepreklicno so ljubili svojo nedolžno vojskujočo se domovino. Bili so si podobni ko jajce jajcu, ja, tako je telovadila samo množica dvojnikov. Bila jih je ena sama čast, eno samo poštenje in čistost. Vsak kotiček vnanjosti je bil razkužen, še zmleti iztrebki, ikajpak. Uspelo jim je dobiti dovolilnico za svobodo. Ampak prav zato se blodnjaku globnjaku niso nikoli približali, njihove drhteče mišice so razumele, kako je treba. Ja, pesjani telebani, same visoke živine po koncu sveta, sami enakopravni bratci in sestrice, ki so se sklicevali na čisto vest, in se klali med seboj, če se je zbrala kakšna zahrbtna družba, ja, vse jim je bilo odpuščeno in pozabljeno. Vse so dali za napredek, hladnokrvno so se žrtvovali, če so se le mogli, le da so se izkazali. Vsi so bili ena sama udarna pest, varovali so si čreva, ja, iz pasti v past. In sum so vrgli na breznogca in na tiste spodaj v škrapastem podtalnem svetu. Požrtvovalno in nesebično so se pobijali, ne da bi si kdaj pogledali v gobec, z enim samim cvilečim laježem so oznanjali svojo slavo, in bolj kot vse drugo so cenili položene škornje, strelno orožje in zdravo pamet,

samoumevno srečo. Zato ni nikoli nihče izmed bevškačev ščekačev zbolel, ne, prej je dobil milostni strel. V njih navadi je bilo, da je vsak skrbel zase, da ni nihče vpraševal po bitju in žit— ju, tako je bilo vse urejeno. Neverjetno, kakšni modreci vedomci, odrasli že takrat, ko se izbrejijo! Ja, počaščeni so bili s smrtjo, ko so darovali zadnjo kapljico krvi, ne da bi obžalovali, zakaj jasno jim je bilo, da so podrejeni drug drugemu. Če pa so kdaj trezno vzkipeli, so vsekakor le zavedno in odgovorno dokazovali, da so pripravljene na preplah. Žrli so iz belih pločevinastih menažk, kadar so pač utegnili, uživali so ob obilni lepljivi hrani, iz čutaric so si nakapljali v grtance malce žgane pijače, da je bilo slišati slinasti klokot, pri tem pa so lagali samim sebi, češ kako malo časa imajo za korakanje in paradne marše. Nihče jih ne bi mogel pripraviti do tega, da bi se odrekli poslušnosti. In če bi morali poginiti od stradeža, bi se izlakotili prav zmagoslavno. Saj so imeli vsega na pretek. Nikomur ni bilo treba zunaj zanikati zločina, nihče se ni pred nikomer zagovarjal, pa še to, ubijali so pač poklicno, razumeli so. Nič poslovilnih pisem, ne res. Tako se je pokazalo lepše. Torej so se postavljali z morijami in umiranjem, zmagovali so v čvrstih vrstah, nikdar se niso zapletli. In vsak je omahnil naprej na trebuh, povsem ukročeno, tja, kjer se je dokončno izčrpalo njih prepričanje. Prihajali so in odhajali v različnih oddelkih, drug za drugim, v strnjene vrste so čutili moč, ja, pa niso zrli ne na levo ne na desno, ne, njihove oči so bile za večno priklenjene bolj k tlom. Sami so si bili krivi. Nikogar niso obsojali po krivem, vsakdo je bil kriv. Ne, nihče ni bil kriv. Ja, pesjani so si poljubljali riti. Nobene malomarnosti! Včasih so se vkopali, ja, pesjani in pesjanke so brezbrizno in ne da bi se kdaj zgrozili, udarjali drug po drugem, zmeraj zahrbtno

in krvoločno, s prsmi v hrbet. Preprosto, vojskovali so se. To je trajalo od ene večnosti do druge. Davilo jih je v goltancu. Lezli so gor.

Gor.

Odpor. Resna nevarnost. Ampak spodaj se je vozil breznogec Veselonc, ne da bi vedel za zunanja opozorila, po najkrajši skriti smeri se je peljal skozi blodni hodnik, ja, mogoče je kolobaril. Nihče ga ni vprašal, kam je namenjen. Že kdaj so mu odrezali noge, breznogcu breznoguhu! In kaj so zunaj režali nad njim, kaj so blejali, če niso nikoli prišli do podtalja, ne res, saj so se spotaknili ob vsak domači prag in sploh niso marali za nebogljenca naraščajnika, le drobili so z nogami, noge so jim zvonile k obredu, lajali so proti še višjim položajem in zvezdam, češ da se ne strinjajo, ker baje obstaja tudi nekje ugrezna, luknja umobolnice, ja, češ kako da je breznogec vrač dregnil v sršene, v možgansko sredico, kako je le mogel, kako da z njim ni nihče upravljal, ne res, ja, in je strepal menda svoje ubožne cunje in sebe breznogega v invalidski prekucnik, pa še strgal bi se lahko pri tem, bo že strgal po šolski tablici, seveda, saj bi se strgal za kos skrilnate tablice! Invalidska ciza je cijazila po samotnih samotnih tleh, to je vse, breznogec trapeč, slok kakor šilo, pa se je nasmihal kakor v sanjah, no, ne bodi no šalebarda! Če ni mavra, je pa šavra. Ja, vozil se je okoli in okoli. Z njegovih usten so padali ženkljajoči in sikajoči nasmehi, udarjali so ob neprobojne stene, ja, iz celice v celico. Iz zatrdlin na kolkih, kjer je imel nekoč, kdaj že, ude, pa je večkrat po malem zakrvavelo. Ja, vozil se je po Sylvijevi liniji, po liniji najmanjšega odpora. Naj napravijo prostor! Tu so mu torej pustili veselje, so ga pustili samega z nekaj norci, pozabljivi ravsači lajači, pustili so onega, da dela, kar hoče, pa si je oživil pohabo,

ja, breznogec, ti si velika pušča! Še na opazke se ni odzval, invalidski koleselj je preskočil vse ognje, prekucnik se je gnal za poslednjim ciljem vseh ciljev, ampak globočnjak blodnjak je sproti rasel, sproti se je raztezal vsevdilj globlje in naprej, ja, za dolgo zrasel podtalni blodnjak, lahko pa da bo hitro uničen in bo posej uničen za zmerom. Ja, braki volkodlaki so zunaj prišli vedno o pravem času, ob pravem času pa so prišli tudi ob priložnost, da bi računali na bogca breznogca ali da bi ga kje izvohali. Računalnik Veselonc se je bil pripravljen pognati med prepadne stene z invalidskim vozičkom vred, in vsi bi šli za njim, ki so zajčje stopali po kolesnici, ja, breznogec tepček se je že prenekaterikrat prepiral za svojo dušo, ja, za svoje odrezane noge. Ampak nihče ni vadil zaslivanja, nogoseki so pozabili, kdaj že so popapcali njegove nožiče v dušeni jedi, kaj šele, da bi se kdo od zunaj spomnil kdaj so na dušek popili kri iz petnih žil, ja, če bi ga le slišali, bi se dušili od režavega grohota, ja, zgoraj je bil vsakdo hkrati klovn in volk. Klovn in volk v enem. Kolikokrat se je revček že pognal z invalidskim cizovnikom po blodni vijugi, globlje v zdoljni svet, premikal je ponikljane in z gumasto peno obložene ročice, vrtel kolesljeva kolesa, ja, kolikič je že drsel, potoval globlje in postajal vse manjši, ja, sladek, grozen, top, kolikerič je že srepo sanjaje zbujal pozornost, za primoj! kaj pa se peha takšen fakinček frkolinček, da bi segel breznog za čevelj više, ja, ko pa ni imel podvrjenih nog, res, nikoli, ja, ko pa še ni nikdar podvrl kolesa s coklo, ja, nikdar ni hodil za svojo pohabo, še v sanjah ne, le trpel je zanjo, ja, kaj zato, nič zato, le dotorej so mu bili nekoč rezali noge, da je bil zdaj ubožec breznogec, do štrcljastih kolkov! Ostro je metal poglede naokoli. Vsaj vozil se je, on, čigar nogata duša je odzdravljala brakom

volkodlakom, ja, prav rad je nosljal, če mu je že vzelo noge, ampak njegova duša je koprnela po novih čekljih in sekavcih, pustil jo je samo med lajači nogači, ja, zdaj je razrezal norčevsko srajco in zdaj spet je pustil oteklino, da so se razrasle v gobasto brecilo, ja, najrajši bi razrezal invalidske gare na kosce, ja, bi se šel vaje v prostem razstopu, zdravega se je počutil, s seboj bi prinesel hodulje. Nadaljeval je grgraje in golčavo, malce je pomodroval o odprtih ranah, ja, pravi čudež, da je preživel! V strženu je udušil dušo, ko je izrezal od časa do časa še krastave bule, ki so se mu zarasle spod kolkov, ja, že zmala je metal na tla kepičaste krpice svojega mesa, komajda obrobke, luskinе, skorjaste lupine. Trpinčil se je, da bi prišel ven, očistil je rano, ampak znova se je zagnojilo, dušilo ga je v grlu in pljučih, ja, ta zmakni prst! ni mogel ukrasti nog. Med pohabo je čisto zbledel, docela kot bi mu odtekla kri, koža se mu je zmehurila, zabito si je pač vcepil v glavo, da je zmeda, da je ukleto uklenjen, ja, čisto je bil klapouh in poklapan, ja, vdrugeč naprej je znal več ko hruške peči, lahko bi mu zmečkalo prste! ja, še koža se vda pod prstom. Dal je znamenje. Ampak že celo večnost jih ni videl, njih lajavse brdavse, ki so bili zunaj zapisani smrti, le naprej se je peljal med prepažki. Hodnik je dušil korake in kolesljevo škrepetanje, vozgrivec Veselonc je blodil, kolikor mu je duša dala. Z očmi je spremljal svoje spremljevalce. So ga poznali, ne da bi ga prav videli? Mu je uspelo? Zelo dobro je znal. Nič ni znal. Iz dna duše se je stročil, ko se je ujedal nanje, drugič pa je ruval uhlje škornjev, če je naletel na škrpetce, ja, iskal je rvanjke, uklinjal je tolste obraze in sploh vse, ki so se spenjali na prste, da bi si potešili radovednost. Kolika neslanost, tu ni nič raslo, še drevesasta praprot ne, ja, pa je drekal po stari šegi. Dražestno, ne res, pustil jih

je med zobjem, z ustnicami je žvečil besede, potem pa je zinil na stežaj, pa ni nobene zinit. Ampak koliko pohajačev postajačev ni moglo nikoli priti do blodišča, koliko se jih je potolklo pri potoglavi hoji, po nehotnih poteh! Tod naokoli se je lahko na potoglavih kolesih potikal le breznojec topoglavec, ja, po globačah rupačah, čeprav so ga nekdanj še malo preveč potipali! Ja, pomagati bi mu morali, saj zdaj ni bil več nevaren. Bil je na varnem, zavarovali so ga, ko so ga spočeli, kar streslo ga je. Ni vedel, kaj počne, ja, kakor mesečnik uspavanec. Z običajnimi vrezji se je pohabil, stisnil je zobe, odprl si je trebuh, da bi videl, če je zares kaj notri. Ja, splavil bi kakšnega otročka, na vse se je pripravil, ampak koža se mu je sproti zarasla navzgor, in kjer je bil poprej rez, je pognalo dlačkasto kosmatinje. Njegova invalidska šklefedra, njegova otroška stajica, ja, trdno je tekla zibel, odločno in vsakčasno. Njegov blodnjak — njegove dečje jaslice, za znoret. Plahutal je, razcepil se je in spet zlepil, po žilah mu je tekla vročica, sama grenkoba, pelin-strd. Vsak ščekač bevskač je klical za njim, ja, zunaj je bil vsakdo klovn in volk. Obšla ga je slabost, če je zaslutil, kakšen je vsak klovn in volk v temi, tam zunaj, ja, zbesneli so se nad sabo, mar ne? In je breznojec prestrašenec nekaj zabevsksknil, ker ni hotel dajati nikomur vzdevkov, ja, kakor hitro je našel kaj časa, si je oddahnil, kolcalo se mu je, se mu spahovalo, ja, zezljal je in sesljal, ker je imel govorno napako, pihal je v kosme vate, odpihal jo je, še naprej se je naslanjal na ročice, izpljunil je ribje olje, stiskal si je ogrce, za buciko velike črne pike, kljuboval je in zahteval žepnino, igral se je s kockami kakor da tuhta ... Najraje se sploh ne bi pokazal. Potem si je odtrgal čeljust, klatil z njo žuželke nad sabo, skoraj bi dobil pretres možganov, ne res, ja, imel je predpisano strogo ležanje,

glavico je naslonil po strani, da se ne bi med bruhanjem zadušil, kaj pa mu je preostalo drugega, vse je dobro izpeljal, naravnal si je spet čeljust in tako odpravil govorno napako, skratka, ozdravel je, lahko je spet gotal presno hrano, sveže sadje in sočivje. Imel je prednost, čeprav ni dobil ne ovsenih kosmičev in ne tekočega medu, ne kaše in ne smetane. Ko bi mu kdo pomagal iz tega! Ampak klovn in volk ni priskočil na pomoč, vsak klovn in volk mu je pognal strah v kosti, vsak klovn in volk bi mu grozil s strahovi pa z grozicami, ja, tujci, otroški zvodniki so ga hoteli vzgajati in nadzorovati v duhu vdanosti do domovine, hoteli so ga usposobiti za vojsko, ne da bi se pri tem ozirali na njegove želje ali nagnjenja, ja, tako nasploh, prisvojili bi si radi njegov invalidski koleselj. Ampak niso mogli not, dol v podtalno ugreznino, in tudi breznogec slugec bi bil rajši prosjačil, kakor pa bi se izpostavil njihovim surovim strupom. Enkrat rekel, dovolj rekel. Imel je dovolj poguma, da se ubije, saj mu je pomenila duša dosti več, zanj so bile noge duša sveta. Nekaj kasneje pa je spet zaznal, da se vozi, trudil se je, da bi naredil kaj lepega in dobrega, ampak ni in ni se mogel pomiriti, bolelo ga je, ja, bil je preveč boječ, fantovski, cineast, lahko bi bil še bolj tepen, še bolj doma, ja, kje pa se je stepal naš breznogec! je pa tokrat spet kaj ušpičil, ja, bolj noriš, bolj te norijo! Zakaj oni zunaj so šli narazen, frfravec breznogec pa je plužil z invalidsko cizo kar dalje po narobe svetu. Na, zdaj pa imaš! Kolikor toliko pa se le pozna, če se čas dopolni, ne res, mir pa konec besedi! Bi rajši začel z onega konca! Ja, nikomur se ni spovedal, ni se izmaknil kleščam, ko so ga potegnili v podtalje in mu predtem še odrezali noge, mu vzeli razsojo, da se je raztelesil in razžvrkljal, se razkrehnil in razcepnil, ja, se je razpočil in razplajhal, ja, bil je ves

razdvojen, razcepljen pa razcefran, razlomljen in naposled še razgneten, dokler se ni celo razsušil, ampak vsakič mu je uspelo, zmešal jim je štrene, lovцем psoglavcem, z njim se ni nikoli nič zgodilo. In vsak klovn in volk je imel kosmato dušo, vsak klovn in volk je tacal, ja, niti en klovn in volk ni vreden, da živi! Zdelo se je, da bo ostal breznogec za vedno molčič, pridkan, potr, ja, da se ne bo nikoli pustil nikomur pobožati. Kakšen videz! Breznogec hihitavec je zapravil svojo dušo, noben klovn in volk je ne vrne.

Drl se je.

Režal se je na vsa usta. Lenušček je ležal in se lepil na očetova kolesa, ja, ni se dvignil. Še svet se je, kolikič že, razbil, invalidski koleselj se je kakor v skrčki skotrljal skozi sredo blodnjaka, po sredi je presekal plodnik in vmesni zračni prostor, čez sredo je razklal svet na dvoje, ja, razbijal je opozorilne table z napisi STROGO PREPOVEDANO ODLAGANJE SMETI IN DRUGIH ODPADKOV! — NE PLJUVAJ NA TLA! VSTOP PREPOVEDAN! NI IZHODA! ZARADI BOLEZNI ZAPRTO! — ja, invalidski voziček je vse povozil, če je le mogel, vse je zbil na tla, vse je rušil pred seboj. Nemogoče, ne res, nemogoče. Tako plahni vest sveta. In razkolnik breznogec je pri tem sanjal, še več, sanjal je lise, neznane mamice, strmoglavce in muhe nad reko, sanjal je trikotne starce, odrezane noge, ki so šle k zdravniku kar same od sebe, ja, sanjal je ladje z zakladi in soline, psoglave gobce, srebrne skarabeje, zobovje oblakov in škrateljne in še toliko drugih reči! Ni da bi govoril! Ali pa ni sanjal, ker je živel stalno notri, v razpori, na površju krhklega dna. Breznogec strojček se je zasanjal z odprtimi očmi, jokal je ue ue ue, potem pa se znenada zbužen zahihital hi hi hi, ja, hahljal se je, pretrgal je molk.

In kakor v negodnem porodu je ožagal neresne tekmece na lomljivi črti, pijance razbrzdance, ki so klatili za njim. Ni pač videl ničesar, o čemer bi se lahko pogovarjal s samim seboj. Dušil se je v skrbeh za vse, ki so šli za njim. Vsaj to je neizpodbitno. Kajti imel je dve ljubezni: prva je bila izvoljenka grabulja Erinija, ki je izgledila gube in svojo škržno režo, ja, se je izdajala za eno samo izgledano luknjo, izčistila je jezik in črevje, izganjala je iz stvora breznogca zaničljive uroke, zapeljevala ga je s pogledi in z ljubeznijo na prvi pogled, da se je bebček kar izgaral, rada se je štrbunčkala. Če ni bilo druge srednje poti, je bil dober tudi izglobani krajec črnega hlebca, ročna postranska izdelava umetnega spolovila, ne res, kako obzirno, pa še srežnata voda in višavski mrč povrh! Tako breznogec breznogon ni nikdar prišel do svoje druge ljubezni. Ja, vitre je klatil, za rakov Špeh se je tepel, izdihnjen zrak iz pljuč pa je imel za duševno razvedrilo, za dušno hrano, ja, s pljuči se ni igrati, pljučem ni prizaneseno! Treba bi ga bilo vzgojiti tako, da bo klavce psoglavce jemal resno in seveda tudi spoštoval njihovo čast in slavo, treba bi mu bilo dopovedati, da mora paziti na svoje telo, ker bo drugače prepozno. To pomeni vzgajati pohabljenca breznogca h kreposti! Ja, zelo resno. Vsi, ki so šli za njim, so mu dali prvo pomoč, zakaj vzrok je resen, kaj šele posledice! Ja, na srcu in pljučih je imel hude prirojene napake, vsaj daljši kašelj je že resno opozorilo, pa čeprav je živahno kimal, ne res, zato pa je iz prsne votline včasih potegnil krvavo črpalko, svoj vriskajoči srček, ja, v srce je videl, trkal in pihal je na svoje srce, tesno mu je bilo in zazebló ga je pri srcu, ki je razbijalo kakor kladivo v njegovih krčevitih rokah, ja, srce je poskakovalo in se od veselja širilo, vleklo ga je po blodnem hodniku naprej, ja, srce mu pravi, da to ni res,

pa onemu ni dalo, da bi molčal, ja, z lahkim srcem je gledal, kako padajo srčni kralji in dame, ja, pa je hitro vrgel srce v prsni koš, tako ga je vsega zbolelo pri srcu; zadel je v srčiko. S kašljem je potlej načel še pljuča, rezalo ga je, težko je dihal in ustnice so mu pomodrele, dobil je visoko vročino in izkašljeval krvave izmečke, ja, shujšal je, da se mu je povесila koža, zbadalo ga je v prsiah, mrzlično se je tresel, ampak kaj, igral se je pljučnico, zanimal ga je zrak. Dihati je začel pravzaprav s pljuči in želodcem. Aha, vodik in kisik, aha. Izgoltal je koščico, njegov čvek pač nič ne izda, z jokom je oznanjal, da živi, ja, saj ga ni več vezalo na mamin krvni obtok, niti popkovina, prvič je torej vdihnil in prvič zajokal ju ju ju. Je že kaj oznanil s tem, cmera nevera! Ja, pot ga je vodila po blodni vijugi v neskončno. Oh, daj no, nuj, nič ni reklo škrtškr, ko ga je že dokaj izgadovalo, ja, nič ni švestnilo ne drlesknilo, nič trknilo ne švrknilo, nič žvenkalo ne žvrkalo, ampak je breznohec gonoba, cuk! hušknil pa smuknil in švistnil, kot bi pisnil, hajde za njim, globlje v blodnjak globočnjak, juriš za njim! Ja, sililo ga je na bruhanje, na vsake kvatre enkrat je čutil ugriz strupenjače Erinije, ja, pupcal bi malo prave kave, če je že težko dihal. Ampak breznoeca ni pičila kača Erinija nikoli v nogo. In ga je bolel trebušček, potem ko je požiral britvice, bajonete pa okove, kislo je zadahnilo iz ust, ja, vse zaradi sladkarij, pa je imel obložen jezik, zastrupil se je, prehladil si je želodček, ja, naenkrat pa je tudi to prenehalo. Ja, čajček in sadni sok pomaga, ampak potem pride do driske, ne res, dosti se je gibal, žlampal je, žejalo ga je, izželi so ga, da je kapljalo in curljalo in teklo z njega. Jokal je ledene kocke, iz oči mu je brizgala sodavica. Davica? Ja, tokrat je imel sladkoben zadah, to je nalezljivo, boleli so ga mandeljni, stiskalo ga je v grlu, nosu in v očeh,

nebnice so se pordečile, aha, lep škrlat. Ampak ni imel škrlatinke, po hrbtu in trebuhu se mu ni izprhnil svetlopičkast rdeč izpuščaj, ja, dasiprav je težko požiral žaljivke, ja, akotudi je že imel vneto žrelo in ga je bolela glava. Ja, stresal je jezik malinaste barve, svoj skrotovičen jezik! Tvegaj je. Tudi v blodnjaku globnjaku je ohripnil, pustil se je izstradati, z jezika so mu vzeli. Krvoloki nogoseki so si ga sposodili in ga spostili. Aha, kisik, aha! To je zmeraj pomagalo. Niso ga spustili ven, čajte, kdo bi namesto njega? Stanje: strojni park urejen! Ja, hrbtenica mora biti v naravnem položaju tudi takrat, ko neznatnež breznošček drvi na invalidski šklefedri in se guga in maje, ja, Veselonc, bitje z drugih svetov, kakšne vzmeti, gumasti členki, vložki, ja, po želji se priklopnik poveča, in udobno ležišče, naj se je fantič od fare še tako spraskal do krvi! Kdo je le poskrbel zanj, kdaj so ga odvedli. Ne le njega! Tudi zvezdni pastir Vladimir bi se lahko razblinil, Ikar tekač bi se lahko razpuhtel, detomorilec Manotaver bi se razudil in bi se strašno razhudil, jajčece Jon bi se razcepil in razkosal v škrapastem podtalju, ne res, polivalno zdravljenje je zanič. Za nič na svetu ne bi šli ven, kjer so si bili pesjani telebani v konce, kjer so mrhe kopljenci goljufali kakor v igralnici, ja, v ugreznjeni globači je bilo varno, lepo zapahnjeno ko v maternici. Zunaj so se znašli le krvniki krvoloki. Zato je celo sam Veselonc robantil. Nič ni bilo iz njega, nič ni z njim! Napisi zbrisani. Če se mu je zdelo kaj čudno, se je obnašal naravnost trpeče žaljivo in kujavo, ja, kakor v dosmrtni norišnici brez razprave. Ja, onkraj žive meje in mrtve straže pa jim čudeži niso pomenili nič več, niso se zmenili za svojega podtalnega prodanca, tod zunaj ga ni nihče obiskal, ja, škoda, da se niso mogli sprostiti in ne sporazumeti. Naj breznožec hrzavec vstane in odide,

zares? Saj nihče ni vedel, kaj še čaka tega Veselonca čudaka, ja, zanaprej ni imel nihče nič proti. Breznogec breznoguh tedaj ni zašel na stranpot. Še prebave si ni pokvaril. Bil je odpisan in odžagan. Razklanček razuzdanček je imel na koncu jezika razmajan jezik, kajpak, tleskal je z njim, brusil ga je, kričal in vpil. Sedel je na iglah. Dovajali so mu kisik.

Je še tam?

Edinost, sreča, sprava. Še zadnjikrat. Enkrat je bolje kot nikoli. To ne spremeni dejstev. A stroji so dobili brate in sestre, je štoklja prinesla, štrk odnesel. Mogoče je kdo trkal, bi pogledal, kdo je. Heja, spet za njim! Pastir Vladimir je že gnetel prasnov in se igral z zvezdnimi barvicami, dožil je mlečno cesto, frcal utrinke, in sploh je bil neroden, ko težka kovina. Ja, zvezdogled Vladimir je najrajši gledal kroženje ozvezdja, hotel je ujeti v pest tri zvezde hkrati, pa mu je ponavadi ena zmeraj ušla. Prepričeval je bogca breznogca, naj se že spametuje. Ja, sem z njim, z onim breznogcem Veseloncem. Ej, komaj bi ga še prepoznali, če bi svojemu breznogemu detecu uspavanke peli. Ohej, škripalo je, vse je pokalo, vtičnice, strgalne igle, spojke, hoj, kvišku, breznogi strojček, bitje, k zvezdam! Krilatec Ikar je najprej poskusil, tega micenega je na silo podil z invalidske cize, ja, sam bi se rad vozil. In jajčece Jon je bil ves iz sebe od navdušenja, skoraj se je zasmilil vsem skupaj. D,o tega časa sta se otipavala kruhoborec Minotaver in kuzlasta Erinija. Ja, še enkrat so ga nagulili, da se je klanjal in imel naveč prikazni o nogavičkah in frotirnih čveljčkih, pa so se mu naježile obrvi, ja, pa še ozkokrile dlani je prinesel k ustom, da se ne bi preveč slišalo, ja, našel je poslušna ušesa, svoja grodna rebra, svojo bikovko resnico, ki je najpoprej usipala po njem, kot se igličevje usipa s smreke, ja, tako

nekako so ga nahodoma srečali in ga ukročevali, ja, sopotniki dobrotniki, so Veselončeve bire! He, invalidski kimpež, poženi se z žabcem breznogcem, da bo spet ham ham. Kakšne zveze, lepa družčina, grd rodovnik! Trdo življenje, ne res. V takšnih trenutkih je hipoma otrpnil od groze, ja, okamnel je in mu zato ni treba postavljati spomenika. Bil je ves ponižen. Nagrebem prsti so ga najposlej pregnetli in učvrstili, pa je bil trden, trden ko zid, kamen in kost, imel je trden spanec, temelj, svoj trden položaj v trdnem gradu blodnjaku, ja, vozil se je, bil je na trdnih tleh, trden na pritisk, ves mehak na razcep, kadar je zatrdno pričakoval, da bo nemara še kdaj na trdnih nogah, ja, saj so zunaj trdo stopali po trdinski zemlji, bincljive bingole, oni ščekači lajači v trdnosti vojske, ja, pa si je trde breznogec obliznil ustnice, še vedno je bil v nezavesti, dobival je umetno hrano. Nihče ni vedel za breznogca Veselonca, nihče ga ni iskal v ugreznjenem podtalju. Zato je lahko tratil moči, vse je šlo v potrato, v najboljšem primeru je izparevalo, zakaj nikoli ni prestavil lestvice, da bi se splazil ven, ni spremenil glasu, če mu je bilo še tako nerodno, le obotavljal se je v nasprotju s svojim prvim namenom. Podoben prizor se je dogajal za njim. Pastir Vladimir, ki se mu je zarezala okrog ust trda črta od začudenja, in tiček Ikar, čigar mlahava krila so plahudrala tako nenavadno, da ne bi nihče verjel, sta si srečno nazdravljala, ja, ne da bi vedela zakaj. Tema se je redčila ko trda litina. Ves čas so vsi skupaj prenašali skrepenele skrivnosti. Preleteli so z očmi zmotni kolobar, ja, odpravili so se, kakor bi šli iz celice v celico, zazdelo se jim je, da drhti tudi tišina prav tako kakor utripanje srca. Mučno vekanje je prihajalo torej od drugod, nemara od zgoraj, kjer so vladali pesjani telebani s trdo roko, ne res. Breznogcu Veseloncu je bilo dano ovohati in

spoznati, klavcem psoglavcem nikoli. Ja, in bil je ves trd na blodnico Erinijo, ja, cunjasta lutka Veselonc je drdral na invalidskem cizovniku trd kakor metla. Igral se je igro »enak med enakimi«. Ja, šele tedaj je mogoče doumel, sedeč na invalidskem vozičku, da je imel pastir Vladimir prav, ko se je zavzemal za nov nastanek sveta, za nove prvine in njihovo enakonočje. Iskal je ozvezdja, ki so se uplinila, ja, nove lune med gmotami in zrcali, ko so žarčila nova sonca in so se tu in tam pokazale sončne pege, ja, jedrca so se razcepila, dišalo je po vodik in heliju. Naokrog so se širili temnejši sloji, ja, obročkasto ozračje. Zvezdni pastir Vladimir je pomignil Ikaru, češ tukaj žgem prasnov. Na gavi je imel Vladimir korono, iz katere je žarel sij, okrog bruhačnega ognja pa so se vrtele krogle. Za trenutek je breznozec razsipnik omahoval, potem pa zamrmral, da mu je vsega dovolj in da se rad ukloni. Ja, to pride od sončnega in luninega mrka. Kraji, ki jih je puščal za sabo, so bili zakopani med ostre sence. In je trčil ob trde trebuhe, spravil se je. Ni se spravil spat. Nasedel je, bil je preveč trde glave, da bi se scela razbil, sosedje so ga hrabрили, naj vzdrži. Bilo mu je všeč, utrdil se je, ko se mu je strdila kri pod kolki. Ja, razbremenili so ga, zelo so cenili njegovo blodno trzanje. Polaščalo se ga je, sam ni vedel kaj.

Je bil res trd?

Ekrazit je pikrinska kislina, posušena slina sveta. Bajonet pa je kratkoročen nož za na puško. Igrali so se slepe miši, navili so igrače. Le njegovi ujci in tetke stroji so si brisali čevlje ob predpražnike, se po vzpenjali na zid in netopirsko cvileč hoteli videti onstran, ko da bi podtalni blodnjak sploh kam peljal. Povsod naokrog je vladala zapuščena tihota, ampak globlje pod invalidskim kimpežem, kjer ni dom nikogar več brigal, tam v bridkih

martrah je zabrel utrinek, ja, vse to je ušlo bolničkovim ušesom in očem, še plamenčki neposvečenega neba, ne res, morda pa so po brložini brljuzgali otroški čveljci pa copatki, ja, so brodili po lužah in po lastni krvi, po bukvastem svetu, če ni pomote, ne res, ja, bunke bojo pele! Petje je bilo breznogcu Veseloncu čisto všeč. Semkaj so ga poslali po april, so ga vzeli za svojega, najbolj kruti mesec. Usužnjencev strah, gib in smeh, izražajoč delno ohromitev, se je ponavljal, temu pa je sledilo očitno zadovoljstvo nad lastno nakazo. Drugič, kot rečeno, pa je invalidski prekucnik napravil skok kakor pri prodajnih avtomatih na postajah, kjer so v davnih časih prirejali sicer avtodafe. Obsedenček Veselonc je vse pripravil, kakor je treba. Zatem je hotel imeti papagaja Ikara, da bi se pogovarjal s pritlikavim ptičkom, ja, bil je zvest in obljubljal je, da bo spoštoval varnostne predpise. Rajši bi dobil papigovko, kakor pa da ne bi imel papagajčka Ikara, ja, tudi z Ikarom sta si postala še preveč potrebna, in če ga je od prijateljstva treslo po udih in ga je ščemela svetloba, če je dobil visoko vročino, ni bilo nobenega dvoma več, da je odkril prav očarljivo priljubljenost, svoj nadjaz. Ko je klical utopljenca Ikara, je začutil, da ga obdajajo peskovniki in da se lahko sproščeno umaže. Ampak potem bi ga grajali in nikoli več ne bi smel čez širok lesen rob. Ikar vikar se je potuhnil v svoje trmasto gnezdo. Saj podtalje ni bilo ne peskovnik ne najemno stanovanje, kjer bi se seznanjali in bi se risale vedno nove postave, pa tudi invalidska šklefedra ni nagovarjala nagobčniških jermenčkov, seveda ne, tudi breznogec črviček ni nagrivoval nagrabkov, ne, nagnil je glavo, nagnil pa še ni!

In to še ni vse.

Navsezgodaj. Tudi med zunaj in znotraj se vedno

razsega kakšen medprostor, ki se mu reče življenje. O, in v tem je bil nepremagljiv čar, ko se je nagnilo vse črno besov krvosesov, ki so kakor v slavju pribrzeli zgoraj mimo, pa so torej le kapljali v zmotni kolobar, ja, prav pogansko in z bobnečo plitvino, koder so naposled zasuli jame, zakopali volilne skrinjice, in so prijazno pokleknili, da bi vreščeče rjuli, razjarjeno preklinjali in se udarili tik pred vrati, ja, prava pomladna povodenj, za dober vihar se jih je nagnetlo, kakor za stavo, ne res, in so udarjali po zažigalnih vrvicah, sprožili običajne plazove, orožje, kovino in nikoli nič drugega ko kovino. To ni res! Ampak je bila prava slast poslušati breznogčev krulež, ja, slepčka sleporojenca, čigar vozno območje je plaho nastopalo kakor na semnju, ja, neznana prikazen, prastara agava, sredi cestišča gola puščava! Breznogec plahun se ni zmenil za agave, in vse to, kar je ostalo tostran blodnjaka, je odpadlo in se odkrhnilo navzven. Ja, tiste čase se ni plašil plahih zveri, čudna stvar, ne res, ni plahtal nevednih, kako tudi bi, zahoga, pesjanom telebanom vsekakor ni nadel plašnic. Le gornja plast peska se je razkrivala pod težo koles, od vseh plati sem, in pri ti priložnosti so psoglavci klavci staknili gobce v posvet, so že utegnili, ja, so se držali stanovitno, silili so breznogcu silaku znamenja in mi-zavest, računajoč na zasilne izhode, na plinske zvezdne žarnice, ampak rebra so že silila breznogcu Veseloncu skoz kožo in silil ga je spanec, ja, silniki, snaživci čevljev so se prilagodili okusu nageljnovih žbic, priložili bi mu par gorkih, ja, so plazili po plazovih in žlebovih, po razredčenih gozdovih, ja, platišče koleslja je plamenelo, vse to je iskrilo tja čez, ja, samo načistnica Erinija je menda ostala v blagoslovljenem stanju, stanu primerno oblečena, tam spodaj z razpoko in z jajčecem Jonom. Od teže koles do Jona so se vlekla svetlobna leta.

Skoraj bi bil nič brez noge res nič, zaman se je zaganjal na plan med svoje bližnje, tja v stoječo stanovsko svoboščino, ja, iz sebe je izganjal mojo hišico-mojo svobodico, kar zmerom je gnal svojo, pri tem pa mu je uhajalo, ja, nič hišnih številčk ne pragov, ker ni bil med samimi svojimi, ljubi strojček, vsak počne pegasto po svoje, ja, prav neumno, ko je s pogledom ošnil vse razen sebe, vse osuple, ja, saj svoj živ dan še ni bil pod rušo, okrnel je v rudni žili iz samega odpora proti potepuštvu, ja, preстал je kaj hudega, ne, sploh ni preстал, kako dolgo je že vedel, kdaj je bil uvidel, da bo Jon dobil otroka, in kaj je moral pri tem čutiti šele Jon, ne res, ampak rad bi pristal na zasmoljenih tleh in bi škilil preskrbljen z živili, ja, potehmal se je le potapljal, je že tako imelo priti, ja, nič novic, bil je opreharjen, povožen, in kaj potem. Navzlic ravnotežju se ni spomnil vsega tega. Jon je bil izčrpan, brezmoguh Veselonc pa si je privoščil dobro življenje, javil se je prostovoljno. In ni bilo nič prejšnjih blodenj. Znova ga je prebudila bebavost. Točkoval je z besedami vpadnicami.

Mrk.

Mračnjaki razsvetljenci so ta čas kaj neradi preložili na prihodnji čas, sploh jim ni bilo mar, če so uživali stare običaje, ja, zgoraj okoli zunanjih obrobkov so zmerom vedeli za lesene in kovinske pesjake, za napetnike, ki so si jih tačas obuvali kar stoje, živahno mimogrede, ja, vedomci volkodlaki se niso hoteli rešiti podtalja, od svarečega podzemlja so pravzaprav živeli, na pol zgoraj, na pol pri tleh. Blodnjak zverinjak bi jih sprejel kakor mesto, ki ga že zdavno ni več. Ikar je takrat spet razmahnil razpuknjene peruti, tako je strašil tiste, ki ves čas valijo neužitno hudoho. Ja, v nekem smislu je takrat breznozec hlapčič začutil svojo ustrojeno prav, medtem

ko se mu je že dozdevalo, da mu spodaj že toliko časa nekaj raste, se pravi krače, sicer pa ni nikoli videl svojih nog ne v maršu ne v škornjih. Ampak zunaj so korakali v maršu, v škornjih, vsi brezimni pesjani so drdrali stavke na pamet, ja, vse skupaj so spravili na boben, na vojaški ropot in v ropotarnico, ja, nategovali so jermene, pljuvali so sivo slino in so krepko čutili izbokline na žvali. In potelj se je breznogec Veselonc dobro počutil, ne res, čutil je celo ljubezen do časa, ljubil je peščene in mesene ure, utrinke in svetlobna leta, ja, vse ga je predrugačilo. Pa je ostal isti. Vedel je, kje so posebno občutljivi, bil je prav spreten, navduševal se je, pričakoval je pohvalo in priznanje, ja, bil je sposoben. Ampak je bil navzlic vsemu pobit in je večkrat tožil, da ga preganja naložen lik, oglašanje živali in časovno mišljenje, pa je kazal jezik, mežikal, trzal z nosom, jezno je povetil ustnico, ja, nakremženo je napadal, z invalidskim cizovnikom je naskakoval spačeno, ti spaka ti! In čisto naravno je, da je potem znova hvalil zavihane škornje, hvalisal kilometrske škornje, da je bril norca, da je ... vse za prazen nič. Nič ni vedel, za nikogar ni vedel. Zdelo se mu je, da je umrl in da ga iščejo. Zaman mu je lahkotna Erinija pripovedovala o obutem mačku, čez čas je zasovražil pravljice, saj mu niso pokazali ne leteče preproge in ne nevidnega neznanca. Takoj po razočaranju je žebral, resda brez prebite pare v žepu, da je še prebogat za vse skupaj, ja, lahko bi si kupoval lahkoživke na tone in na metre, zvelkel se je v čisto drugačne svetove, posvetilo se mu je, da si lahko nakupi vsega, kar zbirko pripomočkov, ja, še samega sebe, ja, počutil se je ko hruška v slivovki, zaprl se je vase, v svoje mrazove, v svoje kalne vode, ki gredo čez mahasto brežino, v svoje neizruvane premoge, in če bi imel noge, bi se potepal. Trikrat bi breznogec

bogec rad umrl: prvič ob materinem mleku, drugič sam zase, tretjič uničeno in dokončno mrliško, ja, umrl bi počesan na prečo, na eni strani sam, na drugi pa žalujoči ostali. Ja, še sejmar mešetar Minotaver je rjul zastonj. In vlačulja Erinija še tega ni izkoristila, da bi se kdaj zares odpravila na pot, stran od tod, kakopak, da bi le ona odromala, ko bi podvzela pot pod noge! V njenih očeh je bil breznogec pohabljenec vedno to, kar ji je ponujal. Komu na ljubo bi se šla skrivalnice? V tem se je skrivač Veselonc bržkone motil. Vsi so ga sprejemali takšnega, kot je bil. Samo nečistnica Erinija je hotela nekaj več. Zakaj ona je zmerom odprla zaponko pri pasu, toliko je že bila oblečena, če ne več, ja, dovolila si je, uredila si je obraz, navila si je lase, ja, gospa vsega sveta je pozvončkljala z uhani, prstani in verižicami, ja, kolikor glav, toliko lasišč, ja, kloka Erinija je sploh imela bujno lasišče, eno samo počezinpočez lasato glavo, kamor je zabadala skozinskoz lasne igle, pa ni nič bolelo, in če so ji šli lasje pokonci, vendar niso zasvetile niti oči, ja, in se ni nikjer vihal nos, ni znala ust odpreti, ja, saj je že cela donda! Nihče pač ni več vedel, kakšna je bila bajna Erinija, nemara le to, da je bila en sam kožuh, ljubosumno zadirčna, v času razdevičenja in odvrženih hlačk, ja, v črnini in slavnostna, dostopna po nizkih cenah, ja, med njenimi prsti so pozvanjale čokoladno črne igle, kakor bi si hotela izpraskati kakšnega otroka, ja, ampak med nogami se niso zaiskrile nikogaršnje oči, ja, prijateljica sprehajavka, udarjala je po kozarcih, iz katerih je brizgal vroč duh po ambri, po stonogah in krvi, ja, bila je zadovoljna z ugotovkom, da je godna za parjenje, sploh je čakala na zdruzaste spodrsaljaje. Oh, in kako je oglušujoča tišina znenada spraznila prostor, kako je vsenaokoli svet zgubljal svojo dvojno težo, smrt in mir.

Vse kakor skrivno nesmrtno orožje. Mar sploh kdo pozna češpljo Erinijo? Da je ne opazijo? Ampak spremljevalka negovavka je splošno znana, vsem na očeh in na ustih, ja, le o njej je slišati. Torej bi bilo treba povedati, da bi se lahko lepotička Erinija pisala Anna-Livia-Plurabelle, ja, kaj je že bila cipa Erinija, saj ni počela drugega, ko da je našla svojega breznogca Veselonca, ga strogo prezirala in noro ljubila, ja, obala v takšnem podtalju, v jami, v ugreznjenem podsvetu, ja, komaj je koga ali kaj videti, ja (Grausssssss! Opr! Grausssssss! Opr!) — vse naokoli je golčalo, mrmralo, pogrkvavalo, kihalo, tako kot je treba, ja. Zakaj ona mu je dala. Medtem so se zunaj vadili mračnjaki volkodlaki za drugačen napad, na gobce so si nadeli plinske krinke, jih snemali, ja, pesjani lancknehti so zrentačili drug nad drugim. V tem je tu spodaj nastopač ustež že sprejemal Erinijino češpljo, burkasto je pritiskal s prstom na njen vhod, da bi jo dovolj vzburlil, ona pa se ni nič obotavljala in mu je pomagala, ja, tiček Ikar tako ni nikdar zdrsnil v zadnjik, ampak je odfrfotal naravnost v združitev, ja, breznogček Ikar je bil navajen, da so ga gladili in mu izkazovali ljubezen, tako je bil vzgojen, vzdržen, ljubljjen, zadoščen. Vse to je počel breznogec prevejanec tako igrivo, kot če bi volu Minotavru vtaknil obroč v nozdrvi, kakor če bi zaprl ujetnika izločenca v razpor in bi ga prepustil nagonom in telesnim storitvam, ja, breznogec Veselonc je godrnjavo smuknil v njen kovček, v njeno priporočljivo globino, v odprto vzdolžno luknjo, v njen brlog, ja, pa je razsvetlil s svojo zamaščeno svečo vso kamrico, ja, viharo je ravnal z njenimi kodrčki, ja, dogajalo se je na invalidskem vozičku, poskusila sta leže-leže, sede-leže in drugače, ja, noro sta se parila, v tako čudnih položajih sta se, ja, lep parček, čudno. Kako izreden je bil Ikar, ud male

družčine! Kaj vse je že bil nož v nožnici, mašilo v luknji, tiček v gnezdu, ja, pa se ni razstelesil. Breznogec možiček je že čutil, kako zadeva z modnikom in dimljami ob Erinijino drugo plat, pa se je slinil in sluzil, srce mu je utripalo, kakor bi teklo na dolge proge, srbelo in udarjalo je in se zibalo gnezdece v spletežu žičnih vej, ja, invalidski kimpež je tekel po progah samoupravnega živčevja, kako neverjetno, lahko bi že kaj rekel, komu že, ja, poglej v nebo in žarnice, takoj, takoj bodi dober! Ja, njegova zažigalna vrstica je bila tisto, o čemer je lizulja Erinija venomer sanjala, se je zagrizla v njegove peščene vreče, v vzhajanje mesa, je rada stiskala med prsti njegovo zavojno vzmet! Že poprej se je pač breznogec klinčič prepričal, da mu rada liže slaščico, se pravi, zmeraj manj ga je bilo, tako da ni nikoli uvidel, zakaj pride tisti hipec, od kod, čemu. Ja, kdaj se mu je tudi izmaknil, ampak potem je šele bila huda nanj, se je kar mašila s čepom, na silo in milo, ja, ščipala ga je z roko, stiskala ga je z gumijastim obročkom ali s palcem in kazalcem, le da bi bil trden, da bi zadišalo, ja, po malem ga je izčrpavala, da bi se povečal, in ga je mazala s slino in z vsemi mogočimi polzili, ja, za zajtrk, za večerjo. Kaj takega, tič Ikar je pljuskal ko pravi medicar v njeni medenici. Še naprej je imel breznogec bastard rad svojega oplojevavca Ikara, tega pološčenega gizdalina. Ampak znenada je spet zaskovikal ženski čeveljček, ja, čevljarji so sušili breznogčeve noge v dimu. In kljub temu se zlatogrivka Erinija ni nikoli začepila, je bil tri zlate vreden! Srčkala se je, tudi breznogec se ji je dobrikal, oba sta si pač odtrgala od ust vse, kar najbolj tekne, ja, čista ljubezen se prodaja za čisto zlato. In nista našla ročice za obešanje rešilnih čolnov. Od ust sta si pritrkala, od ust.

Res.

Enkrat ena. S čim? In tudi je teže živeti od rok do

ust kakor brez nog, ja, zmeraj na novo, saj se dotlej, ko je še skoraj čutil nožiče, sam ni zavedal, kje da je oskrnil preteklost, čas, ki je obstal. Ja, kes in pokora brez nog, prav obzirno se je vozil na invalidskem koleslju. Tri dni in tri noči so mu želi noge, imel je srečo, da je sploh ostal živ. Pa čeprav se temu samo reče tri dni in tri noči, med živčnim osrčjem podtalja in topo bolečino, ja. In se je nagajivček Veselonc skliceval na obvestila, ni popustil vajeti invalidskih gar, ja, neprizadeto se je razobesil čez naslonjalo. In komu je že pripadal, če je bil nikogaršnji, a vsem na očeh. Kaj mu je že pomenilo biti, b i t i sam, ubit v lastnem jazu, kot to, da je prisegal na zverinjak blodnjak, na okus po sodu, na čustvene okvare, ko se je že dodobra omajal, in skoraj v omedlevici, ja, z vsemi olajševalnimi okoliščinami, in je izprva gledal na omikance svetovite z viškoma, brez olupšav, ja, kar tu spodaj, koder so od zgoraj nekoč nemara spuščali plin, da je tekla kri in blato, ja, je počival breznohec breznohe v tuji samozavesti, se je vzgajal zase, da ne bi postal nikdar samostojen, ja, ko polmrlič iz jame. Odkar je bil začutil ob strani obzidni jarek kakor pred stopniškim obzidkom, ni našel posteljne omarice, plaval je z invalidskim furgonom navzdol, jih dobival nenehno po nosu in besnel, stiskal pesti, ja, brez pomisleka je omočil očarane očake, vse skupaj, in v tem je drhtelo nekaj prastarega, čezinček je obtoževal obšite obtožence, vnic je metal kamenčke, voščeno sadje, vozličaste voskaste voži, ker se ni obesil, ja, vsakomer je očital očetomor, seveda, srčece pogan, kakšne noge pa je pravzaprav želel, kaj pa je mogel sam proti vsem, sinček mezinček, lepo se vedi, nezgodal! Tepček Veselonc je ubogal, kdaj so že raztrgali njegove razrvane družinske podobice, družinske urejene papirje. Kakšna zarušana tesla na vrheh! Ampak gojenec breznohec je o svojem

odločal sam. Je bil za v podtalno norišnico, že prav, pretepali so ga, če je hotel vohati ven, videti ven, slišati ven. Ali niso zunaj povzdignili glasu soldatje zabušantje, kaj nima noben korajže, mar zgovorno regljajo le jokci izpostavljeneci, mušje lahki prvaki volkodlaki, saj pritajeno, saj so gomile, presneto da res! saj to ni nič čudnega, nič hudega. Vse se je bilo zgodilo že poprej, da bi se potem vnovič pripetilo, lahko bi se pozneje zastrupil kakorkoli, kjerkoli, s čimerkoli, ja, kadarkoli kasneje, lahko bi napravil samomor za svečane trenutke. Prejkoslej mu niso nič pustili, še spominov ne. Pri takšni maloumnosti bi jim lahko prav breznoži strojček čestital od srca, ja, ni dorasel do vrha, takšen smrkavec Veselonc, ne res, tako so ga z invalidskim vozičkom vpeljali v družbo, ja, lahko bi vsem skupaj voščil obilo sreče, vesele praznike, ja, voščil bi jim za pasji god, da bi donelo po zverinjaku blodnjaku še votleje, ja, imel je votle oči in z votlim glasom bi strašil psoglavce votloglavce, katerih votli čevlji so drsali zunaj, ja, so voščili parkete, ampak breznogca voščivca je bilo volja, da bi jim volil v oporoki ves podtalni škrapasti svet, če bi kdaj odpovedal, ja, vse to bi storil kar zasebno. Nobena reč mu ni bila po volji. Ko pa izkoreninjenec ni imel nikdar svoje listnice, nič ni cingljalo v mošnjičku, kaj pa, kaj pa to pomeni, tako je menda odločila gluhonema vzgojna, načelna, obrambna, delovna in bolnikova drža sama pase, vsaj slišati je bilo tako. Obubožanček Veselonc ni nič zmaknil, kaj bi bil nevaren za okolico, še nog ni hopsnil, pa če bi mu tudi noge naslonili od invalidsko cizo, jih ne bi. V redu, za razvedrilo bi pletel košarice, risal bi brezspolna bitja, same razklance razkolnike, same hopcefizlje pegame, ja, vse brez ust in vreščajekriče, mogoče pa je res izdeloval spominke za tiste zunaj. Opravili so z njim, zanj ni nihče

podpisal, nikdo zmed vedomcev duhovinov mu ni stal za petami. Ampak poda že ne bo žical, ne res, ne bo menda brez nog drsel po tleh, kako pa bi se plazil brez nog, ja, nič ne bo žical z rokami, ne bo stal na rokah, ne res, kadar pamet pride, sreča odide, ja, gorje porednim, blagor dobrim, in kaj bo pankrt, kilav dobrotnik dobrohotnež, ja, tako bo, pa amen! Ha, nenehno je nekaj mlel, ko da ni prav ponosen na vaditelje vzgojitelje, ja, ko da ne bi vedel za narisane glavonožce učitelje! Spravili so ga že davno s poti, odpravil se je z invalidsko šklefedro na pot, ja, čisto sam na invalidskem huntu, ja, naj se jim le spravi spred oči, ja, ljubeznivo cvileč in jecljaje, pa še oprtali so ga, prav lepa posebna oprema, ja, na vzgojnem strmcu. Pustili so ga kar tako v otohlini. Kaj pa je mogel drugega, zrasel jim je že čez pasjeglavo glavo. Spodžagal je most med sabo in njimi-mi. A ne bi rajši sunek pod rebra! Bi se kakor stekli vrgli nanj! vojaški godci jo pač divje režejo, režejo bikce, če treba! Ampak v resnici je drugače.

Vse je res.

Res mu bo še žal.

To ni res.

Res, tako je bilo, bitjece breznogec je imel punčko Erinijo, takšno spodrecano cipico, raščeperjeno kokljo, ampak samo na vajah za pohabljenje, ja, kakor v zavarovalnici in ob hudi uri. Njegova blodnja — breznogo telo, Erinijino telo — njena blodnja! Res da se je bežno približal tudi Jon jajčece, pa se ni nikoli opogumnil, posvarili so Jona zastran Veselonca in Erinije, oba skupaj sta bila še bolj nedostojna. To je bilo za jajčece Jona skrajnje nevarno. Škripanje invalidskega cizovnika je šlo bičkarju Jonu skrajno na živce, ja, tresel se je v breznogčevem trebuhu, včasih pa je skočil ven in delal družbo žalujočim ostalim, na žalost je bil prestar, da bi

odrasel, saj bi se razvil, bi se? Ja, ko bi bil jajčece Jon res ser. Ni kaj v redu, ni v redu? Kaj le ni v redu! Še nekaj podrobnosti. Ja, zunanji križanci živali in bogov, zdaj ali nikoli! Ampak neuravnovešenec breznojec je preziral takšno fasadno držo, štorček norček se ni spokoril, v blodišču je kar naprej stresal z glavo, ja, nihče mu ni pomagal, ponovno se je ves zatopil v znani ropot vozička, ja, znal je ravnati z invalidsko cizo, igral se je med prečnimi oporniki in vzdolžnimi zidovi, še enkrat in še enkrat, pravočasno, ja, tako je bilo videti, preprosto in domače, ja, iz svojih leščin bi izbežal jajčece Jona. Ne, ne bi ga izpljunil, ampak bi jajčece Jon kar sam od sebe skočil k očakom, če ne tako, pa drugače, ja, vrnil bi se k svojemu potomstvu, razvil bi se, povsod bi se vlačil, aha, čemu le neki, cima Jon? Zarodek Jon bi pravzaprav moral b i t i v Erinijinem trebuhu, moral bi pomagati pri lutkinem spolnem občevanju, lahko bi zaužil malo kafrnega olja ali strihnina, ja, omamljen bi kričal skoz sramne ustnice, ja, lahko bi ga tudi ona izločila, da bi zdrsnil po služnični gubi v prho, med dražče perilo, ja, tudi Jon je imel spolne sanje, hotel se je zadostiti. Kaj pa je Jona treba bilo! ja, vedno se je še odtrgal in jo popihal med perilom ven, dasiprav krvav. Ampak tega nista vedela ne breznojec Veselonc ne klepetulja Erinija, kadar sta se poonegavila, ja, ko sta si izkazovala ljubezen in se vedla v popolni goloti čisto odkrito, ja, in sta pri tem mikavno menjala položaje, ja, hkrati sta se združevala z dražili in mazili, kdaj pa kdaj pa je raglja Erinija vtikala vase tudi paličice, slamico za pitje, žlice, vilice in nože, sokovnik in različne ročaje, ja tudi breznojec sladkosnednež se je občasno dražil s šolsko gobo, v katero je napravil luknjo, pa še z mahom in z vazami in kozarci, ah, vse za naslado, mar ni bilo tako? Pustila sta zarodek J ona, naj bo, kjer hoče,

ubogi Jon, saj ni nič rekel, da kaj trpi, po dolgem času se je premikal nazaj kakor v okusni glasbi. Drži ko pribito, ne res, da breznogec Strmole naposled ne bi mislil drugače. Je že moralo biti tako. Zares. Navsezadnje Veselonc ni bil modrijan, ki bi hotel postati vladar, ne poglavar, ki bi želel biti modrec, ja, v sebi je čutil razklanost, žleze notranjice, samopremagovanje. Ampak breznogčeva duša ni dobila kril, njegov nadjaz ni imel nog, ni shodil, nikakor ne. Pa bi se udomačil tukaj, nobene razlike, tako torej naklepa, samovoljno kajpada. Ja, še za grizljaj so ga prikrajšali, zanj ni bilo ničesar, so ga lepo ofrnažili za zalogajček, kaj niso mogli drugače. So ga zunaj sploh slišali, so ga kje zunaj zavohali? Razrezali bi ga, če bi ga kje sneli, snedli bi ga v enem grizljaju. Že niso smeli. Do kod so že prišli, brezspolniki nogoseki! Nazaj! So približno vedeli za njihov položaj? Ja, sami so bili na položajih, vzníc obrnjeni. Ampak se je nehalo. Ni se vmešaval. Ni se razburjal, takšna je bila uvodna ljubezenska igra. Tudi plod Jon ni mogel ven med ščekače pretepače. Zakaj Jon je bil dovolj krepak in zdrav, nič ga ni vrglo iz tira, še jalovost ne, doslej je pač še vedno preživel, zbujal je zaupanje ko zdrav duh v zdravem telesu, častil je rojstvo strojev. Še nihče ne ve tega, to se nikogar nič ne tiče, razen breznogca, seveda, pa še vseh v globnjaku blodnjaku. Ja, ko bi se podtalni svet zunaj razvil, bi se one znakažen narodil.

To je zelo razširjeno mnenje, ne res, čeprav iz ugreznine ni bil še noben spočet ne izpuščen. V blodnjaku zverinjaku so še zmerom umetno prekinili nosečnost, vsi so bili okuženi nedonošenčki stroji. Pa jim ni bilo treba. Naprej, Veslonci!

Nič ne de.

Naj bo.

Naj jim bo.

Pa cepec zvitorepec ni bil gluha ne slep, zaenkrat še ne, nenavadno ostro ga je peklo spod kolkov, prepričan je bil, da je našel vsaj malo zavetja tukaj v škrapastem svetu, le bežno je bežal s svojim invalidskim huntom, ja, mogoče se je izogibal lesketanju, da ne čutil, kako je opeharjen za gležnje, pete, bedrca, da bi se pač ne bi prevaral v nadi, in to je kazalo na boljše, kanil je nekaj kapljic olja med napere in v kroglične ležaje, in motil se je, saj nič ni mogel uteči, blodnjak zverinjak ni imel nikjer izhodnega rova, njegova prištevnost se ni uresničila. Izgon je bil skupen. Hvala za takšne resnice, vse je bilo pripravljeno za breznogca Veselonca, pot se je razpirala vase, ja, častno mesto za hromce, nobenih obljub! Blodnjak globnjak sam zase je že bil neskončno vozlasta luknja, zdaj in večno. Ali je tukaj po naključju zbesnela kamena strela, kaj je res ubežala, kar so jo nesle noge, bi lahko — ali ne more, če so ga pustili pri življenju? In kar naprej je puščalo tisto bliskanje brez groma, ki treska po lobanjskem šivu ko fuga, je vtisnilo dodatni enkratni molčeči pečat, izpraskanko, radiranko, jedkanico. V enakih presledkih se je premikal z mrtve točke ta čas v življenje, ja, na izletni točki, globoko spod sveta. Ob kaj so že spravili malega, malega so že spravili ob kaj, ne res. Ob noge, vsekakor. Ob noge. Ja, tiste bliskavice so že kaj puščale za sabo, menda sivo v sivem, sivi spomin, bliskavo luč, siv strojni jezik, živo čebljanje živali, kaj vse. Strele se je dvignila visoko, pisala je, a molčala, namesto da bi se zrušila in vsekala v samomor ali v otroško laž, ja, odtod torej razkol, cepitev, luč skozi temo! Ampak samouravalni strojček Veselonc je samohotno ostal v ujetništvu, bil je še kar plodonosen, čutil je usmiljenje do zasuka, neprištevnost se je prišteval k svoji podobi sveta,

ja, vsiljevali so mu raz-like, ja, bil je Židane volje, oprijel se je usodnega invalidskega vozička, saj so kolca grmela, ha, kako je ragljajal delovni ropot, in v takšnem napevu je obenem čutil obtožujoče nadloge, saj ni verjel v blišč, niso ga zdravili s tokom, ali pa? V naglici je medlel brez malikov. Nič se ni tolažil, ampak se je včasih hudo srdil, ne res, toliko pripetljajev, pa nič, ja, toliko sijajne ničevosti za zloveščo pločevino! Ja, prav On je bil tisti, ki je poplesoval na invalidskem furgonu ko breznoži medved na žerjavici, da bi ga strela z jasnega! Na to je bil vse preveč navajen, golorit pa gologlav, pa je pobral šila in kopita, da bi si tudi sam skrpal škrpete, saj nekoč še vse prav pride. Nihče ne pride. Redkokdaj je čutil kakšen šok, pretres pri polni zavesti, preblisk, bil je čisto pri močeh, pa je bil videti, ja, da ga bo kap. In kaj je rekla lahkoživka Erinija, kadar ga je strašila z volom Minotavrom, s tem krošnjarjem mrtvororojenčkov, je že čakala na oporoko, na lep rokopis z žigom, ja, zdelo se je, da prenaša Veselonca sem in tja, da ga kar lepo prenaša, ko ga je potiskala na invalidskem koleslju naprej in globlje, kam le, ja, zastonj. Nato je tudi breznožec tepček blodil zastonj. Srečno, breznožček, no, ostal bo tam, ampak naslednjič bi lahko ona prišla prej, gotovo, vse gre kot po loju, samo sleči ga je bilo treba. Je vpadal v besedo, nič ne bo. In vse je kazalo, da bo nataknila sejmarju Minotavru rogove, če ga le breznožec uhajavček zagleda odondi, ja, temu vojaškemu uhajaču Minotavru bi Veselonc zbil roge, ja, zlikovec Minotaver je sopel ko vol, še krave bi se mu smejale, kadar je opletal z jezikom kakor krava z repom, kline ga naj gleda! Ni kaj, breznožec zagrenjenec je ljubosumno pobešal oči, mrdal z nosom, nič posebnega, samo vznemirjalo ga je, če je šinil blisk noža mimo njegovih vek. Namara je celo v globoki rupači globoko

zajel sapo, zločinec Minotaver je pač ponujal knjige in nože in mrtvorojence, vse po nizki ceni, ne res, in to je breznogec najbolj sovražil v skupnem breznu, ja, zato je težko dihal, ustnice so se mu odebelile in pomodrile. Kakšna je bila pravzaprav lajdra Erinija? Zlata je bila. Zlata vsa, še pod nedrčkom naprodaj, ja, prodala bi celo svoje materino mleko, tole vse skupaj jo je zabavalo. Breznogec zmešanec je bil z njo previden in obziren, pa naj je mešetar Minotaver še tako tulil in nekaj stopajev stran poskušal ožreti malčkova čreva. Tutka putka je komaj dočakala naslado, njena čista deviškost je dobila povečan krvni pritisk, ja, bila je razdražljiva, vsa se je predala ljubezni, ja, pri občevanju ni čutila bolečin, medenica se ji je razširila, ja, ob priložnostnem ljubkovanju je že tvegala in grešila, ja, sanjarija je o hudodelstvu, kajpak, ampak hudodelec Minotaver je bil istospolnik, jalov vol, aj! in ji je tako lahko pomagal le ubožček breznogec. Ali pa si je pomagala kar sama. Včasih je odčesnila Minotavru rog, neugnano je migala z zadkom in si potiskala rog razburjeno v luknjo, imela je proste roke, ja, pripravno je suvala vase, tako mično in dično, kakor da ne pozna stiske, ja, dokler ni pritekla kri. In breznogec srečnež je počakal le za hipec, potem pa se ji je pridružil, nedvomno ga je vzdražil njen hropež. Pomagal ji je v nesreči, v presledkih je čutil znake obupa, prisebno nemoč, ja, celo odsotno je pritiskal, ampak je delovalo. Ena sama stvar ga je begala: pripadnost blodnjaku zverinjaku, vse ostalo je eno in isto.

Kaj bi!

Predvsem ni bilo odtod nobenega VHOD-IZHOD. Samo vase zavita vijuga. Preddvor? Kraljestvo senc brez dveri? Tako kratek je čas čaščenja, pa se je namenil ubiti Erinijo Šviglje, boga bi ubil v njej, če bi, zadavil bi jo, bi

jo, in je pohvalil samega sebe, da je kanil tako zlovešče z vsemi in da zdaj naklepa boljše, ne res. Je že mogoče. Nak, nikakor. Ne On ne kdo drug, ja, nekdo drug, ne On. Kar tako je postal nemilosten, pa tega ni imel v naravi, samo silil se je, ko je molil obnovitev življenja, oplojevanje, ja, pač ni vedel, kaj je pravo življenje, ni vedel več, pogreznil se je bil, padal je nizdol po škrapastem podtalju, ja, zato pa je bil tako premaknjeno mahnjen! Ni imelo haska, ni mogel ven. Ja, še zemlja se je vdrla pod njegovim invalidskim kolesljem, svet se je podrl, svet se je porušil prismuknjeno. In čeljustač Veselonc je lahko hramljal po rokah, Ikar tiček mu je lepo prižvižgaval, pastir Vladimir se je žogal z zvezdami stalnicami, plod Jon je imel svoje navadice v krvi in mozgu, ja, lopov Mineta ver se je še kar naprej posmehoval, ja, in Erinija je prebadajoče švigala z očmi po okolišu, kakor da preiskuje, če se ni kdo vmešal, ja, čudno prečudno. In tako je vse skupaj šlo brezno go v nič. Dobil je, kar je iskal. Šleva reva je bil sprt z duhom in zunanji mi fakini duhovini. V pristrešju se mu je prismodilo. To je pustil za sabo neizgovorjeno, ubodel se je s šivanko, ja, brezno goec pokvečenec, ko je šival in šil omračenega duha vse, ki so bili enega duha, ja, pa invalidski prekucnik je drncal, potem je najprej čudak Veselonc odpenjal nečistim duhovom hlače na durce, zatem je drežnj al vanje, jih potlej krtačil, daščil njihove gobce na ščetino, in nato ni bilo odgovora, češ da se drži pokonci in da gleda tudi on tako kvišku, ja, le v duhu zakona se je držal postav, nič se ni vzpenjal, zašili so ga, bržkone je drobil same okrogle! Ampak bolečina na kolkih ni učuhnila. Breznogec brezno gi sploh ni drobil za Erinijo drobenculjo, drobil je samo svoj vsakdanji močni veseli kruh, ja, živel je od kruha in kruha je stradal, rezal je domač kruh svojim

kruhojdecem, uh, ta breznogec! ta klobuštrač je po umih romal, zmanjkalo mu je, ja, ni ga zmanjkalo, zunaj njegovega vidnega polja so sevala črna telesa, ja, zdelo se mu je, da je od zgoraj ujel sem ter tja kakšen lajež. Drl se je v molk, vokal, kašljal, pihal, jezljal, jecljal, bebljal in čvekal in še povrh brenčal, mrnjal, enolično je klical z glasovi, ki so dobili noge in brcali ob stene in popadali v ponovno tišino, ja, nikamor niso ušli, zamrli so, vsi njegovi glasovi so utihnili, zunaj je bilo previsoko, da bi se prerinili ven, glasovi, še in še. In ne da bi karkoli rekel svoji sopotnici, je vrač mazač potem strmel vase, uplašen in užaljen je varoval svojo skrivnost, spomin na smrt, na noge, na samega sebe, ja, otekline spod kolkov so naposled uplahnile. Umiril se je. Nihče drug še ni poizkusil, kako se sedi na invalidskem vozičku, če koleselj teče in nič ne reče. Po svoje se je kar ugostil v ugreznjenem blodišču. In naj se je zgodilo že kakorkoli, On se je udomačil, lahko je momljal in pogrkoval neumljive zloge, nerazumljivo cvileče gruljenje, ja, je spuščal iz grla vrisk in tulež. Nič od tega ni bilo razumljivo, ampak ogabno ... Gnusno ga je bilo videti, oglašanje je zvenčalo naravnost ostudno. Spaček siromaček je preklel svet, začaral se je, zarotil je globnjak blodnjak. Premaknil se je s šklefedro za dober kobal, pri tem pa je pod sabo zdrizal spočite glave, črnoblede sence, senčne lutke. To je bila senčna stran njegovega shlapelega značaja, ja, če bi stal na lastnih nogah, bi jih varoval kot punčico v očesu! Invalidski cizovnik pa je škrabotal dalje, Veselonc na njem. Za sabo je puščal izvaljano blatno testo. Posrečilo se mu je, čeprav je v dolgem času osamelosti ubogal le še samega sebe, obšlo ga je, da bi se razcefral in bi bil vendar skupaj z vsemi, ki jih je zla sreča postrigla na kratko in jim nadela zal videz, ja, bil je

poklican in izbran, ampak nikoli ni bil vpoklican. Preprosto, bil je dovzeten za čudeže. Na invalidskem huntu se je peljal globlje v srečnejšo in blaženo bodočnost. Ali pa se ni vozil globlje. Nemara vsev. Mogoče naravnost. Kam in nikamor.

Kam?

Arestantovsko. Motana svila. Vsak konec ima svoj začetek in vsak začetek ima svojo mejo. Ja, izgnanec v lastnem duhu, še za kruh ni imel, ni se prebudil iz votlega spanja, globoko je spal med prikaznimi, sanjal je za kazen. Še v sanjariji so ga uhali klavci psoglavci, vse je učakal, udržali so ga, udrhali so po njem: udri gal in se mu je spet ulila kri, ujeli so ga, da je ne bi ulil po svoje, še oklali so ga, ukrhnili so mu noge, ja, če so mu gledali na usta, jih je dokončno uročil, ja, v snu in življenju. Zgoraj, na položajih: pometachi lajachi v orožarni klavnici, oprana trupla, ves čas po koncu sveta, ja, vedomci dažbogci, pesjani telebani, večspolniki šolniki, braki volkodlaki, ja, v mrliškem molku, že prav: za vojašnicami drevesa, peresa, nebesa, kjer lahko zaidejo v temine tatvine, v tišine, v tohline tujine, ja, zunaj. V podtalju pa je bil blodnjak hkrati odprt in zaprt, tu se je širil svet iz kamenja in preganjavic, tukaj je bobnela norost neštetihi blaznic, tu spodaj je bebljala blodnja iz breznogčevih vročic, ja, ustil se je, z odprtimi usti je zijal v maternično ustje, ja, breznožno telo je prerasel izvorni greh, docela se je spremenil v žrtev gluhe teme, ja, bil je še samo čar, postal je drugačen, ne da bi sprevidel, da se je skozi blodnjak zverinjak zazidaval vase, ja, bil je grešnik blodnik v izmaličenih medprostorih, sam je bil brez odgovora, iz blodnjaka ni našel rešitve, ne prej ne zdaj, na invalidskem kimpežu je skrčeno in s krččimi prsti pozabljal, se je divje zaletaval od dvoma do izdajstva, od sebe k sebi

tujcu. Razvozlaval je uganko za uganko, da bi se prerodil, udomačil se je v skrivalnici. Dremavo zasanjan ... Ko da ga bo konec. Mogoče bi moral drugače, miril je sopotnike, svoje coprnike za sabo, držal je za ročice in so se zobje pri kolesih ujemali, čakal je, nič si ni pridržal zase, to mu je zbuvalo sum in mu povzročalo prepadenost, ja, pa so ga zadržali, ni važno kako. V mejnem pregršku, ja, vzetek pri kartah. Ni jih ugledal, ugledne ubežnike, grst slame so mu ponudili za steljo. Pa kaj, nič se jih ni prijelo, ki so prijeli za meč, ja, zato pa se je toliko lepše prijela presajena koža na breznogčevih kolkih, nič tolšče in prav lepi šivi, ja, ampak zunaj se jih je vse lepo prijelo, najbolj pa noge, ja kaj pa zdaj to pomeni, saj niso prišli do sem, celo večnost je trajalo, da so ga prijeli v strah, in so se razblinili, ko da niso prikazni, marveč nekaj povsem naravnega, vseeno kje, neverjetno, zunaj, ja, še malo prej je prijel breznogca krčeviteža krč. Se krpe na kolesljevih zračnicah so se prijele. Ja, tukaj je stanoval in bival, tu v globnjaku blodnjaku, ker je hotel odpotovati daleč stran od podtalnega odtod, stran iz globoko lijakaste rupače, iz škrapastega podsveta, katerega prebivavec je moral biti, če je hotel ali ne. In kdo bi si mislil, da se bo še tako razvilo. Ja, breznogec trčenček je že prijel prav, oni pesjani volkodlaki so prijeli narobe, ničesar niso uredili namesto njega, ja, še pred nastankom so ga prijeli, ker ni bil kriv, ja, zakaj kriv! Pa takih se nič ne prime, se razume. V glavnem ne. Klavci psoglavci lahko odjezdijo na lesenih konjih, z njih nadnaravno močjo jim je mogoče, jasno, ja, iz neznanega razloga se pobijajo, vkuhavajo kri, ja, očka in mamica, vsak zase se zavleče ranjen ob vrsto, si izliže ognje na koži in gnoj, ja, to jih zaposluje le malo časa. Ampak vsa teža, umazanija in blato sveta, vse to je ves čas teklo skozi globoko rupačo, po blodnjaku

zverinjaku je klokotalo, ja, koder je breznogec Veselonc iskal na invalidski cizi krč črk, novi jaz, če je sploh kaj iskal, ja, vse se je zbralo v podsvetu, da bi ponikalnice kdaj očistile strašni požar zunaj, da bi brizgnile z gejzirji med saje in kovino, v svet nadjaza, med vedomce volkodlake, tja proti lajačem bevskacem. Kdo bi se tedaj spominjal bebca breznogca tu spodaj. Veselonc je prosil, naj mu oprostijo. In brž so spet bruhali ogenj, oj biriči fičfiriči, takih se nič ne prime! v primežu imajo mučence za nič. Tako je bilo že od nekdanj. Ampak na Veselončev braz ni treščilo sonce, le prav treščeča svetloba je na hipe lila nanj, luč luči, težke posledice. Kakšna svetloba neki. On bi zlasal slepavse brdavse, pa se mu ni zljubilo ne zdaj ne kasneje, gledal jim je skozi prste, če so mu obljubljali zlate gore in mu lajali, da je naše gore list, češ da ima noge čez tri gore, ja, so mu še kar naprej kopičili gore laži, golčali so in grgotali in renčali s hripavimi grtanci. Ampak lajež ni prišel do njega, ni zadel obenj. Tega ni bil navajen, celo ko je spal, se ni vdal, v teh teminah je okolišil okoli in okoli, mrmral, točil bridko žalost, trepetal in blodil, da se še vse unese, saj ni moglo biti res, ne res, pravzaprav se ni nič zgodilo, ničesar ni bilo, kar bi ga vrglo ven, in še to morebiti le zato, ker je izgubil občutek za smeri, zamenjaval druge zase in sebe videl v drugih, ja, sprijaznil se je, prisilili so ga, kdaj že, edino invalidska kolca so mu ostala, ja, sipali so mu gore papirja, da je, že kdaj, gorel od sramu, ja, njihov lajež mu je gorel na duši. Saj ne gori voda, iz zlatega zrna rasto zlate gore, iz zrnatega železa pa usmrtilno orožje. V blodnjaku zverinjaku pa se je vendar imel gorko, breznogec buzaraca je ostal na podtalni dedini, sovražil je gorsko gosposko, ki ji je vedno gorelo za petami, ja, tam gori in zunaj je bilo grozno, na gorenjih koncih so se pobijali klavci psoglavci, golezenska

nadloga, in gorjupasta kri je tekla, gobci so jim goreli od jeze, ja, zato pa so gorski duhovi stegovali pasjegorilje roke po tekočem gorivu, ja, goreči privrženci na gorenjem svetu, gobci gonobivci! Kako je bilo mogoče? Vse sama črvojed. Breznogec gorečnež je gorel v čelo, učil se je jesti, črkovati z zobmi. Bil je star ko gora. In v globočnjaku blodnjaku je bila ubrušena razpotegnjena viba, pot, rov. Ja, breznogec glavač je bil taka gora, da ni mogel ven, ja, bil je malce za goro. Na vso moč se je trudil, da bi se ognil svoji čarobni gori, rabljenim izstrelkom, skriti bolezni, ja, kaj naj stori? Nič mu ni bilo treba storiti. Kaj naj bi storil z invalidskim prekucnikom, ne res. Preostal mu je rov, koder je od nekdanj moral biti, še nespremenjen, a že ves drugačen. Ja, dostikrat svoboden, kar je zamolčal, zaradi malenkosti.

Rov.

Tja — sem.

Zakaj kdo, če ne on sam, je imel na koži krvave proge, podplutbe na zgornji in spodnji ustni, ko da bi se ukosil, ja, to je že mejilo na limanice za čudaka, to je bila vrša za male ribice, to je bila že vnaprej pripravljena past za udomačenega strojčka Veselonca, ne da bi se kaj poznalo, še ključavnice ne, ja, nič več se ni ujcal in ujčkal, saj se je bil odpravil daleč, ja, niso ga ujčkali, da bi se počutil varno in kot se sicer spodobi, če je kdo zraven, pa čeprav frklja Erinija ali kdo drug. Še zapazili ga niso. Če so ga imeli na uzdah, kar peče in kljuva, se je uzdal še sam, trgjal uzdne verige, ja, to je bolelo. Spodaj se je užejal na invalidskih garah, nje zgoraj pa je užejala hoja, ja, lahko bi se reklo, da je bil breznogec ubrisanec žejen samega sebe, medtem ko bi za krvnike nogoseke veljalo, da so kar nenehno žejni krvi. Tako torej, ja, vse je kazalo tako. V norčavi glavi se je ujasnilo drugače, ja, za jasnoglavega

jasnovidca, ki mu ni ušel noben časovni, brezgibni in včasih medmožganski napad, je pomenila dosti že vsaka lasulja, pa naj jo je videl na lutkah ali na strojih, ja, svojo glavo je nosil na prodaj, ja, breznogec, ta zmešana glava, glavanica mu je zrasla čez glavo, razneslo mu je glavo, da se je odkotrljala, pa je stikal s prsti po tleh, in prav zato, ker je bil dobre glave, jo je našel, čeprav ni vedel, kje se ga glava drži, ja, saj ni na glavo padel, ja, in včasih je bil tako čisto brez glave, dokler si je ni spet privil na plosko prisekani vrat, ja, pa je povesil glavo, svojo trdo in vendar bistro glavo, ja, ni se dal, za živo glavo ne. Ni se dal zunanjikom pasjeglavcem, sam s sabo je imel dela čez glavo, vzdignil je glavo proti glavnim ušem glavonožcem, ja, bil je odprte glave, glava ga je bolela od krivice in prištevnosti. Nihče ga ni poklical na zasliševanje, da bi priznal, nihče ga ni skušal, če zadošča, ja, nič zakonitega ni bilo v tem, lažniki krvniki sploh niso marali odkritosrčne izpovedi, kaj bi ga spovedovali in merili tresljaje invalidskega vozička, kakšen poklic, kakšno vzgojo, kadar je telo trznilo in se upognilo v blagem loku, ja, katera beseda neki bi prišla breznogcu brezglavcu prva na misel, ja, bi mu prali možgane, bi ga po glavi, bi ga preskusili z ognjem in vodo, ja, svoje zlo bi mu naprtili, le da bi se krehavo izkašljaj, ne res, kdo pa je zažgal stari dobri svet, kdo je razburjeno zanetil svetovni požar iz golega ljubosumja in domotožja, ja, kateri pametnjakovič razdraženec, zaslužni krivec, ja katera zdrava pamet se je sklicevala na vojščake volkodlake in njihov krivdorek, ja in celo brez povoda! In ne da bi se poglobil v vprašanje, kar menda tudi ni zmožel, ne da bi častil kogarkoli, je utaj e val uteži, upor, utrip srca, ja, ampak je priznaval, da so mu nekoč vzeli noge. Ampak komu so jih potem dali. Menda ne malim ribicam, udomačencem, čudaškim

tičkom tu spodaj, ki so se ujeli. Takšna prikazen, bojazen, porazen izvid, prazen zid. Dobil je, kar je iskal. Narazen, golazen! Ne, niti hramljaj ni. Ni imel ravno lepih lastnosti, lepih navad.

Ni.

Ni in ni.

Kar na dan z besedo, krivdorek za en drek. Bi jim glavo odtrgal! Ti porednež ti! Neumnega se je delal, blodnjavo je čivkal in pivkal. Ni to popolnoma umljivo, kaj, če je že večidel in tako nedosledno sledil nikljastemu invalidskemu cizovniku, ja, že od daleč sta se pripeljala s poživinjenim dvojčkom, na katerem je visel ko stara bisaga, ja, na ježni poti. Lahko bi odpeljali invalidski hunt na oslovsko klop, da bi vrgli potem še breznogca pokavca s klopi pod klop, ja, kmalu bi bilo po njem, ampak ne bi vrgli oba kmalu!, ja, ti kača ti! Še invalidski voziček bi dobil karcer, čeprav so ga oskubili do kože in je pel ko tovarna živina in kakor pustolovec v puštinji. Ampak se hemepež Veselonc in invalidski kimpež nista vdala zunanjim šakalom karakalom. In sta vedno kasnila, zunaj ni bilo več mesa na karte. Pa Erinija je bila v takih primerih skrajno zoprna, ta bedasta fukača kar v ševiotasti obleki, ja, hotela je vreči krivico na svojega malega ljubčka, in breznogec ubožec bi sprejel krive preroke, vzel bi krivdo nase, čeprav bi ga obdolžili vsi po krivem, ja, krnjavo dete bi si s krcem odrezalo roke in jih vrglo ven vedomcem volkodlakom!, vse bi dal za svojo križemgledo sosedo Erinijo. Pustil bi se celo linčati, le da je smel klinčkati. Breznogec Veselonc je bil vklopljen, dasiprav zmešan stroj, bil je čudak siromak in zavrženec poraženec, pa ti priključ kaznen nase, pa se ti pripelje s tinkljajočim vozičkom prepozno, ko da mu je spet kaj planilo v glavo! Na srečo so se postavljali tolstorepi

tolstoličniki v bojne vrste precej od tod, ja, so kuhali napitke in zvarke, ampak breznohec bi kljub temu rad srečal kdaj pikapolonico ali kobilico, kar z njo bi škrtal, odletel bi z njo, poročil bi se, služil bi, ja, vsaj dokler se ne bi naveličal. Zelo neudobno se je bil namestil v lijakastem kotanjastem svetu, ko je potoval skupaj z drugimi, ja, z zaplečkarji zapečkarji, vsakogar je upošteval. Tudi ko bi se imelo kaj zgoditi, bi od vseh tu notri ostal nemara samo šelest zapisov, ali pa še to ne, le mučna tišina bi odgovarjala sebi, češ da se je vtilo v čas. Peščice v globnjaku zverinjaku ni bilo več, nikogar več, ampak so obstajali le podatki, ja, kakor mrtve izginule zvezde, katerih svetloba še zmerom žari, čeprav zeva tam, kjer bi sonca žarela in koder so sončeca sijala, ena sama in neskončna praznina, nič več ko črna luknja. Na razdaljah je bilo čedalje manj postankov, vsaj to se ve, ko se zgubijo skrivne misli in ko postane očitno, da je dodelil breznohec Veselonc vsem čudno milost, ja, ravno takrat, ko so to najmanj pričakovali. V ograjeni jami. Kolikanj napitnine je dal, da bi prepoznal zaglavje blodnjaka, da bi dognal smer vožnje po jašku, da bi uveljavil šolsko zrelost, prištevnost, resnicoljubne dokaze! Ja, nihče ni nadzoroval njegove duše, vsakda pa je lahko meril in govoril, ja, in bolje so bili obveščeni, manj so imeli možnosti, naklonjeno so šumeli in si dajali znake, ampak trma Veselonc je najbolj šumel in motil, vsak znak je imel za predmet, ja, ponavljal je eno in isto, ko da označuje različne reči, ja, vreden je bil svoje nemoči. Če je kaj rekel, se je uresničilo, ja, iz besed, kolikor je sploh zlogoval kakšne besede, so se same od sebe ugnemale reči, ja, če je rekel »Jabolko«, je že gnecal v roki jabolko, če »Hrošč«, so že letela brencljajoča krilca mimo njegovih oči in nosu, ja, vse po vrsti, le nog ni mogel priklicati. In kam je kanil?

Zunanjiki nogoseki, ja, ona uradna suhost, vojaška krepost, vsi braki volkodlaki so lajali v en glas, češ breznozec Veselonc, precej priznaj, če si kriv, kosmata kapa! Ampak ihtavec občutljivec se je umaknil v blodnjak zverinjak kakor v katakombe, ja, z vozičkom se je skrila v prekate kazemate, da ga ne bi prijeli v precep in ga gledali ko črnega Žoharja v skledi. In mu je srce smuknilo v hlače, tako gre tudi ljubezen skozi želodec, ne res, in je na vsem lepem zamrzil Minotavra rogonosca, to vprežno živino, kar mnogo je razbil s steklarskim kladivom, ja, ta pincgavec je za kazen ostal vol, ja, kakor brezjajčna jed, ja, Minotaver je krulil, mukal, blejal ko nedolžna žival, pripravljen je bil na klavnico in pripravljen ubijati, kadar je lizal moško in žensko seme, ja, zlikovec Minotaver je tako požiral mrličke, ja, zverinski sejmar Minotaver! treba bi ga bilo razčtetveriti in poškopiti z njegovo nedolžno krvjo zunajni svet, ja, treba bi bilo blagosloviti vojsko z Minotavrovim hlipanjem, ja, vse proti urokom! Za vsak primer pa je ostal krošnjar Minotaver v škrapastem svetu, ja, vlekel bi invalidska kolca in Veselonca breznozca, če bi invalidski hunt odpovedal, ja, ben ben ben je kopitljal poživinjeni Minotaver. Zlata Erinija se mu je ponujala, pa vol ni mogel nič, samo vlažno jo je gledal, mučno zamukal, ker ni mogel naskočiti. Doslej še krvolok Minotaver ni posiljeval, bil je skopljen, ja, z nesrečo je prinašal srečo, če so mu ponujali drobno pecivo, španski veter in druge sladice, pa je zarjovel in zatulil, ja, sladice, kolački, pecivo, tisto z okusom po žaltavem maslu, ki ga je brdavslja Erinija sama spekla, ne res. Ja, odročni vol je kdaj nemara res zdihoval, mulil ščavje, hropel je, mukal, tulil, in temu se ni čuditi, maliki radi rjovejo. Breznozec božjastnik bi ga najrajši ugriznil v gobec. Kavelj Veselonc se ni pomiril, pač pa je predvideval, da bo še srečal

volkodlake ovčjake v kakšni staji, ker staje morajo biti nekje zunaj, ja, nagnal bi poživinjenca Minotavra ven na pašo, da bi lizal ogenj, sol in pepel, prevečkrat se mu je sanjalo o strmih pobočjih prek rosnega morja in čez noro goro, imel je privide, revček tepček, žitnega polja in makovega polja, ja nekje so že padali strmi bregovi, kjer pojo tresorepke, ja, tja bi poslal klavno živino Minotavra in Erinijo pastirico, pastiričico večernico, hajd oba na pašo! Breznogec Veselonc ni nikogar gnal na pašo. Ko bi se lahko zapletal vsaj ko berglež! Če je že bil veseljak Veselonc blaženo zabit in če se je ponotranjil, ja, če je bil šlatek škratek takole zabit v temnico blaznico, bi moral že razumeti krotivce plahih zveri, ja, naj oni povedo kaj novega! Zunaj so čakali na govedino, prižigali so ognje in prasketali s pokalicami, ladja za prevoz bolnikov je cvilila prav gizdalinsko, ja, kako je mogoče čez in onkraj, ja, trnjulčice Sneguljčice pesjanske so se lišpale in krišpale, da so klepetci pasjeglavci videli vse v rožnatih barvah, ampak zamudili so ugodno priliko, priliko na gori, ja, čimdlje in bolj so razmetavali oblačila kakor na semnju, tembolj so docela spregledali ugodno priliko, zakaj nihče ni vedel, če bo odnesel srečne pete. Usoda je umrla in mrtva usoda je gnila po koncu sveta, uplesnila je kovarje orožarje. Takrat je bilo lepo vreme ko lepe umetnosti pa lepo slovstvo, takrat se je še dalo komu kaj natvesti. Še znaki so bili znaki. Pa se je prelomilo in so si znenada pokrili peki nogoseki noge s plahtami, so zavezali jezik, da jim ne bi odrezali nog. Breznogček žlobudravček je doumel, kaj so pravzaprav nameravali, kaj naklepali. Torej je glede služkinje Erinije natančno spoznal, kaj da je razvrat, ja, afnača Erinija si je sposodila noge od neke Izolde Morgan, ampak to je že druga zgodba, ne res. Ko je šla krasotička Erinija, da o komarjih ne govorimo, po

blodnjaku in potiskala invalidski kimpež, se je ravnala po splošno znani resnici, da je namreč treba ugodnika Veselonca od časa do časa spraviti še bolj ob pamet, ne da bi palček malček vedel kako in zakaj. To se ji je vselej posrečilo, ja, strašila ga je z Minotavrom, ki da piha ko hudournik in cedi slino, kislino, ja, govorila mu je o pošvedranih šlapah in sploh o obuvalih, sicer bi oba skupaj doživela še vse drugačne stvari, najmanj pa lavino od zgoraj navzdol, veselje do poklica, podcenjevanje. Za vse je bil spet in spet kriv breznogec Veselonc, ti skaza ti! Vse je bil sprejel nase, tako sta si bila res bot. Veselonc robot je bil na njenih ramenih, ja, breznogec rabotnik je odslužil svoje, pa je prasnil v smeh, koža mu je mlahavo visela z ovelega telesa, pa tako mlad! Pomehkužil se je, ja, niti z besedico ni omenil, da je samouk, ja, moral je lizati njeno češpljo, smolo v medu. In je nihal na invalidski cizi, pa ni padel, lahko se je ujel, ja, breznog je bil, se je naprezal, da bi zvonil z nogami. Ampak tako ne gre, ja, s kolesljem se je vihtel sem in tja. Vsak dohod je glušel, nič ni bilo zaprto, nič zapahnjeno, tako pa se pahnjencek Veselonc ni mogel skriti na konec sveta, ni se mogel zamajati, da bi ga odneslo do Tarsisa. Konec sveta je obesil na klin. Strmel je nizdol hodnika, koder so se ožile svetleče se tračnice, ja, pot je šla v globini v klin. In breznogec je bil kriv pred zunanji krivoprisežniki samonogi. Vse bolj je krivel. V globočnjaku blodnjaku so se pomešala kriva pota, ja, zato je gledal breznogec burklež krivo, ja, sanjal je čevljarski krivec, ja, pridušil se je, da bo zaigral razkralja, raztaknjeno igračo, ja, bi si raztreščil glavo! Lok zarje, e j razkol. Maltast je že rasel s sencami, kjer je vzhajala prebadajoča luč, in ni vedel ne za dobro ne za zlo, ja, in gladoven poživinjenec Minotaver, ki je budal, pa mu nog ni zbudal, si je zaslužil, da bi ga s

korobačem! Pa ptička Erinija, kako si je pomazala prsi in noge z ličili, prav lično, ne res, lička so ji gorela, potegnila je dedca pri zaponi, da se je utrgalo. Ja, lahko da je bil kriv, če je bil kriv. Bi še malo pospančkal, kakopak, tepček bebček se je potrudil, da bi ga upoštevali, zakaj zdelo se je, da koleba ves čas po slepi ulici. V resnici je vodil kolo na invalidskem koleslju. Bingljal je na invalidskem prekucniku kot običajno, žvečil je žvarovino, ja, ko da bi žrl žagovino. Kaj pa se je pletel v pohabo, predznambo in med zločinske prestopnike, je bil pomotljiv, prepričan o krutežih, da niso krvavi pod kožo! Prenekaterikrat je vse mirno prenesel, ja, zaneslo ga je v seznam izgub, ja, bil jim je le za štafažo, z vnetim grlom je prosil, naj mu odpustijo. Breznogec breznoguh jih je rotil, naj se ga usmilijo, mučil se je, moledoval je, da bi mu spet naštancali noge in mu jih pritrdili na kolke, ali pa vsaj na izzobčana kolesa pri invalidskem koleslju.

Do kod je šlo?

Do kod je še kod?

One. Kam?

Oprtiv? Dosuha? Besedo so mu vzeli iz ust, ki bi jo lahko bil naizust povedal. Ni imel niti pojma. Takšne odirajo na meh, se ve, takšne firbce. Je kdaj opravljal daritev za rešitev? Za zemljo, za kamnito žrmlje in projo, za burkle v peči, pa še za kaj, za milo iz ovčjega loja, za svečo ob smrti uri, da bi sedel zvečer ob ognju s prekrižanimi nogami, če bi mu zrasle, da bi pil žlahtno vince, da bi šel v vinograd z vilo rusalko, ja, opravljal je, ampak je vse skupaj bilo, žal, laž. Je že tako, zemlja je cena za reveže, treba je bilo okopavati in ragoliti, ali pa ni tako, nič ni. Po tleh se razsuje zlato žitno zrnje, koruzni zдроб, če se zganejo križni kozolci, ja, breznogec plašljivec ni verjel svojim očem, vmislil se je v sramežljiv položaj,

grizljaj je pšenčavo meso, postlali so mu na pšeničnici, seve, invalidski cizovnik je bil lepo oblazinjen. V sebi pa je zehavec ciganče zadržal praznično praznino, zacimilo se je, ja, dročkal bi zrnje, luščil bi golač, ja, ko da pride obloploden čas, polna kašča, zabeljena skleda žgancev. Že vnaprej je slutil, da ne bo nič iz tega, peklo ga je, ja, bi poslal Minotavra v deteljo, mrho kujonsko! Drgajsaj je z invalidskim huntom po votlastem podtalju, kajneda? Zarsbelo ga je, pa ni nič odvrnil, ni si lastil senožeti in gozdov, koder so tekali dvoji podplati in jo drobili med mah in strupene gobe. Ja, padar Veselonc bi jih vsem nadrobil! Na koži se mu je pokazala jagoda krvi, krvav okus volčjih jagod se je razvlekel po hodniku, ampak tu ni bilo jagodičja, nihče ni prečesal volne, nihče ni nosil vreče moke na hrbtu, nobeden ni sejal ne žel. Zakaj nekateri še niso nikoli prekoračili morja ali zažgali brunarice, uživali in ljubili so se med seboj, tako kot je treba, z dušo, brez duše, imeli so nebeško grešno zemljo, vsi prsteni in zgubani, ja, svoje domače čase imajo, svoj jezik, drobovino, ja, sprostiti pa so se kar na senu, med koprivami, med zelišči in sočivjem. Ampak v blodnjaku zverinjaku je drgetalo, to je res eno samo mučenje, ja, breznogca pritepenca je spravljal v obup. Nobene zemlje nimajo, vse ozemlje imajo. In koledo in koline, ja, pečena kri je zacvrčala zunaj z vranjimi vrstami, zakrinkani hodci so šli kakor na vas pet, po prstih so hodili, zunaj so hodili na počitniški lov, ja, v najete, hodili so drug za drugim, sem ter tja in brez konca in kraja po koncu sveta, ja, težko, a hitro so hodili gor in dol, v gore, med svojce klavce, v hodnih oblekah, jim je šlo vse navzkriž, ja, pa so hodili drug drugemu v zelje, oviti v hodnične rjuhe, hodoma so se pobijali tedaj znad blodnjaka zverinjaka, hodi k vragu! Ja, tako kričijo

spotoma strojnice, braki volkodlaki, uporniki, ki se jim je zvrtilo zaradi sumničenja. In če bi se zvedelo, da breznogec Veselonc sploh ni ukradenec, ampak da beblja ko škrbastostari bebec, bi ga nikdar ne spustili ven, ubili bi ga, ja, v njem bi ubili ihtavo slo po nogah, ja, kupili bi mu hodulje, ne bi ga kar tako gnali od doma iz podtalja, ja, zvedeli bi, kje se je skrival doslej. Še ena možnost se je pokazala, ja, v suhem listju bi kožuhali njegovo kožo, če bi ga izsledili, postavili bi strašilo sredi polja, v buče bi izrezali oči, nos, smejoča se usta, in bi v izvotljene oble prižgali sveče, ja, takrat ne bi lajali, v napevu kolednice bi si prišli na ramena Ikarova krila, Ikarovo perje, v hlevu in čez plot bi izluknjali led, v coklah in škrapetah, v cunjah in malhasto bi korakali, ja, kaj pa bi potlej še lahko storili, če ni bilo več sveta, nemara le to, da breznogca klapoušnika niso naznanili, da so vseprej pili tobak, zmrzovali med dimniki sežigališča, ja, vrage sovragi! Nič se niso bali, kurili so visoke kresove, bevskali so, revskali in peskali sajast sneg. Ampak tudi o tem niso imeli povedati nič natančnejšega, ja, ne. Čas je bil naokrog. Ja, hladni mrkogledi koledniki so hudobno klali, pribijali so, da jih nič ne briga, v prhneči slami so lajajoče žvižgali, potegnili nože, orožje, o bože, obešenci so se pognali šumeče v napad, prebadali so se z ostmi in struparsko tavalili po ledeni dobi, metali v nebo olupke, kožo, kremplje, parklje, ja, so runkali ko rezani krvaveči pujsi, in vse se je upepelilo, marsičesa so se naučili, ja, da se niso ustavili, ja, zunanja združba sodrga, takšna krdelca pa tolpe, svojat zanikrna! So se vračali, kaj, s sekiro, med gnoj, mrčes in zalega, golazen suhoparna, pregrajena čez zvite in pobožne zvijače, ja, sebi v prid, ja, sebederci, na suhem rastoči pasjeglavci pozvedovavci in brezverci, molivci, pozvani na dvoboj, iskaje pozrcalino, ja, so še

pozvanjali v požaru in malo pozvončkljali na požarišču, ja, so vse kosti poglodal in so ubogali, ja, so iskali kritje pred svojim ognjem, so krili umik čet, so koščice izgoltali! Šli so k pogrebu in za svojim umrlim svetom kakor gre noga v čevelj, ja, na vas in na vojsko, so šli vsaksebi, naprej, zmerom samo naprej, so šli za hlapce, zdoma, čez svet v nič, ja, bevsakajoč glas je šel po koncu sveta in čez ornico, ja, zlahka in razumno je šlo, šlo je v zgubo, vse je šlo, ja, ampak beseda jim ni šla z jezika, ja, to pa ne gre, tako ne gre več naprej, naj pojdejo nekam! So sploh kdaj izčinili žito skoz rešeto, ja, žal laž. In breznohec bajaničar ni rekel ne bev ne mev. Z njim je šlo vse narobe, ja, betiček besedaveljček, kako naj ga besi krvosesi jašejo, če je beseda meso postala in je bil ješč, še tešč. Neroda Veselonc je spal na invalidskih garah ko klada, ki je šla na dvoje, pa so ga pustili, naj izgovori, češ bo že izblebetal, če ne drugače, pa med srhko groznim spanjem, saj ni spal v grobu, ni budil spečih, ja, je že kaj govoril med spanjem, sam v spalni haljici ko spavček dojenček, ja, rad je to počenjal, igral se je spavca. Ampak želja, ki jo je čutil do spanca, je bila tem večja, čimdlje se je vozil po škrapastem podtalju, da bi pripotoval čim dlje. Zunaj so šli šparoma, ja, so stali v pozoru, ko so drobljancu Veseloncu spadle oči in je zaspal. Ja, zunaj so klavci psoglavci, hudi duhovini spadli na srenjo, so se topli s kleparskimi spajkami in udrihali po sprožilnih vzvodih, ja, spasli so zelenje, spajdašili so se in spackali goli razum, zdravo pamet, to pač spada k stvari, kaj, braki volkodlaki so se še vedno spametovali! Ne, notri v blodnjaku globnjaku ni nihče spal, le invalidski voziček je šel, koder je šla pot. Ja, spanje je oslabilo njegovo telo, oskublo ga je, in so besede škripale kakor odvezane rane, ja, prišle so mu v meso in kri, ja, bil je navajen vztrajati pri budnem stanju, ja, prazen

Žakelj ne stoji pokonci. Dušeno nihanje invalidske šklefedre ga je uspavalo, zravvalo ga je s tlom in dnom, ja, mesene besede so se prikradle druga k drugi, polzile so iz spakljivih ustec, tolkle so in pošastno trohnele, vržene čez svet, in potem celo tišje od tihote; ja, besedasto meso se je izmikalo; kazale so na molčave mesnate ustnice, ja, tiste besede so se zagrinjale v molk in mesovje; ja, tiste besede, ki so brbljale, čenčale, drdrale, fudlale, govorile, hohnjale, jokale, klicale, lizale ali lajale, mrnjale, natolcevale, obtoževale, predle pa psikale, rjovele, sesljale, šušljale, tolkle in tulile, ubijale, vpile, zezljale, žuborele, žalile, žebrale, žvegljale, žvižgale, žigosale in žgečkale, žolčljivo žokale v čarovnijo sredi blodnjaka zverinjaka, ja, tiste besede, ki so se izlegle, so se potem razkosale, zdrobile, razžrle so se same v sebi, ja, so zgorele in se posušile, mrtvele so in migetajoče obležale prepuščene neužitnemu razpadanju, ja, kakor seme smrti. Besede, šepetajoče duše, so terjale svoj pomen, ja, kakšen pomen je imelo vse to, končale so v medmetu, v vezniku tišine ... Tako je umrla domača govorica v poslednjem zvenu, zadušila se je v komaj porojeni zamisli, na robu krika, pod izbrisanim znamenjem, ja, govorica se je zadavila v votlem grlu, ni je odtehtal niti konec sveta. Ja, celo breznogcu šepetavcu ni nič pomagalo. Prelepo bi bilo, ko bi negode Veselonc sanjal, kako hodi s cepeligami po kočuri in melje ajdo na luske, ja, ko bi le bil vsaj vaški bebček revček in bi spal pod vegasto slamnato streho, na tleh med slamo, ja, ko bi imel vsaj kletev na jeziku in bi ga lahko zasmehovali, ga brcali in kamenjali, ja, nič lepšega ne bi bilo, ko bi volkodlaki pesjani, tile zunanji ščekači lajači bili počestni garjavi vaški psi, ja, jim psina ne bi gledala iz oči, ja, ko bi bili psoglavce samo psi! in vse bi bilo v naj lepšem redu, ne res, kužna znamenja ob

razpotju bi se podrla, vse bi bilo lepo, lepo nepremično! ja, zunaj bi tekla le ščeneta v švigašvagah, notri v svoji kolibi pa bi padel, o, ko bi le, nogač Veselonc na kolena, z obema nogama bi teptal ilovnata tla! Že, že, ampak breznogec breznogač ni nikoli zvonil psu. Vse, za čimer si je prizadeval s sanjami, je bil le poskus, da bi med spanjem odpravil svoje telo, ja, splavil bi se. V redu. Ga nič ne briga. Bolje tako. Kaj je naredil, je spet kaj ušpičil? Ja, stričko Veselonc, morda ga ni bilo, ki bi bil bolj poklican za boj z duhovini čudini, pa je kar spal ko polh v žlamborju, ja, razklani brezumnik je bil sam proti vsem, šlo mu je do živega, ja, kolikor več besed, tem manj ga je bilo, ja, glodavec breznogec, ta ga pihne! Požrl je besedo in ga je počasi jemalo zaradi besed. Besede so ga žrle, prišle so mu do živca, ja, besede mesožerke so mu izsrebele mozeg in meso, kajpa, beseda žre besedo, ja, priliznjene besede so ga vsega izlizale, uničevalo ga je, nagonsko in kakor v sanjah je potlej slutil, da je vsa modrost v zgoščenem molku, prav, in če je živel od besed, je zanje tudi umiral, ja, za besede se je lovil, vsaka živa beseda ga je zastrupila z večjezičnim molčanjem, ja, pobalinček fakinček se je postil, tišina je bila njegova postna jed. Zakaj živa govorica je nenehni samomor. Zakaj pa ga niso zbudili iz spanja, ne res. A čim večje je bilo spanje in globlje je drsel razkolnik razburjenec v lastni blodnjak zverinjak, da bi srečal hostno živad, kresno praprot, gladovno jelenjad, tem večjim sanjam se je upiral, ja, pogrešil je, pogrešal je vaške gomile, sveče, poljsko cvetje, škrjančkovo petje, mladoletje, preslice, najgelj fajgelj pa rožmarin za spomin, ja, kje so se stalile dišeče petrolejke, podrugodnje navadice, kresnice čarodejke, kje že so splešnele kamrice, ja, kdo se je počutil dobro ko vrabec v prosu, kdo je zasadil oreh in brajdo,

kdo postavil panje v ajdo, ja, komu je šlo v zrnje in cvet, kadar klas šumi, kadar ajda diši, ja, mar je kdo kosil po senožeti, ja, svetlo krilo, svetli čevlji, kdo tam stopa, če ne ajdovska punča, ja, kje prašna stekla, ugasle slike v izbi s sten strmijo, kdaj osorej po razorih, ktera druga grud nežna je tako? katera njiva pod jarino. Ne, ta svet, o katerem je sanjal, ni za nobeno rabo! Udrihač Veselonc je hotel s poželenjem in gonom odpraviti telo, ne da bi spal, moral je naprej, v tem tiči skrivnost blodnjaka, ja, v spodnjem svetu se je držal spavač z zobmi in nohti, kakor da so se mu udje zjeklenili, ti spaka ti! In je žljajdral, pa se ni ustavil, zbujen je drsel dalje. Pa bi jih sparil za nožiče, one vojake volkodlake, če bi mogel. Boril se je s spancem, soočal se je s samim seboj, dokazoval si je, da je in ostane zgrbljenec pohabljenec, ki ne bo nikdar pricijazil do kakšnega naselja. Ja, zunaj so do pike izpolnili povelje, do zadnjega so tajili, vsi do enega so odpadli, v odorastem podtalnem svetu pa je bil breznozec razposajen ko žrebetek, peljal bi se do konca sveta, ja, do krvi se je urezal in se je pokazala živa rana, malo mu je bilo do pohabe, življenje mu je prišlo do vrh glave, do zadnjega se je boril s seboj, ja, se je zibal na invališkem prekucniku, se je repenčil, ker ni vedel, kje se ga glava drži. V breznu ni bilo esastih zavojev, zunaj niso pričakovali odstop ozemlja, glava do glave so se prerivali, ja, v jamastem svetu pa so se na tleh spet pokazale packe, ko se je frček frfljač obračal z invalidskim kimpežem okoli svoje osi, ja, stalo ga je skoraj glave, škoda, da je tak! So ga spodrinili, ne res. Dokoder je pridrvel, vrteč se svitkasto tudi zunaj svoje osi, je razkazoval svoje svedrčasto krzno, nič ga ni streznilo, božal je podčepne stolice pod kolki, pred njim in za njim se je raztezal samo blodnjak. V spakedranem jeziku so besede budile njegovo slepo vero, ja, veril se je

na čudeže, verjel je na besedo. Ampak nikomur ni prav veroval, niti sebi ne, na obraz si je pričaral spakljiv mrdljaj, ta spaka je vse zamolčal, spakoval se je sopotnikom, samo blato je šlo od njega, ja, besedo mu je vzelo. Skoporitec štrama se je držal invalidskega vozička, da bi se dvignil, saj ni prišel ne noter ne ven. Zverizenec breznozec je upilil neugnane prekucijske glavače po glavi, ja, pel bi jim uspavanke in budnice, zdaj to, zdaj ono. Ponarejal se je, ko da so mu zrasle noge.

E, to pa, to!

Enkrat ni nobenkrat. Če se je evnuh breznoguh odločal brezvoljno zaslepljen, če jim je pobegnil, potem ko so mu že prej bili polomili rebra, mu razparali trebušček ves napet, da ne more z njim na led, ja, če je edinole smešne razdiral kot eden izmed njih, ki so sanjali jasne sanje, potem je menda nastavlil zatezalno past in je bilo slišati zategnjene glasove, svetlečo pločevino, nepresojni list žage. V blodnjaku globnjaku je sicer ves čas bobnelo ko v njegovi bolni lobanji, tu je pač umiral bolj za šalo ko zares, lasje so se mu ježili, da je bil ves ježev, pa še invalidski furgon je ravno dihal z njegovimi pljuči, in škripal z brenogčevimi zobmi, ja, tu je dišalo po njegovi lepljivi jodati krvi in po jezerski kotlini. Javna grešnica Erinija je kar naprej jaskala in javkala, češ da jo j ari, ker nima enojnih juhtnih podplatov, ker mora skrbeti za vse, kaj res ni imela srca za svojega janjčka blebetavčka, ja, ko je šla z njim po brezizhodnem podtalju, si je raztrgala tudi jankico, jutasto jopo, ne res, takšna jezikava jodlarica! Ampak jecljač Veselonc bi kar naprej drezal vanjo, bi dražil njeno rdečo drežo, ni in ni jenjal, čeprav so vohljači razbijači zunaj kupčevali s starinami, prišli v stajo za klanje in prižgali leščerbe, ja no, pa nikar da bi klali junca Minotavra, tega rogatega oderuha skopuha!

Kakšen vedomec volkodlak še jame kopati jame, za koga neki. In breznogavelj kavelj je medtem visel na nitki ko nad vojaškim kotlom, ja, kakršen invalidski kimpež, takšen pohabljenec Veselonc, ki je malokomu prizanesel, ne res, še sebi ne, ja, z ničimer ni bil zadovoljen, ves se je razdal, pa je ostal cel. Vsem je zameril, nikomur odpustil, vsak čas se je cmeril, z marsičim se je ustil, in vse je poskusil, pa ni kar nič skusil, ja, ves je bil zagrenjen, potegnjen vase, ja, zaradi nekih pesjanov, to ni nič. Ampak že ena usta lahko mnogo pojedjo. Zgrnilo se je pač nanj. On že ne bo obse. Po svoje je zagovarjal samo svoje, dasiprav mu niso zatisnili oči in mu ni prišlo na uho, da je prepeval prav njegov invalidski prekucnik, ne pa njih pesjanski lajež, ki se jim je zunaj vsipal iz žrela. Ja, kakšen pa je čarovniški breznogec, čigav je? Vse kar je lezlo, je spominjalo nanj, ki jih je dobil podse, ja, kar je želel, to je dobil! Ja, prišlo je nadenj, pa niso nikoli prišli ponj. Razpadal je v nič, bezgavke so se mu vnele, nemara si je poostril kazen, ja, prišel je iz rabe s svojim invalidskim kolesljem, uražil se je z zobmi v jezik, včasi se pač zgodi, se ve, otrok in njihovih nog se ne da prodajati na težo. Njega dni je bilo danes ta dan vse drugače! Lahko bi razpel sprednje jadro, bi poljubčkal Erinijo po jabolčkih na njenih ponujenih ličkih, lahko bi slovo jemal, ja, besede je jemal zares in za zlo. Lahko bi ga odnesli v jerbasu. In če bi ga jemali s seboj pod streho in za svojega, bi že vedeli, če mu smejo rezati jermenčke s hrbta, ja, zunaj so imeli ježeve noge, parkeljice, so jo ucvrli vsepočez. Tu pa je vokal jok in stok. Blodnjak globočnjak vodi vsenaokrog, kajpak, ne ve se, kam, ampak sam v sebi je stisnjen ko stisnjena vest in pest, ja, v breznogčevju podtalju ni bilo nikoli brezmejnih krajev ali nasprotnikov. Pa komaj je invalidski kimpež pripeljal,

že je odpeljal — do sem, tja. Breznogec zamaknjenec na njem ni bil še nikdar v drugih krajih kot prav v breznu, v tej škrapasti ugreznini, ja, pa še ni bil kraj vedomcev pesjanov, ni še bil kraj blodnjaka zverinjaka. Zato breznogček pobček ni mogel biti drugje kot na svojem mestu. Počutil se je srečnega, jecajoče je pljuval v snažilni jašek, čisto sam v osuševalnem odtočnem jarku, medtem ko so zunaj jadrno jezdili derači bevskaci med strelskimi jarki, ne res, ampak breznogčev jaz se je še kar zmeraj jaril v jazbini. Breznogec cepec je bil srečen, da je lahko pokrival vsaj tla z invalidskim vozičkom, pod peščenimi voščenimi tlemi ni bilo nič več, nemara le pritlikavost. Tu se je svet ulegal. Ampak krpucnik breznogec je imel prostor na svojem invalidskem prekucniku, ni mu spodneslo tal, to je bila ždeča sreča, radost, srh, ja, tako je bežal k svetu, če ga je svet podil stran, cijazil je med skrivalnice, sam in z vsemi, ki jih je bil, kolikor skrivalnic. To se mu je dobro sponeslo, če je sam želel umreti, ja, pa ni mogel v prvem spoznanju, ni smel, dokler je teklo kolo, življenje, mejaštvo, ja, nihče ni vkladal stopnic, da bi lahko breznogec dorastek tekcal naokoli na tekalnih smučeh in v opesnih hlačah, ne, One stiskač ni mogel nič, dokler je tekel stroj špitalarček, kolikor so sploh tekle solze, pravde pa preiskave nevzdržno in nesmiselno, je prav računalnik Veselonc prosil, ja, osovražen in ubit breznogec breznogavelj, ja, je moledoval za kakšen drug blodnjak, vsaj za celico, za samico, za nepresojni razcep, po katerem ne bi mogel več naprej in bi se v njem zagozdil. Na invalidski cizi pa se je kotalikal le po tekaški stezi, prosil, naj ga odprejo ali zapro. Upiral se je teku, mislil je in tehtal, tehtal korake, besede, tehtne razloge, in življenje tostran se je sililo nevzdržno, onkraj pa je teklo nedostopno, ja, breznogcu jecljavcu je bilo dano biti,

smrt je bežala pred njim. Brezupno je bil dober, nič ni imel, izčimžalo ga je, še je držal pesti, zahteval je: biti, do poslednjega poraza, do zadnjega diha, do poslednje volje je terjal od sebe: biti. Dihal je, bil se je na prsi, to je bilo v oči, prav mu je! Do tega mu je že bilo, kajti iz takšnega breznogca juckavca še nekaj bo, ja, bil je na tem, da vse požene pozlu, sam jezik ga je, če je ves iz sebe. Tako se je razpočil in razcepil v svojo razklano pot, ki je vodila hkrati vkraj in nikamor. Ta pot je bila neskončna kakor samomor. In prav tega mu zunaj še zdaj niso odpustili, ja, saj ni imel nikjer kaj dodati ne kaj odvzeti, ja, kolikor več invalidskih vozičkov bi imel vpreženih pred sabo, tem hitreje bi se peljal, ja, če ne bi bilo preprek in bi se kotalkal in kobalil v praznem teku koles. Čemu je že služilo vse to? Čemu drugemu neki kot služenju samemu, ki mu ni dalo umreti, ja, brez jela ni dela, nič ni jenjal, jedke pripombe je poslušal, ja, zato ni nikogar prevaral, ti bimbo ti!, niti ni blodnjak zverinjak prevaral njega, ja, zrl je v blodnje, oni brenogec junaček, in bledež je gledal vanj, pa sta si bila vsak čas in vse bolj narazen, ječal je, zaphan v ječo, dosledno je upal, da ostane v prepovedanem, pa še to ni bilo res, ampak vseprej odločilno, bolj poskusno kot verjetno, zakaj iz vrtoglavice ene same poti je peljalo največ poti, in iz ene blodnje je teklo nešteto prevar. Nič ni rečeno, kdo je komu privržen, koga ima kdo za podložnega, ne res, nihče ni predložil navodila za uporabo, lahko da so z invalidskega koleslja odpadla kolesa in je drčalo navzdol, ja, celo zunaj je bila čezincez nad vedomci volkodlaki razpeta pasja koža, kaj vse, nič zvonov in redov! Pridoma jih je bilo zunaj na kupe, pa bi kdo vedel, kako so zlagoma prihajali, eni in drugi, ja, odkar jih je bilo ko smetja? Jih je in ni, eni sem, drugi tja, vsi pa počez, skoro skrivoma. Kako pa je šlo

breznogcu brbotavcu kakor na onem svetu, ki se je izvijal ko jegulja jeklenim možem vedomcem, pa je bil še preveč stvaren, da bi udaril ko strela z jasnega!, ja, onstran jim je šlo preklemano trdo. Ampak breznogca jamarčka je onsvet našel pripravljenega, prekl j uval se je skozenj, ja, nepomljiv Veselonc je vse premodril, prejšnje čase, prekasne glase, dobil jo je prek glave! Ampak se ni motil, vsi so ga potrebovali, da bi ga predelali v družabno omizje, ja, bi jih veselilo. Kajpak, zunaj so bili vsi pod pasjo jurto, kosili so po ježah, ja, vse tiste tolpe in svojati, drhali in združbe, jastrebja zalega, jaguarji v janjčji koži, pa se niso otresli jarma, nihče ni prišel obiskat breznogca Veselonca, nihče ga ni zahteval. Stran odtod! Breznogec precepljenec ni dal, da bi ga robustni Žolnirji z bradljasto sekiro, v danih razmerah se jim ni dal tepsti, kar se da prijetno je dal vedeti, da se njegova krivda ne da dokazati, ja, saj so ga dali v rejo, ja, moral bi dati na roko, pa bi dali noge na upanje, bi ga dali učiti! bi ga obsipali potem s častmi! Samo životaril je, ne da bi kogarkoli spoznal zunaj ugreznjenega podsveta in notranjega brezna. Ampak ga je klicalo ven, ga je plavilo naprej z invalidskim huntom vred, ja, bi ga veselilo delo, če bi ga zunaj strpali v duševni nadzor, v delovno taborišče, ja, bil je v precepu, ker ni zagledal gleženjskih precepov! Polegal je poleg, v tem so šli že predaleč, to je pa že preveč! Niso prepoznali spavca šepetavca. Potoval je kar naprej, iz mraka na jasno, kar sam je sedel na invalidskem furgonu, in za nikogar ni bilo več prostora, razen zanj, ja, nihče se ni prerival za sedež, za pručko na teh kolcih, ne res, nihče ni prosil za prostor, ja, breznogec breznogče ni odstopil prostora. Ni vedel, čemu da se ne pelje drugam, vkraj, v kakšen boljši nikjer ali v kjsibodi, nemara ni bil niti vreden česa lepšega, saj je bil navsezadnje imovitejši od vseh, ja, bogatejši za

blodnjak globočnjak. Razklal se je v enem, v enem se je razklal. Vse na njem je bilo razčtetverjeno, a še celo, ja, od nikogar se ni ločil, ni se odvezal z invalidske cize, ja, ni bil razdvojen, bil je še in še razčtetverjen na štiri strani sveta in nazaj vase. Naj se lastna govna, ki odpadajo pri obrokih, ja, bo sitejši vsaj za hipec, medtem celo, ko se bo še trebil, ja, tako se prazni in polni večno pretakanje črev, tisto — vse teče. Nikjer se ni zasidral, neslo ga je, ja, jasnovidec sam ni spoznal, čemu, kako in kaj, izžvižgali bi ga, izžagali iz škrapastega sveta, koder se je vlekla le ena stran, en sam zid, ne da bi se lahko kdaj naslonil nanj in udaril v prazno, ja, saj je tukaj vse izzvenelo votlo, izvrtano, izsekano, ja, kakor brezumno blaznenje. Čemu bi se še potlej čemu čudil? Od breznogca zmamljenca so lahko kovarji bojarji vse izsilili, še jedrino in pečke. Saj je bilo tako, ja. Pa biba leze biba gre, bibavica pa nosi nogoseke mesečnike. Ja, kri je štrcnila iz rane v škrabico, spod kolkov, iz bulastih izcedkov. Porinil je enakoramni vzvod, tako je igral na invalidski voziček enoročno, ja, v blodnjaku globnjaku je bilo vse eiostavno, skromno, zanič, da bolj biti ne bi moglo, ja, enkrat za vselej. Edino prividi in prisluhi so se upognili tukaj, kot bi kdo upognil glavo do kolen, če niso bili res stvarnost. Bilo je vse bolj prazno, čim dlje je šklopotalo pa škrpotalo enakomerno škripanje invalidskega kimpeža, ja, pot ga je upehala, ropotuljica je ragljala ko uljno žrelo. Vse bolj se je razblinjalo, ampak breznogon breznogec ni šel iz sebe, vse manj ga je bilo, bi črke v kvadratke vstavljaj in se poslavljaj, je že razvozlal motvoz! Invalidski cizovnik je bil povsem nepotreben, čisto razbit, pa je še vozil breznogca Veselonca. Prednja in zadnja kolesa so se zvito potočila v globino, kolikor so to sploh bila še kolesa na oseh. Kaj pa mu je bilo treba, kaj ga je vznemirjalo, kadar

se je breznogec razvajenec zlepil po koščkih, ne da bi imel kje daljne sorodnike in sosedo, ki bi podedovali noge za njim, čeprav je prav nje prikratil za stranske priključke, sploh za vse, kar ga je nekoč objemčalo, ja, zaenkrat ni imel niti sebe, kakršnega se je bil zapustil, ja, pa so zunaj skrivoma lazili skupaj, na skrivaj so stikali psoglavci klavci svoje bojne gobce, ja, pa je dvoransko svetišče teklo zunaj vzdolž po koncu sveta, in tako ni nihče tekel vzdolž z breznogim podsvetom, ja, pa jih morda takrat pijanček Veselonc ni videl, le opažal, je, kako se zgublja, vsak brekač drekač že med tekom, kako se vtem privzdigne obleka, kako udarjajo tudi zunaj stopala v prazno, ja, je sedel na invalidskem vozičku kakor na priklopnem sedežu in je pogledal v luknjo pred sabo, v tulec teme, v tulec naboja, koder so morda tekli gorski venci in se ustavili med vratnimi podboji, ja, kaj mu mar, če mu je bilo treba ravno tako, tako od začetka do konca, ja, če je bil v svojem mavzoleju in je ležal v lastnem sarkofagu, v koncu besed, ko ostane molčanje. Zunaj so mu torej odrezali nožiče, so jih oddrobili, odbrusili, odbili, jih odmajali so klin, jih odradirali, odstrigli, odskobljali in odžagali. Na mah so obuli te nogce v oglate čevlje na gumbce, v takšne zvrhnje čevljice po meri, potem pa v gležnjarje, v železne čevlje, pa spet v visoke čevlje na zaponko, pa še v galoše povrh, ja, potlej pa so te odrezane nogice tičale tudi v plesnih in telovadnih čevljicah, pa so jih še nogoseki krvosesi obuli v copate in končno samo v nogavice, so lepo porezali nohtke in obuvali, v vse vrste obuval so obuli breznogčeve noge, v sandale in nizke čevlje in tako naprej in brez konca, ja, tudi obutev so besi krvosesi podedovali po prikovanem Veseloncu, so pač dedovali po njem. Pa naj pride venkaj vsaj enonož, če si upa, pa naj prekriža dolge noge na klopi pred seboj, pa

naj potem spusti prekratke noge na tla, naj stoji ali poklekne, če mu je že do tega, no, breznogec breznogač! Ja, telo lahko izpolni svoje naloge šele, ko prevzgoji v sebi vzradoščeno žival. Pasjeglava očesna dupla gledajo mokro in otožno, tako torej, oni klavci psoglavci si pravijo med seboj mi, kadar lajavajo pa bevskajo, ja, enotni enoličneži, capljači cepljači, enakšni enotnemu kruhu! Še enkrat bi vzeli pokorjenca Veselonca medse, po malem bi mu sekali spod kolkov, pa bi jim bilo malo do tega, če bi malokrvni malo jedec tudi umiral z malo zraka, ja, bi spravili svojega malička v manežno ograjo, bi mu pilili stopala in bedra, ko bi breznogec malodušnež vsaj šepal, ne res! Tolikim je bil prav On pripravljen pomagati, sebi ni mogel. Ko se je vozil na invalidskem kimpežu, je vse hitelo mimo v enoviti svetlobi, v enakoglasju. Odrezane noge so mu odpovedale, noge mu je vzelo. Iz prisilne poravnave je odklonil mesno hrano, meseno poželenje, divje pusto meso, vse zaradi zunanje volkodlačje mesarije, ja, rajši je malostno vozil po škrapastem podtalnem blodnjaku. V tako pomembnih prostorih, kot je blodnjak zverinjak, koder pesjani pretkanci niso imeli vstopa, je bil breznogec vedno znova le breznogec, ja, na žalost ni mogel postati kaj drugega, bil je šele na začetku. Seveda, spet oni Veselonc!

Že ima kaj s kom! Nič ne da na to?

Tak daj no! Se nič ne da?

Ja, ponižno je bil brezbrizen. Taisti breznogec božjastnik je bil takšen, ko so sanje prihajale iz trebuha in se premaknile v nadstrešek, ja, prav mori se je prepustil, in še več kot nič je bilo potem samozatajevanje, plima in oseka, bibavica v krvi, ja, to je prav tako sekalo pod noge, v vrat, čez prsno votlino. Ikar se je igral kratkokljunca, prhotal je s perotmi in čivkal, češ kako je pohabljenček

Veselonc le zadoščen, ker nima nog, on, ptič Ikar, pa da se je že ničkolikokrat zgrudil pred klavnico, ja, so ga imeli za ptičje strašilo, so ga vtikali v kletke, streljali nanj kakor na tico selivko, ja, težko je živeti z votlimi kostmi in mahati s krili, še teže pa čivkati z vetrom! Zelo zabavno, ampak breznozec Veselonc je imel rad tička Ikara, le živinče Minotavra je grdil in mrzil, sovražil in ljubil je obenem. Pa Erinija je bila vešča vešča, jedra babnica, ja, izprijenka, pa svojega pohabljenčka ni vrgla z invalidske cize, ni ga strmoglavila v prepad, ker mu je nedvomno verjela, ne res, ona že ne prekličje krvoskrunstva, ja, nikogar ni pahnila v brezno, nihče ni strmoglavil tjakaj skoz sredo votlega ničā. Niti v prazen strah, med strahove. Ja, uhač breznožāč je takrat ponavadi izgubil pogum, se je znašel v brezupnem položaju, je pobiral keglje v odorastem podsvetu, in je še oglušel, izgubil spomin, glavo in samopomoč, ja, so mu že kdaj iztaknili oči in s ka vsi jem puščali kri, pa mu je bilo, kakor da je imel nekam medel spomin in samospoštovanje, ja, pa je še tega izgubil, ne da bi kaj napravil v spomin na čevljarsko gladivko, za čevlje na šiv, konec koncev se je naveličal norcev, čeprav je našel poslušna ušesa, najpoprej v samopozabi, najposlej kvečjemu v samoveličanju, ja, saj je dal bržkone nevolji duška, če si je priklical v spomin spominek od noričice Erinije, menda skupno ležišče, skupek laži, ja, figo, za spomin so ga še nakrišpali, ja, kje pa je bilo vredno spomina, da so pustili samozvanci vedomci in zunanjiki spomin za seboj, še dobro, da so pustili na miru spodrecano švigljo Erinijo, ki je baje slišala spomine na svet, ja, edinole tička Erinija je po spominu obnavljala pravljčni svet in odrezane noge, spokojnost in večni spomin vseh, ki so padali, kakor bi si spodsekavali noge, kakopak, breznozec

samoglavež je tedaj živel samovoljno v samoti, resda prav, ampak samotež Veselonc je zmeraj vozil po samošnjem blodišču, ja, sicer pa se mu še sanjalo ni o hudih sanjah, ko je videl v sanjah sanjsko prikazen, svoje noge v sanjavi daljavi, svoje samonoge noge, čofotajoče po mirni palači, vklenjene v verige, no, sanjal je z odprtimi očmi in usti tako puste, prazne, čudne sanje, kako so njegove nožiče samovoljno in brez trupa vkorakale v spomin za imena, ja, kakor bi vklesal ime v kamen, ja, ampak navsezadnje ni sprevidel prav nič. Breznogec, sapramenski paglavec, se je komaj vlačil tod z invalidskim kolesljem, pritegnil je sklopno spojnico, če se je zafecljalo, spel je trdneje zatično spono pri zavorah, da ga ne bi preveč sapilo, medtem ko se je klepetulja klevetulja Erinija skomigavala in se vlačila z vsemi, ki so verjeli v sanje in zadostitev. Kaj naj bi še izpričal, ko bi bil že konec fakinskega sprenevedanja, samovzgoje in samoodpovedi! ja, fej ga bodi! Kakšno samozadovoljno samotrpinčenje bi izpovedal, nekaj o samosrajčnikih, nekaj o samohodcih na berglah. Seveda je tako samobitno in brez napotkov, če je breznogec samce samo vozil, pa nič pešočil, ker samo nog ni imel, ja, samo toliko, da je bil preveč samosvoj in svojeglav do norosti! In zdelo se je, da govori samo z jebačo Erinijo, da samo z njo spi, ja, fante falot je bezal v njeno ribo faroniko, sunkovito in gibčno sta se imela. Ampak ni odzdravljal, ko je fijakaril, razume se, da so rastle v blodnjaku globnjaku samo gluhe stene, zunanost pa je bila vkraj. Dobro, da mu ni nihče nič ukazal ali velel: Samo pojdi! Figo mu je bilo mar, če frklja Erinija ni bila poučena, ja, pa je lepo upognila kolena in jo je odzad. Breznogček samčič, ta upravičenček za dodatek, sam in upravičen do nog, je vnovič uprl oči v blodišče, proti namišljenemu upravnemu poslopju, da bi

si že enkrat uredil življenje, ja, pa mu je bilo vse uročeno, celo upijanljivi iztreznjenci so zunaj ravnali s firkeljni skrajno službeno in uslužno, kajpa, bržčas so upepelili njegove cepelige in jih usmiljeno uskladiščili v urno, ja, prepustili so ga breznogi usodi in ga unejevoljili, ja, kdaj so ga že umestili na invalidski voziček brez vprege, tako da je bil zdaj hudo vroče krvi, še iz krvi in mesa, in je še bil hladne in lahke krvi, pa se je uletel. Rezali bi mu jermene s hrbtna, če bi spet mogli. Njegova razjedena

duša se je že dodobra umehčala, in tudi podtalno brezno, umljiva umobolnica, ja, takšen ustekleničen svet se je sčasoma počasi umiril, ja, kaj bi flacka packa breznogec! je le umiral od krute usode, kakor da bi dobil uroke! Mar bi se usajali nad njim in ga ustrojili, bi se fiziččkali z odrezanimi prstki, če se je slikež trapček kdaj pa kdaj uvedril! ja, hrčeč hlapček jim je hlapčeval za dolge hlače hlamudračce, ampak ni bil nikoli govedorejec, kaj pa ga briga flam, ne res, je že ukazujoče prosil in gospodujoče grbančil čelo, ja, gospodoval je čez prazno vero, čez vse barabce hlapce, nad blodnjakom globočnjakom, aha, gospoda se je delal, gospodek! Še flundra Erinija v domači haljici, guzasta baba, breja maščevavka, ki si je izpraskala materino znamenje, gospa vsega sveta in vsa polna bohotnih udov in pestičev, ja, hotnica dobrotnica si je zapela žabice na nogavici, steznik in oprsnik, rosne kapljice pa so zablestele na kosmatih svedrcih pod popkom, v cvetu mladosti, to ti je prava cvetka za moški cvet! ja, kje je pobirala take cvetke, pretipano prekajeno meso med kolki, pasje dlake, ja, gubolična gospa breznogčeva! Ponujala je svojo dlačno cvetačo, endivijino seme v medenici, le da je frkavec breznogec štrcal po njenih bedresih, ja, samo da je curnil malo beljaka iz svojega curaka, vneto užival, medtem ko

je cvrkal invalidski prekucnik, kakor bi cvrkali čevlji. Kje pa bi se vozil, ko tačas ni imel nog, kljub temu da je čakljaj z jajčecem Jonom, klepetal z ujedjo Ikarom, in je krecnil pastirja Vladimir a po rokah, in kdove kolikokrat je pod krinko prijateljstva snel prekanjencu Minotavru z gobca detomorilsko krinko, ja, bilo mu je, ko da govori z večjo skupino roženastih kerubov, gotovo, to je bil tisti figamožek cvilimožek, ki se zanj ne ve, ali se je kdaj kesal zaradi neubogljivosti ali je imel le bolezen potapljačev, ja, saj to vse skupaj ni bilo zanj, ki je štel primere, pa tudi ne za invalidsko cizo, ki so mu jo dali namesto samokolnice. Nikar se bati! Spojke na invalidskem koleslju so trčile skupaj, samosprožilec na kolesu je pač priključil fruleža pofuljenca na priklopni sedež, je že tako, ja, ampak iz rane na kolkih je še zmeraj curilo. Prav to so mu prikriji, in se jim je prikriji, komaj se je prilizal do lastnega invalidskega furgona, ne res, svoje življenje brez fičnikov je prikrojil po svoje, četudi so si primabalerine in pajaci prikrojili obleko, ja, frakar, furija je prikriji iz prikletja, prikradel se je semkaj s flikavim jezikom, ki se je lepil na ognjeno nebo, ja, priklical je strahove nad nebodijihtraba! Tak flancat! In predplačniki so prišli pri nečistnici flenči na vrsto še pravočasno, zato pa je niso samo zmerjali, ampak so jo tudi spričo nebogljenčka revčka malo poklepali, jo namazali s terom ter jo navsezadnje priškrnili pri plačilu. Na svoji invalidski prikolici pač hulivček breznogec ni mogel nič, umiral je brez roda in poroda, nič ni mogel, fižil se je na porodnem stolu, na porodniškem dopustu, ja, jalova porodnica Erinija pa se mu je celo porogala zastran prezgodnjega poroda in zavolj poročnega prstana, ja, breznogec Veselonc je bil samo za figuro. In v vsej okolici so se porezali po nogah, invalidska kripa je poropotavala, ja, hodili so mu v škodo, ampak

gologlavček golosrajčnik jim ni bil za poroka, ni bil pri poroki, saj ni nikdar sedel na porotniškem priklopnem sedežu! Čemel je le na svoji invalidski šklefedri. Moral bi do cilja, ko so mu že vse poropali. Ja, Erinija frklja je šla za njim ko kresnica za zvezdo. Zato si ni zaman prizadeval, da bi potrdil postopek ali vsaj prisilni pripomoček za pridobitev nog, ja, bi mu primazali facko, če se joka za vsako figo, ja, malce se je scmeril, sceloma se je zasukal v invalidski kripi, zahteval je zagotovilo za nove noge, saj so zunaj streljali s fračami, so streljali s fičafajem in flobertovko, ne res, vzgoja srca, on bi skakal ko puščavska kobilica, selil bi se skoz sanjan svet! Ni maral prisilnega jopiča. Kam tedaj skozi najsvetejši del podtalnega blodišča, kod po omikanem svetu! Ja, tam so prevlekli slepo orožje in fronto s firnežem, so fucali za žezlo in zabeljene žgance, obrnili so se stran, tukaj pa so imeli svoje fin te. Tukaj je frkolinček frkal nos, tukaj so vse posekali na frato. Breznogec frček je frfral, nikogar priklical. Nikamor se ni priklatil, z nikomer se ni bratil. Ja, kje so mu že režij ali nožiče, da je bil tako premaknjen in je frčal z invalidskim huntom vred. So mu šle po glavi falotarije fakinaže, ne res. Bil je jako jedek.

Grd, lep.

Pa bi vse povedal v eni sapi, če bi mu dovolili, s pridržano sapo sanskrta bi mu vzelo spahnjeno sapo, ja, če bi mu dokončno zaprli sapo, ampak srečna sapa ga je pripeljala, vsaka sapa ga je podrla, saprument! Bi mu siknili, Lepo skonca jemlji svet, breznogec goloritec! Ja, svet se je tudi tu notri svetil ko fosfor na j uto vini. Papirnat jezik je jemal slovo, cvrkutaču breznogcu je kar sapo jemalo. Ko suha južina je ječal na invalidskem huntu, ko da bi iz jeduna izžulili malo južino, ne res, so ga zgrabili za šijo in se je spet drl ko jesihar. Pst! Ja, da bi

se slišalo, kako poje jutro. Oh jej, nič ni zvonilo, nič se ni zdrobilo, daleč se je bil odpravil, odločil se je pač, kot bi se vsakdo, ko bi vedel kam. Že kam, stran odtod. Ven? Sploh ne bi šlo, zaenkrat ni mogel tjakaj in tako daleč torej ne gre, ujuj, zmrz ga spreleti, še Ikar ni vzletel med ptičke, ja, bi bil fičfirič Veselonc rajši tiho in bi se začepil v ridi! Nikomur ni pripadal, nikamor padel, vrat je manjkalo todi. Kdo bi si mislil, da bo škrapasto podtalje zgrajeno iz enotere rudnine, da se bo raztezalo vase in da bo globoko breznogčevje? Že takrat je bilo prepozno, da bi si kdo mislil. Ne zunaj ne notri. Ampak se je vse porazgubilo, pa kar jumpajdi jumpajda čez svet, še globlje v globnjak blodnjak, aaa, kako je peklo, ko zasmeh in star furnir na tujem pohištvu, kaj bi le peklo, a, beži beži no, golobučman Veselonc! Ikar je fofotal okoli njegove glave ko ranjen galeb, perje se je frcalo. Oj, pa tak prekast Mino taver, takšen gobec, da je j-oj, pravšnji detomorilec, trgovec z novorojenimi računalniki! vse si je dovolil, vse je razdal, ni ga bilo sram ubijati, ja, junast Minotaver se je šel delodajalca, svetu je poklonil bolnišnico in mrliško vežico, bil je pravi mesojedec, teptal je in hrustal strojčke, da bi raztegnil srd čez svetišče, tja skozi večnost, ja, mrhovinar mrcina Minotaver! Ja, živina Minotaver je crkaval od glavnice, huh, soživalim odiral kožo na meh, kamenjal je vsakogar na poskusni dobi, ki si je dovolil biti, z otroških ročic je spraskal kožo in zarezal vanje pravilo zavoda in hiralnice, zanj je bilo škrapasto podtalje pravzaprav počitniški dom. In celo pastir Vladimir ga ni ukrotil, rogatca rogovileža, ni mu nataknil jarma, rajši se je razsipal med zvezde, oja, smrt še ni konec, ko je konec bolečin! Bolelo je. In čča Erinija, jej, kaj pa je izcuzala med breznogčevimi kolki, saj invalidski kimpež ni bil smrtna postelja, tu ni nihče umiral na parah, ampak se je

breznogec glumač igral igrice, igral se je s smrtjo, ohe, bil je začaran! Svetlokrilec Ikar je še kar naprej letal v jarki svetlobi nad jarki, phu, in breznogca nesmrtnika je dajala vročina, sapilo ga je. Oho, od kod pa se je vzel jajčnik Jon, ja, kaj pa je napravil svetu, da se ni nič zgodilo zares, še celo smrt ne! Jaj, gnusobe! Ampak kakšen čudovit invalidski voziček, kakšna enkratna kripa, čedna garice za breznogca, ki jim je butec Veselonc enkrat že bil za bebca, drugi pot ne več, mhe, kakšen invalidski koleselj, ciza in šklefedra, mh! invalidska prikolica ko dvovišinska bradlja, mmm, invalidski furgon, frotirne blazine, jaj, bo zapeljal vnovič v tirni zavoj, kaj bi se še dalo sklepati iz tega, ne res, breznogec previdnež je blazno ljubil svoj invalidski hunt, svoj prekucnik, svoj kimpež, na invalidskem cizovniku je lahko umiral nepreračunljivo in ne da bi dokazoval, češ da je živel še pred smrtjo, saj je čepel vseskozi na invalidskih garah, ja, že prej se je videl breznogega in potem na koncu, pahnen v podtalno ugreznino. Kakšen čudež se je skrival v predrojstvu, kakšen čuden hihot ga je spremljal! Ho jej, ho jej, kaj bo pa zdej! Se je napravil iz nič, vse je šlo v nič, poklic in družina, prijatelji in zunanji volkodlaki vojščaki, pa naj je pisal še tak dnevnik belih noči, ja, naj so še tako pisali osmrtnice, bi se čez čas vnovič spozabil in bi se prekucnil v kamnolom in se kamenjal, bi poskusil samomor in bi se obesil, ustrelil, zastrupil, ja, prerezal bi si žilnate žice med vmesnimi stenami in zrcalno dvorano, hu! takšne želje so ga prignale daleč. Naj je ves čas potoval globlje, tipaje po hodniku, še naprej ne shodi in ne vstane, saj končno ne ve, kaj in kako bi z nogami, če bi mu jih prišili, pa tudi ne, kako da uspeva trgovina z železnino zunaj. Zunaj bi moral spet plačati z nogami, pa bi moral spet not, v ugreznjeno podtalje, ja, slaho bi kupčevali, ne bi se

zmenili za ceno. Ničesar ni dojel, ampak če bi se kdaj izkrcal zunaj, stremeč še vedno v invalidsko šklefedro in ne da bi vstal, ja, če bi jadral ven kakor v jamborskem košu, in če bi se znašel v jutranji zarji, tam, kjer se zgrinjajo dimniki, fabriški fajgeljčki, črke cucki, pa še nekdanje vojašnice, skladišča, trgovine, krčme, pesjaki in druge takšne ustanove, bi mu ves cirkus stekel med dlanmi; ker si ni dal nič dopovedati, kajpak, odtod ga že niso spravili, če so ga vrgli not. Dolgo je trajalo, da se je škrapasto podtalje ugreznilo. Če bi ga tedaj prisilili k vsakršnemu svečanemu mimohodu, koder grmi ena sama speča, a požrešna arena, v njej pa mrhe pesjanske, vrhovna oblast na molčečih stolpih, ja, če bi zavrgel, česar ni razumel, in bi prišedši in na lastnih nogah pozdravljaj mimopotce kujonske, bajtarje, stanovavce in brezdomce tega sveta, ja, če bi naposled odgriznil trdo zemeljsko skorjo kakor črni hlebec, da bi prikobacali iz vulkanov in drugih gorskih gomil ogoleli okostnjački, lezli po vseh štirih iz ene zemlje, ja, če bi vse to vstajalo vsenaokoli in klecalo na goličavje, v gramoznat svet, med grmovnate kraje in v ledeniško grobljo, se breznozec kvasač ne bi pustil toliko prositi; duhal bi nevarnost in hude duhovine, ja, klical bi duhove, ki so sproti ubijali duha in ducali na prsno duplino, le da so imeli svoj dušni mir. In če bi mu kdo navsezadnje rekel, kaj se širi izza blodnjaka zverinjaka, bi breznozec štrama rekel: ne! Zapustili so ga, zapustil jih je, pa še njihove zapaščinke obravnave, njihove zaprašene sobe in knjige, ja, čisto se je zapustil, zapustil je pravo pot, tukaj je njegov zapik! Teci, kar moreš, breznozec Veselonc! Nič ni imel, pa bi imel še več, oj le več, čevelj, o vsaj čevelj! Čevelj več ali manj, to ni taka reč! Obuti pesjani so drhteli blizu, blizu konca, in so sedeli bliže ognja, če je le kdo omenil višinsko bolezen,

mrenaste oblake, peščena tla in veter, kjer se kamen peščeni, ja, sipine, koder še ni stopila noga. Bilo je pusto in vsi so padali v jezik, v svojo na smrt bolno notranjost, blunknili so ko kamni v živo vodo, ampak cunjar breznogec se v notranjščini ni vozil cikcakasto, ni povezal cule in šel, ni se pustil, ni dal cicati po kolkih! Zunaj so medtem že zablodili, s hrbtom proti hrbtu, ja, radovedno so lajali in se napadali, odkar so izgubili stik z zvezdami repaticami, zgubili so se prek železniških tirov do zvezdnih tirnic, ja, bevskači gonjači so popadli drug drugega in se trgali na koščke, jezik se jim je zatikal, ampak breznogec možic je prenesel vse udarce, dihal je vlago in prah, ni jih maral, če je sploh maral za kaj. Tako je motovilo Veselonc nosil na svojih ramenih, sam ni vedel, kaj, katere krvosese bese, in štel je zvezde, češ kdor bo zadnji, bo kajfež. Ko bi želje kaj veljale! Že velja. Izluščeno iz storžev.

Nič ne bo s tem!

Kajti bolj ko so silili vanj, manj mu je šlo na smeh. Resno so govorčili v podomačenem jeziku, prijalo jim je, ja, sopotniki so se v koleševki držali skrajno resno. In se je smejal, ko da bi mu znova rezali noge. In kri. A buba? Smehlaj se je, kolikor se je režala njegova živa lobanja. Smeh ga je dušil, ajs, ajs, breznoge hlapce, porog peklensko peče, ni čuda, tak ledeni smeh, ja, ga je grizla kolika, pol jokca, pol smehca. Komaj se je zasmel, že je jemal vse prerese, že je bil prerojenec v potresnih sunkih, v smejavici. Ni se smejal zastonj. A bo konec tega cirkusa, divjanja! In pozna breznogec cincavec kaj drugega ko prevaro, kadar ostebri ko kamnita klada na invalidski garici! Ja, med smehom je včasih celo okamnel, ja, tudi ptič Ikar ni jadral po škrapastem podtalju kakor letalo, še jajčece Jon ni maral javnih hiš, pastir Vladimir je imel

svobodno voljo, dobro, dobro, pa planšarica Erinija je hotela stopiti v sveti zakon, da bi opravljala zakonske dolžnosti in se predstavila kot zakonita zastopnica omizja in postelje, ne res, ampak blodnjak zverinjak se je zavozlal, nesrečo, zlo in bese je v svojo kletko zakoval. Ja, breznogec Veselonc je dal vse, kar je sploh mogoče dati, privoščil si je in privoščili so si ga. In slepar Minotaver se je zvito nasmihal ko kakšen kvartopirec, ki natančno ve, kako se je treba pripraviti za zakol. Kaj breznogec jetnik ni vedel? Ni vedel, da so zunaj za stezaj roke proč vsi skresani mahniči pridaniči, cmokavzarji, ušperne, pokloftanove ošpete in breznosi in macefizeljni, ja, da cmokavzajo zunaj preklezni, bosopetniki, kozoglati, migomrde in konjederci pasjederci, boštjani in drejčeti, ja, pa še modri kodri, vsi umrjoči zavolj pereče stekline popka! in zaradi dinamita! Ja, porog belcebuba hudo buba, zatorej izdajavci dobrotnikov jokajo kri in ščijejo sokrvico, nenadoma padejo vznak in navpik, ja, tako pobožnjaška svojat, kako odurno in priskutno! Samo zunanji gorci norci golopetijo golonogi, ja, na sredi našega življenja pota sva ven stopila, bila sva pod zvezdami: invalidski voziček in breznogec Veselonc — tako je dejal edinček pohabi j enček, tako je cvilila invalidska ciza. Ledeni smeh je hreščal v blodnjaku zverinjaku, krogi in pasovi so speljali še vsakogar na napačno pot.

Nič se ne ve.

Vsak krog ima svoj pas, ki gre všev in naravnost po tleh. Na dnu, v četrtem pasu in kakor v širokočelni baziliki so se upirali sopotniki z vsemi štirimi, le breznogec steki j ač je štel na prste, je štel v okroglih številkah, ja, v blodnjaku zverinjaku je bil samo za število, ja, navadil se je na tako številne nesreče, ja, bil je dober števec. In je menda upal, da od sveta ne ostane kamen na

kamnu, ti hudoba ti! Kaj je torej pomenil četrti pas, štiri je bilo pač začarano in uročeno število. Ni šlo čez 4. Kajti: $1 + 2 + 3 + 4 = 1 - 0$. Svet se je zamrežil v kvadratke, to je stara pesem. Ampak zdaj bo druga pela, če so vsa števila od 1 do 0, to jim je prirojeno v vesoljni naravi, ali pa so ure štete in naravnane po prirojeni napaki, zakaj nihče ni napovedal pripevka, ja, zunaj je že lahko številna udeležba, ni pa celota, ni pa celota. A tole capin, prav to številčno razmerje ga je prikleščilo in precejalo in je premleval zmerom isto reč, cvilež štirikolesnega vozička, izpis štirivoglate črke, četverovprego! Štel je: 1 — začetek, prva velika ali mala črka, s katero se je skraja stvarniku breznočcu zapisalo nečitljivo ime sveta, da je tako sprva obstal pri aju, ja, svet je vzel po črki, zapisal se je duhovom, pesjanskim fakinom, v katere je verjel kakor v čudeže, kar svojim očem in slepim črkam ne bi verjel, pa je le bilo res, da ne zunaj ne notri ni bilo nič čudnega; — 2 — je bilo nasprotje, razbremenilna priča, ko so se zunaj razbegnili braki volkodlaki po svetu in je v podtalju breznojec razgnecal blodne rove z invalidskim vozičkom, ja, zdaj se je kujala še majerica Erinija v večnem nasprotju z ginjenim Veseloncem, da je imel potlej kakor skala samotnjak nebesa zdolaj v ugreznini, v peklenem breznu; — 3 — je gotovo duh, ja, v duhu je duhovitež breznojec videl medpotje, ognjeno nebo, kako z medprstno kožico grebe med Erinijin rodni muhasto črni trikotnik, ja, trikrat je potrkal na čarovno čud, trikrat pokrcal po lesu, da bi pripeljal v medstenje pa v meddurje, vsaj po naključju, vsaj bolj za šalo ko zares; — 4 — o popolnost, ko se obrnejo nebesne strani, letni časi, magični kvadrat sozvočja, prvine! Ja, prišteven breznojec je štel ko števeni stroj, odpiral je razpredelnice s števnimi ključi, zrl je na števčno ploščo, v svoj zbegani um. Takrat

pač morejo biti od štirih do ene zarje rumene, tedajci zapojejo višinski presledki med notranjim in ubitim glasom, oglasita se glas krvi in glas vesti, in znenada preblisne breznogca pevca pesem za štiri glasove, trdo petje, ki reže v temeljnik sveta, v okamnino tam v globnjaku blodnjaku, ja, v kamri, koder se še razlega glas božjastnikov in strojev, tisto številčno soglasje! In breznogec računalnik je govoril na začetku v zbirnem jeziku, besede so zledenele v svojih pomenih, okamnele so v govorici, ja, pa bi pesjani telebani obesili prav njemu, Veseloncu, kamen za vrat, utopili bi ga v žlici vode, ki so korakali ena-dva, ena-dva, ampak breznogca govorca bi se še kamen usmilil, celo jalovo kamenje. Kaj bi začetek, nasprotje, duh, popolnost! Otročji bebec se ni z nikomer prav zblížal, kadar je štel ali govoril, prepovedali so mu, da bi nevzgojeno jezikal proti krotiteljem vzgojiteljem, nemočnega se je čutil z vsemi, ki jih je zamolčal. Besno jim je prepustil prostost, živčno odraslost, če ga je preganjal vsiljeni občutek krivde, kljubujoče in invalidno mirno, zmedeno. Ja, zblojeni izdajavci dobrotnikov, pehtre babe pa peklenščki, namazani s peklanim lojem in oljem, kaj jih nič ne pekli, grom in pekel! kaj jim nič mar, če trpi pokveka breznogec peklenske muke! Še invalidska ciza lahko cicne, a spet hitro zvozi. Zakaj potem s smehom proti smrti, čemu? Zakaj pa ne prej? Življenje je tostran ves čas zdaj, tak kesni kes prezgodnji! A tole capin, ni pa celota, če gre do tretjega rado, čez četrto pa ne gre več, čez četrto dobo! Nikar posamez, ampak scela je vzkipelo v pustih časih, vse je letelo na en kup in se odsredno kopičilo, dokler se ni raztrgala težka veriga na meji predpotopnih živali, izgon v pekel. Ja, dokler breznogec nič ni videl resnice, je še bil v njej, osamel se je počutil v ljubezenskem trikotniku, med seboj in

Minotavrom volom, ne res, on sam, Veselonc, in Minotaver, zagovedna zver, sta bila le priključek na njeno kosmato trikotno omrežje. Presevalo ga je, bil je obseden do smrti, jasno, ni se sklonil pred brezglavci psoglavci, zgoraj pa je bilo že prenaseljeno, preobilno z besedami, ja, blebetave mesnate ustnice so se vsesale v igličasto resnico, ja, tako so se vračali celo mrtvi in oni, ki so jahali v drncu proti novemu času. Sploh niso jahali, niso jezdili jadrno. Sopirna Erinija je vendar imela konico svojega medcelinskega trikotnika obrnjeno navzdol, ja, takšno magično trikotno gnezdece, je tudi ona trikrat krenila po lesu, da ne bi prišli uroki nadnjo, ja, imela je prav božansko telo, takle nadrgnjen telesček, je imela poporodne popadke, kajti njej je bilo telo zaprto, maternično telo, ja, en sam životek je je bil! Izbelila bi nadličje in bi koj prižgala svečo ob glavi, če bi smela, ja, dokler ne bi plameneča duša začela flafolati in bi zadišalo po težkih belih sajah, ali dokler ne bi vse ugasnilo, tako zunaj kot znotraj, kakor črke na izdolbenih nagrobnikih. Ja, Erinija sama je bila čedna trojica: Rea, Demetra, Persefona, ja, kako se je že pisala, ja, in tudi breznogec Veselonc je bil troje v enem: oče, soprog, sin, ja, pravi Dioniz z dušo in telesom! Mučil se je s svojim imenom, mučil se je do smrti, pa še muknil ni. Samemu sebi je bil pekel. Sukal je kolo, sukal se je okoli gizdače Erinije, da bi mu odtrgala glavo ko bogomolka, ja, ko bi našel vsaj kakšno nogo bogomolke! Po parjenju bi si že dal odgrizniti glavo, bržda je bil otročje muzikaličen, imel bi pač stružnico na nogo, igral bi se s stružcem za kolesa kakor z orglicami, žvižgal bi na nožne prste, ja, prava puščoba, ta je imel vselej skladbo cvilečega cizovnika v prstih! Že kdaj so ga povzdignili na invalidski voziček, njega mučenca, da bi jim bil enak. Lahko je igral

dvoročno in brez nog, pekel je bil njegov dokaz. Ko si jih je okoli prsta ovil, jih je po prstih dobil, psoglava pseta se namreč boje prsne kopeli.

So ga, a? So ga?

O! Saj tistikrat ga ni zazeblo v nogah, če so mu pripovedovali o zmikavtih trhloglavcih na trapezu, o trinogih, ki so baje kazali gugajoče večšine, padali v gumaste mreže, ja, pa niso niti malo mislili z gobcem, čili in zdravi, neprespani ko zdrav duh v zdravem telesu. Prevara je bila v tem, da si niso zlomili tilnika, čeprav niso bili pri stvari, kakopak, jobviseli so na drogu, eni so splezali po vrvni lestvici še više, se, hop! pognali od nadglavišča do nadira, ja, takšne prazne pravljice! Saj je bil breznozec pravzaprav akrobat na tleh, resnično, ni mu bilo treba zvijačnih prijemov, ko se je peljal vse globlje v blodnjak zverinjak, ko je blodil na invalidskem koleslju! Na tleh je zmeraj teže tvegati, ja, v blodnjaku je zvozil teže kakor lahkotni vrvohodci v zraku in na visokem. Kaj bi ga torej tolažili, kaj bi mu zatrjevali, potem ko so mu vstavili umetne kolke, ko so mu že zamenjali vso notranjost in ude, le nog mu niso prisili! Nič od tega ni gledal, nič videl.

Bil je sam.

In videti je bilo, da so ga izdali. Lestvine pri vozu in bradlji. Je, zezljal je, češ jim bo že pokazal, saj je vprašal obveznike pustolovce, če ga odkod poznajo. Edino zveličavno, naročil jim je: Smehljati se! Vzkljknil je, naj se krohotajo, naj se huronsko krohotajo. Ampak veš, smehec breznozec, psoglavemu pesjanu se kar srce zasmee, če se smešiš pred čredo! Mečkač mejač, ne bodi no smešen! Ni jim za smeh, če se držiš na smeh! Hi, še pred kratkim se je torej še vse smejalo na njem, kar samo se mu je smejalo! Kdo se jim sme smejati?

On sam!

Kaj bi mu ukazali. Nič. O, ti spaka ti! Smej se, smej se smrti v oči! Da bi se le smejal do solz! Lej, kruhek se smeje! In sonce se smeje, ko se smeje nebo! Salve smeha in pušk, veš, se ne smejiyo od srca! Ja, ni se mu smejalo. Ampak nogoseki krvosesi so se zunaj smejali škodoželjno, za smeh in kratek čas, s smehljajočimi se gobci so potlej popokali od smeha, so blejali in grizli in se penili v smejavici, kar med smehom in jokom so ga pustili, ja, v porogljivem, bridkem smehu so klali in sebe oklali, ja, lajali so v siljenem smehu, vsesmejoči so se zbrali krog orožja, krog in krog so smeje se poplesovali in stikali za blodnjakom zverinjakom, ja, pasjeglavo so se smejali, da bi pozabili. Ampak smrt je režala blizu. Ja, vsak, ki se je kdaj smeje zarežal nad čudodelcem breznočcem, ga je hotel spraviti v smeh. Za bučnim smehom so se skrivali kot za mizo, ampak kdor se zadnji smeje, se najslajši smeje! Taki cucki duhovini se bojo smejali sicer kisló, dasiprav vedno znova rignejo v smeh. Kajsikrat jih je prijelo. Smejali so se mu, ker je bil brez nog, ker je bil odsluženi vojaški računalnik. Že dosti prej so se pač sladko smejali z njim, prej so se že smejali sladko, prijelo jih je kaj, ja, prej so se z njim že sladko smejali, jih je pač kaj prijelo, ja, prej so se že smejali sladko z njim, prej, ampak potem so se lahko le še grenko smejali! Smejalo se jim je, da le kaj, kaj se jim je le smejalo, kar smejalo se jim je, da le kaj se jim je smejalo, ja, so se smejali, kaj jih je prijelo? Smejali so se in smejali. Tako smešen smeh, bolj smešni bi ne mogli biti! In kaj smejo, ko se smejo? Se jih je kaj prijelo?

Krč.

Že zgodaj je one bruhnil v krčevit smeh. Kar kmalu ga je smeh silil in lomil. Ja, smeh je planil in udaril iz vsega

breznogčevega bitja, da ga je metalo. Zvijal se je in valjal od smeha, ja, smejavec smejalo na invalidskem kimpežu, smejal se je, kakor bi orehe stresal, smeh ga je imel, potem pa se je smejal v pest in so se mu smejale le še oči in obraz, ja, tedaj se je smejal še skozi solze, smejčkal se je v smejavem smešku, o, pa se je le smejal široko in prijazno, prešerno in vsak čas vedrega obraza, dosti preveč in bolj kot treba, smeh mu je vselej zaigral na ustnicah s prijaznimi nasmehi, in potlej je hušknil smehljajček, spreletel ga je smehljaj, zaigral je in trepetal, dokler se je tolažil s tistim malo smehom, in nasmeškoval se je komaj s smehljajočim se obrazom, kar nasmehoval se je, četudi nič več z nasmejanim obrazom, ja, z nasmehom in navdilj se je lahko nasmehoval, zdaj že resnobno, tokrat z resnejšim obrazom, ko da gre za resno nevarnost, za resnost časa in življenja, sčasoma je šlo za resno svarilo pred resnimi tekmeci, koj nato se je torej že držal resno, nemara ga je po sili zresnila prav varljiva sreča, ki se mu je nekoč usodno smejala, ja, pa je zdajle jokala, in se je zatorej precej zresnil, že je bil domala smrtno resen v globoki resnobi: smejoč se in resen, prav smešen, popolnoma zresnjen, ja, nemara je žaloval, žaloval po domu, žalostna duša, mogoče ga je ravno obhajala žalost v blodnjaku globočnjaku, v tej hiši žalosti in žalovanja, v blodnem dolu, ja, kvečjemu je dušica breznogec dal duška svoji žalosti s svetlim smehom, če treba, je tudi smeje se točil sluzavo krvave solze, z njimi je omil svojo dušo, ja, nikaar te se ni spet zavil v črno žalost, ne da bi končal v žalobni blodnji, ja, bil je sam sebe žalosten ... nič več nasmejan. Od žalosti bi umrl, uh, ta smešni breznogec, v živi žalosti bi že še umrl, umrl za mrtve domove, od morivske roke! Ja, veseli žalujoči ostali! Kakšen smeh, kakšna žalost tam in zdaj! Notri v podtalnem blodišču se

da še pozno v čase videti resnobne nasmehe, luč resnice, blede sence umrlih, senčne lutke, ki so padle naznak in se bojijo svoje sence in utonejo v gosto temo, v temo obupa, tam daleč nekje, brez poti navzgor, v smrtni sen. Na znak padejo naznak. Tudi breznogec Veselonc je bil največ senca, ki se je od časa do časa zasmel, ja, smejal se jim je v brk.

Ho!

Čutil je, da je vse to prekleto smešno, ko je bil sredi niča in se je hropeče in hrupno zasmel, ja, tudi strupeno se je znal smejati, ne da bi bil pri tem kaj brezbrizen. Izkazalo se je, da je breznogec Veselonc ropotal ko vrtavka na svojem invalidskem vozičku, ja, na stari sklepani škatli, kar poganjal se je, nikjer se ni ustavil. Vozil je strašno in bingljajl je na šklefedri, pri tem se je kdaj pa kdaj spet hreščeče zarezal, češ on se ne boji ne pošastne teme in ne turobnega blodnjaka. Ampak si je zaslužil boljši prigrizek, kako čudovito se je peljal vznemirljivec Veselonc na ta ali oni izlet, pravzaprav nikamor, v primerjavi s krvniki zunanjsiki je bil res pravi potepuh in tepec, cepet nog in premočenih čevljev ga ni niti najmanj motil, ja, in poleg tega ga je že sama blodnja spravljala dovolj v težave, kamorkoli. Zleknjen je bil na invalidski cizi brez tiste razumne ostrine, ki izbruhne po dolgo napovedanem šolanju, ja, divjal je, norček nerodnež, po škrapastem podsvetu, željan dirkati in se premakniti drugam, tja, kjer uspevajo uporniki z zanimivo srčno dušo, ja, očistil se je kar na hitro in le tako je hotel živeti, s svojo zaljubljeno dušo in z neučakano Erinijo, s frfotavcem Ikarom, s pastirjem Vladimirom med nizko ležecimi, žarečimi zvezdami na svodu, s potepuškim Jonom, ki mu je ničkolikokrat rešil življenje, ja, pa še s poklapanim hudodelcem Minotavrom, ja, le malo se je

umiril ob njih, saj so bili prav oni vseh vrst bitja, nadležni, kadar so zgrabili za priložnost, ja, ni jih prisilil, da bi ga zaustavili. In kdo je komu rešil življenje, je brlizgalo in brlizgalo pametno? Breznogec je vse prehiteval, kar oživil je, hitel je, ovit v nepremočljivo odejo, hotel je daleč z invalidskim kolesljem, ja, ugreznjeno brezno je bilo zanj primeren prostor, nameraval pa je drugače, to mu je podobno, ščipalo ga je v ušesa in zanohtalo se mu je tudi. Ves čas je brnel skoz blodnjak zverinjak. Kriče se je norčeval iz obljubljenе dežele, ja, bil je popolnoma pripravljen, dišalo je podobno ko globoko pozimi. Resnično navdušenje ga je kar pretresalo in zato mu ni bilo treba drugega kot si poiskati zaklonišče, akotudi v kakšnem mladinskem prenočišču. Bi imel mestne za v mesto. Nasilno je sanjal o prenočišču, ni pa imel dovoljenja, da bi se ustavil kje zunaj. Saj so ga prevzeli spodaj, in tokrat je lahko tulil, da si je čakajoča Erinija gotovo privlačugala kaj za pod zob, pa brez očitkov. Ves svet se mu je odprl. Blazno je izgoreval, noro je prepeval, razklano se je raztreščil vsakič, kadar je začutil, da postaja ubog in vse bolj nag na brezkončni poti, ja, na koncu poti je res našel samo začetek zmotnega kolobarja. Samemu sebi je kazal, kako se svet vse bolj in hitreje zapira, ja, sploh ni vedel, kaj govori, zmeden je bil od občutljivega razumevanja, pa se ni vtikal v tuje zadeve, nikogar ni nadlegoval, ves je bil pač zavit v pohabo, ampak tudi v bolj vesele reči. Ja, strojčka breznogca ni mogel nihče zaustaviti, bil je preveč začudenje vzbujajoč bedaček spaček, hotel je reči, Veselonc, da lahko pokaže svoj vozni red, ampak to ni tisto. Kaj je pravzaprav počel v škrapasti ugreznini? Doletelo ga je, da je moral brisati po tleh, kadar je nanoslo prahu in plesnobe, ja, v svoji zamaknjenosti se je vračal vedno k istim izhodiščem, še

pravi čas, takrat ko se je prikazala zaprisega, ja, ko se je počutil še kar udobno na invalidskem prekucniku, ja, mudilo se mu je, hitro je moral naprej, hitro, ni mogel čakati, ni ščebetati oznanilo, ja, v naglem toku dogodkov je v globini svoje duše pozabljal, kam mora pravzaprav, na vse strani se je bil zapletel, ja, čas hiti, težave hitijo, dirke z invalidskimi cizami hitijo. V presledkih je imel čas tudi zase, popolnoma jasno, ne res, čeprav se zdi malce zmešano, je imenitno, lahko bi se začel takoj spominjati, ampak nič ni bilo urejeno, sami nedokončani posli.

Kam bi se del.

Ampak neprosojno se je mrtvičil in zgoreval pri živem telesu, s telesno napako, zakaj njegove nekdanje noge so bile gotovo le umrteno meso, ja, senčil se je v telesni napaki in v telesnem perilu, ja, telesnat je trpel samo telesno, z dušo in telesom skupaj pa se je hudo mučil, ko je njegovo astralno telo merilo naposled na nebeška telesa, ja, kadar se je že še dvigalo in spuščalo iz telesnine blodnjaka zverinjaka tja proti svetlobnim telesom, raslo k soncem. Magma je žarela. Zlezel je še bolj noter, lahko je opazil, da potuje spet nazaj prav tako zveličavno, kot se je bil napotil v obljubljeni podtalni brezni, proti najbolj oddaljenim globinam, kjer ni bilo nič, ja, skozi trup globnjaka blodnjaka. Skesano je preklel telesno stražo, predstavniška in upravna telesa, ja, zarotil je zdrav duh v zdravem telesu, naj ne divja po kratkotrajni tišini, ja, urekel je telesnost in telesno težo. V duši je zažigal svoje telo, zažgal se je. S svojim breznoгим telesom je vselej zdrsnil na stran, ponižno je poljubljal ročice invalidskega koleslja, držal se je pokonci, in preden se je ovedel, kaj pravzaprav počne, je že stikal po ogromnem kupu smetja in perila, med papirnimi vrečkami in po zaplatah, koder se je pasla skalnata živina,

kamnita horda. Od tu je gledal, kaj se dogaja. Če je želel, če je bil pristen. S plamenom olizan. Ja, s telesom je upepelil dušo, breznog je šel v prah in pepel, potresel se je s pepelom je pral ranjene kolke, po strmini navzdol se je peljal kar sam v pepelno jamo, ja, sam s sivim pepeljem na pogorišču. Ja, peljal se je po škrapastem podsvetu ko v priložnostno sežigališče, ja, v sebi je imel nešteto prepadov in praznot, ja, padal je dol, padal je, kakar je padal povsod v blodnem breznu. Pepelni dnevi, noči, pepelnica, plešoči časi, ja, nikdar več ne bo živel v njih. V glavi pepelnici je žarel, medtem ko so gologlavci psoglavci brskali zunaj za njegovimi golenicami in gležnjicami. Od sonc je ogorel, nemočno se je vozil čez, drndral in škripal po tlečem pepelišču. Najrajši bi odložil svoje telo tja.

Tja.

Ampak breznogca pahnjenčka so od časa do časa slekli, ga oprali, opažali so, kako tedaj leži na bokih in kako je videti drugačen ko v resnici. Tukaj je zeval blodnjak globočnjak šele kakor preddverje. V resnici ga ni nihče počastil z obiskom. Predčasni porod — predčasna smrt. Zakaj če je hotel biti sam, so ga zasramovali, so ga tedajci spoštljivo namahali, da so udarci deževali po glavi in kamor je nanoslo, ja, precej krvi bi nadeževalo v škaf, saj je breznožec breznočač v resnici prišel na beraško palico, ja, palico si je zaslužil! Bil je brez urnika, na preurejenem invalidskem tovornem vozičku je zavzdihnil, tako zlomljen in uničen, ker se ni nikdar dovolj potrudil. Zato ni nič več zahteval, bil je namerno pogreznjen vase, pohabljen, živahno nabutan, ja, suval se je, cufal in vseskoz klafal, da on pač ne more biti izvzet pri vsej stvari. Kaj je buteljček Veselonc pozabil, da bi lahko visel, visel na berglah? Da bi lahko ravno dovolj

hlatal z godrnjavo ujedljivostjo po žandarjih, zunanjih stražnikih, ki bi dali eno samo priložnost, ja, pazniki nogoseki niso popuščali vajeti, uživali so v uradnih dogodivščinah, hoteli so samo in zgolj zapirati, ubijati, streljati, zavijati vratove ... ja, imeli so domišljave čevlje, z njih so viseli koščki volkodlačjega usnja in šušteči skalpi, hoteli so pokazati, kako znajo pritiskati na kljuko in sploh pritiskati v krutem besnilu, ja, besi krvosesi! In da bi vzel sladki breznogee rogovilaste palice pod pazduhe, da bi hodil tako na hoduljah? Da bi vzel berglež breznogee pot pod pazduhe? Ja, to mu je prekrizalo pot. Edini priboljšek ga je razdražil, predelani hunt, invalidski kimpež. Ja, vsakogar od zunaj bi moral spoštovati, ampak vsak blejač lajač bi to izkoristil, ja, vsak z mrzlim srcem in ledeno trdo nogo, ja, vsak enak med enakimi, a peš šepa? A vsak izmed njih pohvali navadno tistega, ki ga prisili k molku, ja, da se tisti nauči smejati, ja, to so topli bolje od kogarkoli na svetu, vsak vsakogar, preveč so sovražili, ja, tako jim gre, tako frči njihova svoboda, pravica, red in postava, pobiti se morajo do konca! Ja, leteči zunanji ioddelki, a peš šepa? Zahrbtno so se, zaplotniško zarotniško! **Ce** pa bi gneč tepček kdaj govoril o kom drugem, če bi si nadel opremo s komatom in prijel s kleščami železno devico, čez majhen čas deviško to nevesto Erinijo, da je bil pričo nje slep za vse device, ja, če bi jo pri tem smolil še kar naprej, ah, svojo Erinijo, rajsko milo devico, križano med lisico in podlasico, bi potlej suval vanjo še dosti močnejše, žlebil bi njeno brezno, globoko brezno brez vse rešne poti, ja, ni se navadil popred brezno se, skal ogibat, pa še s klinom bi lahko zvezal njeno ožino, začepil bi jo, ne res. In sploh, kaj bi v tem primeru, ak kako mu brezno nasproti reži! Nikdar več ne bo veselo. Znabiti, da kdo zdaj vesel prepeva, sreče v ljubezni se baha vesel, saj ni

pred bilo veselo. Naj bo tako ali tako, brezno gavelj kavelj je otrplo obvisel na ramenih, in ran, ki so se komaj zacelile, skoraj ni več čutil, ja ampak skeleče rane se rade kar same vžigajo, brezno gee revež si rani prsi in roke, kajti negibnost je zmeraj spravljala invalidski cizovnik v tek, ja, ur krajši tek, tam milši prs zdihvanje, vse se je spreobrnilo, ko vse udere se in zgine, ja, lisjak Veselonc bi odbijal noge mizam in stolom, grizel bi noge lutk, trinožnikov in nosilne oprijemalne noge, prečesnil bi kadunjasti podsvet, če bi mogel, presekal bi holmčaste obronke, le da ni dal iz svojega žepa, ja, vrteljal se je na invalidskih garah in po blodnjaku zverinjaku, drugih ni prašal, kaj se jim po glavi blodi. Posmehljivček ni videl ničesar zares, pdkrižal se jih je, pa mu niso prekrižali poti. Nikoli na nožni pogon, na zidnih nogah. In celo brez pravega razloga bi bil rad zunaj, ne proti višinam ne proti nižavam, ampak na stranskem tiru, ob strani med horukanjem in vprego, ja, prestrašenega duha in z začudeno strtim duhom. Nепrestano je hotel prek časa, preden se je odpeljal, ja, skozi pošastne podobe in mimo sklonjenega čakanja, ker je bilo nečesa nepreklicno konec. Nikogar ni povabil ne klical noter, z ničimer se mu ni mudilo, zavohal je dogodivščine kot pravi odsluženi robotko, kot strojček svoje pohabe. Grajal je svojo invalidsko cizo, ker ga ni nikdar odpeljala na javno odlagališče smeti, v javno umivalnico, med izžemalne stroje, v skupno sežigališče. Ja, tam ga niso smeli videti, zato se je z invalidskim huntom odpravil globlje, odcijazil je v skrivnost in v istem hipu je začelo v njem spet govoriti, vohati, gledati, poslušati, tipati. Ampak bili so drugi časi in ni bilo časa za kakšno boljšo priložnost ali za ugled. Kadar se mu je le zahotelo, skazici ropotuljarčku, se je lahko prikazal v razcapani revščini, tu in tam je lahko zasijal ko čudežna

prikazen, in na to so bili zunanjiki nogoseki neizmerno ponosni, ja, če se je invalidski koleselj oškropil s peščenimi drobci in suhim ostrim blatom, v žarišču prižganih luči. Ampak v škrapasti globači je bilo ozko, naravnost pred njim je šla pot nenehno v klin, ja, prizorišče nesreče, koder je bilo vedno nekaj narobe, je obenem bobnelo, grmelo in se potem tišalo iz brezna globocega do strmih nebes! Kajti to je bil blodnjak globočnjak, nihče se ni prerival ob robniku. V samotnih kotih teh, z nočjo obdanih, se je staral v samoti in živel samotni, ja, stenam njegovega prebivališča, mirni samoti je bilo znano, kako v samoti iz oči mu solza lije!, ja, samota je odbijala noge verižnikom, ki so zaničevali drobnjarije, preštevali delavnike, napravili seznam plemiških rodbin in pasemski rodovnik, ja, samota je ponočevala tudi s smetarji samotarji. Kot v litoželezni izvedbi. Za to pa je treba več časa kot za poniklanje. Ni klanje, ne strašni boj, mesarsko klanje? A se zunaj klavrno drže? Ja, prehitra vožnja je kvasila neumnosti, ja, vozil je od nas do nas, ja vnemar je naprej živel, manj svet ko razuzdan, sledu ni več zunanjega viharja, ja, po svoje je prenašal boleznj zunanjega sveta, nagon in silo, užitek in strah, nobenih ali-ali. Slišalo se je ihtenje. Ampak v kopalnici se je vseh prijemala omotica, sveto so verjeli, da diši po mamilih, ne pa po milnici. Ne in ne! Tu je imel breznojec omotično življenje. Bi mu dali prostor, da se umije. Včasih je bil utrujen ko psoglavec. In invalidski kimpež, ta voziček mu je vlekel, ampak nikomur ga ni dal na uslugo, še počepi Eriniji ne. Ena hitra vožnja je zadostovala, bistra lovača Erinija pa se še ni odločila, kako mu bo vzela prevozno sredstvo, ja, takrat se je zdela starejša in izcuzana. Žalostinka mlade ženske! Portret električnega očka! Ja, peš so bili predaleč, čelade

ščetinaste! In pingvini so pohajkovali na avtostradi sonca, ja, obveščevalci so imeli največji profil na svetu. Toda čemu bi se breznozec Veslonc spuščal v vse to, saj ni vedel zakaj, ni imelo repa ne glave, prav tako kot besi krvosesi, psoglavci zajedavci! Ja, so se spravili jest, pa brez neprestanih očitkov! tolovaji, strežaji! rovtarji, rokomavhi! Zakaj mu to delajo? Veslonc že mori Veslonca, brata ampak to je bil nov, popolnejši breznozec, še glavo bi dal, da Veslonci bodo brali bukve čiste, ja, že dolgo ni vozil na vozičku drugega ko samega sebe. Tako mladeniča gledati je gnalo, ki pel v tak milih glasih je od ljubezni ran, med njimi, ki so padli za malike, da ne želi nobenega pogube, ja, in da je na svetu, komaj si verjamel, ja, kakovi revež je, ki ga presune čustveni šepet, in bi jo najrajši pobrisal! Kaj sil, lisjak! Usmeril je svoj ropotajoči invalidski kimpež pnoti drugi strani, ampak za blodnjakom zverinjakom ni bilo nič, ali pa ni mogel videti ven, ja, že v očeh se mu je prostor razkrajal in se mrzlično razpočil tam, kjer se nihče več ne ustavi, koder ni niti več neporaslih predelov. Zato breznozec Veslonc, čigar počitek se je poglobil v zgodbo, ni mogel dospeti nikamor, ja, še kar naprej se je peljal. V zmedi tudi ni zamenjaval invalidskih vozičkov, ja, v ugreznjenem podtalju so se luščile le oblike, preoblečena ramena na berglah. Znoj ga je polival, sredi mračne oglušele svetlobe je bil ko prerok, ki zida z besedami krog in krog sebe propadajoči blodnjak, z izsušenimi opekami, s spečimi skalami, ki zida in je popolnoma ob moč. Kmalu bi se povrnil tudi zamolkel smeh, samo nekaj je telo in brlelo še kar naprej narobe, ja, bilo je neukročenih želja vsake vrste, ja, čemu je križaril tako po notranjem podsvetu, kaj je vsakič zazvenelo, čemu je potoval on sam in vmes tulil, vriskal in piskal, da bi ga skoro vrglo z invalidske škatle, s

takšne potujoče stojnice, ja, kako je mogel s svojimi koščenimi ročicami grabiti vase? Njegovi glavni besi so veljali besom krvosesom, tistim psoglavcem krvolokom, ki so se pogosto shajali zunaj in gradili tarče, metali nože in kovance, ja. Takrat bi bil breznogec Veselonc spet najrajši prevoznik, svetlolašček, otrok strojev, mavrice in redkobesednih skal, in še to samo zato, da bi zvedel, kaj se tam zunaj pravzaprav dogaja. Tudi on je lahko grdo gledal, lahko se je bolj ali manj udomačil, lahko je duhal blodno kiselkasto podtalje, ja, se je že kislo smejal ko pajacek pacek. In samo črede so lahko tako čiste, če zdaj starešine vojvodske čistijo služinčad v novi obleki, njihove svilene sončnike, ja, če se prostaško bremenijo med seboj s posebnimi obtožnicami, grozijo, zapirajo, pa jim je vseeno. Ampak če bi kdo pogledal natančneje, bi opazil, da ne zunaj ne notri ni bilo pločnikov, nič niso zapazili, ustalili so se. Ampak na štorčku norčku ni bilo drugega ko krpice, pa še hlačice so mu lezle dol, ja, pas ni bil zapet, s pasom so ga topli. Takrat je bil njegov smeh blazen, začel se je tožeče tiho in se končal z feskavimi piski, s šumečim hihotom, ja, in zibal se je sem in tja, kot se je zibal vedno, kadar se je vozil, ja, ni se skušal niti spomniti, kaj ga preganja, kdo mu vedno sledi in ga zahrbtno opazuje. Ni bil s srcem pri stvari, padavček igravček je že predtem bil padel iz živčne slabosti v udrtino, na žimnico, ja, slepo je iskal povratka na pot, po kateri se je pripeljal noter. Blazno se je zvijal na invalidskem prekucniku, blebetal je in zezljal, padal je v brezupne skrajnosti, obljubljal si je, da bo svoboden, čeprav razpraskan in pretepen, ja, da bo pametnejši, da poslej nikoli več ne začne, ja, ne bo se več nikdar vmešaval v tuje posle, edinole gibal se bo! Ampak doslej je kar med vožnjo poljubljal lovačo Erinijo, pa ni šumel

gost promet, ne res, nenadoma je postal tako nežen, obziren, razjarjeno zaleten, kot da bo zdaj zdaj komu pomagal obleči plašč in kakor da bo za hip pridržal Erinijino vlečko, ja, na samem je sumil Ikara, strah zbežal je, z njim upanje goljufivo, svet zaničevati se je zagovoril, ločiti pred se iz sveta ne more, ni njemu mar, kar se godi na svetu, za celi svet ne mara več, ja, kaj sil, lisjak! Ne zapusti nobeden ga v ti sili, z grenkotami ne sili več bolnika. Zakaj cmihavec Veselonc je bil nasičen od prisiljenih izbruhov, šopiril se je nepristransko, da je že videl boljše spremljevalce, ja, tudi poškodovani invalidski furgon je čes videl boljše čase, ne pa tako, da se je vseskozi vozil po na pol razpadlem podtalju, po takšni prazni zmedi. Še pastir Vladimir je povetil nos, ker se mu je ustavilo, tudi on je tvegalo, to je račun, tudi zvezdar Vladimir se je umaknil. In za sleparja Minotavra je bil pripravljen samo en naboj, poživinjenec je bil zato zmerom na repu, ja, celo zanj so vgradili zunaj v zapor ali klavnico eno opeko, celo zanj je bila pripravljena ena bolniška postelja, ja, celo za mešetarja Minotavra. Brezplačno, kakšna velikodušnost! Zato je brbral breznočček drobček kipeč od radosti in navdušenja, smeh se mu je bil razlezel od ušes do ušes, nič ni skrbel zastran vročice, ja, njegov smeh je dišal včasih kar po zanosu in sreči, ja, momljal je prerokbe kakor duh iz bajke, čutil je samega sebe, dasiprav se ni mogel videti, ja, in najsi je sedel pa gledal karseda praznio, je mnogo skusil, izvlekel žebličke iz svojega malinastega jezika, je pljuval črve in zobe, ja, se ga je pollašalo. Dobil jih je po grbi več kot navadno. Bil je zbit, da bi ga skoraj zmanjkalo. Kaj sil, lisjak! Takle prijazen jaz. Akotudi je bil notri v blodnjaku zverinjaku, so skušnje prihajale od zunaj, so ga nevidno stiskale za vrat. To je bilo vredno vse poti. Še jajčece Jon,

biser med biseri, ki je znal skočiti iz biserne matice naravnost k prtljažniku invalidskega vozička, ta draguljček, je videl nizko pod seboj prelaze, dokler ni dobil zobe in proste roke in streho v breznogčevju, ja, Jon se je smejal biserno, izjokal si je skoraj srce in še bi rad dobival podporo, zaupanje, kaj za pod zob. Ja, zunaj so vse stvari dobile noge, v blodnjaku globnjaku pa je vodila pot ob dnu sveta, tako da je breznogec dobričina tesno stiskal ročice, se nagnil tu in tam proti breznu, se je spuščal nizdol po tirnici in si tako utiral pot, ne da bi dal kakršenkoli znak. Hitel je, izkoriščal je vso moč invalidskega cizovnika, smejal se je s stisnjenimi ustnicami, potem pa se je oglašal smeh iz trebuha ali odkod že, moral je naprej, ja, očarani, začarani svetnik je vztrajal, za to je potreboval samo koleselj, moral je po dolgi črti in po tleh, pa čeprav bi ga zagnalo predaleč, ja, tako je narekovala podtalna ugreznina, škrapast podsvet, ja, že daleč je zlezal in se je smejal čedno pridanično, noro hihitajoče, z drgetom, ja, smejal se je med vožnjo, bedasto in dolgo, globoko in spet kričavo, ja, vsepovsod je hrumel, in Ikarovo perje je ostajalo za njim, prav mlahav je bil na vozičku, nekam smejav, ker se v resnici sploh ni smejal, ampak se je pretvarjal, ja, nič sončen smeh, sončni značaj, igral je kot priprava brez vsakega namena in z odvečnimi dodatki. Stalno je oddivjal, le njemu prijazno se smeje oko. Kaj sil lisjak, a peš šepa? Obračal se je na vse strani s ponarejenim nasmehom, ki ga je izdajal, da ni ravno pri zdravi pameti, ne in ne, ampak da ravno razgrajšč klobuštrač najde kakšno opravilo v kopalnici, nad kadjo, da oči kalil mu jok ni, razjasnil lic ni smeh, da je le njemu morda ležal na obrazu pritajen trapast nasmešek, ne in ne! Lahko bi kaj ukrenil, ja, breznogček nagajivček, se smeješ ali zdihuješ? Če hitre ne, je smrti

svest počasne! Peljal se je in peljal, pa je bil še venomer v blodnjaku zverinjaku, kakor bi obtičal v njem. Prevozil je večnost. Usmeril je invalidsko šklefedro naravnost naprej, zahihital se je spet skozi biserne zobe, kar je pri njem sicer običajno, ne res, ga je malo zaneslo. To je bilo nekaj, je bilo bedno! Izmučeni invalidski kimpež je hropel, se je napenjal, spuščal se je še kar naprej navzdol, ja, invalidska ciza je pazila nase, ščitila se je z odbijačem in verigami. Takrat je noroglavček Veselonc prestrašeno vreščal, najbrž je skovikal, morda pa je tudi sikal in vzklikal na pomagaj. Kajti one se ni gibal, gibal se je invalidski koleselj, je dobro pel, še bolje tekel. Zato je breznogec lakotnik stanoval v zmotnem kolobarju na upanje, ja, pa še doušniki z naušniki so ga, so udrihali po dolgem in počez, da je bil udarjen za zgodnje vrtnice in razbitije, je bil pač že hudo nor in malce udarjen. Ampak prekanjenec brljavec ni mogel zagledati žive duše, če se je odmikal od zidov brez števila in potoval dalje navzdol, kakor da je izgubljen do konca, ja, takole je visel na svojem invalidskem prekucniku, takole slinast in z vsemi, s katerimi se je spajdašil v trapastih časih, ja, to je presenečalo, najrajši bi se vrgel na tla, bi se izognil nezgodam, bil bi povožen v uničenem podsvetu, ja, kaj sil, lisjak, zdrznil se je in buljil v rob, v ravne plasti ob straneh, prepopojene s svežim življenjem. Živel je, kot ga je neslo in kot ga je nesel invalidski voziček, živel je na kolesih in kakor je naneslo. Prišlo pa je tako, da so ga umivali in preoblačili v frotirne srajčice in hlačice, potem ko so pred njim prali umazano perilo, ne res, in je bil videti podoben pajacu v pajacu in še drugačen, ampak pod tkaninami in papirjem je bil zmeraj nag, nerjaveč, samobiten. Cepci, zunanji zvitorepci so ga mlatili ko s cepci enako, delovalo je, ja, zato je veseljak Veselonc

zdrvel proč. Tukaj, v breznoščevju Vesloniji je bil neprizadet, dajal je potrni videz samozadovoljstva, bil je vedoželjen, v kakšen čas se lahko vključi. Žalostno ga je bilo videti potrtega, vozil se je divje, obdrgnjeno, prepričano in v nov čas.

Nov čas!

Ali pa ne.

Šlo je v nič.

Zelo ljubeznivo je bilo, da so mu dovolili prevoz, ja, z dovoljnim poroštvom je pravda dozorela za končno sodbo, pa se dovoznik breznošec navzlic temu ni dovedel svoje moči, z vsemi je ostal v dovodnem kanalu prijatelj do smrti, ja, obljubili so si večno zvestobo, sopotniki so se zasmejali in pomežiknili, ja, ampak on je razumel čas in se je le bežno posmihal, še je bil čas za vse, kar se raztrešči. Douumeval je nov čas, čeprav je bil stisnjen v škrapasto podtalje, naj je že bil uklenjen in je kdaj celo iskal bližnjico, stezice in puščave, ja, pot je vodila k čisti sredini brez teže, ki je povsod enaka, kakor tudi vsakršna druga ugreznina, tako da ni dojel, kje da je, kdo ali kaj je, ja, ni mučil svoje sovje duše, svetlečega se uma, delal pa je nered, kakor da živi vsakič v drugem telesu in mu poganja od norosti že perje, Ikarovo perje, kaj plačila bo vročine, ran in žeje, sam ne ve. Stare rane so se odpirale, ko se je neumno potepal po brezčasju, duhal podsvet, ja, njegov trepetajoči, gomazni smeh je prediral duše, oči, nosove in ušesa, kajti pod kolkí mu je zmanjkalo, manjkale so kosti in meso, čemur se reče: noge. Invalidski voziček je kloštral, ja, nekoč najbolj izdelani invalidski voziček, zdaj najbolj zdelan invalidski voziček! In poddel pri starih čevljih zunaj, golenišče, podlo prostaštvo zunaj, ne res! prav ukrivljene, vretenaste noge, skrčke. Ja, kebrček, žlahtna roža, dekle zalo Erinija je gledala v karte,

ja, deklica neusmiljena, stvar, draga deklica! Za ubogo deklico se je vnel, ja povsod je dosti videl deklet in deklet oči nebeške. Karte so napovedovale usodo, zato je slabe volje in mrko motrila tudi ona, jaga baba Erinija, svojega spakca breznogca, mu je menda upadlih lic in tanko tenka v pas, da bi jo lahko zavozlal, prigovarjala, češ le tako ji odleže, ja, hrepeneče se je trpinčila in se radostno mučila, v tesnobi je pobesila oči in so se ji še povesele rame, o, deklica! rosna rožica!, kajpak, usmiljenka Erinija je ukrenila tako, da bi se ranjenec breznogec izlil vanjo kakor velika reka v morje in kakor rosa v brstič, čimprej, čimprej, srebrnina rosa trave, kak lepo se rosa bliska, ampak je obenem bila v središču in v kotu, na hitro je odkrivala zapletene zanke prihodnosti, z nevzdržno sladkimi nasmehi je zardevala, ja, prešerna se brani in ples odlašuje, vidov ples, ples koles! Presilno si je želela, da bi jo pomečkal in je ne zavrnil, kar meglilo se ji je pred očmi, da ni mogla treniti z očesom, ko jo je pekel vroč srh, pekel, prečuta sreča, ja, saj je bila vesela Veselončeve zasenčene ljubezni, ki jo je od časa do časa hladila, jo lajšala in pila. Breznogec poželjivec jo je prečistil s porastnim poganjkom kakor osvežujoča mladoletna sapica, ja, ni imela kaj početi, kam iti in komu zaupati, ni nikomur zaupala, zdrznila se je, tako skromno se je smejala, da je opravil naposled z njo brez vsake zadrege, ja, pristala je, pod njim in nad njim je hkrati gorela in se hkrati hladila pa ledenela, odprla mu je svoj popek, ja, potem ko si je potegnila gor rob mezlanke in se naskrivaj vnovič darovala, ja, strinjala se je z živčnim Veseloncem. Onkraj slasti mu ni bilo treba nič več storiti, zato se je breznoguh klapouh smejal polglasno, potem vreščeče in kar se da brezumno, sopihajoč in uživaj e, bil je sploh poln starih smehov, dodal pa je še vrsto novih. Vse je bilo

v redu. Nič ni bilo prav. Samo še enkrat! ... In globina se je razprostirala navzdol pa vsev, pa je vozil ravno, po skrajnem robu podtalnega brezna, vse je drvelo mimo njega, kot da se ni nič zgodilo. Peljal se je naprej, naprej brez meja. In zares, zares se že dolgo ni pogovarjala s svojim čudovitim čudačkom, bila je pač kot vsaka druga ljubica izgubica, ki bi počela ravno to, kar je počela ona sama. Ja, čarovnica Erinija je imela kaj početi. Ampak breznogček radovednež je hotel voziti vzvratno, pa ni šlo, invalidski prekucnik se je premikal neustavljivo in krčevito, zavore niso več delovale, prestave so šklepetale, kolesa so poskakovala, a ostala ves čas na tleh, odbijač je bil zbit, ja, preroški invalidski koleselj je bil komaj za silo, bil je že spraskan, ogolel, cvileče žalosten, blaten in prašen, ja, bil je kakor star pomečkan lepenkast kovček z izlizanimi nalepkami, poln vrezov in brazgotin, skoro preperel. Ampak breznogec dirkač je na njem zmeraj švignil mimo. Šviglja Erinija bi se pomenila celo z invalidskim huntom in bi mu dala naslov, oboževala je invalidske cizovnike, kajti pot je življenje brez konca. Rekla je, da čutijo vsi tla pod nogami, le breznogec breznogač da ne. Vdala se je. Za cvetko Erinijo je bil korenina breznogec pač nedosegljiv, in če je blažila svojo kosmato čmrlj asto puščavo s pelodom in z breznogačevimi semenskimi kapljicami, je učkala največji praznik, sladko goščavo pragozdov. Lepila se je z njim, tudi zanosila bi rada iz samega ljubezenskega zanosa. Veliki voz je gotovo ta čas prestavljal svoja ojesa in dražil pastirja Vladimir a, zvodnik Mino ta ver je bil seveda spet lačen otrok, zavrženih med smetje, ja, zarodek Jon se je vsekakor znašel med oguljenimi rečmi in puščobnim dolgčasom, ki leze v izpraznjeni dremež, ja, in krilatec Ikar, ki je nenehno urejeval prtljivo,

pričakoval konec, čeprav to ni še niti pravi začetek, je izčrpan od gorja in oskubljen ščebetal proti železnim okovom, proti gumijevkam in orožarnam, ja, vsi so se bali zunanjih težav, ja, vsi pobegli iztirjenci, izgnanci, izkoreninjenci, izpljunki, izsekanci iz srede, izžigavci lastne usode, izbezanci, izbranci, izgubljeni. Ja, besno Erinijo je ves izrodek zunaj še posebno motil, kajti v blodnjaku zverinjaku je breznogec Veselonc res vozil prehitro. Srčna kraljica se ni oddaljevala od križevega fantiča, vedeževanje je mračno Erinijo iskreno pritegnilo v prosojnost, skozi katero je mogoče momljati pijano in megleno. In kakor vidka je zložila bajalico čaralico za norčka breznogca:

Bol!
raz rok
in og
v sok
in ol,
iz oči
v ho,
od tod
v nos,
od tod
v dih,
od tod
v kos src,
od tod
v kri,
od tod
na nož,
od tod
v krč,

od tod
na vrt,
od tod
v gol log,
od tod
na črn trn,
pod kol
in v tla
— Bol!
do tod
dol,
dol!

Čar?

Za tem ni nič več.

Tako je coprala prerokinja Erinija, samka se ne boš jokala!, kar prerokvali nekdanj so preroki! Čarovnica Erinija je zvedela za vse, kar jo je izčrpalo, pa je morala vzdržati kljub in preživeti v malokdaj ukrojenih zmagah, ja, zlovešča tička je čutila v prsni bradavicah škrlatasto kri, na školjčnatem dnu si je pomagala iz škripcev, strjeno kri je dala, presno kri je dojila, breznogca ugreznjenca je podojila, ne res, je čevlje kresala, s krvniki nogoseki bebljala. Ampak bratovščinar Veselonc je bil vse preveč priklenjen na svinčeno grezilo, da bi ustrezal komu drugemu razen svoji sklonjeni osramočeni glavi in pohabi. Tam prek pa so nosili golenke in čevlje z gumijastimi podplati, na pravem mestu so se pobijali, se klali do smrti, ja, so se kolinili, v glavo jim je stopilo, ja, so bili krvavi od žuželk in so se grizli s pasjeglavimi gobci, ja, na vznožju grebenov, na nepopustljivih vrhovih, pred umazanimi orožarnami in skladišči mrličev pa so pokazali skupinsko prtljago, pregledovali so se, nadzorovali so drug drugega, veselo so stlačili v hlačne žepe odrezane

prstke in grmušlje las, ja, trgovali so s strojnimi deli. Ampak breznogcu Veseloncu se ni sanjalo, kolikšen naj je čudež, ki ga je plačal z nogami. Peljal se je skozi blodnjak zverinjak, ki se imenuje škrapasto podtalje, blodnjak globnjak in še drugače, bil je buden, na invalidskem koleslju je razumel, da je bil tu že nekoč davno, že takrat, ko še ni zagledal luči sveta in ko še ni bilo invalidskih vozičkov s hupo in odbijačem, ja, napol mrtev je bil od svoje lastne sivine, v vijugah možganov in v pustinji, koder se je vrtinčil puščavski pesek, ja, zato se je peljal k edinemu pravemu mestu, k cilju, dasiprav se je vračal tudi globlje vase in k sebi, ne da bi, zdaj že izčrpan do konca, spoznal, da pravzaprav kolobari v popolnem krogu in da se vrača zmeraj po isti poti na isto pot, ja, nihče ga ni opazoval bosonog, v tem breznu podtalnega blodnjaka, v takšnem veličastnem škrapastem podsvetu je osuplo opazil, kako se pogloblja skozi čisto praznino, skozi prazne čistine. Klel je med otrplimi nasmehi, bil je začaran v notranjščini svoje blodnje, svoje brezmejne zmede. Opijanjal ga je. Zdaj je bil v šah tu kakor večno, svinčeno sonce se je talilo, če je kje sijalo težko sonce. In zatem še splavna gošča, krvav usedek. Pastir Vladimir bi lahko povedal s šaljivskim obrazom. Ampak s šaležem breznogcem se ni šaliti! on je puščal tik za sabo šamanske obrede, ljubil je šamanko Erinijo, nič dobrega se mu ne obeta, ne res, pustil je svoji mazački vračarki, da je šavsnila po njem, ja, ščegetljiva deklina Erinija je bila ščep pametnejša, mikavno ga je očarala, ljubeznivo ga je navdušila za popotovanje, milo ga je omamila in ga vsega prevzela s svojimi čutnimi čudnimi čari, ja, pa je čudak Veselonc trepetal ko lutka, prignalo ga je, proseče ga je nosilo globlje. Skoraj bi ga bilo sram, ker se mu je obesila punčka Erinija na vrat preveč z dolgočaseno, in še zato,

ker je dišala po pralni gošči in starih umivalnikih in pazila nase, kakor da ima medprostorno džunglo samo ona. Spodrecani coprnici je zmeraj nekaj manjkalo, ji ni zadoščalo, če je imela samo lepe trenutke, oh, urno se je obrnila in se je ponujala, čakala je na kogarkoli, ki naj pride kadarkoli, ja, obnašala se je ko oskrbnica in slamnata vdova, medtem ko je invalidski furgon poskakoval in drvel navzdol, da se ni mogel ustaviti. Tukaj je žehtelo sprva razbeljeno, prekuhano in vroče, vse je bilo isto, nedotakljivo, pa navzlic bližajočim se lučem težko in soparno, prava neprebavljiva toplota, ja, bilo je umazano, znojno, krvavo, izpuhtevalo je od teles, usmrajeno, skrajno razmajano in domala opečeno in ožgano, ja pa brez vsakršne sapice! Nihče ni nikogar nadlegoval, v zlepljeni telesni gmoti je zavrela sladka kri, v kožnatih oklepih je telo sikalo, živelo in se gibalo z ubogimi kretnjami sem in tja, telo, skoraj skorja, je tudi od časa do časa kot mrtvo mahoma obstalo, se znova premaknilo, ja, in vse zaradi vročičnih blodenj, zavoljo mrzlice in brezvoljnega izginjanja. Tako je breznogec Veselonc sunil z glavo navzgor in se podrgnil po prsih, neurejeno ga je skrbelo, kdaj in kam. Skoraj pritajeno je izpljunil, da je domorodec, dejal pa je nemara še kaj drugega, ja, je že kaj dopovedoval. Zanesljivo je cijazil k cilju, k samemu sebi. Kazal je rebra in nestrpno sovraštvo, ampak tisti, ki je kazal, so mu odrezali! S prstom je kazal na spremljevalce, pa spodrecana cipica Erinija se je rada kazala, ja, detežerec Minotavar se je kazal kakor na sejmih, krilatec Ikar je kazal pot, zarodek Jon je že kazal zobe, pastir Vladimir je kazal na zvezde in osončja, ja, kazal je na sončno kazalo, ja, vsi so se kazali v najlepši luči. Kazali so se v večnem molku in sanjski praznoti, v vražah in čudnih usodnih naključjih. Brez misli, torej niso

marnjali, oživali so, svetlikali so se, ja, to je bil blodni podsvet! Obkrožali so svojega prevejanca breznogca ko križevi asi, hoteli so priklicati v življenje spet vse razburjene čudeže, bili so voljni, saj bi lahko, medtem ko so se vračali iz blodnje v blodnjo, prepotovali zunanje svetove, ničkolikokrat bi lahko prečesali, preplezali in se prerili skoz drugačne svetove, ja, se bo že še presukalo. Šlo je po istih šahastih vzorcih in črno-belo za časek veselja. Stroji so bili začarani v živo delo, ja, podtalni staroselci računalniki so mislili drugače. Kaj čarajo! Za sabo so zunaj pustili rodove, kolikere čredne pasme, ki odpadlo bo železje njih okorno, vesele ali žalostne novice, brez truda večno se ne da živeti, bila je preč življenja doba kratka! Kmalu zatem so prepovedali obiske, nikogar ni bilo več od zunaj, ja, še preden so izšli pomilostitveni odloki, so zunanjsiki krvniki izgubili ječo in stik z blodnjakom zverinjakom. In obsojenci zblojenci so bili v podtalju šklepetavo šibki, ja, notri so bili vsi škisi štekljati, vsakomur je kaj manjkalo, še Ikarovo šumotljanje s krili ni nikogar dvignilo na štruktjasto hribovje, v škrbinastem breznu so brenčali s šepetljivimi glasovi proti tistim praznim vdrtinam, ja, koliko ječe so že imeli za seboj, kdo bi jih naj videl od zunaj, začarane, urečene, preklete. Erinijin tolsti trebušček se je tresel od smeha, kadar je svoje debelkaste nožičice razširila tako zelo, da je miško breznogec zavohal njeno slanino, ja, in miško Veselonc je bil nor na njene ocvirke, na njene besede iz trebuha, na njen trebušni ples, ne res, rad je smuknil v njeno skrivno mišjo luknjo kar skupaj z invalidskim vozičkom. Pustila se mu je. Prerokovala je, češ je zunanost po koncu sveta tako daljna, da je ne doseže niti dopisni tečaj, kaj šele znanje. Znanje je služilo vedomcem psoglavcem za klanje, za odločne zahrbtne odredbe, ja, zarotitveni

obrazci so preplavili zunanje ogromne širjave in je celo na najvišjih vrhovih rasel šar in šaš, ja, eno samo močvirsko ločje in latje. Ampak nihče ji ni verjel, še breznogec šegavček ne, šembiljsko hudi časi so se dopolnili zunaj med skrilom in muljem, čas je izseval smrt, mesec pa je še vedno žalostno žel skozi noč kakor nagrizen srp, ja, čarovnica iz blodnega podtalja ni zaplesala ne valčka ne polke. Vse je prikradla, kar ima, še sebe, tatica Erinija, kolikor je sploh imela sebe in če je ni le jemal zagovornik rodomora Minotaver ali breznogec rokohitrc. Zlata je bila Erinija, prezlata in pozlačena: spolovilo rodilo po svetu hodilo, nič jelo, nič pilo, pa vendar živelo! ja, zlatila je zlatosledce, zlate trenutke, vse za zlato. Zlata je bila zlatolaska zlatooka Erinija, sline so se ji cedile po zlikovcu Minotavru, ostalih ni marala, ja, samo svojega slovitega Veselonca in poživinjenega bentenega vola Minotavra, ki je tiho milo žrl svojega otroka, če je imel kje kakšnega otroka. Zlata Erinija je imela sestanek s posvojenko Ariadno, ampak tiho mile Ariadne ni bilo od nikoder, ni bilo kakšnega sina Črtomira, čeprav je zlata čarovnica Erinija zabadala igle v lutke, v Čeče, v otroške igrače in pri tem včasih vkuhavalala krpe, da bi vsem otrokom prizadejala smrt in zlo, bolečino in razkroj, ja, s kisljinami bi polivala dojenčke, če bi jih našla kje v škrapastem podtalju, pomagala bi detomorivcu Minotavru, ja, vse bi prikrla računalniku breznogcu, ubogemu Veseloncu, ki je pozabil na zunanje psoglavce klavce in na njihovo brezkrvno vojskovanje, ja, breznogavelj Veselonc je pozabil na invalidski šklefedri, ni se spomnil ne klavnice ne puškinih in drugih cevi, ne res. Zato pa je zlata punčka Erinija hotela še silo vite je vkuhati otročke sirotke v vosek, čeprav jih ni našla, ja, nikjer ni videla nobene Ariadne, prav tako ne mešetar

zlikovec Minotaver. Ja, nikdar ni zašila breznogcu Veseloncu, nikoli mu ni likoma zašila rane spod kolkov, le ostružila mu jih je s hrapavim jezikom, s skobljičem nezvestobe in pojavega zgonj enega vlaččenja, ja, hladno je mrzila štrpacno kolo, štrhovo gnezdo, od koder so sicer vzleteli nekdanj otročki, ja, zlata vlačuga Erinija! Žužnjavka žužamaža je vse pustila znemar, s spolom je uklela zunanje krvavo obzorje, in nič se ni več rodilo ne skotilo. Celo notri v blodnjaku ne. Kloka Erinija je kokodajsala svoje presenetljive prerokbe, čudne odločbe, ja, invalidski koleselj je poplesoval v batnih sunkih, in breznogec Veselonc je boječe bezljal, ja, takrat je bledele po bastijskem blodnjaku, ja, se je bal zakotnih babic, ampak pride še čas, ko bo tudi on preganjal zlate babe, ko bo drugače balanciral svojo invalidsko škatlo! Bal se je, da vsemu ne bo kos.

Bal se je, da jim ne bo kos.

Bil je kakor igravec na srečo, ko igre, ki nima sreče. O! Globoka rupača se mu je zdela prevelika, pregloboka, prekrasna, dasi je vodila pot po obrobkih neprehodno naprej, ja, pa je breznogač piskač znova tvegala, da pade. V blodnjaku, ki je bil zares vijugasti blodnjak, ni nihče nikomur pripadal, ni bilo svojine, ni bilo množine, ampak le vase zadrto trpinčenje samega sebe, ja, pa še sebi ni nihče pripadal. Vse, kar žije in klije, vsaka semenska živ se je zdrobila v smrt. Kosti so se mu trdile, pa je imel trdo pest, črto okrog ust, trdo življenje in stvarnost, ja, ves trd je bil od vožnje, trdikasto je bilo pod kolki, kjer je imel nekoč noge, ja, in se je treslo meso ko živica žolca. Zunaj se je žlindralo železo, zunaj je žlobudrala umazana garjava žlota, žrelo plavžev je bruhalo za žrtveni dar, ja, zunaj so žugale nevarnosti, ampak žvekač žvižgač tudi žugnil ni, ja, so mu žugali s palico, pa ni tudi besedice žugnil! ja,

ampak je še kar po tihem žvižgljal in si pod nos žužnjal. Ni pacek, capin? Mimo in čez glavo ušesa pač ne rasto! Ampak naraščajnik oddajnik iz rodu črednikov, čigar skupno dihanje, žrtvovano črednemu gonu, se je davilo in utapljal v podtalju, ja, ta osebni hudotajnik je utrujeno, a še zmerom živčno vozil po ukazih, ja, takšen zmaličen malic! In zunaj so korakali po ukazih, teptali so brez zadoščenja krepostno prst, ja, kako učeno, enkrat za vselej so pometli z breznogeem kopunčkom, da se ja ne bi kdaj še pomešal mednje. Pomastili so si enotno obleko z njegovo krvjo, pomenkovali so se in si pomečkali obleko z breznogčevimi odstruženimi nogami, ja, pomazali so si obleko z njegovim kostnim mozgom, pomencavali so z nogami, in kakor prejšnji čas so se med seboj pomenili, kaj jim pomeni, ja, to je bilo za lajače bevskache svetovnega pomena! Oni zunaj niso nič pomenili. Povsod dolgočasno in grozno tolažilo za eno samo umiranje! Konec in siv začetek sta ostala brez pomena. Ure so pozabile na bitje, smrt je napolnjena z jodom in snegom, ure v snegu s sledmi bledične vode in krvce! Kajti trpljenje je mučno — močno izničeno z vsem, z vsemi, in sonce vstane z živo uro med mrkom in mrkom, vmes kliče volčji lajež po maščevanju, tisoč nožev preklinja svoje rane! Nobenega čudeža ni v kovinskem bliskanju. Brez zavesti, brez vesti: — vse se giblje v prividih, nikjer ni zatočišča za greh, gole proteze vzgibajo onstransko vzdušje, ampak nihče ne ve, kje so grozna smetišča. Vse to je nekje nekje zunaj. Mrki invalidni vozički so prazni in menze in umetne roke. Kaj je obljubljeno za prihodnjo zemljo? Ja, zunaj so pomazilili breznogčeve nožičice in kar je ostalo od njih, tako je. Ja, saj so mu pri polti odrezali spodnje okončine, skoraj bi zasekali v ud, ja, so odtrgali s kolkov dva bingeljčka kraka,

da je bil hembrani tepček moker do polti, pa tudi to ni zadostovalo, potem ko so pomazali odsekane nožiče s pomedeno pomado, gladili britev in gladili s sekiro narti, ja, so zavrgli nogice v glenasto vodo, tako drobcene nožke, da so se pomaljale iz glenaste zemlje, pomajevale navzgor v zrak iz mivkastega dna, iz glena, ja, in bi skoraj te nožiče spolzele ko strašila v polšnico, ja, kar obenožno! Tako se je dogajalo zunaj. Ali pa se ni pripetilo, nikakor, hoteli so se samo prepričati, kako zdaj hlevarčku pesmarčku polzijo solze po licu, kako si bo obtežen obvezal rano, kako obupava, in bo blodil in blaznel, ja, kako bo tožil, on, obtežilna priča v zmotnem kolobarju, kako bo tožil po obujikih in po obutvi. V blodnjaku globočnjaku se je peljal po nakupih le širokočelen vol Minotaver, ja, naj se nekam pelje! Breznogec Veselonc pa ni odfurjal ven, preveč so ga strašili z detežercem Minotavrom, z njegovo razgreto sapo, peno, z dolgočasnimi očmi, ki so zrlle drugam, kajti vsi so se ogibali pohlevnega trgovčiča Minotavra, nihče se mu ni prodal, tu, v škrapostem podtalju je počel vsak zase, kar se mu je zljubilo. Le ven ni mogel nihče, ja, v naselitvi je bilo običajno tako, da je obveljala breznogavljeva, ne njihova, zato pa se je žganj arček sanjarček maščeval, vrnil jim je milo za drago, žigosal jih je za krotivce lažnivce, pa so ga žoknili v hrbet in so ga po žmulastih ustnicah, ja, celo spremljevalci so se žogali z njim, krilati Ikar si je trebil perje in žmerikal z očmi, da je bilo vsakič videti slepo belo žmurko, ja, pastir Vladimir je žgal rude, zvezde vodnice in ko zlato žareče kresove na žebličastem nebu, ja, zarodek Jon je žoltokljuno hotel imeti žlico za obuvanje in žilnico, ja, kramar Minotaver je kazal po živalje spačen gobec, ah, in njihova žabica Erinija se je zlahkala, češ da bo vse naplahtala, ja, ampak potem je ta

živčna vlačuga živela z vsemi, in tako breznogun žebralo ni nič več žehtel po maščevanju, je čutil silno živčno moč, ja, breznogec Veselonc je naposled ves žarel na invalidski šklefedri, ja, niti invalidskemu kimpežu ni želel ne naklepal nič slabega! Nikomur v ugreznjenem breznu ni zameril zastran pohabe, hotel je celo, da bi ga vpeljali v kakšno žlahtno družino, ja, rad bi bil v žlahti z znanci, ki so bolj po naključju imeli skupno usodo, prosjačili za enotnost duše, za življenjske potrebščine. Ampak če ga ni nihče vpeljal v žlahtni rod računalnikov, je še čakal, češ da so si še v žlahti. Če ni imel priložnosti zdaj, če mu torej niso pravkar nič ustregli, bo imel dom in družino kdaj pozneje, ja, bo imel skrbi in dolžnosti, ne res. Pa če ne bo imel niti za kruh in sploh nobenih naročil, sam zase ne bo propadel, naročil bo invalidski voziček, vse mu bo prišlo ko naročeno. Če so ga trpeli žlahtniki uradniki, je lahko najmanj dosegel le to, da je trpel zase, raztreščen vase in prisiljen biti. Izbral si je baburo Erinijo, zlato flundro. Izbrano se je odločil za žoltokljunega Ikara, čigar žgoleče gnezdo je žvrlelo v vselej lačnem živžavu in je bilo še slišati krampljanje krempeljcev in udarce znic. Ja, živžavček Veselonc je imel za sodruga pastirja Vladimira, žarno sonce, ki mu je tekla žarja iz ust in ki je z žarkasto nagubančeno kožo tudi presušil in prevlekel blodno nebo in delal v svetlobi žarometove stožce, ja, pastir Vladimir je bil vedno na žariščnih razdaljah, pasel je na žarivem polju, sevalo je. Breznogec pahnjeneč je potem žarel, ko je topo ždel na invalidskem huntu in delal vse napak, ker si je dovolil šalo z želodastim zarodkom Jonom, ga je že krvavo žalil, ja, zdivjal se je, pa se ni izdivjal, ga je že privil z vijajčnimi žebli v ugreznjeno podtalje, ja, vse si je dovolil z jajčecem Jonom. Prav razumno se je ogibal večnega ženina Minotavra, ampak nič več, kot da se je

skril, da mu je pobegnil, ni mogel bebček breznogec, žeruna vola bi dal v žehto, pri tem pa bi ga vsaj spravil na žledioo, bi spraskal s kramarja Mino ta vr a vsó žolhko mast, ja, bi mu našadil rogove, onemu žveplenemu volu. In je sploh ljubil Žalik ženo Eriinijo, je čutil kdaj njene žametaste roke, njeno žametno mehko polt, njene žametne oči, njene žametno črne oblekice, njene žaltave domislice? Ja, v osebnem stroju breznogcu je bilo dosti čudnega, ampak pri tem ni mogel nič, če je ravnal prav. Nemara je ravnal žeblje, perilo, grobove, ja, mogoče je ravnal ravno narobe, grdo ko kakšen ravnáč ravnatelj. Seveda se je ravnal od doma po svetu in po svojih očetih, ja, kaj pa je hotel drugega, vsi so ga ustrojili, da ni več zaupal vase, da v prvo ni uspel, ja, živel je v svojem svetu, v škrapastem podtalju, ja, v kratkem je živel v strahu, to so žvižgale podobe v sanjah! v prividih in prisluhih! Preveč je bil samosvoj, samemu sebi vabič, spreminjal se je vase, čeprav so se vrasli vanj in so ga zadevali v živo in ga devali v nič. Vsi so se spremenili vanj, zato je bil breznogec Veselonc vse hkrati in v enem, bil je: žvižgec Ikar, pastir Vladimir, zarodek Jon, Šviglja Erinija, krvoskrunski vol Minotaver, ja, on sam je bil takšen, v njem so živeli, ja, Veselonc breznogec je bil tudi invalidski voziček, blodnjak zverinjak, nekđaj je bil celo zunanjih kresnik, vedomec volkodlak, ja, vse to je bil ubornež breznogec, ves takšen je bil v sebi, skozse, zase, kadar je gledal le nase, ja, ampak če je bil ne-jaz, je bil nekdo drugi, ja, bil je in je. Bil je: spol, sklon, število in vse drugo, kjer se je mešal zraven. Ni ravnal žita. O svoji pohabi je obznanil svoje naj bližje breznogec bogec sam. Ja, obubožal je na duhu, obubožal na telesu. Vseeno mu je bilo, če bi se tudi vozil v lesah ali v samokolnici, samo da je lahko peljal naprej. In bolj ko se je spreminjal, manj je

bil preobražen, ja, bolj ko je bil kdorkoli, toliko je bil on sam, pa se je igral, igral je samega sebe. Bodi tedaj, da bi bil zaprt v zaprti krnici v gorah, bodi da bi malce popojčkal v podvodnem zvonu, ali če bi ga zaprli v zaboj ter ga spustili s prvim kopom v rupasto kotanjo, da res ne bi več vedel, pri čem je, bi se rešil in sklopotal z invalidskim kolesljem mimo. Ni packe, capin, ni pacek, capin? Šembrana reč, neki šembraj ga je kljub temu nosil naokoli po ugreznjenem podtalju, navzdol po podhodih in s podgnojnimi ranami pod kolki, ja, pa brez pokrovkastega podgorelega neba, sem ter tja kakor po kloaki. Morda je njegovo življenje viselo na vezalki, pod trdo peto, ja, čudno navdušenje do zadnjega vlakna! Vpel bi vola Minotavra v jarem, ne res, pavlihke Veselonc bi rad ugnal vitorogega Minotavra v rog. Če bi prišel k pameti, bi odletel z židanim Ikarovim krilom, pa če bi ga celo oblekli v Žakelj vsega breznogega in če bi ga speli z železnato vrvjo, da bi odletel v zunanjo železato deželo, ja, naj bi mu tudi pribili železca na rane! Vsakič bi odprhotal z živim železnim ptičem ven na železasto prst, koder so korakali duhovini psoglavci in grebli z nogami po surovem in po starem železu, ja, zunanjiški krvniki so teptali po železnini, tolkli so z železci po železju, ja, stalno pri tleh! vzvišeni, urejeni, izurjeni, črpaje čvrsti, opremljeni, oboroženi, pripravljeni na spopad! ja, med železnimi črepinjami! In zatilna lega plodu Jona ni nikogar motila, dasiprav je žrec breznogec spremljal žužkavega Jona z želom v srcu, ja, najrajši bi ga našrmljal in bi žokal vanj v neskončno, bi mu dajal strupa po žličkah, v čašicah! Pastirja Vladimira pa bi breznogavelj kavelj kar z žežljem po glavi, bi šel z železnim nožem po žlebčastem obodu Vladimirovih krogov, žulil bi ga in odiral, da joj! Ja, samo da breznogač Veselonc ne bi

pripeljal globlje v žrelnato pokrajino, kjer je zločesta hudina priklila iz čiste lužnine, kakor da je iz mastne mlačne krvi! Zastavil je vse svoje moči, da bi v zadregi zmencal opravičilo za takšno hotenje, ja, pa kaj je naklepal z vlačuljo lovačo Erinijo! nič ji ni namenil sladkega! In ni bilo nobenih stopnic v stolpnice, pobček pohabljenček ni segel v žimo vino, ni segel po želarski hčeri Eriniji. Ja, njegovo življenje je bilo že zato nepretregana nitka na motiču, edina vrvca, na katero bi pobesil svoje notranje brate spremljevalce, ja, pobesil je oči, zakaj nikoli si ni zavezal vezalk na čevljih, nikdar ni spoznal čevljske žebice. Preteto res je bilo, da po podtalnem blodišču tudi šeskarji niso hodili skupaj, nikoli po isti poti. Ves matast je torej bil, če so narahloma hodili in govorčili za njegovim hrbtom o polžastih in zloženih stopnicah, in češ kako bodo zlecali odrevenele ude in zdehali po zdraviliščih. Kako bi se naučil smejeti se zoper jalovce nogce, meh za smeh! Jeklenim pesjanom se je smejal v ruši brk, zdrav ko riba je sklopil pljučna krila, ja, ni pacek, capin! Ušivec vozgrivec se je prepustil svoji rojenici sojenici Eriniji, nikomur pač ni segel do gležnjev, komur se je že udrlo do gležnjev. Eno je peti o ljubici, ki je vzdržala vse njegove napade in, ne menceč se za nesmrtno ljubezen, nagovarjala božjastnika breznogca, drugo, kar je brstelo v njegovem strojnem podsvetu, kjer je otrplo potoval skozenj ali globlje vanj. Ja, že zgodaj je tavajoče cijazil in se privajal zavihkom in razburkanim globinam, seveda so mu vse prikrili, celo njegova še prisotna sladka Erinija je posegala v njegovo usodo, ga je branila in mu čarala zavetje. Mična Erinija je dahnila vanj, meso že dahne. Ampak spet je bilo prepozno, kajti prav takrat, ko se je mahoma obrnil od svoje kaznovane duše, ga je, še preden je spet odprl oči, oplazila hinavščina, peklenski

smeh, posmihanje grobov. In kakor vsakič ga je tedaj pritegnilo carstvo senc, carstvo svobode. Kdo ga je tako zasukal, da je srečno malo bitje, ta čuječi Veselonc, zvestejši kot kdajkoli prej in pogansko bližji svojemu invalidskemu huntu, da je prav breznozec svat sprejel z vso dušo prostor, kjer se je vozil znotraj, ja, kar neslo ga je, ga zmedeno metalo, mu sledilo. Venomer, povsod, če je bil obrnjen nikamor, če je razpadal vase, puščal za seboj neskončnost. Breznozec tehtavec je tedaj vozil Erinijino balo, balo slame, da bi nastlal kdaj brnjavcu Minotavru. Ampak skopolja vlačulja se ni možila ne z breznozcem Veseloncem ne s krošnjarjem Minotavrom, ja, nikdar ni bilo nikogar, ki bi moral pripraviti ženitev, nikogar ni bilo od nikoder, kadar bi moral, kdo že, priti ali pristopiti iz napušča pa jo vzeti v zamož. Sanje so spuhtele v nič, slama je sprhnela, breznozec glumač pa je sprhutaval s pljučnimi krili, oponašajoč pijanega lunja iz orlrega gnezda, da bi sprhnil z invalidske cize kakor ščebetač Ikar, ja, da ga ne bi potlej vodili za podpazduho, ja, ker se je sprevgel, ko so ga spridili, ja, pa še ker so ga naplahtali in se je za žive sprl s pametjo. Najsrečnejši vseh koncev! Nesmrtni otročiček v pokvarjenem blodnjaku je bil spet na začetku, pa niti enkrat ob pomivalnem koritu, ja, potegnilo ga je za sabo kakor klic v očeh boječih zveri, zakaj tu je bila svetloba, tam šapasti dotik. Ja, nezrelo je padal, srce je imel v pleničkah, že ob potišanem vekanju, zelo neprijetno, spet sporočilo, veliki duhovi s čvrstimi tilniki in psoglavimi gobci, strumni duhovini, kakor da so preprosto sinovi božjih klavcev in izstrelkov, ja, skoz ves čas vzvišena podoba za nasilne povprečne duhove z zlatimi budilkami in ohromelimi budnicami! Breznozec bleđičnej je oplel in se izbrano umaknil, ločen in brez doma, sestavljen iz sesutih ust in žejnih pogledov, že kdaj

se je odpeljal iz izgubljenega rodu, tokrat celo brez sosedov domorodcev in brez trkanja, ja, zmeraj je kam trčil, prvič in poslednjič, plaho in nezadržno, brez dna, pa vendar onkraj, tja čez, kjer marsikdo spotikaje pade in premine že blizu temnoširnih daljav. Ampak ta, še malo ne podoben njim zunaj, je od rana sem oplel, ja, že takrat, ko se je spustil v igro in ga je zbolelo, ja, v izključeni bratovščini in iz zunanjega otočja, zunaj plotovja pa hlodovja, zunaj članstva in moštva, ja, zunaj besedja in škripcjevja, hkrati narobe in povrhu zvečine vzkiž z zunanjiki krvniki, skonca zanič, posiloma in poslej stežka potihoma, ja, zdolaj zaporedoma kricé, kvečjemu nápak, navzdol in poprek kot vprvo, kjerkoli, koderkoli onkraj, večidel kamorkoli, bržčas kadarkoli, na samem, do čistega od blizu pohabljen, iz navade breznog, vsekdar v blodnjaku zverinjaku, vseskozi pa čezinčez v podtalnem breznu, vnaprej odzdolaj, tule odznotraj, nikakor odzunaj, ja, sedé mežó, igraje skrivaj e, grozno užaljeno, grozno, kolikič že, vsakokrat zadenjski, prvič in zadnjič! Vsi so lezli čezenj, ki je vzplapolal ko molčéča ruda, kakor senca v prah, v veselje, zadet z lastnim želom! pa so brcali v predrznega fanteta, da se je na videz smehljaj, skrčen na invalidskem koleslju, ja, odpadnik Veselonc se je nasmihal bolj na slepo. Ni si prilepil obliža na kolke, le razburjeno je zaploskal, ja, pogrešal je podplate, da bi preskočil zvrtnéno vožnjo, pot brez tal, tla brez prave poti, ja. Ali bi mogel smehljajoči se breznozec kaj drugega, ko pa je oddavnaj vozil po brezkončnih trakovih, po podtalnem prizorišču, kjer je izneverjen in razvajen cijazil le okrog čiste sredine, on sam, stisnjen v dve gube, kakor da je vseboval v sebi vse, kar se je gladko dogajalo znotraj in zunaj, veselje in ničevost? Ja, začarana, urečena igrača Veselonc, nakremženi nasmehi, takšen

glumaški smeh slednjič razhudi prav tiste, ki so verjeli v prastare pretveze, v igrače in stroje, ja, invalidski furgón se je spet zazibal, nihče ni ostal z zaljubljenim Veseloncem, prepihalo ga je do kosti, obralo ga je do kosti in kakor se izpiska meh. Kajti živi predniki so zanesljivo in lahkotno pobijali prednike, ja, potomci so zunaj igraje klali potomce, mračno in smešno so sovražili, prehitelo jih je, saj so bili vseskozi polni kakor plačanci nagačenci. V škrapasti globači pa se je vse votlilo, brez dokazov, na pol iz neizrekljivega strahu, preseženo in ukročeno, slušno in slišno, barvito, zaščiteno, v časih, kakor da nihajo v zapoznelo večnost, v prerano slepilo. Ampak blodnjak globočnjak ni bil ječa, ker se je odpiral na vse strani kakor neskončna podtalna luknja. In če si je breznogec žuljavec predstavljal, da bi lahko tu zgradili nov žgoč svet, ga ogradili z zamreženimi ograjami, z rešetkami, da bi postavili gole surove zidove, velike ko pokončne kamnite krste, kakor eno samo veliko postavo, se je preprosto zmotil v premeru. Nič storil, nič imel. Vsekakor je bil svoboden, če se je peljal z invalidskim kimpežem kamorkoli in čeprav je nekam previdno, ne da bi vedel, kje je konec dna, vozil in speljal naprej, ja, že nekam. Ja, daljave so ležale globlje, v višini tal, do koder je segala siva skorja. Tedaj se ni rešil iz zmotnega kolobarja, nemir ga je po drugi strani gnal naprej, ne da bi ga kdaj privedel ven. Breznogec Veselonc je pognal žičast žareč invalidski cizovnik. So mu od zunaj že menda metalu kruha in vode, živež, pogonsko gorivo, vse potrebščine. So diplale diple. Ja, pa je bil v kavarni proti nikamor, kakor prej, zdaj, poslej. Nemočno se je boril za nožičice, ki jih je izgubil, ja, prosil je, namesto da bi delal. Ni pacek, capin? Ko bi strojček breznogčič kaj delal, bi bil še bolj izgubljen, ja, samo delal se je. Prav je imel.

Nikogar ni potreboval, še sebe ne. Le divje kotaleči se invalidski voziček, ponorelo škripajoč z zobci. Breznogca skazo pa je znenada obšel srh, pa ne zaradi mraza, temveč zavoljo žive groze. Če je pač izgubil razum, je dobil pogum. V podtalno norišnico se ie skrnil pred maščevanjem, ja, pred zunanjimi posilnimi in slugami. Kajti tudi zunaj je bil en sam tempelj, ki se je dvigal in vstajal visoko, koder so prinašali lajači bevškači žgalne žrtvene darove in s stisnjenimi zobmi sklanjali psoglave glave pred žgalnim oltarjem, pred skalnimi žmulami in drugimi žrmljastimi žrtveniki, dokler vse zunanosti niso napolnili s pokloni, ja, zunaj, v samotni hoji so lahko vstajali, se poklonili in poklonili svojo glavo v žrtvenici vsi, da bi žrtje trajalo čimdlje, ja zunanji žrtvenik je bil pripraven za žrtvovanje vedomcem psoglavcem, če so se vrgli drug drugemu v žrtje, medtem ko je bil najsvetejši prostor, notranji blodnjak zverinjak posvečen le poganom brezbožnikom, ja, je bil dostopen le breznogcu Veseloncu in njegovim spremljevalcem. Pesjani pa so že od nekdanj bili pasjederci licemerci. Ja, male duše se sproti izgublajo blizu velikih ciljev, jim je vsaka bližnjica predaleč. Ampak že marsikateri igravec je prekril ubogo vlogo z imenom, tudi glumač Veselonc, ja, komur lajači bevškači niso vedeli imena, so ga lahko brez zadržka pokončali, in ta, ki se je skrival za imenom, je bržda upal, da ostane za njim vsaj ime, pa čeprav le za hip, v katerem se združuje, kar je bilo, je in še bo. Tako so krotivci pobijali podložnike s cukrčki, da jim zlomijo voljo. Ampak obupanec je najmočnejši, ko ga je najbolj strah lastne samote, takrat se ne straši biti. Tu notri še nikoli ni bilo gneče, v samoti ni drugega kakor grenak okus po slovesu in samogovorih, ne res, kdor samotni čaka, dočaka množičnega volkodlaka. Pregnančeva beseda je

teža nemoči in obenem igra zahtev, ki so gnale pa odgnale domorodca brezdomca proč, tja v zastonjarsko vsemoč. Ja, čudež je krutež, čarobno je običajno malce zlobno. Zunaj so njihove podle sanje še kar naprej zalezovale klanje, ja, mračne duše, kakor bi pravkar vstale iz ruše! V nedogled je šla le nevidna sled. V škrapastem podtalju pa je dušica Erinija zahtevala kaj denarja od svojega malčka palčka. Ja, šalo na stran, vsa nasmehljana se je zravnila, v ošabnem smehu je drgetajoč zasikala nadenj, naj da novčiče, z oblimi kretnjami in plamenečimi sunki je teptala zmagoslavno, sicer pa bolj od jeze po tleh, češ da ni več nič zastonj, teptala je po tleh s sladkimi nožicami, ja, četudi coprnica Erinija, se ne vda kar tako! Včasih jo je čutil kot svojo last, ja, prav zaradi njenega drsanja in ker je bil pripet na invalidski voziček, ja, breznogeg Veselonc se je že držal pogumno. Na njej ni packe, capin! Breznogček budalo je bil zavržen v brezciljnem zmotnem kolobarju. Vsi so bili vsem pripravno orodje, popolnoma noro, prismuknjeno, nagajivo kakor na orodni telovadbi. Komajda bi bilo mogoče še kje prepoznati veliki kamniti obraz, odraslo dušo, kdaj že vklenjeno v zavetje igre. Le včasih je kup razbitin zatemnil breznogegčevje, ohromelo pot neznanokam, zapuščeno sestavino onkraj, hodnik, zrasel po krogih kakor sluh, ja, le tu in tam mu je zastal dih, pa je čutil svoje pohabljenе mirne dvige navznoter in vase, vleklo ga je kakor kamen v globine, v blodnjo brez dna. Zunaj ni nikogar zanimalo, kaj bo z njihovo notranjostjo, z neresnico so potrejevali resnico, da smejo, prav kot v minulih časih, zatisniti volkodlačje veke, na veke umrjoči, brezimni, zgubljeni, dozoreli za ostarelo potepuštvu, ja, in tukaj je bil blodnjak zaznamovan kot sicer vsakršen blodnjak. Seveda zunaj niso čakali, da pride njihov trenutek, niso imeli zaman orožje v nežnih rokah,

niso se zaman pomikali vzvrat v vrstah in brezobzirno režeči, češ da se še pojavi čudežni breznogec Veselonc, ali celo, da bo njegov beli obrazek okamnel med njihovim suvanjem. Kaj bi se razlupilo, če bi v podtalje potopljeni breznogec igračka priplahu- tal ali priletel ven? Če bi visel zunaj na Ikarovih krilih? Ja, njegova mrzlična glava bi se stalila ko ledena gora v navzkrižnem ognju, njegovo telo bi objeli ognjeni jeziki, njegov invalidski koleselj bi prišel na dan ko pročelje vojašnice, njegovi spremljevalci bi se hipoma pršeči raztreščili v zlatinasto litino in sijajno žlindro, ja, vse bi se razlomilo, ja, braki volkodlaki, oni dvorezni vampirji netopirji bi bili v pesjanski ljubezni za zmeraj hudo jezni, ker so krožili zunaj po načelu, da vsak sunek udari v muko, ja, milostni streli niso služili mrtvaški postelji. Ker ustrezni so trezni. Breznogec beraček se je vsemu smejal, nasmihal se je, izroččen že od kdaj mučiteljem krotivcem, smehljaj se je, ja, vabeče se je smejal, smejal se je na ves glas, vreščče se je krohotal, ja, pokavec igravec je pokal od smeha, ja, z njim niso bili dovolj oprezni. Žrebal je, ne žebral za srečen izid. Vozil se je po kamnitnem žleblju, ja, spletkarji ječarji so ga splavili, ko še ni splaval, pa se mu je spet pomračilo, da se je skašljaj nad njimi, ja, takšen žlotek! Soigravci so prišli pod stečaj, medtem ko si je breznogec žleva žvižgal za kratek čas, imel jih je za sovedce, ja, imel je več sreče ko pameti, sreča se mu je nasmehnila, ja, še sreča, da ni zahteval sovaruštvo, pri igri je imel srečo. K sreči se ni sramoval v dno duše, če je igral umazano, ja, to je vse le igra, prepovedana igra s kockami, lutkovna ljubezenska igra! Žreb ga je vedno zadel, ja, to je bila slepa sreča otroške igre.

To je bil dar.

Kdo zna?

Kdo ve?

Kdo uči?

Kavljasta veriga. Dvojni klin v jazu. Obrabna obstojnost. Šala za šalo, pevcu vedno sreča laže, srce je prazno, srečno ni, ki srečno ga ljubezen v prsih vnema, ja, minuli sreče so in slave časi. Kako delati orožje iz invalidskih ciz? Velika kupčija, ne res? Kako prizadevno so se gnali, ker ni bilo več časa, ja, zunaj niso mogli verjeti, da rasto njihove postave po združitvi in v družabnih igrah, zaenkrat so še tavalji sem in tja in trudoma obmirovali v svojem končnem cilju. Splavuh Mi-notaver je nepopisno rupal, vse na ljubo mazački Eri-niji, ker ni dojel prerokbe. To pa se je zdelo pozuna-njencem, ki so prišli na svet, ustvarjeni za znano pobijanje, preveč samoumevno, ja, po svoje je bila resnica lahko umljiva, saj so slepavsi brdavsi zrasli ob pasjih kosteh in razbijali po pasjih utah, ja, vohunsko so vohljali, na gosli in lok so z orožjem igrali, zgovorjeni so bili, ja, rentočili so od jeze, besi krvosesi so gledali resasto. Pri tem pa je breznozec Veselonc razpadal čisto razumno, škrtež je upal na štrcljaste noge, ki so mu jih odpilili z ribežem. In roka pravice ga je očarala, bil je tako breznož in brezumen! Poročilo ga je premagalo, naj je še tako čakal na izhod, ja, svojo krivdo je pripisal samo zunanjim ukazom, spet ga je nesmiselno utrujalo. Pa je šla lajdrica Erinija iz rok v roke, le da je imel breznozec Veselonc proste roke, ja, pod roko jo je prosil za roko; ampak nič ju ni potešilo. Mučno je živel, njegovo življenje ga je prekrilo s šibko muko, kaj bi skrbel za kramo, ja, kaj bi se brigal za jamarsko opravo! Eno mu je bilo jasno: razpad sveta, ta rast preperelih črepinj ga je hkrati z umom in blodnjo prignala v živi čudež, semkaj v razklenjeno menjavo bitja. V požiralno jamo. In samo invalidski kimpež mu je bil pri

rokah, drugače pa ga je plesalka Erinija vzela v roke in pod roko. Prav zafrkantsko, razposajeno, izbrano, čokato, neizbrisljivo in poveljujoče je breznogec potnik odlagal mrtvino, slepo jalovo moč, možgane, jasno je segal tja, do koder ni mogel dotlej doseči spakljivih splavljenih bitij, zmogetel je z vero v nevero hkrati, ja, dobro si je postlal na invalidskem vozičku, v stiskalnici in na križpotjih, ja, nič ga ni izučilo, kar spreminjal se je, preiskujoče je še zganil papirnato nebo, ja, posrečilo se mu je, dokler ni bil spet in spet vrstnik med vrstniki, seveda, ustvarjen za sprelet in za pot skozi vrtljivo pribežališče, onkraj vesolja, ja, potem ko je uganjal norčije in ni norčavo uganil ničesar, ja, ni se ganil odtod, to je bilo tisto, kar zanj ni bilo nikjer prostora, ne, sploh ni bilo več prostora, ni imel časa, vse bolj ga je začelo tresti, zatemnilo se mu je, ga je načelo, da je potlej le včasih, še poln veličine in nemoči, premagano, pa kljub temu dovolj prepričljivo zrl v utesnjeno blodnjo, v svojo notranjo tesnobo. Dolga, mrtva roka pravice pa je stala križem rok, saj je imel čudak Veselonc navsezadnje čiste roke. Gotovo je imel breznogček vsaj rokce, če že ni imel nog, da je z njimi grabil po hrapavem podtalju, ja, ostro je bil razočaran prav zaradi hoje po rokah. Celo ob dobri hrani in proti lastni volji ga niso spravili na noge, ne res, švigašvagasti značaji so tekli le v švigašvagah, švigašvaga čez dva praga, ja, kdor brez smeha verje, mu zrase še Ikarovo perje, in kdor nikdar ne govori, se mu pokaže lastna kri. Švigali so po backu packu, Šviglja Erinija pa mu je pomotoma nastavila svoje res švigljasto osramje, ja, zastonj se še mačke ne švigajo! In je odpadnik Veselonc dihal s švistom, očitno šešljal, da hoče na štiporamo. In ni dobil pomirjevala? Prazne marnje, prazne sanje, zatopil se je v težko, prisilno življenje, kakor tujec je prepoznal

obličja, s katerih se je luščila zmedena preproščina, ja, zgubljal se je, zgubljal je čas in prostor, kar je v zanesljivi nestrpnosti in na varnem opuščal medsebojno zaupanje, ja, poslej ni sprejel nikogar, dovolj mu je zvonilo v ušesih, dovolj otrple glasbe. Slepilo ga je oglušilo, glasno petje ga je slepilo. V vrtoglavicah je pozabljal, ja, nežno si je prizadeval, da bi prišel spet k sebi. Ampak se je blago prepuščal, ko se je spet vse ponovilo, ja, vsa pohaba, polna privlačne teže, vse se je vnovič odprlo in zaprlo, tokrat nejasno, pa vzlic temu kakor pristno naveličan pogovor. Flandra Erinija se je takrat ponavadi nasmihala sama sebi, ko da je v sebi noseča, ja, kakor da bo njena navzočnost prešla kar neopaženo in je ne bo nihče pogrešal. Kaj bi rada od svojega breznogca Veselonca? Vsa predano izgubljena? Iskreno tuja? Naročena za vsakogar, ki hoče? Ljubimka, ki se je polašča omotica, zaljubljenost s prizvokom krivičnosti in pretveze, da bo ves čas sladka, dobra, zanosna, z gladkimi ustnicami, vitkimi kostmi, telesna in čustvena? Ampak prav ona je bila pripravljena govorčiti v presledkih, ko da zbira dokaze, češ kako jo vsi izrabljajo in ji lažejo, ja, košutica Erinija je imela zmenek, imela je še eno železo v ognju. Kam naj bi šla, če ne za breznogcem mezdračem. Še tiček Ikar je shulil glavico med perje, pa ni bil kdorsibodi, ja, tudi on je stišal glas, da ne bi izdal svoj položaj, češ orel je pristal, si je lahko mislil, kako so ravnokar brzela brezžična vprašanja zunaj, v blodnjaku zverinjaku pa je bil ob breznogcu Veseloncu krila- tec le član potujoče raziskovalne posadke, in to mu je zadostovalo, če se je ravnal po smeri invalidskega koleslja. V tem je bilo nekaj čudno pomirljivega. Sevajoče, vpepeljujoče. Kakor bi mignil, je breznogec uživa- ček stavil na vse ali nič, hotel je bili zraven, ja, le da bi šlo brez ovir in podtalnih

zamrzlin, saj se je znašel v gosti gmoti in bi v primeru okvare lahko mirne duše ugotovil, da si je ves čas vožnje gradil v sebi rakev pa da je bilo vse brez pomena, ja, kdo bi gnal takšen trušč zaradi tega. V dvojni upogib navznoter se je razklal. V napake ni mogel verjeti nihče, nihče ne bi verjel, da se lahko pokoplje v lastni možnosti. Zato je zažarelo v reži zenic, s tem pa še ni rečeno, da se je uva- javec Veselonc izognil sleherni nevarnosti, ali da lahko upa na vrnitev, kakor hitro bi prišel na vrsto, ja, utegnili bi imeti srečo. Hitrost nič. Izravnano ravnovesje. Prav. Vse stoj. Enakomerno. Potapljal se je vase kakor v vesolje, da bi odkril kje še tako neznatno razpoko in se dvignil ven, pa ni našel nikjer oporišča. Ampak je obdržal svoj položaj. Čisto brezosebno, enolično, še komaj zavedno. Kapljice znoja so se mu zasvetile na dvignjeni obrvi, zaskrbljenost se ga je pollaščala, ja, lahko bi si izmišljal kaj se ve kaj, da bi pregnal napetost, potem pa je pomežikljal z enim pa spet z drugim očesom, ja, še se je premikal na poskusnem invalidskem vozičku, ja, nevarnost je omogočila vsakršne olajšave prav prostovoljcem, ki so znali ceniti poleglo, pogreznjeno usodo, svoje suho ozračje, nabito s prazninami. Utegnilo bi se zgoditi kaj nepredvidenega. Zato — smer nespremenjena, smer Nikamor. Skeleče in moreče je postajo očitno, da je bilo vse brez uspeha. Preklicano zoprno. Ampak nasmeh se mu je kljub temu razširil prek ust in čez oči. Naj bo že tako ali tako, kakor hitro je postal brezoseben, je bil v podtalnem svetu na varnem in je lahko zdržal. Ni še bil za v staro železje. Vlačil se je z invalidskim furgonom po zmotnem kolobarju. Nasmejale se je brez pravega veselja, tisti trenutek je še ležala mora, dremava omotica v oglušujoči tišini, ja, kar bučalo je od prazne mirne groze, ko se je medlo nasmehnil, bleдел, ja,

nemara niti slutil ni, da so mu na sledi, naj je bil zmeden ali ne. Lahko si je mislil, da so opravili z njim, še preden je začel misliti. Suhca breznogca so posvarili že dosti prej, še preden se je znašel v škrapasti luknji, ampak on je bil pač po svoje usekan, ne res, imel je svoje posebne navade in toge običaje, če že ne kar pridržke, po katerih se je ravnal natančno kot vsak drug strojček računalnik, ja, vse je že naprej izračunal, nič se mu ni moglo več zgoditi, to je bilo skoraj gotovo ko enkrat ena. Ja, zanašal se je na svetleče živorodne celice, vsaka ima svoj smisel, ne res, pa zato ni bil nič bogatejši. Kjer so bile prej noge, je še zmeraj mezilo iz ran, ja, to že, spod kolkov so se lupile kraste in je bilo mogoče scela odtrgati kožo že ob rahlem dotiku. Breznogec Veselonc pač ni mogel biti kaj drugega ko breznogec Veselonc. Ampak breznogec Veselonc. One ne bi nikdar kaj storil, da bi ga razbremenili krive vere, krivde ali že gotovega suma, vse preveč velikih obtožb, ki naj veljajo za vse večne čase, to je bilo nedvomno. In res tolažljivo. Tonil je v globine nezavesti, rajši se je tedaj spoprijel z neznanim kakor z glavnim dobitkom, s samim seboj, ja, ravno majčkeno si je privoščil, bil je še pod ravniyo zavesti. V baterijah je imel še zadosti življenja. Iz neskončnosti v neskončno se je lahko peljal na odličnem invalidskem prekucniku, nič lažjega kot to. V resnici je bilo videti škrapasto podtalje kakor delo blazneža, ki mu sploh ni dišalo kaj drugega ko blodnjak zverinjak s potniki v kolobarjih. Ampak ni bilo nesmiselno, celo pastir Vladimir je, če zlepa ne, pa shuda, sezal po tujem, kjersibodi, preiskoval je ropotijo in zvezdaste, na krake napičene robne kamne, ki so ležali čudno na kupu in na odtrganih podnicah, če so sploh kdaj položili v ugreznjemo brezno kakšne deske in žamanje. Ja, tudi prodani punček Erinija je segala po svoji telesni

privlačnosti, segla je malce v živi izvirek, odkoder privre na dan življenje, če pride na dan, ja, je ošinila breznogca mimogrede in je zrla v podtalno vrzel, kot bi šla gledat v sibijske in sanjske bukve, in to ni bilo karsibodi. Bila je lepo opravljena in pripravljena, ja, zlata posnehulja Erinija je celo s krepenimi prsti šla med njegove kolke in pri tem izzivala tička Ikaru, naj se nikar ne skriva pred njeno luknjo v ledu, ne res, na vse je gledala zdolgočaseno. Čudeč se breznogec in s tresočo roko ni nikakor mogel do besede, nič se ni nalašč smejal ko slepi potnik pod svetom, ja, temveč se je čudil ko golob selec, scmeril se je, sčasoma se je unesel, prelomil je z vsem, kar ga je prelomilo, ja, nič čudnega, če se je prepustil slepemu naključju, nič tvegala, nič v ogenj dregala. Vzdlž blodnjaka zverinjaka se je invalidski furgon pomikal po širokem in proti globinam, dobro, nobenih primesi ni bilo v čistem smehu, čist položaj. Breznogec Veselonc se je blagoslavljala, blagroval je neranljivo potovanje, ujel je odprto možnost, skratka, pel je iz starega imena, ljubil je, nekaj je bilo na tej strani, nekaj je bilo napisano na strani, na Ikarovi peruti. Ja, občudoval se je in krvavo scal proti burji. In vihar je pretihnil, prikazni zgoraj niso vpile na viharnem zborovanju, sledu ni več zunanjega viharja, tako kraljuje mir, potihne šum viharja, ja, ampak to je bil le navidezen mir pred hujšim notranjim viharjem, pred zunanjimi besi krvوسي, ki še lahko zdivja, ne res, vihravček Veselonc je viharil in razsajal po notranji udrtni ko vetnogončič viharnik. Potemtakem je že dobil svoje, vedel je, komu je prestregel besedo in kdo mu je prestregel kri v vojaško čelado, ja, čemu je bil preščipnjen v pasu, v kateremkoli pasu blodnjaka, stalno na pasovnici, pripet s pasom na invalidsko cizo, ja, bil je na razpotjih, raztreščen sam v sebi. Celu zlobnež Mimotaver, ki je

hodil sem ter tja v shojenih čevljih, da je pela voda v čevljih žmek žmek, se je seženjskih korakov moral umakniti vedisigakam, ja, celo rogati kramar krošnjar je sfižil vsak načrt, ka- korsi- bodi je napeljeval blodno Erinijo k izdajstvu, vol volasti! In vsem so se sezuvali čevlji. Ja, in kakor bi obesili breznogca Veselonca strmoglavo z glavo navzdol, kot če bi tleskali pa pljuskali pa drleskali noži, je škripalo od duševne zamrzline, zaduh po sežganem mesu je postal neznosnejši s slehernim korakom, z vsakim zavarovalnim potegljajem, da bi se zavarovali pred ledeno svetlobo v popuščanje, v zavetje, med vezane plošče in nagneteno nepremično oblogo, ja, ledena gladina, ledena odeja, ena sama neprelomljena ploskev, sestavljena iz gladkih slojev in vkup stisnjenih kucljev, ja, brez ene same špranje in razpoke, kako čudno, ja, primanjkovalo je družinske toplote, le robato burkaštvo in potikanje po zmotnem kolobarju se je grebenasto naježilo, ja, vsem je šlo za nohte. Ni bilo vhoda ne izhoda v globoko blodišče, ni bilo strgala za čevlje, ja, sreča ni nikogar iztreznila, ja, te skoraj deške noge v tistih dneh, ko je zamrznil čas in se je prostor spustil v jasne stvari, ja, vse neizbežno, zanikujoče, prisiljeno v prisilnem jopiču! Ampak breznoguh Veselonc je strigel z ušesi, jim je že strgljal korenček, če so mu odpilili noge, še medtem ko so mu strigli laske in bebljanje, ga strigli, mulca tujca, ja, še takrat ko je zunaj trop klavcev objedavcev strigel z repom, ja, potem ko so vedom- ci vojaki strigli z nogami pri plavanju in smučanju, le toliko, da so poslušali, kako striže kobilica v požgani travi, ja, vi — mi gosposka striga, samo da so gledali, kako je strignil ubogljivi ubogi Veselonc ko zajec z ušesi, ja, kakor med sandalnim jermenjem in v gniloplodnem čebeljem roju, ja, takšna žverca živa- lica!

Breznogec pajac je strmolel v točko blodišča, solza se mu je strkljala po licu, tako dolgo je naprezal oči. Imel je strmoten pogled. Kajti vsak breznogec breznogač zre v tla in hvali svoje odrezane noge, oni zunaj sicer svoje, zasvojenček Veselonc v globiočnjaku pa svoje. Ja, svobodni svojeglavci: svoji k svojim. Vsak stori svojo dolžnost in stori po svoje: breznogec pod rebrastim svodom, duhovini svobodini svojaško. Po svoje so zasukali vso reč, ja, zunaj niso bili več svoji gospodarji, oni surovači sukači so bili brez svojih, breznogavelj besedavelj pa je gnal svojo, imel je svoje čase, po svoje zmeden je delal vse po svoje. Tako na vekov veke. Čeprav ga je švigljica Erinija spustila podse in mu je spuščalo. Ampak še zmeraj je srečko Veselonc gledal predse.

Zrl je v tla.

Robkal je kožo z mesa. Lovilo se mu je v ušesa. Ja, je živel svojevoljno življenje, pritisnil je na zatično svoro, da je invalidski koleselj zaškripal v zatikalnih vzvodih. Enkratna naperna zvezdal Moral je skoz šafot, na poti je otipal strojček za meso, pa še druge strohljive bratce stroje, vse: rezkalne, brusilne, skobeljne, vrtalne, šivalne, tiskalne, kosilne, pralne, pisalne, pehalne, strugalne, rezalne stroje, in še tiskarske, računske, peklenške, ja, ti so ga izdali, nekateri ga niso razumeli, nobeden ni bil preveč trden, vsak je bil pripraven, breznogčev, slu- žen in čadast, luskav in plodovit, kamen in koščen, neugasljiv in neizbrisen, suhljat in bolehen, ja, mnogoteri stroj je bil boljši ko nikakršen, ja, vsak stroj je bil varčen in reven, čistejši, le da je bil hkrati nevoščljiv tekmeccem, stanu primeren. Res, vsi so ga strojili s palico, v brezdomskem domovanju so krčevitemu gnusob- nemu strašilu čarovniku strojili kožo, ja, hudo so ga bleduha breznoguha, takšnega boječneža, hotneža, ja, so po goliču

slabiču, pa iz same fovšije! Kar pridno blazen srečko, lahko bi že oddrdral svoje, bi počakal in spregovoril, bi se razgrel in poble- del, bi se prismejal in obvisel, ja, vznemiril bi se in sunil in počil, zažvižgal bi staro vižo, odžvižgal svoje, izgnetel bi kakšne nožiče, pa še ne bi ugasnil, ja, kar čudil se je oživelim strojem, ki so prišli ob svoje, ne res, v vse je privolil, prihranil si je časa, varoval se je izdajavcev, čeznje se je hudo jezil, imel je delo, da ga le niso pokončali, ja, nor je že bil na blodnjak zverinjak, dopadljiv in uslužen vsem, ki so ga bili pohabili. Takle srednik milosti med oblastjo in čredo, med molkom in vriščem, je bil vseprej puntar kakor sanjar, bolj čenčač ko berač in manj jokavt, kolikor je že bil stikavt, ja, ves se je peljal in se mu tudi ni zdelo važno, če je bil ko derež motovileč, prerok ali postrešček izvošček, trpin in potepin, ja, ravnokar je od daleč šumelo, da ni niti oddaleč in tudi ne zadosti razrešil, od kod do kod, kar glušel je, gladoval, beda- čil, glumil, gagal in bomkal, ja, hlipkal je in jokcal, goljufičil je in dremavhal. Ampak ni cebnil z invalidskega hunta, otipoma je frčal skozi obračalnike in oko- pavine, za lučaj v šir. Srh ga je spreletel, lasje so se mu nasršili, ja, grozotno gnusobno, grozansko poveličevalno, iskrivo izrekljivo, ja, potegun grdun, kdo je ropotal in trepetal, ali ne bo umolknil, ja, breznogec, tudi nog ne bo ganil, ga bojo za ušesa, jim b že pokazal, ja, drži ga, lovi ga, tak tako se muči in garaj in vozi, oni pa bojo kar z metavcem ognja, ja, daj, vzemi nogice, če kdo more! Siromaštvo mu je bilo lastno, preveč je bil ves zaljubljen, reven s srečo in na besedah, če ni dobil uspavala, pa se je smeje se smejal, vedno na sredi jkorenskega pleteža, zmotnega kolobarja, dasi ni bilo več srednje poti. V sencih mu je klujuvalo, kot bi toktokala in dolbla v možgane črna žolna, kakor bi tolkla in trkala s pijanim

kljunom v žolčasto spanje, da je iz njega govoril žolč, ja, zelena žolna, obuta v semiš in irh, je bila nadčutno soudeležena in prečastita in je kljuvala v breznoguha lenuha prav zakotno zaplotno. Kakšen kljun kladival! Zunaj so sčasoma sklenili vrsto, uredili so netivo, gorivo, strelivo, iztržili so kradež in lajež, izumili so dobiček izkupiček, donos in dodatke, odbitke in zapitke, ja, v vrvežu so imeli svoj delež, iz črteža je nastal čudež, ja, izštevali so se in izvrgli vračilo in posojilo, bolest pa ljubav, ker niso doživeli razodetja, kajpak, zunaj se je drla iz volčjega grla pesjanska kurbarija krokarija, ja, vse za dobro postrežbo, vse za služno hlimbo in službo, vse za borbo in brambo! in še za nameček — vse za proizvodnjo obsodbo! Pametnjakovič Veselonc pa je sklenil z zunanjim klanjem povzdigovanjem, krepnel je od čustva in skrbstva, gnan iz gazi v grez, ja, breznogec bitje je klical nase bogokletje, čeprav bi lahko vedel za enačbe in odločbe, za izvlečke in domisleke, ne res. Ščemelo ga je v krvi, po celem zatrepanem telesu. Skrajšan za noge je skostenel v kolkih, ja, kolesa invalidskega koleslja so se skopala iz mivke in žagovja, iz mulja in gramoza. Bitjece soncece je kar skoprnel od sramu in strahu, ker se ni nikdar skopal na noge, srce se mu je skrčilo od začudenja, brž ko so zunaj kužki in kuzlice skrčile noge, svoje skrninaste nogače, ja, vedomci duhovini so se šli skrivanko s skrivači, ja, predstraža v medjedi, razkralji v predigri, sostanovav- ci s protidokazi! Še hlastava goltava namiguša Erinija se je igrala skrivalnice, skrojila si je oblekco iz belo- pikčastih pa belo progastih vzorcev, obleki je dala tisto zadnjo svojost, ki jo je ločila od skritokrilca Ikara, od skritoškrgarja Jona, od skrivavca pastirja Vladimi- ra, ja, nekaj se že skriva za tem, če se je ločila celo od skrivnostneža Minotavra, ja, je že imela

svoja skrivališča, ja, skrunivka ušivka, potem pa je vse letelo skri- žem in je bila spet gola ko miš, šla se je slepe miši, za mišjo dlako je ušla, je škrebļjala, ja, njena luknja je bila nadolbena. Ja, afnača Erinija je premenila obleko, scefedrala je živo blago, še dosti blagov je imela na voljo. S krpastimi nogami je krpucala tla pred seboj, veselila se je zablebetanega življenja, ja, skrivala je tesnobo pred svojim breznogim dedcem na invalidskem prekucniku, ker je čutila, da je zakon nevzdržen in da bo breznoğčev podjaz zglodal in zgrizel in najljubez- njivejše skuril in zdelal ne le njo, hotnico nečistnico, ampak tudi spremljevalce, še preden bo zoper njo in nje zbral kakršnekoli dokaze, ja, samo da bi se mu razjasnilo, ko bi se le za hip spomnil in bi se mu stožilo strahoma domov, tja, kjer je shajal kruh in koder so zrasle speljane ceste z vozički, pa bi bilo po blodnjaku zverinjaku, podjaz bi se vzbočil v nadjaz, vse bi se vzvračalo. Takšno čudno čudodelno moč je imel nad njimi, medtem ko se je zasedel na invalidskem kimpežu in se zagledal vase in se zaklepetal s samim seboj, ja, zaštel se je, zaigral je in se zapravdal, zataknilo se je in so nekoliko zaostali, ja, zamelo ga je, zapostavljali so ga, zabredli so in so svojega mah- njenca Veselonca redoma zagospodarili. Vzredili so ga, da so mu lahko iz jaza spodnašali, spodrivali, spodrezali in izpodkopali njega samega, ja, odvadili so se ga in je odstradal svoje, ja, odmislili so ga in pomolčali, da bi se z onem pobratili, ja, le da bi ga nadživeli, nadzorovali, namočili in namazali. Nič ni mogel pri njih izprositi, še manj kaj izsiliti, lahko se je do mile volje iznorel in se izpel. Dovolj so naklali, že so nadvladali, naskakali so se in se nanapadali, ja, tudi Ika- ru krilatcu so spodrezali krila, jajčecu Jonu so jo zagodli tako, da so se slekli, kačjemu pastirju Vladimiru so razpraskali zvezdne

oči, sesekali so grčavo vlačugo Erinijo, ja, med seboj so se ubrusili, udrlo se jim je, ja, med sabo so se sesirili in se sežgali, dokler se niso ponovno sestavili, voletu Minotavru so našagali roge, ga napojili in mu izlizali črevje, pa se je detomorivec krošnjar vnovič nabodel na klavski nož, znova je oživel, ja, vsi so se obdarovali med seboj, obhajali so in se obvezali in opasali z namrznjenim ponovnim rojstvom, obudili so uspravano usodo, obsipali so se s krvavimi sragami, ja, in breznogec Veselonc se je obletel, obrali so ga za noge, godel jim je, da so jih pete srbele, pa so vzlic temu obstali in občasno obležali pred njegovim invalidskim huntom, da jih je povozil, četudi nakis- njen in obupan. Do dna duše ga je bilo sram, ko je obnemogel. Toliko je pregodel.

Ali pa ne.

Varnostne lučke invalidskega vozička so se prižigale tako, da je znal že na pamet, kdaj bo kje ujel njihovo valovno dolžino, ja, kovinski in gumasti trup cizovnika je bil na videz tak kot vsi drugi invalidski kimpeži. In breznogec Veselonc je bil njegov edini poveljnik, bil je odgovoren za vozilo, ja, iz vrst pohabljenec je prav on sam poskrbel za vse, kar ga je no vožnjo. Ja, daljinsko in ročno krmiljenje. Kolikor toliko je že bil varen, da ne zdrkne s svojega koleslja. Izvedbeni načrti so krivi, ne res. Ampak invalidski prekucnik je imel namesto običajnega vrtljivega krmila posebno krmilje, enkrat sprežno, drugič dvojno, tretjič batno, četrtič sukalno, ja, sestavljeno iz krmilnega lahkega droga, ki ga je lahko breznogec krnjavček obračal na vse strani in skratka upravljal z njim tako, da je imel pot pred sabo v celoti in je hkrati lahko odklopil katerikoli del, če bi prišlo do drsenja ali nevarnosti. S krmilno napravo je lahko ravnal obenem tako, da je lahko zaviral celo na najhujših strminah, v

krmilnih jaških. Sedež oziroma prostor za jkrmarjenje invalidskega vozička pa je bil mehko oblažinjen in obšit z neprebojnimi ploščami, spod katerih so se ob straneh vrtela sijoča kolesa: ja, žlebasta, školjkasta, zvezdasta, polžasta, valjasto zobata kolesa! pa zavorna, zatična, verižna, nosilna, črpalna in tekalna, lopatasta kolesa! Navznot je bil invalidski furgon vzbočen, tako da je že sam v sebi vzbujal videz varnega udobja, navzven pa je kazal strašeče izbokline in osti. Breznogač Veselonc je lahko spravljal s pritiskom na ročice sedež na katerokoli stran, kot se mu je pač zljubilo, in v tem je bila velika prednost, skratka, lahko se je zasukal všev, ko je počival, pokončno, kadar je sedel na ranjenih kolkih, in če je hotel ležati, si je naravnal sedež v položaj vodoravno, ali pa se je zaobrnil s sedežem vred z glavo navzdol, na levo in desno in spet pokončno, ja, v vseh kotih se je lahko obračal, vrtel se je po mili volji. Povrh tega je lahko brez nogi Veselonc pospešil ali zmanjšal hitrost invalidskega vozička, za primer, če ga ne bi spremljevalci pešci dohitevali. Ampak nikoli več z vhodno-izhodnim krmiljenjem. In brez nogec brez noge je bil že tako zrasel z invalidsko šklefedro, da se ni vedelo, ali se razsega njegovo telo v škatlo, še manj pa, ali tako predstavlja invalidski koleselj brez nogčeve spodnje okončine, ja, saj je tudi invalidski cizovnik živel ropotavo življenje. Nikogar ni zanimalo, kako sta se združila potem, ko so ju izstrelili iz gobcev. Koleselj je hodil s kolesi, večkrat je šepavo hramljal in se vrtel v x. Obrt je obratovala, ja, invalidska kolca so se naučila drobne umetne obrti, da so leteli na vse strani spod blatnikov obruski, ja, so se raztreščili iz središča v zaostali čas, v težnost in hipne odbleske. Invalidski hunt se je obnašal ko očka, ki se je oteščal v ljubezenski predigri, v očetovski skrbi, ja, skoraj

se je razlamljal zavoljo breznogčevih očetomornih naklepov, kakor v U-zvaru, budno in presunjeno je škripal skozi namrežkane zaščitne plošče, ja, čudno, da je šlo naprej. Ni ga zanimalo, invalidski voziček še ni nič iznašel, le raziskoval je in risal krivulje po blodnih tleh, risal se je, dokler se ni strastno narisal spod breznogčevega trupelca, ja, vselej je samo odhajal, bilo je preveč nevzdržno. Zanimivo, kakor se vzame. Breznogček glavca ga je dobro razumel, še predobro, ja, pobič prismode se je pogovarjal z invalidskim vozičkom o hišni blodni obrti, vse sta obrskala, očarana sta bila od vsebnosti, ja, invalidska ciza je govorila bleščeče ko nikelj. Če sta bila odporna proti ognju, se nista zničila, ja, vse sta znala, znatno sta napredovala po grobniškem blodnjaku, ampak ven nista znala. In breznogec Veselonc je na invalidskih garah še kar naprej sanjal o izsekanih obrtcih, o stegenicah in stopalih, o narteh in piščalih, da bi njegov očka, invalidski voziček, lahko odšel končno domov, ne pa sumil, češ da bedaček breznogček nekaj skriva v svojih prvih natrkanih možganih, da meša znanost z veselimi čudeži, ja, saj je imel svoje invalidske gare le za prečesto prečkanje, za razdalje, za potniški invalidski voziček, ja, nič ni spoštoval prečastitega očka, lahko bi se prevažal po blodnjaku globnjaku tudi brez njega, na Ikarovih krilih, ja, breznogec bebi bi lahko hodil po rokah, ampak bal se je zanohtnice, nemara pa ni hotel osramotiti pri vsem tem niti vozičkovih jedrc, ja, ljubila sta se, kakor sta vedela in znala. Zato ga invalidski voziček ni očetovsko odložil, ne, rajši se je lenobno pozibaval in ubogal, je smuknil skoz jarke in čez vodovje, čez brezna in globine, se je zganil, ja, čvrsto je držal na sebi svojega breznogca otrokca, ja, okoval ga je vase, ga dozidal, in doslužil, ja, ni ga iztresel ne izbil ne izgnal ne izkoval

razse, nalepil si ga je nase, ja, mnogo je že prestal s svojim beračem Veseloncem, ja, lahko se je sprehodil in se sprevrigel in se spreobrnil, ja, po zaščitnem škrapastem podtaju ga je nesel okrog tožeče grobnice, okoli one druge ne- doumne smrti, ki gre nedotakljivo v življenje, ja, drugod pa nič tako blede razdvojenega, lahko bi pooglenelo in se razvodenilo, se prezračilo in ozemljilo. In breznogač mora, klepetun govorun, dremavh dremuh, ta kričaj in strežaj, godrnjavs in stokavs, kinkež hlinež, potepin trpin je bil tisti, ki se vsekdar veseli v kovčku, ja, mogoče mu je bilo ime Veselonc Sarpedon Minos, Ne, ni imel imena, saj je bil tudi njegov očka, invalidski kimpež, brezimen, brez naslova, brez priimka. Da ju le ne bi kdo obiskal, ne res, preveč sta bila občutljiva, celo v temnici blodnjaku sta pazila, napela živce, pozorno sta prisluhnila, in je bilo vse skupaj vredno prezirljive reve, ja, nista več vedela, če sploh še sta, če se peljeta, ja, v takšnem obrednem romanju ni obdržalo nič pobožnega, ja, samo enkrat sta se napojila in se narodila, pa nista več verjela, da bi še lahko namolzla kaj iz nestvorov, kaj iz resnih prikazni ob sebi, ja, breznogec in invalidski voziček sta se znašla nekam čudno, božje ju je metalo, ju je udarilo po sredi, ja, strela božja! Invalidski cizovnik se je smejal zmečkano, skesano, ja, mali breznogec ni mogel s svojega škatlastega očka odtrgati niti delca, še niklja ni oluščil ne spraskal z njegovega okostja, pa bi naposled le kaj odtrgal očetu, ja, breznogec dobričina bi se zmeščal božansko srečen, ja, bil je živega duha, tako gotovo, kot se je kričavo peljal v očetovem naročju, ja, nič ni godovnjaku naprednjaku pomagal ne brus ne klep, le na kolo je kdaj nastavlil svoje piškave zobe in jih pričel brusiti na ostrino, ja, vztrajno, slabotno, prestrašeno, ja, vobče sta se surovo poigravala in se na tihem žalila, tačas ko sta se zalotila pri

enostavnih rečeh, ja, breznogač botrček strojček se ni izvijal, iz tega razloga pa je najbrž, ne da bi se oziral nazaj, nenadoma začutil, kako prvovrstno se pelje in melje, kako zastonj, ja, obvisel je na invalidski kar- njoli, kot bi obvisel bolščeč pogled na otrplem rodovniku, na očkovem trupu, ja, nazdravje, nazdravje. Očka, oče brezimni kimpež se je poganjal naprej h globinam ugrezninam, naglo se umikajoč postavam, drveč proti pa med seboj prepletenimi, a neprizadetimi hodaki, ja, kakor med hraščo in hraščino, ja, rad je imel svojega breznogega šaljivca, pogansko lutko, pa naj ga je sinko kosmatinko še tako zmagovito sovražil, ja, invalidski voziček je že vlekel, svoj tovor je imel za svoje breme, napel je vse vzvode in vretena, privil vijake, spretno napredoval in je spet drdraje drsel, stresaje s kolesi, ja, kar skoz oprijemljivi lepljivi zrak, ja, je oddrsal hacavo pa hahljavo, ja, imel je prednost kakor v premoru, ker je samo on, invalidski hunt, smel nositi svojega divjaka čudaka Veselonca, ja, stisnil je bodež brivnik, nastavil je cucelj in češelj, grebačo kopačo, brizgalno, ja, izprožil je tipalko črpalko, vrtel števec in izpljunil plovec, ja, atek je utripal z rezilom in tesnilom, mešal vseskozi z žvrkljo grebljo, migal z utrinjači pretikači, ja, oči je bil nosilnica mlatilnica, vlačivec in mešavec. Ampak če se je nato oddaljeval, je bilo za invalidski furgon neizogibno, da ne bo pokazal vseh veščin, kaj zna s tolkačem in odbijačem, z luknjalom in bodalom, ne res, ni se izkazal z umetelnostmi, ki so mu bile bolj prirojene kakor priučene in ki si jih je še posebej pridobil v prepadu, med migljaji drhtljaji, ja, se je prav izuril z življenjskimi skušnjami. Oba je družila čvrsta vez, bila sta res v tesnih stikih, le da je imel invalidski koleselj boljši, če ne kar zvitejši spomin kakor breznozec potegon, ja, invalidski voziček praoče se je še dobro spominjal,

kako so ga sestavili iz prispevkov, grelcev, strgačev, iz samih že oddavna pozabljenih strašil, ja, kako so ga imenovali Gral. Ali pa ne. Jezno je vozil skozi krič in piš, v tišino in molk, pod nogami so mu zrasla ramena, lopatice, turbine, ja, čuden invalidski voziček, čudna samokolnica, ja, krvave madeže spod breznogčevih kolkov je imel za posladek. In je blazno privil nase malčka krvodajal-čka, ja, prižel ga je k sebi, oh, kako kovinsko hladno, kako uradno, pa je imel breztac breznogec invalidsko cizo za svojega krušnega očeta, ja, za očeta se nikdar ne ve, ne res, ploditelj roditelj ne fruli in ne gruli ko rodna mati, ja, kako pa je invalidski voziček vzgajal svojega Veselonca vrtavko! Saj je razrivanec breznogec zatrjeval že med očkovimi vajami v razstopu, da se ga boji, delno iz srhkega strahospoštovanja pred očeti in njih očetnjavami nasploh, nekaj pa zaradi polovičarstva in malenkostnih opazk. Ampak invalidski kimpež je trdo garal vse svoje življenje le za svojega svojca otroka, ja, žrtvoval se je, prebijajoč se skozi bedo in lakoto, skrbel je za brezmoščovo oskrbo in prostost. In kajpak mu edinček Veselonc za to sploh ni bil hvaležen, ni kazal niti najmanj sočutja, nič uhajajočega zaupanja, ja, pa čeprav s tem ne bo razveselil svojih staršev, s takšno oceno, ja, nikakor ni imel čuta za družinsko spravo, že zdavnaj je pustil svojemu invalidskemu očku vozičku, da je tekel in vozil po svoji lastni volji, ja, ni ga niti enkrat samkrat počakal, še zmenil se ni za očija. Na svojega očca cizo ni bil navezan, ampak pripet, pribit, pripasan, in če je bil kdaj česa kriv, sinovsko kriv, je bil le tega, da si ni odpustil vozičkove nehvaležnosti. Kaj bi spetež breznogec tedaj očitil njim oču, invalidskim garam, še sam je bil neoskrunjen, ker je bil nemiren in breznog. Prav čudno pa je invalidski prekucnik nenehno zatrjeval, da ima rad

svojega breznogca, in breznožec ni dvomil o njem, to ne, samo verjel mu ni, ni mu zaupal docela. Kajti invalidski koleselj je hotel imeti vedno prav, ravnal je po svoje, ja, oskrboval je. Breznogec, ja, kolikšen pamet- njakar v pajdašiji dečadi, je bil tedaj vzgojen za popotnika samotnika, in očetovski invalidski voziček mu je dal vse, kar treba, ja, kar je bil nekdanj invalidski hunt, v to se je preobrazil pod njegovim vplivom zdaj tudi edinček Veselonc, ja, in zato bi ubožček breznojec rajši imel papana za strička in ujno, za dedka in babico, za tasta in svaka, kot pa prav za kovinskega očeta. Ja, dvojčenje je pojavljanje dvojčkov. Ampak bil je prešibak, da bi ga razstavil, da bi doli in notri uničil svoje invalidske gare, da bi ga razlomil ko kruh med lačne, d a ... in da, če, ko, kolikor, čim, sicer ... , ja, brez zveze, ja, tako bi raztrgal vse na krpice, razcefral bi, bi razčesnil in razkrehnil. Atek invalidski furgon je resda nasprotoval, v nasprotju z breznogim sinkom je bil razumljiv, samozadovoljen, priseben, strog, čvrst in močan, zdrav in neranljiv, poln na dušek izneverjenega navdušenja, medtem ko je bil breznojec Veselonc narobe zanič, bojazljiv, razočarano razklan in sebi tuj, pravi počasne, namreč zrasel je na očetovih ramenih. Sicer oni vozičkov ni mogel postati kaj drugega ko breznog! Vzgojni prijemi so odpovedali, invalidski koleslji razumejo le invalidske koleslje, ja, pa sta bila vendar oba kriva, ker sta sledila drug drugemu, največ tako, da sta si bila odveč in si nista mogla ničesar odpustiti zastran bodočnosti, ko bojo vsi invalidski kimpeži že sami na sebi za seženjček breznogi odsebni brezbožneži, ja, ko bojo očetje kupoma sinovi. Tako je bilo že prej vse pripravljeno, še preden sta se bila oba brez krivde umaknila v prida- nično brezno, v zmotni kolobar. Nikamor nista prišla, nobeni reči nista bila kos, izhajala

sta drug mimo drugega, ne drug iz drugega, shajala sta skupaj, čeprav si nista zaupala, ja, njuno skupno prebivanje je bilo vse kaj več kakor le potrpežljivost in igra, ja, nenehno sta se popravljala, ja, zmotila sta se drug v drugem. Breznogec Veselonc ni nič dokazal, invalidski kimpež mu ni olajšal težko umrljivega življenja. Nista se pomirila, bila sta drug drugemu v sramoto. In če je očetovski invalidski koleselj hotel pobegniti, ni breznogca lažibogca niti najmanj prizadelo. Veliki voz se je svetil zgoraj, zunaj. Mali voz je pripadal nebu. Invalidski voziček je vozil po škrapastem podtalju.

Voz.

Oče.

Zlo.

Bil je resnično, spoznal je neresnično, ja, vsakdo že pozna takšne pozne posledice, le on, v vesti in pasti, v skazi in zasedi, med spovedjo in jedjo, ja, skoz kletev molitev, pod plesnobo in žalobo, on, breznogec dobričina, ja, skoz hitrico padavico, on, prabitje v prasnovi, je cunjav in grižav čakal, in ne le enkrat, da se kaj spreobrne, kakor bridkoba v milobo, ja, da se sprevrže glasilka v dušilko, ja, peljal se je nad prepadi, onkraj dobrega in zlega, tostran nevarnega lepila, onstran moči in celila, ja, čim je čakal na smrt, že je grešil v brezciljnem padcu. In bolj ko je bil naokoli, bolj je blodil po ugreznini, po obrobni brezrobih kolobarjih. Ja, droban dolgan Veselonc je po svoji blodnji sezal skoraj predaleč, to pa je bilo tudi vse, ja, tam doli je moralo biti precej globoko, kaj! in menda ni mislil pustiti vnamar svojih sopotnikov, je že neki urejeval po svoje, ja, da bi ga vsi zapustili, visoko vzpetih nog? da bi ga.. . le naj ... , ampak ne kruha in iger! nujno ni vse tako na lepem ali na glas! Ves drugačen bi postal, ko bi se znašel zunaj, kjer so bili v

golem nasilju vsi enako oblečeni. Dokler se je ravnal po sili svoje nravi, verjel ali ne, ja, če je že hotel, se ga je dotikala še babela Erinija, oblečena v krpice in šminko, ja, golobička tička se je držala te- steninasto, si je s sajami in ogljem pomazala veke pa trepalnice in vzdolž čez ličnice, skoraj do razvlečenih ustnic, ja, vihra ti vihrasta! naškrobljena pramati, ta bo že ulovila uznojenega gnadljivega Veselonca s svojim kolomazom! ja, njen čobasti, dlakavi in solzavi obrazček je bil ravnokar umeteno surovo maslo, ja, grivata gubata glavica, ja, mačehinski bisernati nasmešek, fosfornati dulčasti smehljaj, grižavi in golšavi nasmeh, cekinski božanski namig, ja, vsa je bila bedrnata pa mesnata, prav gubičasta, dekliška in deviška babnica Erinija, z breznogcem lenuhom sta vedno tiščala skupaj, sta še imela rada, kakor bi tink- Ijali zvonovi, ' sta pela in brnela in udarila na zvon, zvončkljala z lepimi besedami ko mrtvaški zvonček, ja, dlakava cipa Erinija se je nosila čudaško in bahaško v zvončastem krilu, zvonko se je smejala, ja, cunjasta gumasta Erinija! Tip, vid, voh, šum, sol! Tako nevesta spremlja ljubega v ljubezenskih sanjah, je ljubemu ljubca, lepote cvet, ljubezni so cvetlice kal pognale, ja, bolezenski znaki so se skrivali spod spodnjice ko podavljene podgane ali kakor ušja jajca, pod spodrezano moč so se prištulile krvave šipkove ušice kakor spod semenice, zlezle so pod kožo, seve, spodrecana ušivka je imela bele osram- ne uši, in če se je bil breznogec spodsekanec sklonil, da bi jih iskaje obral, jih zdruzal v gomazečo kepico, jih zmečkal v tolčeno želatino, so tropoma vsakokrat skokcale pokonci, vzkriž, kvišku, ja, največ so sicer migetale kakor naglavne uši in še kakor zgodovinski sivi duhovi, ja, to so ti prave uši, in ni nič kazalo, da bi jih lahko stisnil in zdručkal med nohti, takšne pod- brane

gnide, takšno kurjo ljubezensko podtikljivost, ja, golazen se je zaredila, dobil jih je, ga je pikalo, ha, zalega ljubezniva, ljubki zarod, kar redil jih je, tudi nje, sopotnike podložnike, svoj mrčes, češ čič ne da nič, torej v miru počivaj, ljubček enojček, dremalo gobez- dalo, čeprav peče srbež in ušji gnetež, ja, v tišinskem zvenu vsega, kar pomeni enkrat počitek, drugače pa bolj šumeče cijazenje sem ter tja med drobci in celimi kosi, od nadrobnih sumničenj od razčlenjenega sklepa, sem od krivde tja h kazni, v vsem miru, ker vse je mir, celo tudi konec, sploh vse, toliko da se je le pomiril s podganje sivim skakanjem, s sivim grodljem v sivi daljavi, ja, dokler je zaradi ljubega miru bolehal za prsteno sivkastimi ušenki, a prej ko bi pretrgal molk, preminil, ja, še prekmalu bo konec! In breznog- ček božček je imel oko zanjo, imel jo je nad seboj, pa nič soli v glavi, bogve zakaj, je dal v četrto, je bil strokovnjak za ženska vprašanja, ga je zašila, ker jo je vzela kakor na stanovanje, sta živela na koruzi, pri njej se je zaklal, bodi da je imel pri sebi vso srečno družinico, ali pa je imel smolo, kljub temu da je imel kruh, jecavo voljo in svoj prav, ja, tako pa ga je hudo imelo, z njo je imel tiste reči, priložnost za domek, ja, ampak je imel drugačen biti! in kaj mu je imela živalca Erinija očitati, do koder je šla pot prenavzdol? kako se je imel? ga je imelo? Ampak širokonoga Erinija si je vpletla trak v kačaste lase, pogrenila je pričesko v pretopljen svinec, na nogah je imela brezpetni- ke, le da je tokrat pregibala vrtalne čeljustke. Bolj je skrival bolečino, bolj ga je bolelo, ko da ga žene zdrava pamet, dasi ni živel v pravi bolečini, v pravi veri, s pravimi sobitji. Ušivo ga je imelo in se je mučil in ni zamukal, in kdo bi mu presekal pot, kosti v gazni obvezi, podolž po ramenih pa čez lopatice. Vse je kolikor toliko obmirovalo v ozadju, kot bi vpil sekuro v

čok. Ljubezen, luknjanje s prebijalnimi trni! Imelo ga je, da bi razkopal njene lase, njene dimlje, ritnice in posteljo in bi nemara razkazoval spre- bistrake, svojo revščino med njeno razkrečeno stoji, med svojo mrzlično vročico v krčni vretenasti odrevenelosti, v odspreddju, proti kateremu je glasoval in ki je bilo sploh samo v nasprotju, če že ne v napoto do končne ali do cepne obmejne postaje, do koder se je razlezla vnetina, in sicer vzníc vržena krivda ni zadržnila zanke uganke, breznogec vrešča- vec jo je namreč gladkeje, a grje zagozdil kar ko to- porišče v njeno lastno odsluženo, brezmejno luknjo, toliko da v njeno odsotno prostost, od koder ni izhoda ne vhoda. Nič ne bi šlo skozi, nič tod nič onod, še pohišstvo, orožje ali stružje ne, tedaj skozi in skozi dlje trje, saj niti postranski otrokec brezniogec ni prinesel glave skozi, pa bi zato morda žebelj pogledal skozi, s tem da je grozoten Veselonc skozi imel več, je imel sveže rane, ja, on sam je imel komaj kaj. Kriva pot si ga je prilaščala, njega tujca, strojnega ujca, ga je spodjedala, ga bolezensko usušila v mršavem tršatem srdu, ga je sploščevala, ja, prav temu pa se je naposled priklenil z oblubo, temu skoku na stran je urekel bolezenske znake, mrenaste oblake, vnetje možganske mreene, brž ko so mu poganjale otroške dojke in spet splahnele v naj čistejše bradavice, ja, strašno mu je bilo, pridilo ga je, st! strpi se, tak breznoge prigode! Samo da je bila mati Erinija prekva- šeno testo, mleto meso, začinjeno z materinim mlekom pa varščino, ja, bila je rahlo kipno testo vseh bodočih mrličkov, hromcev črvičkov, ja, mamica nagica, zamešeno testo, pa še kaj več, ta je bila iz drugačnega testa! ja, vlačuga Erinija je bila dovolj in precej vlečeno testo, najsi je še tako skrivala testeni obraz, ponvičaste polne prsi, napolnjene s testenasto ilovico in medenim testom, kakor hitro je

dojila, ja, čeznjo je šel valjar, invalidski koleselj, kolesček za izdelavo piškotov. In kakor hitro je dojila svojega klinca edinca Veselonca, jo je gnetel, prekvasil, mečkal, ja, že je ugnetal iz nje prvo življenje, medtem ko jo je še dokaj kavsal, da je postal kar ves prstenasto glinen in kamen, še preveč ilovnat in lapornat, zelo skalnat in kapnikast, ja, priročno predprazniški Veselonc! ja, imel je njeno življenje v svoji prsti, pa se je blodno porajal iz nje in jo nenehljivo oplajal, ja, v neopravičenih urah, v neopremljenem blodnjaku zverinjaku, ja, neosebno sta se napadala, oba neozdravljiva, neoma- deževana, neodgovorna, neoborožena in neobičajna, ja, on, plodni Veselonc, ona, rodna Erinija, on star ko zemlja, ona novo živorodno življenje. Sele potem se je punčara Erinija spomnila spokojne obleke, se je spomnila nanj s spominskim žigom, ja, delala je s spolovilom na spolovino, če je s spolzkim nasmehom spolstila spokano kožo, lističe za testo, svoje spolne žleze, ves svoj šibki spol, ja, pogled ji je spolzel po breznogcu Veseloncu in že ji je za hipec spolznila njegova sekira iz rok, pa se je spomigavala z njim, ja, ga je spet ujela, da jo je le potlačil in potičil, ja, veselo na delo. Pozorno, a zato neoprezno sta se imela rada, čeprav sta rade volje radirala vse, kar jima je prišlo na pot. Ampak radoverna radogleda Erinija je ljubila njegovo otroško rajanje, živela je kakor v rajju, če jo je razbral in se razcimil v njej, ja, vnovič se je razčeperila v razdevičenju, ja, razgugana nevednica Erinija, saj se je razgomazelo kač v njeni razkoračni stoji, toliko grehkov in grehot, pa ni bila grda ko smrtni greh. Niti najmanj ni oklevala, ko se je razgrela ob njegovih rahlih dotikih, da ne bi svojemu razdevaču razstrigla blago pri nadlahtnicah, ja, v vsem mu je ustregla, napak razumljeno besedo je vzela nazaj, celo njegove razustne

besede je požirala, ker je upala, da bo breznogec Veselonc končno razdet stroj, in da ga še razkosa v raztelesbi, ja, pač je bil razdedinjenec razžveček hudo razdražljiv! razdražljiv ko kakšna ušica! Če je bila na vse pripravljena, pa si ni smela vsega dovoliti, ne res, nihče ji ni pustil sesti na invalidsko cizo kakor v neč- ke, svoje jajčnike, jajčne testenine, je lahko umesila kam drugam, ko ni tudi nikoli ravnala po nedolžnem, ja, preveč je bila iz testa, da bi rekla vsak čas in po sili in čim bolj in po pomoti in vseč, ja, bi rekla, bi rekla, da ji je pogodu in čisto mar, kadar se je ceneno hvalila z živci sredi mesnatega testa, ja, nečistnica objestnica se je mučila, ne samo zaradi zakrinkanih krojev, ampak tudi s prepovedano jalovostjo, ja, gar- javka Erinija, pajačeva ljubica, tako kot je ožvrkljala jajce, tako se je ožgala v moku in kvaši, ja, iz te moke ne bo kruha!, ja, kakor je bedak drevak Veselonc umesil in razvlekel njeno testo, vse njeno poželjivo ležišče, telo, pa že ni mogel iz mamice, razkvašenega testa, izvleči niti besedice, ne, lepa pevka Erinija si je raji razkuzmala lase, zato da je ne bi spekel in napravil iz nje sesekljanega zrezka, medenjakov ali ženito- vanjske pogače, ki bi posladela v ustih ko poštengana kaša, narobe, torej ne tako, mamica priležnica Erinija je bila le potanjeno testo, ja, njena koža je neprestano roženela, ja, nihče je ni vabil na likof, še neprizanesljivec breznogec bi se je prej usmilil! Pa je bila mamica Erinija rodna, breznogec Veselonc pa zemlja, ja, oba sta priznala pod pritiskom, sta bila pod lastnim vplivom, oba živa pod zunanostjo, s podčrtanim podočjem, ja, prodana pod ceno dno blodnjaka glo- bočnjaka, a neprijazna drug drugemu, drug drugemu tuja, ker sta se ulovljena gledala risano, pisano, križem in zviška, največ izpod čela, ja, sta se gledala po- prek in postrani, imelo ju je, da bi šele

potem, ko bi padla vznak spod klanca in si vzdevala sramotne priimke, obenem tudi našla dovolj jasen vzrok za razvezo, ja, jakec in čča, komu na čast! pa sta se kar naprej združevala, lahko sta se vzdržala pokonci, sta vzdihovala zastran vzajemne pomoči, ja, saj nista vzela za hudo, hudo ju je že vzelo, ja, od kod sta se neki vzela med vzklicno ceno in vznesenim razpoloženjem! ja, s tem naprej ne bo nič. Rupača globača je bila polna vzdihov, medtem ko so kriknili zunaj na strminah vzpetinah vzklikoma z všlim soncem, vzklikali s posurovelimi vohljajočimi gobci, ja, so bili deležni delitve, so imeli dolžnosti, so opravljali svoje dolžnosti, oddajali prijave, dolžnostne izvode, ja, pajdaši dolgoprogaši, ja, so tedaj dohiteli zamujeno, so ostali zadolženi, bili so dolžni, dolžni so bili zgraditi dom počitka, ja, vse za domača vzrejo, ja krdelo pso- glavcev klavcev, ja, so se že izživljali, izžemali drug iz drugega kapljico oznojene vdaje pozivajoč k vdaji, ja, so izvedli obhod, nalet in naskok in udar, so izžarevali učinkovite bolezni, v enotah za zaščito in opazovanje so izžgali izvidništvo, ja, so porušili nadvoze, obrambo na nagibu, ja, izžrebal so poostreno nadzorstvo ozračja in nad .ozemlji, ja, zunanji sovražniki kresniki, na zunanjih nadzorovanih stezah pa z zunanjim zavarovanjem, ja, krvniki zunanjiki, vsi pod zunanjim vplivom in z zunanjim sevanjem, z zunanjimi naboji, ja, v navzven obrnjeni prednji bojni vrsti, vsi v zunanjem ospredju! v obkolitveni mejni in položajno razviti bojni črti, v začasno strnjenem, a zahrbtnem uničevanju! kako zarubno pogubno, karseda ogabno pozabno, pa tesnobno svetlobno, zibno in pregibno, povečini zagrobno zlobno! na mah osebno pogrebno, ja, po neumnem je bilo vse tako potrebno, ja, posebno za blagor puške naj očetnjava govori! Ampak breznogi čukec

Veselonc je raji izrabil oprezavko, oh vzornico Erinijo z vzvojnim svedr- cem, njegovo vzknilo seme bi že lahko vzniknilo v njenih ušesih, v trebuhu in oprsju, čeprav sta si bila vzkriz, ja, saj nista imela niti pojma, kaj se godi zunaj, zunaj blodnjaka zverinjaka, nista se dvignila niti za vzdigljaj. Zunaj, na vzpetem svetu, so bili vsi porabni, v škrapastem podtalju nihče. Zamaknjenc breznogec je imel tudi sopotnike za isvoje, ja, imel se je za silo, če so ga imeli za nedolžnega ali za krivega, ja, vzlic temu, če so imeli kaj za bregom, jih je imel v oblasti, ja, navdušenec Veselonc je imel svojo veljavo, prevzet je bil od lastne čudaške notranjosti. Tiček Ikar bi ga dvignil z invalidskim vozičkom nad morje, pod sonce, nemara s prožnim kljunom ali z vratno kljuko, zarodek Jon bi se pognal in priklil z breznogcem in oplenom nad zemeljsko skorjo, pastir Vladimir bi ga dvignil do zvezd, z Erinijinega materinega mleka do mlečne ceste, tja do mlečnih večnih zvezdic, ja, še celo candravec Minotaver, ki je imel z breznogim zabušan- tom sovraštvo, bi ga nabodel na rogove in ga v blagem loku vrgel ven, priključenega na invalidsko cizo, ja, ko cmok iz omačnice, in testena mamica Erinija bi ga dala ven v pridoj, da bi se nalokal z valjaste bradavice na zaklepu, ja, bi pupcal sokrvico iz strelnih jarkov in v brezupnem odporu, ja, ja, vsi spremljevac- ci bi spravili breznogega pohabljenca Veselonca ven, koder bi se plazil med cikcakastimi odkritimi jarki, po lažnih nadzemnih jarkih, polnih orožja in pso- glavcev smrtoglavcev, ja, bi lezel s komolci po dopolnilnih lesnih jarkih, po zaščitnih in snežnih jarkih, ja, zunaj bi bil brez zaklona, sam med lednimi in osnovnimi jarki, ja, med snežnimi in zaščitnimi jarki, z rokami bi kopal po odvodnih jarkih, da bi izpopolnil okrovje, ja, le bojeval se ne bi nikoli, pustil bi se ubiti.

Ampak v ugreznjenem breznu je imel še preveč na rovašu, da bi se znašel zunaj, ga je imela bolezen, notranja sila, kajti v blodnjaku je našel pravo zaklonišče, podzemne vijugaste rove, ja, tukaj ni odstranjeval ruševin in ne vedel za rušilno moč ognja, razstreliva, orožja, ja, v svojem notranjem vozlišču ni rušil zvez, le občeval je, ja, to se že prenese. Noben sunek ga ni iztiril, le včasih se je obotavlja in v pred- srajčniku hranil in hrestljal z zobci, obračal svojo po- habo v smeh, pikapokal po trhlini, po prenikavih tleh, češ vse se že obrača na bolje, celo piravo perilo, ja, in šele zdaj mu je v naglici vzkipeła prhavična kri od jeze, bolj zaradi hinavčenja kot hvaličenja, ja, bi jim dal hrena! jim je pokazal hrbet, kaj! Pognal je invalidski cizovnik, ampak že kdaj so ga pognali na tirnico blodišča, kjer je gledal okoli sebe, kakor bi se pogledal v zrcalo. In vznemirljivi očka, invalidski voziček na vzmeti, je bil zaušeno ljubosumen, kadar je breznozec švigavček predletil Erinijino hvalno luknjo, ja, vzporejal ju je med seboj, to pa je njegove očetovske šprikle nekoliko razmajalo, toliko da ga je prignalo do vzvodnega prijemališča, kar vzdigovalo se mu je, ja, napel je napere, vso svojo brkljarijo, nihalko, menjalnik, držaj, odbijače in kazalce, ja, pogrelo ga je, tak takšna kurbarija krokarija, če je moral toliko pretolči, preteči, preslišati, in se je celo pretvarjal, da lahko vse pretrpi, ja, hotel si je izgovoriti preužitok, ja, svojemu oči pa bo hoduljarček Veselonc pomagal, ka-li, ni hudika, ti breznoza nevera ti, nisi sin? Invalidski hunt je bil očitno zaskrbljen, ker sta se figamižek Veselonc in grizetka koketka redoma izživljala prav na njem, ja, atek invalidski koleselj ni hotel imeti nič z njunim občevanjem. Samo da je neutolažljiva vdova Erinija čepela na brezumnem breznozcu Veseloncu, da je privzdignila vzorčasto krilo, dasi ji ljubček brezno- ček

ni vzel mere, ja, če je le zapentljala hladno trajno, vzgib vznesene duše, je že v vzmetnem gibu vzljubila dno, breznogčevo vzgajališče, sploh vse podtalno brez-
nogčevje, kar prekopicala se je v vzmahu in vzvmetu, njena čustvena usta so vzplamenela, ja, vsa se je dala svojemu čudodelcu breznogcu, ja, dala je medojedcu medolizcu, ja, prekobalila se je nadenj, ja, med njima je bilo vse in vsakokrat medsebojno, medično, medeno, medlikasto. Ja, tetka Erinija je živela dovolj na tesnem, pred očmi se ji je temnilo, najsi je bila navajena na takšne tegobe in nadloge, ja, jezik ji je tekel, tehtnica se je pač nagnila v prid temni preteklosti, tempeljskim stražam, tepežkanju, ja, grmuča moke je dišala po ki epu, dasiprav je bila ona sama sladka ko močnata jed, ona zanič Erinija z moko na češplji, s kostno moko v duši, ja, imela je moknate rokce, teste- nastenogce, po blodnjaku globočnjaku se je vlekla ko shajano razvlečeno testo, ja, moledovavka Erinija je bila močevna dojkal še prerada je odpela modrček, pas, flanelasto oblekco, odpela je pesmico, ljubezensko okroglo pesem, kot bi ji odpeval izzven klenkljajočih navčkov kraguljčkov iz glaževinaste čustvujoče globokosti, ja, odpenjalo se ji je, odparala je šive na rokavih, njeni popki so se odpirali, breznogcu grbcu je prinesla odpustke. Zvedavo muhasti, divje vroči počepi Eriniji ni bilo do zatikalnega vzvoda, do zatezalne pasti, če se je nezakonček Veselonc kdaj zatesal in ji zatesnil špranjo, zatlačil njeno luknjo in jo vso zautoril, brzda je zateptala svoje sledove, zatulila na breznp- g- čevo uho, ja, zato pa mu je rekla: najlepša je mladost, zatočišče, zatišje. Noge so ji čisto zatrdle, tolikanj je visela na svojem zatrtem cincavcu Veseloncu, ja, kar zatohnila je, nemara pripeta s klupicami, ker jo je zatajil, zatrackal čas v škrapastem podtalju, ja, pa se mu je užaljeno in goreče

zaupala, češ kako boš mater zatajil v zatilni legi! čemu zatajitev poroda, čemu, ne da bi zatrl uši, potem ko so se v blodnjaiku vsi zaužili. Vsevedna Erinija, vsevišnja najpodlejša mati, dovoljl ja, vseskozi se mu je maščevala, sredi pohabe in ogabe, pa ji niso šli srhi po životu, v njenem testu ni nič srhnilio, zviška je breznogemu vrtivcu napletala kačje ukane, češ baje da tudi notri, v blodnjaku zverinjaku lahko gleda zviška v globlja brezna, le vzgonska moč da je potrebna, zvišano vzglavje. Figo ji je verjel, ja, komaj ji je zaupal, žal jo je zavidal zaradi sreče, pravzaprav ga je preganjala lastna zavest krivde, seve ji je bil zavezan, resda ga je pač zavirala, kaj bi se še bolj zazankal, vsaj rana bi se lahko zazdravila spod kolkov, ja, dejansko je bil ves zavzet za zaklinjevasko Erinijo, za njene ušive, komaj zaznavne šume, ja, res je zazijal prepad med njima, pravilno, ampak navsezadnje sta bila zaznamovana skupaj, skupaj zazibana v zaželek, češ bo sin ali hči, mar sploh kakšno novoveško brezno go detece, kakšen naoljen stroj, kakšna raztaknje- na igračka, ja, kaj bi ji potem verjel, nikar sumiti! Kadar je capajdra lajdra zavreščala, so lezle z njenega telesa tanke in dolge okrogle testenine, ja, kakor matijeve dolge noge, kajpak, motvozne kače, ja, ovijale so se očitno krog in krog brezno go Veselonca, ja, pa je izstradal celo svoje nerazbito telo, mogoče je špaltal svojo lepo zavozlano življenjsko zgodbo, popravljaj vmesne stavke, tiskovne napake, ja, njegovo bitje ni moglo biti uradna tiskovina, počutil se je, kot bi ga tiskali s kamna, ga zložili v tiskovne pole, ja, z moknato vrečo Erinijo sta okusila globinski tisk, ja, skupaj sta bila lep tiskan vzorec. Izza orožja, izza vojskovalnega razkuženega področja, izza vojnih časov, napovedi, priprav, stroškov in proračunov, izza vojaške oblasti in proizvodnje, izza dozvočnih lovcev in lovcev

za spremstvo, ja, izza zunanjih na- hojev in smodničnih zrnec, prav v razklanem, bebavem podtalju, v notrini blodnjaka zverinjaka, ja, v svojeglavih bebljavih neumnostih, kjer so se razkraj ali nazori in miselni sestavi in se je utrdila krajevna jezikovna posebnost, govorica breznogčevja, ja, le tod je vladala svoboda tiska. Morda je bil tedaj videti breznogec Veselonc na pogled celo zdrav, čeprav mu je pogledala kri iz rane, na, zdaj pa imaš, ko nič nimaš! Torej tukaj ni imel nič, natančno pa se je dalo preskusiti, kakšno presežno vrednost ima imovina, ja, lahko bi vložil dokazilni postopek o moči premoženja, ker ga je nič premogel, ja, saj tudi kaj malega ni premogel, ja, videz vara, če vitez breznogec čara, prav on, uboga para, ja, lahko bi sprožil kazenski ali proizvodni postopek, merilni postopek, bi sprožil ne- prožne vzmeti, ja, predlagal bi posredovalno vlogo, ampak se mu ni posrečilo, ne res. Z nikomer ni imel nič, čisto nič. Ampak ravno nesloga mirnega, nesrečnega prometa je v blodnjaku breznogčevju sledila svoji govoric, kajti trapež babež ni premogel niti govora, sploh ni bil kak ušiv nesmrten govornik, nikakor, temveč se je imel v oblasti. Gori so mu prepovedali govoriti, ker bi jim menda otročje zlepa pa hote povedal svoje, ja, niti besedice več, sicer bo naglo navzven! bo iztežka jod zunaj! in samo da se mu je zatikalo, dobro, potem ko bi pesjanom telebanom tudi kdaj nasprotoval, bi z njim še zdaleč ne bili tako nestrpni, kot če bi jim kimal, to je bilo vsekakor nezdržljivo, ne res, pri tem je še prihuliv zadel ob spremijevavce sopotnike, ,ob ves talno netrden jaz. Povrhu so ga zunaj klavci psoglavci večinoma psovali, mu pretili, da- siprav je bil že navajen, češ da se ne bo nič pripetilo, kaj pa bi se naposled lahko zgodilo, le kako grozeče, tako ali tako ni prišlo do zastoja, zunaj so bili

vendar preveč zaslužni, nezgodni in neranljivi, da bi bili obenem še milostni. Zato pa breznogec Veselonc ni zaupal niti sebi. Celo testeninasti mamici ni zaupal, ja, s češpljo nešpljo ni imel otrok, pa bi jo posul z zdrobom in jo pojedel ko zavitek, ja, sicer ga je nežno nezvesto izdala, ja, tako ničvredno, neznačajno. Potem jo je tedaj kotalil pred sehoj, testeno žogico marogico, trzaje besno ji je moral odpustiti, saj je predstavljala le nežni spol in si je breznogarja bodičnika lastila vsaj z delno lasuljo, od koder so se v vrvežu plazili tujki, trakulje, trobci, trza ve dopetače kače, ja, prej vitka Erinija je bila zdaj vsa zgoščena kroglica, ja, mazačka žerka je hudo zavrtela glavo fantiču otročiču, uživala v lastni bolečini, pa si je naposled še zaželela tolažila, je bila vabljliva Kirka-Perzefona-Erinija, odraslo zaro- ženelo tkivo, mrtvično testo, prava prevarantka, ja, vleklo jo je, občasno zavihala vlečko, ja, z vsem je zavlačevala, se je ustrašila zavrnitve, je že imela prste vmes, če se je včasih poskušala ovaduško dvigniti celo ven, ja, razvlečena testena mati, veslonska vlačuga Erinija, ti si kakor zdravje, zdraha, združenje in kakor preizkusne jorožne ter postrojne vaje, kakor bojno slavje, ki prihaja trdo iz drobovja! ja, še omahujočega obotavljaja Veselonca bi nemudoma začarala v breznogo uš! Ampak očka invalidski kimpež ni dovolil, ne res, ni dovolil izstopiti, je peljal prehitro. Če pa bi že obosela in se izmaknila podtalnemu breznu, bi gotovo še čutila z vsemi spodaj, na dnu, pri tleh, ki jih poha- ba ni izmodrila in si niso izmili ne rane ne maroge, ja, toda zunaj bi jo krmili s krogliami in strahovlado, strumni stražniki in stražarji, vedomci volkodlaki bi jo šele strpali v strežbo, strigli bi jo na golo, strli bi jo, pa bi si steklo stiskala stegna, od strahu bi ji izstopile celo oči. A v blodnjaku globočnjaku so jo imeli za zlato. Kljub temu ni imel

breznoga v breznogež brez- nogač nikogar na vesti, nikogar svojcev, ja, soudeležen Veselonc ni imel na jeziku Veslonije, nič pametnega ni imel opraviti s premilo hotnico Erinijo, nikoli mu ni pogledal palec iz škrpeta, ja, sanjalo, ti prikazen salamenska! ja, preproge samolete so letele gor, kjer se v rogu cedi medica, kjer trobijo vsi v en rog, imajo svobodo govora, pa je temno ko v rogu, ja rogavec breznogec se jim je rogal, kazal roge.

Ej, rog!

Gorje! gorje, če mu je zavidala rog, ki ga sama ni imela, ja, v sanjah so se potlej izoblikovale podobe po predpisih in kakor v zrcalni dvorani, ja, breznogec je trdil za svojo osebo, da je dokončno zavržen v čudno sanjo, podobno smrti, no ja, lahko je jezdil na invalidskih kolcah skoz sanje, med sanjske prikazni, za lučaj v prostoren hrup, da ne bi kakorkoli užalil svoje ljubice Erinije, ja, že na prvi pogled je postalo jasno, da je bil vsevprek in vsekdar soočen z ujetništvom in s priložnostnimi pregrinjki, ja, svetu je vračal ljubezen kot nasprotna stranka, ja, in bolj ko je bil prisoten v snu, bolj se je preobražal v brezpredmetno, saj je živel v sanjavih daljah zadosti lisasto, ja, v sanja- štvu je občepel breznog in zavržen med drobnjarije in puhlice, in kakor da bi se znašel v obljubljeni, hladnokrvni deželi. V savtavih sanjah se mu je posrečilo, sčasoma je sanjaško slabe volje pripadal zvarku iz lastnega okostja, okretno in naravnost je bil pripravljen na samosprožilno past, se je obnašal kot bi se pravkar porajal iz maternice, ja, bil je čisto drugačen izobčenec, rožasto varen in ustrezen, ja, breznogec, prava spretna naprava, ja, posrečilo se mu je. Sušilna, stiskalna, snemalna naprava. V sanjskem svetu je sanjaril o lastni prtljagi in nasploh o skromnem zadoščanju, o udobni nizkotnosti pa o skupnem prerivanju, ki je regljalo in

gagalo, j_l a, urno se je godilo, medtem ko so prekanjeni trgovci prodajali sanje oteklim ritkam, bratom in sestram, tiste sanje z okusom po brušenih železnih blagajnah, ja, v zabuhlo plačanih tajnosti so držali spominske plošče, pokorščino in težko strelno orožje, mogočno in nasilno, ja, običajno umirjeno, a brez zakona so na vse pretege jamčili za puške, za izstrelke, za privržene poklice. V praznih sanjah je napravil samoskrunivec Veselonc poskušeni samomor, da bi si dokazal samoniklo samobitnost. Sicer pa sploh ni sanjal drugače kot z odprtimi očmi, z utrujenimi vekami, ki so se spustile kot zavese in skozi katere je gledal takole nepresojno, vsaj to je bilo jasno, ja, tako je prišlo, ampak ne predaleč, vse je šlo brezno go in kot ponavadi, zaradi takšnih nekoristnih ohromelih sanj je peklilo in zamrznilo manj občutljivo, prav sitno, trše, če je spet sanjal kot maloprej, in je nazadnje imel oskrbo, kolikor je sploh bil oskrbljen s sopotniki in z invalidskim očkom kolesljem, zakaj tudi razškata- ni oče je ravnokar drkal pod prosilcem Veseloncem, če je že drkal sanjavi slepček brezno goec na njem, in tako brez konca, dokler se ga ni lotila mesečnica Erinija, trmoglavo, sesljaje in sesaje, da bi pokazala svoje mične sposobnosti, v čisto uravnanem, uglajenem in spodobnem razmerju, v ravnodušni igri, nikakor pa ne v sanjah, tako kot vedno. Čudo prečudno, ni se bal smrti, ampak navidezne smrti, ki je naraščala z razžaljenim umrtjem, ampak v tem nasprotju, ko je umiral zase, smrtno kričal z drugimi, je obenem vseskozi bedel, nič manj blizu koncu kot kdo drug, nič čudaško, ampak navadno, umrjoče, drekasto, brez sanj, skorajda iztreznjeno, skonca čuječe, ja, kadarkoli je bilo smrtno nevarno, ja, prhljad, prav zato je brezno goec udarjenec imel smolo in ga je obhajal trepetec, na žive in mrtve se

je torej žal skregal s slano šalo, s smrtnimi sragami, s preroškimi sanjami, posiloma, izučilo ga je, katerikrat že, če je katerikrat obračal nase pozornost in mu je prišla omamica, da ni vedel ne kdo, kdaj in kje da je, in ni niti malo sanjal niti hrepeneče bedel, kvečjemu je še čutil spod kolkov okrlike odrezanih nog. Ampak ni imel več niti okleščkov, ni imel okroglega pod palcem, da bi si kupil umetne noge, ja, lovil se je, Erinija lovača ga je ulovila na svoje kačaste lase, mu je zlezla pod kožo s kačje- spolzkim užitkom, utrujeno toplo, kadar je kačasto- kačje hodila niže in niže, se je pozibavala v gladnem, prenažrtem vrisku, in naprej je nastavljala vabo z brazdo v krilu, grenak opomin, in je skoraj razpadla, res pijano, omamno, prebujeno, res je naenkrat prebudila svojo polteno polt, in kako mrmrati, mrnjati o zmeraj enakih napuščih, že čisto blizu, a ves čas čakajoče, med počitkom in kretnjo, kako skozi dihanje, čez vase pogreznjene zaobrnjene sanje, kako prepoteno, oluščeno, viseče, v podtalju in podrasti, zapuščeno, za naraven naplod, ja, mižati, kričati, brezglasno vriskati, brž ko je lužila perilo, prepustila oljnate madežke skazi breznogcu, da ni mogel več nikamor, torej je tudi splavljenec Veselonc imel preglavice v gonski enosmerni negotovosti, saj je bil trupelce, grbec drekobrbec, ja, v bledem bledežu se je preglodal do preglušljivega trušča, do pre- guljene prekapnice s krvjo, slej ko prej se je zbujal in neprestano požiral jezo nagonsko, saj res, ponotranjeno, mogoče se je zdravil s pustimi, krutimi sanjami. Ampak se ni preselil, medtem ko so zunaj po suhostrupenem mrazu lezli besi krvosesi, se plazili bočno in skozi ovire, v mrazu, da je vse pokalo, samo da se ni razletelo s pokom, v resnici, resnično tako, so se premikali s plazenjem, plazili so po kolenih in po trebuhu, ali bojo priplazili do kamnitih in

snežnih plazov! zunanjik krvnik, do obrova, s plazenjem na-prej! naprej med planino v mrču in mrčem polarnega sija, ko peče ledeno kladivo, razume se, dobre kobre, na mestu odmor! Samo da breznogi grbavček mrdavček še mrdnil ni, zakaj od njihovih kratkih, pripravljalnih, jasnih ukazov o premestitvi ni imelo škra- pasto podtalje čisto nič, razen morda opustošenje, in naj se je tudi zdelo, da bojni ukazi pomagajo blodnjaku zverinjaku, je slejkoprej ugreznjeno breznogčevje živelo samo zase, tako kot ureže utripajoči molk, brž tako se ureže po domače, ko za praznik utrujenih sveč in sveča v, očrnelega ognja, svetlega pepela, v notranjem svitu, v nedvomni resnici, ja, kakor pesmica. Torej bi bebček revček lahko dognal, kdo so mrtveci, ki živijo brez sanj in po kazni, češ kako klompa kri v lončenem posodju, precejana, šarasta, iz smrtnih hodcev, fofotavo iz živega mesa, ja, živ studenec. Zunaj so sicer zmerom izvršili ukaz, protiudar, prodor, so pač bliskovito prodirali skozi prehode, se prešli v protinapad iz zaledja, hitro, hitro, glaveži glavorapci so lezli, ves kačji li— lek, seve vse je lezlo, kar leze in gre in skrije ko kača noge, ves kačji povržek, lezli so iz fclobke, kače klopotače, kakor biba leze-biba gre, oči so jim lezle vkup od lahke zastrupitve in od nenehne vsestranske budnosti, ja, le da bi izvojevali zmago, izstrelili bojno konico v tarčo, da bi se dokončno izurili v streljanju! pa so že izsledili med seboj storilce, so se izpostavljali novi nevarnosti in izračunali prehitek pa oddaljenost, ja, v še pravočasnem poplahu, v svarilu pred nevarnostjo, ja, dali so znak za vznemirjenost, s hrupom so napovedali boj, klicali so k jedrski in k letalski pripravljenosti, klicali k orožju, so klicali s pozivi in s klici hura. Komaj jih je bilo mogoče videti s prostim očesom, pod stražo je lezla uholazna golazen, vsa begunska zalega v lev, ja, v lev iz

begunskega taborišča. Uh, begunci cucki, čutni čistuni, dihurji, dušni fajfurji, fuleži gum- pci, hrupneži, junkerji, kujavci luleki, mutci mumije, naguljeni nunciji, nabunkanci, pusteži puntarji, rusci rubežniki, sužnji suhci, sčuvani ščurkci ščukci, tujci s tubami, utrujenci ultrauličarji, vuzemski voluharji, zubljusti zabubki, žuljavi žugavci — uh, zastrupili so že tako ali tako ogroženo in izpostavljeno in prizadeto območje, oborožili so se z orožjem, z breumnim nasiljem, ja, oboroženi do strupnikov! lezli so v leta, lezli izza kuka ali kupoma migetajoč po sipinah, dično odlično, gumasto kovinske gosenice, zmeraj v goseničnem podvozu in med kačjimi sledovi, ja, zahtevali so geslo, oddali so dogovorjeno geslo, gasili so s peno in prahom, dvigovali so psoglave gobce, lažne bojne glave, z valj- kom glave so kazali smer glavnega udara, glavno črto odpora, pas zapornega ognja, goreli so kakor tekoče jedrsko gorivo, vbrizgavali pogonsko gorivo v ozka grla, da se je iz grljancev goltancev oglašalo zahtevano geslo, nič manj kot to, slekli so svoje kožuhe, gobasto gumo, mahali z gumijavkami vsak vsakogar po hrbtnih rešilnih padalih, grozili spet s silo, uničevali gnezda, ja, lezli so v gumijastih škornjih, v gumijastih plavutkah in ščitkih pa z gumijastimi podkvami proti položajem na gori, ja, drug z drugim so delali v gumijastih rokavicah, je že gorela počasi goreča vžigalna vrstica, od opazovalnice do oporišča, od prehoda do udara, ja, gibčni lovci, jih je že dosegala gostota obkolitve, ko so opazovali vzdolž grebena gradnjo zaklonišč, dimne topovske izstrelke, drobce in lijake, kačja zalega je sikala in mrzlo jezljala, da je goreče drevenelo od mraza! da je pokalo! Takrat je v tem pustem svetu, tam v zunanjih peščenih puščah poplesovala poplava bankovcev, plačanci iztirjenci so plačali z glavo,

tečaji zavesti so padli, papirji so padli, ja, zunaj je znenada zatonil razum v perečo nevarnost, um je prhnel med papirnatimi čepi, ja, in braki volkodlaki so popredmetili besnilo, mržnjo, napadanje in popadljivost, ja, nadzemeljska, peslajnarska, kačjesrhka pesjad, pohujšali so se nad življenjem, so se zjezili in znesli drug nad drugim, ja, sovražniki so šli nad sovražnike, razumeli so nalogo, razvili so se v strelce, razvijali so se v strelsko črto, odločali o izidu, so nadzorovali medprostor, ustvarili čelni nadpritisk, ja, imeli so splošno pa številčno nadmoč, ko so nadomestili izgube, nadomeščali so drug drugega, ja, eno samo nadrejeno, zlo, klavsko psoglavsko poveljstvo je napadalo naglo kakor na naglem sodišču, v odločilnih bitkah in zmagah, neprestano v odločnih naskokih in napadih! Krvniki zunanjiki, ki niso sicer nikdar ljubili in ne nikogar, so zatrli v sebi sleherno misel, če so nekoč že zatrli tudi breznogavega podhranjenca Vese- lonca, z veljavno odločbo so ubili resnico, pogumno se se ubijali, nadrejeno in po odlokih so se poteptali, častno pa svečano so se zavezali k uničenju, zvesto so služili propadu, seveda, hrabro so se borili iz jarkov, ko jarčki in jarčke, samostojno so se bojevali do zadnjega junaka volkodlaka, napadavec proti napadavcu, za nepretrgano bojujočo se silo, nadvse močni so ubogali spoštovano, a brez sanj, ne da bi jim bilo žal zase, za bitje ali za telo, pa če bi se pobili v spopadu na nož in za plen do poslednjega, in če bi tudi izgubili vse, bili so vendar lupine, iz katerih se ne da nič izluščiti. Ampak pod njimi je docela nenavadno sanjal breznogavelj breznogan, čigar podtalje se je zdelo kakor odmev daljnega, truščavega, komaj še glasnega spomina, in je, še vonjajoč po spancu, sanjal o svobodi, o svojem posebnem bitju, ker se je le bil nadejal, da bo pri spahnje- nih tleh breznogčevja naletel

povsem naključno na dobrodošlico, namreč obetal si je, blodeč daleč po zmotnem, vasezasukanem kolobarju, mir, tih mir, čeprav bi lahko celo popustljivo pričakoval komaj več kot to, saj mu je bilo nadvse prav in udobno, če se je mamil s praznimi upi, z izjemno omamnimi strupi, kaj pa tu manjka, kaj bi to bilo, kaj neki že, kadar ni žive duše od njem, razen spremljevalcev sopotnikov, kdove, kdove. Je že kazalo tako, da motna glava Veselonc ni sanjal po pravilih ne po ukazu, to je posebno pomembno. Preprosto, ni mu bilo mar za nič pozunanjenega, zdravil se je pač s samimi nevarnostmi, z videzi prividi, z dotikljaji srbeži, z mrzlicami vročicami, z vonjavimi prisluhi, ja, skesano strti srček brez- nogček! sanjal je in sanjal, dasiprav drugače. On- stranci modreci so doslej svet samo razlagali, odslej pa se bo drugače govorilo! Kadar obleganje oblega jarke, odtočne jarke, in ohranja zaledno oblast, vrste oblačil, pa še tista z dodatki, vse osebne in bojne obleke, usnjene zaščitne obleke, službene še zraven tega zastruplja oblačilno opremo, sive in praznične obleke, letne zakrivalne obleke, potapljaške in svečane obleke, obleke za na cesto, pražnje obleke za v smetišče svetišče, razkužuje, jih razmehča in razmeče, ja, obleganje postojank in oporišč, koder so se še prevečkrat razkotalile pso- glave glave, ja, v času za izmik, v času za vkopavanje. Nekaj krpic razcefra, nekaj razpara, jih okrtači pa zlika. Zakaj tudi zunanji sodniki morajo živeti od česa, če ne od drugega, pa od zakonite preganjavice in za vse podzemne rešetkaste sence, ki so jim že kdaj posrkali še tisto malo brezkrvnega življenja in ki domujejo, odkar svet pameti, v celicah, v blodnjaku zverinjaku. Ampak pri tem, ko je trajalo obleganje, in obleganje je trajalo ves obvezni čas, so se odlepile in odveznile z vol ko dlakastih glav, sicer na- naglo,

nepredvidoma, zares kakor zanalašč, tudi čake in čapke, kape in zaščitne čelade, ja, vsakršna pokrivala so odstopila z njihovih glav ko skorja od debla, kakor odsluženi rok, in nakljub častnim pogojem predaje so raje čakali v zasedi, so obkolili z zasedo občutljivo, izkrcevalmo, ali kar ranljivo mesto, so utrjevali stražarska mesta, so brezglavo napadali odprta mesta, so zatemnili označena mesta, mesta prehoda, mesta preplavljanja, vsekakor, na mestu so se obračali, so pozdravljali med hojo in v zasuku in na mestu, kako brezpogojno, da so le, pozdravljali so z orožjem, s strelom mimo. Niso pozdravljali, kot že rečeno, samo glave so jim odpadle ko odpadki pri klanju, od glav pa so tudi odgnile in sprhnele kape, so se odčesnile čelade, jim je odpihalo čake, čapke jim je odpihnilo, gotovo, sanje so odplavale v odprti zaklon, so odplavale med navadnim bređenjem, ja, častno so odzdravljali svojim odplavljenim sanjam, in načeloma po službenem pravilu, vobče po postrojilnem pravilu, seveda, če so se sploh kdaj zalotili pri sanjah, kar je vprašljivo, zato jim je tedaj odkašljalo, odžvižgalo in odbrenkalo, torej zato! kolikerič! No mogoče. In temu se je reklo zlovestništvo. Za kaj je že šlo, na kak način brezno? brez dvoma tako, da se ne ve kako, lahko bi ostalo, ja, v preteklosti se ne pripeti nič, nič se ne bo zgodilo v preteklosti, ker niti zdaj ni ali — ali, če, bi, sploh ni več nobenih možnosti, vedi si ga kako hropeče, sopleče, ja, spreumi in razumi, imej za prav, glej, kupuj in se obuj, pestuj, sede bo še vroče, povej in smeaj se, nič se ne boji! sanjaj, dokler je mogoč sen, ki ga bo mogočnost prekmalu minila! ja, sicer je preteklost dokončna. To pa ne bo res, ne res, za silo bo dovolj, zakaj nihče ne bo verjel, da bodočnost stli v sedanost, in nič ne bo begalo breznočiča brezno? tudi nog ne bo ganil, jim bo že pokazal, da bo

mir, če ne bo dež, se bo že pokazalo! odkrito povedano, otroške staniolske solze, dišeče po mokrem pepelu in z duhom po prismojenem mleku, so tekle predaleč, da bi jih ujel v dlani in jih kot nakit odložil v predale, ja, sence ni mogel ujeti z rokami, sanjač Veselonc tedaj ni bil odvečen v osenčenem blodišču, ja, pekel ni nikoli onkraj! Lastno telo ga je osamilo in zdajci se je v snu dopolnila poslednja skrivnost, če se je v sebi videl in izsanjal mrtvega, gotovo, čas zvezd je zmeraj predvsem čas jedrc, ja, in najmlajši čas bo najstarejši, in tako brez konca. Tako že mrlič odloži svet raz sebe, ja, pa v mrtvem svetu samem ni bitja, ampak samo bitja smejo biti v mrtvem svetu. Sanje so se vendar razodele, vsaj gobezdanje, in kdo bi ga, sanjavega, samoživega, sanjaškega, razumel, skeleče sanjarije usihale in darile močnejše od resnice, ja, sanje so se stežka, a vnaprej igraje uresničile kakor hote, ja, smrt je zato le še preteklost, in to je kar večna zgodba, ja, in sen je brezčasen, kakor so hkrati v medprostorih nesmrtni sanje! V kri- vuljastem, neomejenem, a končnem blodnjaku glob- njaku gotovo tudi lepa smrt zaudarja priskutno, po prhkem, po razdružitvi in vzdražljivo usmrajeno, ker se je kri skeepila, ja, prhavična kri, dišeča po žerjavici in po komaj ugaslem pepelu. Prava reč, če tedaj utrujenec breznojec, ti sitna prga til ni mogel nič reči, reči so pač take, da ni sanjal o sebi, ampak vase, ja, tudi sam je premagoval spanec, kadar ga je že premagoval spanec, in kaj in kaj, potem je preživelo proizvajal samega sebe, ja, prezirljivo je umiral za zgodovino, in je kaj, takšna morija zunaj, takšna morija, nespamet, zdolaj pa hrest, hrest hrest, prerokovanje, napoved, prerokba. Ja, breznojec je imel pod namesto nog, aa, gorjel papai, gorjel otototaj, gorjel In šele po smrti je bil breznožič Veselonc mrv- lživ, odbit, okleščen in

objeden, omesenel in razno- imen, razpet na kolo, na svojega invalidskega očka, je bil bolj knapovski kakor v klapi, bodi no stvaren! Preminuli in ugasli so zapustili vendar toliko nesmrtnih stvari, tolikanj škrlatečih stvarčic, da je v razblinjenih mejah in smotrih že vsak znak potrjeval zagotovilo in dokaz, znamenje konca, in vsako oznanilo je štrlelo pregorljivo in hlipavo, ne da bi ostalo vžgano, ja, v sanjah se je vsemu reklo drugače: breznozec Veselonc se je imenoval Apodos Hairon, ja, uboga para ob strani, se je peljal na invalidskem vozičku, na svojem Papanu po kolesnici trohi ji, še nimfa nevesta iz pšeničnega testa, tršatega stasa, takšna maščevalna Erinija z divjo smokvo v zlu, ga je preklinjala in preklela, hej, Erinija Erinija, lahko bi se spremenila v kleč ali drevo, v čerovje mornarskih grobov, v pustinj asto drevo za obešence, ja, mojškrica vasezagledanka bi pojila cel svet z materinskimi sanjami, ja, v sanjah in skozi je bil blodnjak zverinjak le še stranpot Labirint Apotropos, ja, v snu se je imenovalo vse podtalje Apodemija—Aporija—Aisa Aplatos ... , pač ne velja ne čas ne prostor (prej neko nastajanje, neko slovesno nesmrtno porajanje; čez meje, ki očem so nedogledne, se neka duša seli), ja, vse je bilo ohranjeno umirjeno divje, od vsepovsod ugašajoče, znova izprano, v ovalnih prostorih, ja, v blaženih sanjah, sredi mižanja. Bilo je, kot bi se vse postave pobebile in pobelile s pozabo, ja, porodničarji pod jedrskim dežnikom so opustili, prepuščeni vonjem in peščeni znotraj misli, vsak dotik, zakaj prihodnosti še ni bilo, ali pa se je smrt samo branila s tipalkami, bržčas bržčas, spremljevalci, ajaj, jaja!, kako deluje? Dnevni kop glin za zidake, votlake, luk- njake in stiskane strešnike, ki jih je mogoče vrivati drugega pod drugega, odtod «pekarstvo, trdnost opeke v krožnih pečeh, zato pa nekaj čisto

drugega: pesek in kamen, stiskanje, vlivanje, brizganje, mešanje, črpanje, phanje, stresanje, nasipanje v cementnem vezivu, ja, lastnosti betona, gostota, trdota, hrapavost, obribna trdnost, odpornost, vse premešano s prodom, peskom, kamenjem, plovcem, z žlindro, ogorki in samotnimi drobci, največ s strnjenimi, penečimi se sanjami, ja, povečana poroznost, penasti beton, premogovi ugaski, razporki med debelim apnom, proti vlagi, ropotu, ognju, ja, visoka trdna zazidava, sanje: in je strojček milopojček pod pritiskom sklonil glavo, in je hkrati že odraščalo najbolj gluho kričanje, onemeli vrišč, strojno hrumenje, ki je drhtelo v oblekicah, in takrat so se odprla ogromna spolovila materinega jezika, da jih je odplaknilo v ugašajočo luč sploščenih olupkov, v razpršljivo svetlobo odvečnega rodu, v svetlikajoči se pepel prsti, in je odraščalo kakor molitev, pobratena z bratovskim izdajavskim poljubom, s poljubčkom na odprto žilo, in na bogato oblečenih sadrenih kipih je zorelo medlo, valoveče sonce, in je invalidski cizovnik drsel kar dalje proti praznim prostorom, dokler je odrival pred sabo srežnat mrtvaški ples, in je bilo preobloženo, koder baje še domujejo voščene lutke in se, padle z zvezd, topijo, ker so se jim prižgale roke, na katerih so nosile, komaj porojene iz vzorcev, lovorove vence, pa so jim iz oči že lezli goli kožnati metulji, iz ušes škrbetave gosenice, iz nosu spominski rakci samotarji, čeprav ni niti več sijal ne zrak niže vek ne sevanje črnih teles, in je zgorevalo v igri koprca in muškatnih oreškov, naenkrat so se še odkrile postelje, so zdrvele s štirimi nogami med štiri stene, skoraj med krnice, ampak spet podobno kakor nikjer nikoli, in kovčki so zakrvaveli, saj so bili krvavi pod kožo, ne res, pod krvavo peno so sesljali votle odmeve, čuden odmor med lasmi in mečico, med ponorelim

sposojenim srcem in stopničastimi kamnitimi glasovi, tako šumeče, tako tiho, tako kobilice gladu, tako psoglava lakota, kuga, vojna, smrtna zona, in iz večnosti v hip so visele na ramenih prav barvite kovinske zvezdice, bolj pozdravi ko navpik zabodeni zobje, in jedci ognja so merili v morju sline in sluzi vsako cedečo se globino, tam znotraj razlistanega veselja, in torej odkod dobre novice, zakaj imena na znamkah, čigave sence izza svetlobe, kdaj grenki strupi med izgubljenimi sencami mrtvih, zapečaten živalski krog, odkod, zakaj brezimnost, podvojena z iskricami pred očmi in z naoljenimi stroji, ki mahajo in neprestano krilijo med širikotniki in živčnim obredom, kje že, dobro dobro, v tej deželi so sijajni sosede bili še vedno užitni, kakor cukrčki, ko zaupniki ali duhovni klovni, zavedajoči se svoje zakonitosti, svojih dolžnosti, svojih zemlje polnih ust, odgovorni za vzvišeno držo v srajcah, sešitih iz denarja, ja, grozen čifčija v čakširah in čizmah, dželat v džemu, džingiskan v džum- busu, ja in imenoma so izstopali, ko so preganjavci imeli preganjavico, krvniki kri oziroma ječmen, toliko da so popili in popasli svet, ja, iz zrkla so ščebetala učinkovita ogledala, zrcalni trakci, mladi prsti, dopustna nihala, in najstarejši čas bo najmaljši. In spavec breznogec se je zedinil z rečmi, kakšen brezbožen hrč- kovski grčav stvor! ho, kaj se mu je pletlo po glavi? Erinijine kače. Za dolgo dolgo časa. Pri tej priči, dosti več, ravno prav. Ne? Ne bi rekel. Bodi kakorkoli, kdaj pa kdaj. Potovanje na konec česarkoli že. In zunaj so ves čas korakali v koračnicah, stali so v kači pred vojaškimi kantinami, z vžigalnimi kapicami so razbijali kamnite stebre, ovire, jarke, vse za zajamčeni pripadek, kača se je spet zvila v kotanec, vsa čreda kačepičnega jezika, vijugavi, kačasto zviti kačoni in kačice, ja, lezli so iz kačnikov, sikali, kot bi imeli kačo v

žepu, ja, kačja zalega je puščala kačje ride, ja, borba, torba, čorba, mráz do kosti je pritiskal na kost- nate vloge, na tekalne korake, v strelskem tekmovanju, v oboroževalni tekmi, imeli so tajna orožja, tajna imena, tajna skladišča goriva, orožja, streliva, na hitro skrupucane skupine za neposredno obstreljevanje in streljanje so streljale v kritje kar med premikanjem, stojé, kleče, sedé in lezé, stoj, streljam! ja, vsi so se stiskali po stisnjenem zraku, brskali so med suho hrano in v strogi pripravljenosti, pripravili so strojček za vžig in nagib strelne ravnine, pozdravljali so se še s častnimi strelí, hodili so v strelcih, ja, odlični strelci, njihov položaj na strel je bil samo na strelíšču, zunaj med strelnimi razdaljami in strelnimi ranami, na barko kliče strel, pred smrtjo ne obvarje koža gladka, o smrt, o smrt, ne čakaj več, zbežale so te sanje kratkočasne, ko so lajači ščekači streljali z nožič in klecavih nog ragljali z ropotuljami, si rezali kožo s hrbtov s škarjami za rezanje žice, da bi imeli kaj za razvijanje zastave, za prihod in odhod zastav, ja, z zastavicami so označevali položaje na nikogaršnjem ozemlju, pravočasno, v krogih, ja, kostnjače so sekale, ja, zunaj so strupa- rili, rili po robovih naselja, ja, rodovi psoglave vojske, kje bi se prerili do obmejnih čuvajnic, do čiščenja polja, do česanja zemljišč, do častnega ognja, ja, zmuzneta peseta, hudó vseh hudes je žit j e, cúdo čudes je bitje, ampak nihče zunaj doslej še ni nič uvidel, ker ni bilo nikakršne dvojnosti, samo razušitev kožna- tega perila in razvlečenje sil se je razstrelilo v razširjenih snopih, na dvojnih okopih, ja, vae! vae! gorje, vaje, ja, brezkrvni duhovni-duhovini, sanguine carentes sacerdotes-portenta, ja, z naboji, cum glandes plúmbea et pulvis nitratis, vsi nadlega, omnes molestia, grizljivi uhajači, desertores mordaces, paži v pesjakihi, pueri nobiles in stabula canis, občezna- ni in brezobzirni

v napadu, omnibus noti et pro- tervi, impetum faciendi, mrhovina, cadaver mortici- cinum, krvoločni krvniki, carnifeces caedis avidi, lajajoči, latrantes, spotoma v življenjski nevarnosti, in itinere in capitis periculo, brez povratka, sine reditu, ja, za nič se niso zmenili, eis pen- si nihil er at, ja, s čeladnimi perjanicami, cristati, z bisagami, cum peris, še se ne zmenijo za nič, adhuc nihil pensi habent, ja, ampak z lasuljami, sed cum capillamenta, ja, latinica, litterarum latinae notae, ja, volkodlaki, skopljenci, vespertiliones spectra, seminares, cinasti vojaki, milites ex plumbo albo facti, oprostite! parce vostra! nikar! nolite! ja, vse zunaj, omnia externa, samo zunanost, tantum res extra positae, samo zunaj, solum foris ... ni meda, je zdravilo, ni umor, je vlaga, ha, beluae, pošasti! os gobec, os kost, lupa vi- lica, volkulja kmečko dekle, zvodnica sega Erinija, ul- trix maščevavka, še sanjalo se ji ni, da bi lahko zašla ven, če bi pustila svojega breznogca Veselonca, ja, ko bi se nabadala na rogove, med rodovi in izločenimi plodovi. Ampak breznogčeve sanje so bile takrat še zmeraj dvobočno somerne sence v dvokrilnem ogledalu, če se je peljal po notranjem dvosteznem kegljišču, po dvotirni progi, če je dosorej imel vsega dosti, ja, pa je imel dosti vsega! Ni se hrustil s sanjami, kaj je imel z njimi?

Psi!

Seveda. In to so bili psoglavi dnevi, dan na dan, ko je svetilo sonce pri belem dnevu, plameneč ko svetle zvezde skozi dolgo noč, ker ni je pod soncem zeli, ki vrnila bi mrtvim življenje, če pa kdo je, ki pravi drugače, široka mu cesta!, in cucki goniči so imeli sodni dan, breznogci so imeli oskrbni dan, noč za nočjo dan roka in izpolnitve, medtem ko se je hiravec brez- nogček vozil še za dne, cel čas prelenarjen, v razteles- bi, ja, tako je šlo iz

dneva v dan, od tega se je vnelo vse podtalje, v dnevih očiščujoče grozice, ko so celo zunaj mesarski psi trgali garjave pse, lajajoč Pogine naj pes!, in soldat živi vesel v en dan, pa dan na dan sedi, kak kratko je veselih dni število, brez bledga mladenča prikaže se na dan, čeprav ni bevska! z njimi ko pes, ki so mu stopili na rep, naj se pes obesil! Lahko bi jih presenetil, ker so bili zvesti ko pes. Povsod v notrini, koder je zmeraj samo prvi dan, je tudi invalidski hunt pazil na slepo sleparsko pravico, na slepo, slepečo resnico, da se ne bi zgodilo kaj nepredvidenega, zakaj greh preži povsod, ne da bi se kaj razodelo, kaj razklalo. Zunaj so se gledali pasjemačkinje, pesjani zasledovavci so pozabili na preroške sanje, steklo so stekli proti vodi, ognju, zraku in prsti, vse so pomešali s prašnatim razstrelivom, ja težki potapljači, plamenometni oddelki, zračni vohuni, vsi z izstrelki zrak-zemlja, na okuženem zemljišču, na morskem pragu, ja, lahko da jih je zapljusnilo, kasno je že, ja, bi lahko kašljali kri in koščičasto sadje, ampak kaj storiti? Potepinčku Veseloncu, ki ga še pes ne povoha, je bilo vseeno, pa ni bil ne fičfiričevski ne hlapčevski, ja, rebra so mu silila skoz kožo, mraz je še kar naprej silil v škrapast svet, kri v glavo, srce v grlo, sploh vse je sililo zatem na površje kakor besede na jezik ali ko cvetje iz tal in žito v klas. Ja, prvak Veselonc, kaj bi se silil v ospredje, silak? Kdaj. Za prvo silo je že znal speljati, uprl in umaknil se je sili, z vsemi silami se je uprl, čim bolj ga je sililo na smeh, kar vmes bi se silil, med temne nasprotne sile, ne res, zato pa je kazal silno bolečino proti silni vojski, dan za dnem in še za dne, ja, sila kola lomi, to pa je že od sile! Ni se uprl, vdal se je sili, ki ga ni izmila in ne odnesla med pretvornike znakov, niti v dnevni pohod niti na dnevni gnevni pregled, čeprav so dnevna obveščevalna in bojna poročila kamnela in z

občutkom dnevno zapoved zapela, ja, ponižujoč občutek, dnevno revno povečanje straže zunaj, ja, naposled blodeč grdavš breznogče ni nikdar položil orožja, nikogar na mrtvaški oder, ni imel vseh hlač preklečanih, njegova sreča je bila na prevesici, ja, še priprežno ži- vinče Minotavra bi pripustil, ja, in pastir Vladimir je do trde noči pripasel nešteto zvezd, celo na jajčece Jona bi pripazil, če so se ščeneta ščetinavci od zunaj silili noter, se silili z jedjo in dnevnim merkom, čisto jasno, tako, in nič drugače. Nihče ni silil rabukarja Veselonca v zakon, ja, na slepo nikakor, saj ni imel nič, kar izgubljal se je, izgubljal je. Odrezali so mu noge, da bi mu zatem dali brco, ja, skrival se je, da bi se spet pokazal na invalidskih garah, krvavel je, da bi imel bele kosti, ja, zavrgel je sanje v cement, zato pa je cenil razpenjeno roso, brezumje, tujino daljnih dežel, ja, malo je že bil pihljen, ja, ne bo kaše pihal! v mezgovju niso zlepa zropotali na tla, ne v uglobljene krvave vodnjake nikakršni slezenasto peščeni ali predalčni mostovi, ampak je bilo v blodnjaku globnjaku vse podveznjeno, ja, pa je bil preroški breznogec ob silo in voljo. Ja, gadja zalega v satovju, podtrebušni ščiti pri želvah, obrazi Erinije, kmečke bunke, ki se je podvizala svojemu malčku na pomoč s svojimi tremi imeni: Harpija — Meduza — Gorgona, ja, kačja zalega v zasliševalnicah, pravzaprav niti ne zalega, ampak pretvarjanje, in če je pretvarjanje ne- melo, ni imelo, naj se je še tako neješčljivo ponujalo, se ponujalo v službo, nobenega smisla več, botrica lotrica Erinija pa je, bržda zadovoljna z laježem, prav ponujala zasliševavske načine, zasliševalne zapisnike, odločna, da bo vse povedala v kakšni spovednici zasliševalnici, ja, domača kača, pri tem se je vsak pandur kačur spreminjal v breznogca, sklan rep se v trup je jel oblikovati, ki se je

zgubljal tam, ko so mehčale se kože kači, tu trdele hkrati, ja, Harpij ostudna gnezdi tu zalega! Bi kar od zunaj zalajali nad svojim česnalom breznogalom, bi se šli bojne igre, bi, če bi prišli v blodišče, v tisto, ki so ga oboževali, ker jim ni pripadalo. Breznogec omadeževanec pa jim je sodil po zakonu, po divjem zakonu, se pravi, bil je v divjem zakonu z vsemi spremljevalci, v naravnem zakonu dedičev, samo da je uganil kakšno neumno proti težkim minometom, proti minskim nabojem in vrtinam, češ da še sije od veselja in ponosa, da blesti na invalidskem kimpežu, ker sikajo zunaj prebojne, lahke, navadne, zažigalne, protioklepne, strupene krogle, krogle dumdum, svetleče in topovske krogle, ja, varnostne kroglice, medtem ko sika v podtalju kri iz ran, ali preprosto zato, ker je s sijočimi očmi, takrat ko je zasijala iz začudenih oči pahabljena sreča, uzrl lastno padajočo senco, ja, uganil je tudi upanje, prazno želja, uganil se je zunanji krožni žagi, tarči, obrambi, vsem, ki so ugibali, kaj naj napravijo v ognjenem krstu, med tempeljskimi porušeni stebri in podganje žvižgajočim vetrom skoz žične ograje, mreže in zvitke, ja, uganjal je burke z žepnimi podmornicami, z žepnimi svetilkami, z železnim ježem, in nihče ga ni mogel ugnati, v resnici sploh ni nosil glave v torbi, in prav tako ni imel nobene torbice za prvo pomoč. Če je vse dni živel tja v tri dni, ko da svoj živi dan ne pozabi pohabe, ki so mu jo, ponečejencu, priborili in ga prisilili, da mu je včasih že prikipelo do vrhunca, ker so bili od sile nadležni, pa jih je bilo od sile, je živel pravzaprav tja v en dan, v brezdanje, pohabljen bolj na duši, in ne le na telesu, ja, bebljavo se je prepiral s samim seboj, po zmotnem kolobarju je cijazil kakor preganjanec ranjenec, na nikogar ni potlej brž sikal strupa, le glasneje je potrkal s členkom in božjeropno pljunil proti urokom

čižmarjem, ja, oni zunaj so bili pregnanci, izbranci s čepicami in v ga-lošah, ki so se preganjali, preganjali sovražniki sovražnike, prenašali so podatke in ukaze, preverili strelivo, preskakovali ovire, prestrezali cilj, izstrelke in žarke, ki so prešli v naskok in protinapad, preizkusili vzdržljivost, izurjenost, pogum, ki so se preganjali vzporedno in čelno, v premiku in v pohodni razporeditvi, z ognjem in spretnostjo, tako kot je treba, že prav, če so hoteli drug drugega prijeti v strah, ja, kdo so božji? bratomorivci, bratoljubi? Zato pa kar naprej, pohabljenček zgubljenček, norčon Veselonc, četudi ves iz sebe in breznog, med pasjimi dnevi, na stare dni, za mladih dni, ja, saj je že velik dan! še je dosti dne v škrapasti ugreznini, vsaj to ti je bilo dano! ja, nejeverec nejevoljnež, gotovo, če sproti pozabiš! Danes! še za dne! kaj mu je za-raslina prepredla utvaro, je padel na glavo! ampak ni treba kvačkati oprtnikov, lahko zavrne posvetitev, roke stran! bi si, poslušen, domišljjal, da je divje tkivo stkalo nad njim šotorski krožni lok, vržen navzdol in nizzdol se oprijemajoč vsakršne kljuke, vse manj in manj v dnevni svetlobi, vse bolj v grozljivi bledici in v umetni luči, ja, razlomljen na razdrtem invalidskem kesonu, razmrcvarjen, a zakostenel, hrustančast, crkljan in Streljat, je komaj pohabljivo čutil spodnji svet, se je čutil bolnega, ja, bo že čutil, kaj je plačilni dan, vse po obrokih, po čutu odgovornosti! če ni bil ljubljenec dne, ne na vrvi ne na brvi, do kdaj napošev, po vsem tem nadvse in prejkone onstran, kajpada, tostran vsepovsod v blodnjaku globočnjaku, ravno tukaj, v ugreznini, okoli in okoli po škrapastem podtalju, naprej in naprej skozi padce, globine, strmine, prav tod po zmotnem kolobarju, seve, če zarana ni vzhajalo v dan, če je navsezadnje noč in dan bilo do konca prezgodaj, zgodnje, vprvič. Na

n znotraj je bilo na tesnem, na samem, na skrivnem, odtlej odveč, pa nikoli posihdob na pamet, ja, zdolaj je bilo že zarana pod noč. Kolika krivica! brez vrvnega stopa, medtem ko so zunaj stopali, odstavljene z dnevnega reda, kakor poslednjič prav pesja- ni telebani, ja, stopili so v pozor in pred sodbo, ja, ob vsakem stopaju se je ugrezalo pod stopastimi nogami, pod razmaknjenimi stopali, ja, vedomci duhovini so se stopili v eno čredo, oblast jim je stopila v glavo, hoja v noge, ja, stopiti so morali, da pridejo kam naprej, k čevljarским stolcem, h grajskostražnim stolpom! ja, z oklepne stolpa so opazovali visok, stolpičasto oblačen dan.

Gol in nem.

V mir.

Še slepec bi spregledal, pa jih je spregledal tudi božec breznožec, ko je pri redkokom našel naglušen naglas ali vse v redu, vtem ko se je ponašal le z maločim, kar moči so ga sprehajale omedlevice, še tedaj ko se je s pogledom sprehajal po vročičnih strahovih in grozah, ja, bil je vseskozi pohabljen, kakor da je pohabljen že vseskozi. Že kdaj so ga odstrigli z nog, kot bi odtrgali odrezke od vrednostnih papirjev, da se je potlej vpiljat Veselonc vpičil v načelno vprašanje glede vzgojnih sredstev in se vsevdilj huje vpletal v tuje zadeve, ja, do krvi se je spraskal, ko je spoznal krivico na svoji koži, ja, kolikor je sploh kaj spoznal, ja, sam vase se je zaril, grd krt, tu imaš rožo, tu pleši! zapretno kazen je imel za kazensko sredstvo. Ni se spoznal v dnjači blodnjaku, vedno mu je bilo malo spoti, ampak tudi krivičniki opričniki se zunaj niso spoznali v bojnem metežu in zmešnjavi, celo so sprejeli boj, ja, srednjevrstni klavci psoglavci, njihovo besedišče, lajavo jezikanje, sikanje in topotanje je gotovo sposojeno iz sovražnega laježa, iz

krtačnih stolpcev, iz tulivih sposojenk, ja, zbesnelci dediščinarji so bogve kako odnožili in so oko- balo, na videz zmirljivo, sedeli na bohotnih pohotnih deželanskih glavah, nared v dežnih plaščih z oglavnico, vsekdar so posamič, a skupaj in zbrano, do sitega zmer- Ijivo žebrali v deževni dobi, pobi so šli lajajoč vkreber, nezaslišano zamerljivi, ja, pa jih ni nič zbogalo, ja, morda so vpraševali po bogcu breznogcu in znova izpolnjevali vprašalne pole, oberoč streljali, streljali skozi zaveso, streljali v kritje, ja, niso odstopili od svojega, vnamar so pustili vprašanje miru ali vojske, saj so bili suhi po duši, telesno votli, saj dosorej še niso uvideli, da se morajo umakniti s sporeda, še niso slišali, da je muzavi Veselonc, zanašajoč se na besedo, zgodaj spregovoril, še maloprej v hladnem srhu, v kateri noči že, ki ga je zatela, kot bi zatel sekiro v tnalno, ja, in je načenjal vprašanja dan na dan, vprašanje časa pa je, kako stiha lahko vzdrži nadalje, kako bo vnaprej, noč za nočjo. Če je takrat breznologi samoglasnik bebljal sredi jezika, če je še tako otroško, neumno in predvsem dovolj pronicavo spraševal, vprašal za pravo pot in postavljaj spotikljiva vprašanja, kakor da vprašuje za svet, za ceno pohabe pa breznog- čevja, so se spotikali nad njim tudi sopotniki, potno spremstvo, ja, pošteno so ga spovedali in ga naplos- kali! češ, to so nerešena vprašanja, ki jih ni dobro sprožiti, najsi je mogoče nanja odgovoriti na mah, samoumevno in bolj ali manj po pravšnjem. Se skipnjeno deklino Erinijo, ki jo je vprašal za roko, so spremljevalci zmamili k sebi, da jo je sprehajala rdečica, dekletce dekliča, ja, nič niso pustili stisk roke — stisk srca, oznanjali so že od nekdanj samozatajevanje, zgolj samiorodnost, samoobsodbo. Nič čudnega, da je bil breznogec tedaj gnocalo gobezdalo, da je spregledal v materinem jeziku vzrhoma vzvišeno gnoj nično jamo, da

je imel svoj invalidski voziček, lastnega očeta, za glumaški voz, ja, zmešetal je tudi vola Minotavra, polahko gladil Ikarovo perje, ja, zarodku Jonu je plačal za naprej in za nazaj, spet je sproti nadvse nespretno izlil jezico nad pastirja Vladimira, mu zlepa zaželel srečo, ja, pač ni šel nikoli v snubce, to je bil le nekakšen trd spoprijem, tiha spremljava, jih je že zadosti skupil! jih je dobil kar sproti zaradi razdiralnih zadržkov! ja, sobesedniki so ga, breznogega, a še živega, spremili na zadnji poti, so mu časi zavpili na uho grožnjo, prazne marnje, pesmico o gležnjih in škornjih, o pednjih in poganjkih, ja, zanje zares niso bile zunanje sanje! ja, iztežka se je navadil, zlahka so ga navadili. V podsvetu je zvenelo, navijalo, mrlo, ja, vbogajme. Ampak od zunaj jim ni nihče odlajal, povnanjeni zunanjiki krvniki so p,obešali psoglave glave, tleskali in pokali so z lapami, so kar pihali skoz čekane, stisnjene ob spodnjo čobo: fff fff fff, ja, priporniki so potem še držali jezično konico za zobmi in ob dlesnih in sikali: sss sss sss, drugič spet so zvili jezik v žlebiček in šušljali: ššš ššš ššš, skoraj žvižgali, ja, so usločili jezični hrbet tik nad grlom, ob mehkiem nebu, pa so sopihali in dihali: hhh hhh hhh, ja, z Vsakim vdihom in izdihom hh hh hh, ja, zaporniki so mlaskali navsezadnje z lapami in pokali skoznje ppp p, ja, povsem nezveneče, z jezično konico so izza zob izstrelili kdaj pa kdaj dražeč ttt ttt ttt, ja, so jecljali, si metali kosti, drugače pa so stisnili grlo, da je za- hlipelo zahroplo, napnilo in planilo skoz gobce: kkk k k k, ja, samozvanci psoglavci sploh niso lajali, le brezglasno so opletali z jezikom in se tresli, da jih ne bi slišal kdo nepoklican, so šumeče revska- li in renčali, ja, so čivkali sčasoma cvrkutaje pa čvrsto čekljaje, ja, še črha niso dali od sebe! sst, tišina! naravnost v strelski postroj! v zborni postroj — marš! postroji se! Zunaj je govorilo

osebno hladno orožje, lajalo je udarno orožje, ja, je sikalo strelno orožje, zažigalno orožje, ja, ognjeno orožje je hroplo, samohodno orožje je hrulilo, napadalno orožje vreščalo, ja, zasedno orožje je pogrčkalo, rigalo, kašljalo, povrh je še govorilo in besedičilo premično oklepno orožje, ja, kmalu je tulilo težko orožje, obenem je odzvanjalo obrambno orožje, ja, cevno orožje je cvililo in se celo cmerilo, vtem ko je vrvrlo vodljivo orožje, ja, kako je jodlalo in jokalo jedrsko orožje, kako juckalo jurišno orožje, ja, kako je ukalo učinkovito orožje, zapored in venomer, ja, klasično orožje se je krohotalo, ja, orožje zunanje izdelave je pričevalo na ves glas. Zbogom, orožje, ja, jarki za orožje so bruhnili v nadzemski odmevajoči smeh, vaje z orožjem so izzivale, ja, grožnja z orožjem je ukazovala, čeprav ni imela kaj povedati, ja, tako se je jezik preoblikoval v razmestitev narečij, v razlastitev, v izobličeni razpad zemlje, v izgubljeni prostor, ja, tako je odmiralo še živeče polje pomenov, vse tako zunanje, medtem ko je breznoga velj beseda-velj ponavljal iste zloge, prepredeno popotnico, dodobra je jecljal, ja, lahko bi veleval, izražal želje in pogoje, dasiprav ni hotel nič nično novega, nič hohotavega, ja, sčasoma je začutil v ušesih in na jeznem jeziku zvezo med vpitjem in bitjem, le sam zase je brž- da razumel — kako razumel? — sporočila, kričave stavke, ja, pa je bil omejen v preobratu, zavoljo blagoglas-ja se je spremenil, na uho mu je prišel prav njegov lastni glas. Ampak lajači bevskachi so govorili z vsem telesom, čričkali so kakor škrgati, sporočali so s plesom, da si bojo, neomejeni v znaku, v govorici in njenih znamenjih, daljšali življenje, da bojo še klali in, režeči se pa brbraje darovanjske speve, davili, grizli, razbijali, ja, hujskajoče in pritajeno so kleli in mleli, kar namigovali so, se obtoževali

in si v podsmehu podtikali strupene besede, ukazujoča povelja, da ne bi opleli, so se slinili in se spet drug drugemu dobrikali, tožili so in kukali, šušnjali so in žužnjali, flan- cali so in flikali s pasjimi bičastimi jeziki, brneli in brnjali, žebrali so in bušnili v hromeč smeh, čebljali so, dolgovezili, grgrali, goltali so glasove, ja precej glasni, skoraj poskočno, ja, šepetali so z glasom krvi, pesti in vesti, kakor da so potomci skupnega prednika črednika, ki se je davil s kostjo, ja, povzdignili so in spet znižali glas, zagnali so glas znad glavnine, ja, šteli so glasove, bili so na glas, da imajo ubit glas, kajti pesjan teleban že da glas, ja, naposled so zavpili v en glas, glasovali so zase, glasovali za večino. Brezglasno so spremenili glas, so krohlija- li pujsasto, so tevljali, klopotali, ropotali, čelj ustali, klafali in šumeli, ja, brezglasno so odraščali, med čenčarni čvekami, so motoglavili in poteglavili, obžirali so se, obžirali jezikovno mešanico, dobivali so zobe, zobe so kazali, ja, držali so jezik za zobmi! ja, jezik za zobe! dokler ne obmolčijo s svojim skrotovičenim jezikom na čevljih. Jezik jih je docela razlastil, kadar so bežali v krdelo, jezik. To je bilo usodnejše od strojev. Eni so pričevali zanamcem, da so padli za svobodo, drugi so napisali tuja prezirljiva pisma, pisma svojim mrličem in breznogcem, ja, eni so pozabili na pesmi in na mučno moč, pa so se kar naprej borili iz jarkov, druge je steptalo, da so pobesili glave in stemnili čelo, preklinjajoč svoje v tla uprte oči, potem ko so zakrnelih udov zakrulili, izželi solze spod vek, pa so izvohljali meso, blago domačega izvora, ja, toliko posebnih dolžnosti so vlačili po jezikih, tako blago. Nič niso. Zakaj besede mičejo, zgledi mečejo, in čim bliže so prištorali bližnji, tem dlje so klali, nalašč in povšeči, vsak hip so pričvrstili napetnike vstric v koračnico, da se

ne bi kje porazgubili, vsak čas so v drobovju čakali na preobrazbo, na viseče vladarske ključavnice, na sila važne izkopanine trohline, ki so jih bili izgubili ali spotoma ali šele med svetim zapriseganjem, če so se klapastih uhljev sploh katerikrat česa nadejali, jeli, gornji dvorni mrčes, bes krvoses je izgubil krila, bitko, čast, vero pa pravdo, dobil pa je orožje, božje rovače, s katerimi so si lahko izkopali oči, izkopali zaklade, trupla, brezkostni jezik iz sprstelinastih tal, dovolj, dovolj, grizli so sami sebe za rep, ljubili so se s kožo, usnjeno in brez kože tudi, to jih je torej grizlo, le to, da so na zunaj dihali s celicami, pač kolikor jih je popadlo, semtertja jih je vzelo, ker so, hlineč ljubezen, hlamudrali sem ter tja, in odtlej so ponavadi dihali bolj s časom kakor s pljuči, pravzaprav niso odklamali nikamor, nikoder iz zunanjega površnega plečatega klopota, iz rebratega šepeta drgeta, z bojišča, tako se je koža lupila zastonj, zmerom zaman so luskali s cepcem po podu, luskali seme, zvit svit, tlako in dlako, takle svet so uredili nadvse nadležno, dobrčavo v dobi kislih kumaric, hitro, hitro, bržčas so grizli, pikali, mislili, so spet jekleneli, terjali, delali, so se kajpak pačili, so sahnili, drug drugega v nesrečo pahnili in ponovno bodli v temo, v skončno okno, shudo, shudo, neugnano in utrujeno so sunili v kugasto kuzlo, v um, potuhnjen sum, ja, vrteli so ključavnico na črke, vtikali vanjo enoten ključ za glasove, Ikarovo perut, perut ključa. Kakor si bodi, usta so uzda. Ne na žimnici ne na rogoznici, ampak pod nagobčnikom!

Zid iz zob.

In žig in beg.

Dež — bog, gož — gad.

Malo glasbe? Bi dali denar, zaslepljene kovance za zbledelo godbo na pihala, za koračnico svinčenih vojakov

volkodlakov, za preračunljivo slepeče sapice. Bliskovito so se zares morali ravnati po ukazih, o katerih niso vedeli nič rednega, kajti bili so zali že v kali, visoko vzgojeni, kolikor so se, spričkani, bili pripravljene raztrgati, razmesariti, se skrušeno cvreti na lastni tolšči, gotovo, če so se pohodili in se polotili drug drugega, ja, dobrohotni v šali, vsekakor, čenekaj časa niso smeli drugega kot nadaljevati z vsesplošnim pobjem, £ razvoženo samohvalo, nič se jim vendar ni bilo treba bati, da bi jih cefralo ali pobralo, pa jih je bilo javno strah drugega pred drugim, vsakovrstne stvari so se jim pripetile, sama razočarana razvratnost, jo kateri so vse razve, ja, naj ne bojo tako nepočakljivi! v teku čez drn in strn, v sunkovnem valu, postranska stvar, stuhla stvar, ko je sikalo in šumelo ko v kvanti, ko v izjavah, med nasršenim volkodlačjem, ah, same preživele reči, saj so se krasili nanaglo napihnjene, pločevinasto zmečkane, res so se sprenevedali in se tako branili, skuštrani so se usajali nad strupnino, so se spodobno kaznovali, to se jim je šteloseve v do-

bro, bili so strogo verni v dvoje, strogo vzgojeni v troje, strogo zaupni v četvero, dobri bodri botri, nova domska pasma, posvečene predvsem tam, izza, povsod tod, tukaj zunaj, prav tu, tukajšnja pasma, čreda, krdelo z rodovnikom, ja, tam čez, kjer strže tujina, kjer so samo strgani daž-bogci, gožje gadje doma. Tam, od zunaj navzven so se tresli v vseh jezikih, s katerimi so se lakotno, nezveneče, na gosto požirali, ja, dosti jezikove župe! ja, in medtem ko so še plavali v jezikih, brcali v usnjenih maternicah, ja, so se utelesili, so bežali pravzaprav na konec jezika, vzdolž orožarn v živalski vrt, da bi se raztreščili, se razbili, se raztresli po svetu, ja, sprti med seboj so se vselili ven v začasen, a začaran krog, so

udarili vnovič koračnico ko koža na bobnu. Breznogec brkljež jim je bil pripravljen ustreči, z vsemi podtalnimi spremljevalci si je obetal vsaj ob- glodke, da ga gad! je vsako stvar obgodrnjal kot na prisilni poravnavi, čeprav sploh ni imel nič z zunanji ki krvniki, kakšne režave težave pa bi imel, če ni našel v breznogčevju Breznogčevem nikogar več in če je plesal na svojem vozem očku z obirčno Erinijo le breznog- čevski ples! kakšne težave neki! in tudi zunaj niso našli nikogar več, vendar so iz neznanega razloga še kar naprej vohljali in se klali, prispevali so z orožjem zunanjo smrt, junaško smrt, ja, smrti je bilo zmeraj v izobilju, ja, prav zgrešeno, niti povelje niti bebljanje, niti pravilo niti merilo, vse, kar je brezosebno in mučno srednjega spola, se ni oglasilo, ni zapelo ne v zlogovnici in razporeditvi zunaj ne v jecajočih blodnih zlogih. Sele potem so smrt vzeli na up in v zakup, razmeroma pristopno so na željo večine, sami večina, bili pomenljivo potrebni polnega zadetka, zadeli so neposredno in v točko, določali so, kazali in ocenjevali točne zadetke, začasno prestavitve, začasne izgube, ja, pesjansko pleme je v živinorejski klavski noši zahtevalo okrepitev in budnost, več kot preveč, je sprostito kolenaste, gibljive zaklepe, prikrilo je ognjeni položaj v zaklonu, s polnomočjem ali brez j ar kovnih zaklonilnikov, ja, vsi so že vnaprej naročili naravni bojni zaklon, naravni krinkasti privez, naperili so v cilj, naravnali namerilnik z objemko, ja, pokorili so se, češ poklekni za strel! in so polnili z okvirom in nabojnikom, skoz postopno umikanje so postopoma uničevali poševne izbokline, površinsko runo, površinsko obstreljevanje, brez tega sploh niso imeli pravice do prvega udarca, in že kmalu so vlekli runsko vrv skoz povodčeve obročke, se s pridržkom oštevali na pokušini,

dolžnost jih je klicala, da se povišajo v čin in sklenejo dobiček z zločinom, da dobijo bleščeče zasluge, da se nalezejo zasramovanja v zlohotni burki, v kruti nadvladi, ja, pravkar so spet prišli mimo, prehitevali, so napredovali, bevskali, renčali, golčali, godrnjali, lajali, tulili so vsak svoje, drug mimo drugega, ja, prednjačili so, pozivali so k vdaji, očitali so si domnevne prednike, pristranske izpade, pa spet niso prišli nikamor, nenehno, neprestano so si vezali na zadke izrabljene podrepnike, končno so vendar prihiteli na pomoč, ja, s strokovno pomočjo, skoraj nič ni zastrlo pomičnega ognja, na položaj, na položaj! ja, ostali so v popolni opremi, v popolni zatemnitvi in premoči, zmanjševali so porabo streliva, pa močna, stalna posadka je okreplila in napadla posadko orožja, posadko sveta, ja, potegnili so vrvco, smrtni učinek, smotrnost dejstvovanja, seveda, znenada so zaščitili in razkužili živo silo, in bolj kot vse so zajeli živi jezik, nobena zvijača jih ni več razdražila do pretirane bahave izrabe, jih ni sprevrгла v ogorčenost, v prizadeto navzočnost, naposled ko je na vsem lepem bilo videti obrise postav, nedoločno svetlobo, nečimrno nevidnost, ki pozablja odkritosrčno, razločno odhajaje, tako značilno za ukaz. Ampak nasproti kresnikom besom je imel sinček edinček Veselonc prijateljstvo v krvnem obtoku, samemu sebi je bil prijatelj kot edina vez med škatlastim očkom prekucnikom in lastno živo pohabo, tako pa je postal samemu sebi tujec, ki plačuje blodnjaku globnjaku globo, ja, zmotnemu kolobarju je dajal krvni davek, ne da bi mu žgali kolke, ne da bi mu z žarečim železom ali z žgočimi koprivami žgali v rano. Ampak zunaj so ga že žgali! to so žgoleli in ga žgali med žganim apnom in žgalnim kadilom! Ampak žgečkljivi sredinček breznogec je obžaloval prištevno poželenje. Priklical je

nahitroma preživelo bradavico, ukročenca Ikar, tralalala tartrati, naj pač posrednik pokljukca, kašljajoč in pomenljiv, vsakokrat na pretrgano nevarnost, takle izobražen, kakorkoli preskusen Ikar! ja, breznogec breznogač je kar nahitroma in po pravšnjem obtoževal, predlagal krepostno pijanstvo, ko da potrebuje pdkromano pozornost, ja, breznogec breznogih je vsepovsod ožvrkljal Ikarove listnjake, prostorno ptičarsko perutnino! je trgal in drkal, kaj pa morebitne posledice? Pohabljen breznogec in Ikar, lena mrha!

Sta si bot?

Tako, ptič Ikar. Eden od njih je bil. Svet zase, ne mlad ne star, pri tleh. Je pač bilo tako, da je vzel culo, ko je bilo delo za njim, in češ zdaj bo vse v redu, res res, kaj pa naj trdi o sebi kot to, da je šel dalj kot vsi, ko vlak čez most, in je pri tem imel bore malo, in že lep čas si je mel roke, je malo čez les, tale ptič Ikar, vrni se v šolo, fant! Naj spet seže po meču, po šibi, bi vzel pero iz žepa, nož iz toka, ja, neki duh živi v njem, čist ali zal duh, ja, je imel svoje reči, ne da bi si upal uiti, kam neki! Ja, tak plah ptič, cel čas že poje, čudo čudo, tudi nemo poje, ker pač mora peti, dasi ga ne mika, ja, ne more si kaj, da ne bi pel, in to ga seve boli bolj od vsega. Tako pa vsaj cele čase čilo vadi, zdaj to, zdaj ono, poje in poje, ker mora, mora, hoče ali noče, in mu je še celo hudo, ker bi rad pel kdaj tudi na glas, v lepi in mili drži, s čašo v roki, na odru ali iz lože. Bolj tiho, bolj malo. To je bilo bolj ali manj togo, ja, slab glas ga je bil, češ da ne zna peti po novi šegi, češ da ima le suho grlo, nema usta, ja, z njim je hudo, ne ve se, kaj hoče, prav, kaj je guba čelo, kaj le drži mulo, saj ga bojo žrli črvi, mu bojo žrli meso v jami, bo tudi on samo kost in koža, ali pa še to nel! Vise bo še lepo im prav. Bo lep izid: prah in kri, žila na čelu, pot na koži, bojo prsi, bo

srce, žolč, žolč, smeh psov, tam čez, kjer se zdi, da vsak spi brez solz in sam zase. Tam ne more Ikar peti, ali ni tako? To je še teže reči. Kaj dela, golo dete! Ikar! Ja, za zdaj prha v zrak, pink pink stre šipo, hoté trga hudo vest, gluh klic, znan glas, zven in spev, tudi zvok, znak in snov, prav prav, kako neki po vsem tem sumi, kako kriv izza vrat, koga ima na sumu? Mir diiši! Duša je šula zver, ki ropa in ruje, tam, v besu in boli, v kesu in v hudi uri, ja, ta zver reži, laja, tuli, vse bolj in bolj teče v krog, urno beži v past, v past iz žime, vase, samo da spet mimo, tudi mimo, kam v jaso in gozd, češ da se še ogne, da uide čez mejo, jeli jeli, hudi brat Ikar, ne bodi no taka ihta! tiho zdaj! zver drvi celo prek neba, prek voda, prek oaze, prek gazi, leze na prag tuje hiše pa v belo izbo, šent! to sega do srca! leze malo po malo, že suva s taco v duri, išče vhod, šele nato duši in davi, sesa sluz in brus, kaže zobe, se goni, se je sivo seme, liže drob in mast, če ne na lepo, pa na grdo, ja, črka mrha, duša zver, bo že mir pri hiši ali ne! ja, črna duša, saj je sijo tako, tako sijo črne sajje, gol opaž! Ja, kdo si bodi je imel zver v sebi. In kaj more ptič Ikar pri tem, komu naj piha na dušo, kaj mu leži na duši, kam naj teče na vso dušo, ja, to jim je duša, zver Ikar! ja, blag in mrk! Kdo ve, kako mu je pri duši, ko prši pena, rdeč lošč krvi, ja, to ga teši, ko leze žolt polž ušes iz tihe hiše, ko pojó čez cúdo lepó svoj sivi ščrk, svoj tihi spev, samo okna brez soja, ja, ko šumi zlat molk z dna duše, kdo ve. Zato pa gode kdaj pa kdaj tudi skop in bled Ikar, sam sedi v sobi pri mizi, na jok in na smeh mu gre, če se drži reda, ja, čast mu gre in vera, da je tak v redu fant, ja, glas v méni, in če poje, gre vsem pod kožo. Vse je bilo v redu, vse je šlo ko po loju, sevé, v redu, zato drsi stol po drči, drči hlod, drči tram, samo zato, ker se nima Ikar ptič česa bati, ja, vse mu je šlo v klas, še zdaj se nič ne ruši, in česa bi se

bal, čemu srh in beg? Bliz se mu zdi, da je prej bilo lepo, zdaj pa ni več tako, češ vse gre v nič, vse je šlo po gobe, ja, taka jed gre rada v usta kar sama od sebe, pa ga moti iver v očeh, hlod pa ne. To pa ne gre! ne gre, da bi šel z bučo skoz zid! ja, bi šel po riti k maši! bo šel z dušo pod rušo, bo šel spat. A, v beli azil? Kaj mrda šobo. Zver je bila ves čas v njem, prav tako kot greh, polt, roj muh, sram in srab, gnus in stud. Po vsem tem je kar šlo dol, ja, trda mu gre za čas, reža zija, cedi se iz žlez, lije, lije ko tema v belo noč, ko dež iz krvi, sevé, šema Ikar, molk muči tem bolj, čim bolj se mrvi kruh v miru, črn kruh, in post že sega vmes; sevé, kmet Ikar, panj roji, pred ozko črto trka oven, za njim pa gre trop ovac, hlev muka, srp in snop sta že v hiši, krma za zob diši, obla sonc se suče in suče, ura gre tika-taka, ti-ka-taka, oreh pred hišo, star ko bog, rase v nebo, zori trta, črno vino, ja, cvet in plod sta eno, in vse se rodi in umre, sevé, s polj in gorá diha zrak, in se dela beli dan, grad gori, grof beži, vino teče, naj še teče kri! Ja, sila kola lomi. In to je le ena plat, vse lepo po redu! krst in križ. Avba. Časi so taki. Breg se meli, holm kipi, pa že rase trst in lat, brst in cvet, ja, roža spod vek, ki ne vene v živi rosi, dasi za zdaj še boli, rana, prva rana. Ubogi Ikar, prst teži kost, guli meso, lupi kožo, trga trup, iz nje pa kali vse, kar je živo. In mrki Ikar se spet budi iz sanj, pade znák, vedé kaže z roko na cilj, s suho nogo brca krpe, leta po nebu, šine skoz vodo ko riba, ko riba iz ikre, prav prav, Ikar hoče biti prvi, biti hoče adut, svež, čist, vešč, vešč čemu že neki, in naj ga skoz bolj žeja, se kar suši na lesi, suha roba, suha roba, že čuti vbod igle, reto v duši, čuti živo muko, pa frka nos, ga tepe trma, kaj pa se je oprl le nase. Je slep ali kaj! Malo prej je še tkal, tri lan, klel vero, ti klek ti! je imel skrb, dolg, jaro žito, prvo moko, ne nič ni imel pri vsem tem, zelo hudo je bilo; bilo

je zelo hudo, če sta pela samo smeh in mora, ja, tuje je bilo, kako tuje! Sevé, žrec Ikar meži, če vidi koga brez nog! In baje sijo pege in pike, pege na luni, pike na licu, prav prav, sije pač tudi lice hiše, trak prek čela, želo v srcu, boli, boli, krč, rame, skok kril, nart in peta, vse je šlo v past, a Ikar ni slep, že vidi, kar jim gre. In dalj ko ječa smeh, smeh po sili, dalj tudi bije in doni zvon, sevé, bolj ko pada nanj mora, bolj se čuti tuje. Kaže rogé. Žulj in pest pa sta kjer si bodi, še vzor in drža sta, jeli, vrhu tega bi bilo prav, ko bi Ikar, bled v lice in hrom na obe nogi, tik pred zoro šel na ples, ja, bi šel v hram, sam bog si ga vedi, kako, saj niti sam ne ve, kaj bi s sabo, ja, on le sam sebe išče, vrag, zanj ni taka trda hoja! On sam je kriv za zver v sebi, pa naj več ali manj vse mine, kar naj mine vse: delo, izid, ječa, kroj, lišp in lesk, brki, spis, — v redu, ne ve se, kdo je dal znak prvi. Eni pač vise na vrvi, pa je še kar reči, prav prav, saj so še: noži, koli, sta pipa in plin, umor in uboj, opoj, ja, koli tega! Živa ujma pač nosi s sabo plaz, hrum vode čez jez, hrup, znos, male in zale. In telo se loči od duše. In kdo se boji pod kraj, ko reže smrt in žaga kite, stik in spah, šoto, ko se mota dim nad grič, med ivje, ko bode pust mráz, ja, kdo huka v roke? Luč mrlí. Samo reva v črni ruti, ki nosi sina ob boku, čuje ob urni, vidi grob ob soju sveč; mati, kdo se boji solz? In sled drži v sivo smer, proč, proč. Tako je pel ptič Ikar, tako poje Ikar. Ker dolg je čas ... Ikar! Ikar! Ikar! Ikar! Klic in krik, pisk in čvek. Samo da ni bil brez nog.

O času je bil sebi tuj, ja, zdaj je bil že čas, da gre, ko za šalo. Bil je sit in rad bi se vdal, saj nato ne sme več sem, le še v šolo, in če drži roko na kaki rami, gre tudi ven, ven pred duri. Še malo, pa je bilo vse kot prej, ja, ptič Ikar je bil ujet, ne da bi imel kaj reči. Šele nato je spet pel, pel je nemi spev. Riba. Ja, vse je šlo, zato ni več upal, da se vrne,

ja, ozrl se je tja, kjer so vsi brez nog, ko da ve, da bo ujet za vse čase. A duri ni bilo, dver je bila kje že. Svet mu je ušel iz rok, zato pa ga ne muči nič več.

Nič več.

In kdor ima več, hoče več. Čedalje več. Pa se vdre v tla. In kaj bi se breznogec škrbe vdilj ukvarjal s kljunastim Ikarom več ko treba! saj je prisluškoval tudi invalidskemu vozičku, očku kimpežu, kako cvili in škripa, kajpak, poslušal je, le da ni nikomur nič več verjel. Naj ga pustijo pri miru, če je bil utrujen, iz- gozdek breznogec, on, živ in uničen. Iz Erinijine škrž- ne špranje niso prigmeli zarodki na kak lepši, kras- nejši svet, nič ni bilo prihajacev, bržkone je zato pri- kipelo čudačku breznogčku do vrha, ja, prigrustilo se mu je, sključenemu pa izključenemu. V blodnjaku zverinjaku ni bilo pravil, tu in tam se je sem ter tja pokazal le kak znak, znamenje zmote, ki mu je zna- kazilo telo, znamenje sočutja, ki zna vse jezike, pa ne zna domov. Ampak breznogec znanivec ni imel kaj dosti znanstva, nad nikomer se ni znašal, pustil je ptičku Ikaru, da si je znašal gnezdece, pustil šušmarju Minotavru, da je znašal na kup, še ledvičasti škržek Jon je lahko nekam bolj nedolžno plaval proti toku, nekako bolj pod krinko, ne da bi ga pri tem nadlegoval, ja, nič ne bi bilo treba breznogcu žabovcu neprestano skrbeti, da bi se znebil gotovo neresničnih obtožb in za pregnane spremljevalce, tudi zaradi pastirja Vladimira, ki se je trudil za srečo, mu zablo- delemu in popolnoma trudnemu ni bilo treba pričati, če je hotel ponovno, seveda nikakor ne vsiljeno, doseči vse, za kar se je v lastni pohabi pravzaprav potegoval. Aha, ti si sit, cepec breznogec, vselej sit, kadar ljubiš! Ampak lačna, a nenasitno ješča ljubezen večkrat lazi med čednostjo in priložnostjo tja v sebično pohabo, v blodnjo in spet v

blodnjo; takšna ljubezen je pač le pohabljena zver, je izrojena, blesketava duša, ki nikdar ne žrtvuje sebe, ampak zmeraj drugega, potem ko se je prikradla v nakopičeno zakladnico telesa, jo okradla in oropala vsega sijajnega bogastva, in naposled še sama ugasnila pod težo gole sile; nemara pa je takšna ljubezen ponudila v zameno za žrtev brezkoristno sovraštvo, ja, s tem se je celo poveljčala; takšna ljubezen je slepo plačana in ne prenese druge vere kakor vase, dasiprav bo ob vse. Ne- godeta Veselonca so še čakale vse drugačne zgone in nezgone. Podtalni blodnjak je bil edini kraj, edini zmotni kolobar, kjer je lahko prebival blodeč, oglušel, strt, šibak, pohabljen, ranjen, bloden, otopel, on sam, on norec breznozec, da se je sploh spustil v igro! ko je sproti zapuščal trdna tla, čutil vztrajno samoto in razuzdano zanikal srečo, ki ga je sicer hromila bolj od katerega koli trpljenja, ja, srečo je imel za prevaro, bolečino za resnico, spremlje- vavce za bergle, ja, preživel je strah in brezobzirnost. Kajti izza podtalja je bilo nameščeno drugo podtalje, sicer enako kot ta njegov škrapasti podsvet, koder se je vozil po istih poteh, pa nikdar po krivi poti, seveda, v enem samem blodnjaku so vsi blodnjaki zverinjaki. Tako je bil na istem. Breznogič je tedaj vsaj ljubil sebe tujca, sebe daljnega tujca, ki se je priklical v vest in svet, pod seboj je imel raztežaj vrvi, raztogotil se je, ja, kaj boš, uboga sirota, kako boš uganjal rabuke! Tak hvalisavh breznozan je, nasesan krvi, preziral bohotno Erinijo v cicasti ruti, njen skesani nasek s kosmato špranjo, njene medenične kosti, iz katerih je ponavadi lajdriča pobirala čudne kepičaste izmečke, svoje mrtvoudne čizke otrokce, jalove izvržke štručke, mrtve rokice, nogice, glavice, ja, vse je vrgla ven na pisan nasip, kjer leži menda domača, a druga gruda, ven med

opričnike biriče, med pesjanske lajače na- stiljače, med brake volkodlake, v robot tabor. Tam so imeli duhovini kresniki svojo zakonodajo, slu- žabno streljanje. Ravnali so se po pesjanskem kazenskem in po drugih zakonih, po zakonu balistike, upoštevali so veljavnost odredbe, sleherno odredbo zakona, izdali so naloge in dojeli in izvajali najpomembnejše dopolnilne naloge, preverjali odločbe, sploh so opravljali osnovne naloge, izvrševali so nalogo napada, to je bila njihova prva naloga, čeprav ni bilo plačilnega naloga, ja, ravnali so se po redarskih in varnostnih predpisih, se ravnali v vrsto za vrsto, brez odloga so merili v namišljene tarče, ker ni nihče lajal neovirano, odločili so se za odlok, proti odlogu kazni in še za odločnega nasprotnika, in to je bila njihova hitra in lahka odločitev, odločilno bevskanje, v bistvu je torej odločal o njih pravilnik o pregledu in čujanju, ne pa spravna daritev, čeprav bi po tem lahko sami sklepali kar na splošno, koliko velja mirovna pogodba, koliko bojni postopki, če ni nihče sprožil postopka, niti ni nihče med besi krvoseji razporejal pohoda v premiku, ja, vsi so klali razporejeni in so se razporejali, prihajali so na redni in svečani pregled, v držo pri pregledu, enkrat razporejeni enakomerno, drugič premično razvojno, vsekdar razporejeni na dolžnosti, v strnjeni bojni razporeditvi, v zbiti, hkrati še v pohodni in izhodiščni razporeditvi, ja, tako je določal varnosten ukrep, varnostna kroglica, najmanjša varnostna višina pa za- pona pa varnostna razdalja, ja, in to je postalo že pravilo, ko so se natančno držali predpisane razdalje, odstranjali so menda ubojne predmete, ja, praviloma so držali v pravilni drži in s pravilno muho postro- jitvenega in bojnega pravilnika, ja, določali so kot in položaj, določili so lego in mejo, določili smer in cilj, brž ko so se kot vršivci dolžnosti ovedli

določnega vrstnega reda, spreminjali brisani ali koristni domet, in to je sodilo pravzaprav že v določitev pristojnosti, med izjemne, a že zdavnaj razveljavljene temeljne, sicer tudi v posameznih primerih veljavne določbe, ja, zmeraj na postrojevalnem urjenju, razviti v strelsko črto, v strelskem kritju, ja, ves čas so se igrali poveljniške vojne igre, razumeli so le en sam poveljevalni jezik, razdeljen na več poveljstvenih stopenj, ja, še zmerom doslej na zvezi in na črti poveljevanja, ja, to so bili njihovi prejeti ukazi, kadar so izvajali ukrepa le zavoljo ukoritvenih odlokov, pa če prav se je zdelo da v takih rečeh ni mogoče ukazovati ne jasno ne kratko, ne lažno ne za juriš, ja, tam zunaj se je zakotil pesjanski mrčes, vsi so spoštovali deset ukazujočih zakonov in jih tudi izpolnjevali, ja, vsi so se držali celo desetih pomožnih členov, kajti njihova postava in zaveza jih je pogojno zavarovala, po najbolj posplošenem pravilu jih je prednostno obvezala in prevzela nase, kakor da mora odgovarjati oblasti, z nerazdelno odgovornostjo, ja, v posredovalni vlogi so bili vsi klavci psoglavci za posredni napad in za posredno odčitavanje, ja, bili so zavezani postrojilom, vse njihovo ravnanje je potekalo po obveznih ukrepih in je zakleto vsebovalo teh deset dnevnih, ustnih zapovedi:

1. Boj se za lastnino!
2. Bojuj se do zadnjega za oblastnike!
3. Zlagoma složno služimo!
4. Mirno! Prosto! Polni korak! Strumni korak!
V tek, marš! V dir!
5. Za strel! Meri! Ogenj! Odpni! Ustavi!
Izprazni! Začni!
6. Marš! Naprej! Vstani! Odkrij se! Pokrij se!
7. Zbor! Ravnaj se! Pokrij! Od sredine razmik!

V levo razmik! V desno razmik! K sredini primik!

8. Naprej! V strelce! Za boj!

9. Postroji se! Na pare preštej se! Črta! Vrsta! Na položaj! Desni v stopnjo! Levi v stopnjo!

9. Za slavo! Za salvo! Meri! Ogenj! Pokrij! Častni ogenj! Mirno, pozdrav!

In tako brez konca in kraja, v predprostorih in v obveznem, mirnem, opozorilnem času, na levo in desno, prej naprej in zdaj nazaj, vseskozi kvišku. Če ne bi sodelovali, tako jim je bilo usojeno, bi zašli v past, bi prišli pred izredno, naglo sodišče in sploh ne bi dobili zajamčenega pripadka, nikakor, samo smrtna kazen bi jih zadela, ostali bi določeni na stvarnem kazalu srednjih zadetkov, ja, verjetno bi razsipali zadetke, saj je bilo kazno, da se ne bi nikdar izognili ne kazenskim določbam niti preganjalni razporeditvi. Doslej so se pač še zmerom postrojnih v strelnih jarkih in odtod v strelno moč in v razvojni, strelski postroj kakor strojčki za vžig, pripravljeni na obrambo in za napad, ja, brez odgovora na spodobno samoohranitev so se bojevali čez potrebo, potrebljali so blato iz izkop- nih, odkritih prednjih in zadnjih jarkov, trdili so se in potrdili lastno treznost, prilagojeni jedru mrtve straže, pljuvali so krvničke potovke, ja, krožno so potovali okoli sveta, že po jedrskem uničevanju, ja, z jedrskimi bojnimi glavami so se ovohavali, enkrat v jedrskih križarkah, drugič spet v jedrskih letalnosilkah, ja, zbadali so se z jedrskimi konicami, torej se je dalo razumeti, da so v času javljanja jemali vzorce, napeli brzdni most z jezičnim lokom, ja, zajeli so živi jezik, potem ko so, če jim je bilo povšeči ali ne, zaradi junaštva tekali k jutranji telovadbi, juriš naprej, menda tako, so ponovili deset dnevnih, ustnih zapovedi, ja, bili so duhovini kresniki, komaj so še tvegali življenje,

boj na življenje in smrt, gotovo, saj nikdar niso šteli števila žrtev, hromili so živce, v žilavi ob- rarabi so segali v ognjeni žep, zvijali so železni jež, tolkli ob zvočni zid, plavali po zvokovnih valovih, med razpršenimi svetlobnimi žarki. Tam zunaj so šteli čas poleta in prehoda, zadnji čas je bil, da so se zapovrstjo klicali v obveznem času, ja, ob zapovedani tlaki, o času pripravljenosti. Breznogca Veselonca so zmeraj samo zapostavljali, ja, lahko si sami pripišejo posledice, oni označevalci z obrabljenimi iglami, opremljeni za napad, v pomožnih opazovalnicah, oni v omrežju zvez in v izvidniško obveščevalnem omrežju, oni veleduhovi duhovini! Ampak v nasprotju z braki volkodlaki je bila zlata Erinija, ona slepica norica, ponosna na breznogača glavača, pa se je hotela pokazati tudi zunaj pri njih, nič si ni pustila zalajati, vsakomur se je pustila, ja saj se je še prej nekako zadržala, zdaj pa jih je na veliko ogovarjala in zunanjikom krvnikom s posmehom kazala svojo zakonsko luknjo, zakonolomsko mešanico divjine in žive dediščine, ja, kazala je zakonski prstan, imela je določne zadržke. Medtem se je njen rodni kraj vse bolj spreminjal, vsa rodnost rodnice Erinije se je zaostрила na breznogčevi raskavi koži, na njegovem rodem mesu, na njeni rodi polti, ja, oba bi pač tudi menda, in bi celo rogovilila na rogoznici, bi plela in oplela, bi pletla iz rogoževine roguljaste čeljusti, strašila, svatovsko rogušo, ja, vsem bi se rogala zaradi nadomestnega orodja, enotnemu nadzorstvu. Bila sta brez skrbi zastran noževih ročajev, prav čudežna in čudodelna, potem ko sta se potapljala v blodne čase, vsak v svoj jaz. Breznogec dremavh je potreboval tolažbe, ne pa palice. Komaj si je malce odpočil, že ga je robačasta robanulja napadla in zahtevala, da jo je, čeprav okorno in že docela nemočno, slekel do

golega in prikimaval vsaki njeni besedi, ja, to pač lahko počne vsak počasne otroče. Za iskanje izgubljenih nog je bilo na pretek še mnogo časa, pri cuzljavcu Veseloncu namreč ni bil pravi čas, da bi imel čase napadov in čudežev, vsaj v času, ko je zbiral rodovinske spominke, ni bil nikdar ročen za delo, ja, bi majil protje za košarice, ampak je zadnje čase stikal med njenimi nogami, brskal po rodoljubj-u in porodostovju, da bi uvidel, če je prišel njen čas. Ampak čas se je dopolnil, šaljivo in pootročeno se je zažrl v njegove rogovilaste kolke, koder so se spuhnili med zarože- nelimi krastami krvaveči mehurčki, ja, mehurča- ste spuhline so se predrle in je krvavelo, ja, čas bi že bil, da se brkljež norčon spravi s spremljevalci! in da ob tem ne zasluti, kakšne bolečine in dogodki ga še čakajo, kakšen oglušujoč ropot strojev! Ja, iz njene luščinaste, lubeničasto rdeče in lubato kosmate luknje, iz njene luči življenja pa se je gotovo stekalo življenje v drugi svet, v narobe svet onkraj, v lužico in na lužni kamen, v kri in na rano, ja, teklo je od vseh koncev sveta, svet se pač ne bo podrl, če bojo šli mrtvorojenci skopljenci z robustnim roginčkom Mi- notavrom na krvavo scanje, na vzorčni sejem, ja, kakšen sejem pa imajo! ja, vol Minotaver jih je hudo lužil in žmikal! Rojast svet ostane, če bi se celo kdaj prikobacali spod križnega sekala na sekalno mizo, če bi v sveti pravici sveta sploh zagledali luč sveta in bi jih selili s semnja na semenj ko pohišstvo, ja, njihove poti so se sekale v vesoljnem zvezdnem svetu, ja, blodnjak zverinjak ostane, dasiprav precej od tod. Če je pač kdo kaj kdaj kje kako dokazoval, sicer bolj pristojen svoji skupinici kot privrženec, in še to bolj zaradi vzvratnega odziva kakor zavoljo obče volje, da je iz spoštljivega jezika prhnil pravičen um, da s tem navsezadnje dokazuje samega sebe in šele tako nadzira

samega sebe z glasovi, s spolovili in tudi z izpovedjo, ne da bi odbijal s tem morda stike v skladnem čudežu, je moral popustiti pod navzkrižnimi pritiski, kar najbolj je škodoval tedaj le samemu sebi, je bil različen zase, prav prepričljivo različen v uglednem blodnjaku globočnjaku, v škrapasti globači, ja, kdo izmed takšnih je zmeraj dovteten za vplive in spreobrnitev, kako potemtakem ne bi bil izpostavljen še breznogavh Veselonc na invalidskem vozku, ki je tu in tam malo stranell oh, tak tak! kako učeno sporočilo, kakšna izjava! sveta nebesa! Ja, kako se je že imenoval brez- nogec Veselonc drugače, takle zasvojenček, ko se je kobalil dim in je sušilo usta in skelelo v prsih, ja, kadar je sanjaril v svetu sanj, ne da bi le srepel predse, ampak da bi vendar srknil lajdrin srhli pršič in lizal Erinijino mačjo srst, sam kakor na čistini, v prebitem globokem breznu, med vrtenjem vetrnih vetrnic pa blodnikavih dotikov glasbe s pregibom v krhki tihoti, v vreščecih časih, ja, poberi se, revše breznoge, poberi se, kakor pobirajo stopinje za tabo, kakor pobirajo celo zunaj davke in naročnino s časovno naravnanimi vžigalniki, ja, poberi se, kakor pobirajo zunaj šila in kopita in zanke, in kakor jih pobira zunaj junaška smrt, ja, strel je padel, postojanke so padle v cilj, ja, breznogec pocuknjenec pa se je doslej še zmerom pobral, ja, poberi se! kakor je treba ubrati glasove, da je, slišati skovirski, zagrobni smeh strojev spremljevalcev, kolesje invalidskega kimpeža, sesedajoči se ropot. Tudi lahkoživka krotivka Erinija je tako hotela, sicer bi skočil nanjo pojavi vol Minotaver, ja, ta ima včasih kar svoje čase. Ampak breznogec Veselonc je imel hudo vročino, napadala ga je malarija, pa bi skoraj ozdravel, ja, brž ko je spestovanček neugnanček klical na pomoč prastaro sovraštvo, vreden pravšnjih vojščakov korenjakov pa

volkodlakov, mržnjo, staro ko svet, kajpa, je zmedeno jecljal in bebljal in zezljaj, česar drugače ni mogel povedati, namreč tisto o podtikanju nog in prehitri hoji, o vprežni živini zunaj, o oskrbi ranjencev z orožjem, o ostrem strelivu in o označenih, kamnitih naravnih ovirah, o izurjenih ostrostrelcih, o vseh, ki so se poljubljali, zasukani okrog osi, v bojni opravi, v popolni opremi, z vznemirjevalnimi ognji, z rušilnim, smrtonosnim ognjem na gobcih, o odpoklicanih pogajajcih, ja, vse tako je sesljaj in sesljaj in dihal v dolgem blodnjaku vzdolž pokopanih volkodlakov okostnjakov. Tako blizu jim je bil, da ni mogel verjeti, češ da živi, nič več na kolenih, v narobe svetu, skoraj vkopan med zunanjiki krvniki, ki obstanejo kot vkopani, če le zamenjajo mrtve straže, iz orožja kovan denar, okvirje, zamenjajo, ko hodijo navkreber, zametena okna z zametenim mlekom, zamolkel odmev z zamolklim gromom. Cincavček caca je zahiral, zamešal bi se med je, ker ni poznal postroj itvenih pravil, in že je beseda, ki bruha ogenj in med službena znamenja, malce zagrenila v ustih kakor čepna zagozda, posuta z razcefranim mesom in napolnjena s krvavimi kroglicami, ja, brez- nogič šlahčič, tako preklemano je hrepenel po svojem imenu, da bi ga vsi klicali po njem, da bi klicali po njem kakor po bogu. Ampak že spočetka je bil spočetek, niti zamijavkal ni, ko ga je preganjala usoda, sramna ustnica, Erinijina škrtu muca. Požiral je solze na invalidski šklefedri, drumlal je in brundal, guslal je prastari napev sveta. Potem ko se je še uspaval s praznimi upi in zoper usraneta in zunanja ščeneta, sprt z vsem svetom, pa tudi sam s sabo sprt, ko je sveto verjel v dušni sleposti in mu je kri slez- zila iz rane na kolkih, ni mogel več nazaj, nič več stran od razuzdanke pretkanke Erinije, ampak ga je slepica vlačila lepo za seboj, ja, in

tedaj ni ponujala samo svojo slinavico, marveč tudi svojo suho razpočeno slivico, ja, češplja Erinija, ti smet ničvredna! Ampak čudeži so pokali v razpoki tišine, trkali so drug ob drugega in cingljali v čarovniji.

Um ume, uk uje.

Uho,

kakšen zven, kakšen glas gre po deželi, kakšen hrup bije na ušesa, če komu uide beseda, ja, kakšen osnovni, visok in nizek glas, če kdo vleče na ušesa, ženski in moški glas, ja, nizek moški glas, visok ženski glas, pevski glasovi otrok, vsi zlogi, zloženi iz glasov, vse v zložju, zvočniki in nezvočniki, soglasniki in polglasniki, v deljenih zaznamovanih besedah in v medmetih!, ja, glaski in vpijoči glasovi, ki tolčejo ob širni svet in v samooskrumbo, v samomorivsko obsedenost in samoobsodbo, ja, kateri zven se glasi iz rocljaste glasbene skrinjice, kako na ves glas! Kako naj bi breznogec užitarček poznal vsaki reči svoj glas, kako bi čebelam glas vedel, ko pa je krivenčil prste, ko pa je bil zastavni upnik brez zastave, ko pa je upočasnil vožnjo in mu ni nihče ugladil poti, ja, ko pa je uklinjal in jih imel za ušesi, sam v uljevem žrelu! Zunaj so se umazali z ovajanjem, urno so uresničevali klavske načrte, pa so se pošteno urezali! Nikomur se ni bil umaknil z blodnega blodnjaka, breznogec brezmejež je prav narobe peljal s seboj invalidsko cizo, ko se je peljal na invalidskem huntu, vozil se je na invalidskem vozičku, invalidski voziček ga je vozil naokoli po globokem blodišču, ja, ni se spomnil nesmrtnih nasprotnikov modrijanov, ni verjel, da je zagledal luč sveta pred krvoloki krvniki, ni imel volje, da bi karkoli hotel, le vračal se je onkraj besov krvosesov v pohabljenost jezиков in jezico, v strojno bitje, ja, zgoreval je, če je kdaj spoznaval dobre in pravične hudiče

biriče, nerojen je dihal v lastnih prividih brezastega spomina — kolikor ga je spomin sploh zasledoval — ja, pisano je gledal, ker se ni spomnil nikogar, medtem ko so se zunaj vsi spominjali vseh, in to je neoprezno ves čas praznovala njihova brezpose- stna in breznačelna zgodovina, ja, breznogaveljc kaveljc je grešil obredno, posvečeno, tako da je na videz zapuščal svoje telo, ja, koderkoli se je peljal po škrapastem breznu, povsod so vse strme in zložne poti peljale k njemu, k njegovih pohabi, čeprav se je še vsaka z rožicami postlana pot vlekla, da je svoj pot isto gonil. Pa brez potempljanih čevljev, ne res, in ne da bi hodil čez dobro in zlo, ja, potemtakem je že vedel, da je bil samemu sebi prijatelj in sovražnik, domačin in tujec, edini in mnog s potnim čelom, s potnim listom, ja brez potu ni medu, križev pot ni krvav pot, samo on sam se je potajil, ko je potajal ledene besede v ustih in se tresel, ja, spremenil se je celo v zvok in glas, ja, breznogi potepenček je bil sam zase pra- zvok v prostoru, potrjena zavest, ki govori vsem na uho in pove zlepo in iz glave, kaj je svet. Tako se je usodni ponaredek spačil v samopohabi in se iznakazil z duševno potrlostjo, ja, čisto neosebno, a včasih tudi poosebljeno, ja, veliko obleke je potrgal, kolo se je potrlo, paglavca potrpiča niso potresli za ušesa, zato pa je potrepal z bliskavimi očmi, kakor da potrebuje oddiha in nog, ja, rajši bi se peljal na počitnice v uto umrlih duš, v leseno lopo z oblasto streho, na krušni grič, kjer počivajo potemnjene sence, za vekomaj potešeni poterjanci, ki jim je potle- lo vse oglje teles, ki so potraokali še zadnje novčiče za pod jezik, da bi bliskali ko Peruni, plameneli ko Svarogi, besneli ko Črnobogi, ja, brezno- gač potapljač je za potrebno že imel, le med potoč- nate hribe ni nikdar mogel, preveč je bil potrohnjal, ja, bolj ko je bil resen, bolj se je bližal

nesmrtnosti, kajti biser se z biserom brusi, ja, že kdaj je pustil pred sabo zunanji svet, dostopne, vzletne poti, pote- zalne vžigalnike, poveljniško potovanje in dovoz potrebščin in potopno pristanišče in potek boja. Preprosto se ni postrojil, ni hotel potisniti naboj v ležišče, ni ga zapljusnil potisnil val, ni plesal potrkan, pločevinasto trčen ples izza mejne plasti, ne, bežal je pred zločinom, brez voljan je bil nedolžen. A če je le bedel, tedaj ko sami skorjasta dolga zunanost, če so posladki poslaneli, je imel pred seboj daljšo pot, pravzaprav bližnjico k sebi, ja, posluh, prosim! prav se mu godi! prav tačas je še bil tu, pa se mu ni nič prav ljubilo, ja, prav je obračal besede, prav zares. In če je zapel v bas, so mu vstavili spremljevalci samozata- jevalci batast zamašek, češ da bo šele tako prišel breznog resnici do dna, doli v dnjači globočini, koder se je bal hudega jezika ko kače in lastne sence, ja, breznojec Veselonc se je bal brezvarnih bitij, bil je boječ, ves boječ bebljavček, po hrbtu mu je šel drge- tec, ja, raje bi rajal iz posta v post pijan ko čep. Kaj češ, vsak mrhovinar bratovščinar ga je lahko ožehtal, vsak kocast pesjan, le da je udaril v invalidski koleselj, v teč valja, ampak ubogcu pobogancu ni bilo po volji, z nikomer si ni bil bot, ja, krn otroček strojček bi prej vrgel mačka s krna, kot pa bi z nogljastim kr- nom plazil po krničastem podsvetu! Čak no, črn Črt, mar ni dovolj, da je v breznoščevo čud in čut zlezal črv, črv suma!, saj ni poželjive, usužnjene nevednosti tam, kjer si lahko vsakdo pridobi več užitka v bolečini, kot pa vdanost v trajnem sovraštvu, ja, vsepovsod je prav ves svet prežet z nepremičnostjo in z nepremičninami, z ohranjenim porajanjem brez začetka, z utelešenjem, ki tudi ni ne čisto ne umazano, ja, v komaj dosegljivi duši, v prostem slepilu in zlu, ja, tedaj je tudi noričica neumnica Erinija dobila

spominček, pa si ni vedela sveta, tu pač svet pada in se pogreza; sveta groza ne vpraša sveta, ampak sveti v ostri trdnosti sveta skozi davni vir bivališča, tako se spreminja lice sveta, luč sonc in zvezd. In povsem naravno, da pogrkovavček pogrbljenček ni imel podolgota čez trk-ljaste kolke in trup zapeto podpasico, in nikakršen pogubljen mrčes ga ni mogel podkrepeliti, podnetiti posebneža porotnika s svarilom pa z izzivanjem, ja, nihče si ni drznil pogumnežu pohujšljivcu skriti svoj pošastni, pesjanski gobec, ki je celo zunaj, med zbornim postrojem in potiskalom pokrovčka žarel kot bel

sir, ampak se je pohvaljencu pohabljencu pograjalo Jtar med jedjo, kajne, poprejele so se že bili potujčili braki volkodlaki, so se porazmestili po mešanih minskih poljih in po posekovju, so se zunaj pogostili s kolinami, so s podganjimi ugrizi posebkovali glavo in podgležnje na pladnju, in sploh vsak rovtar postav- než je popihal juho, posegel po kos mesa, ja, pa je pograbilo naposled tudi pobca porobljenčka, je po- sluške otepal, ja, takle revež jedež rad tu pa tam celo kaj pogreši, če se posili z jedjo, pa nič zato! To so pele stare viže v cikcaku, vsak šum, pok in jek je zamrl v blodnjaku zverinjaku.

Pel je.

Z njegovih čob so padle in žvenknile še komaj smiselne besede, rušile so se kakor plašči kozolcev, ker je bilo od vseh plati, ja, plameneče besede so plahe- tale kraj plavljenega jekla, ampak kljub temu ima njegov jezik, takšen večerni zvon, pleno, zato pravzaprav ne poje, samo tišina plapola, ja, zato se kamenje lomi po plenah in plastoma vseokrog sveta, pod noč pred zunanjo bitko in še za dne ves dan, ja, plameni in plahni za vse čase, dokler pločevinast glas ne obmolkne. Plahun Veselonc je pač plinkal z jezikom, iztrgal si je živčni pletež iz ga obešal

včasih ko valovito pločevino na rebra, na ploske prsi, ja, strgal je po svojih rebrih ko na perilni plošč in na rebrasto pločevino, potlej pa si je usta zalil s svincem, dal je plombirati invalidski kimpež, ampak po zmotnem kolobarju se je peljal kar naprej, ja, vso moč je naprezal, takle naprednjaček napiljenček, čeprav v resnici ni vedel ne naprej ne nazaj in si je naprtil pohabo in bebavost, da bo nosil napuhline na telesu in naprane možgane do smrti, ja, navsezadnje mu ni šel nihče naproti, da bi mu dal noge na prodaj, nožiče sploh niso bile za naprodaj, samo napredli bi mu jih! ja, lenušček, ti deročni otrok, z ležo ne obogatiš! Ali pa je bil vse- napovsod ležičav kamen, ki ni v pole zložen in se ne lomi po plenah, tako da je dobil blodnjak zverinjak drugačno, sicer popolnoma razdrto, a v sebi zaprto podobo, ko da je zbit iz razglasnih in odlagalnih desak in z deščičnimi tlemi, pod tli pa so bila zvečine počez položena tesana bruna, če so sploh bila položena v podolžnem lomu povprek in iz podlupljenih, posekanih smrek. Ampak, kakor da zadnje čase od štorčka norčka ni bilo nobenega glasu, češ je svojega denarja vreden, pa se z njim za noben denar ne spleča, v pod- talju breztalju pač denarček nič ne izda. Nič se ne da reči o molku, to je vsepovsod slišati, ja, rečeno — storjeno. Se privlačna in bujna cipa Erinija z lepo zaokroženo brado in polnimi ustnicami, ki jih je nastav- jala v poljub in ugriz, je vedela, da se noge kaj rade režejo, ja, lahkomiselni malopridnici deklici ni bilo treba posebej prigovarjati, naj se odreče lepotni napaki in prikazni, nakazi breznočcu, sebi in ljubezni, saj je bila kakor uboga cirkuška opica, vzrejena na žago- vini, ki je skakala svoj čas skozi ognjene obroče in je bila povrh še plačnica za plahe zveri, ja, za plačo na obroke in v gotovini je napovedala potres in novo vojno napoved, ko se je bržda

napočil zor. Prav pogrošna pohotnica Erinija, v poplinu in Židi, je gnala živin- če Minotavra na napojišče, z napoklim piskrom je zajemala iz ledeniške vrtače telesne in duševne vrline, ja, pa je kakor samica vrisakača vrisnila od strahu, ker se je medtem napota napihnjeneč Veselonc skazil na duši in telesu, ja, kadar je šlo zares, se je pojahana Šviglja Erinija vselej izkazala. Skazalo se je, da je imela prav, prav je naperila očitke proti čudinom duhovi- nom, in v takšnem nesrečnem trenutku se je imela za krotiteljico vzgojiteljico. Z ljubimcem strojčkom bi šla na konec sveta, a srce ji je vsakič poskočilo od veselja, kadar je njen breznožec hromeč bebljal o zdrobljenih piščalih kakor o skrilu, ki se je platil v plasteh, o plečih in mečih, o odrezanih okrajkih, ja, morda je bilo napak, da je toliko čutila zanj. Čudna čustva, še čudnejša dejanja, če pamet ne ve, kaj j.o spreminja in kako se preobrazi v čud za vse čase, ja, to se je zdelo zelencu prvencu čisto jasno, čeprav so zunaj racali in gugaje hacali v polkrožnem izrezu, polnili brzostrelke in kratke cevi, cevi z zaklepom in blažilnikom, ja, psički strički so polnili z okvirom kakor z nabojnikom, ročno in samogib- no, kar se da neugnano so hiteli sekati noge, rezati prste in narti, počilo je, spet drugič pokalo, ja, pesjani telebani so ukazali klat, ker niso mogli prav klati, in umret so šli za večno za nove čase sevanja, za izpušne šobe pri prisilni izselitvi, za hude kaznilnice, pa še za kaj, bržda za dvorišče, red, za stražo in pripor, ja, sleherni rajni je prisegal na obči zakon, vsak zmed njih je bil grd, tuj, zoprni. Ampak sladki fantek Veselonc je pritisnil na Erinijin vrat sladak poljubček, mali mož, figa mož se ni zanimal zanje, pa naj bi ga skuhal v mehko in sladko, ta len in ta nori bavbav je imel zmeraj prav, ni zvedel, da so šli zunaj prav ubijati, ne pa sejati, nepripravljen je samo gobezdal, guboma je iz

plalnih nečk nekajkrat nabral jalovo rudo, pa je ni gruščil, ja, rušljivo kamenje se je kotalilo le zunaj ob vznožju rudnih gora, v ru- pači globači si je zastonj ruval lase pa zobe. Znenada so se pač zagugali gubalni potresni pasovi, da so se pokazale gubovne luske in so se sprva gubale skrilna- te plasti, dokler se niso sesule v silovitejšem grudov- nem potresu, da jih je povsem zasulo in so se zatem povsodi kazala le še gruščasta tla, ja, gruntovanje je šlo k duhobrižnemu hudiču, k hudiču, grunt ima pač do korena pokvarjene korenine, korenine zla do pozunanjenega pekla, ja, zunaj so nenehoma kresali čevlje in kamne, so obirali že obrane kosti, so se kobalili bi- ričniki ničniki po produ, ko se je obrilo drevje, ja, brez- nogež usodnež pa je sproti kladel živini Minotavru, je kradel prepovedan sad svojega telesa, a kleknil ni nikoli in nikdar, ni prenesel obremenitve na upogib, glej ga kleka! Mečkač mecač ni imel varovalne maske, bil je mehak kakor maslo, takle masle! za ves svet ni maral za strasten bes, v malomestnih razmerah se ga sploh ni prijelo malodušje, in naj je bila stvar še tako malo vredna, ga ni mamila malovredna in malopridna malomarnost, ja, mamil se je čez malo časa z majhnimi rečmi, živčen malenkostnež je mahnil z roko v pozdrav, kar malelo mu je pred očmi, tako je bil mahnjen, ja, malce premaknjen, jezikal je kakor macljeki na klopotcu, maličil je malike, ja, takle malček mali- ček, mamin sinko Veselonc, vse je v mar jemal, ja, malo mu je menda manjkalo, naj bi tedaj po blatu brljuzgal, po brezumni brkljariji?! ja, breznogača stiskača se ni dalo udržati, sploh ni nikdar mencal udrž- Ijivo, lahko je le živčno prehiteval samega sebe, brž ko je zasekalo v ugnojeni rani, ja, brž ko je ugovarjal, je ugrizljivo hlatal, je priravnal robove rane, da bi breznog preskočil preseke na poti in se preril skoz živčnosrsko

življenje, in jezik se mu je kar prilepil na nebo, ja, preplašencu, preklicanemu premeščencu se je v glavi nekaj premaknilo, lahko da se je zanesel na pomoč, če bi bilo treba, če je hotel svojo prisiljenost razlagati prenakratko in sebizadostno, ja, končno se ne more nihče pritožiti čezenj, ne da bi brzel in tekal in pešačil in šepal in pešal po doleh in bregeh in po vr- heh, pa še po domih povrh, ker bi sicer pevček revček Veselonc sivel pri sencih, bil bi sluga oproda, ampak tudi takrat bi se nič narobe prenačil pa bi premamil starešine vojvode, vse one, ki lajajo ko vodje voleje volkodlaki, dolgoprstijo ko gospodje tatje, ja, zunanja gospoda, lahko bi ga iskali na grobeh in v kolibi na koleh, njega vendar ne bi prenasitili z zavijanem v zboru, ne bi ga, in se ne bi prenašel splošnega premoženja, sploh se ne bi prenapel, ne bi se prenapolnil s hladoumnimi glavonožci premorožci, takšne glavače nogače je rajši risal, takšne premozgane premišljevalce, ali pa je le tuhtavo premleval eno in isto reč. Prisilni živčnež je bil nadrobno in obrekljivo zaskrbljen, kaj da so pripravljene na strel, skoraj vse- vdilj da so ostali na obrambni črti, ja, njihove duševne sile so ko napihljivi čolni znova in znova predroči- le prek smrtne reke pa čez odbojne preseke, ja, lej jih, čeke pokveke, kakor breznogce, kako neposredno, samostojno in s klinom naprej napadajo, kako vplivajo na svojega duha, ja, bojni duh se usmradi ko pesjanski kruh! Ampak duševni živčnež je v poslednjih dogodkih malce poslonel na invalidskem huntu, sam v sebi je živel docela razglašeno in nečisto, ja, pri priči bi lahko v sebi dvignil dedka in dednost, kratko in malo je dvomljivec nejevernež okusil smer bolezenskega znaka, je sprevidel obliko blodnjaka zverinjaka, tako da je že, boječ se klavcev psoglavcev, nagibal k iztirjenosti, ja, dvomil je o

sebi, pa šprikle koles so navsezadnje škripljale, ker so se bržčas upognile zaradi teže invalidskega cizovnika, in zdelo se je, ko da bi se preganj anec prevaranec vozil po dveh dežnikih, na triciklu ali na vagončku furgončku, ali pa celo kar v te- ligah, čudno čudno, ampak tu so bile očite vrzeli, preprosto slabi živci, dokler se pač veseljak Veselonc pelje zmerom dlje, sem pa tje, ja, globlje, kam že neki, kam, in je bil malce sem pa tje, kajne, ja, je bil gotovo sem pa tje, nerad, a hkrati nemočan, že nared, pravzaprav ves čas neurejen, ne res, za v podtalno blodišče, zmerom za v škrapasto globačo. Ja, kako bi naprej, četudi opiraje na kakšne družabne bergle, ker ni pel ko kak dvoriščni škant, čigar krvne žleze so rasle sredi duše, da je zbolelo ko na začetku, ja, grozna grozavost. Breznogcu pankrtu je šumelo po glavi in v ušesih, ko je panal ognje v sebi, zunanje gade golazen, zunanje bese krvose, ja, je panal bolezen, če je škripal s škantom, če je škripal škripasto pesem, čedalje bolj je škilel in škilil navznoter, ko da bo dobil en šnobrc! In vsi vrabci se ščeperijo in že čivkajo, vsi črički črikajo, da je bilo z narobetom negodetom nekaj narobe, ja, šleva dedec Veselonc, zunaj je pustil lajačem ščekačem stružino svojih odrezanih nog, meseno oblanje, kožnate ostružke, kostnate oblance, pa ga je stružilo in zbadalo v kolkih, ja, svečenik bolnik ob sveči ni bil za svetno življenje, ni maral za svetni hrup, ampak je imel svoje glasove, svojo ropotuljo škrebetuljo v glavi, in je slišal, kako škle- fedrajo kolesa, kako skrene poklopec na skrinji, kako klopotci škopotajo, kako škarjice škrtajo in škarje šklepetajo, ja, pol brat pol škrat je slišal v sebi, kako štrka in Šumija voda s šuštečim vetrom, ja, ampak v njem od časa do časa sočasno šumi svet, vse živo, ja, v njem samem škrlijo škrijanci, ščinkajo ščinkavci, ščrlijo lastovke in švistnejo

mimo ušes, ščeketajo srake, škrgetajo škržati, ščrkajo kobilice, škrbljajo ščurki, pa miši škrabajo, po malem kruh škrabajo, ja, ampak kako varljivo! zares? Ono je pelo in plalo po njegovem krvnem obtoku, ja, ves ničen se je ujemal z duhom sluhom, v precepu se je izenačil z mesom telesom, in desno oko ne bi verjelo levemu, uho ne bi verjelo ušesu, da se je svedral sam iz sebe ko ribica na trnku, ja, med strdelimi sklepi je zadel str- žen, ja, stružili so in lužili stržka palčka, že kdaj so mu z obličem poravnali kolke, s skobljicem izstružili noge, že katerikrat so breznogcu bogcu s kamnoseškim svedrom prevrtali pete, že kdaj so mu s struž- cem zribali kolena, kako so mu že s strugalom zgladili piščali in gležnje! ja, ostale so mu bergele, krom, stružeč za kolesa, očkov invalidski cvilež. Hitro je hiral, zdelo se mu je, da bo, še med onemelim petjem, osteklenel in ognjeno zledenel, da bo zakrknil in še bolj omračen mrknil, da bo poapnel in ostebrel, da se bo sploščil v trdokrhek skrnil, da bo otrpnil in otrdel, da bo voščen, lesen polagoma naposled zgorel in do kraja izginil in se v prazen nič razblinil, ja, polnorega stvora je težila in tresla bojazen, da se bo pri živem telesu razosebil v mrtvo stvar, kajpa, kaj pa je v sebi ubijal življenje, in ni priznal drugega žit j a in bitja kakor brezosebno stvarniško moč, ja, bedaček si- romaček se je bil izgubil, se izžgal in se izžarel, ker je vse iztaknil, nazadnje pa jo je sam iztaknil, bil je iz- prt od dela, sprt s stvarnim svetom, izgnan je bil, izbran in izigran, vsega mu je bilo zadosti, vsega izjecljanega mu je bilo dovolj! Ampak dovolj mu je že bilo biti, počasi je okamnel v ono, svoj lastni jaz je bil izgubil v onem tujem in drugem, edinole prikrikl se je, da bi se potem varno zasovražil, čeprav bi ga pri tem nenehoma ogrožali od zunaj, groza in strah, vse mrtve stvari so se umaknile in se umrtvile v

mrtva telesa, pa še njegovo telo se je ukrčilo uglašeno, ja, ono detece, ki zanj niso noži, luč in škarjice, ono pač ne bi nikoli prenesel srečanja z zunanjim, vrhnjim svetom, ne iz oči v oči ne od ust do ust, kajti ljubil je daljnovidno, jasnovidno ko dete, kolikor je sploh imel kdajkoli kogarkoli rad, ja, kogarkoli je lahko mrzil, kdajkoli se je lahko lažnivo pretvarjal, češ da doživlja sebe v polnori ljubezni, ja, bil je v samo- opredmeteni prisili, on sam je bil ono, žil bil je ono. Za zmerom, za vsekdar je bil samo svoj dvojnik, ja, potoval je v zmotni kolobar in po zmotnem kolobarju, še pojoč, nemeč, iz živečega v smrtno, naprej, a vračajoč se nazaj, sproti h golemu rojstvu in k ogoleli brezsmrtnosti, od neskončnosti v točko, globlje v hipni čas večnosti, dol proti predrojstvu in k maternici, v svetlikajoče škrapasto podtalje, skozi blodnjak zverinjak, dol v podsvet. Samega sebe je ustvaril, navsezadnje se je breznovcu računarju celo dozdevalo, da se je utelesil v spremljevalcih, ja, samo v drugih, ja, in če ni bil sam kriv za svoje rojstvo, bo menda lahko prisilil tiste druge, da bojo poslušali in debelo gledali, kako hira in ugaša in se ko sveča izkapa, ja, saj on ne bi mogel kar tako umreti, on je bil le ono, ne, crkali bi češče in kasneje drugi, iztegnili bi se trše in tiše, ja, v njem pa bi še vseskozi švigljali plamenčki, dokler se ne bi iz njega breznočega dvigal in vil in se svedral dim, iz njega v potopljeno, zadušeno središče, ja, dimilo bi se, saj je komaj dihnil besedo, pridrževal dih kakor da bi dihtel v poslednjih dihih, v dihu usode in smrti, ja, dimil je svoje meso, iz lastnega ognja je uvenel v dim, ja, od njega bi ostal samo pepel in dim, svetlečasajast, žlahtni plin! Ampak svoj jaz je čutil na lastni koži, ne res, kakor da bi piskal na diple. Ampak se je praznil, so ga na dilco dejali, in se je votlil, takle dičen dimnikarček dideldajček, kakor v trepetavem

strahu pred lastno senco, nikar ne pred pesjani dingoti, nikar pred mučitelji krotitelji in pred volkodlačjimi učitelji, ja, to je bil direndaj, kjer so pele breznogčeve gosli! in vse, kar žije in dije, je imelo dišek po omlednem, ja, divjaček breznogec je bil le uporabna reč med rečmi, skrnil se je za vest, zavest pa ga je utelesila, ja, pustil se je biti, pustil je biti drugim, nič mu ni dišalo, še kruh je smrdel po ožganih cunjah, ki jih je bil že davno ponosil, ja, v karkoli se je preobrazil, le vase ne, ja, skozse je bil neobstoje. Zato pa ni tudi slišal, kako ščekači bevškači včasih šliknejo z repom, ni slišal šakal j ega smeha, ni slišal, kako je od zunaj škrnilo pod škornji, nikakor ne, in čeprav so zunaj imeli v rokah škarje in platno, dasiprav so šušljali in švedrali naokoli po širokem medprostoru in skoz šolsko streljanje in si med šviganjem krogel pritrčili avbo s ščitnikom, dvigali ročne ščite in se ščitili pred drobci, naj so štorkljah v gojzarih in s števcem korakov, jih je šešljavec breznogec imel za dimno škatlo, pa še to ne, ker je bil za zunanje škrpetanje čisto gluha, ja, bil je sluhonem ko živosrebrna prevleka na steklu, bil je ogledalo, in če si je že za čim prizadeval, se je vsakič trudil vnemar, ker so odsevale globine le na njegovi potanjeni, enkrat vbokli, drugič izbočeni površini. Ja, breznogec Veselonc ni vedel za dilaste noge v ponošenih škarpah, na srečo je tuhtal in dvomil in si prisilno žrl živce. Begavček je bil prenatančen tankovestnež, žvrkljež brki jež je pikolovsko imel pomisleke ob vsaki malenkosti ne da bi sploh mislil, ja, imel je priložnost, zadevo in potrebe, le da je v podtalnih predelih izgubil predstavno moč, ja, samo pri njem je bilo drugače, do njegove zavesti jaza in krivde, če je že imel kje kakšno zavest, jaz in krivdo na sebi, do krive vere je priplaknilo pa pripljusnilo tujke, tujkarsko pletičenje, besedice, češ še breznogega bi ga

ljubko prisilili na kolena, ga vtaknili v prisilni jopič, in vse zaradi nekakšne brezdušne živčnosti, ja, zato pa je gnevalo godrnjalo gnjavil vse okrog sebe, ja, napadal je samohotno in vse bolj sprevrženo, da bi svoje spremljevalce ubranil madeža, suma in zločina, ja, ni se izkašljaj, bal se je, da ne pade kje v kakšno brezno, ja, ampak v takšnih trenutkih ni bil nič kaj blazen, le na nevarnost je opozarjal, ja, nikogar ni napadel, to ne, padal je, padel je, ni bil za ne proti, zaklinjal se je pred vsako malenkostjo, kaznoval se je, pa se je bal neizprosne muke, uspeha, zahrbtnosti, zgodnje sramežljivosti in zaslug, ja, strah ga je bilo že pred krivdo in prištevnostjo, ja, včasih se je spremenil preprosto v nepoklicnega ljubčka, bil je, kar je želela gotovo posrečena, posvečena Erinija, sladka stvar, ta njegova punčka, ja, saj ne bo babje krave s svedrom drll, ja, njegov svedrov ročaj se je samohotno odzival na dražljaj, rad je svedral med flandrino drobovno živčevje, ja, skrbel je, kako je z njenimi nohti, z njenimi zobmi, z njegovimi bradavicami in če jo kje kaj ščegeta, vsak njen trzaj ga je presunil, vsak nasmeh, ja, ampak štokljasta hištrna debeluša je doživela občutljiv vrhunec, ko je zvalila njegovo cimo v nežno past in je spremenila njegovo želo v cucelj, ja, požirala ga je na poteg, zaletelo se ji je, če je mlačno štrcnilo v njen dušnik, skoraj bi jo mrtvični krč, tako jo je bil zadeval v živo, tako jo je s svojo žgočo kito, ja, včasih ji ni preostalo drugega ko klepetanje, kramljanje in hramljanje, naravnost zaman, pomotoma in slučajno, ja, zakaj naj je kakšen svet najboljši izmed vseh svetov, ne res, zakaj in zakaj, kaj nekaj. Ja, breznojec Veselonc ni poslušal nikogar, kadar je pel, da je bilo slišati odločilna vprašanja, vračenje, neskončno vprašalnico, ja to so same vraže, vrtoglavična baba Erinija se ni mogla vrstiti z njim, če se je vpletal v vrhunske zadeve, če je

vpraševal vsevprek in nalašč krivoma, namerno ponevedoma, običajno priložnostno, če je zastavljal nenehoma, že od nekdaj le vprašanja brez odgovorov in se je sprevrgel na sprenevedanje, ja, če si je pošteno sprašal vest, pa med poskusnim spraševanjem ni dobil sporočila ne izjavo, ja, vse mu je bilo malo spoti, kakor da spopolnjuje s sporekom sam sebe, svojo tujost, spoznatne predmete, ja, samemu sebi je bil dolžan spoštovanje, ja, prikazen bolezen se je spovračala, spozabil se je tako daleč, da je spraševal v sporazumljivi volji kaj in kako; kaj delajo čevlji? — korake; kaj dela obleka? — gube; kaj delajo vrata? — prag; kaj dela luč? — svetlobo; kaj dela videz? — videz; kaj delajo gore? — vrhove; kaj delajo zvezde? — nebo; kaj dela slepec? — spotiko in nevidno; kaj dela gluhomem? — molk; kaj dela blaznica? — zapor duše; kaj dela orodje? — delo; kaj dela mleko? — smetano; kaj dela otrok? — kozolce v igri; kaj dela sodnik? — kazen; kaj dela krvnik? — krvav posel; kaj dela grešnik? — pokoro; kaj dela rokodelec? — obrt; kaj dela davek? — državo in cesarja; kaj dela cesar? — cesarstvo; kaj dela država? — dolgove; kaj dela slabost? — temo pred očmi; kaj dela prepir? — zdrahe in zgago; kaj dela sila? — silo; kaj dela zlo? — zlo; kaj dela resnica? — resnico; kaj dela krivica? — upor; kaj dela rojstvo? — življenje; kaj dela hrana? — poln trebuh; kaj dela stiska? — nujo; kaj dela kdo iz sebe? — norca; kaj dela prigode? — pesmice; kaj dela ljubezen? — sladkost, bridkost in otroke; kaj dela ogledalo? — zrcalno sliko; kaj dela sonce? — zajčke z ogledalom; kaj dela krivda? — sramoto; kaj dela bog? — čudeže; kaj dela nebodigatreba? — napoto; kaj dela veselje? — kratek čas; kaj dela rana? — krasto; kaj dela stroj? — stroj dela; kaj dela orožje? — poraz in zmago; kaj dela tok? — valove; kaj dela mrtev

započetnik? — posmrtno delo; kaj dela škodljivec? — škodo; kaj dela grobar? — jame; kaj dela spanje? — sanje; kaj dela čevljar? — čevlje; kaj delajo čevlji ... , ja, kaj je?, zakaj pa delajo čevlji korake? — ker so na nogah; zakaj dela obleka gube? — ker se mečka; zakaj delajo vrata prag? — ker je mogoče skozi vrata čez prag ... , ja, breznogec obremenjenec se je nešteto krat izgubljal v spornih vprašanjih, živčno se je prisilil k tuhtavemu dvomu, ali res ni nevarno biti, sčasoma je bebljal in žebal tolikanj obredno, da odsihmal ni več zapečatil zamotanih vprašanj s krvjo, ja, sam sebe je moral zaničevati, če se je bil zaodel v skrivnostni molk kakor da se je vse zarotilo zoper njegovo zapeto pesem, ja, pa se je zazankal in na ves glas zavpil na pomoč, ja, zadeva se je lepo zavozlala, vsem je bil dolžan, preveč se je prisilil, je guslal in guslal in ni nič priguslal, kajti kdor se dima ne nadimi, se tudi v lastnem ognju ne opeče pa svojih bodočih saj in pepela ne vidi. Kolikor je bil motenček breznogček prizadet telesno, toliko duševno, in tako se je čisto razgalil, ja, nič mu ni bilo prizanešeno, z bebcem srajčnikom so delali poskuse, pa vse zaman, docela groza, navidezno spotoma in že od zdavnaj, zdržema in vedoma, da bi s prikupnimi, slepečimi, sleporojenimi sleparstvi kupili sumljivo naključje na slepo ceno!, ja, stekline sumljivi pesjani so zahtevali milostni smrtni sunek. Ampak suknjač sušičnik jih je sumničil zaradi pokola, nikomur ni več zaupal, v sunkovitem ihtenju je sunkal svojo trpečo in onemelo dušo ko na ribiški vrvi, medtem ko se je sukal dim, ko so se v njem sukljali mučni plamenčki, ja, silil je v pogubo, silil se je na smeh, navdilj mu je zvonilo po ušesih, ja, solze so mu navrele v oči, bil je spet navzoč pri samotrpinčenju, ja, naveličanec navdihnjenec je bil čisto po stari navadi, za navržek je dobil navidezno smrt, ja,

premalo se je bil navezal na življenje, preveč je slišal navčke z nav j a, ja, kljub zbranosti je imel luknjačav spomin, je bil skrušeno zavrt, ja, bolj ko je kamnel, bolj so se v njem talile rude, kamenje, naloženi liki, prikrojene, priče, ja seveda. Sploh je iskal v blodnjaku zverinjaku srednjo pot, izravnavo med pragoni in privzgojeno kaznijo, kar je postalo že običajno, ja, bil je skrivaj e in igraje duševno živčen, docela neuspešen, pobit in potr, ja, je imel svoje predstave, v pričakovani grozi je bil zgrožen in tesnoben in kakor da išče sporazum. In ne samo to, prej nadomestna vprašanja je zamenjal zdaj z nadomestnimi predmeti, ja, zanj pevca je bilo vse usodno in vse mu je bilo usojeno, tresel se je od studa, pa je še obenem zardeval, ja, v prisilni grozi je izbruhal gnus in kletve, že zmlada ga je bilo groza vsega, strah ga je bilo peljati se ven, povsod je videl same strahove, v prazninskem strahu ga je bilo groza pred neznanim, ja, kaj če se pot konča, če bo konec zmotnega kolobarja, kaj če se podre pod njim še invalidska dera, kaj če bi moral javno nastopati kar takšen breznog in z občutkom manjvrednosti, ja, strah ga je prevzel pred tesnimi hodniki in trd je bil od strahu pred planjavami pa prepadi, ja, kaj je, da ga je tako strah! Ja, vsak nase naj pazi, se grozno togotuje, iz strašnih sanj se splašil! kar naj, ampak že vsak migljaj, češ da bo pripeljal pred javnost, že vsak namig, da bo zaprt med ozke štrleče stene in da ga vržejo na širo plan, je zgrozil učenca mučenca in ga navdajal s srhljivo grozico, pa je bil siten kakor grižna rit, ja griža grižastal, ja, breznogcu Veseloncu je bilo zoprno, živčno je spreobrnil ljubezen v odpor in gnus, v smrtno grozo in bojazen, da se ne bi po nedolžnem lomil v gruče, ja, bil je preveč gonsko bitje, prav prav, ja, bilo je čudno, menda zaradi strahu pred onstransko, vštric in vzdolž postarano

podobo, ki je lezla breznogo ped za pedjo in kjerkoli, ampak globoko, noter navzdol, koderkoli tod in onod, sem in tja, tam nizko notri, nemara nikamor. Ampak globelnik Veselonc je zgubljal ravnotežje, od sramu bi umrl, srbežljiva žilica mu ni dala miru, ja, saj je bil srečen srčkan otrok, ja, bil je sredi živčnih vozlov in sredi prisile, najrajši bi okamnel v sramotilni kamen, ja, strdil bi se v pečat sramote, ja, le da včasih srečka zadene, drugič pa prazna srečka! Kaj je to? Biti? Ja, zunaj havhav, znotraj bavbav, vse je mogoče, čudež zunaj zakonov in meja, pravljíčna srčkasta odprtina v oknici in srčasti izrezi, ja, ves jezik je bil spočetka v kretnji, še prej pa čebljanje skozi oponašajočo igro. Tihega, čudežnega otrokca breznogca so nagnali in gnali iz gnezdeca, iz skupinske, urejene, popolne družine, v vseh se je bil vgnezdil izrivalni gon, ja, vsi so bili blodni razočaranci, vsi pred nanašalno blodnjo, ja, vse se je zgodilo po pomoti in zaradi njih, koder koli, zunaj in znotraj, čeprav brez globokega razloga, ja, tolikanj jih je bilo groza, ja, vsestranski stroji v blodnjaku zverinjaku, pa tudi braki volkodlaki v javnem mnenju so pozabili na razsodne besede, le da so zunaj lajali in renčavo cvilili, v škrapastem podtalju pa so imeli breznogec pohabljenec in spremljevalci usodneži pevske vaje, ja, zunaj so imeli vsi čredno čud in množična občila, znotraj v rupači globači pa govorico onstran stvari in čudno raščena, manjvredna telesa, ja, zunaj so bevskali vsi med jurišnimi dnevnimi in iznenadnimi glavnimi napadi, med zahrbtnimi, a odločnimi napadi, med delovnimi, borbenimi navadami, samo da so v notranjosti peli s telesom ko globinsko igranje lutk in le da so imeli male in velike napade, medmožganske napade, ja, med globokimi prepadi so posegali v svoj zaviralni in odbojni ustroj, v svoj živčni, obrambni in potlačeni ustroj, v svoje

napravice, v sebi, v nepriučeni pa samogibni sestav, kljub nenehni globačasti kamniti gmoti so dihali globoko, zato pač, ker so z globokim pogledom, še zaverovani vase, a med pobegom iz sebe, zrli proti kričečim in toplim barvam, tja proti glenasti zemlji, izza, kako dolgčas, ne res, sicer pa so vsi mali sodobni stroji imeli v sebi tudi zaviralni, če ne kar duševno bolesteni ustroj. Ampak če so imeli v podsvetu možganske okvare, prepevali z vsem svojim telesom, celo s povrhnjico, neslišno onemelo, so zmeraj znali govoriti, so nehote popevali v običajno obrambni drži, niso pa mogli ničesar imenovati. Zaradi tega dobrega petja iz srca, po svoji veri, jih beseda speva res ne izneveri, tu ali tam je lahko vsakdo ubesedil pojme, pojmoval razrede, zaznamoval v predstavi pomen, ja, odznotraj je lahko kdor si bodi posploševal in osamljal reči, vsakršne količkaj in dovolj preveznjene, prevotljene, prevrednotene predmete, čeprav so se breznogčeve rane prevlekale z mrenico in so ga previli že na previsu, ja, to je prevladalo nad njim, ja, bi bilo bolje, ko bi prevavec prezgodnik iz previdnosti molčal, ja, pa ga ne bi že zgodaj in nenehoma prevzemal takle strah, bi počasi vozil, da ga ne prevrže, ja, dovoljkrat je že imel prevodne motnje srca, gladko so ga tedaj zapustili zaradi prevzgoje, in je prežal ko ropotuljar bobnar po svatovščinah in kakor prirojeno jecljal, ja, takšna pomanjkljivost v izgovarjavi, v petju, ki na zunaj ni brnelo nič drugače kakor pridobljeno jecljanje, kakor mrzla prha, ja, zaslužil je kazensko pralno sredstvo, da bi se očistil in počasi prerodil, ja, srce je zaigralo in zavriskalo in razbijalo kakor kladivo, da so sršele iskre, ker je vsak svoje sreče kovač in lahko vselej klafari, kar mimogrede in klapoušno. Ampak breznogca Veselonca ni nihče izbral iz svoje srede, da bi jim pel občutno in dosledno o sreči srbečici, srbelo jih je, da bi ga sredi petja

presekali po sredi, čez sredo bi ga prelomili, ja, nihče ga še ni nikdar prižel k sebi, le orožje so namazali zunaj, le sramovali so se drug pred drugim znotraj, pa se jih je v zmotnem kolobarju zmeraj lastil, ni se jim mogel prenačuditi, brž ko je v kratkem premolku razbijal hitro razbitne skale na drobne kose, akotudi z visokim, neslišnim glasom, ja, prepričevalno je razluščil skrivnost onkraj pojmov in stvari, razblinil se je v nič in jih tako razbremenil, ti razbojnik ti!, ja, smrt ga ni ugrabila, ja, kar po razbijačih udrihačih, nič ne del!, kaj pa so bili vkup in poleg! Potoglavec breznojec je bil na koncu sam potolčenec, bil je živčen brez kakšnih posebnih sodrgastih znakov, sploh se večkrat ni čutil, da sočustvuje sam s sabo v narobe svetu, ja, kaj še pravzaprav pohabljenec pozabljenec more, kaj zmore, česa je še sposoben, če se je v samoigri naučil več z rokami ko z odrezanimi nogami in če osamel, vsakokrat prevpit, prezačasa prevzdignjen, ni metal frnikule, če ni sodeloval v igri na srečo, ne z odraslimi zunanjiki in ne z vrstniki spremljeavci, ja, delno je posnemal zunanje postopače potepence, delno pa med seboj povezano notranje spremstvo, oponašajoč pri tem samo sosredne pojave, rastoča naključja, ja, sovpadal je s krivdo, ampak bi moral telovaditi, plesati po rokah, tekmovati, ja, živahno naprej, bolj živo, če ne ... !, ja, če ne, pa ga čakajo vedenjski bolezenski znaki, večno potepuštvo, zanemarjenost, tatvine, vlomi, ja, največ kakšen gospodinjski poklic, ja, bi bil pomožni delavec in hlapec, kaj! kaj pa usmeritveni gon, bo še delovna prenasičenost, bojo poklicne bolezni, čut za lepoto in čast v delovnih izmenah in nezgodah, kaj, pa še samouresničenje, golo navajanje na občestveni čut, kaj, ali se delo izplača le z izplačilom, kaj!, bo računal na drugotni bolezenski dobiček, kaj?! Kričal je s prodasto

zemljo v sebi, pel je, kadar mu ni bilo več do govoric, pel je v govoricu izraznih kretenj, to je jezikal njegov materin jezik, ja, po naravi je bil docela neprilagodljiv, dedno naravnani na preiskovalno ravnanje, ja, takole trajno, nekam družabno, a samo navidez, brez razloga mično vedenje, nagibajoč k besedam, ja, tudi na spolno ravnanje je dal mnogo, ja, kako pa se je obnašal, če se ni nikjer obnesel, ja, toliko neizpolnjenih želja!, ja, bil je vedenjsko moten že po značaju, občudoval je svojega onga, drugič pa se je silno bal, da bi mu ga odrezali, imel je pač smolo, ampak kar more biti, to mora biti!, saj ni kazal, mu niso odrezali, se ni vozil kakor pokazatelj, ja, stekli pasjeglavci, pasjederci klavci, si bojo že zapomnili za vse večne čase! Kako naj bi stopical, stopal, hodil, kolovratil in skakal breznog? Oni pa kar v svetešnjih bojnih oblekah in s stročjem nabojev, ja, kako kruto in gnusno, ne res, ko gnojni stržen, ko strah pred vožnjo, ko da škrtljajo poškrobljene srajce, s krvjo poškrobljene. Ja, navdajal ga je krivoma strah pred kleče verno Erinijo, pa sta se dolgo izčakovala, ja, Erinija, kleka klekasta, je ljubila kljusavo, ga je srebala včasih kujavo, ja, njegovo curkoma in dodobra izmozgano srčiko je cuzala in zizala ko probkast zamašek, ja, je lizljala plutast čep, in če je bil priženjenec breznogec zaradi poškodbe živčen že po značaju, tako kot vsak pohabljenec in možganski privesek, če je bil bolj živčen kakor breznog, pa je bila živčna tudi prodana progavka Erinija, kadar je bila preveč čustveno vzdražena in se je vidno preobražala v maternico, v svoje gole maternične odzive, in je v spreobrnitvi živčno iztirjeno bruhalo da le kaj, ja, v vročicah se je hotela znebiti spominov pa doživljajev, ki jih je kdaj že prinesla od zunaj v blodnjak zverinjak, ja, hotela je na carski rez, ja, slekla bi kožo ko kača, ja, pa je

enkrat prodajala zijala, drugič sitnost, zdaj je vzhičeno razgrajala zdaj brezčutno razsajala, ja, jezno se je nasmihala, planila je v krčevit smeh in že v še krčevitejši jok, ja, vse ji je bilo tuje, ja, kako tečno in nesrečno, ja, tudi ona je računala na drugotni bolezenski dobiček, čeprav bolj mulasto ko zakrneli breznogec, ja, strohljivo telesce, vse jo je strašilo, ja, tako se zakvasi testenasta Erinija, ja, pa je zakričala kakor iz sebe, ker se je bala, da bi se ji vsaka stranka zaklinila v režavo, škržno špranjo do maternice, ja, takšna zakrpana sloga, zato pa je z zakrojenimi nohti hvalila svoje slepozaljubljene odlike, svoje zakonske dolžnosti, ja, z umazanijo se je zakidala, ja, zakleta kraljična se je zaklela nad sabo, ja, zakotnica zaplotnica je sama zakrivila nesrečo, potem ko je bila še preveč živčno prestrašena in ko je kuhala mrzlo jezo na cel svet, ja, nikogar ni marala, ja, poceni se je precenjevala, pa so jo prečitali, ne res, ves čas bi predremala, ja, predrznica preganjavka je že na predporočni večerji predregala predporodne slabosti, ja, bila je hladna, hlinila se je in hlipala, bila je navadna brezbrizna hobotnica, ne res, rana brez hladila, ja, toliko hrupa za nič, in čim je hripala v hromoti, že je bruhala hrklje, hrulila je in hropla, hudovala se je čez predzakonske otroke, ja, sploh se ni branila, in že je bila tu črna mrena, ja, napadalo jo je, razburjeno je kazala svojo izvrženost kar javno, ja, kdo bo njo iztislil iz službe in družbe, ja, spustila se je na tla, naredila je most, in medtem je vpila in delala hudimanski hrušč, jokala je, drla se je, vreščavo je vpila in pordela, pa ji ni zastal dih, ne res, sploh ni padla v nezavest, ni spustila iz mehurja, nič se ji niso razširile zenice, ja, iz rok je iztrgala še vsakomur zadnje izročilo, izrodna znamenja, izluženo kožo, ja, kdaj se bo že izkričala, takšna pregreta živčnost, takšno hladno hvalisanje, takšne želodčne in

žolčne prejede!, ja, prejšnje čase je mrzlo prejkala, ja, prekasta krava Erinija, ja, ona je vse prekašala, čeprav preobrazna in preobremenjena sama s seboj, ne res, bala se je ljubezni, hromotne bolezni, ampak se ne boji ne hudiča ne birača, ja, kajkrat je hladno in potihoma nastavljala svoj srebrnast ribji trebušček, vsakokrat se ji je vroče srce potem širilo od nekako veseljaškega dotika, pa je že bila po svoje podvržena skušnjavam, marsikateri pregrehi je podlegla, kateri koli strasti se je vdajala domiščarica, brdkobrhka Erinija v kasnejši brezvoljni toposti, vsa drugačna, enaka vsaki drugi bordelski brezimnici, ja, je imela srpaste obrvi kakor vsakršno boštvo v brložini, medtem ko so prišli zunaj na srenjo vsi pesjani srenjani, vsi srditeži zviteži v središču razpoka, ja, imeli so jurišne napade. Ampak ves prhajav lasuljarček draguljarček Veselonc si je bil čisto sam kriv, če je prepeval kakor v železni devici Eriniji, med svojimi stvarmi in sopotniki stroji, če je doživljal podobe prispodobe, ja, za to ni potrebno menda še izvedenstvo ka-li, pa še kakšno zaznavno, nazorno in skupinsko razširjeno mišljenje, če prevlada že mnenje, ja, kaj bi predpojmovno in sredstveno mišljenje, kaj umsko in kaj ustvarjalno mišljenje, pa besedno mišljenje pa mišljenje v splošnih pojmih pa vzročno in dejavno in časovno mišljenje, pa mišljenje v neštetih, komaj opaznih zvezah, ja, kaj bi skupinska podzavest in nezavest občestva, istovetni nadjaz, ti predrto fantel!, če je invalidski voziček zakrečil iztirjeno naprej po ugreznini globočini, ja, in to je bilo breznožnemu pobožnežu predrto všeč! Prepeval je in prepeval, da se ni čutil eno niti sam s seboj, pa je bil tolikanj čustveno nalezljiv, nič kolikokrat je ljubil, sočustvoval brez medsebojnih predsodkov, ja, njegov jaz se je sprevergel v predmet in trepetec in tresavico, iz

glasbenega tkiva se je dvigal sikajoč goreč stenj, potem je breznoččev glas svetil ko treska, ja, tresavica ga je grabila in obhajal ga je spet trepetec, izbuljil je oči, na izber je imel odtlej molk, onemelost, tišino, nikakor pa molčečnost, ja, čisto sam je pel med znaki in stvarmi, nič mu niso izbili iz glave, ja, ni pravila brez izjeme, je pač tako, nagonsko se je poglobljaj, bil je radoveden, z usmeritvenim gonom je stikal in se zanimal, kaj da se dogaja s pogugano pohabo in z okoličeno okolico, saj se je peljal na okolni vožnji, ne res, in pel je tako slikovito, da sta se tu in tam celo pokazala pisan lik in pestro ozadje, ja, bil je notranje dosleden, a poreden, in čeprav je navrh še nagibal k naglušnosti, se je nekako znašel v jeziku izrazov, v stvarni in pojmovni drži stavčnega jezika, ja, pel je kakor v sličicah, in ja v takšni dosledno strastni govoricu je že čutil nekaj pogrešeno pogrešanega, in ja, pel je zaklinjajoče kar med izbruhom krvi, in ja, z živim primerom, kot ljubezen staršev do otrok, je imel na voljo celo vrsto pregovorov in rekov, ja, zareklo se mu je včasih tudi kakšno reklo, enkrat to, drugič ono: — Črno je črno, ker nima sence. — Vsak strožji angel oznanja božji enakokrak triangel. — Vsaka telesna zrelost še ni spolna, vsaka šolska zrelost še ni pojmovna, ni še vsakšna pravna zrelost npravna, dokler iz odločitve, dejanja, iz časa življenjskega nehanja, iz napetega oviralno-gonilnega polja, skratka, dokler iz uprostitve okolja ne dozori naravna volja, naj bolna naj strokovna. — Obsenčni obroči — obročasta obstava ključavnice za omračitev. — Za babo je vsako poletje babje. — Strojni jezik — živalska govoricu. — Obstoj še ni bivanje, kobilarjev žvižg v šoli za življenje in sorodstvo po kodelji! — Šapaste roke so raven skupine. — Ko negovan otrok beca, je v njem žeja po dobroti, če si prej ne izjoka oči.

— Kdor dela žabice na vodi, se uči mimogrede ... — ja, takšne življenjske modrostil, drugih ne, le te naj poje, tak pevec se trudi, ja, koga mu je prinesla pevška žila, kjer petje iz polnega srca izvira, ja, grad je pevca brez vratarja, kako sreča pevce udarja, ne res! Navdušenec nastavljenec je imel gluho srce za zvočnike, nasprotoval je časnikom in lepakom in letakom, bil je ves živ med oddajniki in sprejemniki, ki so zveržili živo besedo, ja, v strastni razburljivi govorici, v spevih, je začutil še nekaj moči, nekaj malo gotovosti, nekaj čudežnega upanja in divjaške samozavesti, češ da je o pasjeglavi zvezi prav obveščen, ja, pa je bil zaradi lažnikov krvnikov še preveč čustveno občutljiv in užaljen, ja, vsekakor pa je pel tudi skozi ozko grlo potreb, redno je vsaj po svoje pel čez, ko je pelo z njim tudi moteno spremstvo, celovita podoba boleznii, ja, obhajali so s petjem ga in glasom. Zvonilo je in drdralo in mrnjalo in bobnelo, breznocec Veselonc je škripal z zobmi, poganjal se je silovito na svojem očku naprej, ropotal je, šumel, in moralo je biti kar se da hrupno, ja, treskal je. Da bi treskal?

Mir, če ne, bo dir!

Oho!

Kaj pa volovski šimbas za Minotavra detomorivca, kaj! A skrivač Minotaver si je bržda izmislil sejmarsko igrišče, ki se razteza v blodnjak in umobolnico tik pod drevesno belino. Tik pod belo slepoto, tik pod belo gluhoto, kjer se je onstranstvo pokrilo z naušnicami. Nekajkrat je ovčar Vladimir poklical živorodnega Jona, ampak zaman je kričal v spokorniški halji, semenček Jon je kar sam od sebe začel govoriti iz verjetnostnih vzorcev, ja, drugače so vzorci gibov pač ne dajo razlagati. Bi lahko jajcece Jon kdaj vzknil v dan, v vzvratno javljanje? Tukaj torej počivajo možgani, okužba z zgledom, ja, sem ter tja

mežiknejo s trepetavim očesom, v prilogi skrijejo miselne vzorce, odenejo nagib nebes in kosmato, brezzvezdno temo v raševinasto srajco, kajti tudi breznogec Veselonc se je rodil v srajčici. In bilo bi zares nenavadno, če bi se neplodni izrodek Minotaver kdaj pokazal pri jaslicah, če bi prišel zvečer, ponoči, opolnoči, popolnoči, in drevi kdaj z voščenco, če bi nenadoma planil iz družbene razdalje, iz vodstvene razdalje, ali iz teme, raven ko sveča. Ves ta čas je naščeperjen Ikar pač zbiral med drugim dnevne vesti, je bledel, obrnil je vse narobe, samomor pa v smisel življenja. Mar častit, gnadjiv Veselonc ni nikdar pokleknil, kaj res ni pokleknil pred klavci psoglavci, ki so vsakomur izpirali možgane, da bi ubili čigarkoli stvarni čut? Breznogec pripravnik ni mogel nikoli čepeti, zakaj kakorkoli bi mu šušmar Minotaver ukazal, naj počepne, se je, hopla, zvrnil in obtičal na rešetu, ja, se je glasno pritoževal nad krivico, se je tulil k požrešnici grešnici Eriniji, invalidski furgon pa je škripal po peščenih tleh, ja, ko da bo zdajci zapeljal čez prazne deske. Invalidski voziček je vpil po maščevanju. In kaj ko bi breznogec Veselonc lahko upognil obe kolena ko postrešček na pragu nove dobe, ko bi kdaj odstranil življenjsko ogroženost, resnicoljubnost pa prištevnost, in kaj ko bi po ovinku obnovil novi način vzorčenja, slušnovidno pot!, ja, ko bi čutil bolečine, nadpovprečno nadarjenost! ja, varal je, naj se zgodi kar hoče! Je invalidni očka, invalidski koleselj, takrat sploh pomislil, da bo zapeljal v preganjavico, da bo on sam kakor stvarnik sveta? ja, je invalidski cizovnik lahko pričakoval kaj drugega kot verolomnost? Že najmanjše, bolj pritlikavo blaznenje ko kdajkoli, bolje rečeno preganjalna blodnja, je zelo prijetno in kot običajno vneslo v strah še kanček zločina, ja, žganjico pa žganjekuho, begavčka breznoščka bi vrgli iz

podtalja ko iz stanovanja, ja, vrgli so ga. Kajti v vsakem primeru bi šamanu breznogcu zraslo zunaj perje in bi odfrčal. Odletel bi že takrat, ko ga je prešinilo, da bi mu sploh lahko zraslo bodeče Ikarovo perje, ja, spreletelo ga je, da bi si lahko trebil perje in uši, ja, tudi kadar je imel kaj s hotljivo, zlato Erinijo, se je želel dvigniti, si je želel iz žive grobnice in izboljšati pot in postopek, vreme in bolezen, da bi dosegel v dnjači globači, čeprav z dolgljatim obrazom, izbris kazni, ja, leteti, leteti ko kosmiček v kosmatem snegu, ko diše veter proti kostolomnici, ja, ko naletavajo mraznice in ga spreletavajo v mrčavo beli svetlobi mrazčalice, ja, v mrzli daljni leščavi, ja, letati po opravkih, leteti ko kamen, ptice in strele, ja, kam beseda leti?, ja, leteti vsaj do zunanjih, letališčnih stez, do stojišč in premičnih stolpov, nad morje, na ladijsko stopniško ploščad, med trinožna stojala, med dimne stožce in stražne stolpe, ja, novi stražar naprej marš!, ja, leteti v strelnih krivuljah! To je gotovo bila le njegova naslada, privid, kako mu kdaj pa kdaj rase perje, prav mučno, ne res. Ja, odletel bi z invalidskim lojtrskim vozičkom vred, obljubljal si je, da bo to nekoč storil, to pregreho vseh pregreh, če ne prej, pa zares takrat, ko mu bo pognalo perje, ja, saj ni mogel zbrisati iz breznovega spomina kril, tistih iz voska in svilenomehkkih deščic. Klical je na pomoč, vpil, vreščal je, se drl in cmeril, klical in vzklikal, pokal je od smeha in jokal, kriknil je z daljnim klicem vesti, z glasom iz blodnjaka globočnjaka, pa nič, ja, moral bi manj rohneti in hruliti, moral bi samo govoriti, govoričiti, šuštetiti, šepetati, mrnjati, da bi ga potegnili v pločevinasto ohišje in da bi prebrodil čez plitvino, ja, je že nagovarjal k pobegu, ja, vsi bi hodili po azimutu, po zadnjem pobočju, pa nič. Ampak to še ni vse, breznogec je bil zastavonoša,

možgani so se mu skisali, ne res, s težkim zločinom je razžalil veličanstvo, bese krvosese, ja, samovoljno bi zapustil položaj, ja, na možganski opni so se mu nabirale mravlje, mušice, pajki, ja, in krvoloki volkodlaki niso pogoltnili žaljivko, iskali so ga in ga kazensko preganjali, ja, ampak kaj bi jebci pogrebci, kaj bi pogrevali stare zgodbe, saj breznogec Veselonc ni bil priglašenec skopljenec, ja, ni bil kak pridvorni hlapec, niso ga prijaviли v šolo, ni se prijavil na delo, vse se mu je prignusilo, najbolj pa barantač hujskač Minotaver, ki se je bil docela pogovedil. In topli so breznogača, hudega igravca, samo lastni prisluihi, saj se je že zdelo, da mu poganja puh, da se je pokazalo štrleče perje, ja, tiček ni odletel. Ampak kletka ni ustrezala, ni bilo tičnice, ni bilo limanic, da bi se udomačil, ja, velike palače so brez vonja in tulijo sivotuje, vojašnice so vojaška tajnost, ja, vojaška volkodlakova obveznost je vojaška obleka, vojaško načelo je vojaško orožje, vojaški jezik je vojaški stroj, ja, vojaško življenje je vojaška prisega, vojaški čevlji so vojaški dejavnik, vojaški predpisi so vojaški praznik, vojaška čast je vojaška službena dolžnost, ja, kaj bi zunaj z breznogcem ihtol, zblobica breznogavelj je samo tarnal zaradi lakote in zahteval kruha, ptič Ikar je zahteval pičo, pastir Vladimir je jedel zvezdne utrinke, frfra Erinija je jedla seme, zarodek Jon je papcal kašo, da bo velik, detomorivec Minotaver je žrl dojenčke, ja, in vsak je zahteval kruha in vode, dobil pa je nad glavo hudodelce duhovine, jesiharsko kislico, prežgano možganovko, krop. Kratko in malo perje ni hotelo iz ramen in breznog Veselonc ni mogel vstati, se pravi, tudi brcniti ne in ne komu spodnesti nog. Še in še je sanjal o Ikarovem perju, kako brsti na lopaticah in narteh. Nemara bi mu perje celo zraslo, če bi mu kdo skrivoma napravil ogrodje za krila,

ampak gošča se uleže na dno, ne res, zakržek ostržek se ni pustil zakovati v železje, candra Erinija si ni zakrila obraz z rokami, ja, pred njo je cepnil, ja, ona si je zmela oči, ker ni verjela, da je izgubila otroka. Seveda je bila to sklenjena stvar, ti krota krotasta! Breznogec črviček je bil za vekomaj obsojen na invalidski voziček, ja, pa tudi obsojen ne bi bil, razen če ne bi toliko glasoval proti, če ne bi razburjeno. Ja, tudi jajčece Jon in skovir Vladimir sta bila zraven, ja, zunaj invalidski hunti neomajno zaupajo v oboroževalno industrijo, verjamejo v infrardeče valovno območje in instrumentalnemu letenju in instrumentnim ploščam, ja, takšni so pač zunaj, takšni invalidski furgoni, očetje brez sinov, sinovi brez očetov, ja, tonjava pšenice, toplokrvne živalice! odlikovanci! bronasti odlitki!

Kaj bi to!

Ali bi?

Ja, vsak nogosek lajavnost je še zarevskal in zarenčal, vsak breznogec se je zaprl v blodnjak zverinjak kakor bi zaprl živino v hlev, ja, bi vstajal v zarancih, se zapredel, in so se zaravnale sledi, ja, kdo pa je vrgel dračja na gorišče, v dušo? Zmotni kolobar se zmeraj bolj odmiče, ja, odlomne ploskve so čakale na kasnivca Veselonca, na karnevalski sprevod, na volkodlake karminjake, ja, pa je kočevnik breznogec bil v kodrčiji, v džumbusu in kočljivem položaju, ja, kockasto zlato je padlo! ja, pa je kočijažil dalje v podtalje in se ves razdajal, sirota sirotej, po pakrožnem tiru, ja, naj puran vozi kočijo!, ja, kloštrstvo mu ni dišalo, in večkrat je kakor efendi obešal na klupke klozetni papir, ja, s prižemniki je obešal svoj jaz, da bi ga videlo vsako klopotalo, ja, skrbi je vrgel pod klop, ja, prižgal je luč resnice, ja, a ko j tema poka, ako pamet joka! Čredniki obredniki so tedaj oddrdrali molitev

po zaobljubi, invalidski prekucnik je oddrdral svojo pesem. Lajdriča Erinija v kočemajki pa je pokusila evkaliptusove cukrčke, kar je edinstven primer v blodničavi zgodovini, na stenskih koledarjih, na koledni post, ne res. Zvezdar Vladimir je tudi bil eden izmed njih, je že napletel zvezo z enim izmed njih, ki so se pogreznili v molk in kolenčili živino. Zarodek Jon je izšel kot edini svojega rodu iz koncaste volne, je proso v kope deval, vsem je nasul kopo mero življenja. In žitni hrošč Ikar je bil v hroščevem letu, ja, vek v podstenju se je dvigal proti naukom, k hrumenju in žuželkam, vmes je bilo edinole pogrezanje, ja, kramar Minotaver enkrat hrustne, pa ga ni več, ja, poživinjenec Minotaver je nazobčal zobčenike, tržil je v poljski umivalnici, mrtvorojence je razrešil službe, kašljal je, da je rigalo kakor med rezgetom strojnice, ko v strelski etudi. Ampak začeti je treba pri abecedi, če so glasovi lepo zloženi v besede, katerih telo je dobilo noge in se odpravilo v jezik, tja, koder so se njega dni neutrudno tkale misli, ja, ko za stavo, ko tkivo na statvah. In jezik in duša sta bila na eno brdo tkana, zakaj tkanje mreže je pretrgalo tišino, prastaro smrt. Ampak hvaležnega strojčka breznogca ni tiščal čvelj, niso se mu majala tla pod nogami. In če je bil zmotni kolobar tkalski vozec in so bile stene tkalske statue, da je med njimi pretkano drsel invalidski voziček, tkalski čolniček, ali če je, kje že, tkal ptiček in čriček Ikar svojo pesmico, če so se breznogčeve noge sprevrgle v živčno in odrezano tkanino, tedaj se je vrtela tudi breznogčeva duša, tkanina sukljanka, ja, njegova živčna tkanina se je ujela na tkaninsko mrežico, da je potem strojček Veselonc, sicer ponavadi taka tur oba, tleskal z jezikom in pletel tonsko tkanino, ja, svojo dušo, tkaninast papir je prižgal bolj priložnostno, prvokrat že dočista precepljeno,

do zadnjega vlakna je tlel v strasti in s stenjem, ker ni nikoli tiščal vrat, ja, besede pa kar tišče na jezik. Počepa Erinija bi ga lahko malo tišala, če se je drl ko da bi ga iz kože drli. In besi krvوسي, peseta ščeneta, so pomigali z repom, češ da razumejo, odtrobili so znak za počitek, ja, zastrupili so se z dražljivcem, ali bi si kdo mogel misliti kaj takega, ja, kaj tacega, tace proč! Nihče si ni mislil o breznogcu užgecu kaj takšnega, namreč da je bil bolj tajni družabnik kot talec, bolj tankoprst ko tankonog, ja, tiščal se je trnjulčice Erinije, trodne kobile, ko vezno tkivo, ja, tanjši jok kakor smeh! ja, vsi so tiščali ob tla, tiščalo jih je, tiščalo na potrebo, ja, vsakomur po njegovih potrebah in otrebkih! In včasih je, tanek ko prekla in jetika, takalil s svojimi invalidskimi garami kakor v zibki, tenko uho bi zaznalo takanje kolesca, ja, tačas je bil breznogec menda še bogato nogat, lahko so ga bili preobuvali in si je z zajcem sezuval čevlje, ja, ampak pesjani zajčarji so zavohali njegov zajčjak, so mu odstrugali in objedli noge, ja, tako živina mrhovina objeda mladje, ja, da se je kar zaiskrilo, potem pa so se napodili in so ga napodili in pregnali v škrapasto globačo, v zaigrano podtalje, v zaigrano posestvo blodišče. Tak bodi pameten, tak povej že, breznogavelj zahvalibogca, tak nikar ne vpij, tak nehaj že, kaj bi vsakič zajavkal od bolečine! Take je uganjal, tak tako, tako, da nikoli tega, ja, tako je na svetu, pa taka tema v podsvetu! Kam bi le oddrsal, oddrajsal, do katerih prepovedi, s prepustnico in brez, ja, prepoved izhoda je prepoznala sled, kolesnično preprogo, ja, kam skoz uradne in javne tajne, ja, tajne prepovedi, ja, pesjan volkodlak, ta lepo daj, ta lepo tačko! Ampak breznogec malic ni vedel za red in snago, snedel bi se od jeze, kadar ni smel napenjat ikavskega snutka, obračat jezik. Ja, tako pozno, kar tako, čeprav ni bil sam na sebi kar tako, tako

sam, ja, imel je ugreto os, ja, kaj bi s tako oseklimi žganci! Tipalke so zunaj že trkale na duri, tam naokoli po talnih Žlebnikih in po talni vodi, ki je krepnela v talni led, podobno tako kakor breznozec osamljenec, ja, tekoče gorivo je teklo po tekočih številkah še takrat, ko se je breznozec, oropan vseh časti in lepot, poganjal zdolaj z invalidskim prekucnikom naprej, tekmoval pri zlati, vlačugasti Eriniji za njene orokavičene roke, ja, zastonj je dobival, zastonj tekočo vodo, tekoč zrak, tekočo hrano, da so se mu opriščila usta. Nikdar ni plesal okrog zlatega teleta ne okoli vola Minotavra, ja, ni se vozil po kupčijskih opravkih, malo si je opomogel od strahu, ja, kar reče, ne oporeče, ne res, hudimar hvaličavec ni trgal telečjega mesa v medsebojni oprasitvi, nikogar še ni bil udaril s telegom po glavi, ja, samo invalidski koleselj je kdaj pa kdaj telebnil, kakor je dolg in širok, pa obstal mestoma kakor v talni telovadbi, duh mu je ostal temen, a, kaj, tema poka! V temačnem blodnjaku zverinjaku se je temnejše breznoččevo bebljanje spreminjalo v krvničke, ja, teknilo mu je, kako lepa je temnica!, ja, kakove so te besede? Celo temnikasta koža je zablestela v tančinah za tančicami, ja, previral se je na invalidskih kolcah, ja, prevrnjen voz ne pride skoz. Zatemnitev prostora je prevladala nad prosto zatemnjenim svetlobnim virom, ja, zunaj so letale leteče trdnjave, so udarjali gladkocevni topovi, samohodni topovi, netrzajni topovi, daljnostrelni topovi, ja, zunaj so polnili topove, zadeli so ničelne točke, domet topništva je dosegel ravnino udarne točke, ja, vsaka oživela ognjena točka je padla, ja, obstreljevali so kar s tal. Ampak nihče ni prevedel, da bojo nesreče, negotovinski promet, nerazsoden nered.

Bes!

Eh, kaj še!

Srd?

E, to pa to, tička devička ni vedela za žerca žreca, ki bi ji pomagal, je govorila nerazumno, neprištevno, neprisebno. Da je kdaj manjvreden Veselonc vprašal po mrtvih? Ja, globnjak blodnjak, kajža vile Erinije, ja, iz groba bi vstala in bi zganjala vražarstvo. Lahko bi ti bila babica, vnetje osrčnika, tvoja lobanjska opna, si je rekla sojenica marioneta Erinija, ja, za las je manjkalo, otroci so bili gotovo škoda zastran zakasnitve. Breznogač hrkavec je čutil, kako gre njen jezik čez semenski mošnjček, kako mu ga vztrajno gosti, dokler ni otrpnil tič pred kačo, ja, čarovnica, slamnata vdova, ni odjenjala, njeno npravstveno spričevalo ga je napeljalo v ustrežljivost, kakor po naključju, ja, skale so se oprstile, že raste na njih, ampak breznogec je oprstenel, ja, nikdar ni izrazil sožalja, povrh vsega je čutil spodaj slaščičarno, žgečkalo ga je, bil je v škripcih s tisto stvarco, in to so olajševalne okoliščine. Njen jezik pa je, ne da bi hotel karkoli drugega, sikal in skovikal, vpijal je, sesljal, njene brbončice so tedaj pripadale njegovemu telesu kot pripada plen ujadi. Če so mu nekoč na drobno kalali noge v okovankah, ga je zdaj napadla nekaka kužna bolezen, da je hrepenel po spodnjih okončinah. Ampak, kadarkoli ga je požirala, lizala in cucala, je bila krivca po nedolžnem ena sama dobrot, ja, zoper veselega Veselonca so prisegli krivo, ne res, pa se je poosebil z nepokornostjo, ti pokora ti! Breznogec brez spodnjega životka se je rad igral gasivca, krivopetnica Erinija pa mu je rajši hladila požarni stolp, če ne ona, krivoverka, pa tudi zarodek Jon in duševno bolesteni pastir Vladimir, ja, vsi so ga ljubili razen sejmarja Minotavra, ta je ljubil predvsem splavljence odpravljence, ja, velikaška živina Minotaver je ljubil mrtve. Presneto je treba biti pogumen od strahu, da bi kar vehal in se vegal,

da bi se končno sesedel od strahu v sesirjeno kri, ja, mladič ni imel sesa, nihče ni sesal pri razvlečeni materi Eriniji, ja, sestradanec je imel sesušene ustnice, sesal je palec. Ampak vedežka je vedeževala iz Ikarovega leta, ljubila je kot bi ptiču žvižgala, včasih je odlašala, ja, scedila se je od hinavščine in scedila je svoje mleko, drugič pa se je kar spojila z napanjačem, z nežnim, a žilavim nateznikom, ja, scala je in je bila zaljubljena vanj, nič si ni dala dopovedati, ampak je dala, ja, sesljala je kitnat drog v enem kosu kot bi hotela pravzaprav temu kljubovati, dokler ni ščurkoma tekla kri. To je imel norček grdobica po očetu, invalidskem huntu, in ni se bal ne čudil, ni se smejal ne hudil, ja, onga je držala krhljavka kurbica v roki in ga ohranjala v dobrem stanju, ja seme ji ni scurljalo skoz prste, ja, motenčka oboževanca je imela za poštenjaka, segla mu je pod pazduho, upoštevala ga je, rekla si je Bolje drži ga, kakor lovi ga, ja, breznogemu strojčku obrabljencu ne sežejo niti vedomci kresniiki do gležnjev! ja, le mraz seže do kosti. Klin je tipal po ustni zagozdi, med sekavci in kočniki, razprostiral se je zapeljivo do novih in novih skušnjav, hotelo se mu je še in še, ja, navrtal je v mlačno grlo, tako vzneseno prijetno je teklo gluho seme, ja, pa breznogec Veselonc ni bil semenišnik, ja, strežajka Erinija pa je bila kakor semenojedka, ja, in ko je brizgnil, je kmalu omahnil, se izmaknil, in v takšnem tresočem razmerju se je hotljivi sebičnici še hotelo, pa je branila svoje stališče, da je treba seči stvari do dna. Zato je zavrženka sprevrženka vzdržala sleherni napad med nogami, znova je vzburla tepčkovno podrast kakor bi se z razprtimi ustnicami začudila OOO, O, zapeljala ga je nekam v svoj grešni, muhasti grmič do posteljice, iskala je studenec z breznogčevo živo bajalico, ja, kakšno izločanje!, ja, ni ga peljala žejnega čez, dobra

smehljajoča miška, muhica, uci ucika, mala mucika, naj ne stresa sitnosti potem! Ja, spol naspol, mesnata mišica se je voljno raztezala v nežno zevanje, ja, spol in to je trajalo kar dolgo, ja, to je močno nočno pitje! Mlela je poskusnega zajčka v podkožni studenčnici, tresla se je ko zajklja. Zvodniško je spreobrnila turobneža sejavca v podložnika, koprnela je po sli kar naprej, ja, naj vanjo štrka, naj nikar ne drka, ja, kdor trka, se mu bo odprlo, kdor črka, se mu bo kožo odrlo! Omračeni osvetljenček je vbrizgaval vanjo tako prožno, škropil je kot bi klal merjasca, in precej bolje mu je bilo, precej ko je bilo vsega konec. Ampak čisto se še ni izpraznil, dasiprav je bil po stiku utrujen ko žalostna žival. Zaradi usluge si ni delal utvar, ni zdivjal ne bezljal in tudi ne bebljal, zdelo se mu je celo prav, da ga prodanka poscanka obiskuje in zadovoljuje v njegovih tajnih prostorih, v skritih koticčkih. Vse je imela rada, vse je imel rad, prav je tako, vsi so se imeli radi, radi prav zares v breznu Vesloniji! Ampak pljuvač breznogec je to počel zmerom na invalidskem prekucniku, negibno je sedel, kadarkoli se je lahko tudi nekoliko dvignil in spustil, ja, lepa počepa ga je le malokdaj privzdignila, kar zvekla se je nanj, vlačuga vlačugasta!, prenekemu je povedala, da je breznogec Veselonc božanski, dasiprav preobčuten za bolezen, ja, dosti ga je prenesla. In pastir Vladimir je vedeževal iz zvezd, slutil je vesoljne semenčice, ja, celo Jon jajčece je preobračal besede in je premislil, preden bo pred seboj zagledal predhlevne predavatelje, ja, zarodek Jon bi predeval breznogca prednika z invalidskega vozička na invalidski voziček. In vsi so predložili onstranstvo v potrditev, tisto predpotopno žival, ki se je čisto predrugčila.

Bog je bil nag.

Orjaki, obnožna ovčja volna, predsedniške volitve pa so se izvotlile, ja, breznogcu ubogcu bojo spet predrobili žile in kosti! Glasni tek, tako se je ganska pokora utrudila zares, ali pa je ždel, kuščar v sončni omaki, ja, kako si je predrznil kaj takega storiti, taki postopki! Bi prej ukrotil divjakinjo, nežno predstavnico predpostnih časov, ko so se začele predporočne priprave, ja, kaj bi s cunjasto lutko Erinijo?! Jezerska slanica, ognjeni jezovi, ukazni jeziki! Ja, v blodnjaku zverinjaku je bilo prostora za vse in za nikogar več, detežerec Minotaver je dobro precenil predvidne stroške za mrličke. V domišljijško pravljico so se vrinile mahedrave podobice na veliki razdalji, dovolj točno nameščeno in zamotane v čas in prostor, ja, v daljavi, v dolgih, blagih pogledih so se zapirala onstranska polkrožna okna, ja, vsi bi morali jest in pit, ja, zbogom neizkušene sviloprejke, smešne, polkrvna pasma, tam, kjer delajo na šiht od petelinjega petja do brlivke, tam na strnišču, na koruzišču, v vinogradih, tam, kjer zapirajo nogometna igrišča, kjer mečejo breznogec ven! Ampak breznogec Veselonc je imel na voljo še zbirni jezik, varoval je poboljške in ugled, potem ko je v posodi klompala usmrajena kri, ja, gledal je navšvic, ker je zaman upal, da bo skakljal kdaj vsaj po eni nogi, da se bo sezul z zajcem, ja, vse je bilo določeno že vnaprej, zgodilo se je, kar se je zgodilo, ker usoda, ljubi mrzлак, so dejstva! ja, imej mrvo pameti! Komu naj bi poslej še ukazoval invalidski koleselj, kam bi se podal vajeten očka, če ne bi bilo očetnjave in zunanjih pomožnih služabnikov v službi oboroženih sil, ja, če ne bi bilo službenega orožja, ki naj brani zaledje, oporišče, prostor in neodvisnost!, ja, kako neumno in blazno pa so mrmravci mrnjavci zavračali pesjansko pomoč, ja, invalidski voziček bi se kar odpregel, zavore so mu včasih

odpovedale. Ampak breznogec jezikač ni bil kmet, ki samo jezdari, pa slabo gospodari, zmeraj je še pravočasno slutil smrt in nesrečo, ja, orjaški pesjani čuvaji, takile jerobi, so renčali kratko in jedrnato, zunaj so imeli odpadke pri klanju in je meso mrgolelo od črvičkov. Breznogon potegon je bil pripravljen, lepo je prednjačil, nič se ga ni dotaknilo, pihale so druge sapice! Še čudoviti, pernati Ikar si je počesal puh in perje, migal je s sinjimi krili, njegov besednjak je bil lepo urejen po gnezdih, v času gnezditve je zaplaval hrbtno in vodoravno do konca, čeprav na koncu sploh ni bilo konca, samo skrb in petje in ista tla, ja, kaj bi tak Ikarov let, kaj neki bi njegova krila? Zastonj je vzletel, mladi gnezdnik, da bo kdaj odletel, ja, na tička Ikara bi streljali ko na glinene golobe, bi mu zunaj pognali kroglo v glavo. Nemara bi zunanjike krvnike navrtal za denar samo sejmar Minotaver, pa še takrat bi goniči biriči golčali in bi si obuli golenke in bi izzvali sovražnikov ogenj. Ja, pri tem je semenček Jon nekolikanj zadrhtel, upal je pač, da bo šlo vse kot po maslu, da se bo rešil zdruzi in priplaval ko jedilno olje na površino porodnične vode, ja, približno je imel prav. Ampak breznogec Veselonec je vkljub ugovorom odraščal učinkovito, bil je mladorojenec prvorojenec, skrbno je varoval svoj videz, strojni jezik. Kaj bi naposled sploh z malopridnico razuzdanko Erinijo?, ja, saj ji ni mogel pobegniti, njena pohota je zbujala polno modrih izrekov, ki so prešli v pešpot, tja pa zmešanček obešenjaček ni mogel, ja, ostal je čisto sam na izhojeni poti, sam in z vsemi, zmotni kolobar je pripeljal zmeraj na začetek, tako torej. Gonoben. Ne bo nog?

Pot je šla tja.

O, pa nič se ne ve, kam.

Tja, na tla.

In breznogec hahljavček jim je hotel vsem odtrgati ušesa in jezike, da bi nanizal na svoj invalidski voziček le govor in posluš, ja, očka govnjak se že ne bo upiral, ne res. Nasmehljan Veselonc bi nato čepel v kotu, zatem bi prežal in zatem opazoval, kako migajo jeziki na priklopnem sedežu, kako poskušajo jezikati, govoričiti, tleskati, čeprav odstriženi, zunaj ust. Ampak uhlji bi kakor školjke še ujeli kakšen zvok. Vsakič bi položil na invalidski koleselj hudoben in strupen jezik, ja, če bi bil kdaj breznogo zunaj, če bi ga pustili ven med redarje v konjušnici, med končno odločitev, med kolensko plazenje, bi s svojim dobro nabrušenim jezikom rezal pesjanom telebanom iz gobcev njihove ohlapne jezike, jezike do popka, ne res, mlaskal bi z jezikom, za zajtrk bi si lahko bil omislil jeziček nabojnika, za obed poveljevalni jezik in za večerjo branik z jezičkom, ja, južinal bi vmes še jezik duhovinske, poklicne in redne vojske, jezik kopenske vojske bi papcal, grizljal bi jezik stalne vojske, s svojim dolgim, ostrim jezikom bi se ves čas dotikal tudi jezika pri piščali, ja, jasno bi piskal v lahkotnem jeziku. Tedaj mu na koncu jezika ne bi šlo z jezika. Ampak tak breznogavelj ni orobkal niti koruzo, osle je kazal vsem morebitnim napadalcem, vsem šolskim, tekmovalnim padalcem, ki jih je pograbila padavica že pri odskoku, ja, bil je pravo ljubko jezikalo, jezljal je, piskal in sikal kakor kača in plamen, v njem je gorelo od bolečine. S svojim hripavim jezikom jih je znal ujeziti, to pa to!, da so zunaj kar postavljali postaje za zbiranje padlih, zakaj tudi oni, vedomci volkodlaki, če je mogoče izpustiti jezikuljo vlačuljo Erinijo, so bili nagle jeze, ja, jezili so se čezenj in čez njegovo pohabo, ki so jo nekoč sami zakrivali. Ampak breznogec jeznoritec je bil nagajivo preveč samsvoj, pulil jim je jezik, ne da bi sam vedel kako, jezik, ki so ga kot

treba drali za zobmi, pa ga ni nikdar izpulil scela. Tolikokrat so prilezli na jezično površino, nikoli jim ni bilo dovolj, ja, po jezikih so vlačili lajajoče ukaze, jezični otročaj pa je imel medtem na koncu jezika vsaj zlog. Zmajal jim je jezik, iztegnil je jezik!, je že moral iztegnit jezik, preganjalo ga je, a to je bil samo cepet, tepec, cepet samo! Kajti sprva so bevskali in revskali, potem golčali in renčali, zatem so režali in lajali in tulili in zavijali, en sam režeči lajež jih je bil, ja, breznogec paglavec pa je rad jezikal. Saj so zunanjiki krvniki, tolovaji mataji le stresali in brzdali jezike, ne res. Njihov nekdanji prišepetavček breznogček jim je že kdaj trgal jezike pri čevljih, menda si je predstavljal, da se tako pritipa do jezičnega korena. Ja, bili so kar užaljeni, raztezali so prve bojne črte, ker jih je jezikač Veselonc potegnil nekoč za jezik, za njihov robot in okorni, že docela rokovnjaški jezik, s katerega so že davno sami ostrgali vsakršen domač materin jezik, ja, nič mu niso pozabili, dasi so nanj pozabili, z njim je bilo tako ali tako nekaj narobe, ne res, bili so brez jezika, zunaj so odpirali vrata na harmoniko, igrali so na harmoniko, bali so se ga jezikavega, če so se sploh česa bali, ja, pač niso imeli nobenih zavor, ja, na srečo je bil oni milček dovolj nor, da je priznal vdajo in ni pritiskal na petelina, ne res. Zato so slučajno naravni jeziki dihali vsak zase, so spreminjali zapise, nikoli pomen. Celu breznogcu polnokrvnežu, malovernežu je na hipe zmanjkovalo jezika, počenši od prvega ostreha vdiha, ko je zavekal, in so mu že hoteli ukrasti njegov jasni jaz, ja, njegovo bitje je poslej hotelo pobegniti iz njega, ko so se besi džauri pojavili v prislutih kar znenada, huš! Vedeževal je iz svojih črt na roki, ki so se premikale z invalidskim kolesljem vred, ja, ampak po koži je bil ves modrasast od udarcev, same take črnivke, ja! kaj pa je segal tako

zvedavo, mrnjavo po zvezdah! Ja, enkrat so že stopili jezikavljju breznogavlju na jezik, ampak niso uspeli, on, bacek pacek, je našel odgovor na vse, njegov lažni jaz — njegova osebnica zase je vrtel molilne mlinčke, ja, je momljal sam vase, ropotuljil je in se čudil vsemu, kar je bilo zapisano v zvezdah. Zverizenec, križanec med stvarmi in seboj, on mo krač posranec je odraščal še v jeziku, z njim se je oblikoval in izoblikoval svet, ja, same prstene reči, tja čez bi prejadral, bi ga možganska kap, bil bi slamnat možic na slamnjači, tako daleč, kolikor bi ga zaneslo, bi se znašel na jezikovni meji, bi izkopaval besedni zaklad, klicali bi ga s še vse drugačnimi vzdevki, ja, nebo se je modrilo, v škrapasti globači dnjači pa ga ni modrilo, kaj bi pravil pregovore, ja, podtalno blodišče ni letovišče, ni sodavica ne davica, kako drugače, ne res, posebna vožnja! Ni mogel oditi, to je bil njegov blodnjak zverinjak, kjer ni bil doma. Čistuni begunci so ga hoteli izgnati odtod, le da se mladič petpedikun ni boril ne bežal, bil je zvest pesniškemu jeziku, ognjevitemu predenju, ogljenemu motvozu, takoj takoj, je predel in tuhtal, ja, je bil pri vezilji Eriniji za moža pri roki, morda pa je imel ves čas mošnje pod očmi in molkove jagode v zobeh, ja, v lep močnik je padel, nič ga ni izučilo, ampak, kakšen kamen modrosti, kakšen zgovoren molk ne bi bil odveč, ne res. Ampak zunaj so molili jezike iz gobcev, molili so malike, njih besni, popadljivi, renčavi jeziki so se kar sušili v varnostni službi, na obveščevalni upravi, v uradni tajnosti, ja, obdajali so se z žico, občasno opazovanje je nadzorovalo občasne izpade, pa res, breznogec mlečnozobec je medlel v taborišču brez žice, v luknji brez vhoda-izhoda, v brezdušni, osiromašeni praznini, tolikokrat je krvnikom krvolokom odrezal jezik, in so goltali za pest velike cmoke, morenski drobir, kroglaste

pete, prebojne in strupene krogle, ja, in so požirali svetleče in lesene in zažigalne krogle, ja, in so izstrelili v svoja žrela za dober tek lahke, protioklepne in topovske in puškine krogle, ja, celo krogle z iglicami, že je bil čas oditi. Ja, motnoba pred očmi, kakor moten blesk stekla, kakor dim, ki se mota pod krpljami, ja, ognjeni krst, zunanji krožni ogenj, vzletišče na krovu, krožne tarče, krožne žage, ja, molednik kolednik se je motil o njih, če je upal, da se bo končalo, da bo sploh kdaj konec ognja, obrambe, da bo konec nadomeščanja in lažnji sprednji konec obrambe, tak je bil on, breznogec Veselonc!, ampak prazen Žakelj ne stoji pokonci, ja, sploh mu ni padlo na pamet, da bi se kdaj vrnil iz zmotnega kolobarja vojak z jezikom za zobmi, ne in ne, motovnilo se mu je v glavi, nekaj se mu pač zmerom mota po glavi! Kaj je mogel za to, če so režali nanj kakor v uradnem jeziku, če je bil jezikač molčečnik. In ko bi se tudi vrnil iz svoje, samega sebe polne praznine, bi lajali nanj: Tišina! Mir! Prosto! Pohodni korak! Polkrog na levo! Postopno! Po vrat! Strupi! V tek marš! V dir! Stoj! Naprej marš! Mirno! Strumni korak! Prosti korak!, ja, in bi korakal iz prostosti v prostost, na roke bi mu obuli volnene zimske nogavice, da bi hodil po rokah na vojsko in v telovadno društvo, ja, bil bi ustrežljiv snaživec čevljev, ja, bi ga z motiko ko po gnojni gredi, bi ga zapustili na stojišču in med plavži, ja, novačili bi, izurili bi novinca svetohlinca, na rami bi nosil puško, čez oblačilo bi nosil orožje, ja, nosil bi zasilna nosila, ja, nič ne bi nosil, kvečjemu bi vrval in žvrkljal, lahko bi le culi ob mrliču, najbrž bi samo zaigrali pogrebno koračnico in bi na mrtvaškem odru, kot sicer vsi mrliški pesjanski ogledniki, prisegli večno zvestobo, ja, prisegli bi po svojih duhovinskih pravilih, jamarčka breznogca bi že vnaprej proglasili za mrtvega, in bi si na

žalne obleke pripeli žalne trakove, ja, žarišče odpora, bojev, obrambe! — V tek, naprej — marš!, — o kako blagoglasen jezik, ne res. Njihovi jeziki so bili pravzaprav njihovi podočnjaki. Ampak breznogec Veselonc je ostal breznogec, na uho se mu pele sekire, vrgel je ven stopalo z zatikom, vrgel jih je ven, pa ni vstavil niti zagozdo, ja, v blodnjaku zverinjaku je ostal s klepetuljo, baburo žaburo Erinijo, ki je imela žabičaste vime pod modrčkom, ostal je s pastirjem Vladimirom, ki je klatil z neba srečne zvezde repatice, pa z zarodkom potaknjencem Jonom, celo z mogotcem Minotavrom, ki je računal na davčne olajšave, ja, od zunaj pa jih ni bilo nič slišati, ja, nekaj je slišal zvoniti o zunanjih volceh volkodlakih, kar se da se je potem brž zamolklo potopil vase, momljal predse in v brado, jezljal je in vedno znova je vsem kazal jezik. Sama ušesa so ga bila, sam jezik ga je bil. Malinast jezik jim je pokazal, takšen dober jezik v nemem in živem grobišču blodišču, med motnimi obrisi spremljevalcev, ja, takšen jezik, prpikan z bucikami in kakor bi kdo motljal motek svile ali sukanca, ja, v mokrotnem svetu podtalja, ja, kaj pa so ga morali k delu! Okrepenel in okamnel in popolnoma nor je že položil orožje, je položil kaj na stran, jih je že imel za ušesi, čeprav so zunaj od zunaj gledali zunanje zadeve, gibljive cilje in gibljive bolnice, tukaj, v škrapstem podsvetu, pa je padavec doseljenec delal, kakor se mu je poljubilo, in govoril na znotraj. In znotrajšnji jezik je preglušil zunanjega, pa ga je tako zamolčal, ja, v notranjščini je gimpelj gepelj nastavljal ušesa le notranjosti, ja, mrzil jih je, ki so zunaj nosili v čevljih notranjike, ja, na moč je bilo mrzlo. Drugega vozlastega, zmotnega kolobarja, kakor blodnjak zverinjak, sploh ni sprejemal, vse bolj je bil pogreznjen vase, pogreznjen je bil vse bolj v tuje, obubožano telo,

tega pa ni mogel razkaditi. Breznogec pohaba, breznogec baba, breznogec, pokvarjen vojaški računalnik, breznogač zavrženec! Da mu je le prišlo, dasiprav brez nog! Da je imel tak jezik!

He, ti tam!

Gre?

Naj bi se kar razkadil ko dobra volja, ja, naj se mu glava razkadi, če je že razkazoval svojo revščino, razkladal sanje v razklanih mislih, če so se mu usta razkleščila, ja, nikoli se ni razkoračil pred kom, ampak se je le čveka klepetulja Erinija razkošatila pred njim, svoje grudaste grudi je še skrivala pod nedrčkom, ja, pijanka modrijanka se je držala ko mokra kura, ne res, se je držala na možilo, ja, družica predica Erinija se je razkazovala v vsem sijaju, ja, razkričano babše, odpela si je steznik, razkrila je svoje vroče, zdravo in zlato srce, svoje špice bradavice, pa brez razloga, ja, razkrinkanka je vse razklepetala, ja, v razkošnem spodnjem perilu se je razkrila v svoji skrivnosti, kamor je zafecljano sicer veliko tajnosti, kocin in nitk. In moč je dobilo peruti, podplat je obtežil korak, ja, korak je obtežil podplat. Ampak razkolnik razklanček bi se bil očistil v toploti in svetlobi, v višinskem soncu, razkotalil bi obroče jaza, da se ne bi v tesnem telesu razbohotile bolezenske klice, pa čeprav bi jo staknil v vrtoglavici in kotalenju, v tuji ščitasti duši, v tuji ščitni žlezi, ker so ga gotovo poznali živega. Reci in pojdi, pa nimaš nog! Menda z njim ni bilo nič narobe, joprijemal se je kolesljevih ročic, ki niso nič slabega, ja, ampak očka, invalidski voziček je nosil na štiporami breznogčev jaz, medtem ko se je breznogavljevo telo plazilo za njim, ja, invalidska derca je tekla sama od sebe, nezaustavljivo, nesrečno, nesramno, ja, ampak nespretnož Veselonc je imel neranljivo telo, ne res, opiral se je na komolce, da bi

dosegel kdaj svoj jaz na invalidskem prekucniku, hop, in če je tudi splezal na invalidske gare, je padel mimo blatnikov njegov jaz, kajti jaz in telo ne moreta biti na istem mestu, kaj. Breznogec nestalnež je imel invalidski voziček, invalidski voziček je imel jokca breznogca, ja, imel je lep rešilni voziček, invalidsko cizo, očetnjavo, ja, invalidski furgon je imel lep! In ko je poljubil nesramežljivo žensko, bolj po nevezanih cenah kakor zastonj, je neutegoma in nezadržno in v neomejni zvestobi in neizrekljivo in nedosegljivo, še nedolgo tega nezmožen plačati in nezapopadljivo srečen in nespodoben za vojaško in za kakršnokoli službo, ja, je neprištevno nergal, ja, sama nergavost ga je, ja, tako nepristen, neozdraven, neizkušen! Kdo je tedaj komu prisluhnil, kdo koga ovohal, kdo je komu pogledal v srce, kdo je komu otipal utrip, kdo je koga okusil?, ja, breznogec mumija je kaj okusil, je že kaj pogledalo iz rane, je kaj obohal, je čemu otipal dno, je že čemu prisluhnil! Ušesne školjke so poslušale stene, stene so poslušale ušesne školjke, nos je ovohal nos, jezik je govoril jezik, odmev je šepetal krik, ja, v blodnjaku zverinjaku je bil škrapast podsvet, v škrapastem podsvetu je bil blodnjak zverinjak. Enako se mu je godilo, če je godljal, drugače pa, če je bebljal, ja, kar tako mu je prišlo na jezik, karta, ko jim je pokazal vsem svoje karte, ja, sam je bil kartna podobica zlobica, lahko so ga privzdignili, mešali, metali, založili, ja, takšnega asa, dobro karto. Gotovo je potreboval pomoč, ja, potreboval je gotovo pomoč. Moč.

Oplitveli glasovi. Pahnjenec opahnjenec je vsakomur kazal modrice maroge, ker ni smel biti otroški ne privit k materinim prsim, ja, mačeha Erinija mu je bila kakor polsestra, ljubil jo je, ubil bi jo. Češplja čeljustela,

tudi zunaj od samih vrat ni bilo vrat, nič ni lusknilo ne pljusknilo, vsak volkodlačji vrat se je sklonil, obrnil se je v klavniški hodnik, v vibo, kajpa, koračnica in pohod gresta dotod, koder hrsknejo noge, hrsk hrsk, obdelava ranjenca pred ognjeno zaveso se je začela, dvignili so nosila, cev in zastavo, ja, ampak spodaj je hrumul hudikov voziček ko voda čez jez, jočetovsko je hrumul čez brezno, pa je bil žrtvica breznojec pri kolkih hrustančna!! Hudina tujina ni šla iz njegove glave, kako bi tudi mogla? Goniči bevskaci so zunaj hrastljali hudoletno, pač še niso prišli k sebi, eni pred časom, drugi za umom in peketanjem, tretji snubci, ki so dobili pelin, četrti s pelinjenimi semiš čevlji, ja, začeli so čakalno, na črti čela, pa tudi izza ovinka. Falot breznojec je dvomil o vsem mešanih občutkov, ker se niso nič dogovorili, niso se dogovorili kar tako. Ubrisanec izbrisanec se je izbrisal sam, ja, saj zunaj še zdaleč niso bili dovolj prebrisani, da bi ga priznali za vodjo varnostnega okoliša ne za vodnika stražarskih pesjanov psoglavcev. Pobrisali so jo. Priznali so krivdo, ampak niso ga priznali za svojega, niso mu dali nog za priznanje, ker se je šlatek Veselonc še komaj vlekel na invalidskih garah, v tem pa ni bilo nič izjemnega in nič privlačnega, ja, samo svojim sopotnikom je od časa do časa privoščil lep pogled. Živel je za silo, zunaj pa je bil sleherni ukaz moč zase, ja, vedomci kresniki so ukazovali samim sebi, osvetlili so okolico, šli so se med drugim okopno vojno, bliskovito in za vse večnosti pravično vojno, ja, v bratomorni vojni so se šli malo in obrambno vojno, so se šli osvobodilno, osvajalno vojno, ja, vsepesjanska izčrpavajoča vojna, carinska in gospodarska vojna, splošna vojna naj gre nekam!, ja, ne gre lahko, pa le gre, to breznojecu protinožcu ni šlo v glavo. Privolil je v preganjalno blodnjo, v privoz na pod, privozil je s pridvižnimi

ročicami na invalidskem huntu do dna, in si še ni privozaril noge! Pa zakaj pa zato. Čuden je bil, vse svoje razsežnosti je razdal, ja, šlo je hitreje in vse bolj vrtoglavo, vse bolj breznoogo, zlata in pozlačena prilježnica Erinija je prihajala in odhajala v Žaklju, iskala je še druge mamice damice, da bi se vlegla na breznooga in bi mu izcuzala rano in mozeg, ja, cipica bi navrtala še kramarja Minotavra za denar, iz cekinov bi imela ogrlico, njene prsi bi bile gazelice, njena usta grozdni sladkor. Ampak breznoogu kinkavcu niso stisnili noge v klado, niso jih položili na klečalnik, ne res, še sam ni verjel, da sploh živi in da je, ja, nikakor ni mogel verjeti, da sploh obstaja v blodnjaku zverinjaku, ni vedel, čemu so se mu vsi rogali, največ pa rogač barantač Minotaver. Ampak ves denar je razfrčkan, razgaljenka Erinija se je razgalila do dna duše, razgalila je noge, da bi prerokovala iz dlani, iz trebuha, iz tičjega dviga, iz kože. Nič od tega ni doumel bolni, preganjani Veselonc, sem pa tja je samo začeblijal in čečkal z nohti po koži čudna znamenja, nič čudna, čečkal je glavonožce in hišico iz bičja, ki jo je bilo mogoče videti z vseh strani. Prerokinja Erinija je razumela. Iskala je dvojnico, rodila bi dvojnico, ampak ni rodila nikogar, ogledovala se je v ogledalu, bala se je, da ogledalo ne bi kam odletelo ko Ikar krilatec, ja, segala je breznoogu gostoljubnežu pod pas, čeprav ni nosil pasu, ja, milostljiva gospa vlačuga, gospa zdravnica za gostaške navade, je pokazala svoje mične veščine, gostiteljsko prijaznost, gostoljubno je gostolela, ja, pri njej so zmerom gostovali, so se gostili s pečenko, in pečenka jim je šla v gosli, ja, mladim jerebičkam tičkam nebesa godejo. Ja, gostačka Erinija se je že našminkala po prsih, žive barve so vabile na gostijo, ne res, kar je rekla, je rekla, kar pekla, spekla, odslužila je svoje, ona je imela vojaške izkušnje, saj je

svojčas hodila z vojaki vseh rodov, ja, se je igrala rodovske vojne igre, ja, toliko da ni bila v vojaški službi, toliko se je razdajala, ja, in ne le za enkratno uporabo, marveč je v postelji razorožila vso oboroženo in stalno vojsko, so jo oživljali z umetnim dihanjem v umetni megli, ja, pa ni dobila niti čina, ja, umaknila se je brez izgub, kaj pa je niso upostavili v čin, ja, v prisilnem umiku je šla v blodnjak zverinjak k breznogcu Veseloncu, in v podtalnem podsvetu mu je poselej posebej kuhala, ja, posiljenka usmiljenka je poskusila na slepo, poslabšala se je v ljubezni, odkar se je zaganjala ko sanke v posmuku, ja, je že pošeškana! Ne, nič ni kuhala, ker ni znala. Zlata pa je bila kljub temu. Kdaj je že bilo to! Je mar pozabila? Ja, ampak zunaj so še zmerom neslišno uničevali straže, sovražnik je uničeval sovražnika, ja, mladi in stari volkodlaki so se uničevali postopno in množično, vsi so namreč imeli ogenj za uničevanje večnožive sile in bojnih sredstev, ja, uničevalni bojni strupi, uničevalno orožje je uničevalo v naletu in po delih, ja, cinasti vojaki volkodlaki so uničevali še najbolj pehoto, uničili so oporišča in postojanke, vsak cilj in vsako stvar, ja, uničili so vsako gnezdo in posadko, pa zakaj, pa zato, da bi preživel, sila se je uprla s silo. Ampak gradnja zaklonišč pred jedrskim uničevanjem je gradila vrsto zaprek in utrdb, vodniki godbe so mahali s poveljniškimi palicami in palicami tipalkami, celo v pouličnem streljanju je bilo mogoče slišati znak s trobento, cin vnic, ja, trobili so kar spotoma budnico in povečerje, ja, lesena kopita so udarjala v rame, ja, prislonili so kopito h gobcem tik volčjega žrela, priklopili so zlozljivo kopito in ga raztegnili, če pa so si prišli preblizu, da bi se kdaj spogledali iz oči v oči, bi razganjali vrste s puškinimi kopiti, ja, saj so si najrajši ovohavali riti, ja, pesjani ritolizci so si lezli v hrbet, mlask

mlask, ja, zaledna oskrbljenost je ustrezala njihovim predpisom o mazanju, pa tudi varnostnim predpisom, ja, vsak pratežnik krvnik je lahko postal pesjanski voditelj, vsak duhovinski odposlanec je lahko postal prisklednik predsednik volkodlačjega odbora, le da je vzdržal odbojni val v odbojnem zaklonu in da je pomahal na očiščevalnem delu, ja, samo da je očuval kopito z odbojnikom, ja, in spet so vsilili svetu svojo obliko, obliko vojne in spopada, ja, samo v mlinu se dvakrat pove, ne res, oblikovali so smerni in osrediščeni snop krivulj, sneli so vratca in ojačevalnike, puške in čelade, sneli so nož s puške in so šli tudi zahrbtno na nož, ja, v plinskih in spominskih sobah so nosili službena znamenja, streljali so z nožič in brez, in kaj bi jih ustavilo, kaj njihova nešetokrat prestreljena telesa, ko so vendar bili v gostem dimu, ko pa so bili iz dimnih zmesi, ja, vselej so se spremenili v dimni stožec ali v dimni steber in dirjali in dirjali, ja, oddelek, v diru-zbor!, ja, sovražnik od zadaj — v strelce! Ja, ampak razuzdana Erinija je bila predana zdaj edinole blodnjaku zverinjaku, ja, nemara je bila svoj čas tudi ona pesjan volkodlak, je mahala po zgornjem svetu z moškim spolom in onemogočala nasprotnika, morebiti je imela prej zunaj umetna spolovila, velikega cepina, nič se ne ve, ja, ali pa je bila zgoraj med klavci psoglavci le prodana pesjanska kuzlica, ja, res je bila, bila je piokin dim. One breznogo se jih je prav zato bal, kaj pa so storili njegovi nevestici, njegovi pocestnici, da se ni mogla spremeniti v moškega, v najbližjega bližnjika, ki bi se mu prijateljsko toplo približal, ja, kakor da je obsojen na prijateljico Erinijo! Ampak tudi to je bilo že daleč, že daleč je bilo. In se je mar lajdra Erinija priporočala, in za kakšen sram, za kakšno ceno? In nihče ni pazil na klepanega krmežljavčka, ki je odmrll svetu, ja, na prošnji

in mošnji svet stoji, ja, na naglem je zbolel, imel je bolezen na duhu, nor je bil na izračune, pa ni znal šteti niti na prste, ja, na smrt je bil utrujen, ja, samo sopotnikom dobrotnikom na ljubo se je držal na smeh, potem ko je na smrt bolan pozabil na dom, ja, za zmeraj je bil osamljen na sprsteninastih tleh, na dnu, in ko je bil na tleh, se je tudi on spreobrnil. Spremljevalce je uvrstil med spreobračevalce, ja, v blatu je uveznil, namesto da bi uskočil ven k sovražnikom krvnikom. Vsem je bil na uslugo, v mraku se je usedel ko na sonce, ja, celo blodnjak globočnjak se je usedal, zaudarjal je po krvni in scalni usedlini, ja, stene so močile, če so bili sploh kje kakšni zidovi. Ja, šlatek breznojec je bil na invalidskem vozičku sorni jezik, premlatili so ga kakor snop, smical je ko žito.

Kaj žit, kaj zrn, kaj zob!

E, tja!

E, tja ajte, hajd, vsi besi krvosesi, tja v mnogokotnik, kjer čakajo vozila za oskrbo, oskrba ranjencev in gradbena oskrba, kjer je vse namenjeno za boj, ja, mogoče je nastaviti daljin© na merilniku, medtem ko so pred očmi leteče mušice, namerilniki za neposredno streljanje. Kamniti namet pač varuje namestitev orožja in opreme, bočni zavarovalni del, del poleta in del razporeditve, ja, izvršilni del vsakega povelja že sežiga žito v snopih. Zunaj so imeli tajne delavnice, puškarske, orožarske delavnice, v brezvetrnem vremenu so za vekomaj služili pesjansko vojsko, vidoma so trosili kositrno zaveso, vsi hkrati kvišku, ritenski so merili dolžino zračnega trupa, ja, daleč so bili v zvezni predhodnici, vse več jih je klalo, vse več je bilo poklanih. Krožne žage so cvilile ko pesjanski volkodlačji gobci na duhovinskem kresniškem žalovanju, število žrtev je naraščalo, ja, zunaj je bilo mogoče samo tvegati in žrtvovati in izgubiti življenje, ja, pa je živa sila

obstajala zaščitena kljub smrti za večno. Breznogec breznogček pa je spodaj hrepenel vsaj po oprijemalnih nogah, po veslastih, plavalnih nogah je koprnel, rad bi lahkih nog naokrog, ne pa na invalidskem koleslju po podtalju, ja, bil bi žogobrcar, ja, morda je res nadlegoval svoj ništrc pod trebuhom, bil je v enem svojih razpoloženj, ja, je nosljal, je zbiral novice o tekmah, noroglavec motovilček je čakal na zadnja strašna sporočila, na vesele brezžične novice, na pomembne izjave je čakal, ja, v nevoljni nuji in ne da bi sam vedel zakaj, je celo nekajkrat nastlal visoki živini Minotavru, ja, navijač navihanec se je breznogo namrdnil. Oni vol Minotaver je pač nabiral novorojence novince za svetovno klavnico in pralnico, je v klavnici klal, v pralnici očiščeval, na vekomaj veke, tako bodi, bodi tako veke vekomaj. Takrat se je svobodin Veselonc namuznil, kakor je pač naneslo, ja, zmeraj je bil proti nazadnjakom, za srednje napadavce. Saj ima vsaka bojazen svoj strah, prestrašenec Veselonc pa se navdan z gnusom težko nasmeje, kajti tudi veselje se nasmehne le malokdaj veselo, tako malokdaj, da tistega, ki ga sreča in oplazi v utripajoči sreči, ob vsakem pozdravu rani, ga ruši in mu ponuja, celo sleherniku breznogcu, napadalno okužbo, z nohti v očeh, s krempeljci pod vekami, ja, veselje vesoljel, ja, vsakdo bi se moral vsebiti, ja, ampak bi se znal sukati v boljši družbi? Ja, domotožje je žarčilo na sladkih otokih, med peščenimi in ledenimi pustinjami, ne res, pod ledenimi gorami, pri roditeljih in ponikalnicah, nič nič zares, ampak kovinski blodnjak globočnjak v brušenem zrcalu, ja! In največkrat je prav domotožje popilo oči, . ki jih ni mogoče posedovati ne uživati v njih, zakaj reči so koderkoli, kadarkoli, todle in tamle, so vnaprej in za nazaj, so naokoli, navprek in navpik in navznak, so navzven in

navznoter, navzdol in navzgor, ja, stvarne in nestvarne reči so nevzdržne, nepredušne in nepresevne so že ob enem samem pogledu, blizu svoje navzočnosti so že na prvi pogled od nepomljivih časov nepopustljive, neizpolnjene v svoji zaobljubi, neizmerljive, ja, koristijo pa toliko kakor sanje in kolikor preproste, nedolžne zadeve. In v mrzličnem brezupu, nasproti rečem, je kopunček Veselonc iskal stvarnost v sebi, pa se je začakal, ja, razbijal je in razkrajal vse takšne reči, da bi se nemara znašel sredi njihovega jedra, v sami srčiki, ja, ampak brezkončna sila negibnosti ga je, slabotnega in brez nog, včasih ustavila, ja, zmeraj se je čudil, vse je zacoprano, ne res. Staroselci med preroškimi vrelci so likali vprežno jermenje, podrepne jermene in surovo medenino, spominska odličja, čemu. Stvari pa so se sproti spreminjale v njegove lastne pošasti, v prikriti nogoseke krvose, ja pahnile so ga od sebe, ja, reči so breznogca Veselonca sesale pa kaznovale, kakor čudni, veliki roji mrčesa, ki so vzleteli od povsod in od nekdanj, ki so lezli po gluhih zidovih, brenčali nad njegovo glavo in po ušesih, ga pikali, gomazeči iz tal, ja, so ga izžirali, plazeč se iz nevidnih špranj ometa, če je sploh kje bil kakšen šotor, kateri omet, ja, mrčesi so breznogcu pajacu pili kri in ga naposled posvečevali, ko se je že počasi razosebljal, skoraj ni vedel več zase, ja, pa je bil on sam, samemu sebi tujec glumač, ja, bil je, dasi je zgubil noge, svojo pokončnost, samega sebe. Mrčes, e črm! Črm se je razlival po zatonu, črmaste pike so se odprle, razlival se je gnoj. In posvečeno telo se je razraslo v stvar, breznogčevo telo je vzkalilo na invalidskem cizovniku kakor ranljiva reč, ko odprta rana, za to ni prenašal samega sebe ne svoje zunanosti, počutil se je menda koristno norega, blazno in blazno, imel se je za učinkovito orodje svobode, ah,

težke besede, za orožje nemoči, tujosti in omračitve, ja, zakaj pa ima kovač klešče, zakaj je kašljal od časa do časa kri, ja, čemu prozorna tekočina, cepilni klini, spajanje in porodničarske klešče, ja, čemu, čemu je še vdrugič naprej prav preprogar Veselonc upijaneno govoril o sebi, o vbodnih ranah v svojem jazu, o križnem in verižnem vbodu na svoji lobanji, o zančnem in robnem vbodu čez temenico in lobanjski šiv, ja, je čveljal, da sploh nima okončin ne čutov, kakor sicer celo pleme dušežercev, ki je ponavadi razkosalo ude in šivalo različne telesne kroje, telesno držo, zlepljeno kožo. Ampak breznogec krojaček bi si ličkal kožo razse. Ni pomembno, katera pasma, ne res. Ja, breznogčevo telo sploh ni bilo posvečeno, preskušal se je le z mrzlicami in vročinami in z omedlevicami, z vročičnimi prividi in mlačnimi prisluhi in s hladnimi prikaznimi, ja, zvodniki orodniki!, breznog ni pohodil ničesar, nikogar ni breznogec zgazil, ja, torej se je čutil, čutil je, kako mu brstijo noge navznoter, prisluhnil je njihovi rasti, ja prav tako pa je že slutil, kako rastejo navznoter tudi krila, kakor da Ikarova krila, Ikarovo perje, ne res, ja, ampak je sočasno skomizgnil z rameni, mahal s komolci in rokami, obrnjenimi k sebi, ja, na invalidskem prekucniku mu je postalo slabo, temu se reče morská bolezen, ja, skoraj bi omedlel, padel bi onkraj k pesjanom telebanom, ja, pa se je prebujal, dramil se je v svojem bitju, ja, ustvarjen po meri svojih črev, po utripu srca, že tolikokrat izpraznjen kakor petelin, pripravljen za nadev, čisto oskubljen, ja, in tudi to ni pomembno, a otrokec breznogec! Njegov trup se je zgubal v otročjo krutost, njegove prsi **so se** nepredvidoma sesule v trebuh, ja, svoje skrivnosti je potisnil z višinskega roba v petje, v brezno in govorico. Si je mar odrezal jezik, da je pijano krilil z rokami kakor z nabrekli mi udi, ja, mar je trgal svoja

oblačila in jih izpljunil, vlažnovroče krvave, razcefrane koščke, ali je ljubil na dnu svoje prsne votline s srcem, da bi polno zadihal, ker ni znal peti, ja, če je samo molčal in govoril s kretnjami, ker njegovo telo ni nikoli pelo čez ne v bas, ja, ker se naposled ni mogel otresti samega sebe, ja, ali je venomerno gibanje? Ja, dobil je štempelj, s štehanom bi razgnal zunanje šekljačarje gorjačarje, bi jih, Štempiharje kruteže!, s sulično ostjo bi jim prebodel veljavne odredbe, ukaz nadrejenega, nahrbtni pribor, ja, z dvojnimi čevljarjskim sukancem bi jih zašil, s čipkarskim sukancem bi jih položil v mrliške rjuhe, bi jih zašil, s svilenim, rahlo vitim sukancem bi jim obrobil svilene čevaljce, ja, sumil je njihovo presojo položaja, njihove prestreline, njihovo opremo za previjališče, ja, saj ni zdivil in razbijal vse vprek, ni zdivil k njim, ni bil števeni stroj in ni štel za resnično, ja, medtem ko so zunaj ukazali Na pare preštej se! ja, ni štel za resnično, če so mu šrangali cesto. Breznogec kašljavček je bil utrujen, a ne zdolgočasen, ja, zbit je bil, njegovo telo je zaveslalo sredi bitja, zvirtelo se je, ja, kakor os na kolesu, kakor podmorski vulkan, zato pa je vsakič tehtal še nestrohljivo, a prhko meso, sprejemal je udarce in ukazoval ogledalom, naj potemniijo in zbledijo, da bi živel utelešen drugje. Imel je namreč posebno pravico do lastnega obraza, svoj obraz je imel za prednost in priboljšek, ampak obraz je odseval zmeraj nag, razgaljen do duše, ali pa je bil obraz okamnel in skrepenel, zdaj otroški zdaj starčevski, enkrat moški in drugič ženski, ja, imel je čist obrazek, kakor da bi imel samega sebe, ja, lomljivo se je preobrnil, ampak ne preporedkoma, ne prepogosto. Zlobna prikazen, ne res, zala stvarca in osebnica, ja, čisto iz sebe, ne res, in to ni bilo tako lahko, verjetno pa je bolj ustrezalo njegovi razklani sanjariji, saj ni nič zamudil, mu niso odkazali kako delo.

Kmalu nato se je oglasila pesem nosačev, ne da bi potem odnehala, ja, vsi so iskali svoje čevlje, in nazadnje to ni pomembno, nič ne pomaga, snope in belo žito nosijo dan za dnem, kašče prepolne so, polne vse ladje, zrnje že teče čez krov, in že je končano, s hladnokrvnostjo, ki je sicer pri njih v navadi, seveda, sneli so nož s puške, zunaj so uničevali prezirljivo veseli, zunanje zavarovanje je bilo polno smodničnih zrn, žito je krvavelo, noge so krvavele, obutve je primanjkovalo, ja. Ampak porednež pridanič ni nikoli skakljal ne capljal, ni imel usnja za opanke, pozneje se je njegovo meso razprlo v čudež duše, in kakor je bilo pričakovati, je z obrazom posnemal svojo revo in ponos, posnel je revo ali ponos, ja, do kraja različno je otrpnil v svojem zrcalnem obrazu, ko je bilo podoba, da je meso zveženo, umrljivo, pripravljeno za najgrozovitejši pogin, ja, nenadoma tako surovo, tako sveže in kruto, ko so baje tudi zunanje črke mrhe splužile, obranale, posejale in žele svoje obrambne nasipe in se bojevale v globini obrambnega pasu, ja, tam v žitnem klasju, na polju opazovanja, na polju ovir, če ne kar na minskem polju, ja, ampak zakaj tako žilavo, znakaženo, a vzvišeno in uničujoče, toliko topo in temno, ščegetajoče, kako hud je bil ta napad na položaj, kako so duhovini vedomci načrtovali napad svoj čas skrivoma, ja, tako rezko in rešnje, pokvarjeno, prenavzdol ozko, z napadalnim orožjem, ja, besi krvosesi, sploh so malo vedeli o skazici breznogcu, ja, krogle so letele, braki volkodlaki so leteli po krivulji in nizko, niže k ničevim norišnicam, ja, lahko so z drsnega leta odvrgli železo v palicah, bolj zaradi navade so leteli enkrat premočrtno, pa spet brisano, vodoravno in z gobci naprej, spuščali so letake v nočnem letu, ja, napadali so, najprej tako, da so se v vijugastem letu zvrtnčili, potem pa so v strmoglavem

letu hitro streljali, ja, so streljali kar se da, in tudi so merili čas leta, ja, tako mičkeni tam visoko, tako motoglavo in lepljivo, križem kražem krehavo in krljivo, ja, jasno iskrivo, hitro, pa čeprav so pristajali gnidavo in frezано, enkratno, dremavo in čemerno, ja, so se branili coklasto, božjastno, avšasto, docela s kletvijo nad skupnim letom, ja, od a do ž. Psoglavci klavci so se naklonjeno poskusili spomniti, ampak zakaj, to bi lahko storili drugič. V tem primeru niso mogli pozabiti, v mirnem mraku, ki spominja na vsepozabo, so odvrgli v letalskem spopadu svoje usnjate ustnice, vse vrste ustnic, velikih kakor ustja maternic, majhnih kot šivankina ušesa, ali večjih ali manjših, ja, odvrgli so gobce že med poletom, ja, leteli so v enosedežnih, dvokrilnih in večnamenskih letalih, v nadzvočnih kakor v nizko letečih letalih, v bojnih in vodljivih letalih, v prestrezalnih in dvorepnih letalih, ja, v vohunskih in izvidniških letalih, ja, kdo bi vse našteval, ja, in njihovo glasno prasketanje je še kar naprej mrmralo svojo regljajočo in zatem bobnečo odmevnost, ja, tako blazno so gledali drug drugemu v trebuh skoz ritno luknjo, soglašali so lajavo drug z drugim, ampak daleč drug od drugega, pregrajeni s samoto, v skupinskem letu, tudi klavci psoglavci, oni vedomci kresniki so bili kdaj stisnjeni v kot, stiskajoč se k podprsobranskemu zaklonu v dve gube, ker tudi v času in na višini leta niso ugotovili, čemu se mučijo, čemu streljajo z vodljivimi izstrelki na leteče cilje, ja, čemu so dobivali doklade za letenje, ja, če ne zaradi drugega, da bi našli, kadar jih je prevzel srd, stikalo za luč, rešilno padalo, belo padalsko kupolo. Ja, so že skočili.

Luč!

Ure. Čas. Buča breznogec je včasih tako sanjal, kako da bo postal ptič Ikar, in ni se mogel sprijazniti sam s

seboj celo tedaj, ko je onečaščen in breznog, ker je upal, da še pobegne, uganjal na invalidskem vozičku prave vragolije in se štilil k lepi, postavni Eriniji, ja, v svoji zmedi je pretresal vsako stvar po svoje, ošabnica ogabnica mu je že pomignila, ja, ampak breznogi Veselonc ni mogel koj skočiti na noge. Ja, stikalo za luč, narejeno iz ila, tik pri zemlji, v prstenem kovinskem blodnjaku zverinjaku, tam, v podtalju, tukaj, skoraj v škrapastem podzemlju, v živem grobu, čeprav še globlje, ni škrtnilo, luč razuma ni zasijala v lučki bučki, samo meso je počilo ko zrela lubenica, ja, in vse zaradi duševnega napora in dela, ja, vožnja, enolični dražljaji v polmraku, neprijetna družbica sopotnikov, se je mudilo, ne res, delo na tekočem traku je cvrkutalo ko liščkovo petje, ja, globok spanec je zmeraj počitek, ja, tudi breznogec božjastnik je padal, so prišle sapice, je pihljajl vetrček, pa oblački so plavali pred očmi in rdečkaste pičice, zasmrdelo je po sprhlini in je vse glasneje zavijalo, in mišice so trzale, ja, breznogec poželjivec je dobil opomin, ja, breznogcu Veseloncu je šlo na bruhanje, ja, pripravil se je na veliki napad, prijelo ga je, velika boleost ga je zagrabila, zato pa ga je vrglo bliskovito naprej, ni moglo drugače, in zatem ga je obrnilo na hrbet in težko je dihal in kriknil, da bi bilo težko v nenadnosti, ki je udarila z vso močjo, zakričati bolj presunljivo, ja, nazadnje je na hrbtu otrpnil, z navšev obrnjenimi očmi in z glavo po strani je za kratek čas obležal čisto mirno, zledenelo okrepnelo, zatem pa je začel trzati, a, pa ga je treslo po vsem telesu, udarjalo je iz njega, v kratkih in neenakomernih sunkih je udarjalo silovito, ja, breznogcu je prišla na usta pena, ja, krčevito ga je metalo, sprva v popolni bledici, dokler ni posinjel v navidezni, brezbarvno višnjevi smrti, ja, saj sploh ni dihal, in ves modrikast se je v ostrih in krčevitih trzajih ugriznil

tudi v jezik, ja, saj je že prej padel na obraz, metalo ga je krčevito sem in tja, ja, tako neenakomerno kot v smrtnih krčih, in v njegovih očeh ni bilo več odbleska, pa se je še poscal, ja, ampak krči so ponehali in zbudal se je iz nezavesti s hropečim vzdihim, ko da mu bo odleglo, ja, zbudal se je iz sebe zmeden, ni vedel ne kje in kdaj je, ja, lahko bi se znašel kje drugje, lahko bi bil kot nekoč zunaj, ja, tudi peti ni znal, dokler ni mirno zaspal in ga je invalidski voziček peljal spečega po zmotnem kolobarju naprej, naprej skozi vračanje v blodnjaku zverinjaku, ja, in ko se je zatem breznojec razdvojenec zbudil z razgrizenim jezikom, je še bil kar omračen in se ni ničesar spominjal, ja, sploh se ni spomnil, da ga je metalo božje iz ljubega, božjega miru, ja, da ga je napadla nevarna, sveta bolezen, in je bil tog, izčrpan, ja, spet je bil bolj pravi. In če ga je kdaj nenadoma vrglo in ga metalo, če je bil breznož padavičar, medtem ko so zunaj potekale bitke, je moral obenem ubogati, ja, pa si ni dal nič dopovedati. Celo on se je lahko okrepljal s plačanci nagačenci in je včasih ojeklenel, ja, sploh ni zašel v okoliške kraje, okreval je pod okriljem očetomora, okrcal je svojega očetovskega očka, svoje invalidske gare, ja, obvisel je na invalidski cizi, ja, tak možicelj vstajač, smejoče se dete, prijazen gumpec breznojec, ne res, bil je prizadet, ker si je prizadeval napraviti vse najbolje, ja, kaj je treba, poljubiti ljubico flandrico Erinijo svojo, revo zlato, a, in bil je velik jezdec na invalidskem koleslju, božjastno blag v svetu, ki ga je bil že davno zapustil, in ni vedel o zunanosti ne to ne ono, ja, saj so zunaj enakomerno razdelili sile, zdaj so razbijali enotnost zdaj sovražnikovo silo, zdaj so oskrbovali zdaj so rezali lažje ranjence psoglavce, enkrat hude, okužene rane, zdaj spet vstreline, ja, in je bil breznojec sladkosnednež jezen na

ves svet, je bil nesrečen zaradi pohabe, ubit in pobit, breznog iz neznanega razloga, pa še nesrečnejši med obtoženci spremljevalci, ja, je bil dober ko kruh, ampak brez materinega, maščevalno razdrobljenega kruha, ja, je bil naiven kakor le kdo, natihoma duševno usmrčen, ja, je bil čisto prvi, sam, bolj nežen nego dih, ki je ponavadi zapihal pred velikim napadom. Ja, svetloba je vsajena blizu sonca, podobno kakor čudežni jaz, ki valovi neoznačeno po pevski žili z vsemi morji in kakor nalašč, čeprav precej nehote, zadene na žilo rude. Ja, lepo počasi naprej, tudi doma, ja, lepo, da ni mogoče povedati, breznogo, da ni mogoče obuti, ja, deževalo je kot za stavo, deževalo je krvavo, če je deževalo, in breznogec cagavec, bahav hvalisavec in bolehav gobezdavec je vozil ob lepem vremenu, ja, ob vskaem vremenu, ja, res je bil posrečen, velik čudak, ne res, ampak moral bi že odpeljati kam drugam. Ampak blodnjak globočnjak ni bil iz kovine, breznog Veselonc ni jeklenel. In kdo bi celo rekel, da to ni res. Ja, s kom je šlo prihodnjič navzdol? Se je komu zadnjič sanjalo? Ja, le noge skup in na trup, le kako bi potem shodil! Spotoma se je zbralo čuda čudakov, sila silakov popotnikov, ki so se pretvarjali, češ da poznajo pot, vhod-izhod, ja, češ da poznajo rešitev iz blodnjaka zverinjaka, ja, pa je bilo brezuspešno. Takšen preganjanček padavček, breznogec Veselonc v Vesloniji, ta jim je pravi! In večina jih je čudakov, na pot so šli tisti iz ognja kot oni iz ledu, če se jih je res kaj zbralo, ja, ampak vse to ostaja negotovo, a so oni pri ta pravi? Ne zarodek Jon ne zvezdar Vladimir, ne ptiček Ikar niti šušmarski vol Minotaver niso mogli več ven. Morebiti bi se lahko vrnila samo zlata vlačuga Erinija, ja, ja, ko bi le našla kje kakšna vrata. Ja, so že kje kaka vrata v podtalni blodnjak, in ta vrata so jim zmeraj odprta, ja, vsak je rad

pohvaljen in v lepi luči, ne res, to zanj ni predstavljalo ovir, ampak so postali nekam molčeči, morali bi že postati modre j ši, če ne že pametnejši, ja, saj ni bilo vrat v podtalno ugreznino. Ja, breznogec Veselonec ni shodil, ni stopicljajal ne drobencljajal, samo breznog se je na invalidski cizi kobacal. Je šlo? A mislijo kaj nanj, na prisežnika, mislijo kake misli, ja, so ga čisto zonegavili, vse so mu priskutili, ja, so kar razgrajali? So kaj storili?

Gre?

Res?

Enkrat bo že šlo, ja, zunaj je spet malo osrenjeno, samojedski pesjani zunaj tolčejo z izbijalci tulcev, ja, zato pa konjički ne škrebļjajo in ne vozijo težko, ampak je boj z bajoneti, gorijo bakle, letijo prosti baloni, ja, se spet bijejo z bati ko nekoč v letalskem bazenu, vsi v belih oblačilih z vojnimi beležnicami, ja, z bojnimi biči, v utrdbah iz betona in na prostem med zapornimi baloni, ja, v pesjanskem besedišču je bliskovita moč poka in ukaza, so slepeči bliski, bliskoviti napadi, ja, volkodlaki pesjani se bližajo v strelcih sovražnim položajem, ja, bližajo se tudi s čelom, ja, uspešno bijejo po sovražniku, po drugih volkodlakih psoglavcih, ja, vsi v biriških čepicah, z biriškimi helebardami, v biriških zimskih bluzah, z nihalnim in izpadnimi bobniči, ja, boj proti padalcem in napadavcu izgublja v boju za premoč bojno zmogljivost, ja, nekateri so v bolniški, novi, oboroženi psoglavci borci proti izurjenim, komaj novačenim psoglavcem, ja, kaj bi postrojila brez orožja, kaj vsestranska budnost, če ne bi imeli vejnjkov, butar iz protja, splavičev iz butar! Kaj pa pomeni čudinom duhovinom biti? Saj ne vejo! Če so in kolikor so, začasno nesposobni, so namerno spoznani za sposobnega, so dovolj zunaj dosega, so za vselej pod poveljstvom, so

nenehoma v oborožitvi, so povsem na položaju, so enkrat docela, drugič deloma v stiku, so vsakokrat na straži, so gori v izvidnici, so nekam mestoma v predhodnici, so vmes v kritju, so priložnostno kjerkoli brez razporeda, so koderkoli in večina na obhodu, so posebej, že rano in opftiv čisto pod ognjem, so vekomaj in korakoma drugje na bojišču, so malo in daleč v bolniški, so tolikanj odzunaj običajno v zaščitnici, so pozno zdoma v zaklonišču, so dosledno in številčno količkaj, kakorkoli v vseh rodovih vojske, so potlej odzdvajaj uspešno visoko na požarstvu, so ondi istočasno v zaledju, so zadnjič enkrat v cevi, so navzven v odboju napada. ,so vkup in vsekdar takoj v skladu z navodili in merili, so še predčasno in strokovno v varnostni zapor, so spotoma zadaj v pomožnih četah, so nekako v skrivnem delovanju pred oblastjo in pod tujimi imeni, so celo nikoli zaman tam zunaj zasebnopravni, so, so, so, kar je bil eden, to bojo vsi, sleherni psoglavec je, kar je, ali pa naj je, kar bi bil, če bi bili vsi več ali manj, kolikor so. Ja, volkodlaki, cinasti, svinčeni, leseni, ko ščeni vojaki, v bistvu pa dimasti oblaki, v podkopih na strmini, s kapljicastim bojnim strupom, pa z dušljivimi, živčnimi in splošnimi strupi, strupi! — Strupi! Kdo je? Geslo: — Odvzem službene stopnje, ponižan sem! — Naprej! — Postroji se! — Marš! — Zbor! — Za boj! — V strelce! — Odpni! — Zapni! — Ustavi! — Ustavi — izprazni! — Začni! — Naravnost v pesjane, ,vpas, z vsemi naboji, z dvema dolgima, začni! — ja, gostota ognja, kdo zapoveduje in zveste straže krog in krog postavi, kod okrog vrat straža na pomoč zavpije, ja, leže sovražnikov trupla krvave, iz vas bo strah sovražnikov!, ja, narprvi stan soldaški stan: soldat živi vesel v en dan. Braki volkodlaki, čudini duhovini, kresniki vedomci, psoglavci topoglavci,

besi krvosesi, struparji zunanjiki, zmeraj eni in isti, vseeno kdo je kdo, kaj je kaj, ja. Kaj pa zdaj, kako? Do kod v mešani razmestitvi pri počitku? pri zločljivih mizah? S kakšnimi uničevalnimi, bojnimi, ognjenimi, jedrskimi močmi, kakšen uboj? al rabelj nam zapadlo, biričem ni telo? Ko blisk lete duhovi! Po meč bi desna se bila stegnila, meč krvavi v močni desni, ja. In vojak volkodlak, ki ga trobenta vabi med kanonov grom, končal življenje v vojski je zgubljeni. To noč je jenjal vojske šum vunanji, al v vojski dnarji so bili razdani; lej, sonce zahaja, jenjuje že raj. Se je komu sanjalo, ko je prislonil lice h kopitu. Postopno so osvajali, osvajalna pesjanska vojna traja najbrž večno, osvetljeni cilji na meji golega razuma so uničeni, ja, volkodlaki psoglavci so nenehljivo streljali v cilj, kosili so po cilju, sestrelili in osvojili so cilj, ja, vsaka slika cilja je bila pomožna tarča, dopasna in doprsna tarča, namišljena okrogla tarča, kamor so streljali točno v sredino, ja, izstrelili so v stalne, krožne, premične in vlečne tarče, bodli so v tarčo za bodenje, le da so napadali z omejenim ciljem, ja, naravnost po ciljni črti, ja. Obrabljena cev in igla jih nista mogli zaustaviti, zamenjali so okvir, odpirali so cevi z zadnjikom, sprostiti so zadrževalo in vzmet in uvlek udarne igle, ja, borili so se na življenje in smrt, pa ni nikoli nihče padel, ostale so iste sile, sovražniki proti sovražnikom, zmagovavci proti poražencem, poraženci proti zmagovavcem, ja, vsi so razumeli nalogo: Hitri ogenj! Ogenj! Ja, pa so bili iz dima, bili so umetni dim, ja, vsi so bili dimni stožci, dimni stebri, ja, spuščali so dim.

Dim.

In čud?

Mrk. Mrk. Mrk.

In invalidski koleselj, obtežilnik, ja, obsežno

obsevanje je obsedeno obliznilo neomejeno, vrhovno oblast, krajevno in notranjo oblast, v blodni drži, ja, svetloba, odlepilo se je od obločnice, invalidski cizovnik je prazno obšel občestvo, oberoč, a občutljivo je oblezel oporišča, opazovalnice in osušeno osvoboditev, ja, že kdaj in kje, tako da je tudi breznogec žoltokljunec do onemoglosti odšteval obrobne opazke, je opozarjal na opilke, ja, breznogčevo oplečje se je obdalo z mehurjastim oklepom, ja, odrekel se je odrešenikov, kajpa. Žolnokljunec breznogec se je odrezal prav odrezavo, pravzaprav je odtekal z odpustnico iz škrapastega podsveta, prava tegoba pa je bila, da ga je invalidski koleselj zapeljal še nižje, nazaj k začetku poti, ki je seveda samo krožila skozi zmotni kolobar. Ja, in tu si ni mogel nič, saj ni mogel breznogec Veselonc spodaj vedeti, ali se pelje naprej ali nazaj, ampak bil je notri in bil je vsega začetek in konec vsega. Ampak Šviglja Erinija, nekdanji vojščakov ljubica, presvitla čast, je morala čakati, premisliti, ali ni bila vsa pot, vsa vdanost, v kateri ni mogoče nič spremeniti nič uničiti, bolj zastoj kot karkoli. Ja, ona že ne bi zgrešila odpravo plodu, ona ne bi nagnala jajčece Jona v potop, ja, zlikovec trgovčič Minotaver pa je bil vsega sposoben. Ja, pa tiček Ikar in zvezdogled Vladimir sta šla tudi z breznogcem, sta šla za invalidskim huntom, nič ni pomagalo. Ampak zgrešenega breznogca ubogca je bilo strah samote, še bolj pa se je figar ustrašil, ko je poslušal njihovo jezico in hvalo, češ kako da je blagomil, pa ni vedel zakaj, in za kaj sploh gre, ne res, prestrašil se je obljub, zavoljo katerih se je počutil tako nenavadno, tako tako, kakor posebnež v nadaljnji bolečini, ko je pekla rana razgloda, ja, iskal je oporo v mukah, v zamolkli, skrepeneli zmešnjavi počez potisnjnih, zledenelih, okamnelih podob, ja, prav

nebrižno je mahal z glavo, ko da je zavohal vratni nos ključavnice, ja, saj ga ni nič zadrževalo, marveč ga je, nasprotno, celo potiskalo naprej, in kar ,je doslej zmogel, je bila le odpoved, ne izpoved, ja, nič ga ni združevalo ne s pasmo ne z zunanjim rodovnikom, ja, sam sebi tujec ni imel nič skupnega z drugimi, s tistim hudobnim zlom, zlom ga je seveda samo potisnil h grozi, tako je bil sebi tuj, in ni bilo več dovolj časa za večnost, ja, pa še to ne, na invalidski cizi je trpel skupno sonce, orožarsko ozdravitev, nekdanje obraze, ošabna lica, po opičje ošvrknjene, obglodane sopotnike obešenjake, ni res, jaz tebi, ti meni. Tedaj je še oboževal prikrit obračun s svojimi spremljevalci, z njimi, ki so bili še ravno dovolj obrisani, da so, obremenjeni in tudi malce omračeni, obrezovali svojo mrtvo otročad z obročki za ključke, pa jih ni v blodnjaku zverinjaku odrešilo ne suženjstvo ne boj, ne sodba ne pomilostitev, ne obleka in ne golota, zakaj ponižanim in razžaljenim je zadostovala manjvrednost, zid iz jaza. Ampak treba je bilo izbrati njihove imenske podatke, njihovo imensko moč, tako pri množici nepomembnih imen kakor pri imenih oblasti, ja, vpisani so bili v najprej v imensko kazalo, to se pravi, postavljeni so pod skupni imenovalec, ja, njihova duša nosi v svojem jazu njihovo ime, včasih pa vzdevke, ja, njihova telesa pa so brezimna, brezimna kakor orodje, pa še to je njihov edini romarski imetek, vsi imajo pravzaprav isto držo, iste pravice, dolžnosti in srečo, da govorijo isti jezik, imajo duše iste barve, vse mečejo v isti koš, ja, pa smo na istem kot prej, to pa je že istovetenje zločina in bolezni, rojstva in smrti, večnosti in hipa, ne res, ja, vsi v škrapasti globači so bili izgnanci, breznogec Veselonc in njegovo spremstvo. Ampak breznogec vasezagledanček si ni nikdar izvinil noge, v rokah je kdaj

pa kdaj zdrznjen držal izvlečke, ja, kakor kakšen izvoljenec je iskal svoj izvor, ja, pa je še zmeraj ostal doli v podtalju, v breznu. Ja, primaruharji sopotniki si morajo v svoji šibkosti, in ko je vse že precej pri kraju, izboriti kakšno dovoljenje za zmago, čeprav ne vejo, ne kaj je zmaga ne kaj je borba, ja, izboriti si morajo pravico do svobode, če si sploh hočejo izboriti pravico in svobodo, ja, kake velike besede, ne res, saj v blodnjaku zverinjaku ne želijo nič takega, nobenih težav te vrste, ja, kakšno dovoljenje pa bi izbožali od zunanje dimaste množice in od pesjanske vojske, kako naj si iztržijo kakšno pravico, ki ne bi bila bolj tuja, kakor so oni sami, ja, riti, treba bi se bilo boriti, ne res, boriti se za riti, treba bi se bilo zariti v riti in nikdar več ven, če hi le šlo, ja, s priboljški bojo vsi dobili svoje, bi lilo z njih, driska, duševno čiščenje, pranje možganov. Ja, takšni so bili in drugačni, v blodnem umišljanju so kvečjemu kdaj izbrbljali na pamet naučene izpovedi, ja, pa so za sabo že izdirali izbrisne napise, ker ni nihče izpisoval izbrisnih pobotnic, ja, zato jih ni več iskati ne v zemljiških ne v svetih knjigah. Ja, naj sopotniki porotniki kar izbruhajo besede, naj izplaknejo svoj izbruh sovražnosti, pa kaj še naj, izbruhnejo ob vsaki malenkosti, izbruhnejo zdaj v jok zdaj v krohot, ja, nič ne de. Ampak dolžnosti do breznogca Veselonca še niso izpolnili, ne res, le izjemoma so na izgubi, če se, ko se izdivjajo, izgubijo, ali če izgubijo razsodnost, še zadnjo trohico pameti, saj razen bolesti in iztirjenih poželenj in sprevrženih sumov niso izpraskali iz sebe nič več izstradanega, ja, kaj če se jim izjalovi izlet na zrak, ja, morali so z breznogcem izruvancem, kamorkoli in koderkoli. Ja, ampak takrat je izbrisanec ubrisanec Veselonc ihtel, pred njim so stali iglavci, vsi, ki jih je bil iztrebil, ja, izsekal je vse postranske izdelke, ja, ampak

izsiljevavec Minotaver je izropal izrodke, tak izvedenec za izgubo, takšen vol, ja, medtem ko so zarodek Jon, krilatec Ikar, pastir Vladimir in Erinija lepotička igrali na srečo, ja, igrače, nobenih izgredov, ja, so se izgovarjali na blodnjak zverinjak in na breznogca, iztrganega izseljenca, ja, breznogun Veselonc pa se je izgovarjal na škripajočega očka, na svoja invalidska kolca. Ja, obkrožali so ga, in da bi ne bil moker, je zapeljal spod kapi v škafo, ja, nič ni bil borben, le potrpežljiv, saj tudi zunaj v dimnih oblakih volkodlakih ni bilo nič vzvišenega, marš, ja, in kljub temu njegove čvrste roke niso videle žuljev, še slabša bi mu lahko bila predla, ko je tako ali tako živel slabo, žalostno, ja, je bil rojen na tujem invalidskem vozičku, ja, njegov breznogi jaz je bil kakor kakšen cirkuški šimpanz, ki se je bil opekel med dvema ognjema, škoda je pač takšnega fanta, ne res, ja le varuj se slabe družčine, topoglavček kodroglavček, ja, je pustil nekoč zunaj med množičniki krvniki in oblastniki zunanjsiki prstne odtise, v kakšnem taborišču, pod šotorom, oboroženim do zob, ja, se je sploh kdaj potegoval za pravico, prepevajoč pesmice resnice po svoje, prepevajoč po blodnjaku zverinjaku, ja, prste stran, roke proč, ročice na ročice, ročice v vis! Ja, lahko bi postal Vladimirova pojoča zvezda, ampak nebo se je sprevrгло v podzemlje, ljubezen v hotništvo, in iz podtalnega grobišča blodišča ni bilo niti zasilnega izhoda, ja, tod ni nihče letal visoko, naj se je še tako dvigal na nogah in poplesoval po rokah, ne res, in tudi ni nihče padel, ker je sicer najteže voziti po črti na tleh, ja, težko je biti pri tleh, na dnu, spodaj, in malo težje je spet biti duševen stroj. Zlata, nezvesta nevesta Erinija ga je spremljala prav mično in dovoljevala je od časa do časa sleparju izterjevavcu Minotavru, da je zamukal stare viže, tako volovsko ko kakšna izvršna oblast, tako volovsko in

skopljeno, ja, skopuh oderuh Minotaver bi izropal mrliče celo iz izložb, tako mu je hasnilo, rignilo se je rogaču, ja, jalovki Eriniji ni mogel pomagati. Ja, nikogar ni bilo, ki bi motil breznogca in njegove sopotnike, sami so se morali nekako zamotiti, vsak po svoje in vsi skupaj, no, še enkrat, vsi skupaj in vsak po svoje. Kako lepo in blagohotno so se počutili, kako milo, ne res, in če so se izpodrivali, so tolkli drug drugega po glavi kar se da izvrstno in ustrezljivo. Ja, breznogec brezbriznež, o tem ni bil govor, o tem ni tekla beseda, ja, breznogač breznogček se ni nikoli otepal z nogami, ja, na dan z resnico, na dan katere sodbe, na dan poslednje sodbe, že mogoče, ja, saj ono ni hodilo za veseljačko gostačko, ampak je cvetoča afnača lazila za njim, ja. Ne govori mi o ljubezni, moj mili breznogec, je rekla, ali kako že je rekla, rekla-čula-kazala, ne res, izobčenec Veselonc se je imel rad s smelo možačo Erinijo, ja, le kaj je imel z njo, otrok že ni imel, kaj je videl na njej, da bi bila zlata, krasna ovca, nedolžna ovčica, ja, tudi hijena je lahko ljubka, ja, vzela jo je, božansko vso, ki je živela v ženskosti svoji in si je grizla nohte in je migala s svojo malo postavico in s svojo pšeničnolasato glavico, ja, suho je porival, suho je porivala naprej invalidski voziček, kadar je bilo treba. In privadil se je blodnjaku zverinjaku, v svoji ljubici Eriniji je videl zdaj nekaj čisto tujega, videl je stvarco, ki se je kar sama od sebe dala v last in slast, ja, prislinil se je in se priliznil in prirezal vsem jezike in jih s tem pripravil v smeh, kolikor je le mogel, tako brezkoristno je kinkal na invalidski cizi, vzgojen v poštenega pohabljenca, pripognjen, priraščen na očka. Vreščanje in molk spremljevalcev — njihova prisega, breznogčev atek, koleselj — breznogčeva pritiklina, ne res, v tem ni bilo . še nič osebne, niti osebne izkaznice, ki bi jo zahteval kakšen brak volkodlak, ja, pesjanska duša

se križa med božjim volkom in garjavim, čisto navadnim psom, ja, tak je vsak renčeči volkodlak, izmišljen za palico in strah. Ampak nobeni zidovi niso učvrstili vrišč in molčanje, učvrstili so samo naseljenčka breznogčka, pač je verjetno preslabo ljubil, vsekakor pa je imel rad škrapasto podtalje, svoj notranji svet, kakršen pač je, ja, brezimnik breznogec, vesoljni tujec, je bil že dovolj samemu sebi v tistih časih, ko se je popolnoma osiromašil, ker ni našel zunaj več nobenega smisla in nobene pomoči več, ja, nič ga niso prizadejale zunanje nesreče, vojne in notranji požari, razklal se je v lastnih pekočih zubljih, kjer niso več potrebni niti gasivci. Bolj ko je pomešal svoje tuje življenje z življenji sopotnikov, bolj ko je bil med domačimi in domačimi rečmi, bolj je bil sam in zase. Mogoče je potem spadalo k temu, da so ga sovražili, ostarelega dečka, brezdomčka, ja, potem so ga verjetno že mrzili, pootročenega starčka, trčenca pritlikavčka, ja, dopovedovali so mu, celo spremljevalci izgnanci, in so mu razlagali, ker so že bili zraven in niso imeli nič proti temu, da so se znašli še sami v podtalju, češ, so razkladali, breznogček jecljavček se ne bo postavil nikoli na lastne noge. Je torej že res, da se je izobčil sam, ampak izobčil je hkrati tudi druge, nagnal je svoj jaz drugam, le da bi pestovali njegovo utelešenje, ja, in če se je še česa spominjal, se je medlo spomnil, a še to le za droben hip, svojega zunanjega strojničnega gnezda, ja, ptiček brez gnezda, grlenček, tuji bolni otrokec, ja, saj ni bil več otročič, kar dobro je prenašal vse skupaj. Zato so ga vrh tega prezirali, zato jih je preziral, obseden od strahu in grozavosti, ja, mutasto je spraševal, kam zbežati, dasiprav brez nog in breznog, Zdi se, da mu ni nihče, pa čeprav si je breznogec Veselonc komaj umišljal drugače, prav nihče sledil v blodnjak zverinjak, le sence je vlečil za

sabo, zveste spremljevalce obrise. Nič kaj rožnato stanje, ne res, rovt je bil zunaj in zgoraj, včasih pa je le bilo vroče celo spodaj ko v pralnici, tam med bisagami in pleničkami, med krvavo vato in obvezami, ja, ampak breznojec Veselonc je sprva še tleskal z ropotačo ragljo, je oglušujoče ropotal v brezno, saj je bil odsluženi vojaški strojček, pokvarjen vojaški računalnik, ne res, ampak znova ni našel stikala, vsi čarodeji so nasedli ponaredku, nihče se ni več spametoval v škrapasti ugreznini, ja, bistre oči v bistri glavi, bistro dno v bistri dnjači globači, ja, ni mu bilo žal, pomežiknil je, ja, s pogledom v prihodnost, ki ni nič obetala in ne izpolnila, ja, v drdrajoči molitvi.

Pa oni?

Drugáče pa naslonijo noge na v krog razpleten, Skopicema postavljen venec bodeče žice, gotovo v kratkem, žvižgavem počitku, ko nekaj trenutkov, nikdar bratje ne razigrani svatje, poslušajo oddaljeno, zahriplo grmenje, bržda topov in letal, švistanje, kajpak, raket, tisto hudičanje, menda šolskih granat, komaj seve da utegnejo še spretno izvleči iz nekam malhi podobnega nahrbtnika pločevinko in menažko in žlico in čutarico, kar so že kdaj v naglici, češ ni časa, oplaknili v kakšnem žuborečem, dasiprav tu in tam zaledenem potočku, sicer ponavadi ob mlaju, tokrat ali osorej čez leto, vsekdar zunaj, na nočnih pohodih, in že docela mirnodušno, z nasmeškom, kakor da so razmišljeno opustili vsakršno skrb, misel na bevsketavo borbeno pripravljenost in pozabili, lomijo kruh in čokolado, pač vzamejo, drgetajoči pod injem, redni obrok, stalno ista godlja, ja, zajemajo tudi iz široma po manevrskih planjavah razvrščenih kotlov, s tem pa se obračajo, resda bisagasto, kar največ na prostem, v pekoči mesečini, vsi do zadnjega nespečni, in pridno in redno se lahko posvečajo, se zdi, samim sebi, dokler hip zatem, za

znoret, brž brž ne pribrzi povelje, zaukazano začetno izkušnim, obetavnim, kakor že zelencem, pa vendar volkodlaojim borcem, in sredi puhlega preživetja drsi zdaj hrupeča, nemara napeta razdraženost, skoraj režava popadljivost, polzi še preveč in še zmerom v pesek, dlje od dolžnosti, znenada nevoljno brbraj e, golčavo, pravzaprav se pogreza v tla, sem med hovšč, v barje, kot nanese, med na hitro spravljeno, a zavrženo ropotijo, ki je ni treba vlačiti s sabo, in nato znova, o kako mrzlično, odhod, odhod, hajd čez hribe in doline, pa hura pa na juriš pa na nož, pa naj grdo grdo zaboli, če ne gre drugače! Saj po novem gre do konca, oni korakajoči, oni zobati, z družinskimi ščetkami, s svežim dahom, z gugalnicami, oni očiščene lučke, oni sestavljivi vitlji, oni užitek, dvojni užitek, ki vsakdo ve, kaj zmore, njihov dom za potovanje in stanovanje, oni s prikolico, z zaporednimi odlikovanji za dišeči izliv semena, pa za prirastek, oni s travico, oni izvleček kamilic, oni, sedeči v kopalnicah z okrasnimi ploščicami, oni kuj oni, kako koristna, o, okusna in hranljiva jed, lešniki, piškoti, kompoti, že v prodaji, odslej oni, ki so zgnetli stvari z mesom, da vzhaja novo testo, o čisto sončece besov krvosesov, oni, dim, ki se nikoli ne razredči, oni, telesa brezvetrja, ki ne bojo nikoli zrasli, nikdar vzrasli blizu neba, oni, ki vstopajo, vsak up pustijo? vsi oni, izrezani iz domačega lesa, oni, duše iz navade, ki zabijajo kajlo v rit, ki prodajajo, zamenjujejo, pa še niso niti zbudjeni v življenje niti iz smrti, in ja, ti breznozec ti, — Pel si slep: Bel hleb, bel hleb. Bel hleb, bel hleb, pel si slep.

AH, DEŠKO SEME

O!

Ne on ne jaz.

Ono!

Ja, noge so izgubile svoj trup, breznogec Veselonc se je nekam izgubil, ne res, kje pa je potni list v potni torbi. Enkrat ena, bitja niso pojmi, pa če je še tak žep, mik, kimpež. Ono je. Ja, breznogač ne bi smel imeti ne dveh, ne treh nog, ne krivih, ravnih, ploskih, dolgih ali kratkih nog, ne debelih nog ne suhljatih nožič, ampak vse to hkrati in nič takšnega, da bi bil preprosto srečen!, zdrav!, nogat! Res so bile stvari, ki jih je imel v brezumju, ja, te stvari so bile res. Ampak s temi stvarmi nekaj ni v redu, saj je videl na lastne oči, gledal je z očmi in zrl, ne pa v njih, ja, ali pa ni nič videl, ja, le predstavljal si je. Takrat so se odpravile gole odvečne snovi odtod onod, koder tudi pojmi niso bitja, ne res, uh, kako je mraz zunaj, psoglavci klavci prekinejo ogenj! Ja, biti je biti bit, ujet, po resnici tako, tako je doživljal breznogec Veselonc svojo resnico, omajeno meso, zakaj kar je čutil, to je bil, čemur se je čudil, v tem je hiral kakor v najdišnici sirotišnici, ja, v kakšni hiralnici! Zmeraj drugje, notri v blodišču brezna, nič zunaj, nikakor zunaj, ja, ne navzven! Nemara je sam na sebi verjel v videz, ko ni onkraj ničesar vedel o samem sebi. Gotovo, nikjer ni zalotil sebe, omagal je in bil omahel, ja, na poti ga je zalotilo kakor notranje parjenje, pa je omahoval, kam. Ja, testo in meso Erinija, sanje so se zakvasile, takrat se je zalomila ost in kost. Pa vrata se v prvo zalopnejo kar sama, ja, če zevajo kje kakšne močne duri, skozi katere bi prihajal in odhajal, ja, je torej breznogec ljubljencek snel kakšne razmajane tečaje, je mar razmečil trda tla, je razmejil kaj na moje in tvoje, je

sploh kakorkoli odškrnil kje svoj lastni jaz? O sebi ni imel niti pojma, ko se je oprl na invalidske gare, na svojega ateka, ne res. Pa ni bil zaverovan vase, nič ni imel na umu, nič uvenelih cvetov, nič uzakonjeno ustavo, ker se je užagal tudi sam pri obžagovanju, ja, nobenih nožnih zavor ni spoštoval, uviti vijaki so se dobro držali v kosteh, in to mu je bilo najbrž v uteho, ja, kje so bile prijateljske usluge, koga je breznogec usodnež uvrščal kdaj med svoje prijatelje. Vsekakor prav usločenec Veselonc ni več grozil, le rana je režala kot režijo vrata, ja, zunaj so režali pesjani, v blodnjaku zverinjaku pa mu je režalo nasproti še večje brezizhodno brezno, ne res, preprtil je breme, kaj šele ploskonogo pohišstvo, preprosto obleko je vsakič preoblekel in vse je prerel svojim skrbnikom, dobrotnikom sopotnikom. Se celo nogoseki krvoloki so se zdeli, da so v brzcu, da si pustijo prerokovati iz kavne gošče, iz presahnjenih studencev in iz števila žrtev, ja, kazalo je, da tudi zunaj verjamejo v podkvasto srečo, v podkvasto zasedo, da podcenjujejo sovražnika in se lahko zapovrstjo postrojijo in uredijo pekovske presevke, ja, morebiti bi kje še izvohali tajne priprave, tajno podzemno zaklonišče, bi sprejemali podzemske, podtalne šume in bi spet rezali breznogčeve noge na režnje, ne res, ja, v sprejemnem taborišču ga duhovini kresniki lahko samo zavidajo! Ampak premili gospodič breznogič ni mogel premikastiti lajače pretepače, ja, premilostni premlajenec jih niti ni hotel premojstriti in skleniti z zunanjiki nogoseki premirje, bil je pač tako na samem, da je vse propadlo in se še globlje ugreznilo, predaleč od vsega, ja, vijavajafuč! In če je kje tičal kak premetenec tiček, ga je požrlo potresno ozemlje, ga je odplavilo in počasi odpaževalo in snemalo z zidov. Zato pa je tudi kokotku breznogcu vse nagajalo, žep, mik, kimpež, ja, s kolobarji

pod očmi ni prav nič spolno dozoreval, ja, vse je jemal prelahko, preklemanski dedec Veselonc! Še se bojo videli, pa bojo imeli vse hlače preklečane in s preklastimi nogami bojo komaj prekladali noge, čigave noge neki, ja, pazi! Kod se je obiral njihov pridigar, ja, je priči j azil kod samega sebe, so ga menda pribodli prej k tlom, preklemano, nikogar ni bilo več, popihali so jo, prikopali so se do vzletnih poti, do vžigalnih kopic in na vzvišen položaj, ja, breznogčka odličnika niso pogojno izpustili ven, na zdravje! Ampak on bi jih rad videl vnaprej, tiste zunaj, tiste na vznožju cilja, ki so streljali v vznožje z mnogimi kratkimi! Kajpa, blodnjak je blodnjak, pa ni bil sčasoma nič drugačen od drugih. Ja, slabo so poznali svojega breznogca odlašavca, kaj bi izgovori, kaj žlebna pločevina, kaj žezlaste ličinke! Po pravici mu je bilo zadosti železne srajce, pomanjkanja železa v krvi, dovolj železaste prsti, ja, zadosti ga je premlatilo, rdečeličneža rdečeritca, dovolj, da so ga prijeli, ga strpali v prepoved in v precep. Seveda, s kovčki in brez njih, z umazanim perilom in s prečnimi tramovi. Ali so sploh nalašč prezrli capina prežganega, so bili na pogostnih obiskih, ja, kaj bi vedeli, kje je kaj. Niso ga preveč spraševali za preteklost, kotanjasti oboki so vse lepo zamolčali, ja, in spremljevalci so ga pod večer omalovaževali, ja, pod kateri večer, kako ganljivo, zapletlo se je, če se je že dolgo pletlo. Tamkaj je toča zadosti zmlatila polje, so ga kruto zmlatili in iz njega iztisnili jaz, da je ostal na invalidskem koleslju le meseni oklešček, ono ga je zmrcvarilo, ja, so duhovini puhloglavci že zmazali njegove noge za večerjo, da se je zmedel in čisto zmedlel že med tepežnico, ja, na poti se obleka zmečka, kakor je znano, pa so imeli oni veliko znanega zunaj, so kuhali v parnem kotličku, ne res. Še trot Ikar je z zmršenim perjem zmencal perilo, oni

kljun Ikar! Ja, osepnični izpuščaji, srbežljive koze, kako pa se reče tej stvari, kako se ji streže. Občasno in lepo po vrsti, čeprav neredno, še oddaleč ne tako poceni, kot se je kazalo na prvi pogled, ja, bi jih pometla železna metla, ja, nova metla dobro pometa. Ampak breznogec nerga se je bil navadil in ne nerga več, sicer nikoli ni računal učinkov, ali kar bi lahko bil povzročil, če bi se hipoma znašel v omejitvi, ja, če bi lahko kdaj breznogec klecnill! Pohabo ni primerjal s seboj, ne res, karkoli lahko povzroči karkoli, kdajkoli pa kdajkoli. Kaj oni ga ne poznajo, da mu sočutno prišepetavajo ko soboslikarji, ko sodelavci sopotniki v sobitju in sožitju, kaj izgnani sobratje tako slabo sodijo svojca breznogca, pa še niso z zornega polja nikoli videli žitnega polja, in je mulček Veselonc delal napak, če se je smukal okoli zale, zlate Erinije in je pozalil vse njene luknje s semenom, ja, morda je bil zato naenkrat skrivnostne j ši po srečnem naključju, kajti nič ni bilo načeloma nujno. Ampak brez mu j e se še čovelj ne obuje. Ja, breznogec bobnarček ni imel kozinastih čevljev, imel je preprosto vtiske, navadil se je na batine, ja. Ali bi ga morali tedaj zمندrati scela, kdo bi jih jemal resno, ko je blodil okoli v mraku in s sopotniki, ja, in mar ne bi smel biti dovolj previden prav z njimi, spremljevalci, če je bilo tako predpisano kot pripomba, češ da bo še plača in da bojo smeli na stroške blodnjaka ostati v takšnem stanju za vedno, ja, če so bili prav poučeni, kar pa niso bili. Tokrat mu ni bilo treba nikogar zatirati, že se je ustil z overjenimi prepiski, šele potem pa ni bilo nikogar slišati, da bi ugovarjal in da bi lahkomišelno prepilil žago, ja, saj ni za zdržati, lahko bi mu vse, pa res čisto vse zmetali v obraz, še celo noge, ne res. To bojo menda tisti ubežniki pribežniki, ja, ali jim je le bilo nerodno, ker so ga vzgajali največ z udarci in

goljufivo, ker so mu prepekli meso, da je spod kolkov zapeklo do neskončnega. A, sedaj bi lahko odšel, bi breznog vsaj vstal in odšel, talko da ne bi nihče nič vedel, ja, pa blodnjaka zverinjaka vendar spet noče zapustiti, ker na splošno ničesar ne pogreša razen nog. Ja, zdaj pa bi že lahko odšel! Ko bi mu samo pustili noge! Ja, bolnik se preleži, torej se je na invalidskem prekucniku peljala samo breznogčeva duša, njegov jaz, on sam in resničnejši pa je, plazeč se, blodil za sabo, bal se je, da bi ga poslali nazaj, še bolj nazaj, ne res, saj bi se lahko zmuznil mimo z vso gotovostjo, mimo vseh, ki so se znašli v gneči in nesreči, ja, znamenja boleznin in znamenja z zastavo, bo treba vstati, takoj potegniti za petelina, ja, bo zunaj preplah. Spremljevalci so mu dali znamenje za polteni ugriz in mik, v znamenje sočutja jim je dal svoje noge, še kolibri Ikar je dal izpuknjeno perje, ja, breznogec naivko ni molil nikomur svoje brki je, kvečjemu je bil užaljen, če so se repenčili nad njim, v znamenje sočutja se je ves naježil, je dobival tudi male napade. Ja, sveta znamenja sveta! To je bilo tedaj znamenje, da še ne sme breznog oditi, on ono, znamenita podoba, znano telo. Od kod se je le nekoč pritepel v blodnjak zverinjak ta breznogec Veselonc, ki so ga topli. Ampak odkod so se pritihotapili, ki so tihotapili z močnimi, tršatimi nogami. Oni breznogec, ki ga je svoj čas lomila božjast, je prišepetaval, ne šepetal. Rezali so mu noge, jih odrezali, on pa je očistil kožo mezdre in prirezal Ikarovo pero. Kajpak se pripeti, da se starček, ki ima že povsem lišajasto kožo, težko pripogne, to so bili črnogljju breznogavlju dolžni pojasniti še medtem ko se je nočilo in znočilo, takrat ko se je jasnilo z glasovi krikavcev iz zemlje, ja, murnčki so črikali ko mrlički, ja, glasovi so sinetu Veseloncu izgrdili obraz. Ampak ubožec breznogec ni pri odkupniku Minotavru priredil za novo

obleko, le glej ga, vola volastega, kako se redi na prepali kupčiji! Kaj bi čenčal, da ni veselja, če ni veselja, o dolžnosti in drži, saj se je sladokusec lizman odpravljaj spat, saj se je lahko vozil in dihal, lahko se je prepričal, da ga niso prevarali, ampak pomočniki in oskrbniki imajo zmeraj kaj za bregom, to sodi seveda k njihovi ljubezni do daljnega in bližnjega. Vanj niso zabijali samo čevljarških žeblicev, in če je bilo kaj povedano bolj vprašujoče, je pomenilo, da ni kopnel on sam na invalidskem vozičku. Niti ne bi šel stran, ko bi koprnel od žeje, celo tedaj ne, kadar se zunaj kopicijo meglice, oblaki in dimasti svinčeni in pozlačeni in s smehovcem oškropljeni vojaki volkodlaki. Boš šel stran, ljubimec breznozec! Ampak s steklarskim kitom bi mu mazali kolke, da bi se zagnojilo kar najbolj, stvar je razumljiva sama po sebi, da bi imeli polhove škatle, na locen napete, ja, takšne malenkosti, če bi si nategnili kite na nogi. Ampak se ni zgodil nikak čudež, ne res, kakšne kitnate noge, bi vstopile, prosim prosim, brez trupa, ja, koga še zanimajo ljubosumniki slaboumniki. Ja, čukec breznozec, kita cvetja na glavi še ni kitasta lasulja, seveda, bi spet imel rad kitast hrbet, kaj! A bi se kitil s kitami iz slame, bi se kitila lišpava cipa Erinija, ja, bi kazal prazen žep, mik, kimpež, bi kazal kitasto meso, in pri tem bi se on mogoče kitil na samem, oni spremljevalci pa ne. Kaj bi ga dotekli, dotokli! Kaj invalidski furgon ni od nikogar! Naj bo tako ali drugače, namesto da bi mišek breznozec slepomišil, naj se nikar ne mami s svojo mami Erinijo in z njeno strastno ljubeznijo, naj manjkrat priganja pastirja Vladimira k vrnitvi, naj spusti povodni jermen pri živini Minotavru in naj mu nikar ne prigovarja, češ da bo povišica v plači, naj se ne gleda pisano s pisanim Ikarom, ja, naj ne zahteva pismenega odgovora od jajčeca Jona, ja,

naj ne pisnel!

Kaj in naj.

Dotistihmal, ko so krožili z nogami, jim je lahko nahitroma nakvasil, kako so ga sodili zunaj in ga obsodili na prisilno delo, pa še o priložnostnih nakupih bi jim naklepetal, o vznemirjevalnem topniškem ognju, dokler se ne bi res naklepetal, ja, takle pizdolinček fakincek! O le kdo ga ne bi naklepal, da bi mu kovalo v sencih, ja, ampak nič ,tako, včasih so ga udarili po sencih. Glavani psoglavci so se zunaj medsebojno obveščali o nagrobnikih, zbijali so bruna in podpornike, na račun breznogcev ubožcev so zbijali šale, imeli so pri sebi dovoljenje za posest orožja, to je zadoščalo, to je bila njihova posest. Niti za stopnico niso zrasli zunaj, niso prišli do kakšnega važnega sporočila, posadke orožja so uničevale posadke orožja, stalne posadke so prekrcale stalne posadke, pesjanske vojaške posadke so okrepile vojaške pesjanske posadke, sovražnikove posadke so razorožile sovražnikove posadke, ja, čisto vseeno, in peščenosnežni metež je završal znova čez dvospjev razpokov in razlomov, čez porušene nadvoze in poslednje polletje, ja, kadar trenutki nagibljejo svoje glavice bucike čez kožo in skozi komaj rojene osti, ja, hud poraz je hud poraz, naboji se naposled ogrnejo v kocke in kroglice in kimajjo na levo in desno, ker si pripadajo, ali pa zato, ker so včasih v svojem razredu, včasih spet v višjem razredu, kakor kdo, kakor kdo, ki poravna vrsto, porine čep naprej in se korakoma pomika na čelu. Kako pa bi našli breznogca v škrapastem podtalju, če so grozili tudi spremljevalci sopotniki z vrnitvijo in se valili kakor med požari in povodnjo po zamedenih poteh, in se niso nikoli sovražili. Ampak breznogec si ni belil glave s takšnimi krvavimi ušmi, mogoče si je nekoč sam belil

zidove, grobove, kdaj pa kdaj je že vlekkel na ušesa, ki so se privlekla iz sten, aha, ušesa so slišala, in dihala so čisti zrak, kajpak, potem pa je breznogec tupavko trgal ušesa v šopek in jih tepel celo s pestjo, delil je zaušnice, seveda primerno, brez živčnosti, ja, bil je začuden nad svojim ušesnim blodiščem in polžem, bil je presenečen zaradi svoje ušesne troblje in slušnega hodnika. Priglasil je drzne zahteve po prostosti, in namesto da bi bil prost, je zahteval voljo nazaj, je zahteval svoje dedne zahtevke, in zahtevne naloge, le da je klical noge, ki so mu jih vzeli, ja, tako velja, tako ne velja, morda je res kaj priglasil, ali pa se ni priglasil, ja, danes že ne, in tudi ne včeraj ne jutri, ne kdajkoli tule v dnjači globači. Breznogček prikleščenec je hokal v prezeble prste na rokah, zavaroval je mejo proti sovražniku, če je sploh kje imel kakšnega sovraga, seveda ni hotel o sovražniku niti slišati, pa se je bil umaknil semkaj, in tu je moral ostati, ne, tu ni mogel ostati, ja, saj na invalidskem koleslju tudi ni smel ostati, ja, vse je bilo negotovo, bilo je negotovo, ali je varoval svoje tuje življenje, ja, bilo je le podoba, da se je tako zavaroval proti očitkom, češ da ga peče zavbčd pri ročnem delu, pri kakšni igri, saj se je pot naravnost hudo zavijugala, pa tega ni bilo mogoče opaziti, pot je šla svojo pot, ja, in je moral voznik Veselonc potegniti za zaviralno verigo, ja, ampak sama zavist jih je bila, počili bi od zavisti, ker sami niso imeli verig, ja, to jim je vlivalo poguma, ja, spremljevalci bi si lahko samo podajali opeko v verigi, ja, ampak verige na kolesu, na invalidskem vozičku niso niti suženjske niti ovratne verige, ja, nemara so za očka žvalne verige, ne res, ampak zunaj je bilo vroče, pesjani psoglavci so se bili lakotno utrgali z verige, ker jih ni nihče spustil z verige, in potem so klavci psoglavci na gorskih verigah zaganjali pogonske verige in vlekli z dostavnimi verigami, da jih ni

razneslo, ja, menda so se vozili na minočistilcih z verigami in v verižni črti lajali, da so velesila. In vendar breznogca Veselonca v podpečnih cunjah, tega siromačka Veselonca sploh niso zmehčali, kljub temu da so zatipali bule, ja, s pohabo je plačal verižnikom voznino za nazaj, ja, s pohabo in breznožnostjo je plačal, volja ga je bilo ukrepati, na voljo jim je bil, vsem na voljo, ja, na voljo so mu dali moč, praznoverno čudo, ja, on o volkodlakih, volkodlaki v napadu, ja, bil je poleg, četudi je nemirno sanjal in je bil občutljiv na klicanje duhov duhovinov, je govoril tuje v nezavednem in neznanem jeziku, ja, tako da se je gotovo vozil naokoli brez volje, ja, lepo je vozil z njimi, nikakor, sam se je vozil, vse je bila zvijača. Ampak z voljo je prenašal njih pretkano, ukanljivo voljo, zato mu ni bila nobena reč po volji, ja, kako naj se je oblikoval samostojno, kako naj bi breznog prekoračil pesjanske kresniške predpise, da bi ga potlej navdajalo čustvo zmage in moči, ja, prva volja je ponos, druga volja je, da se breznogec sam spravi na noge, sam in brez svojih spremljevalcev, brez testenaste mamuške Erinije, ja, lahko bi kdaj upošteval zunanji volkodlački red in redarje, ne res, bi našel skrito orožje, bi lahko sam ogrožal njihovo neodvisnost, bi bil v neomejenem dosegu, bi bil v nepremični zasedi, našel bi skrite cilje, ja, torej je tretja volja v premagovanju podvodnih in branjenih in naravnih ovir, ja, moral bi se brezno go plaziti skozi podvodne hlodovne ovire, moral bi se kdaj zapreti z žično oviro, ja, biti v pasu ovir od pasu navzgor, ja, vadal bi voljo, ko bi naletel na trivrstne žične ovire, ja, in pesjani telebani bi ga pri tem množično in stalno ovirali s prenosnimi ovirami, ja, breznogec zavrtež bi si lahko celo sam izbral ovire, ja, v svoji lastni volji bi se končno četrtič spet odpovedal samemu sebi, odpovedal bi se trenutnim očarljivim

mikom izkazanih časti, zanj bi bilo več, ko bi pač bil prost samega sebe, ja, voljno je potrpel, ni lagal svojim sopotnikom v blodnjaku zverinjaku, ampak se je zlagal zunanjikom krvnikom, ja, vadil je voljo, če so zgoraj zunaj voljno tekli gor pa dol po mili volji, po ukazu. Kaj bi jih gladuh grduh Veselonc prosil za božjo voljo, za božjo voljo, saj je bil sam božjastnik, ne res, vsak neuspeh je zakril z besedičenjem, ja, toliko besed za en sam majhen greh. Kajti v blodnjaku zverinjaku je bilo grešno, če je kdo zbolel, pa tudi zunaj so imeli za prekršek, če se je kdo zmed pesjanov nogosekov prijavil v bolniško, ja, ne za bolnika ne za krvnika ni nihče pokazal dobre volje, le zakričali so: Mirno! Naprej marš! Strumni korak! Stoj! Mirno! Polkrog v levo!, ja, zunaj niso bili nikjer. Tam ni bilo prostovoljcev, tule v škrapastem podtalju ni nikogar, ki bi ponujal svojo voljno kožo za krpice in zastave, za milne cunjice in bojne zastave, ja, tukaj ni nikogar, nikogar, ki bi kričal: Skozi zasilni izhod ven! Naj je volja. Ampak breznogec zakrknjenec ni iskal višjih nagibov pri vzornikih predstojnikih, ni poslušal samohodnih strojev, in imel volnenih nogavic, ni urejeval splošnega svetovnega vojskovališča, pomožnega in posebnega bojišča, ja, ni in ni hotel ven, ni mogel ven, ni maral ven, ni mu bilo treba ven, ni skrbel, marveč je živel, ja, če je videl globlje, mu ni pomagalo, ja, naj si breznogec želi, da se mu bo kaj zgodilo, naj se zgodi njegova volja, ja, ampak si je želel vedno narobe, zmeraj zmotno, ja, tako silno se je bal zunanje vojaške volkodlačje volje! Sam na sebi ni imel več nobenega smisla, bil je iznakaženo manjvreden, bil je breznogec Veselonc, ja, kako bi potlej upal na noge, notranje je bil vse bolj prazen, njegova duhovna oseba sploh ni zbolela, računalniški možgani so računali tedaj po svoje, ampak v svoji enoti in celoti se je bil razklal,

razdvojil, se je razkrehnil, iz duha je bil bolan, ves je bil iz sebe, ja, včasih je bil zunaj sebe, ja, ko bi pomagal pastir Vladimir in bi spet pričaral zvezde na nebo, kaj, kaj ko bi, ja, duševne stroje je težko popravljati, namreč tudi breznohec Veselonc ni kazal volje do moči in ne moč volje, nikakor se ni uveljavljal samohotno in hotljivo, ja, včasih je imel voljo po slasti in včasih ga je spet bilo volja, da bi si izrazil kakšen smisel, ja, ko bi le, samo ko bi kdaj izrazil voljo do smisla, ja, tolikanj in tolikokrat je že bil obupal nad samim seboj, iz neuspešnosti je težil k novim neuspehom, ja, še v spolnih slasteh se je čutil nekako izpraznjenega, ni mogel najti prave ljubezni, ni imel volje. Kolikokrat je slikež breznoguh migal z ušesi, ki so poslušala po svoje, ne res, čim več je iskal, tem več je zgubljal, bolj ko ga je gnalo proč od sebe, bolj ga je bilo sram pred samim seboj. Samo koko tka Erinija je bila zmeraj voljna, ve se, zakaj, ja, kriva so bila bela jetra ali kaj, njeno zlato srcece, če ne drugega, ja, njen porednej jo je lizal po uhljih in z jezikom udarjal v uhane, da je veselo zacingljalo, ja, vlažil jo je, da je hihitavo zacvrčala in jo je odprl njen poželjivi, pohotni hihot, zasekan v hropečo strast, ja, tudi ona zlatolaska, zlata Erinija je imela voljo do užitkov, voljo po slasti, po nenehni zamašitvi. Ampak storivec vlomivček je vlagal v njeno telo kakor meso v hladilnik, če je bila hladna ko hlod, če se je držala hladno in samo podržala, ja, sam Veselonc je najbrž že vedel kaj, ne pa tudi, kar naj bi, bi res prav narobe od tistega, kar je bil voljan biti. Jedel je voljni kruh, svojo prosto voljo, žrl se je, iz njega se je zdrobila sredica, njegov ljubljeni jaz, pa je spet osirotel, ja, lahko da je dihal samo s pljučnimi vršički, če je hropel ob zlati, zli Eriniji, pri svoji zali punčari, ja, tako je prazno verjel vase, v lažne vraže, v tuje straže. Upadlega obraza je vpil za vpadnim

kotom, za domačim kotom, torej ni bil tako nesrečno obupan, ko je bebljal in zezljal in govoril v prazno in gobezdal že čisto brez volje, ni bil tako brezupen primer, ker pač ni vrataril, niti tako nespameten, da ne bi čutil in vedel, kako je treba vplesti šibko voljo v trdno, ja, praznovoljnej, to so prazne marnje. Vprvič je morda res nasankal, drugič pa je že letelo vsevprek, ja, tedaj še niso prišli vrači, ki so prerokovali po svoji franži, ja, do tretjega gre rado, čeprav brezno, ne res, četrtič pa se izza vozičkovega naslona po času čakanja in skozi blodnjak zverinjak že zgodi pogodu in po volji, se že zgodi kaj, ja, proti breznovcu Veseloncu sicer niso besi krvosesi nič, ja, mesojedci črnogledci bi ozeleneli od zavisti, krog njih bi vse ozelenelo, do mile volje bi bili pozeleneli na zunaj, ja, še hujskači lajači bi rovarili tod naokoli, če bi jim bilo dovoljeno, ja, vseskozi čezinec bi trknil invalidski cizovnik čez podtalje, ja, po božji volji, po volji sina božjastnika, ki ni v nič privolil, še naskrivoma ne. Notri, v škrapastem podsvetu ni noben zvon počil v krilu, v blodnjaku globočnjaku ne bo nihče hodil nikamor, ja, nihče vznejevoljen, nihče zadovoljen, nihče ne bo hodil nikamor! Ampak na debelo so lagali, sopotniki so še pred kratkim in po svoje izvolili svojega bogca brezno, ja, za prevoznika in prednjaka vseh brezno, ja, iztrebili so se, javno so iztrebili živali, ja, iztrepli so obleke, obnemoglo in kakor obglavljeni so bili obsedeni s prevratno dobo, ja, trebili so si uši, trepljali so se po ramenih, zatem so v iztečenih urah videli hudiča namalanega, so ga gledali z iztečenimi očmi, ja, lahko bi se zgodilo, da bi ob izteku postavili skakalnice, zatem bi se spustili v tek in zatem bi pustili znotrino na cedilu, ja, kako kaže, ja, privolili so v spremljavo, privolili v oskrbo, ja, če je tako, potem bojo skakljali večno, pa ne za večno, za večno nič ne kaže. Ja,

pa pesjani krvoloki so se zunaj dimili pod slavoloki, izučili so se kakor psi za lov, ob lovu na begunce so živeli, v križnih ognjih, lovili so nabornike, seveda, to je bil pravi peklenski lov, prosti lov, ja, na lovskem položaju so se ovenčali z lovorovim vencem, nosili so tudi puško po lovsko, — lovsko!, ja, njihova lovskoletalska telesa so se mešala z oblaki, lovske skupine so ubijale voljo, da bi si s častmi pridobile čimveč voljnih, vojnih dobičkov, ja, vse za nedotakljivi vojni obrok! Ampak breznogec Veselonc se je moral roditi iz duše, duša mu je silila prav po otročje na jezik, pri duši so mu bila znamenja v okamninah, ja, še dolgo potem, ko je okamnel tudi sam. Dušil se je, ampak ni imel poslednje volje, to ne, volil si je čudeže, zagrizel se je v zgrizeno lastno praznino, blodil je, stekalo se je. Glasno.

St!

Tak tako, kar je spodaj, bo zgoraj, kdor je poslednji, bo prvi, in narobe, iz obzirnosti, seveda, veličinske predstave in nevezane predstave so odvisne od igravcev, od prenosnega medskupinskega izhodišča, od trka in nezgode, ja, zunaj se je razširjalo kiklopsko gledanje, med preganjalno predstavo in besednim ravnanjem pa se je znotraj oglašala vest, svetovni nazor je spet uzrl svet, ampak kakšen svet, moj bog!, kako prezirljiv pogled! ko da prezvanja zunanjo meglo in dim! Kratka nogavica se je raztrgala, svilene nogavičke so z eno nogo že v grobu, so ščinkale zunaj tudi pesjanske kuzlice dušice v naslanjačih, teptale so z obema nogama ob tla, ja, saj so bile brezspolne na vsakem službenem potovanju, med njimi ni bilo prevzetne, pod noge mične gospodične Erinije, ja, jalovke so stlačile obleko v nahrbtnik, ko so pač šle po službeni poti, ja, so se vrtele na vrtljivih stoli in koder so jih nesle noge, so se zleknile čez zločljive stole

zraven stalne, ujetniške, izkrcevalne postaje, udarjale so s sklopnimi stoli zaradi krivice in kljub kazni in bojazni, ja, prihajale so izza zbirnih in končnih postaj in so pletle pletene stole, da ne bi streljale iz postanka, da ne bi ugasnile luč znad mize in znad škarnega operacijskega stola, kjer so jim vlekli iz črev naprodaj godovnjake volčjake, ja, pa so bile tudi same brez matere in so potrkavale z gojzarji, so vpričo orožarjev smetarjev pobirale s tesarskega stola odsekane nogice, mrvice drobtinice, ja, ob slamorezne stole so postavile breznogce na kolke, ja, jokice stokice, tudi dimni oblaki volkodlaki so jokali, da je deževalo na zemljo ko za časa vesoljnega potopa, ja, znašle so se na sodnem stolu tik opazovalne in računske postaje, ja, posredno so streljale, postavljale so se v položaj, postavile so postojanko in zaporo in obsedele med dvema stoloma, ja, zadovoljile so se stolovo nogo, ja, ampak vsi nogoseki so si enaki, ne glede na spol, vero in rod, ja, zanje je vseeno, kdo je kdo, ker ni nihče kdo. Eno in isto, ne res, ni pes, da ne bi bila še kuzla, ja, zakaj pa se pesjanke sobojevnice niso pokrile s steklenimi biseri, zakaj pa so se steklenogladko spogledovale in si zgladile prišč s steklenim papirjem, ja, saj se niso mogle videti v ogledalu, kaj pa so zavijale v stekleno volno svoje otročičke iz dima, kaj pa so kopale po steklenem predivu, in kaj so se kopale v stekleno čisti vodi pod stekleno goro! ja, to so želje po popolnosti, nesebična dela, vseeno so dosti opravile, ja, pesjani telebani se niso preoblekli, oni so bili one, stvari brez imena, brezimni so bili kakor osebna oborožitev, kakor osebna svoboda, ta osebni prvi povoj, ja, osebni stiki niso bili dovoljeni, osebno so se razkužili, ja, iz različnih razlogov so se potem osebno zaščitili pred kakršnimkoli osebnim priborom, ne res, k orožju! orožje vzemi! orožje

v kupel! orožje za pregled! Ja, nogoseki krvosesi niso bili niti pomožno osebje, to je res, razmeroma pozno so se spomnili, da bi od daleč zavohali kakšno nadzorno osebje, bili so pač ponosni že na to, da so grozili z orožjem, ja, če jih ni zavarovala nikakršna osebna obramba, ja, častno so dosegli že toliko sporazumov in presenečenj in premoč, da so zlahka preživeli vsak poraz. Odšli so drug z drugim, ja, tako se zgubijo mrenasti oblaki, krvoloki volkodlaki, preoblečeni v ovčke in rajsko nebo, ja, nekalivo seme, bili so se na vse štiri nebesne strani, udarjali so ko strela z jasnega, v nebo so se povzdigovali, ja, kakor v kužni dremavici, pri priči so si obuli čevlje, so tekali, da si še noge obrusijo, ne res, veliko sveta so obhodili, ja, oblaki volkodlaki so se podili in se utrgali, ja, psoglavci so se utrgali z verig, na vojsko in na oblak je zvonilo. Tišina je udarjala ob mehko nebo.

Bi še kaj?

Izvoljenček nepazljivec ni mogel stegniti jezika, če se je ves ob jezdil na invalidskih igrah, če so mu stečkali noge! ja, se že pozna. Tako se nič ne pozna. Tudi pri mukah se molči. Se ne da povedati? Pa ne, da kdo golči v blodnjaku globočnjaku! Čvek, ampak ko bi se kaj poznalo, bi že bilo urejeno, in taka stvar se pove naravnost, ne pa St! Mu je bila ta stvar znana? Se je prepoznal v svoji breznogi pohabi, ja, nepoklicanec, nestrokovnjak zase. Ves se je zgrbil na invalidski cizi, s suhimi usti je hlapal po zraku, vrtel oči, ko da ga bo odneslo ven, rokce so se mu tresle, tako slaboten je bil, ne res, in prav to, da je bil tako šibak, mu je vlivalo novih moči, dokler ne osiromaši do konca in se ne izčrpa. Če se mu je sanjalo, da bo izgrizel iz prijateljice Erinije vnetje objajčnikov kar mimogrede, kar mimogrede in brezno go, je bilo z njim pravi križ, križ božji, ampak zmeraj je doslej

napravil križ čez soldaški stan, križ čez volkodlake in njihove službice, ja, vsak ima pač svoj križ, oni imajo križarski red, on, breznogec Veselonc, pa križata kola, svojega očka ima pod sabo, ja. Še za ščepec soli ni imel v glavi, ne, nobenega morja ni imel pod kitasto lasuljo. Pa bi že nekaj zmaličil, prav čudno bi zmaličil svoj jaz, če bi ga le dobil v roke. Če so čevlji v popravilu, ali kaj, če je obleka v delu, čudno, če je invalidska ciza v teku, no prav. Ni se pač stegnil ne gavznil, ni stegnil pete, ampak se je breznogo stegnil po invalidskem huntu. Ja, za stegljaj je manjkalo, pa bi spet prišel k sebi, ja, vsak čas se mu je sanjalo. Vsak čas se mu je spet prikazovalo, nekako temno in šumeče, celo medlo je. Medlo je medlo, in zunaj so od prebežnikov v plavajočih gosenicah ostali samo jetniki, zastrupljeni s plinom, s kužnimi hlapi. Ja, če sta kazalec in sredinec na V, morajo biti nohti čisti, ja, čista zmaga, bilo pa je videti, bilo je slišati ostre sence, moralo je priti tako, da se ne bi delničarske zunanje družbe otrese sedeža in bi se potem sprostile jedrske vezi, ne res, in to je imelo svojo težo, še naprej bi se držali stolčkov, čeprav proti breznogčevi volji, ja, nič ni zaleglo. Nemara pa je imel breznogčev jaz noge, ja, njegov jaz je gotovo dobil noge, zato pa je bil on sam breznog. In zdaj je vse dal za sedežno kopel, vse za sedežno desko na invalidskem kimpēju. Če se kdaj prebujata zavest, se vsemu ne bo verjelo, ne zdaj ne pozneje, ne sebi ne krivdi. Naj zdaj, ko se je znebil pesjanov telebanov, gleda grozeče in čudno, naj tedaj kar zdaj beblja, češ da se vozi v lepše čase, ko bojo tudi njemu pustili biti in mu bojo zrasla Ikarova krila, nogice marogice! Bebljal, blodil, bival? Ni bilo vlečnice ne žičnice, pa se je vozil mimo, kaj bi rekli, kdo, in kakor daleč je segel spomin, je segel mrz do kosti, ja, enkrat je videl in se nepazno približal skrivnosti, enkrat je

slišal, slišal, slišal. Se bo prav razkolnik razsipnik vozil po blodnjaku zverinjaku, se bo skrival med začetkom in koncem, nikdar na začetku, nikoli na koncu, kam le neki! Le sem ter tja. Je bil njihov, ni bil njihov, noče, ja, bo že, kajne? A je bil breznogec Veselonc kriv za podtalno ugreznino, kdo pa je že prišel peš v blodnjak zverinjak, kdo pa je imel kaj opraviti tukaj, kdo pa je imel kaj opraviti z njim, ja, sama neljuba vprašanja, sladke besede, ja, kdo se vmešava in se še preveč trudi, da bi, če že hoče, blagoslavljal pobiča Veselonca, kdo pa ve bolje kakor on sam, da mu ni po volji breznoga usoda, ja, naj se držijo stran od njega, ja, to bi bilo torej vse prav, tisti breznogček revček je bil neki bebast, ne res. Menda se ni mislil, gorje si ga njemu, če bi, ja, menda se ni mislil že česa domisliti, ja, z zaspanim pogledom je plaval vase, ne, pljuskal je iz sebe. Meni ni nič, meni se nič ne zgodi, Mene nihče ne vidi, Z menoj je čisto v redu, Moj jaz je na tujem —, se je potapljal in se tolažil, ne res, saj niso njemu odrezali nog, ja, si je dopovedoval, Mene ne mučijo, Okrog mene ni nič, — ja, se je drhtavo strinjal sam s seboj, morasto in grozavo je čakal, da zaspi, z glavo naslonjeno na prsi, ja, zmotil se je v zmotnem kolobarju. Se razume ob sebi, da breznogec stričko, le senca prejšnjega sebe, ne da do sebe in da najprej sebe vidi, ker se vidi v drugih, to pa je na sebi kar grdo in ponovno preveč zaskrbljujoče, začasno, pa skozi ves mraz, ko da se ne bi prepričal on sam na lastne oči, da se mu včasih še sanjati ni ljubilo, spal bi na trebuhu, ja, vsak čas se kaj sliši, nemara hodi kdo ob palici, igra na gosli, pritiska kdo na gumb, ja. Se je domislil? Se je prepričal tako, da je videl? Se je? Pa se ni, podtalje je bilo najbrž delano na roko. Zares, gnecal je po notrini, ampak vse je bilo skoz in skoz zlagano, samo redko je imel tako priložnost, da je

z invalidskim vozičkom vozil tačudna pota, tako čudna, da je bil dno blodnjaka zverinjaka, pa mu je bilo celo zelo všeč, ne res, vse je sfrfral in sfížil, nihče ni šel mimo njega, čeprav so ga pustili za seme, ja, solze so mu silile v oči, o, ko bi se na trepalnicah le zaiskrile solze, voda pa v usta, kjer se je sfrulilo nebo od vročega stikanja in kletvic, ja, usta so mu nagloma sinjela, ampak precej počasneje kot drugekrati, kadar ga je metalo. Ja, zunaj pa drža k nogil, to so se pesjani nebeščani kavšali in skavšali, pa niso stopili z vrha in iz zunanosti, ja, slabo so shajali z notranjostjo območja, z nosnimi pristajalnimi kolesi, pa so še precej vstajali in se spotikali, lezli in gomazeli, ja, duhovini čudini, kače sičavke na sipkih tleh, na sipkem snegu, na mivki, nekaj časa sem, kar so mu že sekali meso, mu sesekah kosti, in celo molji so potem brezno'gcu Veseloncu sesekali obleko, ja, potem pa ni čudno, da je sedel na invalidski koleselj, na limanice in njim, lajačem bevškačem, za vrat, ja, za vse čase, ja, je dišalo po tobaku, po kavi in popru, jim je šlo na kihanje. Ampak brezno'gec čeljustnik in kaveljčnik je imel kaveljce, da se je pridvignil, scmeril se je in še cmerikal, kakor sinko debelinko se je scmaril v lastni masti, kakor bogec ubogec v božji masti, ja, scela je požrl, da se mu je čez čas spet shujšalo, ja, ker ni sedel na gorko, v takšnem položaju ni bil ne ljubši ne boljši, ampak so ga sestradali, v vsem svojem bojnem sijaju so mu tako pustili, da se je izgladoval tudi sam, ker ni nikoli sedal za tujo mizo, prav nenavadno, ja, prav lačen in žejen, navsezadnje je le sedlal svoj invalidski prekucnik, je grizel les ali kaj. To vam je sfinga, pravo sranje. Rana pod kolkí pa se mu je scvetela, kri se je sesirila, skepila, sesedla, ja, živ bi lahko segníl, ampak njegova rebra se še vedno shajajo v sklepniku, res je, bil je brez nog, scepíli so mu kolena ko polena, tako da ni

imel na kolkih niti scimkov, ja, kako natančno so mu odpilili spodnje okončine, ja, večšine, ki jih še ni nihče prav razkril. In breznojec Veselonc je slišal v čudnem blodišču na eno uho, kako saplja veter, ja, nič koliko napadov je že imel, spet sapica, potem pa ga bo božje metalo, ja, je prisluhnil, kako sivi večno rano jutro, kako siči para, doslej je tudi on s tičkom Ikarom znašal in razdril gnezdo, je razdril z zunanjim svetom, kakor se vali stekleni grad v sip in prah, je razdril sipine podrtih domov in grobov. Segrel se je in se poseal na ves svet, ja, ampak ga ni pri tem nihče breznožega ščegetal po podplatih, da bi dvignil palec navzgor, ja, tokrat je imel srečo in ga ni pograbilo ne vrglo. V njem je žgalo.

Nič ne tli.

Povsod je bil sam za vse. Na kateri strani pa je potem bil, v katerem taborišču brez žičnate ograje naokoli, ja, breznojec čudaček je bil onstran, ja, in vsak krvnik nogosek se je šel strelca in na stražo in v obhodnico. Kje približno pa bi vodil breznojec Veselonc umik, če so se mu umikali celo v blodnjaku zverinjaku, ja, brez hrupa, ja, kako pa je vedel, kdo ga je že povil, bodi lišpava Erinija ali pa zarodek Jon, ja, so že prišli ponj. Kakšna zmešnjava, ko likajo lunine mene volčji bob in se z njimi vrti tudi pastir Vladimir, ja, kako tesnijo sence lestence, sveto vodico v steklenički za žganje, bohotne lisičjake v mahastih gozdovih, na lišajasti koži, ja, in zarukani Minotaver bi spet pisal svoji rodbini, svojim umorjencem, da jih bo vse polizal, če se rodijo znova, ja, nesmiselna skupinica je zabeležila svojo življenjsko zgodovino z doprskimi kipci, z značajji in z nanašalnimi, čisto stvarnimi predstavami, bolj ali manj so se vsi zapletali v mrežo nenavadnih dogodkov, ja, nikljana stopala na invalidskem vozičku so veseljačila prazno, nenasilno,

silovito, ja, um je še bil v rabi, kaj sledi? Davno je tega, kar so tam počivale Jonove noge, Vladimirova stopala, Erinijini gleženjci. Ognjevitež breznohec, si dobro razpoložen, si nor, nikakor v pomenljivem poudarjanju, ja, v zanosnih nagrobnih govorih — Umrl je breznohc, umrl je blizu! Si muhast, si sostanovalec razkralj, si čudaški in božanski, si fosfornat, bučast in hlačast, si cvrnat in slamnat, si sajast in fakinski, če imaš kaj časa, ja, in sicer ravno takrat, ko ni bilo medenih tednov in nisi mogel iz ikričavega mesa, marveč v ilovičasto snov, ja, takrat ko je bilo mogoče znotraj razsvetliti povrtano Erinijo, ja, ti si groza on! Ja, breznohec breznohcuh je razsvetlil malo, zlato Erinijo v vsej njeni notranjosti, bil je v njeni tujski sobici, v njeni hladni maternici, ja, ona je odprla svoje ustnice, kakšna sramota, obkrožena s sfrkanim kosmatinjem, svojo rdečo deteljo, ja, in boljš obdelana in boljš polita ljubezen, skrb, kar si trpela zame?, ja, ljubezni bolečine, ljubezni domačije!, ja, je živela nekoč v javni hiši, je bila javna učiteljica za družabnost, držo in novice, se je javno vdajala vsevprek ko v silobranu, tako ljubljeno, tako v sredstvih javnega obveščanja, ko se je učila, kaj je izseljenstvo in še druge načine izprevrženosti. Že takrat si je oblekla pajaca in je hotela kolomaziti z volom Minotavrom, s poživinjencem, ja, je kar na stopniščih in na dvoriščih, je dvignjenih nog, pa je skakala muhavo semtja, ja, muhica icika Erinija, sedla je na vsakogar, ki je plačal, sedala je na žarače in na druga živa nabodala, ja, se je brila na sramnem delu, delila se je in ognjevito je tudi ona igrala, je igrala z lutkami, ja, lutkica punča, in kaj ji manjka zdaj, prav zdajle, doli v blodnjaku zverinjaku, če ji ni nič manjkalo zunaj med svetlobnimi napisi in zakitanjem. Komu pa kaj manjka. Ne, to ni prava beseda, prave besede grgrajo le pravi stroji. Kratek spanec

se vžge drugje, pri pe sjanih poganih, ne res, lutnje pojo pri pultu, rokoborci in drugi soborci si izpahnejo rame, nečisti, sežeti, oguljeni nastopijo služho, svoj rok, da odslužijo, če ne drugače, pa na nebu in na pogrebu, ja, vse je zunaj dim, zunaj, je vse orožarna, utaboritev, ja, zunaj se na vekomaj ljubeče pobijajo, zvežejo se s hmeljem, meljejo smodnik in jedrca, ja, zunaj ne poznajo moke. Ampak kjerkoli je breznogi pohabljenček, spačeni osamljenček, povsod završi ples okostnjakov, se razume, kjerkoli lahko pesjani nebeščani prifrknajo gobce, ko nosijo psoglave glave v vojaških lišajastih torbica, ko pahnejo drug drugega v milo gorje, je mogoče slišati samo čredno lapanje, opletanje z repastimi jeziki, ja, kaj bo za vsako reč ogenj v strehi! Ker ni vsakdanjega kruha, ali zato, ker ni niti prepečenca in ni niti komis neslan, ja, hišno — šotorska razmestitev pesjanov nebeščanov, nič več hlebcev za stražarske hišice, za mišnico, ja, v bolniških in delovnih haljah, v zaščitnih haljah so lahko tudi hudourni oblaki, če si oblatijo čevlje, pa kar v mimoletu, ja, lahko da se umažejo v zraku, ja, kakšna hajka, sklonjena hoja, paradni in pogrebni hod, zračno hlajenje, ja, kakšen hrbtni ogenj! Ampak ni bilo smukca za obuvanje čevljev, smuk! in jih že ni bilo!, ja, niso imeli požinjka, ker tudi želi niso, a kdor ne seje, se ne preje, ne preje in ne votka nima, ne prej in ne poslej. In kaj bi breznoček grintavec goljučil vohljavte lajavte, če je bilo njegovo hranilo prvi krajec, ja, hiše so prešle v tuje roke, ja, in breznohec hromeč ni skobec vedomec in lahko zahteva nemogoče. Če ima obuvala, je prav, če jih nima, je prav. Sezuj se, če moreš, breznohec Veselonc! Ampak njegov notranji ogenj ga je včasih odžejal, zrak ga je dušil, lačno je bil sit in tolikanj omračen, kolikor razsvetljen. Kdor je tlakoval ceste z mrlič, bo jedel pozneje mešanico

kresnih duhov, bo požiral mešanico čeljustnih krikov, bo drugačen! ja, zato se ne igraj z ognjem, bodi ognjevit v igri! To mu je zbuvalo skrbi, zelo ga je presenečalo, ril je na invalidskem koleslju skozi blodnjak zverinjak, pomagal si je, kakor je vedel in znal, če je sploh kaj vedel in če je znal kaj na pamet, ja, s svojim trdim nasmeškom je že postal nadložen, ja, breznozec Veselonc je bil na srečo zelo daleč, moral je tako ravnati, moral se je ravnati po besedah in po svojem neprilagojenem obnašanju, ali bolje, smel je, in to je zelo čudno, zgrešiti pot, ampak ravno pot je bila edino zanesljiva, ja, prava pot, tudi če se je zdelo, da je brez pomena, kakor je plalo po breznožčevih žilah nesmiselno življenje in nedosegljiv cilj, ja, svojim blodnjam ni pripisoval nič nevednosti, vse bolj se je imel za resničnega, in za resnično je imel to, kar ga je preganjalo, a to je bil spet on sam, on sam in brez lastnega jaza, ja, brez vneme, najmanj to, vsaj groza. Je vleklo, prepil je, ja, dim se je dvigal iz tlečih pogorišč, dimasti oblaki so vdirali v ognjeno nebo, hodili so spet v strelcih in na stražo, v hkratnem obstreljevanju so hromili živce tudi s protidimno snovjo, stisnili so vzmet, reševali so se iz gorečih stavb, ja, prvi vžgi, drugi vžgi!, ja, kdo je odpovedal, ja, častni pozdrav!, ja, oblaki volkodlaki so opravljali zunaj stražarske dolžnosti, dvigali so se na preglednico stražarskih mest, hrumeli so s stražarskimi čevlji čez hribovita pobočja, ki jih je zajel mraz, ja, iz pesjanskih gobcev so se cedili strupi, krvni bojni strupi, smrtonosni strupi v obliki dima, ja, gobci so grmeli, iz njih so udarjale strele. Ampak breznožček podhranjenec ni vstal. Nič ni mogel proti vrhnjim oblačnim plastem, še manj proti strupenim hlapom. Obrnil se je na invalidski cizi in žalostno pogledal, kje se je znašel, potegnil je svojega očka za ročice in zahupal. To in ono ga je motilo,

ja, bil je še zmeraj zdoma, ja, doma nikjer, povsod doma, nič ni prispeval k skupinskim skokom. Skupinsko streljanje zunaj ga sploh ni motilo, neslišno je ponavljal sam v sebi, da bo še nemara kdaj izpljunil iz sebe tleče ogorke, pravične rane, nič več. V njem so goreli lesovi, zunaj so goreli kresovi. Pogozdil je svojo praznino z oglenimi kopami, razcepil se je, razpoka je šla po lesu, ja, bil je malo čez les, po njegovih notranjih lesovih je tedaj bučalo drugače. Za vsakogar je bil trd in grčav les.

Les za sek.

Ti sneda snedasta! Ne smeš čez žično ograjo, naj se zgodi karkoli. Ja, ubijal bi, če bi jih videl, saj ni blabla, saj ravno zato je tisto nagota, ki osupne pred zunanjim brakom volkodlakom! Ja, pa kaj je zdaj! Ampak, ali je breznogec Veselonc kdaj resnično okusil utelešeno telo, tako malo telesnega je bilo v njem, toliko praznine, in nič telovadbe v dnjači globači, ali pa. Ja, potlej je vzbočen, živčno in hladno jezika, kaj ga samo vznemirja za hudirja, ja, zloben postaja, brez odlašanja se odreka udobju, jezlja o dobroti, vnovič vzbrsti v mladiča breznogiča, ja, tako se spreneveda tudi njegov jaz, češ da se utelesi v komerkoli, češ dobrikajoč poskrbi zase, gotovo ima breznogčev jaz kakšne noge in prihaja in odhaja z drugimi telesi, jih nosi, najbrže lahko počepne in poklekne in skoči, ja, breznogčev negati jaz si poišče kakšno telo in se vgnezdi v njem kakor Ikarov izrivalni gon, ja, saj je ptiček Ikar še dolgo obletaval prazno gnezdo, ja, zvezde so se prižigale in pastir Vladimir jih je videl na tleh sredi belega dne ko debelo točo, rzsuto čez škrapasto podtalje, ja, takšne zadeve niso tako lahke, kot se zdijo na prvi pogled, v zadnjem času je mogel tudi zarodek Jon opaziti, čeprav se mu oči še niso odprle, da gre vse živo navzdol v svet in smrt. Ja, tudi invalidski kimpež ni za odpis, še ne, ni za

odskok, nikakor ne, upira se, ko se ustavlja, pa se zares nikdar ne ustavi. Ja, živžavček Veselonc, kako so todi ozdravele tako imenovane glicinije, kako so gosli izgubile strune in strune gosli, kako se da obdelati bramorja iz marmora, tam, v krtovi deželi, no, stroji tlačani zunaj že okopavajo strelske okope, izkopljejo črto okopov, vnetljiva, zažigalna tekočina teče čez zunanji pokol, tovarniške sirene obnovijo zunaj karte in večerno roso, no, bo že kaj, če bojo zunaj odgovorili z ognjem na ogenj, oddelili stražo in odkrili javko, no, pripovedovanje na pamet in branje iz kart se počasi postavljata kvišku, nabijata sode, vržeta v vodo splavič iz sodov in solzivec, nagačita oblake nogoseke s smrtno kaznijo in smrtnim odmerkom pa s cigaretnicami. Invalidski hunt tedaj ni prišel na vojaški sklic, pomembnejše je bilo obraniti sotesko, suhe južine in nadute smučarje, in prav ko se je odpravljal očka ven, je zaškripalo v vseh vzmeteh, so se uprle špice, kolesa so vozila na o in na x. Kar pa zadeva motenčka breznogca, je tudi on sprejel nase breme, čeprav se je valjal na invalidskem vozičku do poznih časov in v naglici pozabljal, da bi se lahko poosebil, ja, metal je kocke, metal je igralne karte v snopičih, podkožni črvi so ga objedali, ja. Tako je v glavnem vozil skoz življenje z okovkami, z odsotnimi spodnjimi okončinami, ni se brigal za posameznosti, ja, ni se dotikal bodečih žic, strojček breznogec je dotrajal, dovolj dolgo je trajalo, ja, dotukajšnja pot, seveda zmotni kolobar, se je zvijala vase, brez začetka in konca je bila pot omejena prav z vračanjem na isto, ali bolje, breznogcu Veseloncu se isto piše, če doseže boljše pogoje ali pa ne, in to je nezaslišano, ne res, in tako kot je bil končal, je tudi začel, ja, kaj bi tak dostojen fant padal v padcih napetosti, bil je pač bolj sam zase kakor za spremljevalce, ja, in davi ni dotrpel, v

škrapastem podsvetu, v breznu niso padali ko muhe, ja, lahko je verjel, da nekoč še vstane, četudi brez nog in ko ga dotolče j o, morda je verjel, da še teko zunaj studenci po zeleni dragi, ja, bil je v draginjskem razredu, dolgo so drezali vanj, pa jih je tudi on drezal s komolci, ja, ampak zunaj so psoglavci pesjani drevili divjačino, ja, in snažna gospodinja Erinija je bila bolj okretna pri plesu kakor pri drevesu, ja, in krilatec Ikar bi spet zletel na ptičarsko drevce z limanicami, ja, in samo zato, ker je takrat oderuh Minotaver drl mrtvorojence na meh, je drevenel od strahu še celo breznozec dregavt, ja, zmeraj je dregnul v napačen ogenj, od samega prepovedanega gozda ni videl kruhovih dreves, ja, pohojenec zblojenec je bil kakor goden, grčav les. No, uroki uskoki so za malo hvalnico, so za slavospev ničevosti, za opolzko vzvišeno pesem, ja, čudeži so zevasta usta, heraklit so plošče iz stisnjene lesne volne in cementa, ja, vseeno so vsi daleč vsaksebi, predmeti se gibljejo pred zavestjo in zavest ima čiste namene, ne res, takrat ko se opaž iz prot j a nagne v skladišče, proti zbirališču strojev. Bodi povedano po pravici: breznozi duševni trpin je momljal nesvetovnjaško, za ponazorilo: nikomur ni hodil v pravico. Če je breznozec Veselonc videl slike, se je zdelo vsaj dopustno, ampak prodanec izdajavec Minotaver se je moral zmeraj vmešati zraven, ne res, tihožitje z mečem je potem zaseglo tekmo v veselje, in razburjenček, naj lepši mladenič na svetu, je nežno ohlapnil v prazni čas, češ, zastavo si naj napravijo kar sami, naj prva resnična tarča pomirja nalepko za kruh, naj bo droben premog, kar naj bo fokstrot — moderen (po modi, sodoben, nov) ples v obliki sinkopirane (okrajšane; sinkopiran ples — ples na glasbo s sinkopami; sinkopa gr. — 1. izpust zloga sredi besede /npr. rož'ce/, 2. na nepoudarjeni dobi poudarjena

nota; spojitev druge polovice prvega takta v en ton s prvo polovico drugega takta; 3. huda nezavest, navidezna smrt) — (nota lat. — 1. zapisek, zaznamek, opomba; 2. kratek račun; 3. pisano znamenje za ton, glaska; 4. diplomatski dopis; 5. šolska ocena, red — (takt gr. — 1. čut za spodobnost, obzirnost, olika; 2. časovna mera) — (ton lat. — 1. glas, zvok, višina zvoka; 2. barva, tančina barve, skupen učinek vseh barv neke slike; 3, način ravnanja; dati ton: dati glas, intonirati; ton dajati: usmerjati, uravnavati, voditi; bonton: lepo vedenje) — (diplomatski gl. diplomat gr. — višji uslužbenec v zunanjepolitični državni službi; pren. prebrisana glava, premetenec, navihanec, lisjak) koračnice, ja, zdaj je docela jasno, kaj je fokstrot, ja, to je sodoben ples v obliki poudarjeno-nepoudarjene koračnice, ja, tujke so tujke, kdo razume, kaj, vse je bilo treba pojasniti, zakaj meje jezika so baje meje sveta. Ja, s slovarjem tujk je mogoče plesati fokstrot, ne res, mogoče pa odločajo o tem čisto drugačni nagibi, zavrnitev v spalnici in namiznoteniška miza, kako pretkano! ja, kako pretkano z besedami. In preprosta risba, črtica, povestica za stikala običajno shlapí z vevericami in pticami, kratkomalo temu ni konca ne kraja, ja, zunaj divja hladna vojna, hladna vojna, ja, da pa bi lahko z repom mahljali drugače, ni nihče zanikal, ampak znotraj bi breznoži besnež ugašaj e, pojemajoče, bi sladko in koristno, bi ko posladkorjeni mandeljni ali lešniki, bi močno, krepko, izrazito, glasno, bi vzdihujoče in zadržano, bi. Ja, rad bi bil podoben pešcem, breznožec Veselonc bi prišel v zos, v sos. Glede tega pa je bilo potem vse jasno, ne res, razstavil se je. Ampak še ni pripeljal na razstavo, ni pripeljal v telovadnico. Olesenelo?

Raz — dva-tri!

A le v dir.

Zdaj pa je, sicer omahljivo in slabo telo, brez izjeme udarjeno in zapečateno s slepimi strastmi, z voljo po gibanju ali po mirovanju, čeprav dosti bolj gibljivo kakor pri miru, ja, zdaj pa je telo dobilo svojo pravo brezno obliko, trup in kože čezenj, zdaj, ko so strgalni nožiči šli čez glavo, pa se je še ukradlo v srce nekaj sladke bridkosti, kakor ljubezenska vihravost ali kot prihodnja skrivnost, ki jo je prinašala s sabo lahkotna Erinija, ja, na videz so se združevala samo telesa, stik duše z dušo pa je že potreboval pripomočke, da v blodnjaku zverinjaku spremljevalci z brezno gem vred ne bi dokončno znoreli in da bi ohranili tisto malo spodobnosti, kot so jo kazali, kadar so upali, da jih bojo klavci psoglavci potegnili ven v slavne bitke. Ja, brezno gem Veselonc se je lahko za svoj obstoj zahvalil le telesu in prostornini podtalnega brezna, še vedno je čutil temno telo bolj odtujeno, kdorkoli ga je lahko narezal in rezal v živo meso, pustil je, da so mu prali venomer na isti način že do kraja izmučene možgane, da so ubijali v njem voljo po biti, ker je sanjal o drevesu samomorivcev, ja, pa se ni mogel oprijeti niti veje, niti v rogovilo se ni mogel zagozditi z glavo, da bi ga priščenilo in bi se tako posušil za zgled prihodnjim rodovom. In kam je gledal blodnjak globočnjak, če ne ravno navzven, tja, kjer so najbrž slikoviti rejci psoglavcev, tisti notranji ognji, tako marljivo pleli črnoogleno goloto, pa še sami niso nikdar videli oblakov volkodlakov in njihovega rajskega neba, ja, notranji plameni so na pogorju gotovo dokončno opleli z zunanjimi psoglavimi varuhi, ja, nič jih ni združevalo, ne prezir ne ljubezen, ne sovraštvo ne sum, ja, zunaj je bilo nevarno, nevarno za vse in vsakogar, visoka napetost! Zunaj pač od skalovja niso videli skale, od same trave niso videli obzora, ampak so samo psoglavo sledili in ovohavali tla in po glajenem lesu, da bi,

ne da bi jih posebej zanimalo, vznemirjeno prišli, ja, bi se pritihotapili, sicer sklonjenih glav, do kakšnega podzemnega vhoda, tja, kjer se je porazgubilo obzorje, ja, bi se zveleki tudi oni v podtalje, v škrapasto ugreznino, čeprav jim je goli razum veleval drugače in so se zmotnemu kolobarju pravzaprav umikali. Kjer je spregovorila zemlja z lavo in tudi oporekaje s hladnim notranjim jezikom, ja, znotraj grobišč, kakor v katakombah, ni bilo ovir za podkurjen ogenj v sebi, ja, saj breznozec Veselonc ni mogel ne smel drugače, ni bil podkrepljenec podkupljenec, ni bil ti gnoj ti! in tudi ga niso položili na mrtvaški oder, ja, šla je le položna pot po nizdol položnem svetu, to pa je navsezadnje ustrezalo, bilo je trajno in povsod tako. Priseljevanje pa zunaj ni pojenjalo, iz vsakega hleba je bil ves hleb, ves kup kruha je po malem izginjal, cel kup pa ni mogel zgniti naenkrat, seveda, cela volkodlačja čreda je vse delala, po vseh poteh so vsi prihajali, so prihajali vsi pesjani, ne res, ampak prizadetega, krčevitega hlipavčka ni bilo pričakovati, že skoraj mrtvi omrtvičenček, velepomembni jokavček je prav slutil, kako se vsi pravzaprav zgrinjajo k njemu, ja, vsa mesta, trgi in vasi, vsi zaselki, vse soseske, tisoče koč, obokov, zidov, opečnatih stebričev in celo cementna zmes, ja, vsi, in torej ni več vedel, kaj bi z vsem tem, kaj bi naposled na poti, če so se mu uprli in mu bili napoti, ja, docela ogrožen niti sam ni zavohal ničesar, kaj naj je zarota, ni ničesar slišal, videl ali tipal, vohal, ne eno ne drugo, ker bi ga lahko preveč pretreslo, ja, ni si želel ne skokov ne šokov, ni hotel razumeti, ubijal se je, ni imel prave sreče, ja, kdo bi se potem še potegoval zanj! In saj je svet preprosto obstajal, a ni obstal ne obvisel med obzirneži, ni obtičal kakor včasih invalidska ciza, nič kolikokrat pa se je spremenil, se je spreobrnil v obstoj

jaza, ki je težil preko sebe, da bi bil čim dlje v samem sebi, ja, takšen svet, prav srčkano se je nehalo navdušenje, ja, zlikane srjace, poškrobljene za svečani mimohod. Breznogca vrtoglavčka pa je kljub temu po malem bolel križ, nogoseki krvose si so že vedeli zakaj, potlačencek žuljavec je torej doslej dobro prenašal tuje besede, ja, kakor žužnjavo žuželk, zvečina se je poganjal po nepristopnih stopinjah čisto zastonj, takoj tam, mogoče bi jim lahko bil pomagal, po domače bi se bil poboljšal, ja, v kakšnem poboljševalnem domu bi bil kakor pri polni zaposlitvi, ampak se je še bal tega. Ja, v prodornem slogu je zdelalo že vrsto vrstnikov, že dosti majhnoglavčkov, škilavcev, vse za predstavo, vse za stavo! Ni mogel teči ne reči, ni slabo za starca, ne res, očarani duševni trpinček, da bi se v živahnem zgledu spreobrnil iz slavnosti v hladnokrvno mislečo žival, ja, lahko pa bi govoril o oblačnih volkodlakih in o svojem invalidskem prekucniku, ki je skrbel zanj dosti bolj, kot ponavadi za druge, tudi drugače, bi jezljal bolj milo in blagorečno, lahko bi besedičil o marsičem, kar je zadevalo njegovo pohabo, ja, saj mu ne bi smeli rezati ne kruha ne nog, ne res, bil je tak smešen negovanec, in lahko bi že enkrat verjel, češ, starec bom, ja, ampak bil je kar se da udomačen pritepenec, bil je tujec breznogee, bil je tujec sebi in za spremljevalce in celo za zunanjike krvnike. Ja, saj navsezadnje tudi invalidski koleselj ni bil sposoben za orožje, tudi očka, invalidski hunt, se torej ni pehal za slavo, pa je le še opravljal trdo delo, je vozil in vozil, ja, vsaj voziti je smel, voziti dol v blodnjak zverinjak in naokoli, ja, z invalidskimi vozički je treba na trdo, če ne potegnejo! Za vse je telovadno orodje ravno dovolj primerno, ja, delat je treba, delat z orodjem, četudi v telovadnicah, ki služijo vsekakor postrojilom in učilom za

gibanje, za razgibavanje. Ja, nedostopni molčečnej, poškodovanček Veselonc, nobenih obvestil več!, kajti ni mogoče sprevideti znenadnega udarca, vaditelji imajo zmeraj težke navade, ravnaajo pa se bolj po splošnih običajih, bolj tako, kot jim je bilo zaukazano, ja, in v svojih navadah nikoli ne razočarajo, narobe, delujejo prav osvežujoče, če ne že kar navdušeno, vaditelji krotitelji so zmerom najprej v sprejemnici nekam zaskrbljeni, čeprav jih v bistvu nič ne teži in je bilo vse pripravljeno že vnaprej, ampak mencaajo, mencaajo, dokler se nekako ne sporazumejo, sporazumejo pa se vendar vsak na svoj način in s svojimi pogledi, s svojimi telovadnimi nazori, česar sicer ne vsiljujejo nikomur, le prevzgojili bi radi breznogee, da bi lahko tudi breznohci ubogci shodili in da bi potem šli zdravo in s polno zavestjo odgovornosti, ali kakor se že temu reče, čisto razumno domov, ja, potem ko bi se naučili vseh telovadnih veščin in bi bili dovolj dobro in golo navajeni, da bi se sprehajali, takšni sijajni slinavčki, tudi brez nog, ja, treba je vsaj poskusiti, ne res, poskusiti, kakor poskušajo vaditelji sopotniki. Tako breznogec solzavček ni slišal udarca, prenesel pa je vse udarce, ja, lahko bi ga spuščali celo s padalom iz zraka, pa bi ga le oplazilo, saj se breznohc ni nikdar opotekal, še tedaj ne, ko so mu obljubljali, da ga spremijo domov pod krov, čeprav je bil bitjece, ta udnat stroj, pravzaprav breznogec, in se je udaril do krvi le takrat, kadar je udaril z roko svojim sopotnikom. Zdaj ga ni moglo zaustaviti nič več na svetu. Kaj je že svet, zakaj je. Zdaj je postal pravi izvedenček zase in za omahlo breznožnost, ja, prav njga bi izbrali vaditelji obnovitelji, da bi jim pokazal, kako je mogoče breznohc telovaditi in po rokah čez most na veso, hop hop, ja, to bi bilo vekovito odkritje, ne res, prišel je v poštev samo breznogec Veselonc, pa še hudo

vročino bi moral imeti povrh, ko bi brez nog telovadil na bradlji, skakal po rokah čez kožo, ja, bi se guncal na krogih, bi tekel na kratke in dolge proge kar na rokah, ja, lahko pa bi še poskusil s plazenjem, ne res, brez nogec Veselonc je bil kakor ustvarjen, da vse voljno potrpi, na voljo jim je dal svoje moči in okretnost, drage volje bi skakal tudi z invalidskim vozičkom čez ovire, bi napel slednje mišično vlakno, bi skakal brez nog z vrvico in žogo, bi metal koš, bi plaval, bi igral rokomet in nogomet, bi se šel brez noge roko borbo in druge borilne tekme, še vse drugačne veščine, ja, udarjal bi po glavah in po zobeh, dokler ne bi udarila kri iz za nohtov, dokler ne bi udaril v nos vonj po znoju, če že ne po smrtnih sragah, kratka, dokler ne bi barve blodnjaka zverinjaka udarile v oči, ja, takšen telovadec pohabljenček, ja, bil je malo udarjen, kaj malo, udarjen je bil. Stremel je kvišku, da bi nasprotoval psoglavcem nogosekom, ki so na vekov veke zrli samo v tla, ja, kjerkoli že bi poobedoval, da bi otrdele udne kosti, ja, in če je gledal kvišku, ni njegov pogled odkril nobenega neba, nobene vere, upanja, ljubezni, ne, samo v sebi je razkrival muko iz sebe, razbičal se je do krvi, ja, spodnji udje v spodnjih svetovih, ja, ne delaj se norca iz norcev in iz telovadnega društva, kjer odločajo o fokstrotu ali o čem že in se kotijo, psoglavci iz psoglavcev, pesjani iz vedomeev, kresniki iz krvnikov, nogoseki iz lajačev, bevskaci iz duhovinov, ja, kotijo se za dimno zaveso, ker gledajo navsezadnje dimniška vratca v oblake, ampak dimna znamenja se vlečejo zunaj ko meglice po vrh in po tleh, ja, zunaj se vlečejo vsi dimnati stvori nogoseki. Sopotniki bi lahko veliko bolje prevzgojili hudoglede lajavte vohljavte kakor sami sebe, ja, bi vsi privzdignili klobuk, če bi potempljana Erinija privzdignila krilo in bi spet bila najboljša prijateljica s spolnimi udi. Vse za slavo,

nič za slavo! Nevarne otroške igre, ne res. Ampak breznog brezskrbnež bi prizadevno krotil njeno napajališče, bi jo pretrgal vzdolž, in to je tudi včasih storil, le da je imel na zalogi vlaknene plošče in da je vstavljaj besedice na nalepke in ustavljal kri, ja, zapeljal je v vsakršne nevarnosti in je Židane volje udarjal v Erinijino vzdolžno razpoko, ja, telovadila sta brez vstopnega listka in sploh nista vlepila sličic v osebne izkaznice, ja, ker niti nista imela osebnih podatkov, oh, v tem se zmeraj znajdetaj, vtem ko telovaditaj. Ampak punčaj Erinijaj ga je morajla vlačiti povsod s seboj, kaj, ga je razkazovalaj po telovadnicah, kaj, ja, kdaj pa se je že ona, zlata mucikaj, ucikaj, icikaj vlačilaj z braki volkodlakaj, ja, pa brez očitkov, nihčej ni vrgel nanjaj kamnaj, ne da bi prej vklesal vanj ime. In zlikovec Minotaver je imel črevesni vliv, ker je kar lilo od njegaj, ja, govedo zagovedno, driskaj ga je dajalaj in so mu vlivajli, da so zaustavilaj težavaj, le da ne bi odpovedal odkupno cenaj za mrliško vežicaj, kamor bi tudi on, verižnik in sejmar, tihomilaj pripeljal na žrtvenik kakšnaj hčej Ariadnaj, ja, in če je bil skopljen vol, tak hembrast vol, bi vzel za hčej kakšnaj tihomilaj kraljičnaj iz pravljic, ja, ampak breznogčevaj Erinijaj, občasnaj Minotavrovaj prilježnicaj, tega ne bi dovolilaj, s hčejramaj so zmeraj težavaj, hčejre so pač samo po hčejrskaj, ja, kdo bi telovadil še s hčejrjaj, ja, s hčejrjaj bi imel samo izgubaj, ker bi moral na sprehodaj, ne pa kramarit in mešetarit, ja, barantač Minotaver samaj hudobaj ga je bilaj. In ikrastemuj Jonuj ni bilaj vseenaj, če niso dobilaj v blodnjak globočnjak nobenaj otročadaj, kar napetaj je prosil, naj mu kdaj uslišijaj prošnjaj, češ, kaj bi, da bo sam poskusil z ikrnim jedrom, ja, če ne gre drugáčej, bi se tudi zarodek Jon poskusil v drstenjaj, tudi on bi se ikril, samo da ni prav vedel, s kom, ja, tudi jajčejce Jon bi lahko zanosil, ampak ni bilaj pravih

oplojevavcev, zadevo je moral odložiti, pustil je bohostega vola Minotavra na miru, kaj pa bi sicer drugega, ne res. In zvezdogled Vladimir, ki se je drugače pogovarjal sam s seboj, je prikimal samemu sebi, tudi on bi odšel po kakšno hčer, ja, in hči bi lahko potem v škrapastem podtalju telovadila in se kobacala, ja, navadili bi jo vsega, kar mora hči vedeti o sebi, ja, ampak nikjer ni bilo nobene hčere Ariadne, ja, in tudi zmotni kolobar ni mogel postati kar tako telovadnica. Zato tiček Ikar ni nikomur očital, da je posebno prav, če hočejo sopotniki v breznogčevju ustanoviti telovadno društvo, kjer bi se premikali v krogu ko na zaporniškem dvorišču, ja, saj tiček Ikar ni mogel upati niti na kakšno Ikarijo, ja, telesa zmeraj tvegajo telesnost. Bi si oblekli telovadne hlačke, bi bil v telovadkah vsakdo zdrav duh v zdravem telesu, ne res, vpliv orodne in talne telovadbe je segal daleč prek meja, ja, saj so zunaj telovadili vsi telebani pesjani, vsi črti, ne res, na jutranji telovadbi so si zunaj prestrelili telesa, pa se še ni raztreščilo, ja, imeli so klešče za nevarna traskbum telesa, prenašali so telo zaklepa in telo vžigalnika, kot so se prenašali med seboj, potem pa naravnost v strelski postroj, v zborni postroj-marš!, ja, ampak podtalno breznogčevje ni pripadalo psoglavcem klavcem, breznogec Veselonc pa bi se, kljub hvali in čeprav ni bilo naraščaja, privlekel do priznanc in prizidkov, ne res, pokašljaj se je na vedomce kresnike. Če je zdaj čisto zaman in vendarle počasi lezel navzgor, mu je bilo popolnoma vseeno, ali bo telovadil ali ne. Ja, breznogec je bil še preveč breznogec, da bi hodil, čudeži se ne dogajajo vsak hip. Ampak od trenutka dalje bi šel zelo težko, če bi sploh kdaj lahko hodil! Do kod pa je že segal blodnjak, zmotni kolobar, do kod. Ja, nepogrešljivo je breznogček iztirjenec našel le svojo čudno pohabo,

verjetno se ni mogel pomiriti, da mu ne bojo dodelili nikoli prave telesne straže, sicer ne dosti manj, ker je že čutil, kako pritiskajo na njegovo rahlo vdrto temenično žmulo, ja, ne manj, kakor drugi spremljevalci, ki so že tako ali tako pazili na vsako malenkost, ja, prav zaradi svojega izruvanca Veselonca, ja, kraste se izpiščijo breznogcu stvoru največ pod kolki, in kolke je imel potlej razžrte od ran in krast, ja, niso ga mogli prisiliti k telovadbi in da bi hodil po raztežaju vrvi, četudi po tleh. In o ozkem škrapastem podtalju se vse razve, celo to, kolikokrat je breznogec tečnež bil pripravljen zapustiti vlačugo flandro Erinijo in kdaj in kje je skočil čez oje. Ampak ni imel prirastka. Ni ščegetal ščegetavčka.

To ga je.

Res.

Saj ni nikoli šel čez oje, ja, če bi šel brezno go osvajat, bi oblekel telovnik, ja, tako pa je privrel v svet, je bil zarodek po sili, je bil kateri že brezno go po vrsti, je bil Veselonc, bil bil, gotovo bil svetnik je, ker ni ves v grobu zgnil, bil godec je mehkega srca, bi videl, kak blizo strelca stoji, list črno je zapečaten bil, bil godec je mlad, in lep, in vesel, in je zadobil spet bil zdravje duše svoje, ja; po domače in privlačno bi privihral z bliskovito naglico po strani iz strankinega besedišča, ja, kako hiravo hitro!, ali pa bo celo nastradal, kadar oni, namesto da bi ga po nedolžnem prižgal delovni, skozinsko kazenski postopek, ker so pač pričali po krivem oboji, tako njegovi spremljevalci sopotniki kot zunanjiki krvniki, ja, pa tudi nekaj priložnostni naveličanček sam, nekaj spet sopotniki. Zaradi njihove neodgovornosti bi se od jeze kar razžrl, ne res, pa je samo zakričal od bolečine. Breznogi strojček se pač sam vklopi, vrata se samo zaklopijo. Ampak ni bilo vrat, bil je samo razseg rudne

plasti, bil bil. Vsi so pričali proti njemu, o njem ne bo nihče več pričal. Saj jih je bilo nič koliko, ki so poslej, odklej že, čimbolj razsodni, čim bolj, vendar po malem, ja, so postopno priželi skrepenele, v sebi ogolele duše, ja, kako pa je mogoče izžeti bolestno dušo drugače kot prav s sodnim spisom, z razsodno sodniško, a protipravno haljo, s plaščem, ki sodi samo še med staro šaro, ne res, zunaj pa je tekla sodrga psoglavcev klavcev z zakrivljenimi nogami in tacasto proti sodnijskim prostorom, ja kam, proti sodnijskemu poslovanju, ja, vse so sodili po istem kopitu, prav kopitarsko, ko preki sod. Ampak koga so sodili, kaj so koga? Po postavah, ve se, po telesastih postavah. In to zdaj ne sodi v lepo knjigo, ne res, bi imeli spet opravka s sodnijo, ne res. Ja, spremljevalci, sodniki porotniki, so imeli glavo kakor sod, so imeli privide, kako se sprehajajo z breznočcem po gorah, ne po gorah, bolj po holmcih, ne po holmastih gričih, ne, samo po dobravah in tokavah, ja, po ugreznjeni tokavi, ja, v škrapastem podtalju, to pa je bilo res, ker so šli z breznočcem le po blodnjaku zverinjaku, po podtalnem globočnjaku, ja, bili so v globoki globeli, v breznu in sodragi, res res. In brez razloga in kakor po pomoti so tedaj sopotniki priželi k prsim, ker jim ni bilo sojeno dočakati smrt, le drug drugega in tako hrepenče, ko da so sodolžniki pri vsej stemnitvi, pri vsakem svetlobnem trakcu, ki so si ga ovili okoli glave, ja, če je res, če so si bili zares tako podobni, ja, prilegalo se jim je, ja, svet stoji na pravem koncu, ne pa na pravici. Če verjejo. V naročje so vzeli svoje progaste, begave prednike, ja, precej počasneje in zelo hladno, ja, slaboumneži, ja, posebno razigrano, precej zgodaj, ne rano, ampak dokaj pozno in kasneje so povsem brezskrbni skoraj spustili svet v zrak, ja, bi skoraj spustili

podtalje ven, to pa ne gre, ja, tisti tam, tisti sopotniki, breznogčevi sokrivci! Ze kdaj so se z breznoguhom Veseloncem spustili v begajoče drhtenje, v sam beg, navzdol! Srce naj sodi, naj ho sodeležno oblasti. Ampak Erinija, Minotaver, Jon, Vladimir, Ikar in breznogec Veselonc so zadevo po neumnem preložili, češ da ni nikjer, kot je sicer povsod, ja, zato pa bi bilo še bolj neumno, ko bi po neumnem razdelili goriščne in zavorne razdalje, ja, bi bilo razdišano, če bi razdirali same prazne besede, sodbe brez imena, ali če bi sodili zgolj po videzu, pa vendar preostro, pristojno v sodni odpovedi, ja, vse bi sodili po sebi, dasiprav razosebljeni, ja, bi se rajši vlačili po sodnijah kakor po škrapastem podsvetu, zakaj tudi onim vedomcem kresnikom, onim kazenskim klavcem psoglavcem, onim preiskovalnim vohljavitom lajavtom, onim mirovnim krvnikom nogosekom, onim vrhovnim duhovinom čudinom, onim pravičnim brakom volkodlakom, onim tekmovalnim pesjanom telebanom, vsem onim sodnouradnim sodnikom se ni nič kaj mudilo, nikamor se jim ni mudilo, razgibali so se ondi zunaj, mudili so se pri gibljivih podstavkih, ja, vojaški zunanjiki sodniki so pozabili podrobnost načrta, tekali so drug poleg drugega, korakali drug za drugim, koder je bilo sicer že od daleč videti razhrojene stezice sredi minskih polj, vmes pa razdražen razgled sredi pušk in bajonetov, ja, je bilo videti zunaj letalsko podporo na zunaj, takšne enostransko-večstopenjske, poveljniške vrhovne vaje, ja, je bilo videti, ampak razen dima ni bilo zunaj nič videti, nič se ni videlo od dima, ja, kod pa bi hodili, medtem ko so razsajali, ja, so razsajale kužne bolezni, ja, kod so šli po sodnji in po pesjanskih sodiščih, po oprostilno poslednjo sodbo, kod bi tacali zunanjiki duhovi, če ne ravno ven in ven, ven in ven tja ven, na orožne vaje, na naglo sodišče!

Ampak breznogčevi sopotniki so utajili davek v sumljivih okoliščinah, ne res, in to je bilo huje, kakor da bi breznogi Veselonc zatajil mater Erinijo, ja, breznogec zastonjkar se je vozil na zastonjski vožnji, mater je zatajil, užival je njeno meseno testo, prvo obhajilo, skodelico kave, ja, zatajil je hlapce, beli krizantemi je trgal lističe, ja, in v samogovorih je tudi pil čašo opojnosti, je tolkel privlačne pirhe pisanice, ja, ampak ni bil nikdar na očetovem grobu in ne na izprehodu, moj bog, kakšni spomini, katero slovo, tihe noči, črne noči, ja, je bil sredi vsega, kar je dišalo po sodobnem, ja, nič se ni spominjal, ni sodil po črki. Breznogi zaspanček razbijaček se je že navadil na takšne raziskave, kar dalje je bil pripet na invalidski prekucnik, in mu je, koj ko ga je rejenega in onesnaženega razgrela Šviglja namiguša Erinija, padlo na skvarjeno pamet, da bi razgalil sodne razglase, da bi razgrizel nagubana obličja, ki so sodila kogarkoli po obrazu, ja, tako zatiran in utrujen, bil je tako utrujen od milih in trdih sodb pa še zaradi tega, ker se stroj spremeni samo v stroj, ne res, ja, bil je tako izčrpan, da bi še komaj raztopil vse, ki so, goreči, osupli in uvelega obličja, oblečeni v skeleče razmišljanje ali zaudarjajoči po razkroju, po razkrajajoči krvi, razkljuvali razlom, ja, prihodnjič jih raztopi in raztali, če bo le mogel, takrat pa bi jih le razkuštral, razpršil bi polagoma še njihova časovna in mesebojna razmerja, bi jih tudi on razbil še prej, kot bi spoštovani sopotniki razklali na dvoje njega, ja, še prej kot bi mignil, bi jih razdrobil, bi jih nežen, in bi jih razdivjano razdružil, ja, z vsemi spremljevalci bi se razšel skoraj prištevno pa še razgibano, ja, razkropil bi jih, spodil bi jih iz zmotnega kolobarja, razšel bi se z vsemi v kožo oblečenimi, ja, breznogec pahnjenec ni nikdar obstal pred sodbo. Kdo naj sledi poteku dogodkov znotraj, zapleteno, ne res,

blodnjak zverinjak se je zapletel vase. To je imel neredni navdušenček po mačehi, kaj po mačehi, po testeninasti mamici je imel, kaj, nič ni imel po kakšni mamici, ampak je imel razmerje s spogledušo, s tisto testnasto Erinijo, ja, razsulo, imel je gnojno bulo, ja, razvajenček Veselonc, čemu bi se povrh razburjal, ko pa notri, ne spredaj ne zadaj, ni bilo razbremenitve, ne častno ne upravno sodišče, pa se je razcvetal samo podtalni globočnjak, ja, vsem je malo manjkalo, je manjkalo živil. In večno je bil božji dan, vse je bilo zaprto, kam bi šli kupit kaj za jest, kaj za pit, karkoli, ja, po koncu sveta se ni dalo nič več, samo mešetar Minotaver je kakor iz milosti prevzemal in preprodajal mrliče, mrtve štručke, ampak sam jih je moral spraviti s poti, ja, pa ni bilo nikjer več dečice, ja, zato ni mogel vzeti zares, če je morda vsako breznogčevo nagnjenje bilo kakor na sodni preizkušnji, ja, škrapasto podtalje se je razkrivalo koderkoli, za vse je veljalo isto, isto velja za vse, velja. Ampak, kolikor je že bil blodnjak globočnjak siromašen, toliko se je razsegal ponekod razkošno, tod in onod celo razcepljeno, tak je bil vendar razbrzdani razcep med brezmočcem Veseloncem in telebani pesjani, ja, zmotni kolobar, razbesnela razbitina. Smešni, krčeviti čudaček bi vse skupaj najraje razdril, bi razčesnil in razceftral, ker se je sam v sebi razpočil že davno, ja, razmaknil bi stene, raztrgal bi zidove, kaj bi, pa ni mogel nič, ja, kaj bi razlomil, razmočil in razkosal, ja, prej bi njega razmesarili, razkužili in razkuhali prav krvniki nogoseki, ja, slabi živci so krivi vsemu, ja, ni mu bilo sojeno, da bi si sodil sam. Ja, on bi vse razjarjeno razlil, razkačeno bi se razlil čez blodnjak globočnjak in bi zledenel, ja, nad njim so izrekli sodbo, pa je imel o vsem krivo sodbo, ja, celo pri najnapornejšem delu ,vožnje ni mogel nehati, je gobezdal in bi povsod rad sodeloval, ja,

ampak vsa vožnja je bila že sama na sebi najtežja, da je vleklo k tlom, samo da je zdaj polagoma bilo čutiti privajeno olajšanje, to so sopotniki prav dobro poznali. Maščevalo se jim je, ker niso imeli naročilnice ne za protezo ne za bergle, kaj šele za nove noge, da bi osrečili svojega breznočca Veselonca. Vsi pogovori so zvečina tekli v tej smeri, ko so se spremenili v stroje, ja, in zdaj bi bili potrebni samo majhni pripomočki, pa bi se rešili prezirljivih in zahrbtnih klevet, spet bi se spomnili stare kazni. Ja, breznojec Veselonc bi storil vse, da bi se razblinila j ara kača, ja, da bi le razkril razmaz krvi na ploščicah in na steklenih vlakencih, ja, razprhnjeno razodetje! In bi potlej še razpotegnil raztelesitev čez razvpite razvaline, razmehčal bi razuzdance spremljevalce, v razsvitu bi razpel — ob noč, podnevi? — čez blodnjak zverinjak okenske razpirrače, potem bi, prvič odkar svet stoji, raztrgal in razžagal razpetine, ja, razlastil bi razredčene, a povsod razpršene razkošneže, ki so v raznožu rabili tuje podplate, izrabili tuje noge za vzpon na kakšen zunanji, navidezni strelski položaj, ja, razglasil bi njihov razpust, v razore bi znova raznesel razplod, naposled bi razvrednotil razvratno razsajene razvade in bi bilo razvidno, da je razklenil roke, ja, razžalil bi razsipnike, razkazoval bi se razoglav, ja, prav razrahljano razpoloženje, ne res, nehote in zastonj, nalašč in zaman, ponevedoma, slučajno, in prav zato, zato. Čemu? Zakaj? Razjasnil se spet je godca obraz, kadar razgraja piš ob hudi uri, ne res, vnemar naprej je živel, manj svet, ko razuzdan, oči kalil mu jok ni, razjasnil lic ni smeh, ja, tedaj so mu spremljevalci dajali oporo, vsaj občutek, da so prišli noter, v globoko podtalje, zaradi njega. Ampak on se je žrl kljub dobrodelnim ustanovam, ki so jih ustanavljali celo zunaj, da bi prišli pred sodišče,

ja, tudi zunaj so ustanavljali sodišča, ampak tam ni bilo obsodb. Ja, ampak bil je duhovni sobrat vseh, ki nič ne morejo. Nič jih ne zajame dobri, drobni up.

Up.

Pa je že bil nared. Mrščil je čelo, kratkoinmalo je mrdal, mrazilo ga je, okolico je posnemal bolj nezavedno, ja, imel je držo, odrekel pa se je predsodkom, saj so ga sopotniki dobrotniki prevzgajali, ne res, vzgajali so ga, da bi nekoč postal še opričnik nogosek tudi on, breznogec Veselonc, da bi potem ko se bo dokončno izmotal iz sumljive blaznice, prosteje zadihal, ja, da bi se kdaj uredil in ne bi nikogar več obtoževal za pohabo, tudi nogosekov volkodlakov ne. Moral se je strinjati z njimi, ker bi drugače izgubil še tisto bore varnosti, ki jo je imel njegov jaz v družini. Ampak zunaj je bilo narobe, vsi pesjani so se bojevali zgoraj, dim je sporočil, kdo bo novi ata, novi dobri papa, in čeprav po invalidskih kolesljih sploh ni nihče vpraševal, so še imeli na zalogi vrsto invalidskih prekucnikov in drugih hunotv, ja, zunaj, zunaj so mrharili na mrhojedini, mešalniki za asfaltni beton so se vrteli, ja, ranljivo mesto je bilo mejnik nosilca vžigalne kapice, nastavili so preklopne merke, odmotavali so minerski vitel, ja, v množičnem gibanju so se zunaj pravzaprav pripravljali na množično zaščito, na moč sil, ja, združevali so moči, moralno orožje je treskalo in treskalo, ja, zasedli so začasno mostišče, sovražnik je vzel na muho sovražnika, ja, zunaj so bili vsi volkodlaki psoglavci samostojna mrtva straža, ne res. Ampak breznogca Veselonca so zlepa in zgrda in zmlada spreletavale mrzlačice, po životu so mu mrgoleli in ga mrtveli mravljinci, ja, nihče ni nikomur nikoli nič rekel. Mrzlokrvneži mrzlodušneži so zunaj ob tem uživali, ne res, zakaj oni nikoli ne pridejo v škrapast podsvet!, mrzili

so se med seboj in mrzili tudi breznogca Veselonca, kako brezupno. Spremljevalci bi ga lahko pustili na miru, ampak ne, kolikor je znano, ga niso pustili samega niti za trenutek, ja, pustili pa so ga v tisti blaženi spokojnosti, ki je značilna za stroje po delu, in lahko bi odkrili še druge posebnosti na breznogcu Veseloncu, na primer, da je jezil tička Ikara in zvezdarja Vladimira že s tem, ker si ni dovolil, da bi ga brcala in ga ščegetala, ja, saj v blodnjaku zverinjaku to tudi ni bilo posebej v navadi, le včasih je bilo podobno kot mučenju, bolj mučenju kot zdravljenju, ja, ker bi moral ozdraveti pač prestrašenec Veselonc, ne pa še sopotniki z njim, ne res, in v tem se je vsakdo hlinil, celo skopljeni Minotaver, bodisi da je domneval, češ z breznogčkom rompompomčkom bo šlo na bolje, bodisi je vsakdo vsak čas sumil, da bo obsedenost minila dosti prej, kakor je bilo predvideno. In pesjani so bili šele zadrti! In breznogec Veselonc je bil zavrt! Nič ni bilo postavljeno na pravo mesto, ja, kaj bi zlomček hromček upal, kam bi nadaljeval svojo pot, ja, mu je bilo treba posluške otepat, ko pa je že predčasno, dočista posmrtno mrmral, da ga je mravljinčilo v odsekanih nogah in da ga še zmerom mravljinči, ja, da mu odrezane noge vse bolj mrtve, ja, menda je že čutil, da mu je mrščilo po stegenici, čeprav so mu spodnje ude odbili pri kolkih, ne res. Ja, zarodek mrtvež, breznogec mrmraček, tudi zunaj so ga obravnavali mrzlobno kakor z ognjenim orožjem, so iskali kažipot k zaklonišču, so si pripenjali na oblačne prsi medalje za klavne veščine in zasluge, so dobili red za strelne veščine s krvavimi meči, gledali pa so v knjigo o mazanju, da bi razumeli, kako je treba mazati, zakaj kdor maže, temu sreča že vnaprej dobro kaže, ja, vsi so prišli na red, odstranjevali so maščobo, privili so krilate matice, potem šele so mazali orožje, posebno še ostrostrelne,

brzostrelne, počasistrelne, podvodne in zračne puške, so mazali puške z bajonetom in brez, in so upali na zmago, zakaj sleherna puška je lahko sovražnikova, sleherna sovražnikova puška je lahko puška, ja, sleherna puška sovražnika je lahko puška sovražnika, le da je dovolj puškovnega streliva, ne res, le da je dovolj pločevine za izdelavo častnih znamenj, ja, samo da je dovolj prožilnih ročic in naprav!, ja, zunaj so mrvičili breznogčeve mršave nožiče, ja, neznani junaki volkodlaki, pa so, naslonjeni na nožiče, streljali z nožič, tam v mrbodernici pod mrkim soncem, pod mrenastim nebom, kadarkoli, a na vekov veke na vrhu! Ja, zunaj so tekle steze svobode, spotoma je bilo zapisano, skrivnosti bistrih voda in koščenih gora so spet uprizorile hajko, svatbo v zli vesni, struparji so struparili čisto naravno, tkavci so tkali pred zarjo kakor podgane, ja, rdeče in črno v trebuhu velemest, in so potem šli v nasprotni smeri, so šli v hišo lutk, besi krvosesi proti besom krvosesom, zapeli so se z nosnikovo sponko, da ne bi zavohali še kaj več, zakaj izpostavljali so se novi preizkušnji, v preizkušnji novega orožja, novega besnila. Ampak tedaj se je raztresenček Veselonc na invalidski cizi namrgodil, tako rekoč mrkačil se je, kakor spominjajoč se mrtvih nog, ki bi lahko tekle po mrtvi zemlji, ja, in bi skoraj mrknil, ko je ležal tako na invalidskem kimpežu, ko je sedel na ramenih svojega kolesljastega očeta, in to je počel, za vekomaj prepričevalno zleknjen na mrežastem sedežu, — saj je bil položil podse mrežasto majico, blago pa je dobro vpijalo kri in gnoj z ranjenih kolkov —, kakor da bi ležal v mrtvaščici, saj ga je dosledno tresla mrzlica, ne res, tako da je zatem mrzljivček, mršeč svojo mrtvorojenost, sicer mršeče mrtvičen, mrlevzal svoje odsotne noge, tujo last, to pesjansko mrsno jed na mrsni dan, ja, sicer mršeče

mrtvičen mrzljivček sploh ni privoščil mrcvarnikom mrhavcem ne mrvice ne mrkvice, ne res, čemu pa bi jim, tistim zunanjim mrtvarjem, orožniškim kovarjem!, ja, mrnjau, zunaj so imeli mačka, v blodnjaku zverinjaku so imeli sopotniki Veselonca breznogačka. Kdaj? Zdaj in prihodnjič, obenem na vekomaj. Ja, čudno in čudaško, začasa mrčesne zunanje nadloge je samo čudež krutež še začasa očistil mrhovišče, groza čudno, mestoma pa docela revno, ja. In je bil breznogec Veselonc ne le enkrat ali dvakrat dodobra mrtev, prav mrtev je bil na mrtvičnost, bore malo so ga skrbeli mrtvaki, neznani volkodlaki, ja, živel je sila živahno, kar pa se je potem pokazalo, da mu trzajo pravzaprav živci, živci v drobovju, sploh ves drobovni živčni sestav, da ga srbi krvni obtok, ne pa v duši, ja, zato je dobival veliki napad, zato ga je kar pograbilo in od časa do časa metalo, da je imel zgrizen jezik, da je torej sinjel in zaobrnil oči tako všev in kvišku, ja, baje ga je obsedla prava svetost, božja milost, strah božji, ja, tako ga je metalo, da si je kdaj izpahnil roke, in ne samo roke, ja, v krčevitih, sprva še enakomernih trzajih je pravzaprav pokazal svetu, kako diše in pihlja vetrček od zunaj, strah pred orožjem. V bistvu pa je potlačenček vrtoglavček mrl za zlato cipo Erinijo, ja, na videz mrtev, a z mržnjo, je spet, spet mrmraje in v živčni, porodni mrzlici, kakor da se ponovno rojeva, mrzil zunanjo, sicer v vrste postrojeno in prav ljubko mrhovino, ja, nikdar ni planil na plan ne v zarje Vidove, v pesjanski osvit, in sploh se ni približal manom pesjanom, niti sencam murnov, ki so škrgetali ko pesem žebjarjev, ja, ni bil zraven med ostrnicami, še manj pa je verjel v noč na verne duše, ja, ponavljal se je, mrzil je biriško, psoglavo mrhovino, tiste s plavalnimi mrenicami med nožnimi prsti, tiste brez prsi in reber, tiste brez mreine na očeh in brez kakršnekoli

mrene, in ga je znova mrazilo kakor v mrtvoudu in mrščavici, ja, tudi paglavček žabjeglavec se je lahko spozabil, prav veličastno, ne res, v samoveličanju je bil samemu sebi mrzek in mrk. Kakor mrtvorojenček je tudi mrzil zlato Erinijo, ki je bila enkrat sestra, drugič njegova lastna mamica, pa ni bila niti polsestra niti prava mamica, ja, zlahka jo je zatem ljubil, če se reče strahu pred bližnjim ljubezen, ja, če je gnus pred dotikom svojega bližnjega pravzaprav navezanost na svojega bližnjega, ah, kakšna združljiva nasprotja, ne res, težko je povedati, kaj je zaupanje, kaj up. Ampak nekoč je bilo vse drugače, v tistih prapradavnih časih, ko je bilo vse drugače, je bilo res nekoč, ne res, in to bo nekoč še prav prišlo, da je davno tega, ja, da je davno temu, ko so krvniki nekaterniki rezali davninskim plazilcem kakšne ude, in katerikrat so davno od tega zunaj pretepali svojo hotnico, nepazljivo nebrzdanko Erinijo, so jo že rano posilili, ji porivali običajno v njeno notranjost svoje mrtvoudne, pizdogrizne ude, ja, so ji priložnostno iztaknili oči, pa jih spet vložili v jamice, le da so se včasih zmotili in so ji vdělali oči, te mrzlomrke oči, v popek, drugič spet kam drugam, v maternične obročke, na primer, tako da je nedavno tega celo breznozec Veselonc brenkal na zročo popkovino, zročo navznot v trebuh, in to je bil nepopustljivo lep prizor, ne res, ja, samovladarji samonogi in carji v samohodkah so ji že kmalu vsekali carski rez, ji prvotno pregledali rodilo, ja, so ji precej prisluškovali, ja, so slišali, kako teče kri po venah, že zdavnaj nečista kri, ja, pri tem so ji sčasoma še pojasnili, naj začne služiti zgodaj, da ne bi bilo prepozno, ja, prepričevalno so lajali vanjo, naj rodi sicer pravočasno, zakaj pa ima telo, ne res, to je prihajalo iz davnine kakor ubojno sredstvo, ja, odsihmal pa je okrogla lepotička

Erinija pustila vsakomur, vsakomur tolikokrat, kolikokrat le želi, ja, se je pustila ko na razprodaji, ja, in to je trajalo vse dotlej, dokler se ni vgreznila v blodnjak zverinjak k breznogcu Veseloncu, k svoji bolesteri dušici, k svojemu jezljivčku občutljivčku, k nepomogljivemu pohabljenčku, in je poslej trpinčila polagoma njegov jaz in nadjaz, češ da je ona sama trpeča dušica, da je tudi ona izkoriščani bimbo, ja, nenehoma se ji je zdelo, da je prekleta, da je, odklej, nemara še zmlada, bila začarana in uročena v svojo luknjičavost, ja, in je le malokdaj, vendar dovoljkrat govorila čez ono, čez tretjo osebo, ja, njen notranji glas je govoril čez zunanje vreščanje in pokanje, katerikrat celo kot bi izgubila davišnje mleko in vse stike z zunanostjo, ja, kajkrat je nemudoma in gostobesedno in zaljubljeno, dasiprav brez kakšnih očitajočih besed in razburljivo, pleteničila, češ, ja, ni omembe vredno, češ je jalovo, vse da je brezuspešno, ja, nič ni hotela naklepno nič namerno, in vselej je bila pomotoma podrejena, podrejena je bila brez pravega vzroka, češ ni želela zasledovati in mimogrede napadati svojega malčka, breznogca nedonošenčka, ja, in kako ji je bilo vse skupaj všeč, ne res, zaenkrat je bilo praznično dolgčas, težko zadušljivo, prav blodno, megleno mrzlo, ampak skoraj prepozno, skoraj kasno, ja, poslednji čas ni bilo nič več tako, kakor je bilo nekoč, v pradavnih časih, takrat ko je bila med braki volkodlaki kakor v lutkovni igrici, ja, ko je še živela na kakšnem visokem nadstropju in se po svoje šolala za bodočo lahkoživo družabnico, ja, v tistih davnih časih ji je baje prišlo v roke pisemce s spričevalom o opravljenem izpitu vred, nemara je izprijenki Eriniji pisal breznogec Veselonc o mukah, o pravkar odsekanih nogah, ja, kdovekaj, o kdovečem, ali pa tudi ne, ja, zaradi bolečin sploh ni več znal pisati, pa tudi nalivnih peres in

svinčnikov ni bilo, s šilčki so biriči nogoseki vendar šilili le hrustanec in kosti, ja, mogoče pa sploh ni bilo nikakršnega pisma, ker ni bilo niti pisave, ja, vse je bilo zapisano v veter in dim, ja, srca bolečine skrite, ljubezni bolečine, bilo blisk nagel upanje je celo, prihodnosti bilo je zagrinjalo, ja, toda Šviglja Erinija je bila rada natica, aha, zunaj je naglo bliskalo, znotraj je temno piskalo, srce je utripalo in utripalo kakor nekoč. So tistikrat zapeli tudi drugi domišljavi zmedenci, je kje gostolel ptiček Ikar? Je žužnjal plod Jon? Ali je zvenel Vladimirov pastirski glas v skladnem ozvezdju? Ne, samo sejmar Minotaver je blejal in se spravljaj spat k štrukljasti, brdki Eriniji, ja, in četudi je bil prodal breznogega Veselonca, si ni mogel kaj, da ne bi potem še sam prikolovratil po vseh štirih v blodnjak zverinjak prosit odpuščanja. Ampak slabo, zaman. Vol Minotaver je imel gotovo v sebi še pol volkodlačjega, zunanjega, zato pa je prodajal mrtvorojence, ne res, ja, skopljenec Minotaver, sevec šekastih preprirov, je samo sešteval zneske, pa še to bolj poljubno, da bi si kupil zlato, krasno, šolano Erinijo, ja, naj bi ga čohala in vzdražila, dasiprav je bil spolno neobčutljiv, nemočan in so ostale samo lepe želje, in če se je začel otožno ozirati po njej, je bila zanj v blodnjaku zverinjaku drugačna, ja, s svojimi volovskimi pogledi je zijal prenapeto in kakor zagrizen hujškač, z brade so se mu cedile sline, prav smešno je smrdel po govnojaku, ja govedo govedasto, kljub lepim oblekam je bolj cenil bikova jajca, kakor svojo lastno zapeljivost, ja, je cenil bolj proščenjske semnje kakor prosvetne domove, ja, silno je občudoval svojo lastno zagovednost. Negovanček breznogec ga je podil proč, pa ni pomagalo, med drugim zato ne, ker se je nastavljala priležnica Erinija in pa zategadelj, ker vola Minotavra ni bilo kako posebej strah pred zakolom, vol je pač samo

vol. In se je skrivač barantač zato ponavadi skrivaril izza drugih spremljevalcev. Ampak spačeni osamljenček Veselonc je nekajkrat poskusil dobiti bergle, potem bi jih kdaj kar z berglami, kar z invalidskega vozička, izrabil bi čas za prevzgojo vzgojiteljev sopotnikov, ja, breznogec breznogček je nosil svet v glavi, ne v odrezanih nogah, ja, on vendar ni imel nobenega končnega cilja, bil je za razvoj in ni imel namena, da bi komurkoli narekoval končno veljavne zakone, življenje je odkrilo njegovo pohabo, njegovo napako, in da je postal breznogec Veselonc, je bila potrebna cela vrsta prehodnih stopenj, tako mu je reklo življenje, ja, in zato je včasih pritisnil zavore do konca, da je štrapacni invalidski koleselj zacvilil in zaškripal, ja, in spestovanček navihanček se je prijel trdno za sedež, da ga ne bi vrglo, če bi se vozilo naenkrat zaustavilo. Spremljevalci so sledili invalidskemu huntu vseskozi, že prej, in češče kot je bilo treba, ne res, kaj vse so počeli v mili skrbi za breznogčevo usodo. Ampak nič ni bilo lepšega kot ravno neznanska skrbnost, s katero so do nore natančnosti spremljali sleherni breznogčev gib, njegov sleherni nagib. Breznogec neuravnovešenček pa je nagibal tu in tam k zasmehu, posral se je nanje, hvala lepa, prav nenavadno in po gosposko se je vznemirjal, če so ga spremljali tako tankovestno, ja, bi se raje brigali zase! Tedaj jim je ponavljal zmerom eno in isto, namreč tisto, kako se večidel preobraža iz dečka v dedčka, iz dedčka v starko, iz starkele v punčko, ja, vrval je celo, da je takšno početje po spočetju mogoče, dasiprav skrajno togotno in boleče kot vsako spreminjanje, težavno kot vsaka sprememba, in je bebljal, da se b,o pokopal sam, ko zadnjikrat samcat umre, saj prvič ni poslednjič, ne res, in je čudno blodil, pa tako prepričljivo, da se bo kdaj sprevrgel v prevratno deklino Erinijo, s tem da lahko

slednjič prekrije vsak dosedanji neuspeh, ja, se bo splečalo, ja, nenehoma se bo pretvarjal, ja, on bo vloga, ne pa glumač, bo vrač, ne pa naloga, zakaj on je pravzaprav ono, ja, on bo breznog preskočil z noge na proge, zatem bo on kraljična carična, bo vladarica vsega sveta in božica, ja, bo on eno samo visočanstvo veličanstvo, bo oni, bo stroga prevzvišena visokost, ja, on bo največja, najbolj sožitna sloga, ja, in če ne bo to, bo ono, ja, take zveličavne predstave so ga obsedale, pa ni zamolčal niti trohice, to bi morali zvedeti tudi pesjani telebani, zaboga, kot da se ne bi volkodlaki hvalisali že sami! In breznogec Veselonc se je zamislil, če je sploh kdaj mislil, kako bi se zunanji krvniki začudili, kako bi dim otrpnil, ja, kakor če bi velel: Postroji se! — tudi on, brezno bitijce, ja, bi poveljeval: Na smučko poklekni za strel! — Priprava za pohod! —, ja, bi skrepneli oblačni volkodlaki v kopaste gore, ker bi ga morali onikati in mu izkazovati najvišje časti. Ampak, ve se, psoglavci klavci niso niti vedeli zanj, ki je izgubljal dušo po tokavi, v špiljnatem svetu, že med vožnjo, pod škripajočimi, cvilečimi kolesi invalidskega cizovnika, da se je slišalo kakor bi štropotali vodometi in kakor če bi kdo vrtel preslec stružnice, ja, tako je tedaj breznogček zaverovanec preslišal očetove besede, ja, in kako bi se zmenili, kako bi se zmenili zanj le enkrat samkrat zunaj, čemu spet zastonj, če so vedeli o pohabi več, kakor breznogec Veselonc sam. Nihče ni posebno veselo molil kleče, ampak je kleče streljal, zunaj so dajali poražene duše na posodo, tam zgoraj jim je bilo seveda vsega dovolj, ko so krenili v naskok, le da so imeli čepice, čapke in čelade po strani, ja, so po strani dali na prodaj zasilno kritje, so se sklonili k tlom po nove kratke ukaze, ja, so psoglavo vojaško in med drsilnimi vrečami in v drznih

napadnih in z namerilniškimi črticami in popolnoma nori na zakol, ja, tako so, tako so, tako strumno, tako so, tako prosto, tako so, tako tekaje, tako so, tako polno, tako so korakali, v korak! — v tek-marš! — v korak!, ja, korakali so kvišku, navkreber proti daljnostrelnemu orožju, k strelskemu orožju, ja, korakali so vštric po osnovnih in mimo bojnih strelskih jarkov, skozi okuženo ozračje in vsenaokrog po osvetljeni okolici, zbrani okrog nasilnega izvidništva in po zatemnjenih naseljih, ja, so korakali onkraj vpricho svojih izgubljenih duš, ja, duhovini vedomci so korakali in korakali in tekli vkljub golemu razumu ali prav zato, v pohodu so korakali vzdolž slišnega polja, zasedenega položaja in vzdolž neprekinjenega obrambnega položaja, preko vmesnih taborišč in okoli uničenega sveta, pa vendar blizu blodnjaka zverinjaka, še preblizu, ne da bi zavohali, ne res, so korakali čez tri goré, čez tri dolé, so korakali tudi izven dolžnosti, so sproti razpadali, padali ko muhe, ker so imeli muho v zarezi, točen zadetek, in so padali s padali, so padali zaradi upadka prepričlih surovin in potrebščin, ja, so padli strelj in nogoseki krvniki v cilj, so besi krvosesi padali v boju, ja, njihove postojanke so padale, so padali raz krov v rov in so zatem padli drug drugemu v ujetništvo kakor v objem, ampak dno blodnjaka globočnjaka je cijazil in potoval po škrapasti tokavi breznog posebnež Veselonc s svojim zanemarjenim spremstvom, s svojimi skrbniki postopači in z očetom, invalidskim kimpežem, ja, z invalidskega furgona je vrvrvral in momljal, je mrmral in brbljal zoper korakajoče. Breznogič v podtalnem breznu žužnjaj in šesljal do onemoglosti, češ, tudi on bi bil, kar je bil nekoč, ja, bi bil eden izmed njih, ki so še prvič spešili korak, ne res, v snežno snov, na moč je bil bolan in bolesten, ja, v

tretje gre rado, dasi brezno go, ja, skozi vse življenje se je upiral pohabljen o, izrabljeno, zato pa se niso ustavili zunaj nikoli, venomer so se samo kopicili, ja, ampak proti njim je bolešno, že kar omamljeno blebetal po svoje brezno go nad brezno go, žugal je in v neprištevni bolečini ter z nezaupanjem čutil na lastni koži, kako je od vsega na smrt bolan, kako je še pred soncem in zvezdami repaticami, ja, smejal se je do solz in utrujen nekdanjih sorodnikov, truden do smrti, ja, on ostane vestni čudaček Veselonc do zadnjega diha! Z njim pa so dihali še spremljevalci, gruleča Erinija mu je zvijačno pomagala in mu obljubljala, da mu izprosi kakšne noge, čivkajoč Ikar je zbujal videz, da odleti brž po noge, take lepe in močne, in se koj vrne z njimi, ja, pa Jon zarodek je prevzel nase odgovornost, da bo za nove noge in za sotrpina vse poskrbljeno, pastir zvezdogled Vladimir je želel takoj po nožiče za brezno gočka pohabljenčka, da bi mu jih spet prišil na kolke, ja, samo odvratni mešetar je mendral po ozadju, češ da zaradi nujnih poslov ne more pomagati, ja treba bi ga bilo z bičem, morali bi ga skupaj zaraziti s slinavko in parkljevko, ker je bezljal po svoje. Brezno goec Veselonc mu navsezadnje ni zameril, živini sploh ni zameril, samo, ne res, tudi poživinjenci bi lahko bili kdaj vsaj za hip malo bolj domačni, manj samoljubni, ne res. Brezno goček Veselonc je upal na boljše. Haha! Gol do pasu?

Ha!

Alabastrne noge se proti koncu tanjšajo kakor bič, torej je mogoče bičati in mimogrede stopiti enkrat na cesto, drugič v blato, počez, v rudnike, v rudarsko sodstvo. Ampak ni oprezujoče vrnitve, v snu in izčrpanosti nožiče negibno obstojijo ko žičnat pajek, in za njimi tapkajo lahni stopicljaji in koraki, tapkajo od hiše

do hiše, od javne hiše do hiše večnega miru, dasiprav breznogec, tapica trapica, ni hotel potlej tja ven, ja, potlej se mu ni niti sanjalo, da bi bil dušežercem nogosekom za vlečno tarčo, odobreno pa mu je bilo, da jih je imel za zunanjega sovražnika. Iz njegovih nog so namreč zmleli lepo zmes in so napravili zunaj tanjeno testo, ja, tako so volkodlaki duhovini menda ustvarili kokotko Erinijo, ja, saj so njej posvetili posebno pozornost, ja, ampak že kdaj, ja, kakšni doživljaji peteršiljkove mame, ja, ocvrta miška Erinija je bila iz nekoliko mehkejšega testa, pri cvrenju se je sama obračala, potem pa so jo pobrali na cedilo in je dišala po vanilijevem sladkorju in kremi, prav izdatno, ne res, in potem je prišla kar sama v blodnjak zverinjak, ja, breznogec Veselonc je kar pridirjal na svojem očku k svoji cmokasti, krofasti priležnici. Ja, Šviglja Erinija je bila boljše kvašeno testo, pravi flancat, ja, zleknila se je in se nalašč vzpenjala k breznogcu Veseloncu, divje ga je poljubljala, pa čeprav čisto običajno, nežno. Ampak strojno bitje je preneslo toliko predmetov, tolikanj zadev: sprva je nastopil tankoslušni tarantul, poplesujoč v besni taranteli in po testnati ilovici, ki je prinašal s seboj tesnosrčno moro, zagrizel se je v breznogčev testen, siv obraz, lezel je čez rebra h kolkom in pičil nebogljenčka v ud in modo, da je breznogčevo spolovilo zraslo in vzhajalo, ja, kureč je bil korec in korec je bil polnik, ja, ves Veselonc je bil spolnik, ja, težka pamet. — Ampak svoje noge, odrezane spodnje okončine, bi lahko težkal na roki, ja, oba spodnja uda bi naporno prenašal na rokah, če bi bilo dovoljeno, ja, vlažno vlačugo Erinijo bi nosil na rokah, bi jo nosil ko orehovo potico. Ja, kdor z roko težka, težka hoja ga teži, ker vsak težak težak ima korak! Ja, kolesa pa so tekla, invalidski cizovnik je dobro prenašal breznogčevo telo, takole po škrapastem podtalju

je vozil, resda bolj po lastnem občutku in nemirno, vso čisto težo, ja, naprej, otročje igre v pesencah, med dvema stoloma, naprej na semenj ničevosti, kjer bo vojna in mir; bojo samo še zapiski iz podtalja, bo cvet in sad, ja, bojo mrtve duše v lovčevih zapiskih, bo spričo novih dni vstajenje, bo vzgoja srca, ja, in vsako plemiško gnezdo, vsa j ara gospoda bo pomenila takrat kmetsko smrt, ja, bo udarjal veter na studencu v šolsko ikono, ja, koliko stvarnosti, mrtvih stvari brez ravnotežja, ne res, ja, nad temi zadevami pa bojo, v primerjavi s tem, kar se bo zgodilo, še samogibni predmeti, bo skušnjava nad stvarmi, bojo: zasluge, bo nemogoče najti poti in sledi, bo skorja v gluhem času, bo streha nad oknom, bo nora ljubezen, javna roža in javna ptica, bo prebujanje materije še pred zarjo, ja, hojo mrtve javke, zakaj bodočnost, če je še sploh kaj prida bodočnosti, se ponavlja bolj z varnostjo, manj pa zaradi zunanjikov krvnikov, ha, zgodbe zgodovine! Ampak kvočka Erinija bi imela težak porod, je imela težke noge, skorajda so jo bolele v gležnjih, pa je niso pravzaprav pekli podplati, iz sebe je preganjala težko uro, ne res, predvidevala je psoglavce klavce, v bistvu pa je sramežljivo obračala oči k svoji odprtini, k svoji sramni reži, skoz katero se je tu in tam pojavljala težka kovina, ja, tu in tam je imel breznogec Veselonc težke trepalnice, buden je sanjal še težje sanje o težki nesreči, v katero je padel, ja, nič ni imel, bil je do glave zadolžen, ja, bi kar zavrgel svojo krasno, šolano prodanko Erinijo, svojo izprevrženost, ja, že to, da je živel tako težko življenje, medtem ko so streljali zunaj s težkim orožjem in tako prenašali težišče obrambe v težišče napada, že njegova lastna teža ga je težko prizadela. In si je pomazal oči s teščo slino, po svoje je pač podcenjeval teman tingeltangel, ja, težko bo kaj iz

teže, ja, breznogega so ga obhajale težave, kaj res? Ja, res je bilo težko z njim, pa ni bilo tako težko, ja, težko žalitev bi še bil požrl, ker bi moral, težko pa, da bi se rešil spremljevalcev in podtalnega brezna, takšne dnjače globače, saj ni mogel pobrisati ven, ja, lahko bi dobil prvo nagrado, ja, za splošno znanje, za znanje iz katerih predmetov že. Ampak breznojec Veselonc ni znal, nič ni znal. Še voziti ni znal, kar teklo je z njega, ja, in kaj potem, ja, kaj če bi moral kam iti? Sploh se ni razvil. Ampak življenjska doba predmetov in naprav traja kar naprej, ne res, in to nima nič opraviti s popravilom invalidskih kolesljev, ja, prav čudno, nič čudno, tako je pač. Preveč je spremljevalcev, da bi vsi prišli na vrsto. Preveč je nasploh, ne res. O lok, kolo! Krmilne in stikalne tipke na ročicah so upravljale invalidsko cizo upravičeno po prometnih uredbah, ja, premaknilo se je z mrtve točke, ja, invalidski voziček je s svojim tolstim breznoгим zalogajčkom trkljal kot s toliko kolesi, ja, kaj pa je breznojec pritrdil vzmeti s stremeni, da bi bolje držalo, ja, dosita mu je sproti uhajalo, čim je hotel deti nogo v streme, breznoگو nogo, ja, sedlo je ostalo torej prazno, ne prazno, če se da domnevati, da je bil breznojec Veselonc v sedlu, in ne bi mogel biti bolj žalosten kot takrat, ko se je hotel z nogami, a breznoگو, upreti ob robnike zmotnega kolobarja, ob karkoli, da bi zaviral in se ustavil, ja, kje pa bi dobil cepetce, ko pa so v blodnjaku zverinjaku sopotniki vse bolj obupavali, naj jih bo sram, ne res, še breznoگوca dobričino naj prevzame, ki jim je bil toliko dobrega storil, ne zaradi zaslug in javnih rož in javnih ptic, marveč v imenu lastne brezimnosti in ker ni vedel za zunanje klavce psoglavce, za lajače streljače, ja, ker je bebljal in dobival napade in nasprotoval, kolikor je le mogel. Malega malčka je pograbil kdaj pa kdaj takisto

mali napad. Za malo, da ni podlegel, za malo se mu je zdelo. Ja, streslo ga je do možganske skorje, sam ni vedel kaj. Močno je pobledel, v kredastem obrazu pa so zrle srepe, neprisebne zenice predse, sploh ni vedel, kje da je, slej ko prej pa je v odsotnosti pozabil na samega sebe, ja, pozabil se je in je pozabil. Odsotno se je vozil na invalidnem očku, na nadrejenem invalidskem koleslju, sploh ga ni več zanimalo, ja, ničesar se ni več nadejal, ja, postavljen je bil v prostor, ampak odsotno. Stroj pač ne sledi zmerom samemu sebi. In ni vedel, kdaj in kako. Grabil je v prazno, kot je sicer počel ves čas, ampak drugače se je zdelo, da grabi za Erinijino spodnjo ustnico, ja, tokrat pa je imel mali napad. Mali je imel mali napad. Ja, grabil je predse, zakaj le, na veliko se je razdajal škrapastemu podsvetu, ogromno je prispeval, ja, dasitudi je drsel brez vidnejših krčev. Kar tako, brezsmiselno do večnosti in nazaj. In zmedeno nezavedno, ne res. Zato pa je na mah strmolel v neprisebnem poolžaju predse, čeravno je bil zdaj čisto drugače nepriseben ko običajno. Ja, breznogec Veselonc ni v takšnem napadu skrčil obeh nog skupaj, da bi počepnil, ni plaval žabico, ja, sploh je bil res breznog. In se je lahko zvrnil vsaj na bok. In ko je mali napad dogorel, je strojček fante obvisel na sedežu kot prej, ja, v nejm je ugasnilo, odpovedalo, dogorelo in se nanapadalo, ne res, in se ni več spomnil, ja, česa bi se spomnil, naj bi se spomnil česa? Ja, ampak začasa malega napada so mu drhtele ročice, se je zagugal na sedežu, ko da bo zdaj zdaj padel, ja, drhtel je obrazek, srpaste obrvi so se dvigale in spuščale ko plima in oseka, veke so trzale komaj vidno, in vse je popuščalo in poniknilo kot ponavadi, potem ko je bilo vse odsotno, ja, če je bilo kaj navzoče, ne res, ko bi se lahko kdaj spremenil tujec jaz v svojo prisotnost, če je bilo res. Ja, slabo počutje, čeprav

se je vozil nepriseben. Ampak breznogec prvačina ni bil ne bela ne siva tonovščica, ni bil kakšna javna ptica ne javna roža, ni bil na strehi, nad oknom, ni bil v gluhem času, ker je slišal ton not, samo da je pogledal glaske in okraske, ja, on je videl glasbo, in kaj bi pel meže tralala. Ni bil? Kaj že ni bil? Ni pel ko ptica, ni cvel ko roža, ni hodil po strehi nad oknom, ni oglušel v gluhem času, ja, treba je lepo povedati, ne res, bolj natančno in uglajeno, jasneje, seveda, bolj živo. Niti malo galebjeja ni pivkalo torej v njegovi glavi, pod tonzuro ali brez nje, ne, breznogček slabič je sanjal včasih o golobičji golobički Eriniji na daljavo, ja, dolgo se je topil v daljnih sanjah, ooh. Ampak še kakšnih sobnih tovarišev sopotnikov ne bi prepoznal, ko bi sedel z njimi v tranči, namesto v invalidskih garah. Ja, surova beseda ni imela nikdar surove teže, bo dovolj. Bo dovolj čudno, če bo kdaj Veselonc spodvil gležnje pod rit. Hudo ga je seveda vzelo, kar se mu je sanjalo o bolnišnici, o zdravniški, belordečikriž pomoči, o zdravniških spričevalih in o odrezanih, bingljajočih nogah v dimu, ki so se zdobile v podkolenčnem zgibu, na vsaki zgibni strani sklepa, ne res, tukaj je ves čas zapik, zapik pri otrocih in norcih. Ja, kje pa so tiste plenice iz tetre, kje piškotna torta s snegom! Ja, zavdani strup je težil kraljeviča breznogca, težil je h kakšnemu izhodu, ja, kar lahnel je za lahko noč, ja, njemu se je lahko smejati! Ampak bratomorne sanje so že začele polagoma obratovati, obračale so breznogčev svet in noge, lahkale so cmerikavca samca kakor bi mu obrale meso s kosti, ja, tako prijateljsko! In če ni šlo do konca, če je zadoščalo že zadoščenje, da se izgubi v lastnem strmolenju, v malih napadih in v trenutni slabosti, če je šlo samo do kakšne težavnostne stopnje, pa kljub odsotnosti čisto odveč, je potemtakem čudak Veselonc

tudi skrivoma šibel, ja, šibel je, akoprav je bil iz pravega testa! Je bila tesna za kruh! Zakaj tesna je bila za prostor, ne res, za tesno obutev je tesni kolovoz pretesno tesnel, ja, bil je na tesnem, tako na tesnem, ko se je peljal po blodnjakovi tesnici, ja, pri tesnobnežu Veseloncu je bilo sploh tesno, tesno mu je bilo pri srcu, ja, tesno je zvožil mimo. Ampak, so ga dajali na tezo, je imel kakšno težno moč? Je, teslo, vsem čebrom izbil dna? Je bila mati Erinija na dnu? Materinska, živčno iztirjena lahkoživka Erinija je bila iz dobrega testa, breznozec Veselonc pa sploh ni bil iz testa. Breznozec sem, breznozec tja, je že zinil tjavdan, je bil vdan, nepogrešljivo je bil dan globokemu podsvetu, ja, dano mu je bilo, tjale o praznikih, ko se bo spraznil iz sebe dovolj odsotno, se bo nemara drčal tja gor in dol po toboganu, ja, nikoli se ne bo ustavilo, tobogan bo neskončen, vijuge bojo šle gor in dol, dol in gor tja v neskončno, vsenaokrog. Šele takrat bi pozabil na točo udarcev in zmerljivk, vrtoglavo bi ga v naglici dvigalo in spuščalo, ja, breznozec breznožež je nosil glavo v torbi, v šolski torbici je pozabil možgane, v popotni torbi je pustil vrat, v torbačo za orodje je vrgel jezik, v krušno torbo rebra in pljuča, v ročnih torbicah je brskal po odloženih rokah in po svoji zavrženosti, ja, in prinesel je polno torbo novic in sladic, ja, v damske torbice je dal črev j e, srce, jetra, želodec, spol in značaj in ljubezen, ja, še toplo so mu nesli na nos, na invalidski prekucnik so obešali spremljevalci vse vrste torbic, največ pa take iz usnja, ja, sporočali so mu tisto o toplicah, ki so jih tako toplo priporočali, ja, topli bratci in sestrice, in so ga spomnili, kako so mu zunaj rezali spod kolkov s topim nožem in kako so mu nekoč v vsej srčni toplini trgali srce in pri tem trgali čevlje, ja, breznožček Veselonc je čutil njihovo telesno toploto, vso duševno toplino, pa ga je

mrazilo, ha, bilo je slišati godbo na lok in ločene stopinje pod lokastim stropom.

O lok!

O!

Kolo zasega v kolo. Ja, šklefedra šklefedrasta, breznogčev atej!, v katerem kolenu sta si bila v sorodstvu. Blodnjak se je zmotno razpotegal v kolobarju po samotni poti vase, nizdol, ja, globočnjak se je razprositral v vibe, v polkrožne predore, pa še to ne, ker je škrapast podsvet sprejel vase pravzaprav odsotnost in neprisebnost, popotovanje od praznine do praznine, od razbitije do klateža Veselonca. Breznogčev koleselj ni imel zvonca, ni bil kolo ali tricikel, ne res, obdan pa je bil s kotvastimi dleti in spletkami in kolesasto mrežo in je kolebavega bolehavca kolehavca zbolelo v kolčnih sklepkih, ne res, zmotni kolobar je bil zvit ko jara kača, ja, saj bi bilo komaj, da bi se breznogec breznogej dvignil in še sam, ampak kolikor toliko se pa le pozna, da je sedel brez nog in ni šel, kolikšna krivical, ja, nikdar ni klecal, kolena se mu niso šibila, in akoprav bi bilo strmo, da se v kolena grizeš, ne bi hodil po kolenih, sploh ne bi prosil na kolenih, ne bi gazil do kolen, koliko je bil prizadet, kolikokrat so mu branili!, so na kolenah, na kolinah, kar jih je okoli! In mu je, v času vsega, kar se s časom izniči, šel trepetec navzgor od kolkov in po bokih do grla, ja, sprva je zapljusknil trepetlikavi val, so brzeli tresljivi nihaji skoz trzavico, ja, v težkih urah, v času sonc in zvezd, ognja in prahu, vodnih curkov in ledu, v bitju lastnega srca, v bilu žile, ja, zmeraj od začetka v, ne pa zunaj, dokler se ni dvignilo in drhtavo razširilo v dogodek vsega, kar biva in je, ja, do časa kože in kosti, rože in prsti, ja, kakor krilato kolo v kolednem postu, kakor kolo na korce, kakor vetrno kolo na lopatice, ja, kakor da bi otroci in norci točili kolo kepičnega telesa. Ampak tresavica se

je razširila tudi po breznogčevem obrazu, ne res, da ga je pačilo in kremžilo in treslo, a komaj vidno, zatem pa vse siloviteje, ja, z obraza je žarčila karseda prisebna božjast, najmanj napad, ja, jakec sinko Veselonc, prav nagnjen je bil h krčem, tako nevšečno, ne res, jakčev sinkov napad je preskočil tudi na ustnice in jezik, ja, cel obraz je trzal, prav nesprijaznjeno, ne res, sploh je večinoma trzavo valovilo od kolkov navzgor do obraza, ja, kakor da bi nevidni metulj letel v kratkih viharnih valovih proti soncu, ja, celo breznogec se je tresel na pohodu, ampak to je bil Jacksonov marš, ne res, težko mu je šlo od palca, palček je kazal krčevito s kazavcem na svetlobne, smerne, urne kazavce, ja, kako ga je bolela glava, mu je šumelo in vršalo v zatilju. Samo vardevo Erinijo je imel takrat za seboj, zlata božica je tirala njegov invalidski voziček globlje v veliko žrelasto vrtačo, skoz blodnjak zverinjak, skoz zavrženi čas biti, torej proti času usmrtitve. Ampak cestar Veselonc ni imel nikogar za petami, ni imel stopal. Zunaj so medtem ves čas topili bes v krvi, kri v ustih, usta v laježu, lajež v ukazu, ukaz med proženjem puške in preglednim streljanjem, ja, so gledali tuje, trdosrčno in trdovratno, tožili so se med seboj zastran zmage in popolne vdaje, razdimili so se v toplozračnem ogrevanju, da bi se topili od sovražne prijaznosti, ja, s topaznimi očmi so tolkli tolstino okoli črev, ja, sicer so še bruhali svinčeno točo v topilnik za svinec, pa bevskali so skoz topljene zvočnike, so bili zlahka topljivi v topljenem Erinijinem mleku, pa ne zaradi topljenega voska, zavoljo toplih barv ali pozdravov, ja, saj niso pokali niti s topiči, marveč v topniškem ognju, ja, samo da so dobili topli obrok, da so ulili topove, to se pravi, da so zadeli v nepomično ognjeno točko, v oživele ognjene točke in trkali ob topovino kakor je treba, zato pa so podprli s

topom težke, pa tudi netrzajne topove, so polnili poljske topove na topolovi zemlji, so se oborožili s tankovskimi, z žlebnimi počasistrelnimi, z večcevnimi in dolgocevnimi topovi, ja, tedaj so streljali iz spremljevalnih, brzostrelnih, gorskih in iz premičnih topov, ja kot bi ustrelil iz topa, so ustrelili iz vgrajenega topa, ja, tako so lahko zadeli celo s podmorniškim ali ladijsko-obalnim topom, ja, in vsak trzaj topa je bil zelo podoben trzaju breznoščevih mišic. O vsem, kar se je dogajalo zunaj bi se dalo še poročati, ja, mogoče je naštevati v nedogled enocevne, dvocevne, tricevne, štiricevne topove, dasiprav ne gre čez štiri, ker gre rado samo do tri, do tretje razsežnosti, čez četrto razdaljo, ki je najbrž čas, pa ne. Kolikor visoko, toliko globoko, torej kolikor zunanosti, toliko blodnjaka zverinjaka, ja, brž ko je kje kakšen prostor, potem je brž še čas, ja, kakor prej, ko zdaj, čim bo dolžina poti enaka širini, ja, če je namreč telo, je sočasno duša, četudi duša, tudi truplo, ja, da bi le, ko bi. Bi ali bo? Zakaj to so pravprašanja, sicer res bolj zaradi vznemirljive razlike, ki se je prevešala z jezičkom težke usode enkrat navzven, drugič navznoter. Zunaj so torej streljači lajači medtem topeli, množice svinčenih in cinastih vojakov so se stopile v brezoblični svinec in cin, dokler se niso znova postrojile in dokler ni vsak pes jan teleban topel v topi vesti, ne res, trgalo jih je v nogah, ki so trgovali na debelo z nogami, z bedri, gležnji in golenmi, s podplati in nožnimi prsti, celo z zaroženelimi nohti, ja, izbrali so odmaknjene odporne točke, šli so na naslednjo poveljniško točko in v trgovino s čevlji, ja, na občutljivi višinski razliki, ja, svinec se je topil, topil se je cin, oblaki so se trgali, ja, pesjanske trakulje, tresk na tresk! Ampak majcenemu breznošču Veseloncu se niso trdile kosti, samo kri se je trdila. In trepetal je v podtalni koleševki ko

šiba na vodi, kakor se reče, ja, suh ko treska, ko topna riba, čeprav ni zaplaval ko riba, ja, trepetal je že pred svojimi spremljevalci, trepetal pred globinami in pred višino, pa še invalidski krilati voziček se je tresel, da ga tresk! Torej kdaj, kdaj torej!? Ta breznogec je zmeraj točen, točnost je lepa čednost, ja, potrebni so koreniti posegi, če je količkaj mogoče, ne res. Tresoglavca Veselonca je grabila tresavica in če je videl ali samo slišal za kakšno pesjansko plinsko masko, če se mu je samo oddaleč zazdelo, da je od daleč zaslišal natrgan čin-darasa čin-tras, to je, samo daljni odmev krvniške koračnice, če je samo slišal šepetati tresopetce sopotnike o orožju in le nepazljivo zarečeno omembo o orožarnah, ja, če se je le dotaknil česa ostrega, kar bi med drugim lahko spominjalo na rezilo, in če je komaj malo zadišalo po taljenem svincu in smodniku, ali če je imel okus po strupu, — pa se ve, da so mu pustili biti —, in če je samo približno zaslutil, da zgoraj streljajo baje klavci psoglavci, in naposled v naključnih trenutkih odsanjal, češ da se vojskujejo zgoraj vojaki volkodlaki, ja, če se mu je zvrtilo v glavi o čemerkoli zunaj, ja, je že kakor z zgornjega sveta, z višine neba, je zapihljajl vetrček, lahna, begljiva sapica, blesk zraka in sijaj vzduha, prava naklonjenost vonjem po vojni, da je bil Otroče, stroj če Veselonc scela ali delno ohromel in kljub potrtosti razdražljiv, ja, spet so priplavali mimo oblaki volkodlački, rdečkasto migetanje, ja, pa ga je vrglo na hrbet, je zaobrnil oči in potlej predirljivo kriknil in se je penil, ja, metalo ga je božje, ja, ga je že pograbilo, da je tako posinjel, in vse samo zato tako poscano, ker naj bi menda obstajala kje zunanost, ja, bi bilo bolje, ko bi v skrajnem primeru skorajda obmolknila, ja, je že prav, če tresonogci spremljevalci upoštevajo svojega breznogca manj pomilovalno in trezneje. Zdaj je

nastopala vsakič pri strojčku otročku sicer ista omračenost kot prej, ampak bi pozabil, ne res, prav slovesno bi pozabil. V davni preteklosti s predpreteklikom je zunaj bil doživel, da bi v podtalju ponovno doživljal. Že videl, že slišal. Je menda že bil kdaj tam, ne res, čeprav čisto sam, ja, pa je že bil znova sredi sanj, zakaj svoje odsotnosti še ni odsanjal, ja, v polzavednem snu se mu je malce sanjalo, kakor da je zunanji svet padel v notranji podsvet in podtalje, iz notranjosti ven na zunanost, ja, sočasno se je obračalo navznot in navzven, mešalo se je razklano in razosebljeno. Tako se je vračal čas. Tako je veselko Veselonc spet videl, kar je bil spregledal, in slišal, kar je bil nekoč preslišal, ampak zdaj je doživljal tesnobno, trudno, z bolestinimi čustvi. Ja, nekoč ga je bilo samo delno oplazilo, nekdanj je bil samo bežno doživljal, kako so mu rezali noge, ja, bolelo ga je samo površno, pa ga je zdaj treslo od mraza, vse mu je smrdelo po ožganih krpicah in po vstavljenih zaplatah na koži, ja, spet je sanjal, kakor da mu sekajo spod kolkov in da grizejo njegove nogice, ja, iod takšnih prizorov mu je postalo slabo, ja, takšne sanjske blodnje! kakšen motenček, ne res! In šele značaj! Nenehno se je bal novih napadov, ne res, zmeraj je bil kvečjemu na robu, je živoraril, da bi v podtalnem breznu preživel, ja, sramoval se je samo sebe, čisto nezanesljiv, čisto nesposoben, čisto neprimeren, v večnih zadregah, počasne, počasne, drekač mečkač, takle manjvreden šlatek Veselonc. Je delal kot bi drek jedel, ampak vse je delal tudi krčevito, oprimši se vsake malenkosti, ja. Kaj bi rad povedal. Je bebljal prepočasi, da bi kaj dopovedal, ja, bedačil se je, ja, je govoril lepljivo, na dolgo je gobezdari, po ovinkih, in včasih ni skoraj nič spravlil iz sebe, pa je bil videti med driskanjem celo

slovesen. Bi mu lahko dali kak dodatek za reveže, treba je živeti, ne res. Treba je životariti kakorkoli, čeprav brez vsebinsko, nenehljivo zastrahovano, le zaradi videza je treba napolniti žvalasto življenje, bolj zaradi lepe oblike, ki se kakor po pravilu zmeraj znakazi, ja, okornež ubornež pa je bil celo karseda ustrežljiv« ustrojen, pretirano olikano se je ravnal, kakor po ustaljenih navadah, ampak v stiski se je v njem kdaj pa kdaj kaj predramilo, da je znenada kar razburjeno in dopovedljivo mahal z rokami, ja, včasih se je kar zamerljivo in vzkipljivo sporekel, torej je bil zelo zelo občutljiv, ne res, ampak je hitro pozabil, takoj se je pomiril, saj ni bilo vredno, saj ni bilo nič, pa je spet pretirano počasi dolgovezil, slejkoprej je pozabil na vsakršen spor, ja, tako ustrojen in vse preveč obziren in lepotično, upoštevajoč svoje spremljevalce, jim je šel tudi brezno go na živce, ja, med njimi sploh ni bil priljubljen, ne ugleden. Otročje, otročje. Kakšen vtis pa bi sicer napravil na sopotnike podtalnike, ko pa mu je nesposobnost za delo ostala po napadih že izza zgodnjih časov, od ranega otroštva sem, ja, saj je bil brezno goček in bolestnež po duši, ne pa zaradi zunanjih okoliščin ali ker bi mu prali možgane, ja, že sam zase je žvekal lepljiv in okoren, bolesten in brezno go, premaknjen in pohabljen. In ker je bil narejen tolikanj po polževo in vseskozi trpeča duša, ni bil nikoli za orožje in so ga vrgli in zavrgli v blodnjak globočnjak, ja, bil je zavržen v lastno smrt, privržen za nameček manjvrednemu bivanju in ga je vrglo in metalo. In Čeča Erinija je skrbela zanj jako skrbno in mило in kakor zlata mamica, ki je samo ena, ne res, ljubila je zmedenčka Veselonca tako potrpežljivo, ustrežljivo, da so ga imeli poslej vsi za jakca otrokca, so ga imeli vsi zadosti. Ampak takrat je bil nadložno otročji, okoren ko tresljav stavec, v

blodnji si je malodušno lastil blodnjak zverinjak, in ni mogel ne smel vrtoglavo zmeden pa potlačen iz začaranega kroga. Ampak očetovske invalidske gare so trijančile, kakor bi kdo trkal s pirhi. Usoda je imela breznogca, šlevo žlevo, pod trlico, ja, v veliki bolesi duše se je pač na vse trohico razumel, ne, nikoli ni nič razumel, najmanj ukaze, še najmanj obrazce. Podtalni, škrapasti svet se je vendar zvijal kakor v peščeni trombi in kakor krožni postopek, uvijal se je v vrtoglavo prenavdušeni vrtnec, in breznožež bolestnej je trpel ko živa pokora, ja, v trpni vdanosti je momljal med tistimi krčevitimi trzaji, na smrt utrujen je gledal in zrl, kako so trzale odrezane noge, nekoč njegove nožiče, zdaj pa samo še prekajeno meso v zakotnem, truščavem tržcu. Ampak ni videl, spustil je veke. In čevlji so brez nog žlompali in klompali da le kaj, so sami od sebe po brozgi, ne res, pa se je že žledilo. Ja, takrat se je zunaj v bojnem taboru in po vseh begunskih volkodlačjih taboriščih oglasila tuba, znak tujih tujzemcev, tujkarski jezik, v tajnih pripravah je tulilo, treslo se je po taboriščnih pisarnah in tovarnah, leteči in izvidniški tanki so drseli in hrupno mleli mlečno apno, skupina tankov za neposredno podporo pesjanske pehote in peslajnarji tečajniki za prvo pomoč izza njih so hrumeli hrulavo, renčavo, lajavo, izza reže za voznika tanka pa so se bleščale bliskavične in mačje oči, krvoločne in prijateljske oči, ja, in z druge strani so že merili lovci na tanke v sredino tarče, ja, nastavljali so žičnate ježe, ja, ampak hitrost tanka je bila odvisna od njegovih gosenic, tankovski oklep in trup sta trdela skupaj, na tankovskem podvozju so se oglašala tajna imena, če ni bilo navsezadnje vse tankovsko območje samo kiparski osnutek, izložba lutk za krojače. Zunaj so tekla prestreljena telesa v tekalnem koraku, iz težkih tankov so

skakali težki potapljači, ja, spet bojo težke izgube, bo težka zastrupitev, bojo težke topovske kupole pa težke krogle ter traskbum, ognjenogoli razum, osebni pogum — javni izum, ja, zdaj zdaj bo pogrebni hod, vnebohod, razhod. Ampak takrat pravzaprav ni bilo slišati ničesar, kaj bi se potem še delal breznozec Veselonc jeznega, kaj bi se srdil na psoglave dvoglave in triglave, zakaj če bi enemu glavco vzel, bi zrasli takoj drugi dve, zunanji zmaji tolovaji so pač prasnili ko vnetilna vrstica v vnetljivi tekočini in se je slišalo, kakor bi uprasnili nešteto vžigalic, ja, in kadar so tekli po temenu krivulje, so s prozornimi telesi zaznamovali samo lastne telesne poškodbe, ja, strme in položne tirnice so tekle po uradni tajnosti, gnal jih je toplotni val, izbili so tulce s šibiko, če ni šlo drugače, ja, trenutek vžiga in trenutek neskladnega petja sta si seveda daleč narazen, pok pri razpoku je slišati pozneje, ne, nič pozneje, marveč istočasno. Do tistega trenutka je bilo vse mirno, čeprav bojevito, ja, po tistem pa je samo še treskalo, z volkodlačjo vojsko je mir potonil, ampak k praznikom, proti jutru in večkrat že za mraka, se bojo besi krvosesi menda spametovali, vsaj neredno in od časa do časa za praznike, vsaj na vsake kvatre enkrat, ja, se bojo še kdaj utelesili iz dima, enkrat se že bojo, v trenutku bojo pripravljeni in potem bojo mirovali za stalno. Ampak končno bi lahko prišel k sebi tudi breznozec, blodnobolni Veselonc, kaj bi se ubijal sam s seboj, ne res, kod pa se gre k jazu, ja, tako se govoril, ja, šušlja se, da se jaz kaj hitro izgubi, zato pa se išče jaz, ja, breznozec breznozec in njegov jaz se lahko precej srečata, se srečata brezosebno, ne res, se. Ampak zanj ni bilo plezalne ture in ne tveze in se ni ubil v gorah, ni neprestano stregel sebi in je bil le senca prejšnjega sebe, ja, se je skrival, ker so mu vzeli noge, ja, vzame se že, vrne pa ne. Tulil se je k

Erinijici, k svoji tresoriti babnici, ja, kaj pa je njega treba bilo! Naj se pazi! Uči se, boječni tresavt, ne boj se! Ampak, če so zevala kje kakšna vrata na stežaj, so se potem trdno zaprla za njim, ja, zapahnilo se je in se zataknilo. Ni se zaprlo, ni se odprlo. Breznogec slabič je gonil svojo, invalidska ciza je trdila svojo. Tulčne vzmeti in valjčni tulci invalidskega koleslja so škripali, preveč se je treslo. Ker je reka hipov, tok časa. Ker je čas vodoraven izstop, ja, ker je sveti čas sveta, in pa čas, odkoder razloži in razume neizrazno prisotnost skoraj tako, kakor bivanje. Vse stvari pod zemljo, vse se zgrudi v zibel grude, se zvrne v zglavje, se zgleduje po zgrbančenem zavetju, zblazni, zblazni in se zaziba v zavistno spanje, dokler ne zavriska z glavo skozi zid, tako zdrizasto, od zdavnaj zdolaj, rastoče. Ja, Ikarova peresa imajo tulce in kosmačo, kadar daje pastir Vladimir puščice v tulec, ja, celo zarodek Jon se je skrtil med ličinkami v tulcih, ja, in jabolčna pita, grešna Erinija, še zmeraj pričakuje s svojo tulavo mačico breznogčev cesarski tulipan. Izrodek sejmar Minotaver je kradel stekleničaste tulce in se nakradel tulcev iz lepenke. In breznogec Veselonc bi se moral vsemu odpovedati, bi moral komarati in komarati, ja, pa ni imel komarče, t. j. podvitega stopala. Bebček breznogavelček je imel le prirojeno živčno slabost, in ne samo to, tudi duševno se ni obnesel, svoje sopotnike je napravil za sokrivce sovedce, ampak z njimi je bil še dalje v sovragu, čeprav ni vedel, kaj je sovrašтво. Nikdar jih ni preveč maral, ja, ko bi se le spominjal starih časov, ja, ko bi se, seveda, primeren čas bi bil, da bi si privzgojil tudi kakšne vzore, da bi imel koga za vzor, da bi imel sploh vzor, plemenski, tržni ali spolni vzor. Tjuljenje, na primer, ali pa tisovje in tapirjeve mladiče. Ampak ni imel vzora. Breznogec Veselonc, to si mi tuta! Mrtva tvar, živa stvar. Niti kolesar,

strašno, niti kodroglav, kodrolas, kodrobrad. Ja, kolebnil je z roko, pognal je invalidski koleselj, ni vedel, koliko je prizadet, zadet in suhik kolkov, ja, vretenčni kolutci z izrastki, ja, pognal je svoj invalidski, dirkalni koleselj. Ampak, naspri se, prespi, odspi! Ja, komaj je še gledal, docela mu je bilo napoti, narobe, vzkríž je bil s časom, čezincez je imel zadosti invalidskih gar. Ja, čas: kot tok rek. Ker

je bil, je in bo.

Le za hip!

Ampak, vse dokler je sanjal med sanjskimi blodnjami, se je gibal poboljšanec pobeglec povsem samogibno in okorno, razcepljeno in kocenasto, že skrepenelo in ohromelo, dokler ni docela ohromel, ja, že po telesu in po duši je bil ustvarjen za breznogca Veselonca, za pohabljenca hromca, za nakazo pa tako! Vse trše je govoril in kakor da bi trše cepil. Ukrčeni udi so trzali. Breznogec strojko se je preobrazil tedaj v omračenega mesečnika, ja, nemara je bil le rahlo spominsko pozoren nase, ker je bilo videti, da je zardeval. Ni se ravnal po luni, v ustih ni nosil žepnega koledarčka. Ja, pel bi vzvišeno pesem slavčku in odo zapadnemu vetru, bil bi kamniti gost med jesenskim listjem, ja, čudežni dečkov rog je zabodel v iskanje popolnega, pa je bil spet prešeren, prešeren ko v maju, ja, navduševal se je za starine in z divjo, čustveno pustolovščino, čudovito slikovito, ooo nenavadno sanjarsko! In komu naj se potoži, če je bil prevaran z bežnim središčem, umit do kosti, zmeraj od začetka k nenehljivemu, kar seveda ne kroži poslednjič, ja, če je bil zaznamovan s tavanjem in uspavanim, dozorevajočim pomenom, še takrat ko je zeval razklan, manj krilat kakor ptiček Ikar, bolj prazen od mesečine, bloden in brez sončne korone. In je spet

poskakoval kakor božjastnik, ga je spet zgrabilo, breznogega. Ampak sinji obraz še ni mrliškobled, in to, kar je skrivno, je lahko še sedaj in bežno in razprostrto na mesečini, je lastnost bivajočega, kadar gleda iz sebe v bistvo navzočega, ja, je tukaj, je tukaj in svetlika fosforno in kakor kresnica, ki je letela k zvezdam, ja, tukaj je zmeraj predčasno, tukaj je krivda biti, zares, tukaj je sožitje in skrb, je omejeno in končno, resnično v resnici, in tako tudi vsak tukaj propade in se pogrezne vase, v svojo podlago, ja, in samo zato, ker je sleherni potem šele tedaj zatem, če je potem, ko . . . k e r je vsak tedaj že sam na sebi tedaj, k o . . . in vsak zdaj je le vsak trenutek, k o . . . j a , to se je ves čas upiralo času, štetje časa torej, zapisani navedki časa, ja, časovne navedbe: tukaj. Ampak breznogec je bil tukaj samo živčen in razklan iz sebe, lahko bi se spremenil v moža v mesecu, lahko bi postal neviden, dvignil bi se s tal, še zmerom pripasan in pripet na invalidski hunt, ja, neslo bi ga, letel bi uspavan, rasel bi v migetajočih sanjah, znova bi si prisil noge in rasle bi tudi noge, od bedrnice do nohtov, ja, nemara je celo verjel bibavici svojih bežnih belih krvničk, zrnčasti krvi. Koder jaz, jaz sem stena, ne res, steza skozi polnoč, še mila ljubezen, ja, osnova lepote v svetu med budnostjo in snom, kakor slikovito, otožnost in svarilo, prvenci, kača na suhem drevesu, miruj, miruj, srce moje, smrt, ljubezen, potnik, ded in vnuk, ti neiztrohnjeno srce. In vsemu je bila kriva ščitnica, ne res, duševno nezrel Veselonc je že izza ranih časov hotel biti prvi med enakimi in ljubljencek, ampak se je prav zato pogrezal vase in bil vse bolj zapuščen, ja, bil je podrejen v zmotnem kolobarju, prehitro se je upehal in je bil zdelan, ja, poskusil se je obesiti, zraka mu je manjkalo, pa potlej sploh ni vedel, zakaj, komu na čast se je šel breznog obešat, ja, spal je

divje in omračeno in spet ga je metalo. Ampak še in še bi plaval po zraku, govoril bi v tujem jeziku, preobrazil bi se v duha, pihal bi in trkal, ja, bajal je z bajalico, nemirne sanje so se uresničevale, ja, bil je poleg. Tako in toliko nasploh in vseobče. In mučenica nevesta Erinija se je ogrnila v črni šal, bala se je za mesečnika Veselonca, ki ga je nosilo, čisto tiho, nadvse spotikljivo kakor v lutkovni igri, ja, v katerem mesecu pa je spet bila, ker ni imela mesečnega perila, ja, je modrovala, da bi se prilagodila časom in hišam meseca, zakaj ona je merila čas po svojem mesečnem perilu, ne res, umiraj samo tako, in čas je tekel ob rumenem cesarju breznočgu pravzaprav v živalskem krogu, pod zemeljskimi vejami, enkrat dobro, drugič hudo. V Erinijini maternici, prav tukaj, je sedanjost, ne res, tukaj v maminu špranji se oblikuje jedro novega bitja, zavest, ja, tukaj, v maminem telesčku se utelesita duh in telo, saj gre za novo osebito, ka-li, za pristanek biti, tukaj nastajajo čuti v bitju samem, da se bo novo bitjece spoprijelo s svetom, tukaj je stik čutov z zunanjim svetom, ki vstopa v bitje preko rojstne posteljice, tukaj je tudi dobro in slabo počutje, so občutki, ki sledijo čutnim stikom s stvarmi, tukaj je živahno in razgibano, je silno nagnjenje k življenju, in naposled je tukaj nastanek, očiščenje za ponovno rojstvo in za prehod k bodoči navzočnosti. Zakaj pa je rojstvo odvisno od čišče, zakaj pa je mesečno perilo že merilo biti, ne res. Ampak to ni isto, kot je bilo še maloprej. Nanagloma je bil blodnjak podoba, kakor če čebele trdijo stropnico, čeprav je trotovska satje že tam, kjer ni muh, zato tedaj uspešno, in po pravem imajo čebelice trotnico za pravo matico, ki zaleže trotovinu, trotjo družino, tvojsce, mojce, svojsce, ja, čebelica Erinija pa se je sukala jalovo in ni dajala čebeljih pridelkov, na srečo, na žalost. Od tega trenutka je v

blodnjaku globočnjaku zavlada večna — večna! — ljubezen. Ampak noge so se tanjšale kakor palica, ah, smrkav sanjaček breznozec v smolastih sanjah, v smolnočrnem blodnjaku, ničkolikokrat po vrsti je metal kri, ja, je metal kakor skoz okno. Čas za časom se mu je sanjalo, vsak čas se mu je bledlo, dokler so mu sekali odprto meso in ko se je na mah zasanjal v svoje odrezane nožiče, ne res, da je le sanjal noge na O in noge na X, ja, Erin? je vse so se ga polastile. Nikdar in nikoli! Njega že ne. Čimbolj se je skrila v svoje odsekane, odsotne noge, tembolj ga je brez razloga teplo, mu sanjavo prigovarjalo, ne res, in nič ga ni moglo zaustaviti, da bi se spravil z invalidske šklefedre, vstal in odšel ko sleherno pokončno bitje. Zakaj vsak breznozec je breznog, a ne tudi brez nog, ja, zakaj pa imajo berge, invalidske vozičke in uspavala. Ja, po nedolžnem. Obraz se mu je razčemeril, sanjal je, pa je bil ves razčut. Ja, bil je celo redek ko bela vrana, črna ovca itd. Nekako je že shajal, dasi z redkimi lasmi in redkim glavnikom. Saj gre, vse gre. Ampak zdravniški posvet in vojaški posvet in klavski, psoglavski posvet je doslej še zmerom uhitel zavrženca Veselonca in njegove zapletene, po domače in po strani noge, ja, kaj pa se je blodna pamet zaplevila, kaj pa se je zarasla in razrasla po hišnih zaporih in uradnih zapisih, ja, povečini se je zaplezala v podtalnem blodišču, ja, kakor luč stvari, kakor v debrih, kakor perut daleč s poti, ja, spoti, brez steza in brez gore, ja, mami z dežurnimi lučmi, kovač, konj, pes, kovačem gre dobro pri konjih, svetovi pripadajo lasem, ja. Pa skok v daljavo, droben curek krvi, tekrovavka Erinija obleži, obleži. Lep čas, lahko bi bil boljši, nobene spremembe v vodstvu, kadar teče prvakinja Erinija na kratke proge, saj se trudi bolj kot bi bilo potrebno, ja, kaj pa skok v višino. V višino je metalo božjastno, ja, kaj pa

tekmovalna hoja na dolge proge, vodilna skupina breznogčevih spremljevalcev!, ja, hitra hoja, vsak tekmovavec mora biti ves čas v stiku s tlemi, ja, in skok ob palici. Ne, ni obležala, je imela vložke. Čudodelno je delala čuda, mešala je čarovne pijače, iz čarobnega vrča so tekli zatem čarni nasmehi, ja, na vsake čase enkrat, o svojem času pride vsak na vrsto razen breznogca čakavca, ja, bolnik je imel samo svoje čase. In nad bedrnimi čašicami je lahko potlej častil Erinijin cvet, rožo mogoto, ja, da le ne bi preminil v čebeljem vosku, med čebelicami zidaricami in čebelami roparicami, zaradi čebelinega pika, ob panjski končnici, ja, saj ni čebelaril. Pred čimer ga je bilo strah, se je pokazalo za nič, za svet kot tak. Pred ničem je imel strah, ko se je razkrila ničevost. Ja, preko osebne obzorja priče, ja, potoval je po poti neba in so ga našli samotnega in čisto izčrpanega, ja, kar nekam je potoval na invalidskem koleslju, seveda nikomor. Prav samoljubno in zavoljo sebe, ker je imel mesec za umišljeni boben, ja, čisto se je izgubil v pohabi, ja, izgubljenček trpinček, zavozil je. In kar je časovno, je imel samo za svojo skrb, ja, odločeno je bilo, bil je zunaj sebe in zavržen, znašel se je v bodočnosti, ki je pritekla po zaprtih ceveh v sedanje razmere, ja, v vodoravni legi. Ja, vsak se lahko še spremeni v otroka in starca, zakaj nad stvarnostjo je vse mogoče, ja, med praznino in dejanjem je menda že mogoče biti. Ampak breznogec Veselonc ni živel samo nad stvarnostjo, marveč celo čez možnosti, ja. Razklal se je, nič več ni bilo zunanjega sveta. Varuh Ikar ni mogel nič za to, še ličinka Jon ne in ne pastir Vladimir, ki je sicer poznal slehernega mesečnika, kajti ukvarjal se je mirno z zvedavimi zvezdami in je večkrat gnal na pašo mesečnike, ja, pastir Vladimir je pobiral mesečno naročnino, ampak ni dobil nič, je vse pobral že prej

surovina Minotaver. Ah ja, breznogčeve noge, ne ena ali dve, ampak polna skleda, poln jerbas, nešteto nog, ki rastejo z riti, odkod pa bi drugje. So seveda, ki imajo hkrati po več nog in obenem migajo z vsako drugače, so pa tudi dvonožci in enonogci, trinogi in štirinožci, in nekateri teh imajo nožiče lepo spravljene ob trupu kakor plavuti. Breznogec Veselonc pa ne. On je imel, če se ni motil, samo kolke in spodaj ploskev, in še tu ni podplat koža čez in čez postala. S tem ni bil ravno navdušen, zakaj prav breznogost ga je gnala v bedast čas, takoj in tukaj, ne res. Ja, veliki časi so prišli, breznogec potomec se je zaplodil v škrapastem podtalju, nebo je padlo. In nad vsemi, ki so zaplavali sveže in globoko, je zavladal blažen mir, ker so zavadali nad invalidskim vozičkom, nad očetovo skrbjo, da bo prišel pravočasno tja, kjer je začel. Odkrito rečeno, spremljevalci so se ljubili, ah, in očarano pijani od ljubezni so slavili objeme, poljube, nosnozvezdnate oči, ja, če jim lučka ne gori, jim pa mesec sveti. O, in ptički so se ljubili, ribe in muhe so se ljubile, vsi so ljubili, ja, in ptičice raj Čiče so sedele na jajcih, ribice faronike so pustile drst in muhice so zaplodile ličinke v mesu, ja, ljubili so se kakor v rajju, in to je bilo prav tako dobro kakor vse zlo tega sveta, ki se je strnilo kdaj pa kdaj v invalidskem koleslju. Kakor bi kdo metal kamne v trak čez čelo, tako je zbolelo. Ja, breznogec Veselonc je bil samo ostanek svojih odrezanih nog, ki so ostale zunaj, ampak ostanki so spet po nižani ceni, ja, zato pa je doživljal svojo dušo samo ves iz sebe, ničén. Kdo bi vedel, kaj se je dogajalo v njem potem, potem ko ... Obsedenčku rešetalu so včasih ozebli osmukani prsti, znojil se je, pa se ni mogel opredeliti, ali mu je vroče ali zmrzuje, zakaj grozeče je bilo s to stvarjo, kadar je hukal v roke in pihal hladno, hladno pihal, da ga ne bi bubalo,

da bi kraste prej zacelile, ja, če bi bil le malo bolj spreten, bi nemara dosegel, kar so pričakovali od njega, pa še to bolj iz ljubezni in zaradi dvomov, češ, mu je pač tako usojeno in prirojeno, kakor s pomilovanjem, ja, podobno spremljevalcem! Naj se breznogček suhozemec pač ukvarja z blodnjami, v katerih se ni treba bojevati za izročilo! Amak naj se nspi! Ampak naj ga je med spanjem še tako preganjalo, se pravi, kakor v sanjah, v tistih divjih sanjah, ki se najbrž uresničijo samo v sanjah, ja, naj je prenašal spanje z vso dobroto in milostjo, se je nazadnje odčaral, in ne le odčaral, celo zaupal je času, češ čas vse rane zaceli, ja, dovolil si je, ja, kadar je spal, je gotovo pozabil nase budnega, kakor je pozabil nase spečega buden, ja, domišljajska žilica, potujoča ledvica, mu ni dala miru. In odkod se je vzela potujoča ledvica, če ne pravkar iz domišljije, ne res, ja, ščitnica je ponavadi vsemu kriva. In bolj ko je v mesečini sanjal, bolj je bil poražen, ja, zato pa nazaj k mami, v varno maternico, v Erinijin, o škržno špranjo, ja, brezpomembno. To ni res. Še kot mesečnik je lagal samemu sebi, da je jaz in je šele tako užival v lastnem obstoju, ja, v blodnjaku zverinjaku, ja, pa so sicer lepo ravnali z njim, niso ga preveč topli, breznogec Veselonc si je bil sam pridobil pohabo, ja, še preden je spoznal priležnico Erinijo, je že bil brez nog pa breznog, zakaj nekoč je imel nožiče, zdaj pa nikoli več, ja, zato pa je bil vseskozi gugajoče nesrečen, ne samo telesno prizadet. Ja, nesrečen, ni se mu bati sprememb, kaj naj torej počne s to svojo prizadetostjo, s takšno pohabo, če med spremembami ni kajpak nič, so samo nesporazumi okrog pohabe, ja, nobenih nog ne potrebujejo več, pravica do biti je tako samo še občutek krivde, ki ga je zmotil, ko se je spremenil v popolnega mesečnika. In če bi se klejec zdvijanec spreminjal kalejdoskopsko, bi se še kar rad igral

z nožicami, čeprav seveda ni mogel, ni bincal z nogami, njegovo zatrepano telo se dolgo ni zdramilo v sproščevalne gibe, ne res, samo da ni dobil volka, da ni imel raka, ja, pa je imel črva, ja, en breznogec še nista dva breznogca. Ja, nehotni krčni trzaji so breznogca, zgrozitenega živčneža, zgrabljivo hromili, zlesenelo celičje se je vžgalo, ja, zgrozil se je nad plimo in oseko v kozarcu vode. Obnašal se je zdivjano, pa so ga zdobra opomnjali, da ne sme, ja, mišice so mu hirale, tako je bil pridkan, ja, so mu popravljali prirojeni izpah kolkov, hrbtenica ga je bolela, ja, raztreseno se je praznil in sploh se ni obvladal. Če pa bi imel noge, bi se z njimi naučil sčasoma pisati, ja, če je sploh mogoče, toliko je šlo breznogo v nič, noge niso imele nobene zveze s pisavo, noge ne, ampak ostrice konice, ošiljeni svinčniki, najbržda, ne res. Živ in zdrav! Ni si zdravil rane. Ni se zdravil ne z vodo ne z mlekom ne z obsevanjem, zdraviliške uprave so že kdaj pozaprli. Malokakšno je ozdravilo kdaj zavratno bolezen. Mesečna noč je breznogcu mesečniku trebila pot. Spod mesčevega kolobarja se je razredčila bistra svetloba, breznogčev zdrapan, zgubančen in razrezan obraz pa je bil razsejan pod vso zemeljsko oblo. Ja, mesečnik miljenček je čutil — mesec ga ne dohiti, senca ga ne dohiti, kadar se pelje na invalidski cizi, ja, in čeprav je očka zavrgel zavrtega sina, je bilo dovolj za žitno zrnje, za snope in skednje in slamnike, ja, v zatisnem škrapastem podtalju je dosti veljala klobučevina, tihi kruh. Ja, luna ga je trkala, nepokvarjenca Veselonca. In ni sladkih ustnic, ki bi poljubile Erinijin trebuh, ni zob za zobanje grozdja, je le mir, kjer se dvigajo vrelci luči, izvir izjedene, mesečne noči, nihaj na mostišču, dokler ne zgrmi v brezno, v temo, že zgodaj. Že zgodaj utelešen, gost mrak. Tako je padel

bogec breznohec iz sebe, in brez ovinkov, ja, hiške so menda tekle mimo, miške so utrujeno tekle v hiške, mišolovke so bile obrnjeno nastavljene. Od kdaj, od kod? Ja, ti si večni popotnik mesečnik, ja, mirno je teklo, pa ne v mišnico, zakaj miška Erinija bi se rajši utopila v vinskem šodoju, ja, zlata ocvrta miška! V blodnjaku globočnjaku je gotovo gorelo. Požig skednja, požig čudakov na grmadi deviškosti in deškosti, ja, kjer je med Minotavrovim šušmarskim trgovanjem umrlo nekaj motnega, kakor sluz. Je bila mlada luna? Ja, strogo je biti sredi drugih z željo, da bi ga sprejeli. Kolesje invalidskega vozička je pač tolklo v breznočvevo pohabo, naravnost v drobovje, ja, in ropotuljarček razsajenec je ropotal in škropotal strmoglavjen, ja, ko upepeljen lipov bogec, ko oglei stolpič, ja, nepomirljivec Veselonc se je sesedel pod zunanjim cepetom in pokurjenimi baklami in trskami, ja, sesedel se je v invalidsko rikšo, ja, zgodbe o dežju in luni, celo v dnjači globači. Kaj pa so romali in romali spremljevalci peš, prepuščeni lastnemu rjoenju, voščenim gibom in vročicam in zamaknjenim krogom in vibam podtalnega sveta! Ja, zunaj so na čelu žlampali besi krvosei tudi rum, proti prazninskemu strahu seveda, proti univerzalnemu prahu, ja, grom gromi in strela bliska, en hudir za njim pritiska — kdo je mar?, ja, ko se tepo valovi, grom udarja, zasliši na nebu se strašno gromenje, v grdobe strela trešči naj ognjena!, ja, ko blisk lete duhovi!, in soldat živi vesel v en dan, kadar razgraja piš ob hudi uri, in drugi za njim, ker ni ga nazaj (ta gre z njim v boj krvavi), ja, komaj sonce bolj pritiska — ni mar skalovja mu, viharjev ne, in skazal se je korenine prave! Zunaj so torej vojaki volkodlaki v ultravijolični svetlobi nezmotljivo streljali samo v tuje krzno, ja, otročji biriči opričniki so prišli na svet brez kože, in v takšnih

okoliščinah se je odvijalo in odprlo, odpadle so nalepke, krinke, napol oštevilčene stvarce, izpiti gobci, ja, od zadaj naprej, vsi so v kresu psoglave poskočnice zdrsnili proti koncu, ne, niso zdrsnili, takrat so bili vsi volkodlaki pravzaprav lectovi, srčasti oblaki, vsi so bili polni golega razuma in nedosegljivih ukazov, navsezadnje pa so prekrili goloto s sovražnim domovanjem, prekrili so svojo vojskujočo nagoto z nagobčniki in so lajali zaljubljeno podoknico, ja, zahrbtni ultravijolični oblaki so ujeli v porcelanske žlebičke kri, nejevoljni, budni, trezni so se bojevali na življenje in smrt, napeli so se, mesečno bedenje pa je vseskozi udarjalo ob tla, ob tla, ob tla. Je bila prva luna, zadnja luna? In prijateljček Veselonc je seveda kimal, sam ni vedel komu, odraščal je in se staral, ja, takrat se je stegoval z invalidskih gar k rdečim pikam pred beločnicami, ker je zdrsnil tudi on, ne sicer s pijanim prividom miši in tankorepih, tankočutnih, tankokrilih, tankonogih in tankoprstih slonov, pravzaprav bolj s prividom polslonov in polnetopirjev, tistih tankoumnih mračnjakov, ja, zdrsnil je s tankoslušnim prisluhom, zdaj že povsem modrikasto siv, vase in spet vase, v gotovost, in ljubosumno je zrl v Ikarova krila, še bolj pa v mahasto obrasli puh. In Ikar je takoj zašumel ko prestrašen ptiček v kletki, krilil je v zijavem plahutanju, ja, kljun Ikar je takoj zašumel ko prestrašen ptiček v kletki, krilil je v zijavem plahutanju, ja, kljun Ikar je prav tako pljuskal, čeprav je stal nad poznim časom, priklenjen na tlak: ne na dnu ne pri tleh ne na vrhu. Kaj pa rožnata lička, kako pa zlata ptička Erinija? Ampak zunaj so se že kdaj razplastili, oblaki volkodlaki so razpadali in padali med mejo nikogar in nikomor. Ampak ljubeča Erinija je imela oglodano, če ne že izjedeno medenico, na sredi pa izlizano krušno sredico, ja, krvniki sledniki so, dasiprav narobe, videli

njeno polt, že kdaj, ja, ampak ona je že imela okus, skoraj vse bi povedala, bi jim povedala, je vse videla, cula, rekla, je že gledala nase, je slišala za pesjane telebane, je govorila z njimi, ja, bo šla zatožit. Ampak otrpli paglavček Veselonc se ni bal gnusa, je pozabil na škornje in ceste, na spalnice in copatke, na utopljenca v kuhinji, po dnevnih sobah, ampak res, vsenaokrog se je obil s tesnobo, potem je šele bil potempljan z lastni kožo. Ampak zunaj!, zunaj so ritasti oblaki, klavci psoglavci, ja, so spet grmeli, na čelo boja so hiteli in so peli zmagovito, kričali so hura, prislonjeni k preklopnemu kopitu, ja, na mejnem čelu, pravočasno so bili obveščeni, obveščevalne dvorane so poročale, odrezani obveščevalci so preniknili kot bi jih kdo odstrigel, odstrelil po ukazu, ja, obveščevalnoizvidniška dejavnost, in še kazni ni bilo, ja, ni bilo zadosti kazni, pa so potovali enkrat neslišno, drugič spet tarnavo, napeli so petelina, postavili železne ježe, ja, sekali so v konjskih maskah in pod konjskimi odejami s konjenišskimi sekirami in sabljami, ja, redarji v konjušnicah so vse na kratko, obstreljevali so torej s kopnega, ne res, pred čelom letala so šli, za čelom udarnega vala so šli, v obkolutveni bojni vrsti in po navzven obrnjeni bojni črti, po meji med dvema vrstama ozračja, ja, vojaki volkodlaki so šli, šli so temačni in pod čelom oblačni, in bilo je prav jebeno in vsrano in ožuljeno in krvavo in z rano na rano, ja. Sanje na samem, še sanja se jim ne o sanjskih bukvah, o vsem tem, niti v sanjah ne. Ampak ne kakor živčni splet, ne kakor žareče osončje spodaj v blodnjaku zverinjaku, kjer so večno krožili spremljevalci in breznoget Veselonc na invalidskem kimpēju, zakaj dokler bo svetil mesec, bo sijalo tudi sonce, ne res. Nihče ni molil v škrapastem podtalju, v teh krajih vkraj, nihče ni zaklinjal plašnih, pritegljivih

zakonov, nihče ni nikogar uročil zanalašč, ne, ne in ne, morali so samo nasproti lastnemu molku v sebi, da so se pogreznili in potopili vase, še celo breznogec sanjar je od časa do časa utonil v nič. Ampak zunaj!, kaj so spet zunaj besi krvosesi, zdravi krvniki nogoseki sleparili za skalp, za narti, za gležnje, za piščali in goleni, in kaj so premeteno postavljali vrata na tečaje, spustne duri v okvire, ja, so postavljali vrata brez hiš, samo vrata, vrata za vrati, ja, za vstop in sočasni izstop, koder sreča čas notranje — svetovno — bivajoče, če čas sploh koga sreča, ja, svetovni čas je ležal med podboji, s praga odprt v svet, ja, psoglava vrata so vsekakor slavoloki sveta, so vrata brez zidov, ja, in kresniki vedomci so se utrujeno hehetali, hrzali so in renčali in vreščavo lajali kakor gostje, ki so prišli gledat v živalski vrt, ampak koga, koga ostrganega do kosti, koga izstradanega do kosti, koga dvakrat obrnjenega navznoter, koga med počitkom in drkanjem in parjenjem, koga v kletki, ja, sami pa so bili siti, svobodni, razbohotei, ja, kdo je kdo. Zakaj spodaj v škrapastem podsvetu, v koleševki, ni bilo nobene opore več, le strahoma strmeča zrkla breznogca Veselonca, ne res, in je v zmotnem kolobarju mrmralo in starelo in zdihovalo in tožilo, praumni prasketavec Veselonc pa je udarjal z glavo ob tla, ob strop, ob zid, ja, ampak ni bilo zidov, lahko bi jo prasnil čez mejo, ne res, bili so samo zasloni, zaslonke proti svetlobi. Omotično, ne res, bolj medlo, kot se je zdelo sprva z vsemi breznogčevimi blodnjami in zastranitvami. V brezmem podtalju je ledenela voda, zloščeni jaz nad prašno zgodovino, ja, in ravno tod bi počivali, počivali bi, seveda bi, niti ne mlačno in ne zasreženo, ne, ampak omahujoče kot se razsipa še žareč pepel z domačega ognjišča. Ampak prehodi niso bili več podobni prehodom, zato je bilo včasih sparno, zatohlo in

zadavljeno, celo trmasto, že mogoče. Tako kot inje na smrečicah, pravzaprav na vršičkih, pod polno luno. Ni kapnila solza v tleči stenj, mar je zagorela petrolejka, vsa dišeča po petrolu in nafti, skoz ledene sveče, ki so gorele mrtvim? Ne. Le strašno preprosta ljubica Erinija je drgetala od slasti in odpirala svoje kožuhasto korito, da bi se očistila, ja, breznogec nagrajenec jo je dobro otepal! Ja, luč je svetila skoz luč. Bolj po naključju se je dalo spregledati resnico, nezakritost. Ali pa bi se breznogec spodrinjenec skrtil vase celo tedaj, in to čisto na svoj, breznog način, ko bi ga raztelesili? So kakšni podatki o bitju in duši? Je bil gladovavec breznogec res zaljubljen v zlato, krasno Erinijo? Ji je oprostil s poljubi? Lahko bi raziskoval, če bi se mu dalo, ampak v teh stvareh ni bilo nikakršne vedoželjnosti, ki bi jo pogubljenec in samotnež breznogec pasel zaradi ljubezni, zavoljo lakote kot takšne. Ja, ampak krilatec Ikar je poznal krilat strah, ta se zmerom znajde na krilih, in treba je dodati, Ikarovo perje se je lepo ohlajalo med voskom, ne res, lahko pa bi se Ikar mladeč preoblekel v čedno bitje, bi se spozabil in se ne bi samo jezil, marveč bi kahal klej in hudobijo kakor neukročena Erinija, ja, bi potoval zatem po drugih krajih, a še zmeraj skozi, ja, selivka Ikar bi se napotil proti žlahtnim kamnom in gnezdrom, prav nezemeljsko, ne res, letel bi kakor glas duše in varuh oznanitve, stal bi v žgani sieni, med opečnatordečo opeko, letel bi v nebesnosinji nebes, ležal bi v travnatozeleni travi, sesal bi citronastorumene citrone, brskal bi po oglenočrnem ognju in po pepelnatosivem pepelu, gazil bi po cinkovo belem belilu, ja, dušil bi se v mavrici, ne da bi se spomnil na barvo slepoto, ko je črno rdeče in narobe, ne res, tudi kolibri Ikar bi blodil po džunglah, če bi bil kolibri, drugačno tkivo bi obdajalo njegovo bitje. Pravzaprav se je razburjal

samo breznogec Veselonc, ker ga ni premagal spanec, ja, on sam samcat se ni kar tako prepustil spanju. Erinijin duh! Erinija duh!, ja, ona se je pečatila z zanosom in z vonjem po ležišču, po poležanih rjuhah in pločnikih, ja, zaneseno je dišalo, celo spod pazduh, ja, bila je ubožica božica, ne res, skoraj brkata, vsa iz svile in brokata, neulovljiva, oh, kakor tisti dvospolniki, ki so podobni žlahtnim cvetkam. Breznogec Veselonc je imel veselje, da ga je nosila luna, tak pajac v delovnem pajacu, tak večni popotnik mesečnik! ko glasba z lepega brega. In prav tako bi lahko kje žarela orosena okna, navsezadnje bi lahko bila okna prazna, prazna okna v prazni hiši, ampak kaj, kaj če ne bi bilo videti stavbe, ker bi bil ravno takrat lunin mrk, pa bi bilo videti samo okna, samo okna, od znotraj v svet, iz notranje luči v temo, ja, v temi je toliko nevidnega, sploh se ne da opaziti, celo z razsvetljenega okna ne, ne res, ampak če bi se kdo pokazal v oknu, bi bilo videti vsaj obrise, če ne drugega, ja, in zunaj bi rentočil še zmeraj isti lunin mrk. Ampak čisto drugače bi spet učinkovalo, če bi svetil prvi krajec, ki je, kakor se zdi, podoben nočni čepici od nekdanj, zakaj nečemu je že najbržda podoben, namreč prvi krajec, tudi črki D, na primer, ja, in zadnji krajec je podoben črki C, ja, in si sledi CD kot kakšna oznaka predstavniškega telesa, ne res. Ampak v blodnjaku zverinjaku je bilo kakor v grobnici, od časa do časa je zdaj pa zdaj verjetno zadušalo, ja, verjetno je bil poljski vonj po maku in rži, po ajdi in kislici, po travi in žitu, ja, vsak cvet ima svoj vonj, kaj pa cvetje zla, kaj pa roža mogota in gobe in gobavci, ja, samo nos je treba imeti. Ja, in ob tem naj bo preklet zvodnik Minotaver, ta je zmeraj računal, predvideval je padec, tolikanj se je nagnetlo v njegovi posurovelosti smešnega, krutega zla, ko je še vrgel zanko okrog mrtvih ročic in

otročkih vratov in okrog trebušov ulovljenih ali naplavljenih splavljencev, ki jih je rogonosec sevec zatem obesil na iglo, na vrstico, na palico, ja, kakor da bi imel kače ali ribe, ptičke ali čmrlje luknjarje, ja, detežerec je vsakega mrtvorojenca zazankal na trnek! In nihče se ni vrnil tja čez, tja čez se ni vrnil nobeden. Je torej čas Crkavanja in čas Debelosti, zadnji in prvi lunin krajec. In če bi kdo krajca staknil, bi dobil hlebec, nosečo, polno luno, ne res. Nepričakovano. Celo ljubica Erinija se je zvito smejala s tretjim očesom, bilo ji je žal za nalepke na oblekicah, ja, molji so letali po motnih, zmotnih, otrešavih čenčah, kakor pesem kaže dovolj, kak je naš oče krotak. In četudi se je breznožec sinček polulal na štiporamo, je invalidski voziček, krotak oče, vse prenašal prešerno očetovsko, nadziralno. Saj je drobceni, breznoži Veselonc utrujeno in čudno kinkal na invalidskem prekucniku. Naj bo tako ali tako, zvezdni pastir Vladimir je rad opravljal težaška dela, molzel je zvezde iz materinega mleka, pil je materino govorico. Temno, zamolklo, čudno, tja čez še ni šlo tukaj čez, ise pravi, ni šlo od onkraj zunaj navznot in ne onkraj odznotraj ven, ja, ni bilo mostov ne brodarjev, na prodišču se ni lesketala mivka v mrzlem soju lune, ja, nikjer ni bilo ne prednjih ne zadnjih vrat, ja, zato pa se je mesečnik grizel, grizel si je ustnice, bil je ves bel v mesečini, ves rumenkast v meglenici, bil je somračno rumen od svoje omračitve, ja, vdal se je krčem, pa skrhal se je, skoraj tako ko skorja na deblih, žužnjavo ko nočni hrošči in divje čebele v duplih, koder sicer piha zunaj veter pesjanov, pesjanski veter, takle veter sploh sodi v narodo in mora pihati in sopihljati zunaj. Divja, slikovita naroda, sami naravni pojavi, ne res, iz mesca v mesec. Ali pa je samo vonjalo po pašjem luku. Ampak deklica Erinija je pokleknila, da

bi izgnala iz strojčka breznogca vse nagonsko, da bi mu posušila solze, da bi mu hropeče zlizala sneg s telesa in vonj po senenih kopicah, ja, ko bi bil lopnjenec breznozec vsaj storžast otrokec, bi bila pri njem nepretrgoma v zavetju, bi bila zanj mehka, mehka in topla ko vata in bi stokaj e luščila njegov storž, bi ga ličkala z usti in z luknjo, sploh z ustnicami. In tudi zarodek Jon je pravzaprav hvalil udarce, bodisi da je v gluhem blagoglasju pustil smrt onkraj bodisi da je ni pustil onstran, zakaj zunanja vrata med oblaki so neprestano govorila meže, so govorila vidoma odprto in posiloma zaprto, ja, skozi vrata je govorilo vsakokrat vsevkriž, pa tudi neslišno, kakor ubijavski obred, ja, vrata so se dvigala ogolelo v višave, da bi sprejela tja čez prag kretljivo in korak, ja, ampak skozi klavci psoglavci niso vstopali ne izstopali, kvečjemu bi skozi pali, ja, pesjan teleban si z laježem služi svoj lokež, kajpa, kajpa so belo gledali in so še komaj ujeli kakšno sled, ki bi bila sploh vredna ovohavanja, so hote in ne zadnjokrat bruhalo ostrostrelski ogenj, so postopno osvajali osvetljene cilje, so križarili po morju, po cesti in s tanki, ja, za vsem je treskal razpok, in za raztreskom tišina. Ampak popotnik breznozec v mesečini, oni mesečnik Veselonc sam ni stopicljajal ne hodcal ne korakcal, bil je pripet na invalidski furgon. Ni bilo spolzke omame, o, mame ni bilo zmeraj pri njm, včasih ga je neslo kar samo od sebe, od mladih nog brez nog. In prav zato, ker mu je prešuštnica Erinija prizanašala, se je pogreznil v smer, pred njim so pač vstajali pepelnati jakci bori, so vstajala vrata, skozi katera je tekla nerazumljiv razgovor, in vse to je potlej padalo in se znova prikazalo kakor v hiši strahov, ko rdeče pike v sajastih zenicah, spet otepanje posluškov, ja, menda so se zunaj zgovarjali klavci psoglavci o vojski, pa niso

izgovorili niti besedice. Nič se ni nanašalo na podelanca Veselonca, invalidski kimpež je zanašalo, ja, vse je odnašalo, kakor da jih jemlje noč, noč ima seveda svojo moč, ja, nočišča so, ko se stori noč, so kresne, poročne in gluhe in trde noči, so noči noč in dan, pozno v noči ali kar pred nočjo. In takrat je bil mesec zmeraj nočni čuvaj, kar sicer pri zmotnem kolobarju ni bilo v navadi, nemara pa je bilo najhuje, da je bilo tudi spremljevalcem spodaj zadoščeno, ja, mesec zabušant je hotel na odgovornost, skliceval se je, da ima prav, vsakomur je svetil kakor žepna svetilka, in to v velikem obsegu in s čudnorumenim, smrtonosnim sijem. Ampak večča Erinija je bila sita do grla, koga že neki, pila je breznoččev pelod, sladko je zdihovala, ja, seske je ponujala, nešteto seskov, ja, ko je teklo rodno mleko, pa je bil zaradi nje breznočec ponočnjak tako prestrašen, ja, se je bojda že dovolj nateklo. On in ona, ponočni mesečnik skoz nočno svetlobo in njegova nočevavka Erinija, dremava v ljubeznivostih in dotikih, v tihem, ornem ali na diamantnem polju, pa spet na njivski prsti, v izgnanstvu in tuji lepoti, in še potlej, ja, oba. Gotovo bi lahko nočila kje drugje, ne pa ravno pod mesečino, ki je načelno naglašala namerno razvedrilo in spodbujala k zločinu in pustolovščini, ja, od duše do duše, ja, vse je bilo dovoljeno v mejah obzirne množice, navdušujoče in neuradno, v občudujočih čustvih, ja, vsak nagib je zbliževal to, kar se sme, s samotnim čudaštvom. Ampak množice so spale, če so kje spale. Torej on in oni, ja. Breznočček blaznež ni spal, ampak je bil za luno, drsel je z invalidskim huntom po kateremkoli sežigališču, ja, ves morast pod blesketajočim mesčevim prahom, ves pobit, da se ne bi kdaj iztreznil, da se ne bi predramil iz grozave tišine in kje vzdolž sprostive, vzdolž svetlobnih tirnic,

vzdolž zunanosti in bliskavičnih oblakov volkodlakov. Včasih tako in spet drugače, kolikič že proseče. Se pač ni spomnil niti ene besede, ki bi ga vrisala v vsevidni svet, med oprhlo usnje in hlapce na kozolcevih latah, ja, potem pa je hranil za hlinjeno ljubezen želod, hrapavo kožo, smrečje, ko satje prazno hotnost, ja, preveč se je bil zarinil v blodnjak zverinjak, v podtalno grobnico brez odgovora, lahko bi ga vsaj rešili, ja, kdo le. Bi ga rešili trdni ko hrasti in mastni ko žir. Ampak zasegalo ga je. In Erinija hotnica je zagnala vrišč, če je takrat po naključju samo zaznala vonj po zunanjem, ja, na obleki se je poznalo, ja, opotekala se je, molčéča in srdita je mislila na breje živalice, ja, nič se ni preoblekla, preoblekla pa je svojega hrgavega breznogca, ja, zlata hreščavka Erinija je bila ustvarjena iz sanjskega tkiva, prav božansko in po božje, ne res, po zmotnem kolobarju je hrepenela po jajčastih oblikah, ker se je v nihaju tudi postavila navpik, ja, večkrat je koprnela po ječmenu golcu in dobila ječmenček na očesu, ja, bila je navpik pod slepim mesečevim očesom, noseča celo sama ko polna luna, jalova, štrenasta, ja, spet se je opotekla, zakaj zgradba podtalnega blodišča se ni in ni spremenila, ni bilo oken ne okenc, še manj pa je bilo videti kje skoz kakšno lino ali sprejemno linico, ja, v škrapastem podsvetu je bilo kakor v usnje vezani knjigi z zlato obrezo, z zlatim rezom, ne res. In pastir Vladimir je spet peljal na nočno pašo zvezde, kovinske in plinaste ovčice, ja, ampak vrabci so prhali v prahu, ja, otroški Vladimir je spal med zvezdami, še zmerom zrasel v telo, kakor duša, ki tke svoje lastno tkivo biti. Zvezdni utrinki so padali s svetlečimi repi v glave spremljevalcev, iskriilo se je, čeprav ni bilo niti ene svetovne odprtine. Ampak zunaj je kakor jasen dokaz zapovedovalo, nogoseki krvniki so zasedali položaje in se zalezovali, krivili so

hrbet in se skrivali drug drugemu za hrbet, žgali so se po hrbtov ju, ja, zasledili so cilj, zasledovali so se z ognjem, zastražili so zastrupljena pogorišča, imeli so zaščiten bok, ja, strogo zaupno so se zatekali k sili, zalajali so svoje zarotitvene obrazce, tako mrzko, minljivo, psoglavo, ja, hodci so uporabili zažigalno orožje, v združenem poveljstvu so umirali po svojih pisanih pravilih, ja, v zbitih razporeditvah so zbrali podatke, in v zatišju na bojišču so zatemnjevali svoje poti, samohodke, svoje pešpoti, dvignili so stopalo z zatikom in končno postavili pohodno zavarovanje, bili so prekleti s katerekoli strani, bili so pač najboljši vojaki volkodlaki, bili so navoji s koraki, in najboljši vojaki volkodlaki so se strumno odrivali s polnimi kraki, ja, hrbtno so plavali kakor vpadna telesa, ja, hromili so živce, v korak! Nemara je breznozec Veselonc prav zaradi njih govoril v spanju, je jokal in ječal, da joj, da joj je imel lunast obraz, obraz ko sirotko, pomešano s kamilicami in ovsenimi kosmiči, ja, je imel obraz ko pretlačeno skuto in spet kakor tanko olupljeno, prerezano bučo, iz katere so sopotniki pozobali semenje. Mesečni pajac Veselonc se je predajal čudnim sanjam, predaleč nekje v pravljlični deželi, kjer dišijo turšični žganci, ja, tako nesrečne in nedružabne sanje, v sanjah je govoril iz srca, ja, po prostem prebujanju spominov, ja, bil je tako neroden in pozabljiv, pa je imel še tike, sploh ni več mogel reči jaz, v sanjarskih blodjah se je tedaj spuščal vse globlje in globlje, v večnostne podobe, ja, sanje so bili breznogčevi spomini, to ga je vodilo in ga gnalo v tvegan poskus, da bi iz sebe iztlačili vsaj nekaj besed, ja, niso ga stlačili v pesjansko enakokrojeno obleko, kar nepričakovano je bil nespodoben, preveč je seveda videl drugim v srce, ja, je bil resničnejši in jasnoviden v sanjah, pa ni mogel prej

stegniti jezika? Nihče ni odpahnil nikakršnih vrat ne oken, nihče ni lovil krvi v škaf, ni bilo mesečastih sanj, ni bilo mesečine ne luninega mrka, ni bilo mesnato rdeče lune. Samo medlo se je : zunaj medli koraki, v dnjači globači medle sanje. Torej še ni prišel Erinijin čas. Torej zunaj niso prišli za časa, ker so prišli pred časom. Torej se v blodnjaku zverinjaku čas še ni dopolnil.

Gon.

Iz oči v oči?

Beg in gib.

Ampak dobra misel gladi lica, ne res, koža sega čez meso, meso čez kožo, ne res, kdor je bil kdajkoli breznog, je zmeraj, ne le dvakrat stopil v iste sanje, v gladko odbrito strnje, seveda pod gladino. In bela svetloba in črna tema in med njima, pravzaprav na koncu vsake od njiju, drugačna mavrica, enkrat gib, drugič dih. Ja, besede, grizljaji sveta, slina in glina in njuna zlitina, težka litina, jezik-klin, jezik-mlin, pravzaprav krogla-vrša, reža-mreža. Naj bi poskrbeli za breznogca Veselonca, ja, kdo drugi, če ne prav polhi, ki so drdraj e bežali v dupla kakor invalidski koleselj po podtalnem škrapastem blodišču, ja, prav tako, kakor on, oče naš, oče vaš, oče njihov, ja, kovinski, gumasti, brezspolni oče, invalidski voziček. In zbor sopotnikov: — Nikdo od zunaj ne, dedič le hiše more zdraviti gnojno ulje ji s krutega noža rezom krvavim. Slava bogovom temin! — V kaj vse pa so oblačili breznogca nesrečnika, v kakršn rips, s čim so ga že nagačili, s katero izgovarjavo. Zakaj predramljenček pajac ni nikdar obstal sredi škrapastega blodišča, ne, lahko je drsel. In prav tako je potlej pokalo drevje, brrr, mraz. Brez zadrege bi ga polomil, ne res, če bi prisluhnil tujemu peklenskemu ječanju, odmevom brez glasu, v tisti nekolikanj upognjeni drži, ki se premika pravzaprav bolj

z invalidsko cizo, in seveda v vseh inačicah, da bi bilo mogoče šaljivo naprej, globlje, vsekakor pa ne ponoči niti podnevi, in tudi če je bilo to povsem nemogoče, ali se je vsaj zdelo, da bo čutiti posedanjeno grenkobo, tesnobo, seveda samo ob slovesu, nikakor pa ne morda z napol priprtimi vekami, ja, bi ga polomil breznogec Veselonc ponovno. Kaj pa je navsezadnje brenkljalo, kaj se je sukljalo, kdo neki se je dobrikal in se bogmal, da bi se unesel. No, skakljal je naposled samo invalidski furgon, brski j al in jezljal pa je breznogec jamomerec na njem, ja, je pojčkal in je objemčkal prešušno švigljo Erinijo, nosečo jalovko, ki ni spotoma rodila nič drugega kakor živčni krč, pa se je zatem pritoževala, češ da večidel časa ne počne drugega, ko da se božka s svojim ljubčkom Veseloncem, ne res, pa je hlipkala pa jo je breznogček otožno pogledkal in je še kar naprej čičkal na invalidskem vozičku, ja, nič se ni brihtal nič gođoval. No, velike ribe žro male, velike ujede izključujejo možgane malim, ampak male ribe in male ujede so vsepovsodnje šege. To bi še vsakdo prebolel. Ampak zapita kokoška Erinija je nesla zlate jajčaste ure, prav brez spoštovanja se je vsiljevala nad umivalniki in posteljnino, menda po potrebi, ja, ona se že ne bo pobrala odtod, čeprav je bila поблиže videti mesarfka in lepa orožarka, prikrajšana torej za boljši vtis. In še to ni bilo res, samo sparila se je z vsakim, ki ji je prišepal na pot, ja, naj se ojunačijo in ji milo pomagajo iz tegob. Saj se nemara večkrat zgodi, da se kakor risarka oblek, na primer, razdraži že ob pogledu na prostor, je pač takšne vrste ljubka Erinija, pa skoči na mulčka lulčka in hop! ritasto v hlačni razporek, pa se sama od sebe razudi, ja, tokrat ko služkinja gazel in rizlinškega duha, takšna ritasta babuza, ne res. Ampak je preprečila, da bi ji rasli mesečasti brki, ja, razgorela se je ko slama, ko

slamnata vdova. Ampak grdo, pizdek Veselonc ni nikogar ritnil, če je rjovel rogonosec Minotaver, ne res, breznogec cmizek ni teptal ne grozdje ne riževo polje, a, nikdar ni hodil po kakšni srebrni struni, ni skakal s kakšno Ariadnino vrstico, ja, niso ga vrgli ven in ni se vrgel ob tla, samo vrtinec ga je menda požrl, ja, izbral si je vrvišče na mrtvaškem odru, ja, spočit je vsadil krušno Erinijo v čutno peč, in prav neverjetno, kot bi hotel potegniti po vrvi in po vrvju in po škripčevju svoje telo v pokončnejši položaj, je v podtalni vrzeli, še na robu in za malo, da bi skoraj padel, vsaj tokrat pačil obraz, ja, spačil se je, kakor se je spačilo breznogo telo. Breznogec grintavček ni bil preprosto ne vrvohodec ne potohodec, ni prosil za božjak ko večni ponočnjak, kosmata kap! Ja, ni bil izvoščen, ki bi se skožlal zaradi bergel, čeprav so mu sopotniki kazali omare za obleko, nočne omarice, posteljne omarice, pa vzdane in jedilne omare, ja, spremljevalci so odpirali omarne predalčke in pri tem kazali golo rit, spet so stopili bliže, ja, ampak breznogec osovraženelec si je gotovo predstavljal kaj drugega, samo pohištvo ne, ker so ga ostrašili in se je zaripló bal celo ostaranega očka, svojega invalidskega koleslja, ja, kmalu je začutil njegovo ostro brado kakor otroško zavetišče, ja, nikoli prej še ni doživel kaj takšnega. Kaj takšnega! Tu in tam je tedaj dirjal očka koleselj v galopu, in to je bilo še vseeno bolje, ko da bi samo cokljaj, ja, invalidski voziček so iz navade obuli v galoše, ne res, za tekmo, ja, invalidni očka je v črnih čevljih letel hitreje, kar zanašalo ga je s tal, ja, bil je plečat in odvratno mogočen, ja, na kolesa so mu pribili ponesrečene čevlje, enkrat satenaste čevlje, kdaj pa kdaj pa so ga zanašal sezuli, predvidoma takrat, ko je škripal in škrlatel že golo navajen. Ampak trmoglavček Veselonc bi jih lahko dobil po riti, ker se je invalidski

prekucnik premikal sam od sebe, ja, in to so odkrili kakor med rimščicami, ja, invalidski voziček je malo stranel, hotel je menda stran, ja, pretil je, da bo šel stran odtod. Osnovana bojazen, čudno je to. Ampak breznozec osramočenec je na srečo sprejel dvoboj z invalidskim cizovnikom, pobral je vrženo rokavico, orokavičil kolesijeve ročice in ridovnik, ja, se je poznalo, da je vozičkov, da je zasvojenček posvojenček, ja, kdo bi mu prepovedal sinovsko dolžnost, ki je bila, je in bo očetomor. Gotovo je breznozi čistun zavrl, ja, samo ročna zavora, ne pa nožne zavore, ja, saj ni vedel za shrambe in lope in ute, kaj šele za pristajališča in dvorišča, ja, zdržema bi lahko mlahavo visel z invalidskega prekucnika, ne pa tako nevede, da je vse življenje samo visel na njem. Erinija cipa se je sklonila nadenj in je rinila invalidski voziček po blodnjaku zverinjaku, skoz zmotni kolobar, če ni šlo drugače. Ja, lepa mu bo predla, če bo tako vozen in krhek, če bo preveč očetovski, če bo samo drobil zlomljene odlomke, ja, invalidski kimpež si je malce odpočil, še med drdranjem in svojim tresenjem je moral prenašati sebe in sina, pokrito rihto. In oblačilnice, klonice, stranišča, prtljaga, zastori pred zavesami, ogležnjice, otroške posteljice, drobni izdatki, zdriz in spolne celice, ježa v skok, s trakom obšita prisadna mrtvina, ja, vse to je bilo porok za stalno mesečno plačo, za dobro kuhinjo, za obloženo meso, ja, krvava rihta! Kdo pa še rad kradoma brska po govnu in navlaki! Ja, vse to riže naprej, kuha rilec, svinjsko riže, ja, rigovica, če bi jedel invalidni očka samo ričet v rižasti obleki, ne res, tudi on je preskočil ridasto cesto, kako nestrpno. In to je že marsikomu izpahnilo nogo, ja, kaj to. Ja, spremljevalci pregnanci so bili rihtarja, razneženo so odnesli vroče prste. In gamaše in galoše itd. Bob ob steno, kakor se

reče, kadar podtaknejo ogenj. In večše kurijo. Kako? Koga? Tako so lahko rogovilili, zmeraj zaverovani v smrad, ja, radostne duše, da bi se potem oblekli v zadrگو na poteg. Oderuhi tepežniki imajo zunaj pač drugačne riti, ja, na gostiji tepejo po ribicah in ledvicah, pa naj reče kdo karkoli, strašno, ne res, in koliko potlej zahtevajo za svoj spametovani trud, ja, imajo svoj ribolov, ribarijo v kalnem in podobno. To jim je res podobno, ampak samo pogojno. Ja, treba je potovati z oblaki. Ampak vojaki volkodlaki so bili za vselej isti, zaudarjalo je po enakem nasilstvu, koderkoli so drncali, in bolje bi bilo, ko bi že na domu in ob polomu odstranili žleb z ušescema, namesto da so imeli tako radi koračnice, južinali in odobraval razloge, nakazovalne pentlje. Saj so ritnili s puškinimi kopiti, saj, so lajali z dvigači glave, so bevskali skoz dušilec zvoka, so zunaj na vojašniških dvoriščih dvignili zastavo in dvorezne nože in dvorepne dvokrilnike, ja, so dvigali podvozje. Ampak kdo bi pil ribezovo vino in ribje olje, kateri krvolok nogosek bi priznal, da je oslavljenega duha, da nima več dovolj bojnega duha! Ja, tamkaj je lahko toliko zaprto, kolikor odprto, je grda laž v sili in leglo bolezni, če pri svojih najboljših močeh niso preizkusili drugega kakor lepljivo razstrelivo in tekoče in jedrsko in rudarsko in prašnato in rušilno in navadno razstrelivo ... Ampak kaj vse je ponaredil še obrekljivček kisavt Veselonc!, do kod se je preril z očkom in s keblico Erinijinega mleka. Se je kar mešal med blodne preganjavice, mar so ga res naložili v dvigalo v jašku, in potem gor, dol, dol, gor, da je prišel breznog pri tem ob ves nezaslišani ringaraja, ob živo moč, ja, bi poskusil srečo, ampak brez novcev in temnih, zlobnih lovcev. Kaj tarnajo in ustrežljivo lajajo zunaj o tem besi krvوسي, zmagovavci po porazu. Zaradi tega ni bil mučenec

breznogec nič bolj ripeč v obraz ali celo srečen, ne, samo pohaba ga je trpinčila. In zunaj so zmerom uroki uskoki, ki lajajo po zaslugah:

Ni vhoda! Ni izhoda!, ja, in kje so ostali, kje obstali, ja, od tam, iz zla so prišli, iz zveste verige. Ali pa tudi ne, mogoče so si pristreljali prestole, so si pričarali častna mesta očetnjave, ko so iztrebili breznogce in se iztrebili nanje, ja, iz čistega sočutja. Zavrtež bebček je vedno bebljal o kom drugem, ja, pričkal se je s samim seboj, ko da je nad smrtno in nesmrtno stvarnostjo, češ, mesec je bil gospod sokov, najvišji duh pa je v vsem svojem bitju neumrjoči gospod. Ja, breznogec Veselonc ni bil navezan na nič, povsem se je prepustil odpovedi. Mar je govoril kdo o njem, o breznogem bitijcu? So breznogca Veselonca v ris klicali, so klamali in klamali v klečečem položaju, so jim klecala kolena, ja, kaj so res klečali po klečeh in pred klenim žitom, je klecal nož, so mar kdaj klestili noge, ja, so noge prišle prav njim v klešče, kaj res, takšna zunanja klica izprijenosti, napadalni gon sebi v prid!, za svobodo, ne pa za pravico! za gon torej, ne za načelo! Ampak zunaj so bili pesjani telebani zaverovani v ukaze in pravila in postrojila, ne res, uničenje so imeli v zobeh, napadalnost v kosteh, nadjaz v očeh, namesto stvarnostnega čuta so se ravnali rušilno, ja, to so imeli v krvi, vzgojeni so bili v brake volkodlake, zaradi varnostne zaščite in splošne varnosti pred presenčenjem so se vadili z orožjem, da bi se naposled brezspolno in nenehljivo v varnostnoobveščevalni službi vdajali uničenju, da bi v vidnem valovnem območju dokončno prepovedali otroštvo, ljubezen, celo smrt, z varovalko so sprostili spodbudno razstrelivo, ja, so sprostili iglo in zaklep, pritiskali so na sprožilce, ja, vzgojeno so se klali med seboj, ampak se niso poklali, ja, streljali so neomajno, v

bedni preproščini golega razuma, po načelih javnega mnjenja, ja, po urejenih ustanovah in z združenimi močmi. Ampak breznogec glodavs je imel glodalno moč, nagonsko se ni mogel odpovedati vražam in glumaštvu, čudne besede so se mu gnetle na ustnicah, magari če se vsi zunaj na glavo postavijo, ja, gledal je ko star, izkušen maček, oči je imel ko ris, pa tigrove kremplje, ja, tudi on je imel kakšno naravo, nič mu ni bilo več do težkooborožencev, ja, saj ni vedel za zunanjo tigrsko krvoločnost, za risove puščave, za mačkasto izdelane klavce psoglavce, gnal ga je navsezadnje tudi spolni nagon, ne res. Ja, zunaj pokorščina, v škrapastem blodnjaku gon. Zato pa je breznogec Veselonc hlepel po nogah in korakih, ja, torej so bili zunaj še vsi na nogah, ja, odtod tedaj iste posledice, ja, tako so potem skleпали romarji spremljevalci, da spolna sla spodžiga javno spokoritev, ja, pa so se v zmotnem kolobarju spolno izživljali do spokojne tihote. In je uživač breznogec sesljal, kar mu je pač prišlo pod prste, ja, brž ko je sesljal kamenčke, orehe, gumaste dojke, prsne in druge bradavice, se je pravzaprav zajedal v svojo okolico, kljub razočaranju je še kar naprej vtikal v usta spolzek led, ogelne sponke, sposojene sponke, spotikljive spovržke, ja, same spoznatne predmete je cuzal, ampak kako skromno, nebogljeno, z vseh strani ko v predsmrtnici, ja, lepo je sesljal in sesal eno za drugim, v ustno votlino je metal sploh vse, kar je imel na razpolago, kar izsesaval je, čeprav je bilo vse skupaj brez okusa, tako nekako kakor papirnate pahljače, pajčolani, pazder, para in palci, ja, palce je še posebno rad deval v usteča, seveda kar oba palca obenem, ja, pa ni ničesar pogoltnil, samo polna usta so ga bila, ja, zatem je sesljal celo peščene pušave, puste kamnite pustinje, pragozdove in morske širjave, ja, prav

skromno, ne res, zmerom je sesal, da izsesa iz vsega zrak, kadar je bil še sesač breznogač, ja, nič se mu ni moglo ogniti, če je že bil sesavec, se pravi, da je bržda sesal pri materi Eriniji in je imel dvoje izločil, eno za sranje in eno za scanje, ja, je dihal zaporedoma s plučmi in se je sesal vase do hrbtenice, ja, prav malo je manjkalo, da se ni posesal, ja, od njega bi ostalo nemara samo sesedeno mleko, če bi se posesal namerno, ja. Kakor sestradanec se je breznogo sesedal od strahu in bilo mu je usojeno, da poslej obsedi na invalidskem vozičku za zmeraj, ja, sedel je kakor kup nesreče, na invalidskem huntu je sedel zaradi pohabe, ja, sedel je zavekomaj kakor pribit in kakor na žerjavici, tem slabše zanj, ja, je sedel kakor na iglah, kakor na trnih. Ampak gotovo je sesal iz vseh življenjsko moč, ja, kakor v sedežni kopeli si je lastil zahtevno in nepreklicno vse, ki so potovali z njim po blodnjaku globočnjaku. Povečini je sesljal še preskromno, ne res, to je počel bolj zaradi tega, ker je bil do sebe prestrog in spolno zdržen, ja, sicer sploh ne bi tolikanj sesal, ne bi imel cel svet za krvne vezi, cucelj, za papirno kašo. In če je že nazadoval, če se je kdaj pozneje sesanje ponovilo, je zeval breznogec usposobljenec sebičen, živčno skopuški, ja, in nič ni dal od sebe, ja, če se je kdaj spreminjalo na slabše je zahteval odškodnino pač iz same skromnosti, ja, zakaj pa je navezal nase toliko sveta, čemu zaman ali pomotoma. Sprva so mu gledali samo na usta, ja, ljubil jih je v ustni razvojni dobi, sesljal je, bil je vsegasit, spolno se je dražil le z usti, njegova usteča so bila že sama na sebi požrešno spolovilce, ja, spolovilo je bilo sesalo. Ampak se je premenjalo, ker so ga pretirano vzgajali k negovani čistoči, k snažni sprelepoti, ja, v dno duše ga je bilo sram, da bi se posral, pa je zadrževal drekec, in kar je že bil vsesal poleg sline, seveda ni izsral, ne, vredne starine je

hranil za starino, ljubosumno je čuval govno v svojih in samo svojih črevih, ne res, in ne le, da je kakor zanalašč zaprl ritno luknjo, celo užival je, skopuško je užival, počutil se je precej vzdraženega, ja, spolno je občeval z lastnim drekom, ja, in temu bi se lahko reklo čisto življenje, ne pa vsrana preživnina, ne res, in skoraj bi ga razneslo, ampak je vzdržal, prav hecno trmasto, ja, o tako imenovanih izmečkih izmečjaki bi bilo mogoče razglablјati tudi globlje in kakor na sedežu modrosti, če je vzdržal zadržati vse češče in češče, to se pravi, da ni namreč nikomur poklonil niti toliko presnove, da bi vsaj malo zasmrdeło po zapeki, ja, odslej ni ničesar spustil iz prebavil, pa je uspešno prebavil, kar je zaužil, ja, dočista in dosledno je vse zadržal v sebi, v sebi je uživaško in vselej samo premleval, brez dvoma je šla breznogcu drekaču ljubezen skozi želodec, a nikakor naprej, seveda je potem zbuјalo to pri spremljevalcih nehote domneve, kdaj da se bo napel in pritisnil, čeprav se je, kakor je bilo mogoče predvideti, breznogec govnač kar neprestano držal npravno poštene časti, ja, bedaček sploh ni kakcal, čisto nič ni šlo od njega, ja, spolno je užival sam v sebi, čisto sam, ja, bil si je na čistem, da je treba poskrbeti za red in čistočo, ne pa srat v pleničke in po invalidskem zvrčalniku, ne res, čistoča je vir zdravja, ne ga srat!, ja, pa je posebej jecljavo menda izražal krutost, to ga je pač toplo, ker se ni podelal, ja, bil je kruto mlad, besni vo je klel da joj prej oh, ves je šumel naravnost čist, dasiprav je jecljal in drekal grde izraze, ja, zezljal je poceni šale, ki se začno in končajo med nogami, ja, ampak breznogec Veselonc ni imel nog, in v takšnem mučnem položaju je verjel v čiste duše, v umite duše, v prosojno nedolžnost, ja, deviško je zadržal v sebi, kar so drugi iztrebljali, in je docela in vsemogočno bil čist, bil je božansko čist in

nadvse spolno je užival v zaprtju, ja, prav brezmadežno, posvečeno, voljno, ko kakšno božje detece v božji polnosti sveta. Ampak nič nd večno, ne res, pa čeprav traja istočasno, tedaj je prišlo do določenih sprememb. Zakaj na vse kriplje je bilo treba spremeniti podobo sveta, ja, pa so ga, breznogca drobljanca, dristili z dristiljo in dristilom in nazadnje pri drobu uspeli, da je prišlo do driske, dal je prvo darilo, ja, ampak tedaj so se začela razvijati pri njem tudi spolna nagnjenja, kar med driskavico so se mu razvijala spolovila, ja, koliko spolovil že, ja, pravi dosmrtni doživljaji, toda koža je spokala ob pozornem ogledovanju danke, in ne samo, da je imel takrat breznogec ljubeznivček spolno razmerje z naravnim spolom, marveč je tudi spal skupaj z mamico drajno, res, brez pretiravanja, bil je nagnjen Erinijenemu spolu in je izkazoval prav njej popolno ljubezen in se je nevarno navezal na ppravljivko, ja, bi kar segal v njen drob kakor v čebelji drob, ja, v njem je živela mati, spolni spomenik, in bo živela večno, kajti ona mu je dala prvo spolno vzgojo, ja, dojka Erinija mu je nastavila spolne žleze, ja, samo s testeno Erinijo bi se poročil drobni Veselonc, z nobeno drugo, zakaj privadil se je njenega nasprotnega spola in je bil dovolj natančno poučen, da ga čaka z njo samo spolni spoj, pojav nagon oziroma lepa ljubezen, ja, breznogec drkač pač ni bil nikdar kakšen zunanjí črednikov pomagač, ni se zunaj nikoli drkljal v grapo, tam tudi ni drmljal po začasnih pesjanskih ali po službenih poteh nikakršen invalidski voziček, ja, invalidski hunt bi rad svojega sinka celo spodrinil pri spogledljivki Eriniji, ja, ampak ona je v sladko slečeni ljubezni potrebovala breznogca Veselonca, ne res, tudi ona se ga je lotila, ampak ne od zadaj, to ne, krotko in z vsemi mogočimi ljubezenskimi čarovnijami pa poljubčki

ga je po svoje priklenila nase, bodisi da mu je miže ponujala naslado bodisi da ga je čustveno pretresla s tako imenovano zakonsko dolžnostjo, ja, in pamž breznogec se je strašno bal, da bi ju zasačili in da bi se razvedelo, ja, pa sta se ljubila tako ali tako vsem na očeh, sta se doživljala, in sicer on plaho, ona pa dekliško sramežljivo, kakor prababica, se pravi, on iz radovednosti in ona kar oblečena, ja, vračala sta si ljubezen, le da se je breznogcu Veseloncu že precej časa zdelo, da so mu nekoč, že zdavno zunaj prebodli gležnje, ga dali v rejo pastirju Vladimiru, danes pa — kdo je še bednejši? Koga nenaden je sreče obrat pahnil v grozotnejšo kletev, mu hujše gorje prizadel? O, glava ponosna, gležnjar, kako si le mogel dojenec in mož ob istih počivati prsih? Tak molči, gobec! No torej! Ampak Šviglja Erinija ga ni skušala niti zadržati, ne res, bilo je čisto naravno, da se je spreminjal — od ust do črev in do spolovil, ja, do tretjega gre rado, ja, breznogec je bil spolnozrel prabreznogec, nenehoma in vekomaj troedin, saj je imel, vzeto številčno, ena usta, eno rit, en kembelj, pa še tega mu je Šviglja Erinija, če se je postavil pokonci, vsekakor zavidala, zakaj ona ni imela uda ne jajčk, sploh ni nesla zlatih jajčk, naj je bila še taka čiba in koklja in putka. In če se je troedinost spolno ustalila, sta bila oba izprevržena, breznogec Veselonc nič manj ko štrukljasta vlačuga Erinija. In to je šlo od ust do ust. Nihče ni črhnil besede proti ljubezni strojev, nikogar ni bilo razen spremljevalcev, ja, v dnjači globači so gonili svojo, gonili so se po zmotnem kolobarju kljub zunanjikom krvnikom. Ni jim bilo do šale. Od zunaj jih ni bilo v škrapasto podtalje, psoglavci klavci so v nebesih izvršili svoje visoko imenovanje, izginjali so.

Ni jih.

In jih res ni?

Če bi enoumni breznojec prišel k sebi, se ne bi trpinčil z ohromelostjo in krči, občutil bi obe nogi, lahko bi si na kolke prišil vsaj okrajške in podaljške, ali pa bi si na rit zbil kovinske ali lesene štrclje, na konec štrcljev pa kotalke, ja, potem bi že držal ravnotežje in bi si pomagal sprva z berglami, nato s poskoki, dokler ne bi iz začasnih vaj hodil v bistvu enakomerno, brez opore, ja, sam bi se postavil na lesene, kovinske in na kakršneoli noge, ja, in če. ne bi šlo drugače, bi si privezal nanje vrvico in bi jo vlekel in spuščal, da bi se noge iz česarkoli že pregibale v kolenskem sklepu in bi se zatem ujele na stopala in bi se skratka premikale, podobno kot pri marionetah, pri hrustljavih, dolgopecljatih, tepenih lutkah na vrvici, ja, na noge! ah hopla! ja, to breznojecu hlačarju hudo strl, ja, je moral sedet brbrav in bahav, zasmrajen in ves mesnat, ker je ropotal, ja, pa ni hlačal, ne počil ne počil. Ja, bil je preprost in prost in top in nor, gol in hrom, ja, brat malik, škrat trap. In njegov brlog je rjul. Larifari, v glavnem pa je spodnji svet povsod isti. Potem so prišle v neredu na vrsto mnoge nadloge, prav po nepotrebnem, ne res, zaskrbljujoče, a še to zaradi prigovarjanja s strani spremljevalcev, češ naj se breznojeek razočaranček popravi, čeprav za vsako ceno, ko sploh ni več niti trohice upanja, da bi se prepustil drugače, kakor prav breznojo, ja, ni bilo bližnje priložnosti ne časa za razvedrilo, in če je moral brez pomisleka pogosto skrbeti, kako jo bo zvozil, seveda bolj zaradi naglice kot pa s krivdo, si je vsekakor lahko samo očital ravnodušnost in ravno še s težavo obljubljeno, prehitvajoče zaustavljanje, čemur se je sicer velikokrat čudil, ker je peljal in peljal dalje in so mu v blodnjaku zverinjaku zadišale vse drugačne, mirnejše reči, dokler pač ni, in kljub posiljenemu smehu, komaj zadrževal solze, ja, breznojo je šlo brez presledka v

utrudljivem brzenju sem pa tja, ja, ampak tudi spreminjajoče, seveda napol sprijaznjeno z jezo. Breznogec Veselonc je bil vsemu še preveč naklonjen, pa si je menda domišljeval drugače, istovetil je zgorevanje z udarci, ja, spreminjal se je in težil kaj kmalu za nekakšnimi vzvišenimi cilji, o katerih se ne ve nič bolj natanko ali v malenkostih, ja, za njimi ni prišel potop, še omembe ni bilo vredno, a še to nič ne dokazuje, najbrž so bili v škrapastem podtalju vsi ogovorjeni z molkom, ja, so bili mimogrede prehodni, pohojeni, brezimni. Iz natančnosti pa so, kolikor so se spominjali, složno in po navadi imeli nekaj pojma o kotalkarjih, drsavcih in smučarjih, ja, za spoznanje se je še vsakdo približal pojmu, čeprav nepoklicno in lepše kakor v resnici, ne res, in toliko trdneje so se povzpenjali navzdol in naokoli, pravzaprav med začasnimi, a brezpogojnimi pomisleki, češ da bi se moralo smučičše odtrgati s hriba že zaradi lastne teže, ja, tako spretno bi se odtrgal s hriba tudi breznogec na invalidski cizi, ja, vzel bi nalet, prhnil bi v vzlet in letel v dolgem blagem letu skozi višino, ja in brez vzmetnih vezi na gležnjih, sploh brez smučī, o smučeh pač ni imel niti najmanjšega pojma, ja, bilo bi ga videti, kako strmoglavi v brezno, kako pada v praznino brez pristanka, ja, potiskalo bi ga drveče navzdol z invalidskim vozičkom vred, ja, in tedaj bi blodil po zraku z rokami in s polnimi pljuči, ja, ves čas bi padal, naprej in vrteč se zdaj sem zdaj tja, dokler se ne bi obrnile žičnice v ravnino in bi se zdelo, da pada pravzaprav čez neskončno ravno ploskev. Navsezadnje bi bilo mogoče takšen večni padec opravičiti z dejstvom, da se breznogec ni hote nikoli znašel ne v plinski celici ne v žičnatih rogovilah ne na žičasti vrvi, in da preprosto ni bil smučar, ki bi potiskal naprej svoje sopotnike, kadar niso več tako pazili na njegovo

nespamet in na Invalidskega Koleslja, ja, naposled pa je vendar samo on ravnal kot bi se premislil, saj smučarjem ne raste perje, brez kril so, in to ob straneh, kjer bi lahko prav lepo pogнал puh in bi obrasel počasi vso smučarjevo postavo, ja, in v nasprotju s smučarji so visele z ramen kar prevelike perutnice le žalostnemu Ikaru, ja, ptiček Ikar je lahko vreščal in ščebetel in med čivkanjem begavo dvigal kljun in drobolel in gostolel kakor slavček, da ni bilo sredi spremljevalcev slišati nikogar več, še breznogca Veselonca ne, ja. Ampak kje so kakšni smučarji. Ni jih. In jih res ni, ker je samo slepa ulica, slepa stavba, slepi blodnjak, zmotni kolobar, ja, navzdol stoji, stoji beli grad, ki nima oken, nima vrat: znotraj z zlatom pozlačen, zunaj z mahom poraščen, ja, prav nič enolično, tu se je kakor nagodoma vozil breznogec Veselonc, in ko je bil pri koncu, je bil seveda komaj na začetku, ja, tako gredo v neskončno členi sklenjene verige, ne res, niso pa najbrž nič drugega ko prevara in zadnja postaja na začetku poti. Tu bi se dalo kaj napraviti, na primer zračne, smučarje, breznoge smučarje, ali kar samo smučke na belih planjavah, med hladom gozdov, nad izčrpanimi posekami. Breztežno. Ja, smučī brez nog, smučke brez smučarjev. Ali pa krila brez ptic, ptiči brez kril, ja, je letelo skoz. In noge brez breznogca, breznogec brez nog. V položnem svetu brez položnih stopnic. Morda pa se je bilo mogoče še sprenevedavo pretvarjati, zakaj nič ni izgubljeno, in s tega vidika je lahko vsakdo izkoristil svoj čas, manj trdovratno kot čezmerno začudeno, ja, tega se jim je bilo predvsem bati, tega, kar bi se še utegnulo zgoditi, včasih zabito včasih skozi nevarno stisko. Nekoč pa je breznogec zasenčenec znenada začutil, kako se v njem premika, dasiprav ni vedel, ali se je začelo premikati v njem že prej, še dosti prej, preden je zaživel scela, in je

bil hipoma premaknjen, resda brez vidnih ali slišnih znamenj in čudežev, sploh brez znamenj in čudežev, pa le. Kaj si je menda domišljjal, se je samooboževal, se samoobtoževal in topoglavo menil, da bi lahko na zabavni vožnji pozdravil kakšno prevarantsko predstavo, ker se pač ni oziral na nikogar, čim se je vsemu svetu zdelo pomembnejše napraviti resen vtis, veliko bolj plehko in brez posebne škode in po načelih zdrave pameti, po postrojilnih pravilih in s skritimi skupinskimi, pa vendar nezaklonjenimi cilji, in s pretirano slogom! ja, snažne duše bi breznogca Veselonca čisto naravno in zdravo, če bi ga le dobili v šape, najprej okopale v ledeni vodi, ja, potem bi mu klavci psoglavci dajali uspavala, pomirjevala in bi ga mrtvičili, zatem bi mu spuščali v glavo tok in bi ga ubijali s ščipalkami, podobno kot so klali postransko, čisto v dobri veri, da jim je to v čast, ja, zatem bi mu vbrizgavali izcedke trebušne slinavke tam daleč z langerhansovih otočkov, ja, zatem bi mu rezali prednje možganske režnje, pa drugič spet drobovne živce itd., vse dokler se ne bi spreobrnil v višji sloj oblakov volkodlakov in dokler ne bi stal bolje, ja, še zmerom bi ga zdravili s pomočjo pogovora, bi mu svetovali, bi ga zdravili globinsko, z razčlenjevanjem enotne duše na vzrok in posledico, pa še s primernim vedenjem in spoštljivim učenjem, ja, in ker bi šlo za zdravljenje, bi bil breznogček Veselonc celo prostovoljec. Bi mu že precedili begavo dušo, povsod bi se govorilo o bridkosti, ki jo je bil pustil za seboj, ja, še v delovnem času bi ga poklicali k sebi in bi mu za drobiž lovili dušo z mrežicami, z nožki, prijemalkami in kleščami, zahtevali bi, naj se jim opraviči in breznog preponižno kleči v kotu, kar je bilo vselej razumeti kot izničenje in izklop lastnega jaza, ja, zdravila proti bolečinam s stranskim učinkom so

spravljala pesjane telebane v obup, ker tudi s kakim nadvse opojnim uspavalom ali z močnimi poživilmi in mamili niso mogli ustaviti breznogčeve duše, in kljub prizadetosti in spačenim čustvom se jim je izmikal, ja, nič niso mogli storiti, razse je trgal kar naprej majico in cunjice, ja, in v takšnih razmerah je kazal kar naprej znake razklanosti, iz samega sebe se je odrekel samemu sebi, slišali so se glasovi od daleč in malo zatem kriki, tako da ga je gnalo le skozi blodnjak zverinjak in se ni mogel nikakor vživeti v položaj, upiral se je, kakor da doživlja že zdaj napade, prav zamerljivo je pobesil roke, da ne bi nikdar sprejel orožja, osebnega orožja seveda. Ja, breznogec odmaknjenec se ni prepustil kakšnim prostim domislicam, z njim se ni dalo govoriti, prav ljubeznivo in nemogoče je stresal z glavo, ja, sploh ni vozil pod vodstvom, sploh ni bil zdravstveno zavarovan, zakaj takšno zavarovanje si je izmislil volkodlak odličnjak, ne res, pa je bilo zares, kakor da je bil njegov strojni obstoj povsem nesmiseln, še več, metalo ga je ko žogico in je reklo ping-pong, ampak še takšno vseljevanje z vsemi spremljevalci vred je pravzaprav blodilo, ja, tedaj je pot vodila v blodnjo onstran, od onkraj pa je spet napolnjevala prostor, ja, brez vznemirjenčka Veselonca in sopotnikov tudi poti ne bi bilo, ja, še blodnjaka zverinjaka ne bi bilo mogoče videti, celo z naj višje razgledne točke ne, ne, živi strojček breznogec se ni primerjal z mrtvimi stroji, v sebi je čutil vse stroje, ja, zato je obubožal omračen in nepriznan, a živahen in po potrebi vključen v škrapasto podtalje, ja, spustili so ga na invalidske gare, ja, in tu je prebil, čeprav odpisan, ves čas in ob svojih časih prav prikupne trenutke. Tako je doživel sredino, ne da bi hotel služiti, in se je potrjeval v potlačitvah. Nemara se je zdravil bivalno in tako, da se je poenotil s spremljevalci,

to je vzal s seboj že od pračustva, ja, sploh ni pisal samohotno, sam na sebi je že bil samohotna pisava, samogibnež na invalidskem koleslju, nepretrgoma je v prikritem strahu cenil tuje prikazni in strahove, in to mu je nemara delo neznanško dobro. Dopovedoval je fičafeli Eriniji, naj pritrđi na kolesje invalidskega koleslja vsaj krpi je, če že ni smuči. Ampak s tem je dražil samega sebe, s tem izzivanjem, nič si ni dal dopovedati, kar znoril se je, in kar ga je mogoče najbolj navduševalo, kar je bilo capinčku breznogcu vodilni vzor popolnosti, je potem žarelo, a sproti ugašalo, ja, to so bili res usodni časi, reklo bi se, da srečni dnevi. Ampak nič ni bilo s tem, breznogec je breznogec, norec nori, le kje se bo on spametoval, samo čaka, ne dočaka, blodi, ne prispe, kakšen čuden!, ja, vozil je vozil, pa ne speljal, ja, breznogec gor, Veselonc dol, ni hotel in ni hotel, tak tako je plesal na invalidskem kimpežu naokoli, lej ga, naj se pripelje očistit v sklenjeno skupino, da ne bo osovražen, ja, pa je bil joj prejoj sam samcat, ampak v spremstvu, kaj v spremstvu, pod nadzorstvom vendar!, kaznovan sam s sabo, ves iz sebe zaprt vase. Na prostem vozišču pa ni bil prostaški, ker ga je bilo sram biti, ja, ognil se je in je dovolil, seveda že v klamavi zaspanosti, da so bili sopotniki dobrodošli gostje, ja, dobrodošli-dobroprišli. Ampak saj je prav cipa Erinija delovala nanj pomirjevalno, ja, koristilo je obema, če je imela rajši globoke zareze vase, tja v svoj zvočnik brez glasu, tu v takle spolzki plavž, ja, in to je počel z njo v šali in medtem ko je kolcala in ko se mu je dvigovalo. Rekla je, da mora breznogček takoj in v njeni navzočnosti sprostiti telo in proste domislice, ja, naj kar ljubeznivo zabrazda s šlemom v njeno luko, naj pomaha s svojim telečjakom, naj, ljubi ljubček. Tako je dejala samo ona, skoraj praznično, ne res, utrujenost pa taka! Ampak v

bistvu je zlata Erinija samo sopla, zibala se je z zaprtimi očmi, drgetajoča in vsa zaripla je zrla vanj še skoz zaprte veke, ja, celo z dojkami ga je gledala in gladila, ja, klatila se je s svojim brezpravnim breznogcem, ja, tudi robavslja je sesala, zezala se je z njim, ah, brez zapopadka! Ampak takšna zelenjadarska ljubezen, ja, oraklji, oprezno prerokovanje, ja, čeprav sta štela in ždela in čeprav sta skupaj sesljala in zezljala, šušnjala in žužnjala kakor gib in kip, je rešetav breznogec nenehno nekaj žebiral, za hec, ja, grd krt! Ja, delo in telo, nič se ni uresničilo, vedno znova so tiščali skupaj, ni mogoče! kakšna zvestoba, seveda, čudno čudno, res škoda, pogreznjen blodnjak globočnjak, to boli, lahko bi si takoj mislil, a ni hudo, o pač. Za zapahi ni bilo več zvočnih zapornikov, ni jih. Ni ibilo enega samega zapaha. V koleševk niso postavili nikjer ogledal, temnilo se je tedaj vijolično. Ja, mladost je norost, prismode negode, vse dokler ni moral priznati, da je zunaj zagrnjeno nebo z rumeno črno plahto, da se v podtalni ugreznini jasni čisto belo, ja, zunaj so prežale nevarnosti med plamenčki, notri v blodnjaku globočnjaku je režalo belo zevanje, pozaba. Ja, lahko bi se igral z barvnimi kockami, z nasičenimi barvastimi gmotami, z motno svetlobo kot tako, ja, najprej je pacal samo z dvema barvama, potem pa je bilo videti, da ravno s pisanimi barvami in navdihnjeno in otroško spreminja stvari, ja zdelo se je, da reči spravlja v somerno naključni red, ja, potem pa so se predmeti gibali, odlagal jih je in skrival ob poti, za invalidskim kolesljem, ja, barve je izbiral vseskozi predmetno, sestavljal je barvne like, ja, oblikoval se je, invalidsko šklefedro je imel za barvno omarico. Ampak obenem je čisto potihlo klical, da ne bi furija Erinija odšla kam drugam, ja, da se ne bi povzpela po barvni lestvici k skupnim zadevam, ja, kako barvito je

trgal notranje vozle v zmotnem kolobarju, pa se je vsakič spet zavozlal, ja, v spremljevalcih je imel zaveznike, oni so ga zavezali, medtem ko je zagovarjal barve blodišča Veslonije, ja, barve so oživele, kritne in mavrične barve so govorile iz barvine. Ampak greh je reči kaj takega, zares je čutil v sebi gonilne naprave, kljub temu, da ga niso predelali mojstri strojniki, ne res, sploh ga niso preiskali ne zdravili, ja, hotel je kotalke in drsalke, hlepel je po smučeh, vsaj po krpi j ah, ja, kotalkat je hotel, smučat bi želel, drsat se je želel, kotalkat bi hotel, smučat je želel, ja, hotel se je drsat, kotalkat bi želel itd., tako je znal sitnarit, in je že bil gotovo na tem, da bi mu skoraj obljubili, ja, skoraj so se odločili, da ga pustijo ven, če bo priden. Zvezdasti Vladimir se je menda oblačil za ven, ampak bilo je prenaporno, treslo je, ja, pastirja Vladimira je treslo že ob pomisli, da bi se moral zunaj preobleči v psoglavo krzno, ki ga je nosil kakšen prejšnji krvnik obveznik. Pastirju je bilo kar težko, ko jih je za slovo nemo pozdravljaj, ampak tudi tesnobni cmok v grlu je bila igra, šala z breznogcem Veseloncem, zakaj če je breznoguh požeruh kaj zahteval, je dobil, ja, kar želiš, to dobiš. Ampak nič ni dobil, ja, dobil jih je po grbi in po breznogi riti. Ja, bolj ko se je igral, starejši je postajal. V svoji beli pozabi pa je približno našel zelenilo in sinjino, ja, rdeča kri je tekla čez zelene travnike, invalidski furgon je prilepil breznogčevo telo nase, mencial je s strežajem sinkom sem pa tja ko kljusač, ja, ko vprežni, prebičani konj, dozorel za konjederca, ja. Torej, glede na vse to je tudi vse jasno, breznogec bi moral ostati utesnjen, bi moral imeti dihalne vaje v tesnih srajcah, ja, osiveti bi moral v žlahtni pohabi, in je bilo precej običajno, da je mešal, zlasti ob marljivih rodovih, z izgovori črno in belo in se je rahlo priklanjal, ja, narobe si je razložil barve, ja,

govoril je slikovito v likih. V takšnem, bodisi lepem bodisi tesnobnem položaju se je počutil zadostnega celo jajčnik Jon, ki je onemoglo in s stisnjenimi rameni hotel zapustiti blodnjavo podtalje, a se je naposled moral zadovoljiti, da so ga pobirali, ja, in je dopovedoval, bolj v opravičilo zaradi slabosti kot iz strahu, da bi ga spregledali, češ da je obremenjen z močjo zorenja in rasti, ja, in na koncu se je vedno ujel, saj mu niso verjeli, verjetno že ne, češ da si bo našel nadomestilo, ja, zarodka Jona je bilo mogoče vselej kje stakniti, podobno kakor spolno bolezen, ja, dalo se ga je odkod izbežati, kakor iz smrdljive luknje, ja, mogoče je bilo jajčece Jona izbrskati iz mesa, ga odrezati v podtalje k breznogcu Veseloncu. čemu pa tudi ne, ne res. In lajdrica Erinija se je smejala ko kobila s pasjim hodom, kadar je kar mimogrede pograbila breznogača kovačka s sedlovjem vred, čeprav so pri tem pogonska kolesa cvilila, ja, tudi invalidski prekucnik ni mogel nič, ja, še celo hudodelec in detežerec Minotaver se ni podal v lov, koder bi pobiral med odpadki tiste izsekane, izrezane, krizantemasto požoltele splavljence, ja, vol Minotaver nikakor ni bil raznašalec materinega mleka, ampak se je samo obradil, imel je obračun z zvestimi spremljevalci, ker se ni z nikomer razumel in še bolj zaradi zagrizenega, prav pijanega besa, ko je ovohaval Erinijino kri, scalnico, jalovo sluz. Ampak breznogčevo telo, pravzaprav trup, je bilo ob oplodju ploščato, ja vsi breznogci so spodaj ploščati, ja, breznogci so spodaj vsekakor vsi ravni in bunkasto zdrgnjeni, ne res, ja vsekakor, topi so. In paziti je treba, da ne, bi popili vsega strojnega olja, da se ne bi namazali s kolomazom. Ni jih. Breznogcev ni bilo. Jasno, samo breznogec Veselonc, lizunček, odpisani vojaški računalnik je imel otroški dobrodušni in naivni izraz, videlo se je po drži in na obrazku, ja, kaj bi z otroškimi

vozički, s sanmi in smučmi, s kotalkami in drsalkami. Spod kolkov je še ščemelo in srbelo, ja, rana se obrase ko trava, ki obraste laz, ja, črne rane, bele rane, črne vrane, bele vrane, ja, na bolje se je obračalo. Ampak obpotni podsvet je bil zgrajen iz samih zaraslin, v zmotnem kolobarju so se kazala boleсна obpotna znamenja, ki jih je moči samo ublažiti. Njihovci pesjani so medtem odtrobili znak, znova se se pokazali znaki zastrupitve, njihovi razpoznavni znaki so bili znaki za borilne veščine, ja, dali so znak za nevarnost, za preplah, ja, njihovi pozivni znaki so zveneli skozi psoglava pravila in zakone in postrojila. Ampak miljenček Veselonc takrat niti pomislil ni, da bi povešal glavo in da bi ga lahko skidali v zoprno, sramotno, ukročeno mrtvašnico, v najdišnico, ja nikdar ga ni prešnilo, da spi z nezakonsko mamico, z bahavo nevrednico Erinijo. V kraljestvu senc pač ni bilo več telesnih sužnjev, ne ljubezni ne sovrašstva, iz globin teme je bilo slišati klic na pomoč, ampak ne ven, koder so črnorumeni in progasti lajači grivači sejali smrt, da bi crkavali v nesmrtni psogglvi slavi, ja, zunaj so samo lovili zvezo in begunce, ja, gibčni lovci so lovil nočne lovce, enkrat nadzvočno in drugič v spremstvu, ja, lovci so vdilj lovili lovce. Jih ni?

Lep suh lov.

Ost.

Ven!

Več lovcev več ujame, več ali manj težav bo zmeraj, zakaj več ko je zmagovavcev, več je poražencev. Ozobci na podkvah, ozvanjanje mrličev, zunanji ozebnički, sestop v ozadje! Lopne strehe za lomilno orodje, za prepovedan lov, ja, z lovjo psoglavci klavci niso bili zadovoljni. In se je spet zgodilo, zakaj rado se pripeti, ja, lotrica Erinija je bila prepričana, da bo breznožec Veselonc kmalu umrl.

Skoraj bi ji bilo hudo, ko ga je čuvala in se drgnila po bedrih, ja, lovači nastavljači se je zdelo, da mora zakokodajšati, da jo spravlja tedaj breznogčevo vreščanje v brezup in smejav bes, ja, kakor da je vik in kriek že tukaj in zdaj, ja, glušljivo kričanje, ki se je treslo ravnokar skoz celoten blodnjak in segalo do mozga, ali pa je samo lisjačila z zastavnimi listinami in se igrala z nagrobniški napisi, ja, saj ni bilo v najdenišnici, vse je kazalo, da so zunaj prav tako pustili najdenčka breznogca pri miru, ja, najemniška vojska hudinov vedomcev je trgala in mrcvarila svoje vrste, in še vse drugače so si bili nahudili, ja, kri je namakala zemljo, natepavali so ajdove žgance, če je kaj ostalo. Nič niso. Ampak z vlačugo Erinijo ni bilo težav, medtem ko je opazovala Veselončev skremžen obraz, pihalke in nosno kost, ustnice in mehko nebo, je seveda prigovarjala, naj se motenček omračenec igra, naj piha milne mehurčke in v balone, naj piha na ključ in žvižga na piščal, naj oponaša čebelice zzz, čmrlje žžž, ja, pa še sapice fff in veter vvv. Ampak končno se je naveličala, se umirila in se predala med še vedno hlipajočim dihanjem, ja, vrtoglavo kapljajoči zvok je prebil tišino, in je počilo, zatem pa je v daljavi bobnelo in brnelo. Grozna maščevavka Erinija je poljubljala, z lehtmi naslonjena na cevi invalidskega koleslja, breznogčevo glavo, zavistno je sesljala tisto, čemer pravijo divjaki volkodlaki ud, ja, je tiček ji vseč, ko je tak rdeč, bo že čisto prav, dokler ne bo krvav itd. In vsak ljubi dan je reševala uganke, svojo prvo ljubezen, razdevičenje, srečo, gluhe ure, ki so tiktakaje prihajale in odšle, ostanke, kakor že so, igro v cascando, dokler ni imela vsega dovolj, kajti ni hotela, da bi njena ljubezen umrla, ja, frfra je živela za ljubezen, od ljubezni, z ljubeznijo itd. In vse skupaj za prazen nič, za dom brez sveta, ja, gluho seme, zadosti je

že bingbang, nič besed. V luknji, v medprostoru, v odpravi plodu, ki ga je tkala uživača Erinija zaman, ja, ni mogla pozabiti na svoj životek, bila je pač Veselončeva prva sestra Erinija, kadar je živela v njegovih ustih, ušesih, očeh, ja, bedela je nad njegovimi bebljajočimi ustnicami, z jezikom mu je zamašila ušesa, s kamnom pa, ki se je z njim igrala in ga losknila čez breznogeve oči, je ravnala čisto po svoje, spustila je črni kamen v živo vodo, ja, in breznojec Veselonc je videl, je videl piko v brezprostorju. Kakor je, pač je, ja, rada je imela lahkovernega Veselonca na invalidski cizi, ja, na invalidskem vozičku ga je imela rada, on pa ni nič maral zanjo, naravnost nezaslišano jo je zavrnil, samo če mu je kazalo, da se mu bo posrečilo, ja, znal je čuvati skrivnost svoje glinene punčke, mrzlo ga je spreletavalo, sicer pa je dobro cipo v zakonolomstvu težko najti, ne res. Breznogec Veselonc je kajpa spremenil obraz slehernemu tujcu, ki bi mu odvzel njegovo nekdanjo ženico Erinijo, ja, obraz se mu je spremenil, od zadaj jo je poklical, češ da ji je odpustil, ja, za hip se je zdelo, da to sploh ni več zlata punčka Erinija, ampak da se vede zdaj čisto hladno in prestrašeno, ja, obrnilo se je ravno takrat, ko je želel biti breznojec Veselonc sam, a je hkrati ljubosumno ljubil na daljavo, ker ga je premagovala njena zasanjana govorica, nadah sreče, ah, in po kratkem času sta bila skupaj, loveč sta se suvala in brez nepotrebnih besedi sta se smejala zdrznjenim pogledom. Sled se lahko posreči in je kratkočasen konec, ja, sled je lahko konec, ja, vse, kar zori, dozori v nič. Ni? Vsi, ki padajo. Brez. Dej brez besed. Nič besed, samo svet itd. Ampak ni se obrnilo ravno tako, kakor je bil želel, treba bi bilo namreč znositi vse na kup, leči naokrog kupa in se zaviti v odejo in zakuriti grmado, če bi hotela ostati sama v dvoje in če ne bi precenjevala slabih razvad sopotnikov,

ki so neprestano motili pri neizogibnem stiku, motili celo sede in z vsakršnimi pripomočki, ja, tudi oni bi ležali, ko bi le smeli, pa čeprav na slamnjači in med ljubezensko igro, telesno naslado in v samoobrambi, v preobčutljivem strahu, v lažnem razmnoževanju itd. On pa nič ni maral zanj, samo poniževal bi jo, ja, nič ni maral. Nič ni dal od sebe, zakaj samouničujoče se mu je zdelo, če bi sploh kaj dal, ja, kaj pa mu niso dali ziniti, kaj pa se jim ni dal tepsti, peljal je kar se da, ja, srce mu ni dalo, da bi dal možgane prat. Preveč je ljubil samega sebe, saj svet navsezadnje ni razdeljen dosti bolj na dva dela, kakor sta v istem času duša in telo, po legi sveta bi se pri luči in z bližnjimi dalo sprevideti, da sta sicer vrhnji, zunanji svet in podtalni škrapasti svet zvezana z žico, in bilo je zelo spretno storjeno, če sta bili duša in telo, sicer čisto neodvisno od okoliščin, speta s srebrno struno. Če je prav breznozec čarovnik meril s poznavanjem sveta na grešno ljubezen, so ga izgnali spod zunanje čvrste polkrogle, ki je bila poveznjena na spodnji blodnjak zverinjak, ja, zunaj se je vrtelo nebo nebes, imenovano Anus, tam v nebesu so prebivali tudi vojaki volkodlaki, podili so se po svojem nebu, po nebu Igigi, ja, pa niso prišli do neba BelMarduk, posejanega z zvezdami velikankami in repaticami in z ozvezdji, zakaj kdo pa bi bil prenesel troje nebes in da bi žrtvoval samega sebe, ne res, zadostuje že, da vgriznine dobro umijejo, razkužijo, obvežejo, ja, kdo pa bo iskal stekle pesjane, zaplenjene psoglavce, po smrti je pač samo zob za zob, zobato kolo za zobato kolo, zobčast nož za zobčast nož, ja, fant breznoguh ni imel zrajtala, se je kar zobil, ja, zobčal je čipke na čipkastih traktih in čevaljih, ja, nič ni zobčal, še členastih nog ne, pri priči je bil neodvisen od vseh, kakor živ med mrtvimi, ko v krajih, ki jih že zdavnaj ni več, ja, ampak vse je bilo odvisno od

tega, če bo kdaj črhnil kaj v svoje opravičilo, če bo breznog in neposredno navzoč pri tujih obljubah, ja, bil je znan pod imenom Ea, pa je bil gospodar globin in tudi voda, živel je drugače v naselju Eridu, ja, in krilati Ikar je bil Enlil, je bil menda kakor bog vetra in je prebival v Nipurju, ja, potem je torej celo ljubica Erinija bila ponevedoma Ištar in je zjutraj oznanjala boj, zvečer pa ljubezni spokoj, oh in ah, in svetleči Vladimir je bil takrat Šamaš, gospodar sonca in pravice, ves iz sonca, stanujoč v kraju Sipar, ja, in zarodek Jon je bil v takšnem primeru seveda Nergal, ki je nergal med vročicami in je gotovo zdravil in prinašal v opoldanski žgoči vročini smrt, poslednjo ozdravitev. Ampak nobenih sledov za njimi ni bilo opaziti, ne mrzlih ne krvavih sledov, ja, po njih ni ne sledu ne tiru, ja, zmedli so se, ker njihove duše so molčale, in v podtalno grobnico, kjer so že zdavnaj zagrešili bogoskrunstvo, so prihajali njim enaki. Ampak kako enaki. Ja, enaki na isti poti, to pa zato, da bi v blodnjaku zverinjaku blodili brez vrnitve, ja. Nihče se ni vrnil od onkraj, nihče še ni zaklical tja čez, mal čez jezero-mal čez gmajnico itd. Še celo kramar Minotaver je bil vsekakor Ningersu iz Lagaša, ja, je bil pravi bojevitež in vojščak, lovec rekrutov, ki samo v temni noči plen svoj išče, skratka splavljence. In ves čas je bilo slišati vzdihne, pozornost je zledenela brezciljno, ja, kako žalostno, ne res, in če so kaj rekli, so pravzaprav povedali samo z enoličnim zdihovanjem, ja, lepo počasi, čeprav z bruhanjem in vrtoglavico, z ugaslo kožo, ja, možgani so okosteneli, ampak razdražljivost je narasla, pa še vročina, ja, mrtvi trebuhi, čustvene motnje, zmedenost in pozaba kakor omotična opitost, ja, nihče ni več spoznal nikogar, nihče ne reče nikomur nič več, ja, tresavica in ugodni zobnikov pojav, ja, tresoglavci. Ampak zunaj niso izgubili

voha, središčne proge so tekle lepo mimo očesnih žlebov in v sprednjo lobanjsko kotanjo, ja nič se ni vnelo, neres, so imeli dober okus, ja, jim je dišalo, voh igra pač še pred žrtjem svojo veliko vlogo, ja, ampak je smrdelo po goreči roževini, lahko bi se skregali zaradi čelnih režnjev, ja, in bi pritiskalo tudi nanje, med napadi, ja, namerivci naravnost v pehoto, s kratkimi! Čudini duhovini so imeli takrat priprte, kar stisnjene gornje veke, zožene očesne špranje, ja, je šlo navzdol do zrklaste pike in čez vratno živčevje in nitje, ja, za toliko so bili prikrajšani, za toliko že, ampak to nima nobene zveze s poškodbami, ne res, možganske živce so že ohranjali v redu in so se v redu počutili, nenehno so nastavljali daljino na namerilniku za polposredno streljanje, ja, vseskozi so skrbeli za namerilne črtice, namerili so v cilj žičnega nameta, prav hrupno, prav brez primere, skoraj obredno, ko so zažigali cedrovino in cipresovino in se dotokli v priprošnjah, ja, lajali so v skupni hvalnici, žrtvovali so se med renčavimi tožbami, pri tem pa pustili vsa vrata odprta, ja, kakor pomladi so praznovali kolednico, in vsak suženj se je bil tedaj našemil v gospodarja, zakaj njih mogočni templji so segali do neba v zrcalni sliki sveta, da bi od tamkaj kdaj stopil mednje kakšen bogec breznozec, ne res, sploh so njihovi stopničasti, stolpičasti božji hrami segali čez mero, ja, pa so še darovali vino, mleko, med, kar je jedač, koze, ovce in golobčke itd., če so vsaj katerikrat darovali, ne pa streljali. Zunaj so nogoseki krvniki častili vsakršno orožje, na življenjskem, a posmrtnem pohodu so po božje slavili prestole, ja, ustoličili so se na ščitih in pravzaprav na ščitnih podobah, ja, vse po navodilih. Vse tole zunaj je dišalo po pogojnih ukazih, in celo v škrapastem podtalju se niso mogli navaditi, da bi se postavili po robu, da bi v zmotnem kolobarju našli

primerna sredstva in bi zatem poljubljali vse po vrsti, ja, notri se je vse spremenilo, sopotniki so se pač izjemoma izvalili v izpostavo izmečkov, ja, kakšna ozdravljiva pretveza, ne res, kaj pa, če bi imel slon vrabčje srce in vrabec slonovo, ja, to je postavljeno pod vprašaj, ker so znotraj za razliko od vedomcev kresnikov gledali s širokimi očmi, kakor da njihovih zenic sploh ni oplazila svetloba, notranji žar izza zunanje zatemnitve v poplahu, ja, breznogač blodničan je takrat zaradi obljub čutil, kako mu tolče srce v prsnem košu, je čutil, kako diha s pljuči, ja, sploh je čutil kako brizga kri v sesalni koš samogibne črpavke, ampak jezik ni imel pod košem, zakaj izza besed, ki jih je ves čas ponavljal, so ponikale zmeraj iste reči, ampak on se ni niti upiral, pustil se je, edino vase je zlezel, ja, otrplo ga je izpodjedalo, ja, njega so preganjali, so trosili strupen prašek po blodnjaku globočnjaku, so ga obsevali z vseh strani z nevidnimi žarki, ja, držal se je po svoje otrplo, ja, tako je tekla tudi bolehalo in moteno prastara pot brez popravkov, ja, kako bi se potem oddahnil, in ravno izbris resničnega ga je pripeljal do brezpotja, prav odvržena stvarnost ga je privedla daleč stran od jaza, da je čutil, kako ga je razklalo in razcepilo in razmrcvarilo, včasih ko strela z jasnega in spet kakor pred motnim ogledalom, v katerem bi se otipaval in ščipal in božal, bi si čisto brez smisla grizel prste, češ da se prepozna, ja, in zato je najbržda venomer bebljal, da je njegov jaz pravzaprav nekdo drugi, seveda tisti tam, oni v daljavi, ja, vsekakor se je imel za boga, in če je kaj doživljal, se je doživljal sprva ko žival na begu, ja, imel se je za presvetega presvetlega, čutil pa se je ko stroj, ja, on je bil zavrženi vojaški računalnik, ja, kaj pa so mu nenehno kradli in brali njegove najskritejše misli, kaj pa vidijo in slišijo njegova še neizražena čustva, lepe

lastnosti, ja, v presledkih je za trenutek izbebljal kakšen zlog, in s tem je vse povedano, ja, neznani glasovi so ga tlakovali in ga od časa do časa rahljali, dokler se ni znašel v tisti onemeli praznini, kjer so zanj vse poti vseeno brezpotja. Videl je tudi skrite stvari ter odkrival, kar je skrivnega, prinesel nam vest iz časov pred potopom; prehodil je daljne poti, da se je izmučil in zmedel, vse napore pa je vklesati dal v skalnat spomenik. Ampak breznogec košateč je prehodil vse poti na rokah, če je prehodil običajno in kajkrat dvojnih ur, znova ko prvikrat, dovoljkokrat zadnjikrat, in kaj je resnična stvarnost in narobe, kje so spotoma kakšni skalnati spomeniki, ja, niti enega ni, ja, taki spomeniki so pomotoma, ja, stvari, ki se jih dotakne breznogec kosmatinček, ki jih samo koščeno obtrka ko kostnjak, so zdaj otipoma potrebne igrače, so neutegoma čudovito čarodejne, so hipoma in skrivoma prečudne in brez pravega vzroka postarane in se osujejo, pozelenijo ko osrčne mrehe, pa zatem orumenijo, usahnejo, oglušijo in se oglašajo, ja, v tem je vse obseženo, ja, tako ničvredno, igraje ničvredno. Nič ni dal od sebe, zakaj brez pomena se mu je zdelo, če bi kakorkoli kaj dal. Resnično je imel dovolj. Vse je poskušal, da bi se še pravočasno vsega znebil, ja, ladjal je brez ladij, na invalidskem huntu se je zibal ko ladja, ko matična ladja. Ali pa je ves čas drkal javno, se pravi pred vsemi spremljevalci sopotniki, ja, zakaj pa so tekli skoz njegovo telo mrežni tokovi, ja, je tolkel mar togotno revščino zaman, kaj se je v nemar tolkel skozi življenje ko v tokovnem krogu, ja, to pot je tolkel pot skoz tokavast podsvet kot že ob tolikih težavah!, ja, kaj so mu sumljivega metali v hrano, bi ga seveda slekli in spekli, če bi ga ujeli, bi mu izsrebali čreva, bi mu najprej izpraznili prsni koš, zatem pa bi mu vse zmetali v en koš, kar naprej

bi mu grizli glavo, bi mu prešpikali pljuča, ja, ampak on se bo rajši obesil na bodečo žico in bo spustil tok, si bo pojoč in mrzlo čustven napravil harakiri, ja, šepetal bo harakiri, harakiri, še preden ga ulovijo, ja, njega že ne zastrupijo kar tako, bo jedel hladnokrvne močerade, ja, bo zatorej z največjim užitkom požiral poskočne krastače, bo scela goltal muhe, ja, bo dosledno papcal golobčke s perjem vred, pa žive kozličice in ovčice, ja, bo hrustal cedre in ciprese, skorjo, mah in igličevje, ja, samo da ga ne bi ob lepem zastrupili z mlekcem, z vincem in medom, ja, saj se celo ogeteno testo Erinija ni sprostila, ne res, kako pa bi na samem ona pomagala nezaupljivemu izzvančku! Katera ona, jutranja ali večerna Ištar? Katera Šviglja Erinija? Ja seveda mu je priskočila na pomoč s plazilsko vnemo, a še to je po pravici režalo ko rana, ja, usta so sinjela brezpredmetno ko steklena sipa, ja, saj prihaja pomoč vsekakor pravočasno, izdajalka Erinija bi se že nasadila nanj, ampak ne na harakiri, ne res, odločila se je, da bo lahko poslej lizal njene potne pete, čeprav bi šlo težko in brezno go, kaj pa se je grizla v kloštrski opravi in se oljeno vrtela okrog lenobe grdobice, ja, svetlobolna, semena polna Erinija, ne hodi še ti gnečo delat! Dala mu je. Ne. Dala se mu je, prav čedna je bila videti, ko se je slekla do nepotešene obrejitve, ja, jalova in opotekava se je odkrila pred omotičnim deškim brezno gcem, da ga je zalivalo od ust in čez usta kakor nasmeh, ja, štrenoglavček Veselonc, kaj si boš rajtav, ko si tak šajtrav! Sicer pa, njej je prihajalo kakor vzbujen trepetec in muhav osramni osir, gotovo ji je prihajalo, dokler se ni napila mlečka do pravične mere in pripravljala posipalne praške, in se je pokazal pravzor, vlažna praznost, brez dvoma prav kakor se spodobi za gizdo cmizdo, ki bi se razjokala v prtičke in vzorčaste kosmičke. Je bil kdaj in kako brezno gček

omamljenček nasajen, če je vonjalo po kuhinjskih ostankih vojn, po užaljenih nevšečnostih? Tako lepo, tako ljubeznivo, za neprestano kroženje ljubeznivih duš v težki glasbi, ne res, kako prvotne resnice, zakaj celo zunaj ni nič v razumu, kar ni bilo prej v počutju, razen samega razuma, se razume, kar ne deluje, ne obstaja, ampak znotraj v zmotnem kolobarju ni nihče rekel hvala, nikdar hvala, kaj šele dostojno, ja, dobro počutje, večne resnice itd. Kaj je le opazila na njem, je kdaj le kaj opazil na njej? In ga je držala za pecelj ko za recelj bučke, pač zato, da bi izsesala svetlobo iz lučke, prav obsedeno je pač z natančnimi pogledi opazovala vse nedosledne, medle sence, motne spremljevalce, ja, je zrla skoz neprosojno tkivo, z vsem, kar je bila ona sama, je postregla, ja, ampak so se tudi oni pogledovali po njej, ja, prijazno so se držali in prikimavali in so prikimali v blodnjaku globočnjaku do mesa s priklado, ker so se že čisto izlačnili, ja, sključeni so se izključili, ja, breznovcu izigrancu so izgrdili hromoten, do obstranskih nosnih votlin oglodan obražček, ocebali so ga, ja, opojili so ga, da bi v zmotnem kolobarju nad njegovo oklateno glavo zasijal svetniški obstret, kdovekje zunaj pa so obtičale oklicne pristojbine, ja, kje pa so zunaj obležali odstrižki parkljev in gležnjev, okleščki piščali, ocepki stegnenic, sploh obrezki nog, ne res. Si je ihtavček iztirjenec zapomnil njen obrazek bled, če se prihuljenka potuljenka Erinija ni obravila ko nedolžna ovčica, ali zato, ker ni nihče obtaknil progo s količi, da je vozil vselej po istem škrapastem podtalju, po istih poteh in po zmotnem kolobarju in po blodni poti nazaj in vase? Ja, kakor je bledel sčasoma. Namreč z opoko obrasel obraz, lapornato obličje. Ja, obraz je sčasoma bledel, počasi, ampak vse bolj je izgubljal barvice. Drugačna čustva, drugačna tkiva, ne res, in dolginska rast je bila kriva za

razlepljeno dušo, razleteno steklo, in za razmajano telo, pa tudi za njuno razmaknitev, ja, razcep se je raznesel po telesu in razkol po razpadli duši; ja, bil je sicer iz samih razpadkov, takle breznozec razpotegnjenec sploh ni obvladal samega sebe, niti približno se mu ni razmotal jezik, to je jasno, kadar se je razgreblo razkrohotal na vsa usta, in dotlej se je še bolj odsvojil od samega sebe, ja, odznotranji glasovi so utihnili, odzunanja svetloba je slepila, bolje rečeno, vse je ugašalo, breznozo je prehajalo od roda na rod, razpadlo. In tudi druge je od vsega začetka ali od konca naravnost razmazalo, jih je razmrnilo in razpolovilo, v primeri z razovno stojjo, ki jih je razredčila in razsvetlila, so se zgolj raztalili ko raztroseni raztelešenci na razmejnem polju, ja, njihov zdrav razum se je raztopil razvlečeno, a razvneto in razžrto, tako da jih je razvrelo bolj zaradi razživelih razvad in ker se je v razprostranih raziskavah vse razvedelo, namreč tisto v različnih razglasih in razustnih razgovorih o razkuzmancu razvaževavcu, na primer, pa tisto o raz vlaki in še o razklecanem invalidskem razrivaču, ne res. Komaj da je kaj ostalo, razen tega se je v škrapastem podtalju vse razvrednotilo, ja, torej je dobilo svojo pravo vrednost. Preveč je bilo raz. Ampak razklancu dolginu so se razkleščila usta, to že, bil je vse prezgodaj zrel, nemočan v nedolžni razkačeni mržnji, ja, njegove nadledvične žleze so vse preveč proizvajale in izločale, tudi to je bilo krivo za razedinjenost, ja, je imel o čisto vsem čisto drugačno, zledenelo predstavo, ja, kakor med notranjo in zunanjo sivo skorjo, potem ko ugasne luč, pa še ni na gosto razlezena tema, v tako sivosivem, nečutnem. Res je, breznozec se je odvratno razpotegnjal, kmalu pa je bilo opazno, da so večplastni možgani urejali telo, ja, ampak možgančki so bili najmlajši del breznožčevega telesa, ja,

in treba je reči, da je bila možganovina skorjasta in združljiva, ja, rastni žlezni izločki so tekli skozi razbohoteno, rastoče telo, ampak njihova moč ni bila v ravnotežju, tako da je lovil tudi razsajač breznogač, ja, ampak on je lovil ravnovesje, nenehno ga je spravljal iz ravnoležja ravnotežja, ja, in temu je bila menda kriva zunanost, torej stopnja razbojnosti, ja, bolj ko je lezel vase, bolj je lezel sočasno iz sebe, ja, vse na njem je bilo prizadeto. No, ni se treba na dolgo razbesediti. Verjetno je bilo vsemu krivo jedrasto starejše območje v jamnatem svetu, ja, saj se je jokavček Veselonc vozil z invalidskim huntom po možganskih zavojih kakor med spodnje in srednje območje senske polute, torej tam, kjer se je dvigalo v ravnočrtju mlado rastje žive rasti in kjer je bila skorja prvotnejša kakor obe polobli sveta, speti z žico. To je bilo mogoče spoznati po stranskih zadnjih jedrih: po mandljastem jedru in seskastem telescu, ja, šele potem se je pojavil vsesvet, sta nastali pesjanska zunanost in zmotno breznoščevje, ja, mnogo pozneje se je zaiskrilo, ne res, začelo se je z razvrednotenjem in z nadvrednostnim samoveličanjem, končalo pa se je z zaledenelim, voskastim mirom. Ja, sprva je bil breznošec Veselonc vasezagledanček, treba je biti zunaj, celo zavrnen, da je mehko začutil svojo lastno tujost in se pogreznil na invalidskem vozičku v sebeljubje samoljubje, ne res, ker je pač ljubimkal samo z lastnim telesom, da je potlej doživljal narobe svet v prividih, še bolj v prislutih in v bledežu, ja, izgubil je stvarnostni čut, vse onkraj se mu je zdelo tukajšnje in resnično, ja, v seberazkroju se je razosebil, da je kljub neznosnim mukam živel v več svetovih obenem, ja, tako prednik škoduje potomcem, ne da bi sploh kdaj zvedeli zanj. Ampak ni začutil svojo tujost, breznošček je potoval ko

čudežnik, ja, bo že čutil, kaj se to pravi! Razpraskal si je krastavo rano na kolkih in burna vožnja po razgrapani poti je tedaj invalidski koleselj razgugala, ja, vožnja že lahko razgneca pot, zmotni kolobar, zato pa to ne pelje nikamor, končno niti v kakšno razhrebano lopo ne, ja res, vožnja je samo razklecala invalidski cizovnik, ja, invalidni voziček je majavo vozil barko, ttt ta, tak tako!, na kol! na kolena! itd. Dalje ne gre, če ni prave rešitve, zakaj dalje so dalje, kakor so tudi ladje samo ladje, dasiprav na dovlačnem tiru, ja, nihče ni padel daleč, celo jonska misel ne. E j dalje, e j ladje! Ampak breznogec lepotec se je komaj dovelkel z lepoličnimi sopotniki do brezdomstva, njegovo oko pač ni dozrelo prepada, ja, in skoraj bi začasa dotrpel, ja, bil je do vzeten za vse daljno v sebi, bržčas pa tudi za vse nizkotno na vrhu in zunaj, koder so precej dozorela dozdajšnja prizadevanja za iskalne povečevalne leče in lečnate vzbokline, ja, zunaj so overili svoje dnevne ustne zapovedi in so dolili olje na množični, nepomični, izčrpovalni ogenj, v dosmrtnih hlačah dopetačah so dosegli gibljivost, dovažali okrepitev in dopolnili oskrbo in določali oddaljenost in stražili dohode in dovajali gorivo, ja, so že dovolili dovoz iz zaledja in umik po temeljnih, če ne kar po kazenskih določbah, ja, zunaj so zavračali zmotne nazore in vse do takrat so se streljali sporazumno in se ljubili do blaznosti, ja, takšna domska zvestoba ko pravda za končno sodbo in kakor do voljno poroštvo za dovolitvene pristavke v tistih dnevnikih zapovedih, ki so jim služili dosmrtno, in sploh so sprejemali postrojila pravila vse do neznatnih izjem, ja, pesjani telebani so se pač dovedeli svoje krute, korakajoče moči, pa so se kljub dostavkom doumili in so se dodobra umili v krvi, do konca dni pa niso imeli dostop do blodnjaka globočnjaka, ja, do pike sredi čela so izpolnili

povelja, ker so bili iz enega liva in pogumni, kakor se vojakov volkodlakov dostojal! Ampak razkrojenček Veselonc ni nikdar kleče zribal tal, samo samomorivsko obsedeno je gledal predse, da bi podaljšal tujerodce, dušne godce in samhodce in zapovrstne številke, ja, saj v škrapastem podtalju ni bilo ladijskih tal. In hkrati je imel zmedenček Veselonc varovalne barve, čeprav je svojo kislobo, zatrto zlobo, torej kisel, izlužen smehljaj, omilil z vijoličastim, ko vijolice dehtečim milom, ja, in če se je zračilo, ker je v znotrajšnjem zmotnem kolobarju pritiskal stisnjeni, oster in opojni zrak na zrahljane živce, je breznogčevo vedenje posinjelo, ja, modra sinjina, sinja zračina, le dokler ga ni vrglo v parno žago in pod parni valjar, ne res, ja, uboga para Veselonc je zardel pod rdečimi parnimi kotli ko kuhan rak, ja, z vso natančnostjo pa se je tedaj pokazal invalidski koleselj kakor parnik na kolesa, ja, je že teklo strojno olje, rjavkast znoj je tekel z rjavnega železnega obraza, ja, kar rjavo je teklo z njega v ugreznino rjavino, pa ni porjavel, ne res, kdaj pa kdaj je bil breznogec neobčutljivček skoraj podoben zunanjim duhovom duhovinom, ki so imeli rumena plinasta telesa, ja, ampak blodnivček tudi zdaj, pod rumeno plinsko lučjo, ni požoltel, sploh ni plesal ko pijani čoln na zeleni vodi, ja, on ni plesal v cikcaku ali v okljukih ko pletilna igla, in temu se je imel zahvaliti, da je ostal zelenec rejeneč, ja, kakor sladka voda, imenovana apsu, ja in potlej se je zeleno progast zlival v slano vodo, imenovano tiamat, torej v svojo zelenooko zeliščarico Erinijo. Pa je bil neizkušeno presenečen, če ga je kdo vprašal, kdo da je. I, breznogec Veselonc, blaznik vendar. E, bo že šlo, dasiprav potrto in potrpežljivo in brez nog, e, pa čeprav je skelelo pod hrapavimi kolki, ne res, a? A? O takle breznogec norec, o spremljevalci v škrapastem

blodnjaku globočnjaku kakor v norišnici, o braki volkodlaki v zunanji vojašnici! Ja, breznogec blaznik, treba je vedeti. Blaznice, kakršne morajo biti, in kaj je njih namen. Obloge dotakni se — od davnine je že tukaj! — Pred seboj je zagledal vrt bogov: v bujni polnosti stojijo tam cedre, na drevju se leskečejo žlahtni biseri. Kot morska trava se razprostirajo pod drevjem zeleni smaragdi. Dragi kamni cveto tukaj kakor drugod trnje in osat. Kot seme iz plodu raste safir. Blaznice, kakršne morajo biti, in kaj je njih namen. U, komaj so obsedencu Veseloncu kaj dopovedali, ja, zato se je ponavljalo! Lahko bi dobil za pohabo vsaj kakšen čin, ja, zunanjiki nogoseki bi ga lahko povišali, saj je živel svoje drugo ali tretje življenje, ja, je živel menda s prepričanjem, a mu bojo od zunaj kaj sporočili, ja, ampak je bil nedotaknjen, tako je prišlo torej nazadnje do nesporazuma, ja ja, oni zunaj bi ga gotovo lahko upoštevali, čeprav breznogca Veselonca sploh niso potrebovali, ja, niti vedeli niso zanj, ne res, nihče ga ne pošlje nazaj in gor k njegovim nogam ter obuvalom. Beži no, jej ga! Čudaček Veselonc se ni nikdar spustil v beg, vkrcali so ga namreč breznogega na invalidski hunt, kjer se je zalupil, in strumno odkorakali s svojim rom pom pom in tu tu trara trara. In so kdaj po koga sploh prišli, so šli? Kaj takega! Če je čudaček razklanec speljal pod klanec, če je bolehal in se porezal in se po obsedenosti ni nikoli poredil, so celo sopotniki čutili z njim duševno sorodstvo, mu kazali poročne prstane, žrebne listke, ja, mogoče so to res počeli. Ali pa ne. Je dobival doklade, so ga dali v klade? Ja, bistvena je drža pri najenostavnejših opravilih, če so skrbeli zanj z zaposlitvenim zdravljenjem in tuhtali, kako bi ga kakorkoli spravili po pameti k pameti, do golega razuma, ja, on je prinašal skreganim nezanesljivcem same delovne

nezgode, nič se ni obneslo z delom v prisilnih delavnicah, in kaj vse je bilo krivo, če ne prav neodgovornost, živčnost, naglica in strah, da se ne dopolni, pa še počasni odziv, zaspanost, nepreračunljivost itd., ja, vse tiste male nepazljivosti, ki so ga osamile. Ampak tudi češpljasta mazačka Erinija je bila brez volje, če ni bilo podpore od nikoder, ja, gotovo je s pretvezami nagovarjala samo sebe in iskala, kljub temu, da ni imelo nikakega pomena, vsaj priznanje, ja, vsakogar je pridobivala za skrito ljubezen, vsakogar je nagovarjala, naj prosi v blodnjaku zverinjaku za pomoč. Dolgin potegon pa se ni mogel ničesar zmisлити, bil je priklenjen na koleselj in pač zaprt vsemu, kar ga je od zunaj glasno svarilo in opazovalo, ja saj se ne da, rediti je treba druge, preživljati se je treba. Navedba o zgodnjem prihajanju in odhajanju tedaj sploh ne drži, ja, je čisto neoprijemljivo. Občutki so se potlej pomešali v razklanem podsvetu, ja, čutila so se razcepila v zaznavah, ja, očarljiva namiguša Erinija ga je spravljala prav očarano in uročeno ob pamet, ko je prodajala njegovo zamračenost in grozavost, vso breznogčevo omračitev duha, njegove zmedene doživljaje. Ampak komu. Tako bi storil rejeni vol Minotaver. O ne, hudodelec Minotaver, tako pa se ne izvleče dobiček! Še ptiček Ikar je krilil proti odsvojitvi. O jej o jej, Veselonc, hajdi!, le da jim ne pride breznog v pesjanske šape, ki so se ravnali v ravno črto in se sladili s tujo bolečino in lajali v tuji obup, da jih je zvijalo od smeha, če so videli koga v smrtnih krčih in s hromotami, ja, oni bi že kupili, po instinktu, tedaj zvečina priučeno in s ciljanim psoglavim ravnanjem, ja, saj so se ovohavali, lizali so si zadke. Seveda so hoteli odtujiti zapletene, otujene dušice telesom, ampak to ni imelo s podtalno koleševko nobene zveze. Prav tedaj, ko je klepetulja Erinija verjela v očetnjavo blaznico, v zunanji

svet krvnikov krvososov in se priklanjala breznogčevi okorelosti, ga je končno spravila ob pamet, ja, je bila kakor slamnata vdova, dosti mlajša od psoglavcev klavcev, ja, ona se je naučila ljubezenskih veščin še otroška, kdaj že pred pobijanjem, ne res. V svojem kačjem telesu se je dotikala smešno zakritih poti, ja, nemara je bila kakor nevesta z belim šapljem. Katera koli. Zlata je bila. Zlata, res. Zlata vsa. Zlata na prodaj itd., ja, tako dobra je bila z nadzorovanim obsojenčkom Veseloncem. Nikdar mu ni rekla, naj odide breznog iz suženjskih verig, hudobno jo je jezilo, ker je morala prespati pri njem, ne res, vse jo je motilo na njem, ja, saj ni bilo niti enega samega suženjskega okova. Bila je nenavadna vaba, plen. Na videz je njeno hladno usmiljenje tolažilo breznogca uročenca, češ saj ni nevarnosti, ja, očitki so potem ublažili bolečino. Ja, vabljliva ponudba Erinija. Zlata. Lahko pa, da je imela zunaj zaveznike, in če je že morala pomagati v blodnjaku zverinjaku, se ni mogla upirati skušnjavi, da ne bi izpraskala iz maternice plodu, kakšnega malčka Vladimira, na primer. Itd. Ja, rada se je vlačila, o kako pa je le mogel ovohavati Erinijino razpoko, njeno rano v ledjih, šele vol Minotaver, ooo kako je detežerec kramar lizal vse njene izločke, splavljene otročke! Ampak ona se je zavarovala pred zunanjimi ščetinavci ščeneti, ravnodušno se je predala družbici v breznu. Tako lahka stvar, tako lahka stvarca Erinija, ki pa se zdi težka nevednežu, ne res. Če jo je tresla živčna slabost, če je nasilno preganjala svoje slabokrvno lišajevje, ja, tako brezčutna, da ni videla, s čim se slepi, saj je tudi vlačila svojega breznogega mulčka kakor po vogalih, ja, če se je ustrašila ob vsaki malenkosti, je pomenilo to še zmerom začetek, ja, morda pa tudi konec. Ni vedela, kakšen

začetek, še slutila ni. Ampak je vedela za telovadne kroge in žoge, ko lepi zdelo vnetih trepalnic, ja, strašila nakazni, s tem seveda, da je vedela pomagati zunanjikom nogosekom in je očistila madeže z obleke, ja, vse za letino let. Redkokdaj je bilo moževanje, ja, pa se je mrenilo njeno materino mleko, bila je pač v zvezi s krvoloki krvniki, krvniki krvoloki pa so jo zapustili, da še v volkodlačjo utico ni mogla, ne res, pesjane telebane je tako sovražila, tako se je bila zatekla k breznogcu Veseloncu! Ja, modrica Erinija je ljubila, kar jo je slednjič nemara zvilo. Mogoče. Ali pa tudi ne, ker ni videla, kako so spremenili breznogčeve noge v mužljat plot, ja, niti slišala ni, kako so breznogčku Veseloncu razžagali nožiče v žamanje, ja, zunaj so delali iz nog okrajke, sekali so kolena na polena, pa v trske tudi, ne res, zunaj eno grižo še majo, da godcu jo dajo. A ta zadeva dobro kaže, prav nobena druga? A slabo kaže, ja, bo spet lep, suh lov? Tega ni vzela resno, ja, tisti čas ji je šlo še kar, zmeraj znova je morala pomagati, kako čudno, če se je slačila in odpenjala, kajti breznogčev svet je bil blodnjak, Erinijin svet pa blodnja, ja, skoraj da ni videla iz sebe, dasiprav je pila mušični strup in mutasti greh, medtem ko je samoljubno tudi molčala, ja, iz same trmaste mule, z vonjavami in črnimi, dišečimi muhami med nogami, ja, ošabnica Erinija je kopicila plameneče barvice, gubala je staro svilo, tkala je blago za Ikarov ptičji rod, za sinjine in višave, širila je roke, jih živčno sklepala, ja, njene cvetke v mednožnem polju so odraščale in se črno svedrale v čas, ki se ne povrne, v odcvelo devištvo, v ovdovelo deklišstvo, ja, in temu se nemara reče biti v srednjih letih, ja, nežni spol je kvečjemu plaval proti toku, se je obračal proti vetru, ja, predpotopni spomini, ja, kako je, še polotroška in vzdihujoča, svatovala v družini brez doma, takrat zunaj,

kakor v neverjetni mavrici, ja, kako je zvenelo in brnelo, tamkaj zunaj med volkodlačjimi gobci, med pesjanskimi šapami, s pleničkami namesto zastav, no ja, zunaj so korakali in prebredli svet, ampak v blodnjaku, zverinjaku, tukaj, v škrapasti globači, je kričalo zatišje, ja, bučalo je od tišine in z obrobnihi udarcev, v zapuščenosti, torej v prebujanju, na koncu besed, na njihovem začetku. Ja, prejšnji dogodki so se stopnjevali v podobnih primerih, ko je še stanovala v kamrici duku in so se zunaj udarili za usodo usod, zdaj pa se je pokazalo, kako da je z njo in kako zanaša invalidski voziček, ja, zgoraj pekel, spodaj nebo, zunaj boj, v zmotnem kolobarju večni mir. Poprejšnje življenje še ni bilo kaznovano, ne v sneg steptano. Ampak spokojna Erinija je trošila dohodke, oj nanjo je legel, oj, hud duh, hud duh je legel, ejoj, nanjo! Vnaprej je vse porabila, udarjenega kujavčka Veselonca bi dala najraj obrezati, ne da bi mu povedala, kaj bo zares. Ampak je imela preveč samozavesten nastop, spravila se je v pravilno držo, da je spolzelo ko samo od sebe, ja, ko je zlezla na svojega razklanca izgubljenčka z nogami čez ročice, čez ročice invalidskega hunta pač, tako da se ji je zadek kar zaril na valjar, ja, spretno je dala breznogčev trd kamen v fračo. In odstranila je še slednjo zapreko, dvigalo jo je ko v bibavici, spozabila se je, pomolzla je svojega breznogca otrokca in ga podojila, ja, takrat je bila na višku pravzaprav je prežvekovala in goltala breznogčevo semensko cimo, sploh ni bila več žejna mutavka, to ne, saj je imela za zmeraj odprt, marogast rez, ja, ob pravem trenutku je zazevala s svojo ljubečo režo in pazljivo, da ne stre jajc, vtikala v svoj mehkovlažni, zatemnjeni prostor breznogčevo mehasto nabrekliino, ja, zmerom znova se ji je hotelo, celo medtem ko so razburjencu Veseloncu lezle oči skupaj, se zdi, da ga je zapeljala v svoj

vrtiček, se zdi, v cvetličnjak, kar visela je na njem, res je imela tek, očitno je imela dober tek za svoj izvotljeni izvir, od koder so tekle zvezdnate poti, ja, v črni luknji je skrivala vse štiri strani neba, ja, dekliček Erinija je vlekla vase zvezde velikanke, ja, ampak na dlani je, da je onga rada držala na dlani in ga težkala, ja, je občudovala glavič zatič, vtikala ga je v svojo vznemirjeno pritiklino, pri tem pa je še ščipala, pritiskala je na gobico in po betovem hrbitišču, s palcem in kazalcem je pritiskala na središče presredka, ja, ves čas je sedela z nogami v breznogčevem naročju, ja, pomirjevalno, sproščeno, nenavadno uspešno, ja, urila se je v tistem spolnem vzburjenju, iz same zavisti, iz gole zavisti, ker je gledala na breznogčev sram prav pogubno, ja, vztrajala pa je le, učila je dolgina pobalina ljubiti, pa brez razmnoževanja, se razume, ja, iz čiste duševne privlačnosti, iz čiste ljubezni, ki se zadre v krivdo, v sram pred nemočjo. Tako preganjani preganjanček ni bil nikoli sam svoj gospod, z njim pač ni bilo vse v redu, ja, samo nagon ju je združeval, ju je nasitil, skorajda nagonski strah pred smrtjo, da sta se potlej žrla in se ubijala drug z drugim, ja, še lastni drek bi požrla, zdaj hladno zdaj slastno razbeljeno, in breznogec je bil res ves razdrapan, breznog, **nosilno** ga je pod njeno težo, ja, in invalidski koleselj je potrkal ko za samomorivci, čeprav je mikavnost kazala na zunaj drugačne znake, zdi se, zdi se, da je takšno početje kazalo na parjenje, ja, vse je kazalo na trdno vero ljubezni itd. Zakaj če je živčno napihnjena Erinija tako stopila v nekakšno sorodstvo prav z razočaranim umišljencem, jima je invalidski furgon strašno zavidal, ja, invalidski voziček je oporekal, kar bi bilo bolje zamolčati. Ampak deklina lovača je lovila breznogčevega klina nabijača, pitala je njegovega tička, da se je cedila slina z jezička, ja, neprestano in živo, kadar je

le mogla, je zamenjala prestavo, ne res, že precej časa tabo. Ampak razčustvovanček razbrzdanček ni našel modrega izreka o ljubezni itd., iskra se mu ni prižgala, kdaj pa kdaj je pač moral prepustiti svoje truplo, če je hotel ali ne, ljubezenski igri itd., ja, dostikrat je podlegel njenim čarom, čeprav ne docela. Ni ji pripadal, še manj pa bi se vkrcal na kakšno ladjo. Mogoče pa je sledil vardevi Eriniji, ja, saj ni vložil priziva, ja, tem slabše zanj, če ni dokončal niti obtožnico, ja, zoper koga neki, ja, saj je videl dalje, ampak ona se je zazrla globlje. Nemara pa bi se spodobilo, ko bi jo zatajil en samkrat, ja, ko bi kdaj invalidski hunt krenil drugam! Ampak lovača Erinija ga je lovila, pravi čas je silila h gobezdavi glumi, je vedro gorela od ljubezni, vsa je gorela v lice, zakaj posteljica, ki ima gorak okus po izrinjenem plodu, dviga trupla, brezspolne pradede in našteva: rojstne zvezde, sorodnike sosede, vpliv, moč, hruste prvake, ja, posteljica steljica, ki ima bridek okus, se po porodu dvigne, odide v krstilnico ali ostane v ledenem, kamnitem, pepelnato mavričnem morju, lomi jezik, tipa za jalovim mostom tja čez. Ja, potuhnjenka navdihnjenka je menda tožila zaradi posteljice in ker ni pahnila nikogar v zibko, medtem ko je breznogi rušar kolebal ko grobar in uganjal burke. Spet sta bila skupaj. In narazen. Navihanka, ja, čisto navadna navij ačka, v nihajočem plesnem koraku, ki se je tudi zagugala na razpacanem raztresencu, je napulila celo v razširjanju cel šop kocin, on pa se je razštrkaval po njenem razkošnem obrazu, ja, solze so ji navrele v oči, tako se je bila našopirila in pošiljala med poljubčki razuzdane namuzke, ja, ljubezen je imela za žensko ročno delo, ročno je robkala breznogčevo turščico, ja, razudila se je pri živem telesu, takšna motoglavka iz zadnje moke, ne res, takšna motovilasta vila čarodejka! In breznogec

mora v molčavi in motnobi. Se ptica Ikar je bentil, ja, nihče pa ni vedel, če je Jon zares splavljen plod, če je pastir Vladimir med zvezdami in drugod, če je detežerec Minotaver zagotovo vol brez mod itd., ja, nihče ni rekel uruk, utnapištim, xisutros, ubšukinaku itd. Ja, breznogec pokveka, zunaj se gadje mreste, zunaj razpršijo raztopino čez površino, psoglavci smrtoglavci imajo enotni nadzor, enotne naboje, v razstrelnih navrtinah pa sij o odtrgane naramke. Ja, breznogec razdvojenec, kaj si moreš!

Lep si, lep.

Ej, ej, lep!

Pač lep!

Pel si slep: Bel hleb, bel hleb. Tako nekako, ti čudni možganski strojček! Ampak ihtav Ikar ni bil nikoli gluhi, ni se maščeval. So mu že pokazali drugi, pri pogonskem čepu je puščalo, ja, eni so ga imeli za enoličneža, drugi za dvoličneža, zakaj tudi enakokrilec Ikar je pel. In kdo so drugi. Ampak tudi invalidski kimpež bi se lahko ravnal po enoramnem vzvodu, bi bil enokolesen in enovprežen invalidski koleselj, bi nosil nalepnico IKAR, no prav, vse misli zvirajo z ljubezni ene, edinost, sreča, sprava. Glasovi so enaki. In ga je onemilo, ja, njega breznogca je preglušilo, odkar je nemel in se mulasto mutasto vdal v gluhi čas, ja, sprva se je prepustil neslišnemu, da ga ja ne bi odkrili. Takrat je imel četvero čutov, ali pa je nemara potoval skoz sluhovodni blodnjak, po ušesnem blodišču, in je krilil z rokami, kimal slaboumno gluhonem z glavo proti tresljajem, ne res, saj ni bilo več ne slušnega ne glasbenega sveta, ja, izgubil je besede, molk ga je našel nepripravljenega, še preveč se je gibal, bil je pač samosvoj in čisto po svoje osamljeno radoveden, ne res, če je bil tudi izrojeno gluhonem, ja, ali pa si je pridobil mutavost šele potem, ko so mu, kdaj že, nekdam zunaj, rašplali noge

in mu jih obrezali z vseh strani, da je bilo videti kolke. Ja, s prsmi je poslušal odmeve, bržeče visoko juckanje, s trebuhom pa nizko brbotanje, rezko tresoč, brneč brbot. Ali pa je Veselončeva govorica razpadla že v materinem mleku, ja, mogoče mu je bilo prirojeno, ker ni slišal. Saj običajno ni razumel, se mu je poznalo na obrazu, nenehoma tako posebno in čudno, ja, vselej je imel isti obraz, dasiprav je spregledal na hitrico še tako neznamen gib in migljaj, ki bi ga lahko spraval s tira, ja, lahko bi prerisoval tirnico svojega podtalnega blodišča, ampak brez domišljije, kakorkoli, ja, gluha svetovni nazor! Dogodki so tekli molče, gluho je delovalo, namerno gluhonemo, ja. Tipni in gibalni besedni liki so krožili po blodnjaku zverinjaku in če je kaj v gluhem podtalju zaznal, je zaznaval vzvratno in tako, da se je vračal gluha kakor čok in klada. Lahko da je breznozec gluhonemec odbiral po svoje govorico z ustnic in zob, ne res, mogoče je zbiral zloge spremljevalcev v besede do stavkov, ali pa je spet onemelo gledal izrazne kretnje, da bi dobil predstavo, torej v zavest zbujeno sliko predmetov in dognanj, tiste zaznavne podobe naravne danosti, ki pa v času, ko se javljajo, sploh nimajo ustreznega zunanjega predmeta, ja, gluhonemi očividec, hudo zapleteno, ne res, predstave niso predmeti, ja, mutec gluhec, nemara je z njihovih ustnic odbiral besedne like, ampak goltnikov ni videl, ja, in poleg tega imajo besede toliko pomenov, ja, zunaj so glasni in tenkoslušni la j avti lokavti postopno osvajali osvetlitev območja, osvetljene cilje, oslabili so duha s pokom in udarom, breznozec gluhec pa je osvajal govorico iz slušnih ostankov, ja, sopotniki dobrotniki so ga navajali k poslušanju kakor na slušalnih vajah. Nemudoma je lahko poslušal s prsti, otipaval je brneče, tresljajoče glasbene vilice in opazil, da ene manjkajo,

namreč tiste v ušesih. In prevajal je sprva nezanesljivo, potem pa se je prepustil črkovanju, prstni abecedi, ja, enoročno abc, ja, rajši se je pogovarjal tudi s sebi enakimi, če je že bil gluhomem, tako, da je kazal z rokami, ja, priučen jezik kretnje, nič osebnega ni povedal ne s prsti ne z rokami. Ni se slišal, gluhomem je govoril gluhim, imel je svojo pisavo, spreminjal se je v vidno obliko jezikovne govornice, črkoval je in tipaje sledil lastni tujosti. Nikdar ni imel materinega jezika, in če si je kdaj kaj zapomnil, si je pač samo nesmiselne zloge, bil je navezan samo nase, ja, saj ni niti čeblljal in ne jokcal, ne res, bil je v pračasu, ko še ni slušne govornice. Breznogec bahavček je imel bodočnost, svojo bodočnost. In brez zakaj-zato, zakaj če bi bilo brezupno, bi ostalo pač brezupno. Kakor je videti in kakor ni slišati, ja, v zmotnem kolobarju je mogoče najti gluha ušesa, gluho zrnje, gluho temo, zmoto nemo to, v molk zavito gluhoto. Ja, nemenje bi si bilo treba ogledati z vseh strani. Moralo se je zgoditi, res, zgoditi. Še muta gluhača Erinija je ploskala z rokami, tleskala z jezikom, je hropeče dihala, ja, igrala se je gluho mutavko, v resnici pa je imela dolg jezik, ja, babo jezik tepe. In enorog detežerec Minotaver ni dobil dobitne zadolžnice za prodano pasmo, za siromake nerojence s prastarimi, nemimi dušami, dasiprav je bilo v svetu odsotnosti in molka vsega zadosti, ja, za krošnjarja sejmarja so samo objedki, ja, ampak za mirnimi sencami, ne daleč ne blizu, bi se moralo zaustaviti, eha, vol Minotaver! No, vendar enkrat. Ampak vse je znova poganjalo v čas, celo v razdvojeno nesrečo, v bolezenske tegobe, dokler je živelo. Ampak prostor okrog blodnjaka zverinjaka je gledal gluho in brez obzorja vase, nazaj proti dnu, ne da bi iz globin prikipele do vrha kakršenkoli zven, ja, dnova debelina, takle mutast mulj je preglušil vse drugo. Nikogar

ni bilo v ušesih, nihče ni nastavljal ušes, ja, v tem ni nič čudnega, ampak res, kam so ušla čudesa, kod so uhajali čudeži, prastara oznanila, zveneče prerokbe, zarotitveni oraklji, ne da bi zbudili v glas, ne res. V pračasu se je samo pregibalo, gibalo se je, se pretakalo po mirni praznini, dokler se ni oglasil čas kože, sluzav čas, ja, in kaj bi to v resnici pomenilo, če sploh kaj pomeni, pa bi potlej ugasnila naj tišja luč, lučna luknja, pa bi se pretrgal in umolknil sleherni glas, in bi zamrle vse besede na brušenem jeziku, ja. Dokler ni samota povsem gluha in mutasta. Ja, zamolčani Veselonc, vsi so se mu smejali na glas, tolkli so ga z žaljivkami, zmerjali so ga in poniževali, piš ga v uh! Ampak on ni slišal, cepec, kakor je pač bil, ni nič prisegel, na nič se ni zaklel, pri nikomer. Ja, roka roko umije, noga nogo spodbije — ampak breznogci, vsi breznogači — nekoč so rasle nogice vštric? In zakaj ga ni nihče vrgel z invalidskega hunta, da bi se plazil in gluhonemo odpiral usta. Imel bi mir, lahko bi umrl krčevito, ne da bi glasno izdihnil, ja, brez besed, takoj bi se znašel, odplazil bi se brez nog, ja, drugam, vsekakor iz blodnjaka zverinjaka. Celo breznogčeve sanje so bile v tem primeru mutaste prikazni, ja, mogoče bi lahko vsaj mirno zaspal. In kako bi hodil brez nog, ja, shodil bi na glavi in po rokah. In možaklja Erinija je prehodila podplate, z gluхими prsti je tolkla v temo brez odmeva. In Jon, enocelično bitje, se je polagoma izvijal iz molka, spet je sevalo. Od daleč je gmelo, iz tišine. Zbliža je glasno bliskalo, strela je udarila kakor krik. Slušne koščice so udarjale v slušni igri, v dnjači globači so brnele prezračevalne naprave, ja, al mutasti počakamo zijali. O ti zijalo zijalasto, breznogec Veselonc! — Bel hleb, bel hleb, pel si slep? Ja, treslo se je, vrvežavo je brbotalo, grgotalo, blebetalo in bebljalo.

Nič več ni bil nem.

In vsak hip je pomemben, a kaj, ko je živel naokoli še toliko drugih, toliko, ko da jih sploh ni bilo; in Erinija Breznogčeva je pela ajatutaja ko mama, ko bratiena sestrična, zaman je svojemu potegonu nevojaku lajšala bolečine, kadar je sesljala iz bučk. Ja ali ne. Kljuni Ikaru pa je bilo nerodno, če je razkrilil svoje krilate podvojke, da bi se pogajal z barantačem Minotavrom za nezakonske otroke, ja, saj otročadi niso uzakonili tisti, ki so pogasili ljubezen, ne res. Izza zakona ni živela nobena mama, dom, bogec, ja, nikakršna mamca, kje pa, celo napetih trebuhov ni bilo, gomazečih vampov, ne res, in v takšni vampasti napihnjeni polkrogli so že brcali bodoči nerojenci, nekdanji bički, bitja, prihodnji dojenčki, ja, to kar vpije po spremembi, po sesavcih, cuc cuc. Če bi se mahnjenec Veselonc res kdaj rodil, bi umrl koj po porodu, ja, pahnili bi ga v svet. Takšni umro takoj, včasih se rodijo mrtvorojeni in z volčjimi žreli, ja, ponavadi brložijo. Nikoli rojeni. Zato so nemara srečnejši tisti, ki jih izpraskajo iz maternice, iz pljuč, iz glav, iz nog, ja, tisti vsaj še duše nimajo, le prstke in obrazek, tako podobno izpraskanemu Vladimiru med zvezdami, ja, izlakoteli, izključeni, izliti zarodki Vladimirkki, tako brezimni, zakaj niso zagledali luč sveta. Takšna je njihova zakonska zveza, družinsko razmerje, koruza, ljubezen. Zlata, prav! Prav je, prečudovita ljubezen, pomešana s krvjo, z izcedki in izjedki, zelena ko ribnik utopljenih devic, rjava ko krstač je kvakanje, rumena ko žveplo, svetleča ko fosfor. Tako čudovita prihodnost, ja, plavanje po odtokih v poceni odtoke, iz telesa v dom brez sveta, podolgoma, počez, navzdol, na splavu čez praznino. Zlata, tkivasta bodočnost iz zlatih dob sem. Tista železna, bakrena, srebrna, brezuspešna prihodnost, ampak brez nog!

Kakšna? Zlata? Katera bodočnost? Zlata od nog do glave, brez naslova. Kakor hišna Erinija, ki je imela pravico, da je vozila breznožeža Veselonca povsod, skratka, lahko je pasla tudi vola Minotavra pri sosedih, v sosedni občini, ja, vedela je, kaj je stiskaštvo, ja, vobče in koderkoli. Breznogec hlapčič se je pripeljal od tam, todle, od koder ni več vrnitve, ja, koder je cijazil na invalidskem cizovniku, je bilo povsod strašno lepo, ja, kjerkoli je prikotrjal, povsod so se mu umaknili, in pritlikast je pritegnil vendar pozornost nase, ja, bil je ves iz sebe, dasi si ni priščeni prste med kakšnimi vrati, med gluhih okni, ja, saj ni bil prišlec, ampak prištuljenček, ja, to se mu je pritaknilo celo v sanjah, že takrat, ko je nadenj mesečnika prisvetil mesec, ko se je bil prismolil k blodnikom sopotnikom, ja, pripeljal se je k prisklednikom prisednikom, pa jim je potlej prislinjenček, ubogi Veselonc, prisegal krivo, samo da so mu spremljevalci prisekali večno zvestobo, ja, s prisežnimi obrazci so pristopili, s pripustnicami, pripoznali so namreč svojo krivdo in ščipavcu Veseloncu zasluge, ja, vse nekam v pripornem povelju, ja, pripadali so zmotnemu kolobarju. Bili so pač splavljani. Zvečine brez jutra in brez jutri, na isti poti po blodnjaku globočnjaku, na prvi pogled tedaj brez glagolov, zaverovani v potomce in srečne prednike, nenehno in iz trenutka v trenutek večni, enkrat za vselej, v obdobju sočasnih teles, povsod isti, podobni svojim dušam, ja, zavrjnjeni bližnjiki, spet v prostoru in vrnitvi, v odvečnem štetju, a prešteti in izšteti, mučni zavoljo muke, zaradi izgub, ne res, obrnjeni proti sebi, znenada s kretnjo v prazno, ja, kakor grozne priče, kakor rojeni v temo brez okusa, v neotipljivo gluhost brez vonja, ja, skoraj pretežko za življenje, zdaj, v svetlobi in žalobno, ja, bržčas začetek in pozaba, neomajna preobrazba,

enostavna moč, skoz blišč slehernega svita, nedolžno rojstvo, besede med ogledali, samota med zidovi, tista nenavzoča toplina, brezno sveta, znenada spet zaupanje za zaupanje, zmeraj izvirki, odprti v mladost, ja, premagani spremljevalci sopotniki, mrzlica na vročičnih ustnicah, golota, bes, preživela tišina, o! In blodišče središče, ja, tako! Ampak zunaj spuščene zastave s kovinskimi trakovi, ja, od vsepovsod oni duhovi nad grobovi, psoglave glave in s krvavo peno nazobčani valovi, krožni, prečni žlebovi, ja, višine, veličine, bežeči, slavnostni svetovi, lajavi prek upora, jurišači bevskači nad robovi, rovi, objekti prišleki, nadzorniki z mehovi, živeči v enem duhu, v sreči, v eni sami, a vseobsežni snovi, siloviti na stezah med prostori, praznimi bregovi, vedomci med hrumnimi slapovi, o, kakor kričeči, gobčasti bogovi, brezmejni v zveličavno tuji obnovi, novi, o vi, surovi, radostni plodovi, vsemogočni, bosonogi, bliskavi rodovi! Ja, zgoraj, v brezmejnem prostoru, ja, v odprti prostranosti so se borili na daljavo, od daleč, ja, odprli so ogenj in goli razum dnevnih zapovedi, ja, tamkaj v neizmernih širjavah zunaj, ja, ampak v zdoljnem svetu se je skrivala pravzaprav globoka tesnoba, vročična norost, ja, in prav v blazni pritlikavosti je bilo hkrati vse bližnje, ne odprto ne zaprto, da so popotniki sopotniki potovali v stiski skoz gosto, prašno smrt celo med negibnim spancem, od spodaj navzgor. Ja, težak Veselonc je vseskozi tonil proti dnu, ja, breznoga dejanja, nič se ni razvilo, razbilo, razlilo, razvpilo, razkrilo, če je padel z vso silo raz materino krilo, če je bilo in se vilo in lilo v čilo žilo, ja, nič ni razgnilo, ja, prizori neverjetnega zrenja, neenakega norenja, kako milo, ilo ... , ja, pa nagaja, vija vaja ven! trta trti lavendija! Primerilo se je celo, da so prileteli prikupne zunanosti ko krogle in v srce zadeli, ja,

so se primajali izza ogla, da bi prijazno prignusili pipalkarčku Veseloncu njegovo brezno go pridolje, ker je bil pričel j en predor, sicer blodnjak zverinjak, pravzaprav pribežališče za vse brezno goce. Ampak brezno goec Veselonc je bil vsekakor premalo enostaven, ja, nikjer, kjer priganjajo invalidske gare, kjer prijemajo za orožje in ne za besedo, ne bi smelo biti prijavitelcev. Vse je bilo zbrodno, čorbasto, zbito. Semež zbesnelček bi jih skuhal, storil je naravnost to, kar mu je velela vest, in če bi po naključju srečal kje kakšnega drugačnega brezno goca, bi ga pridržal nad ognjem, bi ga pekel na ražnju, bi ga snel, pokusil, če je že dovolj opečen, ja, bi ga spet priklenil na raženj, pri tem pa bi se še bal, da mu ne bi oni naboden prekmalu preminil, ja, dasiprav bi bil prav brezno goček lakotnik kriv, ko bi oni na ražnju umrl hitro, prezgodaj, za zmeraj, in potem bi ga snedel, ja, nemara pa bi brezno goec Veselonc kakšnega drugega brezno goca razrezal na nekoliko debelejšje lističe in bi ražnjiče ploščnato nabodel na paličico, ja, imel bi onega drugega na špili, razsekanega na ražnjiče, ja, bi ga spekel najprej na eni, nato pa še na drugi strani in si zraven privoščil gotovo še svežo kuhano solato. Ja, brezno goec Veselonc bi skočil na rokah vase, spremenil bi se v brezglav trebuh, ker je pač nasprotoval prihrankom, da bi se plačalo, kolikor kdo hoče. Ja, On, ubožček božiček bi si lahko prigospodaril veliko, ja, veliko denarja, vsaj za pol peharja, kajpa je že kaj potuhtal, da ni plačal ne davka ne globe, ja, plačal je z nogami, odlagal je plačilo v obrokih, ja, jim je že plačal! Ákate, bákate, cúker, kafé, ábe fábe dómine, étrum, pérzum, fúrzum, štiiic, ínze, kvánze, ínzi, fúcl! Ja in jumpajdíja, traíala, hola drija drija drom, rompompom, hola drija didréja, mtadra, mtadra, juhéj, juhé, dnar mu vsak dan v mošnjo gre, pije lahko kolko če. Se dušo bi

stržil, če bi mogel in če bi šel z volom Minotavrom na semenj, ja, kjer vzamejo nogé za plačo, plačilni dan začnejo s kračo, ja, koder je breznogček piškavec potoval, tod se je petolizniško vračal, je bil svojega denarja vreden. Fúj! Vnaprej mu ni spodrsnilo na spodrsljivih tleh, samo zdelo se mu je, da že spodraščá brez spodrastkov in s štulo, ja, breznog, ampak metal bi potempljane čevlje na kakšno potacano cvetlično gredo, ja, če bi bil na prostem, bi nosil tudi breznogec pohabljenec sandale, ali pa bi bil preprosto doma bos, ja, na kolke bi si privezal debel podplat z dolgimi jermeni, z rdečimi usnjenimi okraski, ja, sandale bi imel na sebi ves čas, le ob svečanostih bi si na streljate kolke obul velike čevlje, ja, in bi imel tudi kurja očesa, ja, nosil pa bi tudi koničasto oblikovane čevljce, brokat in pozlačeno usnje, vrh njih pa vrhnje čevlje iz navadnega usnja, ja, oblekli bi ga v muslin, žamet in svilo, ja, in potem bi imel breznoži vitez za dva čevlja dolge čevlje kakor pravi knez, ja, breznog bi živel na veliki nogi, capljal bi rilčasto in brez podplata, brez napetnikov, ja, če bi se sploh kdaj rodil, bi prišel na svet z že obrabljenimi čevlji, ja, breznožač že ve, kje ga čevelj žuli, ne res, v rilčasti obutvi bi se premikal počasi in olikano svečano, ja, zatem bi si napravil cokle z grozno debelimi podplati, saj je bil nizke rasti, pa bi mu oo klanj e gotovo prepovedali, ja, opustil bi rilčasto konico in bi nosil raztegnjene čevlje, pravi kravji gobec, in šele nato bi imel čevlje na zaponko, opremil bi obuvalo s pentljami in okraski, in še broške na čevljih bi mu prepovedala enakostbratstvo-svoboda, ja, dol z lepotičnimi priveski! Fej! Kaj pa tiste stezice v podtalnem svetu, kod? Je bilo slišati topot? Ja, obuvala delajo pot, pot zdela obuvala, ja, čudno, sila prečudno, člslani krišpin Veselonc je pač kazal čutne rožičke, za gladkim potom je, ta pot in vsak pot,

zastavil pot vsakomur, ki bi se mu približal, celo invalidski šklefedri, ja, ta breznogček sedlaš je gonil isto pot svoj pot, je bil s prave poti, v zmotnem kolobarju, ne res. Ampak ni bil niti z eno nogo v grobu, zahteval je z rožicami postlano pot, kar grizel bi koga na ražnju, ja, krvavi pot je potil, smrtni pot ga je oblil, oh, jemlji, jemlji zdaj slovo, skovir skovikat je začel, ja, stresla ga je huda mrzlica, ki se imenuje smrtnica, šahajla, rijaro, šahajla, rijaro, ja, svoj pot po blodnjaku zverinjaku si je pridobil v potu svojega obraza, čisto moker od potu, zakaj brez potnih srag ni potk ne zmag! Celo candra Erinija je dopuščala tak nered, takle umazan nožni pogon, bergele in hodulje, odlite noge, mavčni prah, ja, ljubila je slaboumnega maziljenčka pod krinko prijateljstva in usnjeno, ja, v takšnih okoliščinah ni bilo več odeje niti za noge, ne za kepaste ne za zvržene noge, ja, brez zavetja, krive prisege. Tako zelo je sovražil svojce pošvedrance in je odpotoval, spet se je vračal, potem ko je ostal na pol poti in ni hodil ne svoja pota ne po krivih potih, ja, le sopotniki spremljevalci so mu hodili na pot, ja, kadar je pešpot vozna, je mnogo povoženih, še več pa pohojenih, ne res. Ja, breznogčeva breznoga pot se je vlekla. Ja, on bi medtem pekel vola na ražnju in bi ga s pokom vrglo v svet, med prasketanjem plameneče razpoke, ja, bil je soudeležen pri čivinkanju jezikanju, v sebi je iskal izgovore, češ da ni kriv, ker je v svetu, ja, imel je jezik. Na vso dušo je sodeloval. Rimalo se je.

Ja, soj duš!

Breznogčeva duša ni imela nog, ampak krila, pljučna krila. Zakaj pa mu niso zunanjiki licemeri odrezali nog licema. Še celo Ikar letečina ni mogel pomagati, ja, lončena piščalka Ikar, žvrgolc Ikar. Zakaj kuhajca Ikar se je morda res dvignil v let, ampak tako vzletava le domača

perutnina, ne res, treba je piskati v pisek, v rep in mrdo, da kdo zažvrkoli pri kljunu. Ja, še prej ko je breznogač Veselonc spustil dušo, ko je že začel dihati, je piskalo! Breznogček ščurkec je dosegmal dihal z izgubljeno dušo, ja, izgubljena duša, to jim je bil duša, ja, in komaj jim je v podtalni koleševki odprl svojo dušo, ga je pri duši zazeblo, ja, celo invalidski lojtrnik mu je stresal dušo iz telesa. Ampak one je dihal z globokimi duški. Dal si je duška, ja, kakršna pljučna krila, takšna duša. Žvrgolenje pa je preslišal, pa kako tudi ne bi prezrl glinenega Ikara in njegovih glasov, saj je moral vseskoz na slepo in skrotovičen in pazeč na podtalno ugreznino, tolči s pestmi kakor z neredno previdnostjo, čeprav ni niti izrabil kakšno vmesno priložnost, še preveč ga je stiskalo in ga tiščalo k tlom, in tudi invalidski voziček je očetovsko mrnjal, češ da si bo breznogec Veselonc opomogel, ja, ostal mu je le majhen kos poti, zdaj je za kratek hipec obmolnilo, sploh pa ni bilo več mogoče pričakovati, da bi tihi čas ostal v svoji okrepeneli tišini, ne res, dotlej je prišepetavalo, prav neprepričljivo je priropotalo in se udušilo v blagoglasnih odmevih, ja, kakor med kolcanjem, po možnosti prikrito. Brez vprašanj in že skoraj povsem zatemnjeno, ja, ko dodatek k voznini, ja, s silo ga je vleklo z vseh strani nazaj, nemirno naprej, tja po zmotnem kolobarju. Če bi bil takrat čisto pri miru, bi se zaskočilo. Pa je bil tako lačen, ves razgreto zasopel in zaripel, radoveden, od kod prihaja včasih oglušujoče žvižganje, da je imel dušo na jeziku, kajti: — množico močnih duš je upotil v Hadove dvore, duš junakov, a trupla je psom prepustil v žrtje, pticam ujedam za plen. — Tak je bil časten spomin za prišlekom, konj strahovavcem. — Čigava dediščina je tedaj razgaljenec Veselonc v vesolju vsenaokrog, nazadnje je bil prav

blažen v vseh časih, v prastarih dobah, ko je bil zaobljubljen, nikomur odveč, sključen v gibljivo gubo, ja. In je dihal z dušo kakor dvodihavka, ja, škrapasto podtalje pa je dušilo topot odlepljenih konj na šahovnici, ja, nič prepričljivo. Hadovi dvori so se dvigali zunaj, znad dvojnih strelskih zaklonov, ja, zgrajeni so bili menda iz dvodelnih nabojev, še med dvostransko zasedo, ko so kostolomci nogoseki stali v dvovrstnem postroju, to pa je zraslo v pravo dušenje odpora. Kljub vsemu pa je breznogaček švigavček mirnodušno ustrahoval ksebne in odsebne telovadne konje, kmalu se je na invalidskem koleslju spustil kakor v konjeniški napad, ja, poskusil se je spomniti, če so kje kakšni Hadovi dvori, kaj dvori, vsaj konjske jasli, ali pa še to ne, ja, on bi napadel brezdušne konjederce, duhovinske star o verce, ja, nič čvrstega ni bilo več v skritih kotičkih, zato bi dušil vstajo konjarjev, pijano češpljevega žganja, bi brez dvoma gasil ogenj konjačev pasjeokih, kar se da okretno bi v svoj izčrpan trebušček metal konjetino, ne res, ja, med šantavci zunanjiki bi bil prav konjarček Veselonček duša upora, ja, z nekimi samosvojimi nalogami, na drobno bi osedlal gugalnega konjiča, lepega šimeljna, ja, bistvena lastnost konja je konjskost, tako je treba raziskovati. Vpregel je otroškega konjička in se je, če je je bilo na svetu še kaj konjskosti, prav lepo počutil, ja, sam je bil proti cmokavzom in ušpernam, jedel je, kolikor mu je duša dala. Dušo si je privezal s ksebnim konjem, ko je dihal bodi s pljuči ali z dušnicami, kadarkoli, ja, s škrigami tudi. Na dušo! Sladkomilo je bil prestrašen, in čim večkrat je mirne duše povedal, da so njegov konjiček oljni dušilniki, tem hitreje je bil uspavan, ja, ves svet se je todi pogrezal, vse bolj zaspano, mirno se je zapiralo in odpiralo navznoter, zmeraj bolj proti globokemu spancu, ja, tako

je mogoče roditi brez bolečin, ne res, in kaj, ko bi breznogec zaspanček v dušku požrl na olju plavajočo dušico, dušo luči, ja, ko bi se bil spremenil v strojarski konj, ja, če ne bi prav tako in nikakor drugače. Ja, njegov konjiček, če je lahko drezal in suval v kobalje svoje Erinije, ali kadar je položil klado na kobilo, ja. Naj zapre oči, da bo zaspal!, da bo tlesknila roka kakor omrtvela!, le sproščeno. Ampak plemenska žrebetna kobila Erinija bi ga lahko božala po obrazu, drugače pa ga je dojila s čistim in težkim kobiljim mlekom, še medtem ko je invalidski koleselj kobaljal, ja, in se je tudi kobilica Erinija kobilila na kimpež, da bi breznogezu šlapici kar najlepše ustregla, kar z lahkoto, ja, takšna tesarska kobila Erinija, vse je počela za trajnejše uspehe, za trajno. Zato je breznogi usušek delal ko konj, ne res, z dna duše jo je ljubil in mrzil hkrati, je ljubil ljubo dušico Erinijo, babjo, svinjsko, materino dušico, takšno dušebrižno kobilasto ljubico, kobilo nerodno, ne res, utešeno je odpustil vsem, tem, ki so ga spremljali, in onim, ki so mu nekoč odrezali nogice. Ja, prepustil se je svoji tuji duši, užival je na vse duške. Ampak po novem gre do konca, zunaj korakajoči, oni zobati z družinskimi ščetkami, vsi oni, mi, vi, oni. Ampak oni pesjani niso bili ne mi ne vi, ne jaz ne ti. Zunanjiki krvniki pač niso slišali nič drugega, razen lastni lajež bevsket, ja, kakšni zemeljski izstrelki spod šlema in čela, do konca sveta, ja, oni vsestranski odstranjenci, po želji in z glasbo v vrečkah, kako koristno na mrliškem izletu, prijetno na dolgem, borbenem potovanju, kako okusna in hranljiva jed iz pločevink in grobnic, ja, kakor lipincanci, oni prenosni, a komaj znosni izdajatelji brez toka, že v prodaji, tisti kazavci kr uteži, ki so zgnetli stvari s sesekljanim mesom, da vzhaja njih večnonovo meso krvoseso, in še kakšen sporazum, ja, oni črvivi režimci,

kakšni pritiski, grožnje pa kršena načela, oni, ki so pustili brez nogca Veselonca samega in mu zatrjevali, da njegove odsekane noge sploh niso več hrome, ja, tako ni nobenega dvoma, da bi kazalci lahko nihali živahne je, v odstotkih, za razliko od prejšnjih težav, ja, duhovi, obrambni strojniki nogoseki, a so kar prodrli na domače grobišče tržišče, kar po najnovejših podatkih, kaj, dokaj ugodno, kakršna posojila, takšno plačilo, zakaj vsi pesjani so psoglavci, a tudi kresniki vedomci in krvniki nogoseki so pesjani, torej so vsi kresniki vedomci in krvniki nogoseki hkrati psoglavci, pa še besi krvosesi povrh in vsi drugi lajavti vohljavti, ne res, zdaj, prej in pozneje, ja, jate in roji oboroženih zunanjikov pozunanjencev, na življenje obsojeno življenje, ja, ja res, ne res, kaj bi kopičenje zalog, ja, pravočasen sprejem ukrepov je bil potreben, korak naprej pri pripravi na prihod, ja, saj so navadno čepeli v čumnatah, edino na ta način so prišli do veličine, v svoje skladiščne izbice kostnice so sprejemali tako prevzvišene goste, medtem ko so žvižgali s šrapneli, ja, toliko spominkov, tolikanj lažnega, blaženega blišča, trgovskih izdelkov, ja, in kako nenehno drsijo v čredno izročilo, ja, običajno merilo je dobra prodaja, ja, oni rasna pasma bojo odslej posnemali tuje korake, da bi pozorno slepili, sledili nalepkam, stekleničkam s krvjo, da bi že nekaj korakov stran naleteli v skoku v daljavo, bi naleteli na delovna telesa tudi na volilnih sejah in ob vseh poročilih brez sporočila, ja, oni lahko igrajo pomlajeno, tekmujejo celo z neuspehi, ja, oni v padcu, utrujeni od dolgega pohoda, odrezani, ja, oni, ki nosijo nosila in učila in ki niso razočarali, kaj mislijo preteto o prvem mestu, o poslednji klavnici, ker so vsi čudini pač duhovini in vsi nogoseki so čudini, torej so vsi nogoseki duhovini, ja, niti eden zmed njih ni telovadec, pa so vsi klavci že oni, pa ni

niti en sam klavec kar tako telovadec, ja, vsi psoglavci so klavci in nekateri pesjani so še posebej, ja, nekateri pesjani so še posebej klavci, ja, niti en sam krvoses nima obraza, nekateri besi so že krvsesi, ja, nekateri besi nimajo obraza, ne res, vsi imajo zakrinkane gobce in nagobčnike, ja, oni s še vedno odprtim prvim mestom, v čudni citadeli, v areni, zgoraj za zgoraj, oni figure in ure, oni večno drugi, tretji, na vrhu, vročičneži petičneži, vsi tisti stopnjevani, malenkostni, do kraja pretirani govorniki, potrjeni, do zadnjega trenutka ča kajoci, sebedarujoči pristaši samopaši borilnice, ki morajo opravičiti stuljeno držo, državo in prebavo, če se hočejo sploh obdržati, ne res, onile vsebarvni, levi, srednji, desni, ioni poglavarji psoglarji po številu dobljenih laježev, zgovorni zmagovavci pasjeglavci, oni, po lastnem rentaćenju izraziti nasilniki, oni, tuja zalega skopljenih izvržkov iztržkov, podrejeni brezimnim ukazom in dnevnim zapovedim, oni sovražniki, ki zanje veljajo v mnogočem predpražniki, pritiski, iztreznitev in predpravica, oni oštevilčeni za svoj povržen zarod, za pasje dni in od krvoločnosti suho grlo, ne res, najboljšo zagotovilo za najboljši uspeh, največje riti za najmanjše riti, ne res, oni s svežim vonjem, s svežim in sproščenim krvniškim počutjem, z resnično dolgotrajnim delovanjem, oni sladokusci s cmoki, ja, oni s svojim zdravjem, z napitki, s pripitki in zapitki, oni za vsako priložnost, še pravočasno, oni kožuhasti nagci, izdelani za negibnost in kremenjače, ja, oni šibkonogi omamljenci, kruljavci duha, pa brez ključev, kaj, žeparji, sleparji, ključarji, govnači, utopljeni v vzvišenem čustvu, zatopljeni v bleščečo površino orožja in značk, zaverovani v britev pa izbistritev, izklepani do poslednjega kančka, zli, dobrohotno ubijajoči, dvojni, trojni, četverni, oni na ukaz, zajeti na tisoče, poraženci

smrto- glavci, stekiobrusci jeklobrusci, izza zidov iz teptane zemlje, ampak brez ene same kolibe, ja, v svojih za- grobnih bitkah, na brunčastih tekačih, ki imajo podatke in točen razpored v grobišču in nad njim, gibljive zasede na gibljivem cilju, pa še z dvovprežnimi vajetmi, v pasu razsipanja, na razpršeni površini, oni v prvih, razmaknjenih bojnih vrstah, oni plinski blažilniki, na zračni blazini seveda, ja, priprava za ogenj, tajno orožje! Ampak holnička Veselonca je spodaj v vrtači zazeblo pri duši, da le kaj, ja, njegovi spremljevalci so mu pihali na dušo, to je letelo bržda nanj, to nemo rjojenje, ja, saj beseda ni konj, ni v trojanskem konju, če ni žive duše, nikjer žive duše. Ja, v blodnjaku globnjaku je bržda dišalo po konjušnici, ki ji je obsojenček zblojenček odprl dušo, namreč zadušno je bilo, zadušno ko med oljnimi grampami, ja, nesebičnež breznogec si je privil vijake in vzmeti, vozil se je kakor med krtinami, ja, njegove verne duše so počasi in pozno prežvekovale na dušni paši, ja, isamii zaplankani zapečkarji so osameli, nemara v hudourniškem koritu. In ko je tedaj korajža martr- nik, ja, nevojak in zmene breznogec odprl svojo dušo in celo krilil s pljučnim krilom, ko je še kri- ljala njegova duša ko večča okoli duše pri luči, mu je seglo v dušo nekaj tako dušljivega, da ga je kar dušilo v grlu in je komaj dušil jok, s tem da je hkrati dušil smeh, ja, brnel je kakor stroj v prazno. Ja, na majhnem ognju bi jih kupal, cvrl, pekel, še preveč je bil zraven z dušo. Ja, zato pa breznogiču breznogčku ni nikoli zlezla duša v pete, zmerom bolj si je dovoljeval igro, lagal je, lagal. Ni bil na drugi strani, takle je samo zunanji zakon istovetnosti, ja, komaj se ga je še duša držala! In v takšni duši je še dovolj upanja, saj navadno ni prave priložnosti za vpoklic, in z gotovostjo, ki v njej uživa bebček keb- ček bolj kakor kakšen prastar

gluhec mutec, bolj ko sicer kakšen drugačen pohabljenec, je bilo slišati kre- ketanje in menda fazanji kliket, ja, nič več ni bilo mogoče pretiti, češ kakšne so klapavice ali prstaki, zavrtani v kamenje in čeri, daleč od pesjanov telebanov, ja, tudi rakovice bi postregli v lupini, oprali bi jih s krtačami in zmili z njih blato, alge, priseske, pa obrano meso bi pomešali s česnom in peteršiljem, in bi jih še povaljali v drobtine, ja, tako onemelo, ja, vse zaradi reda, če ni bilo ne zunaj ne notri, ne luč ne tema, ne reč ne senca, ne kocka ne žoga. Ampak duša nogometne žoge ni bila duša pri goslih, kajti kaj naj bo kosmata duša, če ni obenem široke duše, ne res, nič ni videti tako, ja, tako zalupinjeno in školjčno razklano, razvpito ko kljun. Ja, sprememba je bila breznogcu šklebetavcu po duši, sleherna na- lika med zunanostjo in škrapastim podtaljem se je razklala, ujelo se je v razliki. In vsi odgovorni po dolžnosti so takrat zunaj ležali na duševnem obzorju, ja, oni predvideni čakljavci, oni s članskimi izkaznicami, tiste sile, polom in prebiti kostnjaki, nemara brez obutve in hrane, ja, čobodrav- ci, zapozneli starešine v odprtinah za pristop in v pritalnih opazovalnicah, vzdolž meje in izenačitve, ja, osvajavci psoglavci, oni v sprevodih, na sprehodih in pohodih, s častnim upanjem na zmago, do zmage, ja, oni spreobrnjenci sprenevedne- ži, prestolonasledniki sledniki, ki odstopajo odlikovani in v sijaju in od sreče, ko podpirajo pranje možganov in strah, ja, oni odstopniki, črnavi od udarcev, s črevi v raskavih tacah, ja, niti en sam črnogledec ni črnokljun, če so nekateri črnovojniki črno kljuni, torej nekateri črnovojniki niso črnogledi, ja, oni, ki zavzemajo čistino do ulomkove črte, nič in spet nič, ja, ki se črvivijo v oporiščih s konjenišskimi sabljami, v samohodnih goseničarjih, oni na povelje, ki se čutijo

močni, dokler odpirajo zaklepišče z oblogo, ja, v obmejnih utrdbah in v obmejni zaščiti, ja, naokoli črepajo iz čutaric, in kaj neki čuvajo, ja, očetom- rivci očetnjave, pod nadzorstvom in v uličnih spopadih, o čemer se ne sme razpravljati, ja, oni nespodobni, nesposobni, brezosebni v nepremočljivih plaščih, v rušilnem potresu, oni s slepilnimi slavospevi med službeno dolžnostjo, vnetljive, prašnate snovi, razstrelilne, nevarne snovi, dimne in bojne snovi, ja, oni mrliških obrazov, ja, vsi vrnjeni ujetniki so taboriščniki, nekatere sirote pa niso taboriščniki, ne res, torej nekatere sirote niso vrnjeni ujetniki, ja, zaposleni na vseh celinah, na kopnu, nad zemljo, po zemlji, ja, oni prednja bojna vrsta in falange in pridobljeni za obveščevalno službo, oni z otiračami in puškačami in plenkačami, ki so se pustili skopiti, ja, nič breznogega ni pesjanska usoda, ampak je pravzaprav vsaka oblast pesjanska usoda, tedaj ni niti ena oblast breznožna, ja, vsi breznožci so brez nog, niti en pesjan pa ni brez nog, torej ni niti en pesjan tudi brez- nogec, ne res, res, ja, oni turobni, hudobni, preorani in gospodarni in udarni, oni misleci v pogrebnem korakanju, oni javno in očitno, premišljeni svetovav- ci, znova izvoljeni, ampak nepripravljeni za čas, na podtalna grobišča, ja, oni s pogodbami v enakih dvoranah, nepretrogoma izgubljeni na bojiščih, ja, veljaki, vojaki, ugledni prvaki volkodlaki, odličniki oprič- niki in novinci ščetinci na preskusni dobi, oni, ki streljajo s prostoročnega prislona, ob pritisnih vžigalnikih, s trdim in zračnim pritiskom, ja, pritisk na sprožilec, oni oklepna in ognjena sila, zračna in pomorska sila, oni z lastnimi silami in glavne sile, oborožene in osvobodilne sile, oni glavnina sil v podpori sil, ja, udar sil iz globine, kopičenje sil in razvlečen j e sil, ja, oni, jedrske sile, sovražno razbijanje sovražnikovih sil, oni klavci

napadavci, domotožni in s pripomočki za omrtvičenje, oni splošno priznani, oni trobentarji zgodovine, ki se jim cedijo sline, čeprav so drago plačani, oni številni, a z omejenim vpoklicom, pod slavoloki, pred palačami, s krvavimi plačami, ki še tarnajo, ki so v najlepšem redu, v postrojnem redu, v železnem redu, ja, oni oboroženi z verskim pasmoljubjem, ja, ogroženi vpoklicni častniki v pločevinastem ohišju, v lepenkastem in betonskem ohišju, neznani junaki volkodlaki, ja, oni obtoževalci in obtoženci hkrati, oni zanikani, ki ni od njih nič ostalo, nič razen orožja, ja, izzvani izzivavci, oni mnogo- lajavi in sproščeni do konca, vsekakor po koncu sveta, ja, razkužene sekire, ljubitelji hrbtnega mozga, oni rožljajoči in nezakoniti, oni s podvigi in nagalnigi, vsi nogati, tacasti, od črnorumenih šal kosmati, ostri, hudi in krepki, združeni v moč golega razuma, v moč sil, s pravico do meča in do krogle, drobnomili čudi- ni duhovini v ognjemetih, na vseh štirih, ja, naraščajoče cene in kupna moč, ja, oni predstavniki psogla- vega reda in oblastniških ukazov, le naprej, naprej, uspešni, razglašeni za duhove, rojaki brez rodovnika, pozabljeni na nagrobnih napisih, slavni puškarji, ja, oni v grozni praznini, plinasti in slinasti, s pokopanim otroštvom pred šapami, s krvjo, pravico, naprej!, ja, oni levica in desnica in tam čez, nič smeli, nič voljni, pod vhrbntnim ognjem, izbruhani v zmagovite vojne, v vesoljski vojni in pravični vojni, ja, oni, jezik vojske, vojaški obvezniki in uslužbenci, v vojaškem pozdravu in z volkodlačjim pravilnikom, ja, izstradan iztek igre, ja, izdajavci iztrebki, izsiljevalci izseljenci, kakšna bojna lutkarska igra med svetilniki in mostovi, z izgubo časti in pravice do napredovanja, oni popolnoma zakrinkani, z opomnikom, opisom orožja in zastojev, oni v izhodiščnem prostoru bitke, v mrtvem prostoru, v

protivesoljski obrambi, ja, obmejno so izzivali, šli so se vojevanje prožnega odgovoral, ja kaj, z dušljivcem so se spravljali v dušljiv kašelj, ja, duša črede ni trpela otroške duše, vedeli so, kam beseda leti, vedeli so za prepovedane konjske moči tovornih in vprežnih duš, ja, le kam so tako leteli?

Le kam in kod?

Saj se je širokoustnež govorec oprl na naslonjalo invalidske šklefedre, da bi videl, kaj se je bilo zgodilo v blodišču, ja, kakor v zaklonišču, ja, prismode Veselonc se je čutil kljub zunanjikom in svojim sopotnikom še preveč sam, ja, v njem so ubili dušo, in prav zato se je s komolci dvignil, tiščalo ga je v glavi, ja, in če bi se le nekoliko pomiril, ker je bil zdoma, bi mu dušeslovci lovci ne odkupili in ne odrezali dušo od telesa, saj je odnesel komaj golo življenje, ja, moral je priti breznog na golo in nago ne samo s telesom, ampak tudi v goli resnici, v golem naključju, upal si je dvigniti glavo, preden so ga pobili na tla, ja, imel jih je za godljajoče pesjane, ne da bi se kdaj z invalidskim huntom zatekel k njim, ja, k njim, ki so ko goltni opričniki lajali takrat na ves golt, nemara so zavijali gologobčasto, ja, zunaj so goloritci podili po vojskovališču goloplodne golorit- ce, sicer so tudi klečali na golih tleh ali zijali v gole zidove, ja, bi golčali, da so pravzaprav pod golim nebom, ja, češ da so pogoltnili golen kruh, ja, goli za pleme in odstrel, oni godni za jarem in možitev in za snubaško omejitev. Ampak breznogec golobučman ni tajil golčanja, samo pometal je psoglavo golačino, kjer se je nagodoma zaredila sicer vsakršna golazen, on je gonil lajno, jezik je gonil, ja, ampak breznog- ci otroci imajo zmeraj gonjo med seboj. Smrt gono- bivka je kljub času gorela od sramu, ja, breznogec golobec pa je z gorečimi jeziki naložil sosedom par

gorkih, ja, doli v blodišču se ni hotel odpreti, ja, golobče breznogče pojde še gorko v nebesa, tja, kjer letijo bojda pečeni golobi v usta, kjer bi se golobcal z gospico Erinijo, ja, ampak je bil v golo napoto vsem, ki jim gre pečenka najbolje v gosli! Pometal bi jih iz zgodnjih, čudežnih nebes, iz grozne zunanosti na pustih, renčavih poteh, strgal bi jim z gobcev njih vzvišene nagobčnike, ja, odvrgli bi svečane krinke in podlo kožuhovino, ampak njega od nekdanj niso nehale napadati samo brezpredmetne stvari, ne povsem in ne z imeni, ja, mimogrede bi mu lahko sledili, kakor so ga lovili še za njega dni, ja, vsekakor so padali spomini skozi ušesa in nos, usta pa so kar naprej divje zrla v brezčas, v lažno plenitev, da bi se pocedila čez jezik vsaj kakšna beseda, ne res, breznogček zavrženec ni bil sebičnež ne mi- lostnik, ki bi si drznil potrkatati na kakšna vrata, sploh ne bi trkal po zraku, ne bi se odprlo ne zaprlo z besedami, ja, tu ni mogoče nič več storiti. Zaradi gadov prisadov ni ne godel ne gobcal, ja, če so zunaj lezli in se baje gomotali po goličavi, če so žejno in čredno plazili drug za drugim, se sklanjali proti robovom oskrbovališča in če so še pili ogenj od blizu, ogenj iz zasede, vsak neprekinjeni ogenj, tega ni čutil nič več, ni se ustrašil njihovega zapornega ognja, njihovih klavskih, pristajalnih ploščadi, za skrivnostneža Veselonca je bilo vse zunanje nevidno, neslišno, netipno, še v globokem spancu ni ugledal čeladnike smrtonosce, ni povohal orožne vaje, niti ni golčal, ni, ne o velikih godovih ne v pesjanskih godovih in tudi ne na godovno. Ja, bebljavček hromeč bi v svoji neznatni pohabi ubijal, če ga ne bi bilo strah pred kesom, nekaj tiste razvajene in krčevite priložnosti za beg mu je še ostalo, tistega prezira, ki je pomešan s častjo in strupniki, z napeto tišino in z vrnitvijo, ja, imel bi

nasledke beriberija, berilne sestavke, lahko bi beračil pri besih krvosesis za noge, ja, ampak v njem so se oglašali drugačni glasovi. Bogokletniški bogoskrunček ni sklenil rokce v bog- ca, dasiprav ga je bolelo kakor v bohotni maternici, ja, imel je bodeč jezik. Iz rane spod kolka pa je še curilo, Erinija si je obliznila svoje kačjezlate ustnice, ne res. Ja, čudakec štrcljavček je dal kri za gornjo vežo, za gornji dom in svet, za gornjico, kjer so podložniki pobožniki padali z žebli v psoglavah kakor krvav dež, ja, iz nebes v nebesa so lazili drug za drugim, da bi se okronali z orožjem, da bi bili zverinsko bogati in trezni za vekomaj, komaj posejani, že zreli za gnilobo, za polne grobnice in kašče, med žrmljami časa in ognjenim žitom. Pripetila se je nesreča, varovalna kapica je odletela, premi krak vajeti je popustil. In lasje so mu šli v višek, ko se je zgrabil za modo, kakor da nenehno opazuje, če bo kje koga otipal in če ho poslal otopel pogled v divji blodnjak zverinjak, ja, v lastnem mesu se je dušil, krvavel je na invalidski cizi, ja, zemlja je ležala tržna. Ampak zunaj so se odprle stojnice in strojnice, klavci psoglavci so metali obročke, streljali so z zračnimi puškami in si pristrelili odurno ljubezen do sovražnika, ja, saj so ciljali le sebi v čast in spomin, na branjevskih semanjih stojnicah so bili postavljeni: špičaki, čevlji na stogle, visokopeti in nizkopeti čevlji, lepo naleščeni škrpetci, zgubane šlabedre, čvrsti čevlji, zvrhnji čevlji, telovadni in plesni čevlji, čevlji na zaponko in vezalke, zakrpani in celi čevlji, nizki in visoki čevlji, baletni čevlji, podloženi čevlji, čevlji in čevlji, čičkani in utrujeni čevlji, kvadratni čevlji, pravljlični čevljički, sami čevlji!, ja, čevlji so stali brez nog. Breznogec štrkavec si je želel vse takšnih čevljev, nikoli namreč ni bil bosopet in tudi ni še imel gležnjakov ne copat ne čevljev. Pa tudi v škra- pastem podsvetu bi lahko

imeli otroški oddelek, pač en zavoj za dobičkolovce, en zavoj za priganjače, en zavoj za grizce po šegi in noši, en zavoj za svetovljane z brco v rit, vse druge okljuke pa vsekakor za zadavljence splavljence, ki bi jih sneli spotoma s klina na stopnišču, ne res. Ni bilo stopnic k slavni slavi, ja, brezdušje ne prizna bede. Tako je blodil samo breznogček štruca, tako žalostno v samoti in vznemirjeni dobroti, ja, bil je na streži, da bi ulovil kje kakšne čevlje, da bi hodil po rokah, ja, po pomoti bi razbijal v sebi lectovo srce, ja, kje bi hodil, kje bi bil, bi drobne ptice pet učil, ja, od jutra do večera bi molčal, na smrtni postelji bi odspal žejno, v sončnem plesu. Bogve kaj je hotel, nič ni storil, ni še storil žalostno smrt, ja, storjeno mu je bilo uročeno, zakaj v podtalno ugreznino ni prišel peš, pot ga ni zanesla nikamor. In če je hotel govoriti, je samo bolščal in molčal v prazno, kvečjemu je žrl besede in bebljal, ja, nerazumljivo je menda govoril o čevljih in stopnicah, ki gredo naprej in nazaj in gor in dol, ne res, kje pod stopniškimi lučmi, ja, je že nekaj čebljal o čevljih, bogvedi, vrag- vedi kaj. Znenada je moral naprej, in ne ob stopnicah, po katerih bi se dvignil k bojni sreči, v zunanjo obkolitev, ja, saj sploh ni razlikoval življenja od smrti, — zločin je ubijal zunaj med razstrelinami zase — ja, na srečo se ni rodil breznog, ampak so ga napravili, so ga napravili iz puste norosti in otroških živali, dokler ne odraste in zaprosi sam, naj ga izbrišejo, da bo neviden ko bog in neslišen ko zazidan v ozvezdje. Ja, v začetku je ležal na invalidskem vozičku, na očetovih rokah, ja, še ne nepremičen, a tudi ne preveč gibčen, ja, spočetka se je dolgočasil, zakaj toliko stopnic bi se lahko vilo pred njim, še več bi se jih zgubljalo v nedogled, ne res, švigašvaga Veselonc bi se držal pri stopnicah ob strani. Stran s stopnicami, z očnicami, ki zro

vrh planin, stran z ločnicami, s pohlevnostjo v hlevih stolnicah in prestolnicah, stran s stranmi sveta! Stran z njim. Enkrat stran z breznogcem Veseloncem, enkrat za zmerom stran z zločinom! Ja, v vsem gumenem dotikanju s pogledi bi se moral kdo spomniti na prijavo dohodkov, kolikor se je bilo sploh še mogoče česa spomniti. Zdelo se je, da bi se packa kracka rad peljal s sončnim vozekom po stranivi strehi, ko je po boku zdrsnil globlje v sedež, skoraj do zatilja, ja, prenočil bi noč na vse drugačnih ravnih in vzporednikih, znova bi padel in se pogreznil med kopice sena in na srobot, ja, nabodel bi se na kakšne vile, ja, nič obžalovanja, nič žalovanja, ja, če bi se česa zares spomnil, bi ostarel gotovo do smrti, ja, iz smrti bi se spominjal, kako je zletel med uljnake, kjer straniči- jo čebele, ja, katere čebelice delavke. Luskavo ga je zapljusnilo, kadar se je zalupinil, ja, njegova glava je vzdržala grčavo, ja, les, nemara za zibel in rake v, les za piščali in ladje, za cvetje, trnje, igličevje, za toporišče in ognjišče, za pepel in listno steljo, za cok- laste podplate in za sprehode med lubjem, ja, les za rezljanje lipovih bogcev in za krinke, les za lok in puščice, za hlode, in deščice, za bergle in vse drugo, ja, les je za marsikaj, ne res, in kaj bi se dalo reči šele o smoli. Ampak olesenel breznogač ni čepel med lesenimi stopnicami, ni se dvignil niti za stopničko, ni stopil na pručko, ja, ampak ljubil je šeko Erinijo, stranivo kravo, je pač dobival male napade, kadar je doživel višek, in kmalu je potisnil druge sopotnike ob stran, odkar je vzel njihovo navzočnost bolj z lahke strani, ne res, z ene strani je to prav, z druge pa ne, zakaj ptičku Ikaru bi lahko zraslo na ramenih pernato omelce in bi z njim delal zračne vrelce. Ampak vsak pesjan teleban je zunaj ujel levo nogo na zavitih stopnicah, medtem ko se je ujel z desno šapo na polžastih

stopnicah, torej je nekako žongliral s tacami na nekakšnih klinastih stopnicah, ja, vsak vojak volkodlak je vrgel zatem kvišku levo nogo na vsakršnih vretenčastih stopnicah ter jo nekako ulovil na nekakšnih ribjih stopnicah, torej je vsakič spretno metal kvišku tudi desno nogo na kakšnih lestvičnih stopnicah, še spretneje se je ulovil na enoramnih stopnicah, ja, nekatere stopnice so tekoče, vse stopnice so stopnice, tedaj so tudi nekatere stopnice tekoče, ne res, zunanji svet se je sploh spuščal po stopniški preprogi v stopnjah, ja, vsak kresnik krvolok je še lahko padel po stopnicah, ja, treba je pravilno sklepati!, ja, tudi smrt sklepa koso za življenjsko proso!, ja, niti ena smrt ni živa, ampak so vse smrti mrtve, usmrčene reči, torej nekatere usmrčene, mrtve reči niso žive, ne res, treba se je oprijeti stopniške ograje! In dasiprav ni stopnic in ne stopniške ograje. Ja, so že kje stopniški držaji, kje zunaj med duhovinski- mi in čudinskimi dolinami, med pesjanskimi holmi in psoglavimi gorami! Ja, vsakdo ve, kaj zmore, če je zunaj. In kakšni so njihovi goltanci pa zobje — čisti, brez dvoma, ampak novo čistilo čisto očisti njihova žrela, ja, preskušena uporaba, strelji so padli, orožje je bilo namazano, ja, so se prepričali, če so posodice z mazivom polne do roba, v vsakem pesjanskem gospodinjstvu so pripravljali maščevalne ukrepe in na izravnalu cevi privili matico, ja, oni mehkokožnati, dišeči, uničujoči, vsi psoglavi, oni, izmena straže v čistem, dišečem belem perilu, oni vojni dobičkarji, mrliški koristolovci za vse barve, oni psoglavci klavci za vse tkanine, za vse vročine, pa še njih umik, njih prelivanje krvi, njih neskončno dolge vojne, zaledne službe in okužbe, njih padle hlačke na bojnih neodvisnih poljih, ja, oni lakotni, množični, ja, boriv- ci škodljivci na stopničastih piramidah, izkrcane

sile, oni iznajdljivci, ki se tepo za vladne stolčke, oni na izkrcevalni črti, na sovražnem ozemlju, na molznem in čevljarškem stolčku, oni zadolženi, na zunaj zabavni, kakor na božjih stolčkih, ja, oni s križi in uspehi v vrstah, drug za drugim nekako dvonogi, dvoglavi psoglavi, stlačeni v enake obleke brez našitkov, oni zavezniki in napadavci, pesjanski obvezniki in klavci, ki jih je vedno več, oni z ubijavskim ognjem, oni v železobetonskih zakloniščih, ampak vseeno zunaj, ja, oni zbiravci sil, oni pred vrati in kakor zavrženci za vrati, stkani iz predpisov, ukazov in zapovedi, oni ogorčeni ko nenehljivo gorenje in kakor povest o steklem polžu in jari kači, ja, v kačji vrsti, oklepna pest, v preboju iz obroča, ja, v ozkem in širokem precepu, oni, korakajoči, ki niso stegnili jezika, ampak pete, ja, so stegnili kremplje po večnem življenju, so se predali, čakajoči v stegah, pod stečajem, ja, kaj pa niso verjeli, oni dovodniki zraka, oni z okoliških hribov, ki so prebili križni ogenj, kamen, krožno tarčo, ja, oni z žabico na ustih in s kroglasto peto, s pasjimi bombicami, z litijevimi letalskimi bombami, z dimnimi letalskimi bombami, s svetilnimi bombami, s prebojnimi letalskimi bombami, z ubojnimi in raz- pršnimi letalskimi bombami, z rušilnimi in pomožnimi letalskimi bombami, ja, vsi oni z orodjem, z globinskimi bombnimi drsniki in vžigalniki, z jedrskimi in višinskimi bombami, z ročnimi sol- zilnimi bombami, z ročnimi bombami, ja, pametne, čiste bombe, naj pijejo in merijo, delajo in končajo, naj nosijo, zidajo, klešejo, ja, naj nika ne koljejo, naj se upognejo vsaj enkrat, naj hromijo, krenejo, naj se krotijo in naj letijo, naj krešejo in klepljejo, naj bojo, naj bodejo, naj se borijo, naj bredejo in čepijo, naj derejo in se dvojijo, na tvezijo in si verjamejo, naj rečejo, ja, režijo se kar naprej, kadar režejo!, naj škropijo, tečejo in se vnamejo, naj zvonijo pa

žvrgolijo, ja, naj tipajo, se obujejo!, naj kupujejo bedra, naj imajo gležnje, nosijo krila, ja, takšni volkodlaki braki, bodite in bijte svoje bitje!, ja, naj krožijo vsenaokrog, nič naj se ne tresejo, ja, oni v zimskih nogavicah in z vodljivimi bombami in še z lastnostmi bombažnih nogavic, ki preprečujejo potenje, ja, primerne za tekmo, ja, oni nova, naravna osvežitev, lahko šumeči dah, oni krvodajalski, krvoskrunski stroji, ki si zvinejo nogo, ja, oni na sejmu žaltavih domislekov, oblečeni v plašč fosfornih bomb, oni prostaščina, oni resnično belo, prostorske bombe, ja, z zrcni beline, v razcvetu izstrelitve in bombnih jaškov, v gospodarstvu mesarstvu in odločilnih trenutkih, ja, oskrbništvo, delničarji brezdelneži, uprava, mnogoboj na bojna glava pa navrh še izjava ujetnikov, ja, oni neomejeni, dogovorjeni po lajavi pogodbi, zakriti in bubasti, oni zmrznjeni v bombniški oborožitvi in dolžnostih, ja, vpisani, a z jezikom pod košem, sestavljeni iz trajnih nasledkov, z javno privolitvijo za globinski bombomet, ja, zunaj je za večno javni red, kalna kri kaplja v svet, dokler ne pridrvi plima bojnih krikov in čiste krvi, ja, psoglave odsekane glave, ki sanjajo kar naprej čas zrnja in o puščavskem času, ja, zverine mrcine, vsi hujši od sonca, ki vseskozi ubija glasno morje in neme bisernice, ja, vsi tišji od žgočega zavetrja, kjer okamnijo celo sence, ja, tam zunaj se je že davno zrušil svet, stalila so se zrkla, ja, streljali so ravno skozi ušesa sekir, pravzaprav so gledali skožse, domala so poslušali svoje zahrbtne, volkodlačje zakone, seabizadostno nadpesjansko voljo, enkrat ko posušene, vsaj prhke mumije, drugič spet ko sluzasto nebo, menda ja, vsako dušo so raztrgali in razsušili, žal je gledala skoz njihove gobce psina, pa še spodnje čeljusti so se odpirale med duhovinskim dihanjem, resda, klali so za odrešitev,

za upepelitev, propadali so na vseh nebesnih straneh, da bi darovali, hinavci klavci, na skupnih žrtvenikih, ja, vse je bilo skupno, takisto smrt, takisto ja, čeprav so si lahko sposojali drug od drugega okončine, kožuhe, želodce, zakovice, glave s polnitvijo, saj saj, drug za drugim so se plazili in spet kdaj leteli čez konec sveta in ko je bilo že po koncu sveta, ja, vohali so se in se spominjali, komaj so se spominjali, lajali so pač drug drugemu na kosmato, zagrobno uho, ja, so grizli in se posmehovali smrtnim ranam, poleg tega so se večidel tudi oni kruto igrali breznogce in kakor otročad, če so skrili kremplje pa parklje in se spakovali, kaj, tako lajajoč so obhajali svojega razumnega duha, ja, oni duhovini nad rodovi, nad grobovi, oni njihovei z njuhancem, ki so na veliko sejali krogle, ja, navadno so že omrtvičili vroča čustva, stisnili so čas v časnike in vest v vesti, ja, bili so samim sebi za skupni cilj na meji, ja, izbranci hlapci v oboroženi borbi, zgoščeni v ko- ruzništvu, pretihotapljeni služabniki, uslužbenci na službeni poti, v neskončni številčni vrsti, ja, strokovnjaki volkodlaki, oblastniki s svetilnimi in šolskimi bombami na vrhu piramide, ja, golo so se ravnali po službenih predpisih, obrazcih in pravilnikih, ja, podjetniki čredniki, oni v vse večjih zabavah in s palmami in napalm bombami, oni samosvoji in z razkošnimi dohodki, udarniki denarniki, berači brenkači in dolgouhi potepuhi, ki kar padejo na blagajne, kadar ni množičnega bombardiranja, ja, oni črnoborzijanci, miloščina za brezposelne, ja, kotli za reveže in slovesne prisege in oskrbovalne poti in vse za nedotakljivi vojni obrok, ja, nagodoma nezadovoljni, oni polom, kratko in malo oni, nesrečni poraz, ki jedo iz posod na smetišču, ki gredo razveljavljeni, zaslepljeni, skoraj v množičnem nastopu, oni duhovi duhovini, oni v spopadu, ja, so sejali bombe

in želi poslednje trombe, ja, so plačali stanarino, naročnino, krvavo vino, vodarino, psoglavino izmišljenino, ja, so mar plačali, oni propali in zali, njih prazen lajež je lagal, da je svoboda vidna v slepi zaverovanosti, zakaj bati se je treba samo strahu samega, ja, oni psoglava zaledna oblast in čast, vsi v slepih krakih zaklonišča, oni živa, pomožna, bojujoča se sila, poznejše sevanje, tuja protisila, ja, na vsaki strani so dosegli enakšno isto- rodnost strani, ja, stopalo z zatikom, naj bo, oni v bolniški negi in v bolničnih postojankah, bojeviti, verujoči v smoter, letalovodje samomorivci, na sestanku z usodo!, vsi oni krivci, ja, brezimno so goltali imena, in kdo bi jih razločil drugega od drugega, kaj bi jih kje ločilo?! Breznogec Veselonc že ne, ne. res, oni sploh niso sanjali. Ampak je bil breznogček spaček že zmeraj, od zmerom, še zmerno na isti stopnji, ja, nobene stopničke ni našel do drugih breznogcev na blodnih stopnjah, da se je kar zaiskrilo ko žličast sveder, ja, in prav spretno je vozil med dvema skraj- nostima: med blodnjakom osnovne stopnje in stopnjo vnovičnega padca. Slišati je bilo cviljenje invalidske cize, ampak ne na stopnišču, ravnokar se je invalidska šklefedra vračala ko predolga žoga, ja, žuljasta, očetovska koža je cvilila, otekline so upadale. Breznogec obrisanec ni poznal svojega pošastnega, za delo nezmožnega vozička s te strani! In prav bučav hrup, takšna glasba ojníc in cicavih koles je blažila Vese- lončevo očarano dušo, da se včasih še premaknil ni, podobno odsotnosti, ki se ji je prepustil, ja, nemara je moral tako, dasiprav ni maral. Prepustil se je Eri- niji v cicasti ruti in njenim cickom, zadovoljno je odvil svojo vijlačno pipo, da odlije sezamovo olje, ja, odsvojil se je, bil je odvečen, grozovit, postalo mu je nekam grozno pri duši, ja, gromov voz ga ni nikdar

razumel, samo kri je grmela v ušesih, samo tla so greznila. Ampak tudi candra Erinija bi bila večidel vodnica vdova z vdelanimi čevlji in vdovščino, če bi se pisala kdaj Hera, Afrodita, Atena, ja, vbogajme bi se vboknila, nikar oditi! Tako je šele lahko igrala na vidovico, ampak breznozec golič, rojen za invalidski prekucnik, je sprevidel samo blodišče, prenočišče, odlagališče. Če je.

Če je res.

Edino zveličaven je breznozec Veselonc lahko junakoval samo neprijavljen in nepripravljen, ne res, je še kar dihal in pihal, je kar nihal med vsiljeno živčnostjo in željo, ja, saj ni umrl proti jutru ne proti koncu noči, kar je eno in isto, ne res, ena proti ena. Presenetljivo, namah mu je postalo preozko, nekaj hipov zatem truščavo pločevinasto, da se je potlej zaničeval vseeno samotne j ši od kakšne navite igrace v predalčku ali na polici, ki jo je spustil z oči, dokler ni obmolknil v majhnih zamaknjenih prostorih, daleč doli in za zmeraj blizu in ne da bi se pri tem razburjal zastran poslušnega, zgnilega zginotja, dasiprav je kakorkoli obstajal na invalidski šklefedri, ja, v resnici ga je sploh ustrahovalo tesno pomikanje, žgečkljiva zavest v volilni žari, kakor da mu žari po grlu, ja, ga je gnalo, ampak ne marogasto onkraj, nikakor s trakci v škrpetih, ne mimo ne vštric, že menda oboje obenem, kakor če je križ čez dogovore, čez vse, kar je treba biti, ne pa videti ali slišati, vsekakor čudno, že prej zatrdno zatrdilno, nanese pač zmeraj tako, nekako zatolčeno, zatoženo, zatopljeno v zatohli duh, v zatočeno, vrteče se kolo. No prav, sezam odpri se, zakrknj, zapri se! — Zlata ribica, vodna škarica, izpolni željo! Tičica iz tičnice, izpustil jo bo, če mu spolni željo, spolni nagon! Mrlič nogan, oživi! Sanje brezdanje, uresničite se, uničite jasne, šavra Erinija je lahko razgrebla

krhkost, kamen-kost, nič ji ni moglo preprečiti, da ne bi bila sebevidna, da ne bi kdaj stopila v hlev z zaplenjeno živino, vase. Je tam kdaj stanoval suhoparni vol Minotaver, so ga vsaj enkrat strpali kar tja? Potemtakem ni bilo res, da je breznogec Veselonc zablodil, lahko bi se rešil invalidskega cizovnika. Kje neki pa so doma vrata, če so vsem odprta, ja, potrpežljivost odpre železne duril! In če bi šepava zvodnica Erinija odprla katera koli vrata na stežaj, vrat ne bi bilo več, ne prednjih ne zadnjih vrat. To si je jezljivček jezljač menda razlagal s tem, da je blodil z invalidskim huntom stalno po hotniških zavojih, da je zmerom zgrešil pravo pot. Prvo, kar je omembe vredno, čeprav ni treba gobe- zdati o pohabi in krivdi posebej pa po ovinkih, je bilo vsekakor dejstvo, da je hohot, pa tudi ropot segal nemara čez rob, čez obloge, preko porušenih zidov do središča, kar naravnost v žarišče, proti žariščnim napadom; ker je tokrat res lahko kotrkjal svoj invalidski koleselj naprej in nazaj, gotovo je onega pustila usoda na kolesnicah, pustila ga je, da je tako počel sam, brez kakršne koli pomoči. Drugič pa mu spet ni ničesar dovolila, ja, nezgoda, nesrečna usoda. Bi se zresnil, ne pa pesnil! Ampak možaklja Erinija je le sedala nanj, nikogar ni zanimalo, kaj kažejo zunanji predpisi, v zmotnem kolobarju svoboda velja, ja, ljubezen, da ga je zalilo, ja, nanj ubogega se je poveznila talilnica. Tako se je kalilo jeklo? Kje pa! Ne, nihče ni razgrebljal možgansko žerjavico z grebljo, breznog- cu sopotniku se je samo zareklo, ja, na primer, kje neki je že slišal, da ga opominja tihi Don, Juan itd. Nikoli prej ni otipal kaj takega, neprilagodljivi zna- čajček se je vendar brzdal, kljub temu pa je povsod vtikal svoj nos, se je praskal, kjer ga ni srbelo, se pravi, s krznom je podšil krznarja, bil je malo ubrisan, pobrisal jo je s cizo, z invalidskim huntom.

Jo je.

odsvojl se je, bil je odvečen, grozovit, postalo mu je nekam grozno pri duši, ja, gromov voz ga ni nikdar razumel, samo kri je gremela v ušesih, samo tla so greznila. Ampak tudi candra Erinija bi bila večidel vodnica vdova z vdelanimi čevlji in vdovščino, če bi se pisala kdaj Hera, Afrodita, Atena, ja, vbogajme bi se vboknila, nikar oditi! Tako je šele lahko igrala na vidovico, ampak breznogec golič, rojen za invalidski prekucnik, je sprevidel samo blodišče, prenočišče, odlagališče. Če je.

Če je res.

Edino zveličaven je breznogec Veselonc lahko junakoval samo neprijavljen in nepripravljen, ne res, je še kar dihal in pihal, je kar nihal med vsiljeno živčnostjo in željo, ja, saj ni umrl proti jutru ne proti koncu noči, kar je eno in isto, ne res, ena proti ena. Presenetljivo, namah mu je postalo preozko, nekaj hipov zatem truščavo pločevinasto, da se je potlej zaničeval vseeno samotnejši od kakšne navite igrace v predalčku ali na polici, ki jo je spustil z oči, dokler ni obmolknil v majhnih zamaknjenih prostorih, daleč doli in za zmeraj blizu in ne da bi se pri tem razburjal zastran poslušnega, zgnilega zginotja, dasiprav je kakorkoli obstajal na invalidski šklefedri, ja, v resnici ga je sploh ustrahovalo tesno pomikanje, žgečkljiva zavest v volilni žari, kakor da mu žari po grlu, ja, ga je gnalo, ampak ne marogasto onkraj, nikakor s trakci v škrpetih, ne mimo ne vštric, že menda oboje obenem, kakor če je križ čez dogovore, čez vse, kar je treba biti, ne pa videti ali slišati, vsekakor čudno, že prej zatrdno zatrdilno, nanese pač zmeraj tako, nekako zatolčeno, zatoženo, zatopljeno v zatohli duh, v zatočeno, vrteče se kolo. No prav, sezam odpri se, zakrknj, zapri se! — Zlata ribica, vodna škarica, izpolni

željo! Tičica iz tičnice, izpustil jo bo, če mu spolni željo,
spolni nagon! Mrlič nogan, oživi! Sanje brezdanje,
uresničite se, uničite jasne,

pa so imeli še luč in so mu odvzeli prostor in
prostost, ko arestantu muzkontarju, ja, in je bil manj
kakor odpadki pri klanju, ja, potuhnjeno se je odplazil v
tružico, ne, ni se odpravil na britof ne v festengo, ja, je bil
pavrski, je raji kuškal frajlo Erinijo pod kouterjem, jo je
cartal pa sta se binčkala, ja, ji je ceglce pošiljal, za to pa je
bil frišen, da ji je knofl- ce odpenjal pa pod fertoh in
jenjko segal, ja, si je lajbeljč pa robačo odpenjal, je šlatal
njen piingrad, je šprical ko na ohceti, jo je na žnablce pa
na brgiši- ce, ji je zlato rinko pa avbo obljubljal, ja, kaj pa
mu je falilo, ja, pa je bila razšajdana ljubezen, ferda-
mano, žlahta je raztrgana plahta, ne res, ali samo gliha vkup
štriha, ja, kaj pa bo mojškrica bajica, ja, kaj bo tak fancovt
Erinija! Ja, že kdaj so ga odpoklicali breznogega,
odplaknili so ga, nesnago, pa mu je odpelo, ja, odpelo mu
je varnostni pas in ga odpihnili z invalidsko cizo vred, ja,
že kdaj se je zunanja drhal odpojala naprej! Ja, volkodlaki
braki so bili urnih krač, ustrigli so jo čez gore in dole,
precej jih je šlo, a ne toliko, kolikor bi jih lahko prispelo
ondi, tja v pometeni raj, ja, kolikor kolil, ja, čigavi,
vsakršni, vsi skupaj!, ja, nikakršni, nobeni, nikogar!
Ampak takšni, toliki!, ja, koliko je čigavih, kakšni so
kateri!? Kaj je že čigavih in kateri so že menda kakšni.
Ampak znotraj v znotrini je bil ponižan, ču-
ječ pri samem sebi, tedaj ko pri mrliču, ja, on bi se dajal z
železnimi špici in nogoseki šalivci, bi švigal v prevesnih
stenah, da bi šumelo v cikcakastih branah, samo da bi se
jih kdaj rešil, ja, pa bi se izživljal na poti, da nikoli tako!
Bil je skrčen ko skrčen gozd, da ga ni sram! On da je krčil
in iztezal roke, ja, še pot si ni krčil! Ja, zanj niso izdelali

lo- patnih koles in ne Ikarovih peres, ker je bil v pajcu, ja, drugače meso že dahnel!, ja, vsem je prerekal kruh, ja, ni se zbal treh, kaj šele štirih, takšnih jim je nasul, da se je ta in oni, kateri koli, saj je vedel, kateri, zelo razhudil, ja, celo junak junec Minotaver je ponucal rajniše pa krajcarje pa dinfarje, je vse firdirbal, ja, zatavšal je zeksarje pa je vse zašuštral, da se kar grauža, ja, za jahalnega Minotavra je gajžla! Ja, pa čoban Vladimir ni baral zvezdice za svet, je bil še ledik. Pa Ikarove fedre so bile ko v šmiru in smoli, ja, pa vuzemski Jon je držal pešičke, žiher je bil naciran pa poštupan ko proseč. Ja, uhernik Minotaver je preštel groše, da se ja ne bi kdaj pokajal. Ja, pa zunaj so bili kar naprej v boju pa na vojski kuštodiši jagri z gvirom, ja, oni frajžold. Ja, po mla- doženja breznogač je še plaušal, je imel lep kamžolc, pa naj je bil betežen pa krulov v kripi ko arestant, ja, ja fajn, pa štimavka jungfrau Erinija je rajtala, da bo kdaj ljuba frau z ringelni in pestnico, bo v rajdasti janki kot se šika, ja, pa še pušlec dobi. Ja, ampak sama martra, breznogič Veselonc se ni potroš- tal, je bil švah. Ja, je pustil vsakemu svoje! Še zvezdice pa ničle, ne res. Ja, tukaj se čas ustavi, ja, brez- nogec škarta, vedno je nekdo, ki je pred tabo! Tokrat je to spet kak predan pesjan, mater mu!, kaj- pa, strahovi strašijo, ne res? Ja, krotek duh se je ukrotil, prav neresnično, nepričakovano, nemogoče, komaj verjetno. Edinole duh.

Duh.

Ne gre in ne gre.

Ob boleči in nenadomestljivi izgubi svojega dragega breznogca, strojčka vreščačka, svojega malika, niso izrekli iskrene zahvale ne sorodniki ne prijatelji, ne sosedje in tudi ne znanci, prav tako pa ni nihče izrazil kakšnega sožalja, ko se je bil čudak Veselonc za vedno poslovil od njih, ja, ko se je odlepil od črede in družine, ja, pa so ga

zunaj imeli za pokojnika in so sporočali žalostno vest, da jih je za vedno zapustil, oh, osmrtnice za objavo so sprejemali še istega dne. Kajpak na vrhu niso darovali ne cvetje

ne vence, ja, v tekočem času, v družinskem krogu, obdanem s plemenskim krznom in tihim branjem, so branjarji peslajnarji branili poslovilne besede, ja, beseda se rada zatika, ja, slovesno in toplo ko prožna obramba, v dveh besedah, ja še ob izgubi svojega ljubega robotka breznogca so kvasali v besednem dvoboju, v dvostranskih zasedah. In ko bi bili to zadnji dnevi njegovega breznogega, umetnega življenja, bi ga že pospremili na zunanje smetišče med dvoživke tanke, v ohišje z dnom. Ampak na invalidskem koleslju je ležal koj sam, nihče ni dol pokleknil, ja, pa če bi ga nesli, naj ga neso, pa če bi ga kropili, ga naj kropijo s solzilcem, na smetnjaku še ni nikomur poč'lo srce, ja, vse je bilo veselo, kar živi, le samo njega prazno in zlato srce ni, ja, tak laskav laskrnež si je dovolil majhne spotikljaje, kar stresnilo ga je, ga je bolj v čeljustnem ko v skočnem sklepu, ne res, nič več ni dal na slepe sklepe večine, ja, grda lastnost, oj, pesjani telebani, lajajo, breznogca ljubega pa ni, so ga djali v to črno luknjo, v blodnjak globočnjak, so ga živega zasipali v škrapasto podtalje, ja, Slava mu! Slava mu! Ja, meso se mu od kosti vali, smrti pa le še ponj a ni, ja, kdo je to, ki je tu mrtev, ja, stoji, stoji ena stezica, ta stezica je tako ozka, kakor je britev ostra, ne res, po njej gre ena uboga breznoга dušica, a ko je na britof prišla in svoj grob našla, je močno po njem potrencala: Vstani gor moje grešno telo! Ampak odpisani računalnik Veselonc še ni ugasnil, lajšali so mu trpljenje, tu in tam so ga še bolj topli, ja, branili so ga muk, da je potem v težkem invalidskem furgonu tkal vsakršne sanje. Ali pa ne, ko so mu naposled

stregli, dokler so mu lahko stregli po življenju, ja, branili so ga pred mukami. Ja, zasledovali bi ga še po smrti, spravili bi ga v kašo in v slabo luč, sledili bi mu, pa še breznogim, zatrobentanim zgledom in zatišnemu delu, ja, zatiravci proti zatirancem, še medtem ko je čutil, kako ga spreletevajo srhljive slutnje, ja, kako ga je spremljalo, dasiprav ne na zadnji poti, ja, ga je zapuščalo telo brez sprehodne palice, ja, vse se je vračalo v življenje, ja, ponika- valo je. Ja, branili so ga zoper muke. Pokoj njegovi veseli, veslonski duši! Zmeraj je pripovedoval veliko reči, od katerih ni bilo več glasu, ja, ponavljal je, imenoval je stvari in celo je svojčas govoril prej, preden je na kakšno reč pokazal, ja, dražil se je z besedami, nadomeščal se je, kakor da bi bil sam navzoč in v posredniški vlogi med sporazumom in redom, ja, vedno je veljal za poslušnega, tako neresnično vesten, tako nezadostno dober, tako sumljivo značajan, ne res, izgubljena duša, ja, vse življenje mu je invalidska dirica stresala dušo iz telesa in telo iz duše, ja, prav očetovsko, za kazen. Ja, bolje je biti mrtev svobodnjak ko nesmrten suženj, ja, bolje je biti suženj hudobije ko podložnik božice Erinije, ne res, zakon je do smrti zvest in do smrti truden služabnik samopaštva, ja, kakšna rekla, če življenje prekipeva zledenelo, zakaj smrt ne pride skoz vrata in vsakdo umira sam, ne da bi se spomnil rojstva in ne da bi vedel, kdaj da umre, ja, smrt odvezuje dolžnost, vrača se srečno k mladosti, bridko k zrelosti in nikoli prepozno prek starosti, ja, breznogček ubožček je presedal vedno poleg. Večni mir in pokoj! Proč! Saj je blazen in prazen ko prikazen! Ja, branili so breznogca šegavca mukam, ja, ko bi podlegel poškodbam, bi bil on sam in koj sam boleča žrtev, vzrok nesreče, bi bil koj mrtev, ja, zapreka. Na vekomaj! Zdaj zdaj, brž brž, koj koj! Niso ga pač

zagreblji v grob, ampak so zagreblji seme, pa ves se je zagrenil, ja, prazna tolažba se jim je zagrajala, da jim je še zunaj zagrenelo v gobcih, ja, storili so, kakor se zagre! Breznogač škrat je zagrulil in zatulil, sceloma je zasukal invalidska kolca, ja, kaj pa se mu kolca po nožicah, in sedel je na očetovih skrbah ko kup nesreče, ampak prav takrat so zunaj ponevedoma zagrčali nogoseki krvosesi, zbrali bi se radi na sedmini, ob kadilu, ob žarnih grobovih in vžigalnih križnih stikalih, ja, vsi ta mladi pesjani na vojsko pojdejo, a rdeči oblaki, le kaj pomenijo, a na straži so dolge urce, težko jih je prestat, a pre-šmentana kasarna, prešmentano pero, ja, treba bo jemati slovo, saj jih več nazaj ne bo, ja, vsak mora biti soldat, ja, bajonete dol postavijo, puške dol postavijo, sablje dol postavijo, gvire dol postavijo, ja, eden je brez roke, eden je brez noge, drugi že brez rit sedi, tam so črni dimi, tam se nič ne vidi, kamor krogla prileti, ja, soldati marširajo zunaj, ja, breznog- cu Veseloncu bi držali svečo ob smrtni uri, ja, krvniki svečeniki ob strohlini bi s tacami žoknili v krvav sneg, ja, bili bi na svatovščini, naj čuje gluhi, naj reče nem! Brekljača Veselonca je božje udarilo, za božjo voljo!, ampak zunaj niso merili v globino in niso zamejili kakšen božji vrt, ja, samo izsilili so prehod čez ovire in očistili dopolnilne kraje prehoda, ja, v zbirališču sredstev za prehod in prehodne odredbe, ja, tekli so v lažni prehodnici, pogajavci so odpoklicali pogajavce, na mestu odmor! Ja, breznogcu hromcu pa je strah božji branil umreti, sploh se je branil po- habe, ja, božji volem!, breznogec božji. Nič božji.

Bil živ!

In živel je na rokah, od svojih rok, tjavdan, kakor za zapahi, pa brez vrat, ja, vse žive dni je živel dvojno življenje, tja v tri dni, v blodnjaku zverinjaku, na stopnji

pohabe, v pomanjkanju in od izgube, ja, prišel je brezno go lajačem bevškačem do živca, v tem je nasledil sebizadostno, globoko segajočo, živno moč, kar v živčni izčrpanosti je prelomil svoje živo meso, sekal je skalo na živi rob, ja, v nenehnih vsiljenih živčnih pretresih in zlomih, in žive duše ni bilo, da bi živčno hodil tod naokoli, da bi zarezala v živo, ja, po tokavi je preglasno drmljal le invalidski koleselj. Ampak on je bil pripravljen na odvoz. Ja, osebni stalež: brezno goec Veselonc. Življenje mu je odžvižgavalo, ker še ni stopil ne za streljaj ne za segljaj z invalidskih gar, ja, ampak nemara se je približal za streljaj, živ duh, novemu posmrtnemu življenju, saj je prinesel življenje v zmotni kolobar, ja, tako zase je živel, ni mogel ne živeti ne umreti! Sploh se je vzdržal pameti, vzdrževal je podtalno blo- dišče pravzaprav sam, držal se je dovolj pokonci, da je prebil v komaj zdržnih razmerah, ja, ni si vezi življenja, ampak ga je kar lepo vzelo. Pri pesjanih telebanih ni našel zavetja, ja zato se je zapeljano zavlekel notri, ja, zavoljo življenja je občepel na invalidski šklefedri, zatesnil je sleherno špranjo, ja, najbrž so za njim zatreščili kakšna neslišna vrata, ja, zatolkli so mu v glavo, da zanj ni pribežališča ne tu ne nikjer, in tako so ga mogoče že zaslonili pred napadi, ja, pa ga je zapredlo in zalupinilo v zatišju, zagrnilo in zagozdilo ga je, zazibalo ga je, ga je zazidalo in zažgalo in zamelo! In samo invalidski cizov- nik je slišal tišino, brezno goec ščebetalo pa je slišal za molk. In ugreznina je bila gotovo kakor škripajoča ladja, šklepetala je baje od morja, od morja semkaj. Komu je moč živeti in umreti. Ja, norišnica je še vselej hreščala blago, ja potih je pokala, tako čudno je klopotala, ne da bi kdorkoli nabiral puščavski lotos, krhke peščene podobice, njihove otrple nasmehe, ne res, njihove utopljenice v živem pesku, ja, zunanje besnilo je

čez svet, razlilo se je čez svet ko slina neštetihijen, ja, zunanji mrhovinarji niso poznali smrtne bledice, samo grizli so s podočnjaki, grebli so z jeziki v brzce in krvave potočke, vse teče, ja, tekoče razstrelivo, tekoče gorivo, ampak vse drugo je bilo kljub tajnim pripravam samo videz, samo številčnost napadavcev, ja, številke orožja, število žrtev, ja, zanje teko pomembni smrtni tokovi v tokokrogu, merilci šumov, števci korakov, ja, ampak svetloba je prebadala všev. Ali pa je izginil zenit.

Ja, breznogcu opreklancu se je razlila čez usta klejasta snov, ja, močno se mu je dozdevalo, da prasketajo klepetci klopotci in da tako žvenklja trezni hudodelec Minotaver, da se širokousti in maje po blodnjaku zverinjaku sem in tja, ja, v ugreznini so šumeli vsi pod zenitom, lahko bi slišali klepanje mlinskih kamnov, klesarsko orodje, kleščne čeljusti časa. In to burkleža Veselonca ni v bistvu nikdar presenetilo, zaenkrat je še zmerom lahko sedel na invalidskem koleslju, je hladnokrvno počival kakor Ikar v raki. Ooo, kako blago pa se je zibal tedaj invalidski hunt, ja, ni se zibal kar sam, podtalni blodnjak ga je zibal, ja, invalidski prekucnik se je kdaj pa kdaj stresel ko navita ura, ko ura spominov, ko furgon s skrčencem. Ampak takrat je bilo drugače, ne res, pozabljivček burkač se ni spomnil na mamó Erinijo, ni se je spominjal, sploh ni vedel zanjo, ja, kaj pa so mu nekoč zunaj rekli, medtem ko so ritili s skrakom v taborno pohištvo, da ga bo prav ona zaklala, če se srečata, ja, da ga še polije s solno kislino, potem ko mu bo rezala jermenčke s hrbta, ja, lajali so, da je mamica Erinija detomorivka, da ga bo potopila v vinski cvet in ga hodila gledat in objokovat, ja. Torej šembilja ni bila Erinija, mogoče pa je tudi bila zlata Erinija. Ona pač ni bila mati, lahko pa, da je bila prav njegova rodnica, ja, saj ni shodil

in ni šel po svetu, ni šel iskat svoje stegenice, narti, pete in nožne prste, breznočcu noge preprosto niso zrastle, ne prej ne zdaj. In kako star je že zeval blodnjak globočnjak, postavljen mar na pravo mesto? Ja, toliko kakor svet, Ikar v raki. Ampak potem ni bilo več sveta, ja, kakšen burk pa je one spet pognal, ne res, je dal vsemu svetu razumeti, da ni več sveta, ja, nič se ni spopolnjeval, ja, še srce mu ni stopilo v grlo, to ga je pravzaprav pokopalo, namreč dogodbica z zunanjiki krvniki, ki se ne bojo dočakali mirnih časov, ja, ni vredno počenega groša, ja, zunaj je zemlja počila od smeha, in znotraj v blodnem breznu sta vzdihovala pastir Vladimir, zaslepljen od sonca in odpadlih utrinkov, pa zarodek Jon, ki se je zanj zdelo, da se ne bo nikdar prebudil med zbledelimi igračkami in v zagrobno tišino. Še celo Ikarova krila so včasih odzvanjala kakor zanamaska glasbila, ja, besede mrtvih se niso oglasile iz mrtvih besed, ampak so dihale, pokale so ko mehurčki, ne da bi pri odrezavosti nemara kdaj krvavele, ne res, besede niso ponavadi samo padle, kot pač padejo, dasiprav včasih težke in grozeče, marveč so ubijale iz otroštva, izza vseh mogočih zidov. Zato pa je potlej breznoče pobral smetanasto peno ko osornik in se držal na invalidskem vozičku kakor vrh polnega smetarskega vozeka, ja, najrajše bi slekel plašč s koles in bi otročaril k začetku nazaj, ja, potreboval je mečilno zdravilo, kakšne knjižnične prostore in klopne deske, vsaj kakšne potesane police, ja, vse za razparan trebuh, vse za delno ohromelost, ko ni treba delati. Takrat je ponavadi razvratno, razžaljeno, razžrto, ja, saj nista razzlogovala besede. In lepo razvit otroček breznočček sploh ni maral za zunanje veličine, za zunanje skopuhe ovaduhe, ki so lovili rep, ne res, zakaj nikoli še ni zanimal ne slast ne bolečino, ja, nič ni imenoval ljubezen ne kakšen

razveljavitveni odlok. Lejte, mater je zatajil! Ampak čigavo mater, mater mu njegovo! Z lajdro Erinijo se pač nista borila za življenje, nista pokosila teles, nista spreobrnila sveta ne v oglato ne v okroglo, ne v oguljeno hrapavo in ne v gladko popolnost, udarila sta se z jezikom, ja, potem sta že trpela skupaj, sta se dotikala in se menda z jezikom, ja, ampak nista bila eno.

Kar oba.

Aha.

Raš,

oblečen je bil v razmočeno rašev no, v razmehčano vrečevino, ja, zatem se je razneževal, zakaj tisto ni zgradba, ampak razvoj, bolj škarje za rezanje žice kakor globok poklon, ja, tisto razodetje, ki ga jezik razodeva. In slekel bi kožo, odvrigel bi meso, zavrigel kosti, oblekel bi se spet v živčni splet, ja, kakor se ospejo prezreli cvetovi čez grobove. To se je zgodilo nekoč, takrat ko Bilo je še v časih, ko ... , ja, zunaj so prečkali volčje jame in podvodne hlodovne ovire samo začasno, ja, ampak v lovilni igri je klopnila past, slišati je bilo razodetne prisega. Ampak breznogec vrtoglavček je menda vedel, da vsak nož reže, bal se je, da ga skopijo in da mu potlej spokajo ustnice od mraza, ja, še v strašnih časih, ko bi mu veter bril v obraz, ko bi zunaj rezali vino, ko bi si morali tudi nogoseki krvoloki odrezati prste in jih položiti med zaljubljeni par golobov, med zobate praprtiče in vnetljive zmesi, ja, žrtvovali bi se celo s službenimi pa svetlobnimi znamenji, zunaj bi takrat sploh znižali hitrost in bi vohunili med zračnimi cilji, brez prsta bi kazali na zračne tarče in bi se še lepo umestili v gnezdece za sprednji zob, kar med čekane in zadnje zobove zapenjala, ja, rezila so se svetila samo med psoglavci zajedavci, ja, kako pa bi ustrelili kdaj v blodnjak zverinjak? in zakaj? Zakaj če bi ga

kdaj prežagali, namreč trpina Veselonca, bi ga s koristnim invalidskim kolesljem vred, in potem bi si ogledovali vsako polovico posebej, ja, kosoma bi ga razkosali ko dober in pošten kos prtljage. Če se je tedaj obrnil k pastirju Vladimiru, v srečno veselje, v spanec in sen, je žvižgal v dva cepa, ja, pa eefedro Erinijo je cepil, da se je skeepil njen srček, ja, od same vroče ljubezni, pa sta bila pečena. Tedajci se je najbrž zajecjljal in za- fecljal, ne da bi bil pravzaprav kazensko odgovoren, na splošno je gotovo napravil črto med pravico in krivico, ja, moral bi se obnašati naravno in pravno, četudi nezakonito in razočarano, ti breznogec ti, ne res, vsakogar je kajpa tikal in se je, kakor bi se dalo ugotoviti, zagovoril s svojimi izjavnimi stavki kakor če bi pričal po krivem, ja, kaj pa je prikrival samega sebe, kaj pa se je ponarejal ko kakšen ponarejen podpis, ko listina, ko dokaz, medtem ko so zunaj znova predrli sovražno črto, pač zato, da bi se razsekali v prostem lovu, da bi imeli prosto. In v brezno gem breznu je peljal prvi zavo j v drugega, ampak ven ni bilo vrnitve, tako da se je brezupnež Veselonc lahko zabaval v zmotnem kolobarju, neprište vno je lahko vozil po prvem zavoju, in če je to bil, le za primer, poslednji zavo j, se je vrtel nemara v krogu, ja, menda v polkrogu, pa še to ne, v krivulji, ja, v kakšni krivuljasti obtežbi, saj ni ovin- kal ko zajec, šlo je bolj brezno go in naravnost, vse globlje med sprimkastimi snovmi, ki so kristalizirale, ja, naravnost skozi je tonil kakor po eni sami poti niz- dol, ja, zato je nenehno zapuščal prvi zavo j in je ostajal kar naprej brezno g in v prvem zavoju, doli v pod- talju, ja, tukaj je srečaval svojo tujost pogosteje ko kdajkoli poprej, ja, pa ni bilo navsezadnje prav nič iz tega, iz česa že, ja, bilo mu je prav nadležno, ja, vodil ga je prav čudaški nagib, menda red in praznina, razkol med

enakostjo in prestopništvom, že že. Ni zbolel zavoljo volje, samo dihal je, oledenelo je otrpnil v groznolepi znotrini, ne da bi srečal kdaj kaj slokega in visokega, ne da bi v resnici lahko vstal in odšel, ja, invalidska ciza jo je mahala ko mesarska sekira, ja, ničesar ni bilo, ni bilo nobene sekire, ja, nič ne bo iz tega, iz česarkoli, končno do brezmejnosti, ja. Tako poredkoma je zapuščal samega sebe, da bi se še bolj prirezal v prepovedano zrelost, med prištevne sprem- ljevavce, ja, morda bi res moral izgnati iz sebe kazen, kaj šele zločin, in vse prepustiti kvečjemu kaznilnici, pustiti, kot je, je bilo in bo, ponižno je zapuščal norčavi blodnjak zverinjak, ampak zdelo se je, da ga pravzaprav ne zapušča, in kdo je bil kriv, da se mu ni nikoli posrečilo ali da si je dotlej prilaščal posledice, in to ni kar tako, ja, da bi imel le svet še kdaj pod nogami, o sramota, o groza, o čudovito!, ja vest in krivda, sebevidno tujstvo, kar je obtoženčka obdolženca še bolj poklapalo, ja, je mar pritrdil z ja in zanikal z ne, češ da tako redkokdaj križari, tak sam, vsem na očeh, zmerom priložnostno. Ni se vozil po svetu ne čez konec sveta, ni se vozil po plesih, ni potoval. Da bi se vozil? Tako malokdaj je bil v smrtni nevarnosti, če ni sodeloval in ne doživljal, ja, samo kapljica je manjkala, pa bi širil podtalne govorice o krvnikih no- gosekih, o zunanjikih krvosesih, o oblastnikih besih, ki so streljali prostoročno in grizli hruškaste stekleničke proti dražljivcu, ja, kaj bi se žrl zaradi takšne kruljave sodrge, zaradi zunanjih nabojev in zunanjega sevanja! Ni nujno vseh zapostavljal, kaj neki pa se je šel takle strahopezdljivi osumljenček, je neki že bil brez nog, ja, to bo gotovo breznozec Veselonc, to bi bilo za enkrat vse, ker ni niti o šari Eriniji zinil kaj doživetega. Tako da se je potlej pohujšal krošnjar Minotaver, ja, kdo pa potem plačaj, naj se zgodi čigava že volja. Nemara je

pel zarodek Jon ko zvenčoč bron, mogoče je zrnal ko ajda, ali pa je zrojil krilatec Ikar kakor zrnojedec in kakor čebelji roj, ja, ampak na zunanjem svetu so se zvažali od vseh koncev na slovesni boj, na vojsko, promet se je tam kar zvečal. Ampak breznogčeva duša in telo sta bila prijateljska dvojica, se razume, čeprav sta šla še prevečkrat narazen, to je resnično za znoret, ne res, se mu gode, to se mu cedi med v pepel, tistemu brez-nogcu Veseloncu, ali kako se že piše, ja, onega sploh niso priporočili pri živini Minotavru, niso ga pretihotapili ven, o ne. In to je bila baba, tista bunkasta Eri-nija, ker se ni vedla ko dvorska kuzla, kljub temu da je včasih govorila pa pleteničila o zunanjih dvoriščih in o vznožju postelje, ja, saj ji je naposled dvoril njen breznogi razočaranček, prav to, in če bi ga tudi nagnala, da bi moral zapustiti svoje breznogčevje ter dajati privatne ure, bi ga prevzelo do solz in tako prešušno pohujšljivo, ja, en sam dolgčas.

Čas je že.

Ali pa ne.

Spak ga šentaj! Živalsko! Ščegetava groza! Živinsko! Škandal! Poživinjeno! Še in še! Živo! V živo. Še-mežno babje! Živijo! Ja, čudodelni mazač, ki se je zvijal ko gosonica, se je vračal v življenje, tako se je pač naključilo, ja, v prsih je strahoma imel kamen, kar ga je še bolj težilo, čeprav prepozno, to jim je bil plazivec, dobro in kakopak resnično, resnično, ja, — kakor da bi bil podoben samemu sebi na gosenični pogon in bi se plazil po svojem invalidskem vozičku, na svojem očku, pa bi še nazadnje smukal v praznino, globlje v luknjo, in bi smuknil vase, v svojo brezno pohabo, iz mraka v gostejšo meglo, pa bi pri tem z gostim glavnikom zabadal v goste lase do goste krvi, in bi bil kaj krat nepovabljen gost, ja, kakor če zori gostozrna koruza, ko še zmlada nebesa godejo, ampak

zmeraj svojo, ne da bi bila na vekomaj, sicer mestoma ali vsaj za hipec ustvarjena nebogljeno, pa nihče ne ve, čemu, če sploh je kaj posmrtnega, konec koncev res pa zares, že od vsega začetka iz surove, naravne, potem pa iz čiste, šušteče svile, ki se suče iz svilasto dlakavih sviloprejk: tako je odtujilo v svilen- kastem blesku prav kaznovanega kaznjenca Veselon- ca, v brezizhodni kazemati, ja, tako si je kazil prihodnost, ja, to je kazalo nanj slabotnega, na hude čase brez nog, ja kaj, kaj je bilo, kaj ga je bilo treba, nebodigatreba, ki sebi možgane sreba, je-li uliva čisti svinec za spoved in napoved, ali pa se preprosto žre. pa žreba, ja, ampak če bi zalil s svinčem preroško besedo in če bi v blodnjak globnjak spustil svinčniško vrvcu, bi ga usločila, breznogega, odpoved in prepoved, ja, če bi se žrl in če bi žrebal, bi se požrl in izžrebal samega sebe in bi spuhtel, torej ne, nič ni bilo treba, ne svinčeno modrega neba ne žvižganja svinčenk ne zapovedi, nič ni bilo, vse to je bilo samo za breznog- čka Veselonca!, zanj ki je nosil sivo skalo v prsih, za breznogca breznogača, torej za svinčenosvilnatega Ve- selonca Breznogega! Ampak usoda se je z njim igrala gospoda, zares, kaj pa so sopotniki stroji mislili in peli pesem dela, kaj pa so mislili, da znajo, kaj pa so! Ja, pohaba je poraba, očitno, bržda, zares tako, ja, da bi bili vsi eno! Ampak na poti pride vse naproti, da- siprav breznogo in ubogo, enkrat ponevedoma, potem zaporedoma, zakaj kdor doma tiči, malo se nauči, lenoba pa je sploh vseh grdob grdoba, tedaj, breznogič, preden nasedeš pa sedeš, poglej na sedež, sicer danes žalost, jutri pa togota, pomota, nikakor ne radost ne dobrot! In hromota, ta vse pobota, da bi bilo čudežno in nesrečno, tesnobno in svetlobno, kakor spomenik iz voljne gline in mukoma v tišini, ves čas opasano z zgnetenim mirom, ki použije sam sebe do

norosti, še v počitku morda. Skoz globočno ugreznino so vsi propadli, vse breznogčevje je hiralo, vsakdo se je tukaj peljal v blodnjo, vsakdo je potoval pošteno pot, tako da je v vsem podtalju polzelo, vsajeno seveda proti dnu, ja, podtalje pada in pada, da se kdaj še dvigne. In Šviglja Erinija je bila v tistih krpicah, v culastih cunjah, ja, zmotni kolobar se je svetil v kovini in trobilni, svet, kolikor ga je preostalo, pa je bil v uničenju in v prahu in glini, ja, breznogčevje ve- slonsko, spremljevalci so se klanjali, kralji brez krone, sami sužnji brez pletenih verig, vsi znotraj so pozabili na zunanja rezila, na bridke sablje, na hude puške, na spolne bombe, ja, na zunanji, bleščeči duh orožja in smodnika, in tukaj, v blodišču, so bili vsi brez papirjev, ja, saj jih je bilo malo. Tudi kvočko Eri- nijo je spreletela kurja polt, ja, kopička pa se rada, kopička, z lastnimi žulji si je prislužila ljubezen, pa niti zardela ni, ja, strasti je zmeraj jemala samo po žličkah, po semenskih kapljicah, ne res, gotovo je imela luknjo, za votlino veliko luknjo, ja, sredi sebe je imela notranjost palače, dvorca, je imela prostornino velikih poslovnih zgradb in javnih stavb, ja, v sebi je imela votlo mero mestnih hiš in primestnih vil, za celo kajžico bi šlo vanjo, za koliko repov je imela hlev med nogami, kar pa ni bil hlev, ampak vseprej živa odprtina v ograji, bolj napušč ko uta, bolj pod streho, vsekakor, ja, bila je globoka za mišjo luknjo, kar naprej se je preživljala z ustnicami, da je ni sram, ja, naj se rajši kuhalnice drži, kakor da vabi breznogčev- vega murčka v luknjico! Zakaj breznogček golobček se je počutil v njej nekako plodno, kadar je bil v železni devici, ja, ljubezen je sprva bojazen, dovolj prazna kazen, potlej pa je poln brezen. Sicer pa je bilo domišljjavčku Veseloncu vseeno, če se je vračal vse do dne, če je vračal milo za drago, pohaba je pač nadlega, mladost je norost, ja, doba

breznogčevja raglja in ropotulji in svetuje norost. Ni dosti manjkalo, pa bi celo cunjasto testo presleparili, njo Erinijo, bi jo zasačili, če bi skočila iz ojníc, ja, nič zato, na odgovornost se je razumela bolj malo, zato so jo preskočili, ja, za en drek, ni imela niti pojma o grehu, sploh se ni pregrešila, ja, bila je prav zlata. Zlata ko zlato, čigava neki. Še krošnjarju, ki je prodajal po nizki ceni, pa nič prodal, kadar je računal po mrtvorojeni glavici, bi vzela žvale, in to še ni nič, že same brzde bi šušmar- ja Minotavra zlahka ukrotile, uzde so vlekle tako čez invalidski voziček do tal, vlekle so se za dobičkarjem izkupičkarjem, ja, kdor se da vpreči, pač mora vleči, vsega je bil kriv namreč breznogčev čas, neprištevni vek. Zelo malo pa je takrat preostalo zarodku Jonu, ja kdaj pa bo ta polnoleten! In celo krilatec Ikar ni odložil peresa. Vsi bi lahko ljubili Ikarovo perje, ampak zvezdogleda in pastirja Vladimira še niso prebrali, še sončni Vladimir je bral iz zvezd kakor splav- ljenec, ko vesoljna dušica. In breznogec šaman je vodil sam pogovor, dali so ga pač na led, je pač verjel, da so zavore boljše ko pogonske verige. No prav, mavrašavra Erinija je lahko razgrebla krhkost, kamen-kost, nič ji ni moglo preprečiti, da ne bi bila sebevidna, da ne bi kdaj stopila v hlev z zaplenjeno živino, vase. Je tam kdaj stanoval suhoparni vol Minotaver, so ga vsaj enkrat strpali kar tja? Potemtakem ni bilo res, da je breznogee Veselonc zablodil, lahko bi se rešil invalidskega cizovnika. Kje neki pa so doma vrata, če so vsem odprta, ja, potrpežljivost odpre železne duril! In če bi šepava zvodnica Erinija odprla katera koli vrata na stežaj, vrat ne bi bilo več, ne prednjih ne zadnjih vrat. To si je jezljivček jezljač menda razlagal s tem, da je blodil z invalidskim huntom stalno po hotniških zavojih, da je zmerom zgrešil pravo pot. Prvo, kar je omembe vredno,

čepprav ni treba gobe- zdati o pohabi in krivdi posebej pa po ovinkih, je bilo vsekakor dejstvo, da je hohot, pa tudi ropot segal nemara čez rob, čez obloge, preko porušenih zidov do središča, kar naravnost v žarišče, proti žariščnim napadom; ker je tokrat res lahko kotrkľjal svoj invalidski koleselj naprej in nazaj, gotovo je onega pustila usoda na kolesnicah, pustila ga je, da je tako počel sam, brez kakršne koli pomoči. Drugič pa mu spet ni ničesar dovolila, ja, nezgoda, nesrečna usoda. Bi se zresnil, ne pa pesnil! Ampak možakľja Erinija je le sedala nanj, nikogar ni zanimalo, kaj kažejo zunanji predpisi, v zmotnem kolobarju svoboda velja, ja, ljubezen, da ga je zalilo, ja, nanj ubogega se je poveznila talilnica. Tako se je kalilo jeklo? Kje pa! Ne, nihče ni razgrebljal možgansko žerjavico z grebljo, breznog- cu sopotniku se je samo zareklo, ja, na primer, kje neki je že slišal, da ga opominja tihi Don, Juan itd. Nikoli prej ni otipal kaj takega, neprilagodljivi zna- čajček se je vendar brzdal, kljub temu pa je povsod vtikal svoj nos, se je praskal, kjer ga ni srbelo, se pravi, s krznom je podšil krznarja, bil je malo ubrisan, pobrisal jo je s cizo, z invalidskim huntom.

Jo je.

O, proti sončnemu mestu, ko je v senci cvetočih vdov sijalo sončece. Nemara ga je sonce polomilo, če je kdaj res posvetilo v blodnjak zverinjak, zakaj dno blodišča bi bilo mogoče videti celo sonce. Kadar pa je kdaj posijalo semkaj kakšno sonce, ni bilo nič manj čisto ko umazano. In to je bilo težko kakor soline, kot letni časi, ko zimska večnost, jesensko trajanje, poletna minľljivost, pomladni hipec, ja, pozimi bi plačevali dnino v nepričakovanem mrazu, jeseni bi zoreče odpadali v srčni tesnobi, poleti bi se zgrinjale krpe soli v peščeni uri, spomladi pa bi poganjali kvišku s svežimi vodnimi curki, in tako po vrsti

naprej, v novi nastavek, čeprav na tem področju ni bilo ledenih rož, jesenskega podleska in krizantem, še klasja ni bilo in ne deviških popkov, ja, nihče ni pisal na deviško kožico, še knjig ni bilo ne za koš ne za nahrbtnik, ja, vse je trpelo zaradi slabega vremena. Čudne predstave, sončno mesto, kjer imajo gaje in gozdove, pa tamkaj pogosto lovijo divjad zverjad; imajo ladje in troveslače, ki plovejo po morju brez vesel, s pomočjo nekakšne čudne naprave, imajo pa tudi takšne, ki se poganjajo s pomočjo vetrov in vesel; sijajno poznajo zvezde, morske plime in oseke; menijo, da je treba predvsem skrbeti za življenje skupnosti, potem šele za posameznika; zadelj tega so ob pozidavi mesta postavili štiri jasna znamenja na štiri strani sveta; raziskujejo, kakšen je položaj posameznih zvezd ob spočetju in vpliv tega položaja na moč in dolgost življenja, kot je že bilo povedano, kajti pravijo, da je bog odredil vzroke stvari, ki jim mora modrijan služiti, ne sme pa jih izrabiti v zle namene. — Nenavadno kajpak, kdo pa kaj lovi, kdo pa kaj ima, kdo pa kaj meni in postavlja in raziskuje, in kaj pravi, da komu služi, če je breznozec brezbožnik pogasil žejo, medtem ko je sonce v štirih črtah obrisalo zarotitveno znamenje, podpise, tihe pokalice. To se pravi, bil je pijan od višinskega sonca, brezno je hotel k vojakom, ja, bi šel brezno ven k volkodlakom, žal, tešil se je s sončarico, odtod torej blodnje, ja, tako da je vsaj vedel, pri čem je. Pri miru, pri takem vremenu, pri taki bedi, pri takih razmerah, ja, stvar mu je bila pri duši, ja, pri štirici se mu je ustavilo. In soncece je tolažilo, zemljišče je bilo potolaženo. K sreči.

In to vam je bil as!

No, breznožac hlastavček bi daroval skrnobo Minotavra na darišču, da bi zvedel za pravi pomen oraklja, akoravno se je tudi na hitro domislil, češ da je Minotaver,

ta debelogledi debelovratnež in Zavrtnik, verjetno enorog samorog, in blagroval je dober glas, ki veje vsakokrat drugam, in sproti se breznog ni dal tepsti kar tako, ja, ampak so ga že kdaj nabunkali, sinka debelinka, so ga zunanjiki debelokožci, da se ne da povedati! Zunaj so bili nesmrtni, notri pa jih je bilo komaj za senco. Ko bi bil sladki ukročeneč, takle brez- nogec, vsaj enonog! Enooko one? Ko bi lahko pehal živino Minotavra in ga priklenil k jaslim kot se spodobi, v spomin in čast zunanjim tekmečem! Mrlič je duša revica, ne res, mrtvak ni niti enodnevnica. Zunaj pa so se zaporedoma postavili eden ob drugem in drug za drugim, čeprav so, debelokljunci čistuni, bolj dvoumno izvohali, morda že drevi, s kakšnim gonilnim drogom beži breznogček ihtavček čez podtalni drn in strn, tja na notranjo stran, ja, so že oddelili drobovino od kože, so ocedili odcedke, prebrali drobnozrnate koščice iz mesa, so pijuckali muzgavično kri, seveda, od zunaj so gledali baje noter in si noter, če jih je bila ena sama prozorna lupina, niso upali, ja, nič niso zavohali, kam veje veter njihovih zmagovitih bitk, v katero uničenje. Uničen je, nedolžna žrtev Veselonc, seve bil pripravljen na vse, držal se je škrapastega podtalja, ja, in duh po potu in mrtvaški duh, ki je dišal po tolšči, ga je nepredvidoma in večkrat zaporedoma scela zagrnul, da je moral dihati na dulec, zakaj na zunanjike klavce pa ni bil pripravljen, bil je že skoraj čisto uničen. Je? Ja, kar hromi hromi brlogat Veselonc, grebi po sebi, kroti se, nikar ne trohni, uroti jih, duhovine gospodo! Ja, pomoz! Kdo? Kdorkoli, nihče, nemara kakšen nič. In nič več, nič preveč, če ga je, tresočega pa zanikujočega, oskrunil ustvarjalni duh kakor v belokromasti dvorani za mrličke, nekdanje bolničke, za bolničke, bodoče mrličke, zmeraj na drugi strani ko v

plesni dvorani, kjer so škodljivci batinali dvomljivce, ja, dvonožci in členonožci proti pobcu breznog- cul Seveda, lastno ropotuljanje ga je opogumilo, četudi je zunaj oroženelo, ja ročno, močno sodobno, celo prenosno in pomožno orožje, čeprav je izzivalo puste- že kruteže k boju in dvoboju, ja, požrešneži samo- goltneži so se klali pač zgledni, drug z drugim vse bolj enakovredni, ne res, psoglavci klavci so se skalili sčista, vsi enodušni, a brez duše, ja, vsi so pogoltno goltali v časovnih enotah, ja, razumski čistuni v vojaških, volkodlaških enotah, brezhibni brezbrizneži, klavci brezglavci, vsi do zadnjega brezkrvni in brezsrčni, ja, brezvestni brezdelneži, ja, goniči biriči, ko britve ostri, so pirovali, takrat so se izročili in spet polnili orožje, ja, oskrbovali so se s prvim orožjem, renčali so K orožju!, ja, mrcine mrhovinarji, ja, nogosek krvnik, kolji in koplji rov, kleči in kreši, kar teci čez sneden svet, pes jan teleban! Brkljarija čudnal, brezvestnost, ki se ni nikdar brzdala, a je po svoje bodrila bobnarje, babjeverce, bičarje, begune, bedrnate bezljavce, bukovske burovže, bajtarjem pa rezala glave, ja, takšno brezčutje je treslo puhlice, mrtve črke zakona. Tako se je ustavljal svet in stvari so se začele hitro sukati. Ampak burklastemu breznogcu ljubezen ni dala spati, dasi je Erinija gumpa nenehno bedela ob njem, in če je prijemal spanec, se je sprevrigel le v bedljivo spanje, ne res, in dasiravno burkež budalo ni trohice verjel vražam, še za noht ne, se je bede spakoval, je sanjal o grohastih kamninah, če se mu je sanjalo, če se mu je sploh sanjalo o gonjačih, o gadji zalegi, o goltancih izbrancih, ki so pobirali dedne zasnove v glagolskih rokopisih in pisunili v glagolici o tujem, zunanjem grezu, ja, ko bi le imel tudi begavček Veselonc gož in cepec, da bi jih odgnal iz sanj, da bi se imel gorkeje, tako pa je, kakšen gabež, blodil z

invalidsko cizo po škrapastem svetu, tako nadlo- žen in brezbožen, ja, najrajši bi se streznil, od tega ga je bubala glavica, ja, stakljivček nagajivček, naglo- ma pa jezdoma bi jih nagnal nazaj v čretno blato, v močvirje čez jez, doma bi se tedaj znašel, daspirav brezdomovinsko, ja, iz sanj bi izrinil mogotce vrvohodce, mogočneže poskočneže, četudi brez pooblastilne listine, ja, koncaj, breznogi strojček zasvojenček, nič ne glej tako debelo in belo! Ali pa nori, nori norček, kar naj te nori norija, če te je sama norčija! Ravno no- rostno. Kajpa je že odpustil, da so izžvekali bevs-kave molitvenike, čeravno so pri tem tudi močili posteljo in je kri močila zemljo, in je zemljo močil ogenj neki, in če je že tako, je spet rajši obsedeno čičkal na invalidskem huntu in obesil zadevo bržda obešenjakom obešencem za vrat, onim duhovom duhovinom, ki so mu bili odrezali nožiče, kaj nožiče, noge! Odtlej je potoval po blodnjaku zverinjaku razočaran in dasitudi se, mu je nekako zdelo, da ne bo podtalja poslej obhodil nikoli, da je preprosto in za vse čase pohabljen, se mu je napletlo in je kdaj pa kdaj obhajal praznik obešenih nog. Bajе se je enačil z vsenožci, akotudi ni nikdar skoračal, ja, še enkrat in za vselej si je želel sceliti rano, plešast trup. No, pasti ni sramotno, ampak obležati, iz besed se je scimila pravda, zatem pretep, vsem na ogled. Ja, zoblji in žvrgoli, zlêti pevec, golič Ikar, tudi ti! Hoti, hotnica Erinija, samo verjêmi in se vesêli! drugače pa péri, dôji, če je kje kak dojenček, pleti! Pastir Vladimir, govori! Zarodek Jon, zvoni in moli! Vol Minotaver, bodi z rogovi! Ja, kdor ne more, pa zato umeje. Le kaj manjka preživilemu računalniku Veseloncu razen nog in gole pameti, resda, če še tako sedi, ne bo vstal, zato pa naj kar čepi, čeprav se nič ne zgodi in se vseskoz dogaja, ja, kaj manjka bežnemu ubežniku, ki ga

ne vodita ne usodni jutri ne včerajšnji cilj, ampak izčrpano razosebljanje, krhka družba prahu, da ga zatem poniža do tal in še globlje in za dolgo, za moč in čast. Še tedaj, če bi mu zalili ušesa z živim srebrom ali z vrelim svincem, bi prav on varoval tujo slavo, in če bi ga oslepili, bi spet spregledal, zakaj obred je posvečen žrtvi, ki ne bo nikdar doumela, kako se sesuje prihuljen srd. Še teže pa je, kadar kdo dočaka škodoželjne žrtvenike s smehom in senčnim uspehom, medtem ko so vsepovsod nagrmađeni hrami, da že segajo drug čez drugega in v grmade, koder buhne ogenj in zajame kakšnega breznogca od spodaj navzgor in scela, ja, gori, ogenj! Celó sence so se vnele, ko je sonce prečrtalo in obrisalo znamenja, ja, žareče sence celó! Z invalidskih vozičkov, namreč iz naramnih košev, so lezli in padali in oberoč plezali po nezdravem podtalju, pod kužnim podnebjem samo še neznatnejši spremljevalci. Nezdržno se je iskriło, sončne oble so potovale skoz podtalno obnebjje, vse se je spreobrnilo, enkrat v obločno jeklo, drugič v obločno svetlo steklo. Steklo je nakljub nevozni poti, ja, steklo je po nevozni poti. Ja, nespravljlivec Veselonc, na hrbtu, v košari suhljad nesoč, noseč drva iz blaženih gajev, trske za grmade! Iz kakšnih gajev, iz katerih paradižev, zdavnaj drugje.

Do tal.

O, kakšne nezgode, višje usmerjeni cilji! Vsaj teci, a bo tekel, ja, ko bi bil tekel proč! Ali bo nastopil med globinskim igranjem lutk! Ja, ljubezensko pisemce, sveta pisma, slabost in radost, ves blodnjak globoč- njak je bil v ognju, ne res. Ni bilo plamenečih zubljev. In lajšala in Leta in lažnivost. Jajčece Jon nikoli noče. Pticek Ikar mora. Kaj so čisto ponoreli? Ljubeznivi tesnobnež Veselonc bi rašil v Erinijin ogenj, v rano ob obledju, grebel bi v njen ogenj, v njen oblajstov pepel. In živina

Minotaver je bulil, ker ni nič prodal, objedal je podrast, mrtve naraščajnike, njihove prve nasmeha. Kolečki so žvrkljali. Šalo na stran, zvezdni pastir Vladimir z neomajnim nebom pod nogami! Ampak Šviglja Erinija je bila vsa zaripla v obraz in je rekla, Kaj pa imajo otroke in visoke glave povrh, da jih ne znajo preživljat, na toplem ob kotlu jih imet, ja, dobro, da je včeraj pospravila. Služabnica telesa se je gibala v svojih krogih in v bokih in je potem rekla, da gre v blaznico, če bo šla, in kaj da bi dala na tla, jestvine, bi dala jest? Kdo vzdržuje prostore, če ne čas, ne res, je že vroče. Breji fantek Veselonc, kaj mu je, kaj pa! Bo povrgel, ko se najé? Ja, tako so celo zunaj svetohlinci védomci obudili nade, ampak sprem- ljejavci breznogčevci so v koleševki preboleli izgubo, globoko ponižanje, poraz. Ampak zunaj grej o babe pit v beznico, ja, kuzle z našitki pri ritki, malce spodaj pa z lončki za majhen denar, z živahnimi, sluzastimi, kosmatimi piskrčki za nogoseke piskroveze, ki plačujejo od zadaj, nabijajo od zadaj. In sploh je bila klepetulja čvekulja Erinija nekoč tudi sama prešuštna volkulja, pijano se je režala, če je takole gobezdala, češ ko bi kje srčke dobila, ko bi dobila pljučka za dihat in papcat, ko bi si lahko vsaj priskrbela bikova jajca, ja, njej se je kar naprej mudilo. Ni kaj, da bi kdo metal premog v klet. Dosti je. Nafta. Premogec, dva pre- mogca, premogovnik, kar precej. Navsezadnje je mazačka nastavljačka vsem zagovorila gliste, da jih niso črvi žrli niti po smrti, ampak res, ona je zmerom prva začela, kaj pa je odšla z onem breznogcem v blodnjak zverinjak! Ampak so šle zunaj pesjanke ko lisičke v skrite kotičke, da jih tam nobeden ne vidi, so pametne in spolnožametne, so zvite in skrite, ja, tajno so izročale v začasni najem bajna rodila obtočila, da se je vnelo in je žgečkalo, no, saj one niso bile nič krive, nič ni zastonj in

štrbunčkaste vaje je treba plačat vnaprej!, ja, plačat, plačat!, ja res, gospodje ugodja, tisti semežni bab jeki nogoseki, zvodniki krvniki so počenjali ljubezen duhovito, duhovno, zveličavno orožarsko! In če je bila tokrat Šviglja Erinija še zmerom spolna, kolikor bolna, ni imela nič, ja, zdaj pa še za kurjavo ni, pa vse skupaj še tako drago ni. Ja, ean- dra maščevavka je imela rudnik do maternice, jalovo najdišče, in naj ima, saj je revica! Ožgani trebuh ali nora mati, kajpa, ljubezeske skrivnosti. Ampak brez- nogček polizanec ni dojel njenega odrskega čarovništva, odrske izreke, na invalidskem vozičku se je pripeljal ko na vrtljivem odru že prej, ja, tudi putka lutka je bila šla tja k odcednemu svetu, še prej se je bila podvizala, globlje po črne koščke, dobro dobro, dobro gori, se je vsulo in je suho vse, so imeli še na zalogi, je razpadalo v razpolovnem času, vse je šlo na- spol, jedra so razpadala, nič se ni izgubilo, le moč je rasla s svetlobo, ja, razpadalo pa je celo še samo od sebe, jedra so izsevala svojo zanesljivo korist, večjo od nič, ja, vse po določnem redu, po razpadni vrsti, ja, gmota se je razcepila v nevidno žarčenje, iz najneznat- nejših delcev do najmogočnejše moči. Pa nič ni treba dati, ne jest ne ptičje mleko pit, ja, odhod čez rob in glob. Nič odhod, ker je notri ko v praznem prostoru in breztežno, od zunaj pa teža, ki je vlekla navzdol, k tlom, ja, zunaj so čudni duhovini že pozabili, da brez- nogčevi spremljevalci s strojnim bitjecem vred padajo skoz krivuljast prostor, da pač prosto padajo brez začetka in konca. In v podtalnem breznoščevju ni nihče čutil, da pada, podtalje je bilo pač brez teže. Že gre, ja, saj bo šla gospodinja Erinija v globoko ru- pačo iskat, ja, je plačal stanovanje, ja kaj pa čaka? Da ni že porabil? Da le plača, denarce obrača! Navadno pa je prav neimenljiva Erinija naročala hladni

narezek, ja, poslovno in hladno je krenila k zunanjikom krvnikom, tolikanj si je dovolila, namerila se je ven, to že, ampak zunaj bi koj namerili vanjo, na sredo čela ali milostno v tilnik. Ampak v zmotnem kolobarju se je čutila varno pred njimi, torej sploh ni zginjala, razdraženo je segala naravnost čez ubožca brez-nogca, ja, kakšne muhe si je dovolila. Kaj bi lahko sprevidela, kam bi se napotila, boljša polovica, pač ni imela možnosti, zato ni odpuščala. In ko bi bila ne-čimrnica Erinija vsaj on, bi šla v hram ona, na goro bi šla po kolenih, bi bila ona na odmiku, onana, onana, onanija, onana, uspavanka!, in, bolje rečeno, bi imela vsega dosti, samec. No, omarica za svete starine bi ji ostala, spojila bi se s svojo plodilno strastjo, mož, ona. Hodila bi na plese, vedno navzven, spodaj bi se česala na srhlo, v koš za odpadke bi vrgla svoje dojke, Sklepala bi kupčije, pritrgala bi si od ust za obiske, za tiste nepovabljene, in zelo domača bi bila v poklicnih brlogih, v modrih hišah z modrimi navojnicami, v cvetnih ladjah, v posebnih sobicah, v polmračnih vlačugarških prenočiščih, v okuženih slaščičarnah, v mesenih gledališčih in sploh bi se motala po skrivnih, boljših razstaviščih in na vse takih nagovarjalnih shajališčih, bi šla k uličarkam, on, čeprav bi se srečevala s plešastimi pevkami, z enonogimi plesalkami, s prikritimi sobaricami ko začetnik, ja, še rajši pa bi on lezla na vse, kar je živega, še na natararice in na služkinje s predpizdniki, kar vse bi porivala, on, potlej bi imela javni ognjemet, odločala bi, bila bi glava družine, bila bi najboljši ponudnik, povprečno pravi gospod, več ali manj bi se vrtela po svetu prebrisano pa telovadno, nič samomorilskih misli, ne bi več mislila samo z jajčniki, skratka, kadar bi se potrudila, bi ji zrasla prava javna vrednost, mišice in pamet, bi ji lahkoživke prirasle k srcu

ko pijavke, ja, bi se brila, ne, pustila bi rasti brado, tepla bi se, šla bi nemara služiti vojaški rok, tam bi korakala, potlej na nož, v žepu bi zmerom nosila denarce in v mošnji bi visela njena moda, ki dajejo nenadno moč, ah razsipnost pa taka, življenje bi jedla z veliko žlico, on, ja, bi brala zatem pustolovske zgodbe in o zločinskih dogodbi- cah, on bi vzdrževala nato ženo in otroke, prišla bi v leta, on, bila bi veder starec, pila bi, čmrkala bi, sanjarija bi o starih bojnih časih, in poleg tega bi bila še stroga, ja, kadila bi cigare, vlekla vevček, ali pa bi on že zmlada postala skladatelj, čudežni računar, sploh znanstvenik, ja, on pa bi bila najvišji čin, bi bila moški spol-božji spol, nikoli ne bi rodila, ja, bi bila vitez in bi uporabila domostroj, ja, bila bi dostojanstvenik s stalno priležnico, on bi nosila hlače, pa ne bi bila več trpkejša ko smrt in ne le odsvit jarma, prav tako ne bi več zvajala ko strupen sladkor in hitro rastoči plevel, ja, on bi zapovedala, kako se tej reči streže, zafrkavala bi se, on, čisto nič ne bi imela čišče, on, ne bi živela zaman tjavdan, predmet med predmeti, ja, on bi tudi kvantala kdaj pa kdaj, imela bi besedo pri celi stvari, nikdar on ne bi zavidala pobcem skobcem repa, nikakor ne bi ko kakšna živčna deklina zavidala fantičem kapice pa klina, čvrstege držaja, ja, v mladosti bi že on, četudi na silo, našla prava gnezdeca zase in jih naselila s svojim tičkom, on bi bil vsekakor močna, krožeč s puščico, on bi tedaj delila nauke, nekajkrat bi bila on oče, sin, vnuk in dedek, on bi tudi s pestmi, bi zgrabila, ion kakor more, on bi znala počakati na prvo priložnost, uspeti, kajpa, tako tako, lahko pa tudi drugače, ja, jaja, ona bi se vrnil, ne bi jokal, bi kdaj poživinil, ona bi bila kvartopirec, kockar, brivec, bi bila vlakovodja in strojevodja in pismonoša, ja, on bi gojila ptičice v kletkah, ona bi bila učenjak, bi postala

veljak, in kakšen glas bi imela on, se pravi, bi pela bas v pevskem zboru in ko skopljenec na dvoru, bi poveljevala na bojnih ladjah ko volkodlak, on, še na stara leta bi on imela svoje zgodbice, ja, bi on sekala drva, nosila premog, takle on, nikoli on ne bi šivala, prala, kuhala, on bi bila lovec, ne bi dala noge narazen pa na ramena, on, on bi šla s hotnicami, kaj kako, on bi bila seveda še zagrenjeni starček palček s palico, on bi umrla in njega bi jo pokopali z vsemi častmi, če bi bila on, ko bi sicer postala on, resda, ona bi že znal razumno živeti, hrabro umreti, ko bi bila on, ja, on bi že znala biti srečen, ko bi bila on, ne res. In prav takšne predstave so umrle, enkrat na mrliškem, drugič spet na igravskem odru, zdaj so se izmuznile v možačo Erinijo kot nekaj dokončega in zdaj spet kakor sramota. Tička je za tička. Prevečkrat jo je obšlo jalovo poželenje, zavidala je onemu breznogčku celo poklicno pohabo, saj ni nikoli rodila ne dojila, saj saj, vedno je imela pripombe. Pa je izjecljal spodsekanec Vesselonc nekakšen Daj, daj. In ji je še kaj namignil, ja, namiguša lovača se ni spremenila v nogometša ne v košarkarja, ja, še celo invalidski koleselj bi bil prej tekmovavec in dolgoprogaš. Kolikič? Brezciljno. Vroče, toplo, mlačno, mrzlo, nič nič. Blizu vroče, daleč mrzlo. Bolje drži ga, kakor lovi ga. Glej, pa oslepiš. Breznogčev jaz bodi in živi, breznočev ti pa se uničuj in umiraj! Kajti ...

Čak no!

A res?

Kaj ti!

Jaz nisem ti, so si šepetali v škrapastem podsve- tu. To si ti, kaj sem pa jaz? Jaz nisem ti, si je dopovedovala sebevidna Erinija ko vdova. Ena lastovka še namreč ne prinese pomladi, ne, ampak koliko lastovk. Krilati Ikar ni obletal praznega gnezda, ni vzel s seboj jajčece Jona. To

si ti, kaj sem pa jaz? Šuš- mar Minotaver je moral biti zadovoljen sam s seboj. Tudi pastir Vladimir, ki ga je zapuščalo telo, da se je približal sončnemu mrku, se je premikal po obhodnem tiru. To si ti, kaj sem pa jaz? Bojda ni nihče vedel, ni razumela niti ona. Kako je že vzvalovalo in se zalupinilo, že kdaj, v kateri notranji krožni lupini. In je to breznogec vrtavka še premleval! Brez- nogec vrtavka, breznogec vrtavka, naprej in nazaj! Kaj pa je že pomenilo več ko nič, otročje, ne res. Ostudno pogubno! Ena past je več vredna ko nič pasti. In kdaj so mogli pasti tako nizko. Gnusni živelj, ja. In ena poroka je več vredna ko nič oporoka. Ogabno! En sam stroj še ni noben stroj! Grustlji- vo, s tem je vse povedano. Ja, živelo se je takrat ... Življenje ni priznalo ponovne izvršitve, ne obsodbe ne usmrtitve. Kdo je že tako rekel. Le ker je bil skaza Veselonc kriv po nedolžnem, ker je celo sam upal, da je po krivem nedolžen, ja, kje pa bi spoznal vse razloge, ki so ga opravičevali. Ko ena proti nič. Nekaj že, nekaj, ampak še vse premalo. Kolikič. Po- vsodnjiki se pač povsod dobro počutijo, vsakič, kjerkoli, tako torej, samo da se olupijo, ja, zunaj pa lahko pri tem še ogorčijo vnemači hujskače, zgoraj zalajajo zgolj splošno volilno pravico, dajejo zunanjščini pravi značaj, sploh dajejo, kar jemljejo, se eno- dušno zedinijo. Grdo. In res, marsikak frkavec brez- nogec je napravil nepozabne reči, ne da bi se prepoznal. Neokusno. Niti eden ni ušel doslej, niti en sam lahkih nog naokrog? Posamič se je lahko vsakdo vračal zmagovavec ali poraženec, zakaj marsikateri pohabi j enček je že nosil slezenasto obleko, enakomerno in breznogo je korakal proti eni sami tarči, ki je bil sam, ne ti ne on. To si ti, kaj sem pa jaz? To je vseeno, če je še tako razpleteno, saj sta bila bičkar Jon in zvezdnatonebeški pastir Vladimir kakor eno, ker sta bila

pač razuzdanka Erinija in izdajavec Minota- ver vsak zase, ker je bil tiček Ikar zdolgočasno eno- dušen, ja, vsak bi imel počitnice. In vlačuga Erinija je bila boljša, ona že ni bila navadna, ji niso rekli marketenderica, ja, ona je žvenkljala ko zlata kraljica, bila je scandrana cesarica, ja, ona je bila denar, pa čeprav je bila uboga lutka, je bila vladarica, ja, navadna luknja v novčiču, navadna deklina, navdana s prav božanskim navdihom, oh, okrog nje se svet vrti. Res pa je še, da je bilo gladko življenje enostavno in da je ravno takšno življenje teklo enolično. Kaj noben ne ve tega? Česa neki. Niti enorogi niti enorokci? In proti nič, po kateri enosmerni, slepi ulici? Ena proti nič, nič proti ena, to si ti, kaj sem pa jaz! Ampak breznogček našeškanec je imel nekoč zunaj oči neenake barve, potem pa so mu jih izkavsa- li. Nič nič, ničevost je manj ko ničla in v takšnih trenutkih je vsak breznogec ničla. Pičla prehrana. Še zdravila so bila brez učinka, kakor ukresan ogenj kresnic, ki se ujezi nad napuščem. Ja, nemara ni prav, če je kdo prava ničla, ker še nikjer ni bil, ker nikamor ne gre, ja, takle jaz, oni zunanji jaz, in vendar ničesar več ne more imeti kakor svoj nič, če ga razveljavijo, če ga zavržejo v enosmerni zavoj, v blodnjak zverinjak, enkrat v mir in spet v nepokoj, tja v zmotni kolobar, ja, če ga razveljavijo, ga vržejo s tira. In če že breznogec Veselonc ne more dalje kakor prav do svojega ničesa, ga ne sme pravzaprav nihče razveljaviti ali mu očitati, da je ničev, saj pelje naprej in se vrača. In prav tako ne more nihče zaukazati, da je pohaba in še taka ogaba Veselonc brezpredmeten, ne sme zarentačiti, da ni za nobeno rabo, ja, za nič na svetu naj ne zabevska kaj takšnega! Ali je kaj lepšega od prve bele strani, kakor da se ni nič zgodilo? Za nič na svetu se ne da reči tega, grozno. Ampak lahkovernež breznočač se je počutil skoraj zastonj,

zastonj je čakal na prizidek, na preblisk v oblačni bliskavici, na aluminijaste vzgojne zavode, ki se belijo, postopno izginjajo brez lastne oblike, ja, še enkrat razkroj snovi, zmeda v razlogih za in proti, pa ne preveč vprašujoče, ne žival ne nedolžna duša, ne res, saj so zunaj imeli vero, duhovi so verjeli v orožarsko malokrvnost, ni pa res, da bi jim blodni Veselonc odpel nasprotno predsmrtnico, ja, vnaprej je šlo nazaj, zakaj treba je iti. In kakšno hvaležnost je čutil, ko ga je švigašvagasta Šviglja Erinija poganjala in se vsesala vanj v razkoraku, strgala, ja, kadar se je objestno šalila in ponujala napet trebušni lok, svetovni svod, pahlačasto režo, ja, pa brez pajčolana čez obličje, brez mrliških prtov za nerojene. Nič ne stri, ko tisto, tisto ogleno, že zdavno zoglenelo vlaganje umetnih kolkov vendar ni kar tako. V nikogaršnjih hiškah, v nikakršnih napetoličnih mrliških vežicah. Zakaj tisto prav nič ne de. Samo če bi ga pogledali in od zunaj povohali, češ kdo jim kaj očita, in ne da bi kdo kaj zarenčal čezenj, bi se že razvili v strelsko črto, bi si delili red za hrabrost pa zasluge, za redni obrok pri klanju seveda, ja kaj, pa jih popolnoma nič ne briga, kaj je norost v zmotnem kolobarju, tam spodaj v notrini, pa naj so v hipu kvišku, ja, naj se pobero, naj poberejo preste oprsnikov, naj se preštejejo, ja, naj kosijo počezno-vzdolžno, naj pošljejo pomoč v stalno pobočnico, ja, in naj se še tako skrivajo za oklepnimi ali smernimi ploščami, kakor da se ni nič zgodilo, morajo podati službeno poročilo, morajo poročati po dnevni zapovedi, vse na ukaz, po naprej pripravljenih zakonih, ja, v volkodlačjem zmenku, na pesjanskih sestankih. Ja, kakor da se ni nič zgodilo, čisto nič, ja, lahko bi prenehali streljanje, če so streljali v kritje, v odbojni val, če so streljali s presledki čez prvi val in preko zgodovine. Zunaj

je tlel pepel, v notrini je težila odkritosrčna krivda, na robovih nebesnih strani so blis- nile kvišku višine, v okroglastem prostoru podtalja so zevale črne luknje, globine brezkončja, kjer razpuhti- jo tvarine v nič. Torej se je breznogček glumač znašel v razvojnem ovinku, v razdalji do sveta, pa celo brez globinske duševne razlage zakaj in čemu, ja, bil je v razvojnih stopnjah, enkrat sem, enkrat tja, nič se ni žrl zaradi nagnusnih opazk, le ždel je na invalidskem vozičku, on, tujec pritepenec. To si ti, kaj sem pa jaz? Polnoletnost se je sušila v neomejni večini, nedvomno so se nagrbančili tudi nesposobni podtalniki vernjani, breznogčevci sopotniki, nemara takrat, ko so zrasla čez blodnjak zverinjak mavrična rebra svoda. Kakšnega svoda neki, še tkivo je odmrlo. Stud pa tak! Je tedaj pljučnokrili tiček Ikar potegnil svet iz blata, breznogca Veselonca pa iz dobre družine, kjer so si trgali z oplečja breme in so se prenašali samo v spremljavi kislih paznikov, ja kaj je ptičjeoki Ikar res spravil vsakogar posebej v blodnjak zverinjak, je nesel sopotnike na odsotnih krilih? Je mar malček Veselonc uničil podtalje, razveljavil vsakršno norišnico? To si ti, kaj pa je jaz? Niti ne iz makovišča, ne da bi se opil z opijem. Ja, zunaj so lajali makaronščino, pa se sploh niso mak- nili iz zunanjščine in lupinaste in z baklami osvetljene more, ja, klavrni kremplji rablji, valpti v tropu! ja, biriči, dacarji v čeladah, kopuni ko- štruni v kapah, lopovi oprode v klobukih, orjaki pajdaši v kučmah, ja, pesjalnarji tolovaji v jurišu in med jarki, v šotorih, v taboru in taborišču, vsi nadvse čekanasti v čizmah, ja, žeparji brez žepov!, mlatiči hudobe, selivci krotivci, vsevedeži volkodlakil!, cepidlake klativitezi, duhovini čudini!; malodane kmet v hlevu in knez v izbi, eden za mezdo, drugi za meč, zakaj nihče med njimi ni imel ne bisage ne popotne torbe, kvečjemu so jim

bili ukazi pa zapovedi edini smisel, srbelo jih je vseskozi v tace, ja, so pač imeli gorjače in so vohali roparsko; takrat ko so umrli nogoseki krvniki še pisali življenjepise, podatke, so bili tudi drugi klavci psoglavci kakor umrli, in rotili so ničevost, če so sploh kaj uklinjali, pa nikdar ukleli, ja, po nemarnem bi celo prodajali duše, ko bi jih imeli, kajpa bi bili za zmerom menihi ob mitnicah, ki nosijo v jerbasu odpustke in merijo pamet na vatle in ubogajo in se udinjajo z orožjem, obgrizejo potemtakem preste, priželjc, ohrovt, kutine in vsak nagelj, ja, pa niso nikoli tvegali ne garali, kvečjemu so kleli črno rumeno lisasti, ja tako pegasti in splošno veljavni so semtertja ubijali voljo, ničevost pa taka! In kdo je koga potegnil iz glinatega glena v ničnost, med žive glenotrosovke! To si ti, kaj sem pa jaz! Kaj ni res, da je posiliživ breznog- ček tekmoval vse življenje sam s seboj ko po poli brat, bodisi da je bil razdvojen ali podvojen, čimdlje se je vozil okoli in okoli, pa tako živčno oslabeled pa skoraj snežno bel! Čimveč sveta je najbrž vdihaval, ja, ali pa je ravnal drugače, ne da bi vedel, kako bi sploh ravnal prav, kako bi izvedel za pravi, končni izid. Zakaj za izgon je nemara vedel, kadar se je scela, a drugače pronicljiv, obračal vase, češ saj ni kdove kako pohabljen, kdo ve, kako pa je bil pohabljen v resnici. Zares, naj reče, kako se je zgodilo, lahko bi izjecljal, da se je nekoč pač pripetilo, ja, zakaj pa ne pove, kako je bilo? Tako brezного pa ne pojde, ne! Pa bi zelo rad priznal krivdo, ne res, se je branil biti. Čim več pesjanov telebanov zunaj, tem bolje zanje, ki so dvigali svoje zastave na T železu na H drogovih, bevskali hvalnice svoji telesno vzgojni očetnjavi, tuji in smrtno nevarni zgodovini, ja, zavoljo smrtno nevarne in tuje domovine so lajali zunaj kratko in malo vsi tuji in smrtno nevarni čigar koli zgodovini, ja, ampak tulili so na pamet, ja, onile

bevskachi priganjaci. Ampak svojeglavec negovanec Veselonc je vecidel izzrebal prvi dobitak, z nikomer ne menja, kaj pa mu mar!

Ze ze.

Kar je, je.

Nic se ni vse.

Tule, v zmotnem kolobarju, mozganske tuljave, tamle, med pozunanjenci klavci psoglavci, daljave! Tu eno, tam vsakrsno. Se cesplja Erinija se ni nikoli mascevala, ni jokala, je bolj zalezovala, saj ni bila ne vdova ne devica; prisla lepote rajske je devica, bi vdova ne bila zen marsiktera! Zlata cipa ni niko- le sedela breznogcu Veseloncu na kolenih, zlatoligna pa micna je vseprej kakor valila na jajcih, takсна putka tutka, zakaj jajca v mošnji so bila vsepovsod več vredna in pravzaprav užitnejša ko zlati cekini, ja, bržkone so rumeneli rumenjaki, čeprav se je pedenj pedu Veseloncu tačas vecidel bledlo, večji del sanj je pač tolklo v prisluhnih, pobliskovalo v prividih, ja, slej ko prej so se sanje zavile v krep papir, da je čedalje hladneje izstopal ultramarin, ja, zmeraj se je zgodilo potem, ne prej, in če je nevarno, ne ven, potem nikakor ne razum, nikar med klavce psoglavce. Kaj pa je pravzaprav? Dosti je, pa premalo. Kakorkoli iz cesarkoli, ne res. Ampak grozna moj- škra Erinija je ljubila vsa zlata, vsekakor je ljubila zlate palice, zlate ude. Zlata je bila vredna. Zlata! In celo jajcece Jon si je bil vecinoma pdoben kakor jajce jajcu, mogoče je Jon jonski sploh živel v maternici, v prvi zlati dobi zvestosti, ko še ni nihče zmagoval, ko še ni bilo ne kazni ne bojazni pred zakoni, ja, ga je zalilo ko v ribjem trebuhu, pa je bil svet med škrgami in repom ko mali prerok tudi on, zarodek Jon, v Joniji kje. Jajcece Jon je bil kakor ikra, ki se ne zdrsti nikoli, nikjer. Ali pa se zdrsti v kakšnem

jonskem zalivu, če predre trebušno votlino še pred zunanjo tujino, če ga preseneti življenje in ga prepusti poslednjim samotam, seveda ne prej ne zdaj, marveč vselej pravkar, iz trenutka v trenutek nično, dokler ga hipoma ne izlije čez vseži- vo, a smrtno slepoto, bolj za ceno biti, kakor da bi ga ujelo zastonj. In kljub krvi, hladnokrvnosti na- kljub. Brez vprašanj za svetlega Jona, ki bežijo pred njim v blodnjaku zverinjaku še sence. Vsakič se je Jonov glas, kolikor je bilo slišati glas, spremenil v dihanje, zakaj stara in mlada govorica, govorica teme in leščerbe, prav skupni jezik zmerom znova in navzkriž zamenja vlogo, konča pa se z vdihom, kar je čisto naravno, dasiprav ostaja posvečena skrivnost. Ampak kako je bilo tedaj pravzaprav ime brezno'gcu Veselonc: Ikar, Erinija, Vladimir, Jon, Invalidski voziček? Eno je bilo gotovo, pač dejstvo, da brezno'gec Veselonc ne bi mogel nositi nalepke »Minotaver«. Minotaver že ne. Pohabijenček Veselonc je imel vendar z vsemi spremljeavci še nekaj vkup. In če so zavoji v zmotnem kolobarju vodili naravnost in nikamor, vsekakor pa globlje, se tudi nobene stopnice niso niti spuščale niti dvigale, in zato ne bi bilo ravno prav, če bi kdo trdil, da je svet oglato stopničast, ne pa okrogel, če bi skratka prepričeval, da kam peljejo, v smer ali protismer, proti tarči, proti sebi. Invalidski koleselj je lahko tekel, brezno'gec Veselonc pa ni mogel pobrati pete. Obrazi so bili rdeči, kaj neki pomeni to? Menda molk. Ne da bi služil, niti v igri. Kakor madeži in zunanji soldi za volkodlake Soldate. Ne da bi. Kakor. Brez livarske ali čebelarske žlice, zunaj z žleznicami strupnicami, notri z železo- vino prsnih žlez, skratka, zgoraj žled, spodaj led.

Le led.

Eno one!

Dečji domovi, kakšen led neki, kakšno hladilo v hladilniku, kje pa! Po pravici povedano, nič ni bilo gotovo, še to ne, kam vodijo zavoji, če res kam vodijo, vsaj to je postalo jasno, ja, šele stanovitno poosebljenje je moglo prepričati tamavca tehtalca, da je v takšnih trenutkih, bolj ko kdajkoli, sicer pa s pravšnjo mero teže, da je v takšnih blodnih časih tedaj zasmehoval samega sebe, zgrbljeno držo, in ne da bi pri tem postal pajdaš in pristaš starih predsodkov, je vendar bil vselej kriv kdo ve česa, ko da ga je naposled sama dobrota. Dobro dobro, bil je razosebljen. Bilo je zapisano, pa ni napisano, podobno kakor je bil začetek pred bitjem. Bo? Ja, hipoma bo, naj počaka samo za hipec, za dva trenutka, kmalu, čez čas, sčasoma, kar dolgo, celo večnost. Pa to pa ono pa vse pa nič, res, hočeš, moraš! In kako mu je bilo? O, težko in vse teže. In kam naj se obrne, če zdaj zdaj na vsem lepem ne more naprej? Naj se kar lepo vrne. So mar glinasti in cinasti vojaki volkodlaki nesrečni? Pa ja ne! Mrtev je, kdor je že za življenja mrtev, ja, zunaj je samo orožje krivo smrti, večno orožje, presodni klavci psoglavci so se pač odločili po prosti presoji za vojskovanje prek pretirjenih cest, onile orožniki roparji, oprode volkodlaki, ki so počivali na lovorikah, med brušenimi borilnimi šolami, v krajini pe- sjanov, kjer so se nenehljivo celo upepeljevali v upe- peljevalnicah, preprosta stvar, ja, nad prestranimi polji, kajpa so se nekako že pretiščali skozi, vsekakor so zunaj presuli puščavo v puščavo, pepel v pepel, in ko so s tace prestopili na tace, so si zmeraj prestopili nogo, si pretisnili prst pa krempelj, ja, drug drugemu so v odbočki prestregli pot, udarce pa pisma izza onkraj, zakaj vsak krvolok volkodlak bi še spal spanje pravičnega, vsak pesjan teleban bi se imel za opričnika in odličnika, vsak pesjan bleličnega spanja, je bilo vendar dovolj večnega

spanja; preplah! Tam. Tam zunaj. Zunaj kar naprej gori. Zunaj gori. Gori! Gorje! Orožje, orožje, orožje. Pomota, ne res, pomota. Ono — kazen, ne zakon! O! Ja, za lučaj daleč drug od drugega so se lučali s kamenjem, z ročnimi bombami, pa so še luckal-i, pijuokali, in so, mlask mlask, lokali iz mlake krvi, ja, vsak klavec psoglavcev hudo luži in žmika, zakaj kdor zamudi, prazno kostnico dobi, in rentać lajač pač ubija, umreti ne more, ne sme, sploh nič ne odnese v grob, zato pa niso ravno tako klali in kolinili, kot so se ljubili, ja, ljubili so že, če so se klali. Ja, kje med prestenki, tik blodnjaka glo- bočnjaka, tik blodnjaka zverinjaka, ki je segal spet nizdol v drugo rupačo vrtačo, ja, tam se je godilo vselej isto, tam je bil zmotni kolobar, breznogčevje, škrapasto podtalje, en sam blodnjak zverinjak brez oddušnih cevi. Brez »vhod — izhod«, ja, kje pa je kakšen vhod za službeno osebje vztrajno tajil brez- nogčevo navzoče bitjece, kje pa je potem bil izhod za brezposelno osebje, ne res, in če je tudi kje viselo kakšno stopnišče pred katerim koli poslopjem, to sploh ni moglo biti izmerjeno na oko, in kdo ve, če je sploh stala nebotična stavba na izobljenih nogah, se morda ni sesulo v prizemni blodnjak, ja, je tonilo v podtalje, ne da bi kdajkoli poslej izniknilo. Breznog- čka prestrašenca je prešinila groza, da je bruhal presnovljeno presnino kakor čebelica, ja, slovesen Ve- selonc se je veselil, otrok je pač otrok. Ampak pre- šuštnica Erinija je prestrela sedež na invalidskem koleslju s prtom ko za svečano jed, ja, mlezero je prvo mleko, ja, kako bo, ostudna detomorilka Erinija, zlata cipica, kaj bi ona brez odcvetenga, z ledeno skorjo prestrašenega grmička, ja, postrežnica priležni- ca je sodila med osebje, kadar je nagovarjala odstavljena breznogčka, svoj strojni izrodek, naj ne postavlja tehtnico s kempljem kam drugam kakor prav v prostor za tehtanje

igravoev telovadcev pred tekmo, ja, ona bi pač rada ušla prestrezalu za čebelji roj, ja, pa na kolesljev lunek bi lahko pritržil vetrnico. Mrmravec breznogec pa je mrmral, da ne da, češ se ne da. In kaj, če takšnih prostorov sploh ni, če so z jetnišnico norišnico težave? Ikar frfotavec, ne pol miš ne pol ptič, je frfotal s kreljutmi, lahko bi čofnil, tudi sejmarski kramar Minotaver še ni preštel zaslužka za metulj asto mehke, spolzke, izmuzgane mrt- vorojence, ja, rogovilež se je obnašal samopašno, prav volovsko. In zarodek Jon je zijal v svet s tretjim očesom, in pastir Vladimir je prepiknil zračne mehurčke, v katerih so se vrtele zvezdice, da je zablisnilo. Ja, Erinija Breznogčeva je kokodakala svoje ko kokoš, kakor naščeperjena javna koklja, takrat bi bila lahko prav ona, zlata Erinija, tudi Evmenida, čudno ime, čudno, ampak tako je treba; jutri, jutri iskre, nasoljeno meso, zginula kužna znamenja, nekoliko gnetenja, vsaj približno toliko kot zahteva ploditev, pa še malce bojazni za zvezdo vodnico, raztreščena telesa v praznem segljaju, nore veje nad lubenicami, jutri s prihodom puškinih cevi, s kupi povprek nametanih čevljev, očal, britvic in las, vsekakor pred novimi pokopališkimi nasadi, ja, kakšen jutri, še danes ne in ne včeraj. Ja, špranjasta češplja Erinija, samo prestrašila se je, da se ne bo nateklo v golido ali pehar, v ponev in bučo, da bo kdaj grda ko strah, je pač čenčavo skrivala, da bo polagoma in iz strahu pred tatovi nekoliko bolj nizkotna, bolj divja, da bo, če bo le količkaj vreščala prazne besede, ja, ako bo v kratkem malik breznogec res zacepetal in z nogami udarjal ob tla, da bo, ja, da jo bo strah pred čim že, v praznih marnjah, ja, da bo, zakaj ne v škaf ne v sod ni pricurjalo. Kaj jo briga, ne bo nič rekla, ne res, koga bi ogovorila zdaj, ko nima nič govorit, kaj ima govorit tukaj! Kaj pa ima z zdražbar- jem barantarjem

Minotavrom! Ja, še nekaj trenutkov, pa bo rešen, njen breji breznogec bo povrgel, ko bo jokcal, ne res, je imel seske, lahko bo šel k jaslicam gledat, kako rasto bisage, bronene pogače, škrlatne pomaranče, čast bodi, ja, bo povrgel namesto opice, ja, ko bi le rodil enkrat svoje noge, pa bo potem prištet k blaženim, k blaženim kuncem, ja, bož- ček berglež, nikar naj ne cvili! Zakaj nad vsem je plahutalo slepo naključje, dvoji kruh: krvav in krvavo zaslužen. Nenavadni pojavi lahko začivkajo po dolgem času, vsakršna obuvala lahko vstanejo z zunanjih grmad in vzamejo pot pod noge. Gorje, kaži- nor norček, gorje, če je vzel noge, ki so mu že kdaj odpovedale! Konec koncev se je lahko samo podtak- njenec Veselonc izkazal vrednega njenega zaupanja, ah nič, kaj pa more pri tem! To je vse skupaj komaj nič. Pa spanča, panča pa anča breznogec Veselonc, vse tako ajatutaja, ja, ko da bi se glasovi spreminjali v črke in živa govorica v pisano branje. In če so iz frulic skakali črednoljubni feniksi in oniksi, če so zapljusnili zunaj ukaželjni morski psi pa vsi drugi pesjanski pesjani, ki svetijo hladnokrvno pred svetilkami za ribolov in lov, se je spreobrnilo tudi znotraj še pravočasno, še pa še, ja, bratci zobatci, kdor ne more hodit, naj le čepi, zakaj tudi mali ne more nič več vstati, ne res, za prvi dotik so že robovi dovolj, čeprav z zaprtimi vekami, z odišavljenim oddihom, ko so stopinje prelahke za prepade, ja, kadar žge žeja, ne da bi preplavilo trpke zenice, pravzaprav z zahrbtnim, ledenečim, dremavim pragom, ja, nihče se ni nikdar vrnil, nikjer se ni zgostil zledenel prihod, bilo je vedno daleč, zelo daleč, bolj daleč ko svet ali potopitev na samem, sploh predaleč za razbitega breznogca Veselonca, torej nikdar proti dnu, samo odpor zapuščenih vrhov, natrpan z ledenimi, igličavimi drobci, ja, sleherni predmet lahko dobi prste in potipa med sprva

zmedenimi nasmehi, dokler ne onemi v temo, v moledujočih, molčečih besedah, ja, nasproti zunanosti je tekla vase samo praznina, praznina nepotrebnihi otrok, ki ne vejo, v katerem naročju bojo zaspali, na kakšnih nedrih se bojo izgubili, na katerih vejah bojo bingljali, ja, zunaj so umili nebesne strani s čelnim zapornim ognjem, ostromreliki ognji so dvigali luščinaste brake volkodlake, ja, po srečnem naključju in s plenom, pa je bilo vseeno, če so obnemogli od večnosti, če so bili obnemogli in vsak na svojem prostoru, enkrat lasuljasto kovinski, drugič spet posušeni in pozabljeni, kakor so odpihnjene vse njihove stranpoti, njihove izsesane kosti in školjke brez mesa, ja, oni duhovini čudini so bili svet zase, gobce so odprli proti lažnim zvezdam, izpraznili so žepe in se sprijaznili, da bo na njihovih začetnicah zmeraj nekaj sesirjene krvi, ja, kaj so počeli zunaj, kaj so dosegli s trohnečim začetkom, namenjeni čemurkoli, žrtvovani grdemu mučeništvu, go- lourni slavi, ja, zahtevali so polno udeležbo, vse njihove poti so vodile nikamor, v prejšnje dogodke, ampak popačeno in neponovljivo, ja, jasno so horuka- li, tako jasno in na vseh bojiščih prašno, da od dolžnosti niso mogli niti čez lastni prah, ja, volkodlaki junaki so se naznanjali, klavci ubijavci so priznali pač samo tiralice, konice, nageljnovе žbice, nesmrtnе pisanice, ja, pasja, pesjanska jajca!, ja, niso bili pri stvari. Ja, ampak zdaj ga je dobilo prav pošteno, uborni krc, mu je prijalo. Čandra Erinija je bila v tem primeru breja, ne on.

On že ne!

Nezaslišana predrznost, blažena baraka, nezasluž- na kazen, norišnica! Kratko in malo puščajo tjujlnju kri, če so kje ledene brežine, ješče reči, če so ledeni kuclji iz nezastarljivih pravic, ja, lekarniški pravilnik pa neznanih

krajev ni dovolil, solna kislina se je razlila, ja, nezveneče ime je pripadalo nezvočnemu govoru, in res, varčevati je treba z nezajetnimi, čustvenimi studenci pred uporabo in po nji, zakaj kar se breznogec, neznan po glasu in obrazu, nauči, to breznog ve še manj kakor je treba, kaj le, ja kaj pa drugega ko tisto o pristrčnem sežiganju, ki je klesalo vsak kamen modrijanov posebej, posebej za spokorjena rezila. Saj ima, ko je tako čvrsto navezan na invalidski voziček, čez dovolj, ja, v lep močnik je padel, ni za nobeno rabo. Zunaj pa so vsenaokoli prihajali drug za drugim tako lahkonomi, prisluškujoč zahrbtnim ukazom so se streljali v hrbet, s sekirami so tolkli po bobnih, njihove že kdaj v prah sesute in suhe kosti so bile hrupna tolkala, vsečez čez dirkališče in neusmiljena ognjišča, ja, in da so potemtakem na čistem? Da so si prišli duhovi duhovini na čisto!? Ampak čarobni napoji še kamen prebudijo, da ima mlade, ne res. Čista in živa beseda! Ker nihče ne da kar tako pol hleba in kar je treba, ne da res? Bleščoč samotar in pohabljenec, čas, ki mineva, za večnost ni izgubljen, če ti, ki trpiš, in on, trpeč svojo pohabo, a že izmučen na smrt, pa še celo bos, razcepljen, kamnu enak jaz, tak jaz, sodeč po brez- nožni vrsti, da se ne bo nikoli dvignil na prste ali gor k oblakom volkodlakom, ja, če torej vsi skupaj, ti in on in jaz, ne da bi vsaj enkrat poprej vrgli raz sebe bratovsko znamenje, izginjajo v sence, če so prazni, jaz in ti in on, kakor je prazno z norostjo zasuto breznogčevje, če so že dno blodnjaka zverinjaka, ja sence sopotniki! Ampak še bi lahko kaj rekel, ne le, da brezčasje ni izgubljeno, če so dno zmotnega kolobarja sopotniki, sence. Seveda, sukavka Eri- nija, zvenelo je resda gostobesedno, sicer bi telesa ne metala več niti ene sence. Ja, jajčece Jon, živi vodometi se penijo samo spreobrnjeni v smrtne trzaje. Kajpa, pastir

Vladimir, črno na belem je, da so črni liki na belem polju, kadar se s temenom dotikajo žarkov na zvezdnem polju! Vsekakor, za plačilo lahko detežerec Minotaver mlati prazno slamo. Tu je bilo tuje, tu je tuje. In otroček strojček se je upravičeno vdal Erinijini volji, ljubila ga je, dobro ga je lizala in sesljala, čepla je na njem, ga je sesala in mu srebala, se je lepo tresla od hotnosti, ja, kako bi se, sicer jalova pa nerodno izstrgana, ubrejila, ja čudno, zato se je breznogi breznogec predajal njeni sli, je pač dobil vse, kar bi hotel in kakor bi hotel in dokler bi hotel, skoraj nič ni pozabil, pa potem ni prav, da v resnici ni dobil nikoli nič. So ga zamenjali z drugim? In invalidski prekucnik se je gugal, zlata hotnica Erinija je jahala breznogēja uborneža z invalidskim vozičkom vred, — pa fosfor je svetlikal v poltemi, da ni mogel z nje ločiti, sicer navajen jasnovidnosti, svojih težkih in vse težjih oči, ja, breznogec Veselonc je poganjal vzdolž srečnih prostorov v pozabljeni, že oddavno sanjski čas, gledal je in gledal in se poganjal z invalidskim huntom nizdol, globlje vase. Potoval je s sevanjem, ki naj je pol tema in pol žarek. Ampak ni se videl. Ni vrgel oči v poltemo in proti dehtečemu fosforu, ki je spominjal na kislino. Tudi ni odtrgal oči od polteme, ker se je še enkrat vračal, še enkrat in še enkrat. V kateri grobnici blaznici, v čigavem nezadržno nevidnem zavodu, v kateri šoli, ki je prepevala o počitnicah in trgala otroške risbe med ploskanjem klopi, zidov in strešnikov, če je sploh ploskala in kaj prepevala, ja, v kakšni svetovalnici klavnici, od koder se je vrnil še vsak breznogec v preganjavico, da bi ga od zunaj zaprli v prostost, čeprav za zamračene, z dlanmi priklenjene mreže, kje v nori hiši brez temeljev, s kakšno skupino sopotnikov, v kolikeri ustanovi že, mar res v blodnjaku zverinjaku? Se je vračal, ja breznogec

Veselonc, nič ti ničasto! V zatočišču ali v norišnici z notranjim vnetjem in petjem? V katerem, v čigavem podtalju, ja, narobe svet pa tak! Kaj pa igrajo notri jebčki bebčki, da bi večno enaki rasli iz popkov semkaj v bedo, kakšni nori tepčki pa so prepuščeni lastnemu razosebljenemu razkolu, ki ne premislijo niti svoje reve ali nezavedne rane, ja, ko so vse delali narobe, in kakor bi se tresli v mrzlici izza zemljank, so tu spodaj, v koleševki, pustili za sabo zunanje prevrate, so pustili nad sabo hudourne in trezne in jezljajoče bevskajoče, vse tiste umikajoče se lajače koljače in še one vseodrešujoče, ja, kdor je bil z njimi zunaj, je bil njihov, kdor jim zunaj ni pripadal, je propadel; ja, tudi zunaj so vse narobe zljajali in rešiteljsko, obljubljeni pa zaobljubljeni zljajali, so nasadili sekire in noge, so nasadili naboje, so peslajnariji nasadili breznogčeve nožiče na vilice, so se topli med debli, so planili k ugaslim soncem, so stekli ko stekli psi, ja, psi — onstransko izobraženi pojavi, ozkosrčni gobci, nagnjeni k čutaricam in k velikim loncem, ja ja, jara jetika je ščegetala s pokončnimi strunami igro in skladbe, trgala krpice kos za koščkom, je kljuvala pobožne srake, pipi, je pikala zlatokovce in njihove zdrajsane novce do sodnega dne, ja, gnusoba usoda je zbadala bele in rumeno črne duhove čudine, je trkala na zaplate v sobah in na vratne okvire pa na prazne hodnike, koder se je skonca po koncu sveta valil njihov rodni dim, skoraj kakor meglice čez ribnike in ko skoz grbaste grbe vrb, ja, sinje so se odpirali v svet takoj za nastožaj odprtimi vrati, za vrati brez vratnih kril, ja, njihova vojska je z istim, večno istim orožjem ujela tatu, če je koga kdaj bolj za šalo res ujela, pa njihova enakobarvnost, njihova istost je pozobala zobčke celo na čipkah, je hodila krast svoj lastni šum množice, svoj lastni sum in okrožnice, je raztreščila v

treščice še zadnjo klavnost, dokler se ni ujela v lastno past, v čast in last, za božjo mast, za vzporedno rast, ja, njihova ječa — njihova izšolana nesreča!, njihova šantava, častnoslavna, samodejna pa večno- žejna vzvišenost, njih korakajoča zgodovina, prestreljena modrost, razstreljeno maščevanje, razsvetljeno klanje!; od samih ključavnic ni bilo videti ključavnic, ko so nasadili nože na puško. Sinček edinček je medtem dolgo čakal na istem mestu, da bi razjahal očka, svoj invalidski kimpež, da bi na drobno razdrobil stebre, da bi, četudi breznog, šel kdaj vštric z drugimi, vštric z istim korakom, ja, da bi na veliko raztrosil zadnje novice in bi mu ukazali, bi mu celo kaj rekli, na primer: Fant od nog do glave. Pa jih je bilo v podtalni ugreznini komaj za škorčjo družinico pa je lahko samo čivkal v stopicah, pač ko sikanje, tipanje tipkanje, teža, padec, srh, grob, ja, lepo, skakač, lepo, besede vrtavke ... , in kaj brbota, trgota zatem? Besen sen. Besede — up, obup, slepilo. Vedno znova. Knjižnice plavajo, pravljice pravijo, tako hudo, čudno, prepuščen čudežem, skromen, težak. Breznogec pedenjped, bebavec Veselonc, telo, duša. In vendar je bil v dobrih odnošajih z ljubko, pozlačeno, včasih golo in sladko vzdrtelo Erinijo, s kurbir- sko bedračo, in v tem ni nič prelestnega, ne res, saj ni počival ob njenih nogah, bil je toliko njen kot samosvoj in vsaj toliko samosvoj kakor sebi tuj; razklan, iz sebe. Ja, breznogček šlekapac je vselej čakal na priložnost, na pešce s ploskimi nogami, na tiste z otiščanci in krvavimi škornji, ja, tudi on bi imel bolezen policajev tolovajev, bi ga skelelo v petah, ja, še breznogec Veselonc bi bil zvito vdan, ampak navsezadnje ni mogel nič več, že zdavno ni bil več tisti, ja, že od kdaj ni bil več prištet k zunanjikom, k lajavsom robavsom, ki so si rezali celo prste na tacah, samo da je šla noga v obuvalo!

Ampak je kljub potrtem, tako krhkim globinam čakal na pobeglo vznožje, na čudeže, katerih odmevi segajo po malem do zadnjega molka v podtalju, prav neverjetno. Rad bi se že bil postavil sam na noge. Od tega je zlato švigljlo Erinijo pritisnilo na pipi. Pipi, vdova, pobožna sraka! Ja, zunaj so se kresnili, znotraj so greznili. Urok Veselonc pa je prerokoval v lastni govorici o drznih igrah, ki se bojo raztreščile v verižnem zunanem izbruhu in skoz ognjemet med pokončno hojo, kar tako je bil na tesnem z besedami, z mirnim bremenom iz razodetja, v čaru bežne sile, ko se ustavi zavoljo nje celo čas. Če je bil breznogec udarjenec res vesel življenja brez nog, če je res bival v kakšnem zadavljenem zavodu, če so bile prastare moči, tako zbledele, da ne priznajo več niti bolečine, že takrat kdo ve kje in kdo ve kje v zameri, če je tedaj prihajalo in odhajalo breznogo, a dozorelo, namreč na rezine razrezano in v nedogled razbito okolje vesolje, pa ni nihče nehal z igro, narobe, takrat je bil bingeljč breznogač zelo zagotovo eden manjših pohabljenec v blodnjaku zverinjaku, ja, celo žito ni šlo v bil, nikogar niso pospremili na kakšni zadnji poti brez bilj, niti se ni ustavilo bilo ure. Če je v globnjaku blodnjaku sploh še bival kak drug breznogec. Tega ni nihče dojel dobesedno, ne res, breznogček samčič ni nič razbil po črki zakona ko kožuhovinast fičfirič, ni vedel za nedogledne posledice, za zdrapane obraze in zlesenelo celičje, ja kaj bi preveč global, po črki zakona je zmerom drugače, tam še vsakdo najde razkošno svojat, pasmo nogose- kov prebrisancev, ki jedo in tepo po sili, tam stopalo že najde svojo stopinjo, odrezana noga pa napenjač za čevlje, ja, zmerom je drugače po črki zakona; tam vidijo drug drugega odetega v ista oblačila, ja, tam so bili vsi zunanjiki pozunanjenei prav zares osebe, vsi vodiči goniči so mislili nadosebno,

ja, goniči nog, s stopali so se zakopali, ko so otroške čevlje s sebe dali, da so se izdali zdaj s položčenimi zdaj z raztrganimi obuvali, tako so se pač spolno nadomestno tam izživljali z ženskimi čevlji, iz katerih prileze vsakčas kak nov pesjan teleban, ja, ko bi bil tam tudi breznogavelj Veselonc, bi si polomil noge in bi dal ženki Eriniji čevljev, zlahka bi dalje tu in tam čofotal po njenih čevljih kakor v sladki, sfukani ljubezni, ali pa bi jo vsaj vzel na kopito, ja, saj tam vsekakor niso nikogar steptali s škornji, niso teptali z nogami, ampak so si naredili stroge ostroge, da bi žvenketali v bojni opravi z zažigalnim, daljnostrelnim in še s hladnim orožjem; kdor kreše tam pohodni strumni korak, nosi razpoznavni znak, ja, kogar nesejo noge, bo meril, streljal le kleče. Ampak tam sploh ni bilo, vedno bo tukaj. Kar pa zadeva zdoljni svet, bo menda druga zadeva, nič po črki zakona, ja, v škrapastem podtalju, v luknjičavih blodnjah, to je bil zmotni kolobar iz enega kosa, še pred pojavi, ja. Škripavt Veselonc se je brusil v njem ko preizkusni kamen, breznogega ga je obrusilo in ga izlizalo. Šobec breznogček tukaj ni bil kamen spotike, ne, ne, položili so ga na invalidski koleselj kakor bi položili v podtalni svet temeljni kamen. Ampak je šlo breznogo, brez temeljev. Če pa bi postavili temelje, bi se svetili od diamantov in briljantov, v luči topazov in ahatov, akvamarinov in smaragdov, ja, tedaj bi se iz odrezanih palcev zvalili kovački palčki, iz kazalcev kazavci, iz sredincev bi se dvignili udi na sredi telesa, iz prstancev bi se skotalili prsteno blede obrazi, iz odrezanih mezincev pa bi nastali sinčki mezinčki v mezlanu in porcelanu, ja res, vsak kamniti tepček je težko prenašal hodnike, ko je še stanoval v trebuhu, pa tudi odtočne jarke, kajti kamen potone in pade. Ja, kamnita pisava je stekla iz spominskih kamnin, iz družinskih krink in

pošastno molčečih korenin v počez posejanih spolovilih, zaiskrila se je ob dotiku s telesom, bolj v obredni pesjanski, v tisti nazobčani in rubinsko rdeči lavi sredi gorskih trikotnikov, manj pa v padcu zvezd, med zagrobnim skladjem, v okamnelem se- sirku krvi in ščetinja. Zakaj otroški kamenčki ponavadi zrastejo v zvezde velikanke med zavrženimi plamenčki. Dobesedno. Tule je treba govoriti o mrzkem golem razumu, o mrzlih kamnitih ušesih, o hladnih pogledih krvnikov zunanjikov; nemara so takšni prizori, ki zro na svet in si ližejo cevaste čire na puškah, resnično pravšnji za odličnike opričnike, saj je vseeno, na koncu, še preden je prepozno za čistila in kužila, se raztrešči nešteto zla, in da se še reči, da zlobniki zagrobniki prekipijo sleherno reko, ko zasedejo svoje kamnite prestole, ja, od blizu in daleč, spet tako zastrupljeno s strupniki, ja, njihovi kamni poznajo trebuhe plazivcev, dovolj je že, da si na hitro vržejo v rodila kakšen izlizan kamen, ja, ko ostajajo pri vsem za zmeraj neranljivi, pa so nato, po vsem sodeč, pametno hudobni, bolje rečeno, lajajo po dolžnosti in so potrjeni za hude duhovine. Če bi kdaj jokali, bi iz njihovih strogih oči prihrumeli žadasto zeleni slapovi, žadni okraski, podobni ledvičnim bulam, bi bruhnili čez trdo kovino, ja, nefrit, v nefrit vrezane živalske podobice, prijetni, na oko lepi predmeti, in res, zunaj bi se lahko zaskalili na skalah. Ampak breznogič zabušant se je krčil zavoljo rudninske večnosti ko mešana preja, celo meso se je gruča- vo strdilo, iz belkaste tekočine se je skepilo v prozorno čisto telo, kakor zdriz jasnega zrkla, kjer so se že oddavno ujeli mr češi, brezključno semenje, ja, nespremenljiv tajnopis v nanovo zraslem mesu za drugačno pribežališče, ja, čas izpuhti, rudnina vztrepeče v podtaljUjV blodnjaku zverinjaku, ja, breznogec je čutil v

mesu kristalne ličinke, v kosteh je imel mrčes, če je, rudarček, kopal jalovo vase in vase rudaril z vso vnemo in boleče in da bi v sebi našel rudnato, prekopicnjeno goro. Nihče ga ni spodbujal, nikogar ni bodril. Včasih se je kamnito zalupinil, v škrapasti ugreznini se je drobil in talil ko v rudotop- ni peči, ja, odrešujoča smrt je samo poslednje bogastvo obupanca zbeگانca, ki mu onstran že zvonijo jutranje, godejo poldne, guslajo večernice, da bi ga vnovič zbudili iz plašnega upa, čeprav je sam zase vztrepetal brez diha, ja, je vztrepetal zaradi njihovih spodbud, tamkaj v grozi lastnega strahu, v strašnem, razosebljenem brezdušju, ja, ko je vse dojel šele razosebno, se je lahko prestrašil samega sebe. In vsa nežnost, skoraj deško veselje, sreča dotikov, ki je bila nekoč zunaj nepreklicno njegova, se je kasneje porazgubila v kamnitem hladu krutosti, ja, in zato vsako morje zre v svoje nebo z obzornim, sinjim očesom, gleda in mežika s pljuski pa z valovi spod školjčnih, skalnatih vek, in vsaka gora ima prav zato svoje čistine, pečine in vulkane okamnelega bitja, korald, lobanj in ur, ja, in ribjespolzki ščip se spreminja nad vodami in gorami, tam med nebesnimi lovkami in nočnim, sipinim črnolom, v sijoč ščit, zakaj če je zunanja noč kdaj tudi živa želja po prosojnih daljavah, se njeno uslišanje spremeni v pozverinjeno željčnost, ja, in če je zunaj koga želja po domu, tedaj naj bevskajoč lajež ne bo samo bevskajoč lajež! Ampak breznogec škrbe je bil ves iz tekočih kristalov, ni še stal z eno nogo na onem svetu, le na koščenem invalidskem koleslju je čepel, ja, čemel je in čakal, da ga vzamejo koiovratni postopači še kdaj na kolena. Prisilili so ga, pa so pozabili, ja, zato je cincal, kam in kako, zdelo se je, da prihaja nadenj od zunaj, in kar samoljubno je verjel čudežem, prisluhom, prividom, ja,

sproti je živel v več svetovih, razkrojen v rodove do izumrlega kolena, ja, v podtalni kole- ševki, v umobolnih blodnjah je prav on, breznogec Veselonc, trgal dušo in jo metal v kogarsibodi, ja, kamnal se je, da bi spregovorila bleščeča čud.

Čud.

Ure so šle, šli so upi!

Duh in udi, ja.

In čudi volkodlak zunaj nikoli ne menja, komis- ne hlače pa že od časa do časa, ne res, koga pa še briga, kaj se dogaja za mrežo s tistimi, ki so se ulovili v lastno mrežo, v mrežasto žilnat, zmotni kolobar! Ja, še kamen bi se razjokal. Ampak Erinija pokra j - culja je v bistvu bila zadoščena in čaščena, pa naj je bila še tako zgonjeno neurejena, saj je zmerom bila pri breznogcu Veseloncu, tako je tudi prav, ne res, saj spet slišijo vsi, ki so oštevilčeni, kako streljajo zunaj požeruhi, oni duhovini polni spoštljivosti, jeznih maternic in z opeklinami prve stopnje, ja, kako švist- nejo naboji, krogle-puščice, ob čemer je treba dodati da breznogček maškara nič ne sliši, kar privede do soočenja, ja, nobenih ukazov ne sliši, ker ni v podtalni ugreznini nobene odprtine za pristop. Seveda je v njegovih glavi brž vse v redu, le po črki zakona so ga ogoljufali za svobodo, da poslej ne vidi, kako se golobčka j o golobičke in golobčki, kako se gob- čkajo gobci, ja, so ga pretentali za uborno stanovanje, če so vlekli zunaj skupaj, ja, so ga spustili na očetovski prekucnik in z invalidskim vozičkom dol v škrapast svet, so ga spustili z invalidskim huntom v duševni rudnik, da bi bil miren na znotraj, ja, oni so pa kar naprej prisluškovali pogovorom in oddajam, ja, volkodlaki braki so bili pravi strokovnjaki za neposredno prisluškovanje, ja, prdljivi, gubasti gobci! Oni zunaj vejo bolje, kaj, nihče

ni ranjen, kadar pritrudi daljnogled in udari na pritiski vžigalnik, ja oni vejo celo najboljše in sploh vse o zračnem, vodnem, duševnem pritisku, ker nikogar ne poznajo, ker ne zalezujejo nikogar, ki bi vztrajal pri najvišjih stopnjah, ja, oni delujejo samo na pritisk in ga izvajajo. Tako lahko napadejo, pritiskajo na čelo, na krilo, predvsem zahrbtno, pripravijo zasedo, pripravijo bombe, pripravijo zvijačen premik, pripravijo puške. Po črki zavratnega zakona ni zanje nič odvratnega, ampak tička Ikara preraste puh, drugačen videz, tega ni mogoče prezreti, ne res, ali pa zadiši po zemljiščnih razmerah. Je tedaj nemanič Veselonc vsaj namignil, koliko strojev je bilo v družini in v breznožnem rodu, je mar pokazal, da je kdaj kaj mislil ali da bo izkazal domoljubje v društvu preračunane dediščine, ali je bil res vesele in drzne narave, nemiren, ja kaj je res nadlegoval ko slab učenec, ki ne more ne v družben razred ne v razred računalnikov, svoje sopotnike dobrotnike, ja, mar je res brozgal v blatu do komolcev, je morda zbrisal rodbinsko ime, in kako dolgo še misli ostati brez nog, ja, s čigavimi močmi je prišel brez nog v globačo rupačo, semkaj v blodnjak, kjer baje skrivoma vlada kramarski zavetnik, šušmar in detežerec Minotaver, ja, in koliko časa naj ostane Veselonc ko razžaljena veličina s candrasto švigljo Erinijo, seveda, tega ni nikomur zaupal. Kdo, kaj, kdaj, kje, kako, ja kaj za šmenta je čutil potrebo po seznamih, po izplačilnih listah, po glavni knjigi, zakaj bi le potreboval pisarniško uradni hokus pokus, glavni vpisnik davčne osnove obvezancev, spiske in zapisnike, preglede in pismene potrditve, izkaznice, spričevala, potrdila, listine, pisano pridigarstvo modrost, ja, pa še vsakršne obrazce in knjiženje po obračunu povrh ter kolkovino! Je šleva dedec Veselonc res kaj preveč namignil, povedal naravnost, ja, zdaj to ni več važno,

bržda je že komu kaj natvezil, ja, grešniku v dober namen, večno gorje, radostni tren, razmišljal bi lahko o tem! Nesreče on ni skusil si, nad grehi nikdar jokal ni. Le čast sveta je njemu mar, a kaj bo z dušo, prazna stvar! Zato pa zanj povsem je prav, da čuti, kaj mu greh je dal. Hotel je le sveta časti: telo svet, dušo pogubi. Nemara ni storil prav, ampak priložnostno se je pač moralo zgoditi, dasiprav posmrtno, potlej pa je šlo, seveda brezno. Ampak nazadnje se je vpisal med spomenike, rokopise, prisege in celo med načrt za pridigo, ja, Verujem, da mi je, ker bivam na tem svetu, iti na oni svet in vstati na sodni dan, je rekel, kot bi izstrelil. Imeti želim večno življenje, dobiti moram odpuščanje svojih grehov, je rekel, ne da bi bil na tekočem z zuna- njiki krvniki. Ko bi naš ded ne bil zagrešil, bi mu bilo na veke živeti, ne bi se staral, nikoli ne bi imel skrbi in ne umirajočega telesa, marveč bi mu bilo na veke živeti, si je rekel. Ja, namesto da bi se navdušil, se je prevzeto pridušal. Ampak za slepo pokorščino je treba plačati kazen, varščino za zunanjo pesjansko golazen. Ampak če je rekel tudi kaj takega, se je znova zaslinitil, zakaj nič ni bolj njegovega kakor izsušena tujost do sebe, izžrt glas, niti izpoved niti spoved. Ampak njegovi sopotniki, strastni izgubljeni zaljubljeni so, se zdi, zmerom živeli veselo, so napačno izgovarjali črke pri vezanju zlogov, en je pel namreč pastirske pesmi ko pastirske poskočice, drugi je jodlal še v jajcih, tretji je čivkal ko ptiček brez gnezda, četrta pa je deviško vedeževala, ja, in kdo je kdo, ki ne krili z besedami navšev skozi ozdravitev. Ja, žepni koledarček svetlobnih let je nedotakljiv, pa če je zvezdogled Vladimir v blodnjaku še tako stikljiv. Ja, usta so se zaprla čez grla, dobre, razsvetljene duše so iz dobrega testa, vsaj takšne so kakor razvlečena cipa Eri- nija, prvikrat so se vsi popackali,

nerode, razen zločinskega, zakrinkanega Minotavra, drugič pa so že stisnili zobe in so govorili preprosto in so bili v strojeni koži, ampak nič jim ni treba verjeti, iz njihovih orakljev se še vsakič vsujejo školjčna ušesa, vzplavajo potopljeni vrči med spreobrnjene obraze, zakaj zunaj je večni ogenj, bo večni mraz, ja, zunaj so že od nekdanj sijoči pozdravi, razbitje čudežev, so vratni upogibniki, hlačni pasovi in bojni vzkliki, atomski prag, gasilni prah, ja, in znotraj se breznogčevi spremljevalci smeji, če se njihovi odsevi jokajo, ja, pa še toliko drugih reči. Je breznogček čudodelec verjel, da ni vse skupaj tako hudo, da rastejo in se razcepijo noge zunaj, ja, nemara njegove nožiče rasto zunaj s pošastnimi sončnimi urami. Ni vedel, drumlal je.

Ni bil hud.

In kakšne lastnosti je imela Erinija, nekdanj volkulja, zdaj ujeda? Bogulja čvekulja je vedeževala iz brašna in grezne zemlje, iz snopov živcev in lužnatega kaleža, torej iz hladnega liva v orehovitih pretinah, ja, ko da se ji je zagolsnila vmesna jed. In medtem ko je zunaj jedrski preplah napovedoval sežig mesa in teže, in naj je korakoma sleherna taca pustila za sabo dnevne zapovedi, opozorilne zastave in dajala znamenja za prekinitve ognja, in dasiprav je šlo bliskajoče, purpurno, mimogrede korak za korakom, in če je tudi opozarjal znak celičnega jedra, da je preplah za nevarnost daleč samo za koračaj, tam zgoraj vendar ni bilo mizice-pognise ne bele mize javorove, kjer bi tolkli v miru nasadna jajca, kjer bi v enem jahanju prijedlali jezdeški hlapci s svojimi jodiranimi kožuhi, kjer bi jestvinarji razbijali jogurtove steklenice, kjer bi v prežgani juhi pobirali kosti ali jagodičasta spolovila, kjer bi sploh kdaj pomislili na jazbečasto barvo izza gorečih jezikov, kjer odplaknjeni zarodki ne

izdahnejo niti duše več, kaj šele v jarkem ščemenju svetlobnih jaškov, kjer so javni prostori v ježenju od groze že spremenjeni v jezne, bojne strelske jarke, ja, ampak na vseh mizah za sekanje, rezanje, če meso pač ne pride na mizo vsak dan, ja zunaj, tam so šli v korak in na premični, stalni straži oznanjali preplah, in prav med strumnimi koračnicami so dali znak za splošno obvezni vpoklic, med volkodlaškimi koračnicami, ki niso šle nikoli z doma na sprehod, ja, celo med pogrebnimi koračnicami. Lično vrbovo ličje, spleteno v ličjake in vsakršna pokrivala, je ščegetalo lokaste bradavice, lične sponke, brzdne ličnike, bolj seveda zaradi bodočnosti in službenih listin zunaj stražarskega časa kakor zavoljo bodočih pozivnih listov, zakaj klavci psoglavci so si spletli lične čepice gotovo iz orožnih listov, bodisi da so ovohavali z nosnimi ličniki, kje da so svojčas izgubili kamnit čas, ali pa so sledili z gobci sosednim veličinam, ki jih niso mogli doseči niti z rahlimi omembami, ja, nikoli in nikoli. Hihitava hujskačka Erinija je po naključju že pozlatila svojo preteklost, češ da ni nikoli štorala po rodnem svetu, zato pa je tudi dosti rajši bogovala in je, kakor se je zdelo, bila naklonjena invalidskemu vozičku in breznogcu Veseloncu, ja, šele potem je nevsiljivo priporočala vsakčasno občevanje. Umiraj, can- drava cipa Erinija, kolikor hočeš, umreti ne moreš, ker so naprave brez učinka! Dlakojedni mrčes zunaj je že bil davno za njo, pesjani hudobijani so za dobrikavko mazačko že davno pocrkali, če je pozabila, kako je bila dični gospodi na uslugo, saj še jagodec Minotaver, mahajoč z dobitnimi zadolžnicami, ni mogel odsopiha- ti ven, kako bi tedaj dobričnica Erinija ponovno ponujala sramne ustnice in dlesne, kako, saj ne more, samo za dušico breznogčka se je pehala za žive in mrtve, in nikoli se ne bo več sukala in

drencala okoli dvornih krvnikov zunanjikov!, sirkovina ukazov ni bila zanjo, ja, nič več!

Ja.

Ampak breznogec žvižgavček je bil ravno dovolj oprezen, storil je vse, dobil je vse, ničesar ni prepustil naključju, gonilni gon je pustil razlaščevalnim stopnjam, in kar naprej se mu je dogajalo, ko se je postil, in ga je pestil pa peklil ostuden osredek. In je globel- nik Veselonc strastno grabil za ptičko lepotičko, potreboval jo je iz vseh mogočih razlogov, jo je kar precej stiskal k sebi, ja, cele spreobrnil se je pod njeno slo, ja, v blodnjaku zverinjaku je šele odkril nekaj takega kot strast, neskončni hip, mogoče tudi hlinjeno, žolčasto raztopino, in pri gladkem testu Eriniji sta mu, resda nevede in tudi ne povsem, pomagala nemara še pastir Vladimir in kujon Jon. Odtlej ga ni nihče več preganjal z grožnjami ali kar obenož od zunaj, nikakor ga ni priganjal na invalidskem hun- tu nikamor ven, ja, nobeden ga ni priganjal h korakanju s knuto v šapi, z bičem upa, ja, korobač vesti pesti ko žlobodrač, in prav veselil se je svojega trpljenja, krnjavček Veselonc je molčal ko riba, če je že šlo upanje po vodi in če je počel, česar ni hotel, ja, in če je vse drugo mrkni- lo izhlapljivo, bi lahko mrknil še on, saj je celo mir doživljal bolj kakor bol, ja, in niti izšlo se ni kar tako po sreči, ja, niti obmejne izkaznice ni dobil, ja, niti najmanjše koristi ni imel od zmotno- verne vznesenosti. Kar naravnost se je čudil, da sme živeti na invalidskem kimpežu s tako noro smelostjo, je bilo pač čisto naravno, da je bila narava njegovo neživo telo, ja, bi udarjal z okrnjenimi udi, bi v hro- moti in pohoti, ne res. On bi kar klical ljubico Erini- jo, da bi strl vsak njen, še najneznatnejši dokaz nedolžnosti, pa se je sleherni nasprotni dokaz izjalovil, punča junica je izjalovel. In

pastir Vladimir je bil takrat težji, ko črna luknja, ko nabrit arestant pod ozvezdjem je tapkal s prsti po tankoprstih taščinih besedah, po tajivskem značaju, takšna predrznost! In svet je ob koncu tekel in se talil ves iz neprosojnega gnetiva, saj je naposled ustvarjen prav za breznogce čudake, in v tem ni nič klecavega, nič izjemnega, še manj čudno ko lobanjsko dno, ne res, ja, ampak cel svet je zapadel vesoljstvu in se v njem že kdaj raztreščil, to pa je pomahalo v slovo in je opisalo v zeb-rasto progastem loku tudi splavke mrtvorojence, ki jih je zatem iztisnilo nevzdržno pa jih v lokasti črti vrglo na vroča tla, da se niso mogli izkopati iz tal nikoli več. Odkod pa je le črpal vso notranjo moč loček Jon, iz kakšnih zdravilnih vrelcev, ako ne v ljubezni, ko je vzel nase lutkarsko življenje, puntarsko trpljenje, mutasto kipenje!, ja, ni se vdal, biček Jon ni nikoli vadil nag, še celo rodil se ni nag, naj gre nekam, še zatožen denar so odnesli, ne da bi ga zavili v bankovce, in zmagoval je z breznogcem Veseloncem nizko pri tleh, istočasno in slučajno, znova tolikanj dobro, nekako dosledno in rastoče, ja, mogoče hladno, mogoče vrelo in vroče. Ja, žvrgolc Ikar pa je imel papir na sebi, papir vse prenese, kaj pa misli tič Ikar, takle tič samoživ, da bo morda izkljuval Jonovo telesce iz želvaste obveze in mu izkljuval oči, še prej ko jih zatisne, kaj, naj se vsak izgubi, kamor se hoče, že predčasno je letelo dovolj letakov in bodic! Pa je imel kalček Jon zatisnjen nos in je obžaloval, da ne more veliko za- točiti, da se ne more prebiti, prebiti skoz plodno vodo, skoz žontast vodomet. Nič drugega, nič drugega ni preostalo ne kljunčku Ikaru, ki si je sposodil vodom- čevo pisano perje, ne jajčecu Jonu, kakor da sta na invalidski cizi pretikala zatikalne vzvode pa na okolni vožnji hvalila breznogca Veselonca, še bolj pa blodnjak

zverinjak, ja, tudi tadvá sta črtíla Minotavrovó voló- vino. Saj tudi flocka Erinija ni zastonj ponujala svoj žemljín skípek za malo južino, breznogčevím krčním ohromítvam in krčním trzajem in včasih izpahnjénim kolkóm je stregla potrpežljivo, ja, tegale pretirano živahnega, obupanega in razdražljivega pa raztresenega pa neuspešnega pa preobčutljivega pa kakor zaskrbljenega pohabljenčka ropotuljarčka, svojega motenčka jokca je silila k bližnjím ciljem, k vdanosti, ki se jí ponavadi vsakdo izogne, da ne bi bil sebično zaznamovan in notranje preveč napet, ja, slišalo se je zelo razumno, ampak breznogcu Veselon- cu ni pomoči. Krvaveče domneve so psovale rad zunaj, od tam, kjer so težkooboroženci vedomci vrteli osino poklopca in z ostrostrelskim ognjem pa z bo- dalnimi ostmi vsílili drug drugemu (obliko odpora in ponovnega napada, kjer so se valíli ko strup v obliki pare, ko mehurjevec v obliki hlapov, ja, hlapci volej ebratci so odložili prikrita oblačíla v umetne struge, ohranili so oblast, svojo tujsko, volkodlačjo vojaško oblast so izročili dnevni zapovedi, jasnim, bojním ukazóm. Ampak breznogavelj živčnež je živí v globoki tesni, tukaj v podtalnem breznu, samo spremljevavce sopotnike. In vsak pesjan teleban se je, ne da bi zavohal škrapasto podtalje, postavil v držo mírno, je kazal zobe in v vojaški misli lajal nad množíčno zaščíto in na množíčni ogenj in v mirujoč cílj in čez svetovni mír, kakor da razkazuje kakšno mírnodobno opremo, in krc, naj se píči, nu, uníči; pesjan, crkni! Ampak breznogec živžavček je pristajal brezno go na vse.

Še več.

Erinija príležnica pa kar naprej, kar in kar, ves čas je goníla svojo, e, žive víže, češ če bi šli gor, pa bi zgoraj zasmrdelo, ker se lojec pa vosek pa smola ne topíjo v

vodi, ampak v ognju, tudi če je še tako postransko, ja, jih zunaj popolnoma nič ne briga, naj se brigajo raje zase, za brezlike pripravniške službe, ja, še tisto trohico pa so zgubili v blodnjaku globnja- ku, še čas, ja, kaj se bojo brigali, ko nič ne dajo, ja, bojo zmerom samo dobro imeli, bo šla menda gor, prej bojo kuhali, ona da nima izbire, ja, nič ne bo naredila, saj mu ne bo nič naredila, ja kaj pa joka ljubček zgubljenček, saj mu ne bo žal strila, ga ne sme otipavat. Volja pa se je zgodila v enem samem nihaju, ja, češčena je gospa Erinija, je že zadnji čas, ko zamrzne ustekleničena kri, dasiprav prošnja ne ustreza predpisom. Enkrat je vsega dovolj, ne dvakrat, ne res, vse bi se dalo vsanjati v to praznobo, samo verjeti je treba, ne pa vedeti za spomin, za usip- čen krompir, za urejen kvartir, to drži, ja, tisto prej niti v kratkem ni bilo nič, vse ono prej, kar je šlo brezного v zakup in v ceno in skoraj v dar in v škrapasto podtalje in v prvo ko v dober namen in vendar v gotovini, z napakami v računu, vse ono prej je dihajoče verjelo vase, ne da bi razkrilo, v čem je prava vrednost, medtem ko se je uveljavila volja, to je namreč najenostavnejše, breztežno sredi varovancev sopotnikov, na varnem. Če bi se varuška Erinija ogrnila samo z vidro, s činčilo, s poceni lisico, s soboljevino ali s kuno zlatico, seveda za precej splošen zgled, kipeče in brez tolažbe, v izziv, v izziv, ljubeznivo zaničujoče, če bi slekla lan in volno, porhant, svilo in frotir, če bi se skratka odrekla nekoč živi, zdaj pogašeni žerjavici in vsem živim mrličem, ki so lahko šušтели samo zunaj, spremenjeni v kožuhovino in nitkasto blago, že kdaj živo zeleni in v živi naravi, zdaj pa v posmrtnem življenju, ja, če bi pestunja cunjja Erinija pokrila svojo nagoto, da bi si rešila golo življenje, tedaj bi skrbela za varstvo živali, bi imela tudi ona po živalje spačeno lice, volkodlačji gobec, ja, bi zadržnila svoje

otročke že takrat, ko bi jih povila, samo da jih ne bi prodal vampač Minota- ver. Ne mak, kamen je letel zunaj po vetru, oskubljeno perje, ej rep, zvezde repatice! Tisto, kaj bi tisto, bilo je zakleto, prekleto, ukleto, neverjetno, ubogljivo in zbogano, ubogo, ja, bilo je prignano do skrajnih meja, a ugnano, pritlikavo, v podveznih zaponkah in ne da bi kdo komu podrinil pručico pod noge, ja, skregano s pametjo, skopičeno in zatem skopnelo, ja, kropljeno in razkropljeno, priročno in odročno je bilo. Kaj toži cimrski škrat in brat Veselonc, saj bi lahko naskrivaj rjul, preprost trap, ja, pijan v obraz, lahko bi vpil v brlog, le da bi ga vpil čas!-j a, preprost, pošten, nor, top pa zelen! Če se je še on vpičil v prepovedan čas za lov, če se je celo užaljenec Veselonc vpletal v tuje zadeve ko tkani votek in snutek, jih je dobil po piskru, ja, vpijat otrok, vsak rokav se nekoč preplezne, vsako brezumno brezno se še kdaj pogrezne! Toži, kajne, toži? Toži od bolečine, breznogček ubož- ček toži cel svet, pa ni noben kriv. Pač pač, ko je tako paglav, prelen in predrzen, prasoroden z neuradnimi spremljevalci, ki se le bogmajo, ko da so vsevedni in častihlepno vsestranski in čudodelni, ja, celo vraža- rica Erinija ve, da ni treba ven, zakaj v škrapasti ugreznini so se spozabili nad čistim življenjem, nemarni pa zanemarjeni niso marali za odstrte obraze, še manj za krinke, nič ni odsvitalo na njihovih obrazih. Samo zunaj pazi na red, na snago in čistočo, bodi nared za blago točo, bodi nared in votel za plavo krvavo točo krogel! Ampak to je klepetuna breznogavlja čisto zadovoljilo, brez pomena tedaj, da bi se dal komu v zobe, brez pomena, čisto brez pomena. Še švedreli pezdeli Eri- niji so se zdeli zunanji oderuhi prekucuhi, vsi tisti učeniški odrešeniki, da plavajo med točnimi oblaki po sami nesnagi, ja, krvniki

oblastniki, vsi junaki volkodlaki so se zunaj in na zunaj prikrili med lažnimi, hitrimi premiki, neprestano so se napadali z bojnimi vzkliki, ja, edino popolna je nepopolnost. In bahač berač Veselonc je zmeraj pokazal, če si je umil roke, otrebil nohte; ala, rokce, bebec! Korala se bo že dvignila v greben med morskimi naplavinami in med gručo potopljenih jamborov, ja, v vlačugarskem morju se vse prerodi in očisti, ja, za čisto ljubezen — čiste roke! Ta stvar je vsekakor resnična, cucelj mora biti čist, dudlja mora biti predvsem nedolžna ko cvetica in bodica, kakor brisača in igrača in tipalka ovijalka, kajne. In če je rešenica porodnica Erinija izgubila mleko, če je nakosmala volno, je šlo pravzaprav za kakega čisto drugega breznogca mlečnozobca, breznogec Veselonc je pač svoje mlečne zobe že kdaj vodil na vrvici po drugih mlakah, ja, saj njen udarjenec Veselonc ni imel z drugimi mlečnozobci isto doviljo veziljo, ne res, lovača mazača mu je tedaj pomagala do polnosti iz čiste ljubezni, ja, deviško čista kurba in čveka ga je pustila včasih čisto samega, naj počne kar hoče, in to ga je prežgalo ko posušeno koralo. Čisto srečen bi lahko bil sam s seboj. Samo noge so ga zapustile. In stenski opaži in platnice pri žagi bi ga skoraj stisnile med valovanje, ja, škoda da je tak strežaj kričaj, bi ga vrgle val za valom, na rezila in ostrine, ja, med bogstvo in beraštvo, med krožkarje okoličane, med mladje divjačino, ja, k dimnikom in listjakom, proti spalnicam klavnicam, v norišnice in druge bolnišnice, ja, pa je bil potolčen, čisto preplašen zaradi zunanjih čistk, kjer potolče toča sleherno bojno polje do čistega tudi s čistega neba, vsekakor. Podobno je jadikovala o nesreči sanj arka puntarka Erinija, ki je valjala besede ko železo, ja, smrklija frklja je planila koj v jok, če ni mogla čvekati ko prava blebetulja klepetulja, in je ploščila stavke ko oljne madeže,

ja, zmikavtka lizavtka je tedaj kar jokala in lokala besede, ja, bahavslja go- drnjavslja je žlampala skoraj domačo govorico, govorica ji ne poide tako naglo. Zrak čist. Ampak meži- kavka Erinija ni jokala, ni hlipala, zdaj je bila gospodinja zdaj prerokinja. Ni venelo, zorelo je. Sijajna priložnost za smaragdno sljudo, ko so se sesuli stebri, slapasto tekoče srebro, in ne da bi za čelom preračunala, koliko lahko stane smrtonosno tveganje, ja, ljubezen od nikoder, pa še vrata se sama zaklopijo, če se sploh kje majejo durce nad kakšnimi praznimi deskami, ja, poželjivka Erinija, ni govora! Mahoma je postalo jasno, razsvetljava je prišla seveda mimogrede. Se bo spet ozvezdje prižgalo, ki ga ni mogoče doseči, pa naj kdo še tako bere v zvezdah, naj še tako kaže, da bojo izglodane luknje v jutovi preji zakrpane, ja, s čim neki, na mnogih krajih ne bo več niti zamašljivo! Bo še vina za kakšno sragico?

Kaj pa!

A, kaj še!

Ja kdo, kdo bo šel iz teh ječ, kdo čez jez in led!

Boj na nož bo. Bo čez vrh.

Ob uri muk. Bo ob rob in ob tla.

Kaj bo?

Ali jim bo ploskal, to pa to! Jora Erinija in plačanec jerob Minotaver sta se nekam vznemirila, kar koža se jima je opiščila, ko je oživiljenec breznogec ploskal zunanjemu klanju, zunanjemu, močno zastraženemu zavarovanju, zunanjemu, običajnemu vojskovanju. Bizgec Veselonc je bil pač že od nekdanj osep- nična ovca med pohlevno, vitorogo ovčadjo, bil je v bitnem svetu kakor kakšen poblaznel svečenik harus- pik, sploh ga ni prevzelo, če so se zunaj postavili v bran, če so zahrbtno hlapčevali pesjanski drži, nizkim udarcem na vrhu, ne res.

Obstranske poti so nemara res vodile v blodnjak zverinjak, ampak težko, da pridejo oni onkraj, semkaj, kjer jim ni bitka, dokler poteka zunaj glavna, napadna bitka. Ja, ampak potem butec Veselonc ni bil nikakršen haruspik svečenik, naj si zasluži noge, pa bo lahko shodil, pa bo lahko imel še več ko dve nogi! Ampak umeščenec Veselonc je zatem čičal ves moker, saj je videla namiguša Erinija, ko se je bila ozaljšala z draguljasto krono, ja, nič se ni obešenjaško namuznil, ni se izmuznil, prav smešen je bil v potu svojega obraza, ja, blagor si ga mu, kdor se je pri tem, gladek ko dobovina, nasmejal do solz in od srca. Kratki obiski. Dolgobrkcji, dolgonožci, dolgo- grivci, dolgorilci! Ojagnjitev bi prišla prav, ne res, ojalovitev bi odzvonila opahnjencem, v ozvočenem prostoru se pač ne pove prenaravnost vse, kar ozvezdi osoje, odtuji zemljo, odvetrno stran, ja, sosed se ogiba že sosedu, škrata. Koščičasti plodovi, kristali v rudnini, kavna primes na pustinskih robovih, knjiga s pečati, plačilo po nakazilu, po zamudnini, ja, pred poroko ljubezen, potlej kljubezen. Doseljenci dosledneži pozdravljajo dajatvene pravde od daleč, pa naj zunaj gonijo isto drajno in lajajo isto lajno! Ohromelost je, nič čudnega, odprla svoj popek, izlegla se je, no prav, ko je napočil čas, ja, tako je vse bolelo, pa se nasmej, pa idi, to nič ne velja, ne res, iglokožci so bili zunaj razporejeni tudi v obliki šahovnice, ponoči so zapadle zvezdice device, pripekle so se na hlebec že za dne, ja, zapadle so menice, pripad posesti, ja, že v prevedbi po prvem zunanjem zakonu. Bori se, saj je že pust post, je nastavljena past, je stisnjena breznog- čeva pest! O, kako pa ni imel nič nog, to pa je odvečen, komaj oveden breznogec Veselonc vedel! Še se je kaj zgodilo, ko se je delal beli dan. Enak po dostojanstvu ni imel majhne skušnje. Le v oskrbovališču je bival, ja, skoraj nič ni spal,

ali pa je nemara kdaj zatisnil veke, ja, žalik-žena Erinija ga je potiskala večnost za večnostjo na kolesljastem očku, na invalidskem cizovniku naprej in v krogu, ali kako, po dolgem in počez med vijugami, ki so se osrediščile v zmotni kolobar, v en sam tir kakor v krogu, ali kako, ja potiskala ga je z blodnimi barvicami, seveda barvitejše od barvno vzorčastih ustnic. Iz večnosti v večnost. Zdaj pa ljubi in pojdi, če moreš, ne da bi vmes predril opno sveta, še zazrt v bivajoče, samosvoje, tuje domovanje, kjer je pretesno celo za strah, ja, in ne da bi se priplazil breznog do izluženih, že do kraja izluščenih, tako vase zaprtih in odprtih pesti, ko uhaja zmed v pest stisnjenih prstov peščica trenutkov, morda zaradi prvin, prsnih žlez in prozornih namenov, ali pa v precepku skoz prstnato rudo, pred vnazaj zaobrnjeno maternico, v prvinske kamnine, ampak potem še brezpotno, brezciljno, pod brezsensčno lučjo, odjede- no, na mah ko nedrobljivo steklo, kakor nespečnost. Ti škodica, tiha vodica ti! Enobožnemu čarodeju podoben, ne res, ki naj ponuja stiskavcu Minotavru zarodke, zalogajčke mrtvičnega mesa, je breznogček vra- čevavček vračaril po navdihu, da bi uročil ukročene frfravce, semenjake soimenjake, zato torej je s svarečim glasom in hrapavim jezikom obliznil Erinijino prepasano ledje, samo zato, ker se je pravzaprav odrekel sleparju, že poprej povsem ovaduhu Minotavru, temu že od nekdanj ogleduhu oderuhu, ja, njegova groza pač ne gre v denar, breznogčeva grozavost, brez- nogec svojec bi celo prej odgnil, celo odplak) bi ga prej in rajši bi odprhnel. Hvaležno blago se samo hvali, hlepenje po časti se samo pohvali, ja, saj bi tudi zunaj že hodci hudobe hlastnili po mesu, po hranljivi jedi, da bi hrustanec ali v skorjo pečena koža hresta- la pod zobmi, hej hej, hrumeča horda bi spet šla v za- lazen lov in bi

izkoristila in preizkusila osebno in skupno hladno orožje, pa takšna hruleča drhal bi na veliko, po volkodlačje kar med hitrostnim streljanjem in čezinčez v hrbtnem ognju, bi kaj, bi hajkala in letela s hitrostjo zvoka in hitrega naleta proti pogo- stoma hitrejšemu preboju, ja, pa bržda hromeč Vese- lonc ja ne bo nasedel, če so zganjali zunaj, poklicani pod orožje, hladno vojno in humbug! Jastreb na piščanca, volk na janjca,-na znanca jetičnik, na samozvanca jetnik,-junker na pregnanca, junak na liliputanca,-jesihar na pijanca, juckavec na zaspanca, jutro na škrjanca,-jalovka na razuzdanca, jaguar na vranca, ja, jok na potomca, jeza na zakonca, — ježa na dragonca, jodlar na vedomca, in tako brez kraja in konca in nazaj, ja kaj! Ej, je na ves glas in skoraj na smrt, ne res, na čast, na zdravje! Čut za čast, ja, se razume, zunaj je bliskalo, ne da bi breznogec Veselonc in šobit j a spremljevalci v zmotnem kolobarju zvedeli za črvojed, ki je zašla v les, za črepinsko sodbo, za razčesnjene črepinje, za čadeče hribe in za čakalnice in časno kazen, za čeljustnike čorbarje, za čistune s čutaricami, kaj bi sploh radi zvedeli, ja, pa res niso vedeli, v blodnjaku zverinjaku niso vadili, niso vodili, niso videli ne sprevideli, kaj jih še čaka, kakšen čokoladni preliv, ne res. Kar je še bilo zunaj lesov, so jim odsekali vrhove. Debeluški lenuški Eriniji se je dvignilo brez razloga in po sili skoraj do dvovišinske bradlje, do drsavega koraka, drugič pa do telovadnega doma za onemogle, kakor hitro je dohitevala invalidska kolca, ja, domala bi tudi ona zadostila domišljavi dolžnosti, ker dober je domek, čeprav ga je le za bobek, ja, donda domačinka bi domerila domačo deželo, blodnjak zverinjak, bi se domenila za domače, prazno ognjišče, kar po domače, kaj, bi v podtalju bila doma, doma bi bila v domovski vzgoji, le kar po do- leh, ja, sama bo

dolgočasovala, v ločenem domu, v kajkrat znova drugačni smrti, ja, onstran brez kretnje in sence, če bi ji zadostovalo trje in dlje. Oddo- la je že, od mrtvih bi obudila kes, škrapasto ugrez- no bi obvarovala pred stopnicami z odstavki, ja, one- čaščenka oponašavka bi bila omoženka, pustila bi se sicer omrežiti odznotraj, omračencu breznog- cu bi ožela obveze in na obešanje obsojeno perilo, toliko da bi ji zatem odkril prav odseljenec Veselonc kakšno obiskovalnico obsevalnico, kjer je obdaroval zunanjo lajavo godbo, vse oborožene nasilneže samo- voljneže, z odlomki kosti, ja, zunaj so oddajali še zmerom na kratke valove o obvezilnih Škarjah in noževih oplatah, ja, ampak v dnjači rupači je obmolčalo samo obvetrje, ohlapna vest, le da si je osumljenka ostudni- ca kdaj odrgnila prste pri pranju, ja, komaj ji je njen ociganjenec breznogček oddelal na golo ostrizeno luknjo, ki so ji jo rokovnjači gobcači bili zadelali predčasno in poceni in krivično, ja, zunanjiki pozu- nanjenci, hvalivci premočrtnega reda po odlokih in odločbah, vsa samooblastna tropa tropa je zvijačno, z ukazujočim capinstvom odeskala lastnino, brez oddiha je izpila kri iz odprhnelih nog, ja, sovražnik je od- podil beže sovražnika, za odvezo seveda, medtem ko je vojna odškodba komaj zadoščala za čeveljsko obglav- je, pa še to ne, ker se breznogec Veselonc in niti eden od spremljevalcev ni odzval na povabilo, ne na zapoved. Čelni vojaki bratomorivci zunaj so izbili če- brovo dno, čeljustniki in čeljuste se so bili vse črnavi po čelu od oplaznih strelav, s črnkastimi gobci so zašli v črnjavo, ja, vse črno jih je bilo, ampak čez ni šlo, psoglavci klavci čez vse psoglavce klavce niso niti čez čas zabavljali čez ubožca breznogca, ne, nikoli ga niso prerezali čez pol, niso mogli in ne smeli čez zunanost ali opozorilne napise

čezse in do blodnjaka globočnjaka, naj so se borili še tako smeli! Erinijo hotnico bi lahko že enkrat izučilo, da gre volkodlak v žrelo volkodlaku, saj ni nikdar rajala kot rajska devica huriska, pač pa kot zaslužnjena priležnica oda- liska, ki bi si rada izgovorila kot vsaj v javni hiši, ne res, medtem ko bi dajali zunaj nenehljivo smerni in ciljni kot, pa bi še menjali izstrelitveni in mrtvi kot, ja, zgornji kraji so se dvigali na kraju sveta, sodobnemu vojskovanju obenem ni bilo konca ne kraja, ko so tacali za krajem in se pogledovali zahrbtno, s krajem volkodlačjega očesa, to je cipica Erinija vsekakor morala vedeti tudi onod notri, koder je sicer pozabljala, ali pa so bili vsiljivci samodržci korakoma na dva kraja: eno je bila namreč kraja, drugo, če so do kraja dognali ukaze in vse do kraja pokončali in žrli vse od kraja, ja, so se že stepli z vseh vetrov, da bi vsakomur, ki se je stepel s kruhom, stepli kruh iz glave, če je vsak kos sveta več kakor kos kruha in kolikor je zvijača sili kos, to bi zlata Šviglja Erinija morala pomniti, odkar je živa. Zarotniki zaplotniki pa se v resnici niso zarotili, tedaj se čevlji za v boj za trdno ne umaknejo tudi za ped, za ves svet ne, saj je šel domala vsak zarobljenec zasledovavec še za dne, že kar zarana za glasom dnevnih zapovedi, in tako dejansko dan za dnem, ne da bi morda žaloval za zamaknjencem zagrenjencem Veseloncem ali se celo zbal zanj, očitno dokler se ni povsod zableščalo in kolikor ni zankar, posebno zagovornik zadoščene pravice, drug drugemu lupinast zahreščal pod tacami, kajpak med zaleknjenimi rokavi z našitki, ja ravno zatem so pač zaigrali brezdomovinsko hvalnico, so zaigrali na zažigalno orožje, so takisto imeli veselje za začetni ali zaključni boj, so prav tako zaigrali na zagri- njače zastave, da bi vendar zadušili vstajo in se spet brž zatekli v tajna zaklonišča, so zares zaigrali na za- gozdne tulce, na

začasno volkodlačjo čast in zadržali dihanje in zdržema pobudo, so začasa zaigrali prezgodaj zaaran svet največ z zahrbtnimi napadi, vključno z izrednimi zahtevki, ko da jim gre edinole za nohte, gotovo so se zaigrali z zaledno oblastjo za večno, seve za danes in jutri, čeprav sicer zasilno, zakaj v njih zakacanjem očesu ni nikoli zaigrala solza, le zaničevanje in zamera, in še to konec koncev bolj zaradi navadne, množične zaščite, torej naj predvsem store, kar se zagre! Jek leti čez vek, ko zori j ari rečmen in če ječmen na veki, ampak breznogec jeznoritec si je potem že jemal k srcu, če so ga povsod jemali za svojega in kjerkoli zdoma vse tako za zlo, pa še vsako besedo zares, ne res, to ga je že ves čas, že ves čas ga je to zvezalo z jermencem na invalidskem vozičku, še celo jedra jeguljica Erinija je lahko pri tem izluščila jedra, ja, je kar iz svoje spolne jedrčaste ježice, da je takrat otrpnil jezljivček Veselonc ves ježev, ja ti jecljač ti!, ki jedečen vedečen ješ, čeprav ni nič ostalo v jestveni shrambi, čeprav ješ, češpljaš o češminu in o pasjevolčjih češnjah, ješče je pač na tešče, ja, jebena Erinija je tu in tam jesetrasto molče jecnila, češ jedrina porodne vode da ga poživi, da ga zbistri do jezerskega dna v njeni mednožni kotlini, do jezovega vrha pravzaprav, ko ljubezenska burja led trdi, ja, pa še led vodo jezi, jetrva Erinija pa jezi spet breznogca Veselonca in ga jezi z neješčimii jedmi, da potem one zdelo ječalo gleda ko lačna jetika, kajti mar so imeli kaj jela, kadar je skoraj jeklena Erinija jela jemati v roke krvne strdke, sopotnikom pa pravico do jezika, ja, naj gre kdo breznog jest in kar brez nog, če more, jetrca, na primer, ja, tako lepa je pela jezernata pokrajina med Erinijinimi boki, tisto črno jelševje, ježičnati kostanji, malo dlje pa sen ko jesen na jesen, ja, jenjavalo je že, jenjati ni moglo. Enota snovi — enota moči, ena- ček na enakoramni

tehtnici. Zjokal bi se, ker so mu breznojemu ponujali začasno rešitev, pa bi skoraj zmrznil, saj je zunaj zgorelo zastonj, ja, kdor se z zbranimi volkodlaki zmagovavci huli, naj z njimi zunaj združno tuli, ampak prav zehavček zelenec je moral zdržati, da je zmil madež, mazivasto pamet, mastne besede in roke, zakaj blodnjak zverinjak je bil nabit z dobrotniki sopotniki kakor v zabrtvenem sodu, in pravzaprav je z grozo spoznaval, pa se ni zdramil, ni zvedel, ni zračunal, preprosto se ni zravnal, ni mogel, pa če bi ga vrgli z invalidskega koleslja, ko je zatem otipaval in prijemal z golo roko zdrobljene okleščke pod kolki, jih zlagal in zložil na za prgišče velik kupček, tako zlagoma in ne da bi sesul koščice in koščke mesa v zaboj za pepel, ja, ga je znova zbodlo in ga zmlinčilo in spet zdražilo, kakor da so mu razbojniki kolikič že zbili noge z zabojniki, jih spet zbrisali, samo da so vse zamavšljali, ja, oni zmeraj zunaj po domeh in doma, tile znotraj pa zmerom zdoma, nikamor! Iz podtalne koleševke ni mogoče, niti iz spomina, še celo po izhojenih poteh ne, ni si mogoče kar kako izmisliti z besedami iz šale, ne iz navade ne iz obupa, beseda pač nič ne izprosi, nič ne izda, če se je breznojec izčrpanec izjemoma izbersal ali je bil iz uma, iskreno, kaj bo iz njega? Ne tič ne miš zunaj ne bo, vsekakor ne bo pešjanski skovir, volkodlak Žolnir, nikoli ne bo netopir vampir! Lej ga no! Erinija lepotička se je lišpala, da je bilo leskotno, pa en sam led ga je bil, breznočca Veselonca, le počasi, sicer je legal zgodaj, in mrak mu je legal na oči, torej le zaleže leže v hrbtni legi pod ledeno odejo, če je bilo tu in tam videti kako leho snega, ampak z ležo ne obogati, kdor na trdem leži, ja, mrzlo ko v ledenici, ne res, ga je že ledenilo, ga ni leka za lesno gnilobo, za leseno nogo z letivim lesom, pa naj gre breznož leč, le, če si upa, medtem ko so zunaj vseskozi

cvele ledene rože po ledenih gorah, med pesjani telebani je pač zmeraj zljajano pa zljajnano, je selitev prečnega, premičnega, poševnega ognja in prenosnega, pomožnega orožja, je odhod znad grobov zraslih duhov skoz izumrlo zunanjščino, saj zibelj jezika jezika, se plazi, okoli in okoli po kačje lazi, ja, zaman bi ga izvohali, zaman je njihov zaukazan naklep, saj se one vozi, brezno in veselo, tam daleč, nepreračun- ljivo nor, odpravljen, brez pravice do biti, kar takšen je, je bil in bo, skoraj razkužen, raztelesen, nevedno tvegljiv, njihov plen, ki jim je ušel, zbežal na invalidskem huntu nizdol v zmotni kolobar, in koliko mu lahko potem pomeni tišina zunaj telesa, zunaj med biriči mlatiči, zadnjokrat med zaprekami kakšnega bojnega polja, če je, čuječ ko na paši spanja, sam proti vsem, največ proti jalovemu svetohlincu Minotavru, krucibuci jebeštrga, ko da zbujen spet kolne in moli, saj nima osramočen ne žene, kadar ga, zvedavega in nespečnega, nekam žene, ne pridušene besede za upehano pot, dolgo in trudno kakor gluho kričanje, ja, gluhemu je huda vest vsaj arestantski zid, ljubi dom iz hipa v hip pa nizko, naj tudi zvodeni prisotnost, kadar prvotno, še med sušnim dračjem, roža zrasede v vonj, spolovilo, zadržto v spolovilo, je Erinijino opizdje, nabrekla koža, prožna, usločena, zvrtničena in v vzklitje vdana otrplost, otekla od vmesnih, mesenih sunkov, saj res, po ledeni drči, toliko da so našli zunaj samo kritje, da so se nagovarjali k nepokorščini, dokler so streljali skupaj v najemniških četah, ja, vsi ledoseki ledolomci s tekočim gorivom, z lectovim ledenim srcem med zobmi, vsi kakor eden in zato v stanj eni lepenki, zato jih, brž ko je vstavil vmesni kroglični ležaj v ležišče, ni mogel več potrepljati po rami in našivkih, samo mnogo gorkega je skusil, okusil je palico, tako da se je rana okužila pod kolki, kjer so mu že kdaj

okleščali noge, ga vkleščili v invalidski prekucnik ko na okuzmanem vozu sena, pa se potem ni več izhomotal iz kovinskih cunj, je bil sključen, izključen iz družbe zunanjih duhov z luskinastim priokusom, ja, lahko bi se izkričal, kar naprej ga je mamila Erinijina lepotnina, namreč Erinija lepotička se je lišpala. Delal je tedaj čudeže in pokoro, ravno ko na tekočem traku, priložnostno težaško in strojno.

In res.

Ne le on!

Res, saj se je bal.

Erinija blodnica, naricavka grobarka, krmežljav- ka, pomlajena starka, trdoglavka brez preudarka, kam je že skrila oje stroja, da bi prikrla zatezljive pasti, zateptane luknje v tleh, zasunjene zapahe brez vrat, če ni že dež zemljo zatepel, če ni bilo vmesnih sten, čutnih rožičkov! Saj še čudno, da je breznogec Vese- lonc, dasiprav je bil breznog v breznogčevju že od vekomaj, ker nepotrebno je pač brez pomena, ja, bil je pravzaprav brezimen, ja, če je posamičen, je že v svetu, ja, ampak če bi se rešil, bi tudi one izginil, saj nikakor ne ve, kako je z njim, ja, ampak odkod bi potem vedel, odkod glasovi in tišina, tisto ni ne dobro ne lepo, ja, breznogo telo je bilo njegov jezik, jezik je prekril misel, ki se je poglobljala vsenaokrog, ja, jezik je bil obsojen na misel, ja, je menda že govoril, da je tako, češ je takšno stanje stvari, ne res, med njegovo pohabo in svetom breznogčev- ja so padali samo notranji odnosi, ja, resnično je glagoljal jezikal, ali pa se je jasnilo, jasno, izrekljivo je bilo, kar stvarnost je razodeval, gibal se je, potoval je nenehljivo skoz zmotni kolobar, zmeraj znotraj, kjer ni ločil oblike od oblike, zato pa je samo kazal, kar ni izrekel, ja, včasih se je že izražal samo s kretnjami, ja, tolikokrat se je gibal navidezno in vse bolj

nesmiselno, breznogec je pač breznogec! je bil različen, takle Veselonc breznogec iz rodu breznogcev, pa sam na sebi ni bil ne verjeten ne neverjeten, nikakor ni imel izbire, in ni bilo druge okoliščine razen dogodkov, verjetno se mu je dogajalo nasploh, na invalidskem koleslju se ni mogel dvigniti do ničesar višjega, ja, bil je nasploh pralik, gotovo pa spet prav nič breznogač tako in tako ni imel števila, ja ja, ampak zunaj zgoraj, pa so bili vsi oštevilčeni, vrteli so se, v večnem krogu razstreliva, ja, zunaj je bila ena sama nujnost, ampak breznog- čev jaz je bil meja sveta, ki si ga je lastil, pravzaprav potlej ni povedal ničesar, nič ga ni presenetilo, tudi rupača ugreznina, koder je moral biti, je bila samo znotraj, znotraj, kjer je vse naključje. Ni uganke. Ni si izmislil samega sebe, samega sebe si ni predstavljal, ni verjel v ohranitev, v blodnjaku zverinjaku ni bilo nič urejeno vnaprej, ne dobro ne lepo, ja, svet ni bil odvisen od volje, ja, breznogec je bil samo predstavnik svojih odrezanih nog, ja, zato strojčku milopojčku ne bi mogel nihče dati napačnega smisla, prav mogoče bi bilo celo brez pomena, če bi ga kdaj razkosali, in kdo naj tedaj upraviči obstoj tega onega, onega spreobrnjenca, če ni bilo tudi drugih breznogcev, ja, kdo bi menjal z njim, ja, jasno, pesjani, takšni glavni pripravniki poveljniki, takšni zborni vrhovni poveljniki niso bili podrejeni pesja- nom, ampak zakonom, ja, ampak tudi zunanji zakoni niso bili podrejeni zakonom, in kolikor je bilo kaj nujno, je bilo tudi zgolj nemožno, in gobcali so že in lajavšali, ja, ampak breznogec božjastnik je bebljal celo brez besed kakor v tihem dogovoru, ja, ampak v blodnjaku globočnjaku je bilo s tem vse povedano. Če je breznogec kdaj bival, potem so z njim bivale zunaj odsekane noge, na katerih bi lahko shodil, zato pa je bil obenem povsod odvečen,

kolikor so zunaj mislili vnaprej in pravoverno iskali vzroke za moritev, ja, zato nobeno zrcalo ne kaže zunanjega duhovina čudina, ne res, zunaj so se vojaki volkodlaki nizali ko točke površine, ja, zunaj so mu bili že kdaj odrezali noge, kar so imeli, bodi povedano naravnost, za nesmiselno, ja, nogice so mu odsekali, da bi pokazali blago razliko med breznogci, ne da bi pri tem morda razumeli kakorkoli breznog- ca Veselonca, kajti klanje ne izraža ničesar, klanje je bilo že od nekdaj samo način, kako vreči brez- nogčeka Veselonca v škrapasto podtalje, na invalidski voziček, prav to pa je na veke vsaj enakovredno notranjščini, ja, spreobrnil se je šele, ko so ga zanimali. Vsi breznogci so si pač enakovredni. In duša namiguša Erinija je zrla odprtih ust, kadar so zunaj zapisovali, števila so le zapisovali, ponavadi v oklepajih, ja, zunaj so bili vsi kresniki hudovestniki ločina, ki je streljala, odprla ogenj, napadala brez izgub, ja, sleherno orožje je bilo namenjeno uničenju, sleherno uničenje je bilo dotlej namenjeno orožju, zato pa bi bilo nesmiselno vpraševati po breznogcu ubogcu, ne res, lahko pa bi ga kdo vsaj predvidel, če je imel one resnično kakšno možnost, ja, če je imel resnično možnost, čeprav prav njemu, pa še v takšnem položaju, ni nič več ustrezalo, ampak je že res, podtalje je napolnjevalo svet, ne pa zunanost, zato ni prišel nihče od onstran semkaj.

Cez pot do dna.

Ena in ena!

Zib in gib ...

Pohujšanje se tudi ni zdelo nikomur za malo, za breznogca česnača pa je to pomenilo ogromno, in ker je hkrati odkril več vzrokov za škarjaste korake in nevarnost, je še kar naprej vlagal prošnje za šiv- ne kosti, za nožiče. O, film se mu je utrgal! Tako ga je imela

lepoticčka Erinija za starega grešnika, ne res, brž je takrat zasumil, da ne spi le z eno samo kla- futo, ampak da je ljubic že za celo krdelce, ja, re

kel si je, To pa so gotovo Erinije maščevavke. Duše Erinije so čarale nemara plemenito, spotakljivo in junaško, ja, z vražicami Erinijami na vislice, na grmado, na kol, če niso nikoli plačevale za krčevite trzljaje, za lastne izcedke! Ona Erinija je imela v rokah škarje in platno čez vse. Drugače je plačevala, Erinija, plačevala, čeprav ni imela za posušene solze, za vse, kar je bilo marsikdaj hudo, niti obrtnega dovoljenja, za to ni imela ustrezne izkaznice, kmalu je šlo v pozabo, ne res, sčasoma je šlo ljubeznivo za drobiž. No, saj je oderuh skopuh Minota- ver zapisal! Ali pa je prevzetnik podjetnik požiral mrtvorojence, da bi jo ovohaval ko mladoletno vdovo, bi jo poljubljal za spomin na vse, kar je prešlo. Ja, šešljavec breznogec je bil pri mogotcu hudobcu dobro zapisan, češplja Erinija pa je ljubila karseda drugače, seveda, z lepотно napako. Ja prekletu, sreča pa taka, kaj je res treba, beži beži, če ne, bo zakričalo, se bo zadrla, da bo vse vkup drlo, ja, kdo bo koga, kdo bo koga zaklal, kolinil, haral, ko ni miru! Ah, saj je imela slepica Erinija privide, je bil to njen lastni sin Črtomir, splavljeni Vladimir, pa še kdo, kdo brezimen, izmišljen, vržen v usmrčeno rojstvo, ja, je bil zvit v klobčič, ko se je nakričala? In breznični nedonošenček, Črtomirasti breznogček je bil v časti pri vseh, v skupnih žrtvah, ja, s povešeno glavico in s kožico device Erinije, odsihmal je bil odvisen od frfele uscanele, od zlate Erinije. O hudo dno, o hudo dno! Ondod uho ne seže. Kdo pa je pomenil v škrapasti globači več, lokavi kurbir Minotaver ali breznogi Veselonc na invalidskem cizovniku, bodisi da sta se skrivala skupaj, ali pa se sploh nista nikoli spoznala. Koliko časa že. Kako pa je sploh

mogoče počesati ostrizenca zverizenca! Na prečo prosim, upravičenci! Na balin! Ampak doma je s polno pravico zahteval domovinsko pravico, ne res, brusil je škarjice škarjice, najbržda, bržda spet ga je kakšen vrag pritresel! Ja, ampak takšno postrežnico lasničarko bi tudi ona imela, ne samo on!

Ne le on!

Ampak bučko Veselonc je lepšal greh, ko je pesjanom telebanom lepila kri na tacah, ja, lepil je azbestno lepenko, šš! je bilo vroče! splaknil si je kri in slane, sodraste solze z lica, nekako se je spehal naprej in vendar vzvratno in četudi je bil ves lepljiv, ja, slepil se je zračnim slepilom, kar slepel je, kot krt je obril ves globnjak blodnjak, ja, breznogček ku- štravček, vnete trepalnice so lepile, slepilne obljube so ga slepile, ko da je pala plesniva slana, ko da bi pal slepljivi sneg. Ja, okoli oglov je sleparil, skalil je železno voljo, pogled se mu je bil skalil od bele slepote, skalilo mu je pamet, kar sesedel se je in skamnel od strahu, kakor sklesan se je tedaj šiloma premagoval, še v sfingovskem smehu, a tudi že skrepenel, da se ne bi skobalil z invalidskih gar, da ne bi prevrnil skodele na tehtnici ■—• ker takrat bi bilo čuti čuka, skovik, skresano petje, nadušljivo siganje in kako hresta skobelj po kosteh, po krstah, po sklepah, ki se sklepajo v mir, ja, če bi le ležal na kolkah. Je že ciknil kis v rani, ne res. Ampak če moka prej ni skepljena, skipne testo Erinija, in potlej shaja gnečav kruh, kaj pa, breznogič je bil že iz pravega testa, dober ko kruh, ne res, saj bi bil sicer pečen, z njim bi bilo cvrč! bil bi sfizek! Je skipel od jeze in se šklepetal po škrapastem podtalju, o čem neki, ja, ga je skrbelo zanje, za spremljevalce, pa tudi zanje, ki so zunaj kopali s stopali v pesek in se kepali s skalpi, ki se, krvniki hudiki, nikoli ne skidajo od hiše, potem ko so se počasi vsi skapali

domov, sklenili verigo, skresali ogenj, da so sikale iskre, krogle, ja, so prav njemu skrhljali noge! S širočkami? Kvišku glavo spod rabljevega čoka! Ja, zunaj so skleпали kar na splošno, so skakali v skopem času, na skopem s prostorom, so skladali za sirote, za sirotišniške otroke, za bodoče kr-

voloke?! So Ikarova krila sklopljena? Ja, srečna norost je slabila breznogčeve skomine, škarje so skrza- le kar naprej, svinčenke so švistnile, pognali so ga v skrajnost, v mrtvi kot, v zmotni kolobar, pa je bil zanje še v skrbeh in je znorel od samih skrbi, saj so skraja skovali hladno orožje, ampak one je skoval menda besedo, skopal se je iz mivke z invalidskim kolesljem, pa je skopal kolovoz z invalidskim vozičkom. Ja, on sam je bil blodnja. Ampak skoz podtalno blo- dišče je lahko ravno zato peljal brez skrbi, ja, kakor mišek je sklestil slamo, skotalil se je z invalidskimi kolcami navzdol, venomer navzdol, skrajšal je razdalje in pot do konca. H koncu brez omejitve. O krvava, črepinska sodba, škrob in krop, betonirane sohe v ograji, smrtni skok, pokpok, na kveder šivani škornji, smrtno blede spanje, celo krč in zona, barvite reči! Ampak čudaček bedaček ni klonil, ko se je sklonil, da bi pobral svoj porcelanski odmerek, pri tem tudi gotovo ni računal na onstrance vedeževavce, ki so lajali v kosmata ušesa, ja, ni račil sestri mednje. Njegovo rojstno mesto — njegova stara, dobra rodovina! breznogčevje! So mu nasuli kopo mero? Ja, kosozobi, kosasti psoglavci klavci, zadržali so breznogca Vese- lonca in so zadržali korak in opočasnili invalidske cize v voznem parku. K temu je treba dodati, da ni imel sebi enakega, le krepil se je, kujajoč se je kumoval tuji zastavi, z vsem na kupu, ja, vse zunanje prostaško, klin in tjakaj, kamor se vrne štorklja, potem ko prinese koga na svet, ja, med kurilnimi cevmi.

Uzno- jeno je kvakal v učnem tečaju, se je breznogič pižma- sto kvasil, ja, rašil je lahko krotljivo žival, kvočko Eri- nijo, na vsake kvarte je vplival kvarno in nemarno drobil golen kruh, seveda, kaveljc, kužni onegaveljc, ampak on ni kužil okolico, ves kvakasto zakrivljen na invalidski gari, ja, ampak zunaj je pel triglavi kuža postruža, zunaj je trirepi, trinogi, tribarvni pes jan že bil obrit na golo, ja, hudobijo je storil kdo od oštevilčenih zunaj, ja, odondi je bilo joj prejoj, tukaj pa sikajoče iz zablode v zabij avsko delo, med plimo in oseko, ja, breznogec revež je bil prepleskan na plesnivem invalidskem zvrčalniku, v plevnem košu, že mogoče, pa bi skoraj skoprnel od žeje. Bi blagovolil? Ni bilo zablod. Zunaj je sijal samo kristaliničen fosfor, moka je dišala po klepu, se je gnoj menda izcedil iz rane, ja, breznogec Veselonc, ti tat dihurski!, zunaj so gotovo valjali pločevino, s pločevinastim laježem, tako glasno pa hripavo in cvileče in z režanjem so pljuvali v roke in na zabičeno preteklost, ja, kaj pa je bilo potem tukaj, kaj z zabavljivo cuzljavko Erinijo, kaj s črtomirastim pastirjem Vladimirom, kaj z nerojenim Jonom! Ni se povsod zableščalo. Povsod med začelnimi nadzidki, kje v globači rupači. Ja, zabrežje breznogčevje je tonilo med zadajšnje sedeže, med porazdrobljeno kamenje, gluho kakor kamen, trdo, zlomljivo ko kremen, da je izključena vsaka možnost za zarjavelo kožo, za zarjavelo koso. Med zobata kolesa, med tečaji, ki drčijo.

Au! Ajs!

Bi še rad?

Au!

Da bi ga nihče ne poškodoval, še oznanjevavec pokončevalec ne, ja, nikar Ikar! da mu ne bi nihče stisnil roke! On sam je posvaljkal blago, listnato testo, razvejano

meso, on sam, breznogček Veselonc, ko je zmanjkalo besed za večerjo, za zajtrk, on sam. Ne da bi kradel komu tla spod nog, ja, vse parklje, vse popke, vse brstiče je poščipal! Ni bilo resnice, ki bi iz onega, še brezimnega, oklešččenega, iztisnila vzdih. On je poškilil nanje, ki so v škornjih tekli po progastih dolinah, po snegovih pa vrhovih, ja, je poškripal z zobmi, prikimaval, se je prihulil k tlom! Detece breznozec, so mu že razprečkali žimaste lase, goba se je razpregala po zdoljnem svetu, razpršilne leče pa so zažgale nebesne razdalje, so razbile eno samo nebo v tulčaste, prosojne koščke. Ajdov cvet je zadišal po belem snegu, težak vonj je počasi umirjal izvrženca zavrženca, ja, takšna poljska, prastara dišava. Bo že okobaljen invalidski prekucnik! Amuletne svetinjice pa je mahoma zavržel, ne res, zadrževal je smeh, zadrževal je jok. Spodkop in smod, pesjanska smotláka! Pšenica resnica. Pohod za smolarje, pehotni mostiči, prepovedano odlaganje smeti, pelerine s kapuco, vreče s peskom, razušitev perila, peklenski stroji, ja pesjani stražarskih pešakov! Nasledili so pač kopenske moči, zahtevali so skrivalo plamena kakor da bi iztožili noge od breznogca, ja, brezhrbte- ničarji proti minam za svinčnik! Zunanje zbirališče vojnega plena, plinski baloni, plinske sobe! Kaj pa mu pojasnjujejo! Poslednji dan, poslednja volja, bočno plezanje, vijačna svora, tršaste obrvi, plavajoče dvigalo k onstran! Proč! Meja je zasekana! Zaskočno kolo z zaskočko! Naj ga nihče ne za- slanja pred udarci, klofutami, nič rahločutnosti, ne! Invalidski voziček že rahta! Ročni pogon, pogon na pe- sjane, na divje vojake volkodlake! Izstop! Vstopijo, naj stopijo že! Botrčki ljubčki, očesca in peresca, domek, zapeti gumbki, ja, bedaček edinček, breznogček, pametna glavca, delavne rokce, pa še bebi krasotička Erinija, ja, revček revše, nič v

kočurah, ampak v ba- bišču, ja, prismodè, lakaj in brdavs, naj bo otroška gobica kar hladnokrvna! Čigava roka, joj, kam bi del? Nič ne de, nič dobrega ne kaže! Domači zobotrebeci, pesjani dolgorepci, kaj pa drugega! Déte, déte, déte détecje, kako pa gre brez gležnjev, déte šentaj, šen- taj ga detomorivec Minotaver! Preverjeno! Strogo zaupno! To še ni nič! Hmmm! Preklopni bajoneti! Oprtniki! V klin naprej, v klin nazaj! Za boj! Zaboju za strelivo! Jéhata, jéhata! Cijazenje notri, ogenj zunaj! Ojá, hajá, padavček Veselonc je obslonel, obslonel na invalidskih garah! Ja j, kam pa, kam! Ohé! vraže, zarotitev, prisega na kri, aha, se že bliska, aha, snemne proteze, aja, nobene izjave na zapisnik! Aja! Nak! Ju, pogreznil bi se bil še globlje, one, strohljivo telo, če bi kaj povedal v stavkih za razmetavanje! Črt! Črt črto- mirasti proti pastirju Vladimiru! Ehe, predzgodovinska doba, kolikokrat predregnjena, kolikokrat predri- stena! O flancat! O, že kdaj obsorej! O! Osebe iz sebe! O! O ne, one, tudi Minotaver, tako pa ne gre več naprej! O, ne bo več moril! O kako je mogel breznojec pre- plašenec ves čas po blodišču! O kako! Ooo! Zakaj pa ne! Breznogec breznogez! breznogec breznogon! Sončni žarek, o Vijolični! O ubožček, breznogec breznog- ček! O blodnjak zverinjak, o pesjani telebani! O, kako so ga obsojali, na smrt bi ga obsodili, če bi mogli! Aaa! je pekoče bolelo, kluvalo, krvavelo spod kolkov, kako je bil ves obrojen od krvi! A, kako jim godi, nad- paznikom Zalaznikom, jim kar priliči! A, biriči pridaniči! Red vlada svet, a?! A, lej no, čudna je ta! Obliko- vitost zemljišča! A tako! Smrtna tišina vlada, kadar povsod zavlada mir, a ne?! Ah ne! Zadržani vžig, postopni napad! Eh, težko je na čelu in pod nadzorstvom, v platneni prevleki, v pisarniški službi, med na- letnimi vžigalniki, če

odvzamejo volkodlačji naziv, če duhovini čudini zunaj zanemarijo vojaški duh, vojaške učbenike, vojaško usmeritev, varnost in veščino, pa še vojaškostrokovno delo povrh, eh, težko! O smrt, o smrt, ne čakaj več, o, komaj je verjeti, da je tak usmiljena, o, čuden vidi se pokop! I pravkar, i, do kod? Eh, ne krop ne voda! Aj, če zlepa ne, pa shuda! Oj to čečkanje in bebljanje! Uj ti breznogec čudež- nik! Ah, beži, beži! Ej, kako kroplje koklja Erinija! Ih, lovorni venec, večna luč, golica! Oh, nič novega pod soncem! Uh, naravno, prirojeno, štrleče, mrzlo, ptičje, potiskanje nizdol čez blodnje, na hitro, čeprav brezbarvno, krvavo, brez vonja, pri duši!

Iz O ni O.

Iz in v.

Vse je O!

O pa ni vse!

Hi, to se je dokaz posrečil! Zunaj hej, znotraj fejl! Ni hent, da ne bi prišel z dokazi na dan, juj, brez obrambnih dokazov in načrtov! Fi, pa še dokaz nedolžnosti! Hej, tistole pa so dolgovi požrli dokup zemlje, mesa in koščenih gobcev! Nič vse! Ta stvar ni bila prav nič prida, nič ne de. To vse je bila samo igra! Ampak mrliček breznogček, ki se je šel življenje, ni odgovoril, ne tokrat in nikdar ni izpolnil ukaza, ves čas je bil na začetku, kjer ni bilo ničesar, nemara samo blodnjak zverinjak, imenovan breznogčevje pod- talje, ali pa brezimna, oštevilčena zunanja psoglavšči- na, glavarstvo, da naposled vse ni nič in nič ne more biti, ja, spet tako. Ta stvar ni bila prav tistim, ki so se igrali rodovske vojne igre. Breznogec Veselonc, tak silak čilak se je peljal niz škrapaste globače, meni nič tebi nič je vrval v živem vrvežu, joj ti meni, ali je doleten! Jajtata, dejtata, kakšen bo šele dokončno obračun, kakšen bo pečen kapun! Kod pa

so zunaj hodili, da so si čeveljce zrosili, hoj, hoj! Ampak one pezde, nič imenitno se ni nosil, nič ni vbogajme prosil, nič tro- sovce trosil, usoda mu kajpa ni dala vsega, manj vstra- šeni pogrebci vanj vpirajo oči, nak, nikogar ni poznal, vsi križi so bili dol, jojmine! Haj, gor in doll! Božjast- nik samorastnik bi bil to lahko sklenil drugače, ne res, svetni svetnik je pral tuje perilo, dobil je pravico do čudaške nravi, prav, le da je sedel na invalidskem koleslju ko v oslovski klopi, le da je cmokal na oslovskem mostu, med biti ali ne biti, in še to ni bilo po pravici, pravzaprav so rigali bližnjiki krvniki, pa se mu ni prav nič ljubilo strupiti pravir vseh dobrot, ja, bil je vse pa sam s seboj, ja, one vsevišnji padavičar, ja, vsegavedni strojček. Je že prišel v roke pravici, četudi brez nog, pohabljen, krvav, je bil samostojen v smotrnem redu, ja, ti gosposka suhost! Ni bil samostojen. Nemara begunec iz časa zarote, nekdanji vojak in v vsakem pogledu odličen značaj, ja, odkar je pobegnil, se je mudil na različnih krajih, kjer je postal celo tržni čuvaj, in precej verjetno se zdi, da je pripravil celo več, bolj ali manj ostro ločenih stopenj zarote. Toda skrivnost se ni ohranila, oblasti so za stvar izvedele in znova nastopile. Kaj je le gobezdal tako živo, a je morda s tem dokazana obtožencu krivda, dolga spoved, ga je doletela kazen!? Hmja, kdo pa je sploh brez nogec Veselonc! Huj! ti fakin ti, pobeljene gore sive, malo pa že lahko pobecka po krožniku, bo že kaj za pod zob! Mh, kaj pa bo, če se brez nogač poboga s pesjani velikani! Za staro pravdo! Mar je bil le namestnik zunanjih pratikarjev, ja, lažnivi prati- karji v sloveči pravdi od oslove sence, hoj, je težko hribolazcem, pa se jim ne pozna hudina pod hudournimi oblaki! al dneva ne pove nobena pratka! V porodni sobi se je razbohotila korenina zla, o! Bah, brez nogec norček, srčni umstvenik, ki se ni

mogel prestopiti, prestopil je ukaze! Še pisniti si ni upal prav, po- poli bratje pesjani so kavkali v katorgi. Pri tem je kihal čhi ahči, se odkašljeval z eh, ehe ehe, sopihal phe-phph, mlaskal mcmcmc, ja, poljubčkal je svoje sopotnike in štatljivo kobilo Erinijo mmmpc, mmmpc, pc in še enkrat pc, metal je vsenaokoli psoglave glave frnikole, leži tam trop trohljivosti požrešne: jej ate, kam so vrgli kolena, bedrca, gležnje in piščali! Hudobni jeziki, kak si brusijo jezike, haj, treba bo prestlati posteljo, hudika, presončiti jo bo treba! Naj presončijo posteljico, zaplavajo iz porodne vode! Ampak črviček Veselonc ni zasedel prestola, ni se uletel, vse življenje ga je pralo, in malo je povezoval, če se je rupača globača malo poveznila, ja, posmehoval se je za njimi, za junaki volkodlaki, kar ha ha ha, tako da se je ves poslinil, ali pa je takrat poslal po nov invalidski keson, ja, malo je popredel, popraskal praspolne celice, je popraskal praspolne gručaste grozdice z zida, ja, za vse poraben Veselonc breznogec! Zanič! Oj ju pre- ju, nikoli več! Med potjo je vse porazgubil, mladosti leta so slovo jemale, in še samega sebe, svoj glas, na kožo je našil našivke in pentljo, poropal blodišče kakor sokol prašči med kure, ležal je na pogradu, na pogrošni cipi Eriniji, zdaj spet na invalidskem vozičku, ja, v zaspani mrtvici. Kčasi se je naučil biti, navadil se je sanjati o kneftrah, ampak ni zavriskal, ni vriskal ju huhu! Huh, ampak so se hujskali zunaj drug zoper drugega! Eno je bilo očitno: dolgo tako ne more ostati, ali se bo morala ena stran vdati ali pa bo razkol — krvavi boj — neizogiben. Ja, vmes so prišli pesjani občani. Razumljivo je, da niso bili člani tega zbora nič kaj veseli vloge, ki jim je bila namenjena. Lajali so. S tem glasovanjem se je hitro končalo njihovo zborovanje. Orkaduš! In breznogi burkež je jedel abecedo, v svoj tujski jaz je metal klonk

klonk klonk kamne, da se je zvrtničilo, vsa njegova oprava je obstajala iz invalidske šklefedre, ko je čemel naspol na letalnem izidu pohabe, ja, s pesjani velikani bi delal kakor z rajo, ja, pa znenada ni več našel kolnice za invalidsko vozilo, za metulja somračnika. Na koleselj! Čez razrede! Zakaj-zato.

Je kdo še tam?

Iz dobro obveščenih virov bi se dalo posumiti, da invalidski prekucnik neprestano potaka kolesa, da je potakljjal že vse kroge, in češ da solzi rana, je oklical svoje ogrodje za kraljestvo, sebe pa za kralja. Zaman je kralj v svojem otvoritvenem govoru izjavil, da ne bo nikoli in nikdar dovolil ustave v sobodnem pomenu besede. Tako je govoril invalidski voziček, brez-nogčev kralj. In breznogček popetpinček je potehinil, potehinil se je mimo mejnega poteka, bil je naveličan, ker ni šel obenož na potep, potemtakem mu ni ostalo nič drugega, kot da je poslal noge po povzemu, ti potepač ti! Invalidske gare so bile prijetne ušesom in očem, ampak škodljive blodnjaku globočnjaku, tako da je bil videti nesrečnik Veselonc enak pesjanom telebanom, podoben potrjenim pričam, pijan kruha in lačen zdravja, sicer dopadljiv vsem, ja, vesel samega sebe in jezen na samega sebe, ja, je bil razočaran, potajil se je v grenkljatem in navdušenem pohujšanju, zvest strojem, varčen s spotiko, vdan razkolu, še dosti mlajši in voljniji, kot je bilo treba, čistejši, a tudi star ji, ko je, nevoščljiv natrkanim tekmečem in usahlim razvajencem, ko je bil še kako dober podrejenim, muhast pa zvedav! Postal je tišji in višji, grozno lep, nadvse širokoličen, drobnejši, gorkejši, svetlejši, vendar skrbnejši in v bistvu šibkejši, potreben podpore! Kdo bi poučeval breznogca brklježa v čarodejstvu, kdo bi ga povabil v goste, kdo bi paglavca jecljača potresel za ušesa in

potresel pticam zrnja, kdo! Bilo je ostrejšje, kot bi bilo sicer pričakovati, blažje in dražje, grše in trše! Ja, povaljuhi potresači, skresani stre- ljači, iz temnice, iz temine tesnobe kliče ven vsekakor njihov potujčenec, potreplja se po rebrih, potrepa z očmi, zakaj na poti se veliko potroši! In celo ponareja se, če prihajajo povečini vsak dan, poulična drhal, oni nizkotni krošnjariji cunjarji, tolovaji tacomavhi, h glasbenemu pouku in jezikovnemu pouku naproti, če pridrvijo, da bi s poudarkom zacvilili in povedali, kar je že povedna novica, ja, zunanjiki krvniki, vrhovni poveljniki brez poveljevalnega glasu, dimasti, s skrivnimi poverilnicami! Breznogec škratelj se je povrnil v stari greh, povihoval je liste, povratno mrzlico. Ja, niso ga posvarili pred Umpapahom, Nadbitjem, pred More pricks than kicks! Naj še malo povre! Zunaj so postopno osvajali, uničevali, razbijali, osvobajali, vse po bojnem postopku, postrelili so ves smodnik in talce, postrojih so se v kolono po eden, po dva in brez konca, potegnili so krivuljo na bolniškem listu, utrli so službeno pot, postrigli so si kocine, posuli so jamo, ja, kljuvači potapljači, postarani posraneti, posteklje- vali so proračunske postavke, blodnjak zverinjak se je sesul vase, ja, ampak so se še postavili zanj, postavili so piko na i. Zvočni zid! Klepetci raglje v malha- stih oblekah so mahali po svojem mahalu, z enim mahom so ga položili, ne res. Udarni zid! Pa so se jim majala tla pod nogami, pod parklji in kopiti, pod gosenicami, ampak niso mu izcuzali rano, pohaba je malčka docela izčimžala, izbruhn timer kri, od maharadževsko bogatih izobčencev ni izciganil nič, še nog ne, koža se mu je majila, pod njim se je majal invalidski stolček, ja, čeprav so zunaj izbrusili čevlje. Skozi zasilni izhod ven? Zračni zid! Samovžigalna zmes! Iznemogli breznogec ukavec, dojko Erinijo je treba

dobro izmolsti! Požarni zid! Nič ni izmeril na korake, ja, nič izmoledoval. Zunaj so samo razrezali in razsolili rebrca in bedrca, razsejali so moči, raztegnili so kopita, kolono, kožo čez šotorišče, po blodnjaku zverinjaku pa je bilo vse razstlano, tako da je udasek Veselonc razsajal, kakor bi komu rad raztreščil pso- glavo glavo, včasih že, kajpak, da se mu je, razburjenemu, razžaril obrazek, ja, še vrata se razvežijo, njegova jezica trmica je vsekakor razumna, ja, razživel se je in se razteleševal, da bi jih raztiral, ne da bi verjel, kako in čemu. Katera vrata? Zunaj so se pač vsi raztepli po svetu, ja, tajne enote, tajna imena, tajno orožje, tajne akcije, tajne ure službenega pobijanja! Breznogec umazanec si je takrat razpraskal rano, zanalasč seveda, to ga je potem razorožilo, ah, in kalkšna razvada se razpase, kakšen skupinski samomor, mora samomora, kaj se je že pripetilo, če si je razpraskal obleko, razpadno telo, če je hotel razpahniti vrata — katera vrata? — razmajati je- žiik obupancem, če je želel razmestiti po podtalnem blodišču razkropljene nevidne sovražnike, ja, kar razihtel se je! Kamniti zid! Ves razdvojen je bil, otročad se je razfrčala, razgrdene ustnice so se razblinile ko testo, ja, vse se je dalo razbrati iz razbolele rane, ampak breznogček pobček se ni razbrcal v spanju, ni razbijal po vratih, po katerih vratih neki. Zelo nujno. Pozivni znaki. Položajni znak, zloraba položaja. Pomožno zbirališče, zaščitni ogenj, zaščitni škornji, tajno, dopolnilno zaklonišče. Kaj izgoreva znotraj? In na rjuhi se razlije bratomor, živo seme, o praoče, o, on je kakor zadrega pred radogled- nimi očmi, takle blodnik brodnik, ki nima pojma, kaj pomeni verjeti v njih svetlo ugašanje, ja, očetnjava mrh, zdavnji časi, spuščeni zmaj na vzdignem mostičku, o, s smejavim smrtnim krčem, ja, saj je bil navsezadnje zraven, uganil je uganko, pa se ni nikomur

uganil, tam ob zvokih med glasovi, ja, nebo in kovinska rakev, posvečeno ime in ugrizek, kruh, do vratu v dolgeh, odpustki, volja prepirljivcev, obzemeljski poraz! Kje drugje pa je bilo slišati zakotne pisarje, nemara pod stopniščno ograjo, ja, svarilni klic, nasmeh- Ijan klic na pomoč, izgrgrane sline, bojni klic, kje pa je že petpedikala pegatka, če je plesišče izvrglo ple- zavce, pijančke, jalovce z bobnarskimi paličicami vred, ja, če je zunaj v petek in svetek divjal boj, poulični bližinski boj, pehotni odkriti boj, neenaki neposredni boj, zračni letalski boj, boj z bajoneti, na nož skratka, boj pri srečanju na kopnem, v globini obrambnega pasu ali proti gnezdrom, ja, za živ pepel, za duš pokoj! Kdo pa je rezal kruh, kdo šoto, ne res, kje samostojen, zakaj odgovoren za togo zravnane poslejše dogodke, zakaj odgovoren za cekinsko zlato, zakaj odgovoren, zakaj. Kako bi plačal članarino v napetem pričakovanju, da bo še kdaj vstel tujcem v pokojnino vojaške čase, ja, s čim bi ugotovil neskladnost posamezne odločitve za odmočene obroče ali kaj, kaj bi sklepal o motoglavcih motivcih, pri tem pa bi moral imeti več kot polovico razbitin, da bi lahko govoril maziljeno in bi smešne pravil, ja, jedka voda klompa v telesu, klompa. Stališča, ponarejeni ključi, stališča. Ampak breznožek izbirčnež ni razpravljaj o pobudah ko navaden pobalin, obveščal je svojo invalidsko cizo o zaprtih skupinah in potemnelih manjšinah, o skupnih svetih in zborih, pa je sam sodeloval, ja, sporekel se je in spet spravljivo poročal o prvakih, ki so se bili praskali do krvi in kosti, ja, pobotal se je z vsemi, celo z obžalovanja vrednimi volkodlačjimi obvezniki, sledil jim je menda tik za petami, ki so mu sledili, vsekakor, pete so mu pokazali, ja, pokazali so mu jih! potem pa so zares odnesli pete. Ja, kjer so podani ustrezni pogoji, so tudi slabe volje, negibni,

nemarni, brezбриžno mlačni, ja, neprevidni na seznamu, razkačeni v kazalu, največ na priliko, na muljavi, pri-krajšanci blagoslovljenci! Ja, pešal je, ker ni pešačil, saj doslej še ni znal za pešpot; kakor bi pihnil je onega odpeljal invalidski koleselj dalje, mu je zapel ljubezensko, otroško, svatovsko, poučno, šaljivo, bojno vojaško, da ja ne bi kdaj mahal s kakšnim pihalnikom naokoli! s kakšnimi tiskovinami! Ja, hlačam urasel breznogec ni stal nikdar na čelu.

Ce.

Enkrat za vselej! Če verjamejo, če sledijo! Če so skipljivi, vsak zase mojster skaza, jehej, breznogač nakaza! Skazili so mu noge, skazilo se mu je. Če so s penjačami res speli kolenski sklep, če je bil takšen sklep večine?! In okrenili so se, prišedši iz zamaknjenih skladovnic drv, iz papirnatega najdišča, risano pogledali, so izpolnjevali naloge, ki so jim zaupane na veke, ja, ljubljeneh preganjavci na izrednem pregledu, v hišnih zakloniščih brušeni, sloveči nadomestni deli, vzneseni, premeteni, ja, obredno pečeni, v času cvetnega mrka, izvoljenci uporabniki s smelo zahroplo slogo, ki so šli pestovat, da bi šli pravzaprav peč slju- do, ja, bi šli zidat peči, pekel, bi po istem postopku, so gotovo podrhtevali, ne res, malo pošepavali, pojili so pahnjenca Veselonca, pojili so se in se pojavili, sedali in sedli, oživljali so spomine in oživili čas, čas sevanja, so se obešali lepo na breznogčka otročka, že kdaj enakopravno, in so se naposled obeslili, so si obesili puško čez rame, ja, so obšli ovire, postajali medtem na slemenih, postali vrh holmčka, ja, mazali so in namazali, vse tišji so postajali, dokler niso navidez umolknil, ja, umirali so in umrli, ker še niso izumrli, hoteli so se kdaj pa kdaj naspiti, pa so- zaspali, ja, živi so, skoraj živijo, kajpak v hišno šotorski razmestitvi, ja, visijo,

so, namazano je, čisto tiho molčijo, mrtvi, živijo! In so se dali skopit, tulili so izza številčk, prilizljivo so zmerjali, naj bojo dejanja hotenje, rjovelj so, da bojo vrgli ven vse tiste brez številke na čelu, klicali so po zelenih planinah in belih gorah, k visokemu nebu in po sončnih planjavah, klicali so k boju, na vojsko, krohotali so se s šopki cvetja za spomin, ja, vse po svoji volji, pogumni so odzvanjali, da je ime odmevalo od gore, vseeno čemu, komu in kako, čeprav tihotno, begotno, navidez celo pogrebniško, zvonkljajoče, prikrito, ja, ubijajoč molk, mrmravo gnetivo, psoglave nadloge, na noge! naj se vrnejo, prefrigani pohuljenci, neučakani zasliševavci, trobentarji, narejeno prijazni klevetači pretepači, službeno častni jebači, ubijavci, iz katerih škilijo zdajci tudi pohotneži, škodljivci napadavci, ki se širijo ko kuga, smrt, vojna in glad, združeni kakor en za vse, oni, zaupne zveze, tolpa tožnikov sodnikov, še celo v peščenih viharjih, na vzpetinah z grmadami, pa nekako ujeti v brezdanjih sobah, nepreklicno strogi jokci, zadosti! saj ni vedel nihče, kaj so imeli za bregom, češ zdaj imajo nenadoma vsega božanskega dovolj, nenehno so jih pač čakale resnejše, razumne, čiste stvari, ja, zaripli izzivači koljači, kaj komu mar splošni ali ostri spopad, kaj šele začetni, nenadni spopad, oblastna prisila, ja, zvečina ena sama večina, ki ji nihče ne more do živega, da zatem onespособijo vsakogar, navsezadnje še sebe, oproščeni čistuni lizuni, zločinci svetohlinci, trenerji dreserji, kdo pa bi jim kaj dopovedal! ja, nasprotniki zarotniki, orožje ni zatajilo, pritavali so do drugih počitnic, vse po določenih predpisih, bolj zlo iz obveznosti kakor dokazljiva možnost in naklep, ja, kot je v poklicnih priročnikih, dolgčas pa tak, ja, domišljavci psoglavci, sršenasti pajdaši mejaši, zavaljeni hujskači, čakati vohljači, struparji

mrhovinarji, kruteži osorneži, ja, zavelo je tudi skoz uradne ukaze, mleli so z zobmi in kleli, bili so sestradani po navodilu, neverjetno, ne res, naj gre- jo spat ali vasovat, je čisto vseeno, ja kje pa so bili hodili, razvratneži prevratneži, da so bili zdoma, ja, najemniki, nadrejeni poveljniki, saj ko se je bil trapeč Veselonc, še gotovo zaskrbljen zaradi prekrškov, ja, ko se je bil cijazil po znotrini, so bili vseznani obe- šenjaki volkodlaki že na nogah, ja, oni slikoviti, slepeči sleparji, tako slavohlepni pa slavnostni, oni, ki so se slinili okoli dobričine breznogca, oni s slinčki okrog gobca in venomer brez slovesa v slokih stavbah, oni sloveči sladokusci v cunjastih avbah, oni pred- njiki sleherniki, ki niso nikoli spregledali, ko so jim vendar spregledali kazen, slepa čustva, malikovanje in bahave dolžnosti, ja, ioni s spodjedenim, zaljubljenim spogledovanjem na sprehajališču, na grobu, na begu, v sprejemnicah in v častnem oboroženem spremstvu, da bi ničvredno zlitje uporabili za krepost, kot da je ves čas rasel plevel skoz pepel na to in ono stran, prav smrdljivo, poželjivo, dvakrat preračunljivo, a topo in lenobno, ja, oni sramotivci, srboriteži, kako okrutno so prezirali, kako sočutno so mučili, ne da bi shirali kdajkoli v lastnih ranah ali v žgočem obupu, ja, udarjenci pokvarjenci, vsi stanovi v stajciah in v menažeriji, kot prej samoljubni, pogubni, spočeti v topoumnem povelju za samopomoč ali za samomor, oni cehovski jezik na spomenikih, ponosno strohneli, ki so lajnali in lajali svojo, vse tiste vrle, blesteče hvalnice za praznik, oni, prednja in zadnja straža, maščevani in zaobljubljeni, ja, divjaki volkodlaki v tesnobnih kolibah, kjer so zmeraj umirali za oljčne vejice, ja, rosnomladi so podlegli vnanjim okraskom, kako bežno, prepolno odvzetih dni in noči, kako bolno in

razvneto s plamenicami, ja, oni samobitni stradači hlastači, oni z odhodniškim ali ubožnim spričevalom, potem ko jih je prevzela oblastna omama, nepotešeno plehka nesreča, ja, oni sebični sezuva- či jezikači, oni v pustnem, poročnem, slavnostnem, pogrebnem sprevodu, spet odeti v klavsko nošo, posejano čez in čez čez svet, ob ranem soncu izza pozlačenega neba, z oblačnimi in mesečnimi zavesami pred sleherno slabotno senco, ja, sitnobe grdobe, spreobra- čevavci psoglavci, v samnzatajevanju, ja, kjer že hodijo, tam misleče blodijo, ja, brezupen odpor, volko- dlačja svečanost, celice odpora! — Spet prihajajo od vsepovsod, namenjeni v meglo in pepelnata jutra, ki jočejo ob svojih življenjih, ob umetnih drevesih, ob zabrisanih zvezdah na nebu, ob starem, udomačenem dihanju, ob nenadnem pričakovanju, ampak vse se zruši, tudi njihove zaprisege med divjanjem zastav, tudi speče sence nad mrliško oblastjo; nad čigavo oblastjo? — Ja, svojat, svojci o prvem svitu, oni stre- muštvo, junaštvo, razvezani klapoušniki, razočarani prešuštniki na smučkah, ja, oni klečeplaštvo, prekucu- štvo, glavani glavači, pronicljivi mrhovinarji, propadli govnači, pesjani velikani, domačini duhovini, grdavši grdavži na strelišču, na smetišču, ob pogorišču, dolinci in hribovci, vse takšno domovanje v zasedi, oni du- hovstvo, oni duhoslovje, kovarstvo in pesjanstvo, desničarji in levičarji in sredinci, razbeljeni orožarji, razvpiti bičarji, razgnani čeljustniki z nagobčniki, razmetani grešniki s podočniki, pa še strankarji s plovnim sredstvom, reditelji lenuhi, razdraženi volko- dlakarji, razpraskani psoglaveži, svobodnjaki in strički s strguljami in bodeži, nemara celo lahka in težka atletika, razumljivi papirji, razumni skovirji, ki se jim spahuje, oni samski srečolovci, dvorni svetniki stanodajavci, oni azbestni

kakor svečeniki, vsi onile strelci, za streljaj pri strelišču, spet in spet, oni s strelivom in strelami, s streljanjem v tarčo in s puškami, oni z zapornim streljanjem, vsi oni, ki so streljali z očmi in ki so prvi začeli streljati, strnjeni kakor stiskalni stroj, oni stremuhi, starokopitneži na pogrebne stroške, še vselej doslej na stezi za prisilni pristanek, v stražarskih čevljih in stražarskem nizu, odlični strelci, kajpa, prodirali so v strelcih, po strelni daljavi, pripravljani na ©bdrsn strel, za strel, za strel, ko so streljali tudi z nožič in s presledki, po- sledki, posredno in samostojno, ja, spotiki j ivci in stekleni stavbarji, oni starodavni starinarji, kar jih je že streljalo v poskusnem streljanju, oni skladiščniki skle- nine, oni sabljači stavkokazi, gobcači v vežnih sobah, v sobah za moštvo, oni sočutni sodniki krvniki, oni iz smrtnega sovraštva in iz sovraštva do tujcev, z aduti in brez njih, ja, oni brez spanja, ki so jo staknili, stožčasti stotniki, oni zunanja stran, ki so speljali breznoščka strahogledca v stran, oni ateji bez smrdljivih sneti, snaživke in snubači v slačilnicah, oni sobojevniki, one sladkosnedne snahe, ki so skrtačile in skrpucale strgane srajce, stregle svojeglavcem bobnarjem, kolikokrat pa zastavonošem, ja, spremljevalke in spovedniki, oni spoštljivi oni, sluge, smrtniki smejavci, oni latovščina na plačilnem seznamu, vsi do zadnjega na seznamu navzočih, vsi na seznamu umrlih, na službenem seznamu oseb in perila, oni na sklopnih sedežih, oni sestreljeni na sestankih, krepka varnost, samozaščita in pripravljenost na boj, oni sestrski sesavci, besi krvosesi, sejavci bojnih in rabljevih rabljenih sekir, skušnjavci trdoglavci, stanovitni slabiči in hudiči, oni svetlooki stvarniki, gosposčina preproščina, strugarji sveta, ja, oni sproščeni spretneži, ki so prinesli sporočilo, spletkarji, ki sovražijo potne srage in sprejem povelja, ja,

jih nič ne skrbi zastran obupanca obubožanca na invalidski škle- fedri, ja, oni vredni obžalovanja, sprednji opazovavci, sposobni za služenje in luženje in boj, omejeno sposobni v spoštljivi neodvisnosti, oni na splavnem prehodu ali na sipinah, v izbruhu sovražnosti, v sovražnem zaledju in obroču, ja, lepo po predpisih, vsi kratkovidni med izstrelilnimi jaški, ja, pravoverni, kupljivi lopovi lokostrelci, med levobočnim plazenjem, vsepovsod izza lepljivega razstreliva, tisti zaporniki, ki so prišli na svet za nameček med izvržki, vsi oni v nogavičnikih, ubijavci ostankov s prehodnimi odredbami, ja, oni pripadniki in pomagači, voščeni napovedovavci potopa, ja, oni razporejeni, leva-desna-ena-dva! oni razlagalci, kupci nog, roparji na krovu rušilcev, stanovalci klavci, ja, klavci v godlji krvavega mleka, oni ljubljenci letopisci, robavsi rokovnjači, ki so prikrili hitri premik, ja, nič jih ni obsedlo, samo presedlo jim je — talko nepomemben je ta svet in tako veličasten, dušenje v grlih, vse kar je in kar ne more biti odloženo, sončni sij, šumeče morje, milijoni rek in njihovi tokovi, vse neminljivo po svoji minljivosti — nešteto jih je bilo zunaj, nihče jih ni štel, nihče prečital, pa so mrgoleli drug čez drugega, vsi do zadnjega oštevilčeni, ja, oboroženci, možaki in možače, oni šepavci na hlače dopetače, oni šušmarji in šobe iz lepenkastih tulcev, ščuvajoči šklepetavci, šolarčki šepetavci, šantači zaslepljenci, kazensko udarne čete, bojne pa bombaške čete, oni zaposleni zaporniki in zanikrni zapečkarji, izvidniške čete, oni zategli zaupniki, negibno nebo v brezvetrju, oni zamaščeni zavetniki, zavezniške čete, oni divji, mešani, razumski zakonci, oni zastavljavci in zakladniki, prostovoljske čete, oni čvekači in čvekulje, oni žolčneži prvorojenci, vsi živinorejci, strelske čete, ja, kopači rovači in vrtalniki vodnjakov v vodoravnem

razsipanju, ja, žalivci življenjepisci, žganjarji in tovarnarji, zmeneta in ženščeta, ki so v trušču teptali igrače, metali čepice in krvave kepice, kakor da bi drobili obrambo, v zastrupljeni zrak, še celo med zračnimi bitkami, med zračnimi stebri in sunki, v svinčeni vojski, ja, vsi oni, ki so drobili korak naravnost v zaledno oblast, pa niso v zbiti razporeditvi pridrobencljali niti do ene same zaledne ustanove, še manj v bolnišnico, ja, oni kujoni, daritvene, toplokrvne, kopenske in povodne živalice, pa niti ne živalice, ampak čudini duhovini, zlovešče večče, oni žagarji nog, žalovavke maščevavke, oni cepci, one cipice, ona duhovna bitja v bivališču ob deblu, ob steni in v snegu vsekakor povsod, kjer so za navaden bavbav prezidali samostane v klavnice in klavnice v domiselne božje hrame, da bi v njih kosmato grčali, kričali, kazali zobe in režali in hrčali kakor da spijo, da bi praskali in se drug drugemu laskali in da bi naposled golčali, cvilili, tulili, rjovelj, ja, da bi si pulili plen in za plen, da bi zijali drug drugemu v posvečeno maternico in ustje cevi, vsepolni volkodlačjih zvijač, ja, da bi za večno opazovali iz dvojnih zaklonov kakšno tuje, osebno zaklonišče in bi ga vselej zasuli, ja, ioni v postroj e valnem urjenju, vsi z razvozljanimi poročili, pa niti antilop ji trop niti čopasti škrjanci, vrabčji znanci, ki prhnejo v svetlobni snop, ne, vseprej rovtarji zvezdogledniki, do zob oboroženi ogledniki, zvezdniki za načezno ceno, ja, oni na vrhu, pri vrhu zunaj! — vsak privid je bil življenje — svoj živ dan ne pridejo breznogcu siromaćetu do živega, saj mu ne bo pel navček ne slavček, ja, kar živ bo ostal, ne bojo mu vzeli njegovo sanjsko, blodno, bolno življenje, zakaj njihovo volkodlačje, pesjansko življenje je že od nekdej brez življenja, brez vprašanja, a tudi brez odgovorov, ja, saj oni čredniki priskledniki živijo

pravzaprav udobno, ja, prav udobno in spodobno pa nasladno pa gladno življenje, za crknit, ne res, ževljenje kar tjavdan, če postavljajo noge tjavdan v krog in na dnevni red, ja, postavači pohajkači, vsi oni — akrobati, agresorske sile, branivci bunkerjev, bojni cepci, cilji dejstvovanja, čistilci zraka, dozvočni lovci, enote, fluorescenčne muhe, gibni lovci, gibljivi cilji, hkratno obstreljevanje, ime orožja, jedrski naboji, jedrske konice, jedrski izstrelki, javna varnost, jastrebi, križanje, križanje enot, krivulja krogle, litijeve letalske bombe, morilno orožje, načrtni ogenj, obkolitev glavnine, oni, oni, oni, odhod zastave, pasti, položajni znaki, premakljive barikade, priobalni pas, rušilno streljanje, razvojna razporeditev, smodnična zrnca, službena znamenja, službeno orožje, streljanje z mesta, streljanje med gibanjem, število žrtev, širjenje požara, šolske tarče, tesnilke, tipalke, umični pohodi, uničevanje utrdb, volkodlačja vojaška varnost, zasedbeno območje, zvočne zveze, zamenjava straže, železnice, žičnice, železna žica, ja, oni naprej in nazaj, ni jim treba vesti otrobov, ja, brzozjavna obceda, jezik so imeli za svojega posrednika, zato se je treba lepo vesti, dasiprav brez vesti, ja, koruzni otrobi so za korita, osebnost pa je to, kar duša dejansko je, ja, še tega jim je bilo treba, ja, neprenehoma so lahko osluškovali in merili s puško, in so vedeli, kam to meri, ampak to ne meri na breznogca Veselonca, ja, trdoglavci trdokožci so merili v glavo in rep, ampak z ničetom breznogčkom se ne morejo meriti nikoli! Ja, kaj pa si moreš potem tudi ti, revše breznogče?

To so ga!

Ob takih okoliščinah se oskrbniki gotovo oprasio, prižgejo ognje, delajo obrobne opombe k opravi- lni številkam. Sklepajo pogodbe ob sladkih zvokih pihalne

godbe. Oprezujejo za odposlanci pri poglavarjih opričnikih, ja, ozkoglavci psoglavci proti psoglav- cem ozkoglavcem! Goltajo za zrakom, golčijo. Are- stantovski ričet se takrat vsekakor vsuje čez svet, da je vesoljni potop. Ja, ko bi breznogač Veselonc le imel pogum, bi šel, pa čeprav breznog, na deželo, vrh sive gore, pa na mlaj! Ampak ni vedel, kaj je od tega, za kar je žrtvoval svoje nožiče, najugodnejše, ali spoznal, da ga je ničvredna Erinija varala, nič ni bil več ljubosumen, pravzaprav je vse minilo, nekako tako kot bi kdo potočil solze nad njim in bi potonil v solzi, v motnem zrenju. Nemara je grešnica Erini- ja nekoč čutila do svojega ljubčka izgubljenčka vsaj mlačno prijateljstvo, ampak jo je močno bolelo, že mogoče. Prav nenavadno pa je ves čas bilo, da je, kako čudovito, s spodnjo ustnico vsrkavala oblizke, z zgornjo pa še obliznila glavico vijaka, se igrala z brez- nogčevim glavacem, in ji ni šlo pri tem v glavo, kako da jo glava živonapetega stebriča tako vznemirja, čeprav ji je bilo navsezadnje vseeno, ker je nabreknilo tudi njej, kajpa pri mlečnih žlezah, ja, čez glavo ga je že imela, ja, saj ji je šlo za glavo, ja, za čigavo glavo, če je izzvenelo o glavi tako neprepričljivo, ja, za katero, kakšno glavo, zakaj in čemu, ja, še breznogec omamljenec si je lahko takrat za hip predstavljal, da je ves njen, od glave do pet, ja, on ni bil nikoli med izdajavci psoglavci, ja, to si naj izbije iz glave! Kaj to! Niti prav podrajsati se nista mogla več, nenadoma se nista mogla več vživeti, ker je ona imela slabo vest zaradi tolkala, nenehno se je pač valjala po njem kakor s popolnim umetniškim čutnim užitkom, ja, imela je kosmato vest, pekla jo je, nečistni- co jurico, nečista vest, živogled breznogec pa je medtem ponavljal, seveda, kakor v verolomni izpovedi, da bi rad postal prikupen veslonožec, ja, bil bi čuda velik velikaš, veliki On bi

postal, ja, tak veljak bi bil! In bržčas se jima je hkrati prebudila vest v veseljaški vesni, ko se sprevrže veter in vleče bočni vetrič po previsnih vesah in lesah, ja, ko je prava vigred in je pravi vetrc za jadranje in veslače, ja, ko ni nasprotnih vetrov, ko ni treba pihati proti vetru, kriliti s tičkom Ikarom v sunkovitem vetru, v vetru, ki zunaj udarja v hrbet, ja, in takrat se vrte vetrnice in ne pokajo vetrovke, ja. Bržkone je imelo tedaj tudi vreme čiščo. Noro, ne res, takšno ponavljanje. Erinija mazačka bi še znorela od obupnega vremena, vsega je bilo krivo psoglavo vreme zunaj, tukaj, v podtalni ugreznini pa bi še celo zavrnila od same živčnosti, tule ob svojem vihravcu Veseloncu, ja, mar samo on odloča, le on s svojim vijcem, njej, vijolični vijeglavki pa prepušča le toplice, ravnodušnost, sešitek razlastitve, razprtijo, zelišča, koren le- čen, razpotje in razžvrkljano razvratnost, njej! njej, ki le nji teme kraljestvo je pokorno! Kajpak, jalov- ka Erinija bo zato zmerom jalovka, saj je srebala čaj iz rožmarina, sleherni plod je odpravila s čajem iz listov črnega oleandra, in če se je že zdelo, da je noseča, si je obložila vlačugarški trebuh z živimi koprivami, pa tudi z meto, ja, z iglami si je praskala vase, s pletiljkami menda, ja, in če se je zagnojilo, si je vdevala v luknjo skuto in olupljen krompir in še cunjje, namočene v vodi gnilih jabolk, ja, in jok in stok je bil pod njo, in solza za solzo ji kaplja iz oči, kadar jo tako napenja, to pa bo menda trebušna Vodenika, ja, za to pa je dober čaj iz luštrkovih korenin, pa še brinjeve jagode povrh, na trebuh pa je treba položiti borove vršičke, se posuti s peteršiljem in ves život je tak, roke, noge, ja, nič čudnega, če je bolelo. Kar razneslo bi jo in bi raznesla govorico, da z njim ni nekaj v redu, ona si namreč že sama pomaga, ja, če si je mislila, da ima breznogec Vese- lonc raka, mu je dala piti petroleja,

potem je cvrčala, da ona sama občuduje bojni red, dnevni red, življenjski red, ja, red in postavo, medtem ko njen mrnjavec pohabljenec kakor po voznem redu odmetava ves vrstni, svetovni red, ja, ga pač niso sprejeli v kak viteški red, ja, niti za razredničarko ni vedel, in mar mu je njeno telo, ki zaudarja po belem toku, v redu, ne res, tudi on bi strl odpor, ki ga je ves čas izžarevala, ja, in tako sta bila oba na koncu svojih moči, da bi nadaljevala, to je bilo globoko zakoreninjeno, bilo je vsekakor vsajeno v zverinjak gnusobe, nič nista, živela sta le zase in s spremlje- vavci soverniki, kaj bi kaj razvpila, ni vredno omembe. Ampak za beli tok je pripraven čaj mrtve koprive, iz orehovega listja ali iz cvetov bažilike, bodi receno mimogrede, potem vsaj ne smrdi več, čez nekaj časa je vse dobro. Ja, kdo je že vzel muhasti Eriniji venček, v katerem cvetličnjaku. Gotovo se tega nihče več ne spomni, ne breznoga pokvekica na invalidskem kimpežu ne flandra Erinija. Je dala opojno rožico v roza obleki? Je sploh imela na sebi kakšno obleko? Vsaj obleke bi se spomnila, kaj je že nosila. Kdo bi se tega spomnil zdaj, ko je zunaj dišalo le po deviških snopih bankovcev! Ja, užaljenec Veselonc je podvomil o njenih podočnikih, podjarmil si je njene podlahtnice, odkar je pomnil, ja, jadikoval je in gon- dral, da nikoli več, nikoli več. Pa sta se v škrapa- stem podtalju žrla, kot se žno med sabo podle podgane, podpihovalci in podrepniki, ne res, pri tem pa sta bila podobna le sebi in svoji čarovniji, ja, v podrasti in podzemskem podzidku, v klobčiču, ja, živela sta kot podnajemnika v podrtiji, pod kožo jima je zlezlo, ja, nikomur nista bila podobna. Sopotniki so živeli z njima, da bi kaj podedovali, ne res, tička Ikara je zanimala oporoka, jajčece Jon je slutil lepo dediščino, pastirja Vladimira je skrbelo zastran zapuščine, rogonosec

Minotaver je hlepel po volilu. Še invalidska šklefedra je šklefedrala, kakor da ostane z breznogčevo poslednjo voljo tudi kaj zanjo, ja, invalidski voziček bi imel po uničenju malega pohabljenca vsaj njegovo truplo. Ja, vse se je podražilo, še Erinijina podnica, le kako je ravnala z njim, le kako naj bi ji posvečal več podvihanega počutja, kako naj bi ji segal med nadržja in tja, kjer se svet začne in se konča. Vdal se je, dojlja Erinija pa ne, mrha je kaj rada premagovala zapreke z razširjenimi in dvignjenimi nogami, takšna je postala, takšna da se je zlodejbog usmili, ja, vse za skupno držo, potem bi se jima pridružil še mrhojed Minotaver, ki bi, kakor je sicer počel naskrivoma, tokrat vzdražil vse njene odprtine, ja, lahko bi že bila tudi breznogec bednik in šopirnica Erinija širokogrudna, vsekakor, najsi sta podzavestno že slutila polomijo, razhrebano lopo, pogin in železno metlo. Breznogček štokljež bi si lahko premislil, če bi kdajkoli mislil, bil je seveda poražen, pohleven zaradi pohujšanja, skoraj pohujšljivec jezljivec, ker ni nikdar pohajkoval, ja, bil je priklenjen na invalidsko cizo. Medtem je zunaj zamrla oživitev, oživela je pesjanska družčina, čredna podstat, brezte- meljno, a urejeno korakanje, ja, pogani podleži, no- gani nadležneži, ki so podkurili podlasicam, so si pod- šili krzveno podlogo, ja, grobarji podobarji so podpisali podoknice z noži in bridkimi sabljicami, ja, zunaj so brodili med stopnišči in zapuščenimi kostmi, prihajali so in odhajali sredi kovancev, pogorišč in tesnobe- gata, seveda v rojih in čredah, ja, biriči goniči, krvniki sleherniki, zibali so se, pijano trezni od ognjenega orožja, prek ogle- nega vnožja, kar dvigali so se nad krste, ure in številke, da bi prezirali in prezrli, da bi otopeli in znova tekli skozi vsakčas drugačno jutro, ki je zasijalo z lučjo jekla, živega srebra in staniola, ja, v zarji z okusom

po sesirjeni krvi in z glasom splavljenih malčkov, ko je petelin soncu izkljuval oči, zunaj, zunaj, medtem zunaj. Vse to je vedel pohabljeno, one je srečal nekoga drugega, ne sebe, tedaj ni vedel, stisnjeno skrčen na invalidskem koleslju, kje seže konec v začetek, ne kdaj je veter močnejši od nebesnih strani, ni potreboval nikakršnega pohotnega nasmihanja, ne sviloprejk ne bub, ne jajčec ne jajc, ne plodnic ne zelenja, to je že smešno, preveč je vedel o svoji duši, ko je blodil po Erinijinih vrtovih, ja, pogubljenec rejenec, ceneje ne gre, že del bo bledež, že del kolobarnega, ugaslega obzorja in sivosovje poti, in blodil je, torej je govoril, pogrešljiv je pogledal stran, v tujo sebevidnost, med slamnate barve česarkoli in po hipoma stari smrti, ki je starejša od brstov po rojstvu, ja, kar mimogrede bi plačal pogrebščino, ugasle svetilke in kakšen kos pletenega pohištva, ne res, izgubljal je pogum in si dajal poguma, da bi bil pokonci, saj ni vedel, ali so ga dali v rejo tujim, ja, le pokoro je delal, pokoro za vse, ki so se poklicno pokvečili v slepi pokorščini in na odrih požensčenega, peščenega, škorpijanskega pokola, ki ga niso več poklicali medse, ki ga niso poklicali po imenu, ki ga niso poklicali nazaj in predse, še poizvedovali niso po njem, ko je klical na pomoč v predorih, preplavljenih s hudimi sanjami in obdanih z odrezanimi udi, ja, pokušal je pokornost, ja, pa tako neveden. Nagonsko in zbliza je gledal v resnico sonca in proti žitnozratim besedam, v podtalni koleševki se je gibal samohotno, kajti vse ga je klicalo, mu brez volje ukazovalo, da je čutil strahoten odpor do dražljajev, kožic in mrtvaških glav, ali pa je bil takšen zavoljo pomanjkanja, ko ni nič opazil, kaj se vendar dogaja z njim, menda se ni mogel spomniti, preveč bežen in netočen in brez zapiskov, gotovo ga je vse skupaj že dolgočasilo, ja, kakor opazovanec ni hotel biti

opazovanec, kakor poskusna ži- vad, ja, nič ni vedel, res ne bi bil rad viden, saj se je sicer poznal z drugimi rečmi in golimi stroji, saj tudi otroci v gugalnicah pač poznajo otroke, ki pridejo prezgodaj in skoraj beli, ali prepozno in z vročično vrnino, ja, mladika pozna trto in drevo, solza pozna oko, ja okrutna capajdra Erinija pozna postelje in natezalnice, pastir Vladimir prepozna polje vesolja, ozko pot na jasi zvezd, na pašniku iz omahljivih neskončnosti, prepozna mejo na planjavi, kjer so nekoč prepevali celo stvarniki, ja, še oznanje- vavec Ikar prepozna svoja koralnobela krila in sanjače ob svojem golem pasu, plod Jon spozna v odplaki in tolmunu zrcalino, izhlapeli jezik in papirnate sadove, bleščeče se na potiskanih lilijah, pa še vol Mi- notaver, spominjajoč se bikaste trmoglavosti, spozna v svojih rogeh sled pesjanov telebanov in besov krvosesov, ja, morebiti pa je breznogček navihanček opazoval bolj vase in le preveč pristransko, če ni zares izgubil spomina, ja, misliti se pravi nič vedeti. Ampak drugače se je globlje navezal na candrioo Eri- nijo, pa ni bil nikoli zlikovec kot željčna zverina Minotaver, ni bil črtomirski stroj, ki bi meketal in beketal, mukal in lajal, naveličal se je že biti sam, sploh ni govoril o tem, tako in tako je vse vedela, vedeli so, kako je z njim. Ampak ona bi rada vedela, kako bi bilo, ko bi bila bolj pozorna drug do drugega, potlej bi škrapasto podtalje drhtelo pri dnu še bolj, in sam molk, sam molk bi stl površino, neizmerno dušo, ja, bilo bi pozabljeno in posušeno, zapuščeno in skrito kakor gnezda v skalnatih pokrajinah, ali pa bi bilo potem še huje, še bolj nevdržno, ker je čutila do njega pomiljujoče sočutje, ali zato, ker je on sanjal, da se še postavi kdaj na noge, četudi breznog in ne da bi se pognal navzgor po mlečnem gejziru, ja, vsaj poskusila bi lahko, spet bi bila oba, boljša polovica z boljšo polovico.

Vse skupaj bi prenesla skupaj. Ja, zehavka Erinija se je tako ponižala, tako smeje se je prosila, ga je zdoobra opomnila, češ naj ne pozablja na izgovore in laži, kar peklo jo je, jo je zazebló v dno duše, ampak za ozeblíne so topli kamilični obkladki, treba se je umiti v osoljeni vodi, ja, pri opeklinah pa pomaga breskovo olje, olje belih lilij ali širokolístni trpotec z beljakom, ja, pa bi si še očítala in bi očítala vsem, da se obračajo ko oblečene sence, ki jih je razvelo ljubezensko neurje, očítala bi si lajdranje med metulji, večšami in mumijami, smrad jodirane vate in žvepleno veselje, ki ga ni zavohala pri sebi, ja, dihur hudir, črn dir in znoj in kri, kadar noče biti nihče več kaj drugega, kakor utelešen, a razpadel mrtvak volkodlak, ja, ona bi vsem očítala pohabo, kakšno besnenje, kakšno razsulo, kakšna poklapana, škodljiva popustljivost in spoštljivost! Kljub temu je bil breznožec še zmerom breznožec, podoben seveda mrtvorojencem in onstranskim gojencem, je bil zapuščen, skrušen, skoraj docela prepuščen tuji strežbi, ne da bi mu bilo kaj do zvestobe, ja, poštena duša pravega bebca sebejebca, in sploh ga ni dvignilo, ni se mu dvignilo, še bruhal ni na godljo izprijencev umazancev, čutil je le usmiljenje do samega sebe, niti ne zaradi zlomljenih okostnjakov volkodlakov, ampak bolj iz ljubosumnih vzrokov in iz ljubečih razlogov, tedaj zavoljo tíhega jetništva in zlomljene volje, pa ni vedel, da ga je prav trklja Erinija bila spravila v blodnjak zverinjak, ga spremila v škrapasto podtalje, priskrbela, da so mu nogoseki že v plenicah odrezali nogice, ne res, to in ono, potem nič čudnega, če je bil poln prisluškov, na pol sredi pogreznjenega rajskega vrta na pol v slini in nespečnosti, nič grenkega tedaj, če je prisegala potnica hotnica že čisto lahkokrila in svobodnejša, da bo potopila vsako detece v močvirju

slačilnic, tam med brezupnim ščavjem in živim blatom, ja, moral bi biti celo srečen, ker je davila smrtnike in druge pametne strojčke tako lahkoživa, ja, breznog bi moral vse začeti znova, pa mu enkrat za vselej ne bi bilo več do vsega, toda bil je potrpt, poteptan, izgnan, ni mu šlo tako dobro, potem ko je pokazal neodločen namig, češ da je pripravljen na vse, kar je pozabljeno za zmeraj in se ne vrne kipeče, nikoli več, brž ko je spotakljivo spoznal, da sta si z blodnozlato Eri- nijo tujca, sorodnika po posušeni strugi in po peščenih semenih, iz mesa in krvi, sorodnika po svoje po rdeči krvi in šibkem mesu, in se je zato sporekel in ni rekel več ne take ne take, le z roko je zamahnil, saj je navsezadnje vseeno. Ko bi se lahko bil spoprijel s spomeniki zmage in mrtvaškimi prti že v zibelil! Ja, zato pa so ga že zgodaj pripravili na pot, mu nabrundali vse tiste ukazujoče besede o sreči, spoštovanju, ljubezni, o zakonu in o družinski ponižnosti, vse tiste umrle besede, ki niso imele več okusa po jeziku, so ga spremili kakor godbeniki z daljnim laježem, so mu podsekali nožiče, mu še prigovarjali besede zvonkljaj.oče vere in upanja, gluhe besede sramnih usten, pravzaprav besede ljubezni in izdajavske zvestobe, tako nesmiselne splošne pojme, takšne pesmice, potem ko so ga že pohabili, da so mu zamrznila zrkla pod ploščatimi vekami, ja, ampak kdo bi mu polagal na vnete veke kašaste obloge surovega krompirja, kdo bi polil breznogčeve oči s pelinom in medom, kdo bi jih premazal z mlečkom krvavega mlečka! Zlata Erinija, šmentano dekle! jim je vselej pomagala, zatorej ji je staro, zamolčano stanje vlivalo strah, kako bi pač živela po svoje, ako- tudi jo je imelo, da bi bila samostojnejša, torej je najbrž bilo nujno in prav, dasiprav neznosno, da ga je lomila še z izrodkom Minotavrom in sploh mazala z vsemi, ja, z

vsemi je mazala, vseh lepot bila je sonce, ki cveto ji zlata leta, ja, vamp, zapeljivka, žen- šče malopridnica je prenašala sebe in svoje jade, pri tem pa je izrabljala izum device, ko da je treba grist žito, grist žito, olupiti lubje bark, jambor, mast slave in sužnja, ja, trot še teče v drncu, ja, red je rdeč. Vsakič bi sedla ob breznogčevo zglavje in mu povedala pravljico o žehtecih rušilcih in zunanjih rušah, ja, tale zgodba o prikritih beguncih z razstrelivom, tale pripovedka o premikavcih cilja in signalnih bombah, o plinskih curkih vzdolž zunanje mavrice, kjer so ob koncu sveta snovali pooblaščenci poveljniki nove naklepe za nov konec sveta, vnovič in vnovič, zakaj vest podeli oblast in zaupa, ne res, in vsak lump teleban se je zunaj sprijel v kepo, dobil je buške, ja, bel zvonec, žalosten, temačen, beden sad, žaljivo robate rude, up do kraja navzgor, temnomoten dim, ja, mazačka Erinija, stekla mačka, res ni nikoli zamudila, preložila je zadevo, no, noben glas proti, češ da je še čas, ja, zato je rod pravzaprav vejica, železna palica, telesna kazen, šibanje. Zgodilo se je, kakor je zalilo lahkoverneža in ga skoraj pogoltnilo v odtočnem jarku, da bi mu odteklo po žlebu in mu vzelo pogum in čreva, da bi se vrtinčilo nekako v telovadnici, ne pa v prepadu, ja, kakor je že hotel, vseeno, vseeno je tepce breznogče preveč kričal, je zatulil in se izjokal, brigalo ga je, takrat v blodnjaku zverinjaku se je prilagodil in spet rasel med krivdo in zvijačo, zunanje krinke so ga slepile, zunanja bratovščina in zaščita, gruča varuhov zavistnežev, ki go mu zadirčno osorni zamerili in jamčili na preži, na zlovoljni straži v pozdrav rešetkam in za napitnino, ja, ampak nič zato. Nikar! Sicer pa, breznogček užuganec je blaznel še bolj, dobil je povračilo za lepe lastnosti in počitnice za nagrado, namesto da bi se spametoval, se oddaljil in se umaknil, ja, imel se je

neobvezno, zavrženo, sproščeno in razmeroma kakor v zadrugi na poteg, kajti jag je v razporku nag, težko mu je že bilo pri duši, težko in neprisebno, kljub temu da je ves čas sledil le svojemu jeziku, in da pove odkrito, njegov jezik je že imel sosledje, prav presenetljivo, ne res, in bi se rajši pomiril in ne bi več izgubljal samega sebe kakor v prezgodnjem porodu, v splavu, sploh ne bi, molčec kot grob, pihal užaljen, kaj užaljen, molčal bi kar naprej v čakanju, ja, odrekel bi se sprehajalnim palicam, razen tega pa je opazal, precej ko je govoril, da je v govorici prikladnega in sporazumnega jezika, sploh pri vsakršnem tujem jeziku, porabljal besede, ki jih ni znal prestaviti v maščevalno materinščino, ja, če se je zapuščeni brezdomec šaljivec učil jezika, ja, že dosti prej je mislil kakor vedel, je že imel kakšne splošne pojme, ki jih ni mogel izustiti, ja, saj ni prilival olja na ogenj. Potem pa je premlatil prešuštnico Erinijo, čve- kuljo gobezduljo, kaj pa mu je sledila ko povedek osebku, ja, breznogčev osebek je govoril, da se prav ona, ki ga je mamila na skedenj in v hiralnico, ujema prav razumno in kot kakšen srednji spol, ja včasih že, in kadar je razmišljal, sta si bila vštric, ja, predajala sta se drug drugemu, to je dejstvo. Kaj pa če jo je tepel in udrihal po njej s slabotnimi rokami, pri tem usmerjal ročice invalidskega vozička zdaj na levo zdaj na desno in nazaj in naravnost naprej, kaj če je prav on moral naravnost naprej, se je potem požvižgal na opazke. Ja, takrat jo je do krvi, ni je pustil, kar se mu zoper stavi, se ne ugane, obup mu zaliva srce zvesto, lahko bi jo ubil, ja, mlatil je, da sape ji zmanjkuje, ampak ni jokala, nje vera trden jez je bila in z njo besede tuje, le hropla je v hlipavici, kako ji je pač bilo, samo njo bogajo viharjev sile, ja, sama si je bila kriva, ne res, toliko je že bila kriva, in če bi bilo le kako mogoče, sploh ne bi priznala krivde, ja, je

malikov zapustila vero krivo, po krivem je obsodila breznogca Veselonca tudi ona, pa jih je dobila, ja, vsi so bili krivi, samo pavliha na invalidski cizi ne, ja, pa bi ji še na koncu pomagal, bi še sam omagal, ja, bi z batinami! V nekem smislu že. Ja, na udarce je dala dosti, potem se je lahko umivala s hladno studenčnico, lahko se je naribala z ognjičevimi cvetovi, tako pripravno je bilo, ja, in dopustila je, da jo je vol Minotaver poscal, kar vse je pomagalo, in so izginjale podplutbe tako rekoč same od sebe. Nazadnje kot običajno jo je v globoki dnjači zatem še bolj presenetil z otožnostjo, polno neprehodnih sledi in stegen, tako da je bila kakor na nakovalu, kakor školjka na tnalu, kakor dragulj v bisernici, v krvavi bisernici, v kratki preiskavi srebr- nomračne maternice, ja, zlatohladna in žolčna Erinija, potlej je bila še bolj potuhnjena, v postelji iz alg in praur, in mu je nastavila kolikič že svojo hotnovlaš- no čašico, ja, pa sta se spet sladko ljubila, sta slano ljubezen pila, ne da bi se dovolj približala drug drugemu, ja, igrala sta se, dve podvojeni, krivogledi igrači, vsekakor, krivdo sta valila drug na drugega, ja, križanca v smrtni mreži, v smrtnosvilenih nitih, kri- ževca brez krivde ob rojstvu, ja, bila sta si navzkriž pod plastjo medlečih ponaredkov, prisiljeno sta stisnila ustnice, ker ju je pestilo. Kajpak je cipica Erinija krevsala in švedrala in potiskala invalidski kimpež, hlastalo breznogec je zdaj krilil z rokami, kot bi se hotel vreči na tla, ja, ampak tudi tiček Ikar je krilil s perotmi, nihče se ni zresnil, naj je bil še tak bogi škrat, strašilo! Zunaj pa je lezla iz jam gneča, ki se stisne in zmečka ko džem, saj niso vrgli nikogar na cesto ali na gnoj, nič niso vrgli proč, vsi so vrgli sidro, ja, ampak veter je že zadrevil kakšno ladjo na breg, ja, vsak punt je stava dobrovoljcev, četudi je teklo namesto krvi samo klorovo mleko ali pa

kdaj tudi vnetljiva tekočina. O, ko bi šli domov, breznojec Veselonc domov, vsi skupaj v blodnjaku zverinjaku domov, ampak kam domov? Ja, to so ga naplahtali, to so ga!

Kam, ne res.

Ampak nikjer ni bilo vrat, gotovo je usmiljenček breznogček lahko le sanjal o dvojnih nihajnih vratih, kako se pelje skoz odzadnja vrata k zunanjim vhodnim vratom, kako odpira kakšna oblazinjena sobna vrata, ja, toliko da je nemara slutil kje sprednja vrata, ja, lahko je predvideval kakšna mrežasta vrata, kako smukne ven pri stranskih vratih, da bi se znašel izza kmečkih duri, zunaj izza vrat, lahko pa je tudi sumničil kakšna poklopna vrata, resda lahko, in vendar je gotovo navsezadnje sanjal, kako drvi naravnost skozi zaprta steklena vrata in reče steklo plink plink, mogoče je v sanjah in presenečenih prisluhih slišal, kako je tresnilo pinkpink razbito okrvavljeno steklo, in kolikič si je umišljal, da trka na dur- nice tok tok tok tok, pa mu še v sanjah niso odprli duri in bi zato naj raj še tolkel na vrata bumf bumf, če je imel blodnjak zverinjak sploh kakšen izhod, zakaj dalo bi se reči, da je imel vhod vsekakor. Ali pa je bil Izhod v odsotnosti, ki je bila nenavzoča povsod tam, kjer je strmela in nemela prazna vera, prazno upanje še bolj praznih besed, tam, kjer so

praznoglavci praznoverci praznovali s pratežem, praznili orožje v eni sami praznoti, seveda za pravico sile, kjer so o praznikih praznili praznično prazgodovino, prejšnjokrat še pravočasno, ja, za preboj iz obkolitve, za svoj pravšnji prebitek, sem ter tja neve- doma in nehote, da bi čimbrž in čimmanj bili na začetku prebojna moč, osebek, nakar povedek, potem pa vprašalnica, vprašanje čudenja in ukazi, pa kaj še, ja, pa tudi hotenje, zanikanje, jodločitev, želja, trenutek govora, premor, vtem ko je

breznogec Veselonc, očetnjave sin, da ga je kar obsijal obstret, povzel besedo, in kakšno besedo že neki, če je bil nabito poln moči, poln milosti in slutenj, zvrhano poln sprememb, poln pomladnega življenja, sploh poln življenja, vendar plehko in kakor da bi govoril polbratom, onim besom krvosesom, onim nogosekom zunaj, češ da je vsakdo pogrešljiv, celo povprečneži gorečneži. Ja, izjemno dolg spisec grehov in zločinov, to je bil res pravi besednjak, če so zunaj nadzorovali zasedeni predel, zakaj njihovo bit i je bil mlahavca, čigar geslo bati se je šepetalo, mrmralo in ga, ne da bi mu bilo pogodu, poganjalo na invalidskem prekucniku po blodnjaku zverinjaku, tja med pograde in ograde, precej daleč stran, spet nevesekam, gotovo skozi vrnitev. Med onstran in tostran niso drlesknila vrata, niso se odpirala ne zapirala. Zastonj bi kdo slučajno ali češče in dosledneje mestoma čakal na vratarje, ker bi se kadarkoli načakal tule in tamle do sita in na samem, celo prej bi takšnega sežgalo, spodsekalo in sesekalo, sleklo bi ga in snedlo, ja. Tesen hodnik je vodil po plašnem, mračnem, še celo po temnotežkem in hladnobelem, sivosivem škrapastem podtalju v tolikšne krotke poraze, ja, zato ni nihče spreumil, kar se je bilo sprevrglo in se spremenilo v razpotno povzdignje- nje, v prepredeno in predprazniško obsodbo in postrežbo, ja, šlo je brez pohajačev vohljačev in brez paradnih korakov in brez dosmrtnih koračnic, sploh brez doprsnih kipcev, ko so zunaj vendarle korakali klavci vedomci kakor v obsednem stanju, po obrobem obrežju in med obpotnimi znamenji v kakšni obmorski pasovnici, ko so z ledenimi in ledenečimi nasmehi pogledovali po povrhnem svetu, vselej na pošolskem postrojevanju, ja, poškilili so zdaj drug po drugem in spet poslušali, da bi ujeli v kosmato uho cviljenje invalidske

cize, čeprav so slišali le lastni pocestniški cvilež, ja, postopači ponočnjaki v postojankah, ja, ko bi izvedeli za kakšne druge breznožce, bi se pognali z zapečkov in s visli v nove zaplotne dogodivščine, v nove zahrbtne napade, ja, iz zakotja v začasno zaledje, ja. Kdor diha duha, se prevzame manj trapast in bolj nor, bolj pameten in manj blazen, prav preudarno, nagrobno. Ja, bolj izčrpno — manj nestrpno, ja, butalski telebani, stremuški kla- poušniki hlapčevskih navad! Ampak tudi sopotniki so v blodnjaku globnjaku plačevali tretjino, so naleteli na Minotavrove govejake, na Ikarove gosjake, na Jonovo zdruz, na Vladimirovo žlindro, na Erinijino plodno vodo, kakor v kameninah, ne res, kakor dnina odkupnina, ja, z njih je tekla lužnina in kislina, siromaštvo pa tako, če so venomer samo dninarili, če so se afnali, če so gladovali in se vseskoz brzdali in gnezdili v blodni ugreznini z gnidavim, solzavim svojcem Veseloncem, ja, breznožčevo grižavo spremstvo! Strah, saj so sopotniki domišljavci vedeli, jim je v takšnihle nesrečah zapovedal in prepovedal, naj se, če je takšna sila in če je že tako nujno, vrnejo v zunanje oporišče zaklonišče, jim je prigovarjal, naj že pretepejo slabiča mladiča, svojega mlečnozobca grb- ca ko slamico in do smrti ali kakor jih je volja, saj bi se sicer utegnil še izmazati, dovoljeno mu je pač bilo, da je smel tudi on biti, da je bil one upravičen do svojega bitja, dasi so mu božansko obljubljali drugače in imeli z njim drugačne namene, ne res, čeprav so mu v resnici kanili odrezati še jezik, mu skušali iztakniti oči in stikati pod vekami in jih je bilo želja, da bi ga skopili, takšnega pobiča botrčka, ja, nič ni imel povedati, pa je bil vendar prisiljen izbebljati, kaj da je hotel, česa češ ni maral, ali bojda kako ga je mikala strelska družina, ja, nič ni videl, nikogar ni oplodil, samo da bi mu delali še dalje

družbo pa igrišče, in sploh so mu imeli zamolčati, kar je bilo treba zamolčati, tako je bilo zaukazano, mogoče so mu res hoteli pomagati, si ga dodobra ogledati in ga otipati in obrasti z vseh strani, da ga zaščitijo in obsipajo s častmi, ne res, ukazano je bilo, strah jih je namočil, obliznil in obvil kakor ble- ščoba, brezrob in brezglav strah. Bitijce uscane je tedaj dvomil v uri brezupa, ničesar več ni razumel, vrval je in potoval iz odpovedi v znamenje, iz prasnovi v predigro, iz nič v marsikaj. Ničesar ni več želel, hromel je ko marsikdo, ja, bil je soudeležen, pratoroden, neuraden, zakaj metalo ga je, ga strgalo in jemalo, klalo ga je in bi ga skoraj usmrtilo, ja, mar si kdo upa globlje in dalje! Ni se vrnil, bil je le vozar svojega telesa, sam svoj kočijaž, vozil se je na invalidskem vozičku brez povratne vozovnice, ja, nemara se je vozil po blodnem vozišču v posebni krožni vožnji, ker se pravzaprav niti ni imel za voznika, ampak bolj za pohabljenca in prabitje, ja, bil je sam, brez vprege, potem ko so ga oblekli v vre- čevino ali kaj, kaj pa, da še ni prispel kam ven, navzgor, h kakšnim vratom?! Ali pa je že prikotrljal, je mogoče že bilo slišati invalidski cizovnik, priključen na breznogčev trup, kako je cvileč prinorel pa pričofotal po podtalni vodi, ja, strašne novice, brezvestna vest iz prvotnega, morda vojnega stanja, ko je mladež za stradež, ko je blodnjak zverinjak smrdel ponekod manj po praznih kletah in bolj po polnih kaščah, ja, nekam kovinskorjaveče je zaudarjalo po vlagi, pa ni dišalo po telesu, nič ni bilo pozakle- njeno, ne duša ne duh, ja, takrat je bilo vse drugače in v prigodni novici, seveda, tega ni nihče zanikal, pronicalo je skozi in na tiho in kvečjemu iz navade, ko je breznogček dremalo srepel v vzgojna sredstva, nemara v učilnico in abecednik, proti novim grobnicam norišnicam, med gugljaji, grizljaji in vzdihljaji,

ja, ko je vpil po varnostnih ukrepih, po zmagi menda, ker ni nikoli vkorakal v ta blodnjak, nak, to pa že ni bilo res, da bi pricapljal, tako pa ne pojde, ne, pač, še je imel brezplačno vožnjo brez cilja, poskusno, zastonjsko vožnjo po vozlatih hodnikih ali vzkriž po enem samem križnatem hodniku, ja, hokal je v ročice, hudomušnež naivko, kot bi ga prvič zeblo, ja, a ni zakuhal prav tistega, kar je prepovedano, kdo bi si mislil potem, da bo hrzal hurahura ali da bo spotoma vzvračal, da bo vračaril in odmolil svojo, ja kaj bi se bal, kaj bi se ga bali, nič ni bilo res, ne res, nikjer ni bil, nič koliko psoglavcev, hudob in lenob se je nabralo, češ da je obljube potrebno držati, saj ga že niso videli lep čas, ja, ampak zaman, kaj bi si delali zunanjiki dvojniki dvojno delo, kar hrumeli so, lahko bi mu bili verjeli, saj jih je poznal veliko, še več pa jih je pozabil, kaj?! kaj da je pozabil, da se ni najlepše zahvalil, da ga je vedno precej polomil! Breznogec cincavec, ti dobrota bledota, revše strašilo! kam pomotoma drvi! Hej!

Hej!

Ni bilo tako strašno hudo, kot se je zdelo, laže bi ga nosil, kot poslušal, ja, norost je večkrat uzdni most. Ne prvačina ne dobričina, ne res, ne levičar ne desničar, niti predstojništvo niti središče, ne barjan ne otočan, ne vaščan ne meščan, pa tudi ne delavnica niti klavnica, kaj pa dozorelost pa deviškost, čakalnica z žganjem in točilnica z zapitkom, ja, niti nošnja niti prošnja, še manj mrda cmerda, ki bi zaspalo ko jezikalo strašilo v kinkež, ampak godba in sodba, donos in blišč, bogokletje doživetje pa čustvo in društvo, ja, ampak ješče, zamalo zares, ne res, kaj neki, kaj neki, če ni ne to ne ono, če je pred kratkim po njihovem, kaj. Ja, hudo, hudo je pogrešal noge, breznogec ljubček, grozno, dal je noge, z nogami dal pamet, s pametjo moč, zavest in vest, skregan s

pametjo, ne res, kje pa živi, da ne ve tega, kaj se vtika z nenadno kretljivo v blazno ledenico, še v vročicah in trepetajoč, sicer pa negiben, a ves vzdrhetel, ja, kako da medli pogreznjen in ugasel v čas, ki ne bo nikoli več pozvanjal ne v spominu ne v imenu, ne nocoj ne jutri, v času, ki se je končal vzdolž izgnanstva, ja, prav tu spodaj, v dolgi vrsti blodenj pa skromnih, brez konca in za zmerom zaustavljenih tirnic, skoraj v poslednjem krogu, kjer ne bo nastopil čas, nikakršen čas več, seveda, niti prezgodnji hip ne čas zakasnitve, ja, saj mu ni gorelo pod nogami, potem bi še nekako kaj storil za nogoseke krvoloke, ja, vse bi storil za volkodlačje pesjanstvo, oni pa ne, seveda. Iz časa v čas, obdobje za obdobjem je lesketal in potem nespeče nihal vsak trenutek, prav neutrudljivo, preminulo in opustošeno, se je izgubljal kot dih ali molk, ja, vsak- čas se je čas pokazal, da je manjkalo pri blodnjaku globočnjaku, pravzaprav pri dnu, ja, vsak trenutek je zapuščal svoj čas in ga prehiteval, izenačen s pozabo, ja, zato pa je bilo tako zapuščeno in je ničkolikokrat zdrknilo v temo, v zračne plasti, v oslepljeno senco pač, pač v slepilo in zgrbljeno čuječnost. Ampak kaj je manjkalo, kaj zdrknilo, s čim zapuščeno, ne res. Oni pa nič, zato je breznogiču breznožežu zavrelo od jeze, sramoval se je celo priznati, da ga vara povrh še posmehljivka grdunka Erinija, nič se ji ni vendar mudilo, ni se mu vrgla pod noge, samo ljubila je, kakor se ji je zdelo, zlatoljubici vlačugi, njemu, breznog- čku breznoguhu pa se je dremalo, saj je priplaval dovolj blizu, saj jo je unesel, čeprav je obenem ugašal in se ubijal komajda neznamen z dolgočasjem, malce zmedeno in rahlo premaknjen, in se je udelal, ko se je udrlo, čezincez se je bil uštel, da ga je zeblo celo ob njej in ni nič ugledal, nič razumnega, nič natančnega, gotovo se je slabo videlo

v oluščnem mraku, v taki poltemi, ja, šibe mu je manjkalo, ker ni več vzdržal, ker se je vzburl in se vzbočil in se vzdramil in vzkipel in vzpostavil prastare obrise, ja, ob zatonu vseh sonc in zvezd, zmešano, z isto silo potopljeno sredi vrelišča. Ampak ušibčen breznogec Veselonc ne pogine kar tako! Nikoli z viškoma. Tu doli je bilo prej manj ko več, brez razloga po neumnem, po neumnem ože in včasih deloma potiho, zatorej zaman. Usekancu čarovniku je bilo še kar ustrezno, lahko je živel, če bi se mu samo zahotelo, odkrito sovražno in prestrašen in boječe, celo dovolj uspešno in po svoje premeteno, ko voda v morju ali kakor zvezda na nebu, ko ogenj v soncu in kakor zrak v pljučih, kakšne primere, ne res, zunaj pa bi mu bilo dovolj, da so ga kaznovali in da so ga ponižali do kraja, preživel bi pač povsod, a zmerom zaman, koderkoli bi ga prisilili k samoopredelitvi, ja, zunaj pa bi se dvignilo zelo zelo hudo, težko bi bilo opravičljivo, če bi, nedotakljivo nor, kot je bil, čeprav deviški in blagoslovljen, negotov, usoden, bržkone nadvse blazno besnel, ja, če bi le, ali če bi, nakaza in spak, da mu ni bilo para, tudi jecljal tam zgoraj, visoko zunaj, sprva nekam nerodno, koj zatem pa nenavadno čudaško, če bi šešljal v gnevu proti veličini in zoper zahrbtnost in proti udarcem, ja, če bi nato spet vrval nerazumljivo brbrajoče, dokaj nenavaden, izgubljen v zločinu, ne res, čisto zmešan! Bilo mu je mraz, bilo je hudo, bilo je mrtvilo zmedencev mladostnikov, le redkokdaj na preizkušnji. Nihče ga ni pestoval, nihče spestoval. Mogoče so ga imeli na hrani, pospravljali za njim, ampak kdo ve, če so ga sploh vzeli na hrano. Ja, bitjece breznogec, tudi nog ne bo ganil! Mu bojo že pokazali! Kar nič ne bo več begal med lahkomiselnimi hudobneži in hudimi urami, nič v hudourniku med hudodelci! Ja,

pobita živad, huda hrana, za silo bo dovolj. Sila ni nikoli mila. Ja, strojček Veselonc je bil gluh za petelinje petje, slep za prvo sonce, zakaj čas čistih studencev je bil že kdaj mimo, iz nevednosti so kipele sanje, prividi, prisluihi. V španoviji še pesjan črka! Kdo pa se je že vrnil od vojakov volkodlakov!

Pij čas!

Sej ude!

In spi ...

Pa če bo pokalo, se skrijejo. In v šali na drevesih, previsoki za burjo in počastitev. Javili so se na ukaz, vse živo je jadrало k divjim časom, kakor v jedrski vojni je lomilo kosti in mladostno razposajeno sodbo. Častni ogenj, prva bojna črta se je zlila z zadnjo pbrambo črto, ko so se zavlekli v bližino svojih ognjenih zvez, ko so prestrezali žarke in ponujali častne pogoje predaje. Avizo povelje, ja, absolutna premoč. Spojili so se z glavnilno, sprehajali so se po samohodnem parku. Saj bi verjeli, da je res tako, če so sovražne sile tolkle po sovražnih silah, ja, vsak slednik krvnik se je povišal v starešino spalnice. Enote prve. črte, ne res, prodirajoče in slepilne enote! Jasno? Uničevanje žive sile in bojnih sredstev je potekalo včasih neslišno, postopno in množično. Drselo je, držali so položaj, ja, drža k nogi! Enote na počitku. Sodelovali so v boju in na vaji, s splošnim ognjem in v spominskih sobah, kjer je lahko postal vsakdo spoznan za nesposobnega, ja, vse je bilo odvisno od stopnje enotnosti. Pa bo to tudi res? Izmena naprej marš, izmena stoj! — izhodno povelje, ja, občutne izgube, izid boja, ampak vojne so trajale v nedogled. Že od tedaj, ko se je delovna sila preoblekla v oborožene sile, ko so zelenjavne tržnice postale kužni trgi. In so ubogali in so se zbrali, pa se niso mogli zbrati in spomniti, kakšna je njihova prava

vrednost, ja, oni negotovi in smešni s puškami nabij ačami, vse na vžig z navito vzmetjo v kladivcu, ki udriha po kremenu, samo da vžgo iskre smodnik v ponvici, da se sproži! Če že mislijo, da je res, bo že tako, ja, so mahali s konjenišskimi sabljami, so imeli muškete na vilicah, ja, vsi so hoteli zmagati, tisti z roparskimi arkebuzami in oni z džeferdarji, pa tudi oni s puškami kolesnjačami, s puškami stenjačami in sploh z gorečim stenjem, ja, udarili so s kladivcem po puškini čeljusti, imeli so dovoljenje za izdelovanje česarkoli. Ja, oni pretekli, oni prekleti, pretekli so ovirno črto, da niso mogli prekleti slabih pogojev in trivrstno žično oviro, ja, pa so jo morali prebiti, prebiti so morali zunaj, za zmerom na planem! Seveda, oni s pasjimi bombicami, razčetverjeni proti razdvojenim, mešetarji smetarji, ki zavriskajo na ležišču, nagnusneži priskutneži v tlečih ogledalih, ki so mučili drug drugega tudi v živalskih kletkah in strigli z ušesi pa stresali z grivo, oni vsemogočni, gnojni, naguljeni, da bi se sabljali z nahraplje- nimi pilami, oni izločki svetniki, trupla za vzgled, oni raznokrilci minočistilci v brodnikovi hišici, oni prištev- ni in gnevni motivci, živina za zakol, zarod, ki prizna samo pokol, zaklane živali in njihovi duhovi, zaklane deske znad jame, mračniki netopirji, to so se smejali in klali in žebrali ukaze, ki so se spajdašili s sozarotniki sosedi, ja, pa je zeval spah med deskami, tisti čas so odhajali na vojno celo iz grobov. Ja, vsi oni njihovih let, to so se smejali, izdali so naloge in namerili in zadeli leteči cilj, tiščinasti, spačeni, skozlani, ja, zakupniki in zavezanci, ki so odpirali škarje pri cenah, oni suhe mošnje, oni javno na jahtah, jutrišnji in ju- rišni, ki lovijo v jadra maestral, v današnje vetrove, pa ne vedo, kam pravzaprav veter piha, oni s čevljarским šilom in s padalsko kupolo, joreži in jore, ki se jačajo, oni psina

svojat, oni škapulirska bratovščina, junaki orožja in zmag, jedetna! ki so jo mahali, jo ucvrli in pobrisali, ki se jim je hohotalo na vogalu med jambori in suhim morjem skozi smrt, ko je ju- žilo vreme, ja, slonokoščeni dragotinarji opoldan, še celo v izvršitvi smrtne obsodbe, ki radi jedo prežgano mesno juho, oni juckavci, jodlarji nabreklih jeter, visoke šarže, ki se derejo ko jesiharji, jedro nemira! ki se jeguljijo, ki jih ščegeta po podplatih, oni šivan- karji, krpači jutovine — nič skrbljiv obrazek pod nagobčnikom, nič olike? ni za javnost, kaj! Hudirja, potukeljni, a je zavel veter, a je kdo vezal trto! Ja, odlični strelci, ki se bližajo v strelcih, ki jim dol visi, kako kako, blaznolepi in razumni, res jedci lastnega govna, jebci matere kuzlice svoje, s sršeni v riti, s seski do popka, kurcolizniki, pizdogrizniki in zabijači s svojimi javnimi hišami, s svojimi tiči, z ročnimi bombami, ja, rukači fukači, duhovini s častnimi nazivi, kaj nategujejo, koga na natezalnici, koga spet na grmado, kdo ali kaj, kje in zakaj, kdaj zunaj, komu na čast lajajo, ja, pokvarjeni ko kvargeljni! ja, oni v peščenih gradovih, spet se bojo prešteli na pare, prvi-drugi, prvi-drugi, ko da so privezani in češ da ne menjajo prepričanja o večnem boju za last in oblast, ja, penasti, nični, trebušasti, nogoseki krvoloki, ki gradijo gradove v atomskih oblakih, s skožuhano kožo, pripeti z iglo, pripeti na verigo, na podledni mreži, nekje v bližavi, strnjeni v vrsto tako brezkrvni, da se jim tovorni konji kaj radi stisnejo k nogam, vse bolj ničes po bližnjici, drekači drkači, zakoreninjene navade, zakonolomski zapeljivci zasačniki, skoraj zadavljeni okostnjaki volkodlaki, opljuvani, razjarjeni, razdiralni, z dražljivim jermenčastim oglavnikom, priskutni z vrha streh, če so vrgli kamen čez streho, če so zagnali vik in krik in se zaglodali drug drugemu v zatilnico, ki so zatorej, da

verjetno zatisnejo eno oko in oči, ja, njihova stopala z zatikom, njihova obrambna zavest, njihov zaščitni ogenj in zažigalne steklenice, ja, muha v zarezi, njihovi volkodlaški zavodi in preiskovalni zapori, kaj še, koliko začasnih izgub, katero razsipanje zadetkov, ja, bojevitost pa taka, hudoba hudobija, takale naglica, ja, gosposčina, sveta preproščina, vrednota in krasota, davščina in grobnina, takšna brkljarija goljufija, gospoda pajda- šija, super sile v posezoni, noblesa in finesa! Divjaštvo, - srednja stopnja: škrobne koreninice in gomolje, ki so jih pekli v vročem pepelu ali v pečni kotanji (v tla izdolbena peč), ter divjačino, ki je postala po iznajdbi prvega orožja, kija in kopja, priložnostni dodatek k običajni hrani! Barbarstvo, — nižja stopnja se začanja z uvedbo lončarstva; srednja stopnja se pričinja na vzhodu z udomačenjem živali, na zahodu pa s kulturo hranilnih rastlin, ki jih goje z namakanjem, ter z uporabo na soncu posušene opeke in kamenja za stavbarstvo; višja stopnja se pričinja s taljenjem železne rude in prehaja v civilizacijo z izumom črkovne pisave in z njeno uporabo za literarne zapise. Ja, vsi oni, pečeni v naravi, novo! sokovi z okusom, v skladiščih in zaščitni opremi, ja, grustljive prisile in posilstva, tako se spodobi v ostrogu med debelimi otrobi, ja, so otrkavali pepel s svojih kosti, so tresli vse- počez otrebke in imeli slepooke otroke s svojimi dušami, so otrnili svoje mrličke za praznike tudi s palicami, ne da bi se prepoznali s prepustnicami in v izsušenih zimskih vodnjakih, z narečjem senc, zagnanih ončez, ja, otreški obeski, kembljasti klini so kikirikali v razporkih in zatem v sluznatih, skoraj mesenih kur- nikih, pa petelinčki so zapeli o hvaležni, veličastni, duhovni telovadbi, in nalašč navkljub so dali pol na žlico pol na čevelj, oni zviti zankarji dušebrižniki, ki so vreli skupaj z

občutkom časti, ponosa in vere, da so odmotavali štrečno in otreпали perilo, umazano perilo, ja, uslužni uradniki zakladniki, jim je pač neslo zaradi izhojenih stopal, pa je spet nekaj udarilo nanje, nekaj, od koder se prekopicjeva drugačen, a star in vsakršen in isti svet, okruški, tolkači in kopači, sr- bež in vrvež, klanje, čisto znanje, marsičigave sohe na usmrajenih ulicah, pred upravnimi poslopji, ja, volko- dlačji ujetniki ukanljivci, njim ni do šal, ujmaster leta so prihajala povečini tolikanj lepše, kolikor zgrda, prerrojeno in lisasto, surovo in kar manj belo, niti ne nadvse črno, volnejše in srdite je, ja, sveta nebesa! nebesa enega sveta so videla nekrvavo daritev, spravo, nehvaležnike nečistnike, ki so potlej tolkli z ostrogami ob oporne plošče, pa lepo zaklenjeni v skupnih sobah, s svečavo ob zadnji večerji in z nekvašencem, ja, neznatna vsota za čistihlepne in podkupljive, za vse tiste vsevedne, predrzno ubogljive, za tiste bojaželjne, za nadsvetne in občepesjanske, prav hvalevredno, ne res, saj zveni vrečasto, ja, takoj k stvari! k zakonom in praviloma k pravilom, ja, orožje se je podalo k njihovemu krznu, pa so spet deževale čestitke k uspehu, če je imel vsak tace k sebi obrnjene, če je vsak volkodlak moral k vojakom volkodlakom, če je treskalo in je bilo že k mraku, ja, oni dopisni predavatelji in ravnateljji so zapeli pesem in zapeli puško, nož na puško! ja, oni kujoni v kehi, to se zgodi celo najboljšim, tako je prav, prav so storili, zmeraj so tekli čez protiobveščevalno področje, da so se jim oči zakegljale, še pa še, kajpa, dične gospodične, gospodiči oprodiči, naj nehajo! nič slabo, nič bruhali? ja, oni šantajo tudi po eni nogi, na veliki nogi, v storilni ihti za napredek in za ostro strelivo, ja, osvajalske vojske v osvajalnih vojnah, ko se kri vnovič izbreji v slehernem klavcu psoglavcu, ja, v vsej njihovi razvojni bojni črti je klokotala

usedlina podedovane mase izkustev, pametno ne res, to je bilo tisto skupinsko izvenzavest- no, kar je seštevalo in ponavljalo zmerom isti volko- dlačji lajež, ja, oborožen boj so imeli že v kosteh, v mozgu, ja, vse je bilo razmeroma odvisno od zavrtih breznogčevih teženj, tedaj tudi od osamitve, ki se je zalupinila, medtem ko so zunaj njegovega sprejetega družnega sveta tudi vedomci kresniki izvršili imenovanje, ja, enocelična bitja, enotni naboj, enonožci z enotnim nadzorom nad seboj, dvonožci izza dvojnih okopov in z dvonožnim krakom lafete, trinogi v tri- vrstni razvojni razporeditvi ali na trinožnih stojalih, v trojkah, ja, štiristopalasti v četrteroredu, ki so se milovali zaradi srščih bajonetov in čeladnih jermenov, oni splošna duhovna pooblaščitvev, imajo pač vse, samo ptičjega mleka še ne! oni v krepdešinastih oblekah, v kapucah iz tvida, z onučami do gležnjev, z obrabljenimi iglami, sicer pa z bojnimi konicami, ja, orodje za orožje, ja, sneguljke trnjulke pa klinci, lepi princi, snežnjaki vetrenjaki, daljinarske ure, ja, pos- cani kolenasti čistilniki, nemara v prvem sklonu, ne res, saj vedo, kaj delajo, pa tudi delajo, kar vedo, ja, afne, bukvarji, cukrarji in cunjarji, čuvarji, drugarji draguljarji, evnuharji s fularji in še guslarji, huzarji, iguane jubilarji, kuguarji med lupanarji, muhocarji! nujni carji, okularji pa puškarji, rudarji, suknarji, šušmarji truvarji, urarji, vuzemski vikarji usnjarji, zubljusti urbarji, žužavi žeparji, ja, pa budoarji pa njihovi kuloarji — njihove pomije, njihove mumije, puci ga, puci ga! Vse življenje so imeli čas, čas izplutja so imeli vse življenje. Lepo počasi, čeprav v prečnem ognju, ja, celo s počasistrelno puško, ja, bili so stkani iz razlastitve, bili so žilavi ko mišice žvekavke, kam pa molijo te brklje? Kolika škoda, kolika jih kolje, kadar opoklo in motno motovilijo po kovačijah domačijah, s

ceno po dogovoru, v krogu črede, ja, velike reči se dogajajo, ja, dojna doba — smrt gonoba, ja, gonska bitja, duhovi duhovini, gorilje roke in noge, vse gorši so pospešili v tek naprej marš! sredi boja v globačah in gorah, tako goltljivi na črno kri, ja, vse kar jih je gomazno, oni drajna, nagrjnjeni skupaj, prebivajoči v čevljih, v gumaricah in semišu, z gadom na srcu, stisnjeni v gomot, to je stara lajna, ne res, stara gmajna, drugič pa lahkotno ko plutovina v letnih časih, šviganje metuljev in kraguljev, mimohod pod krošnjami smaragdnozele- nega drevja, skoraj v blesku sred poletnega, opečnato rdečega ščipa, med okrom in ognjem jesenskih ovijalk, tako belosinje za slehernim koščkom ledu, pa še vedno s pozabo na zimskotih bojni poljani, ja, kako že, umreti brezvoljno, uspavano v šepetu, drgetajoče in v nihaju med dnevom in nočjo, na skali brez odmeva, kljub jeznemu kriku, ja, kruhoborci z gromozanskim vpitjem, se pač gromko smejiijo in gromotno zaloputnejo vrata, ja, razlagavci zmote v sprintericah, pred njimi noče led srca bežati. Opazovavec je zaslepil opazovavca, ko sta oba obesila srce med vejevje, da je obviselo in potrpežljivo čakalo na kakšno ptico, da ga pozoba ali odnese med kozolce, ja, vsemu je bila kriva negotovost, šibika za čiščenje cevi ni zarjavela, in kljub temu so čistili s predivom tudi zaščitno olje, da se je svetilo in se bleščalo, nekam kakor v nasičeni pari, ja, zunaj so šli v par za par zrn, so se valili čez puštinje enkrat zmečkani, drugič kdaj paobli, so si ukazovali z govorno motnjo, ker so pravzaprav bevskali, povečini so seveda prišli, povečini spet ne, niti oglasijo se ne, kadar je treba, ja, tako potajeni in v neprekinjenem nadzoru, pa se menda potapljajo na orožniških postajah in se še potapljajo po taci, res pošastni, butalski in čredinski, ki že vnaprej popravijo

prašiča, ja, popljuvani v poostrenem nadzorstvu, popustno-potezni vžigalniki, vaški pokavci, ki jim suhljad poka pod nogami, zapuščeni od slednjega breznogca in onstran blodnjaka zverinjaka, ja, podhuljeni pesjani, podganji ugrizi, da se jih kdo še usmili, kajpa pobita, okužena živina na pobjuvanih tleh, ja, takšni nogoseki volkodlaki, pobedasteli, pognojani, pokorjeni, postrojeni! Onstranske glenje, vtisnjeni v oltarje, eni in drugi, tretji, četrti in več, zakaj le predelajo mleko v sir, dojke v dom, meso v obleke?! ja, so imeli predelane obleke, kje so imeli vse predelano! Vse več jih je bilo, ki so še odločili v oskrbi ranjencev za naprej, da bojo kakor ustvarjeni za breznogce v somraku ognjevitih besed, v megli gospodarskega vohunstva, sicer brez svetniškega sija in dišeči po svetilnem strelivu, ja, skoraj spremenjeni v prenosne svetilke, s svetlečimi kroglami in koščki sonca, potem v umetni svetlobi in v svetovnem spopadu, na visokogorskem svetu, kadar so iskali svinčen čep za svečano slovo, ja, so računali, da se pripeljejo na invalidskem vozovju ali na svetilniški ladji vsak posebej, ja, oni vrinjenci v vmesnem zbirališču, osebki posebki, oddelek-zbor, oddelek, v vrsto — zbor! oddelek, v teku — zbor! oddelek, v diru — zbor! na desno ravnaj se! na levo ravnaj se! pokrij! Blodnjak globočnjak pač počiva drugje spodaj, v škrapastem podtalju, že spet nedosegljiv in skrit al pred sovražniki drugej se skriva. Čas je že, svoj čas pa je bilo drugače, zdaj ni čas za to, kaj takega še ne, kar svet obstoji, ne na mladem otoku ne na starem morju, v davno izgubljeni sreči! Kajti njihove javne skrivnosti so se dosuha porazgubile med gleneno mivko, oddelek, v kolono po dva — zbor! Vsako zgovorno znamenje je bilo nepotrebno, še celo brodolom, kjer plavajo mrtvorojenci s tokovi po hlinjeni domovini, ne res, med solinami in

jalovim kamenjem, do psoglavjih zakonov in zapovedi, ja, vsak zdrav mrliček je živ zazidan v čvrsto zaporedje števil, v zgorela imena med milnimi cunjicami. Navsezadnje pa še njihova domovska vzgoja, če so le za domarja, ja, oddelek, naprej — marš! Utrli so si pot, utrnili so svečo, ustvarili so dobiček in si utrgali pri plači, kar utelesili so misel, oni kramljavci hramljavci, utrujeni od dolge hoje, od gugave zibeli do žugave vrzeli! Tako je utihnil pogovor, nedavno je tega, ja, pogovor je utihnil, slišati je bilo samo še renčanje, ostro kakor ugriz do krvi. Tedaj so ob krvavem dežju stopili pod hišo, da jih ne bi premočilo, stopili so s krvavega dežja pod kap, ja, vračunali so pešce, pa so se uračunali. Njihovi usahli vrelci se režijo na vsa usta, ampak njihove usahle prsi ne znajo ust odpreti, njihove usahle roke položijo celo nesreči besedo v usta, besedo oblasti, ja, bojna razporeditev v klinu nazaj, obvezniki ne- borci, tudi takšni so streljali samostojno, da bi preživeli iz rok v usta, ja, oddelek, smer onstran, naprej — marš! v obhodni smeri in cikcakasto, v smeri napada in udara! Ampak hitro se utrudijo, ja, odsihdob za vekomaj utrujeni, po službenih pravilih, s plemenskim službenim znamenjem, ja, smodnični plin, smodnišnica vrhnje zgodovine! Oni lumpaciji — poleg propadlih razuzdancev z dvomljivimi dohodki in dvomljivega rodu, poleg izprijenih in pustolovskih poganjkov meščanstva so bili tu vagabundi, odpuščeni vojaki, odpuščeni kaznjenci, pobegli galeoti, sleparji, glumači, lazza- roni, žeparji, rokohitrci, igralci, zvodniki, lastniki bordelov, nosači, literati, lajnarji, cunjarji, brusarji, kotličkarji, berači, skratka, vsa neopredeljena, razkrojena množica, ki jo življenje premetava sem in tja — v uniformi reda, v rdečih vojaških hlačah, kajpa, dobro si ril, stari krt! slede novi

odloki, ki zabrisujejo mejo ločnico; podkupovalno sredstvo je vsako mesto v armadi in vladnem stroju. To je kralj norcev, moških počestnic, kdo je kdo? Vse drugo je bilo tu, ne da bi kdo odložil pesjansko oblačilo, tako pač mora biti, med povoji za opeklino in popolnim uničenjem, venomer ocenitev sile, ocena nasprotnika in lastnih sil, zastraženi izhodi, gobasta guma in bivališče v zaklonišču, ne da bi oslabili bojnega duha, ne da bi v bojni slavi in bojni pripravljenosti dobili zajamčeni pripadek, ja, tolikanj volkodlačjih slovesnih priseg, prejemki po činu, zmerom isto premagovanje čistine, isto v menjavi straže, isto, čeprav na zamenjanem položaju. Znova so spremenili prepričanje, vsilili so obliko odpora, preoblikovali so se v strupeno meglo, zdaj spet v strupeno paro, zakrinkali so se v obkoljevanju, vsekakor, vsekakor so ohranili oblast in so bili spet na začetnem obdobju, ko so obstreljevali v poletu in čelno, osrediščeno in s tal, ja, oni krušniki klapoušniki, ki jim gre na suk, s končno odločitvijo, da bojo branili svoje pusto meso, svojo zaščitno obutev, svojo svobodo, ja, utoljene, bajeslovne glavine, puranov čempej, kam so vtaknili prtljažni listek in nihajno dobo, glasbene vilice in ropotulje, če so lapali po visokih muhah, po muhi v zarezi, ja, klafači, kopači strelskih jarkov in zaklonov! jumpajdija jumpajda, hajdi, kadeti junkerji, ga spet po malem srkajo, ga luckajo, nuj ga piti! kar na veliko lukajo in ga spet cuknejo in luknejo, izurijo se v postavljanju zaprek, izvajajo pritisk, znova na udobnih reševalnih sedežih, na gladki stezi, na vzletni stezi, ja, potratno potovanje, polnjenje cevi, v gizdavih oblekah, v predpisanih oblekicah, v razkošnih stanovanjih in premičnih bolnicah, ja, vse jih kleji, medtem ko se menda prašiči izpodrivajo pri koritu, ja, koristna doba, ne res, ta

zlat je znanega kova! Zdaj je že bilo prej, zdaj se tako pokaže v njihovem končnem porazu, zdaj spet prebijejo zasedo, da se lahko bojujejo za red, za red zaslug, zdaj v poljskem zavetišču zdaj izza kositrne zavese, ja, čistilniki s ščetko, zobne ščetke za vse, ki so oboroženi do zob, seveda, spet oni v kratkih hlačah in pumparicah, ki so se naklatili po svetu, spet bingljajoči na kratki vrvi, na kratko odpravljeni, oni streljači rablji, krvniki nogoseki, zavedni ogleduhi pasjeuhi, oni nasledki skupnega beriberija, ki so vse pobrali, ja, vse je vzelo, nič več se ne da, gotovo, oni so opravili na kratko, v nerjaveči kovini, bili so na obhodu in skrivali v žepnih svetilkah objavo vojnega stanja, tako tesnobni in nagrobni, prav neverjetno, kakor gnila spolovila na drevesu spoznanja, prav neverjetno, da nič več ne morejo, ja, vse smejo, vse, kadar se oglasijo tako izgubljeno, prodano, v dopustni objavi in v pismu javnosti, na sestanku želja in starešin, na trgu in v službi, po svetu in na vrtiljaku, na zeleni strani in v drugih objavah, ja, sestavni del gre v sestavni del. Psoglave glave so jim od časa do časa zrasle na nožnih prstih, glavice pasjega luka, kolena so pognala iz vratu, iz ritnic so se širile roke, da bi zgrabile za vrat, zadrgnile, zadavile, še gležnji so se upogibali na lopaticah, narti so hotele vzleteti, čudna krila, raz- petina kril, spodnje in zgornje sedelno krilo! Tako so piskali na svoje golenice, molili so jezik liz gobca in šape v zrak, molili so za bojno srečo in za varnostnike malike, živa sila je razkužila živo silo, ja, nakapali so krompir in nakapali kri za sproti, ranjenec je izvlekel ranjenca, bolničar nosač je bil bolniški, krožne žage so cvilile z njihovimi pesjanskimi, tajnimi imeni, nihče ni sklenil miru za zločljivo mizo, da kraja so streljali s presledki, do kraja natančni in preverjeni, na vroči meji, ob prvem vpoklicu, ob izvidniškem vpadu, pa tudi v

prvih bojnih vrstah in med zažigalnimi steklenicami in zahrbtnimi napad, enkrat na strelski vaji, drugič v neštetih vojnih ukanah. Ja, zunanje sevanje, častniške zvezdice so sijale v stisnjemem zraku. In kdo se je javil na ukaz, v katero klavnico vojašnico, katero izurjeno vodstvo je ukazovalo, s čigavimi pooblastili, ja, kdo je kje ukazal umik, kdo je prenašal ukaze nadrejenih, ki so ostali za zmerom nevidni, a jih je bilo le slišati že v samem ukazu za boj in za juriš, in so vsaksebi, v živahnih in zvonkih hvalnicah, so že oluščili skrotovičeno pisavo, so tekli vsevprek med urejevalci vkrcavanja, kakor da so dobili ukaz za zadnje odplutje, tja v odmaknjeno smer, v osnovno smer streljanja, ja, s sebe so stresli telesno snov, sledili so drug drugemu, da bi nasedli obveščevalnemu dnevniku in izza trdnjavskega obzidja, nemara kje na obalni črti, v obalnih vodah, ob čerih iz suhega, črnega smodnika, razumljivo, brez haska, ko se je razletelo s pokom, da bi naposled ostalo brez imena, neobstojno, na vojaškem volkodlačjem pokopališču, iz grobnic, onkraj brezna in drugih globač, ja, razdro- iz grobnic, onkraj brezna in drugih globač, ja, razdrobili so se v verižni eksploziji, zabliskali so se drug za drugim, sprožili so se in odjeknili, opazovali so se v hrbet, ja, raztreščili so se na površini, še zmerom pri vsakem udarcu ali že ob rahlem dotiku, pa tudi v zastrupljenem zraku, visoko sredi moči, ja, skrili so se v oklepljena gnezda, oklenili so se v oklepni sestavi, izgubljali so se, da so se spet pokazali v okrepljenem napadu, lajali so in lajali, kajpada, slednjič so se prikazali z morilnim orožjem, na ničelni točki, v bližnji nevarnosti, polkrog na levo! pol na desno! povrat! strupil! Kaj imaš od tega, breznogec Veselonc na invalidskem huntu? Pel si slep: Bel hleb, bel hleb. Bel hleb, bel hleb — pel si slep!

In nič?

ZORENJE IN SUM

In nič?

Nič?

Ne ono ne jaz!

Iz dna na vrh!

Če je res, če bo.

Zunanje okolje je imelo sprva dozdevnih črt na pretek, ko se je prelomilo obzorje ob omejeni vidljivosti samoskrunskega sonca, potem pa so klavci, opazovalci neba zrl v tla in rušilni ogenj, ne da bi bilo kmalu konec ognja in konec volkodlačje vojne, zgrabili so nadvse lahki za mejno plast, namerili so namerilnik razdalje in vse bolj utrjevali varnost, ja, sodelovali so z vsemi enotami, sneli so vratca, in vse je tedaj kazalo, da ne odrečejo poslušnosti, da bojo za zmerom ubogali ukaze in zakone in predhodne odredbe, pametno, ne res, brez izjeme so tekli merilci šuma. Ampak slamnjajača, na kateri trepeče čepe breznogec Veselonc, ne da bi do kraja slišal gorečo osvojitev, ja, slamarica se vzdigne, potapljači potonejo, kmalu jih ne bo več, zamudili so vlak, — kateri vlak — to pa je potrebno, zakaj v rajih, kjer se razvrstijo smehljaji, se izboknejo stene izgluha, slišijo pač majhen vzdih znotraj kričavih poskočnic in tudi drugod, ja, razijo spanje, in mar poljubljajo prav takrat tudi sence svoja telesa, ali pa telesa nepremično plazijo iz lahkih oblek, kakor se mesi testo v nečkah, ja, nazdejo naslado? Še breznogec samo- rakec se zaman potaplja v invalidsko cizo, z vzdignjeno glavo se pogreza, ko hlapi odprta in smešna guba, nič mu ne prizanaša, da bi se sklonil v nebes in da bi privrel iz dna s kakšnim jezikom še globlje, kjer čaka in molči beseda, beseda, ki ne spregovori z usti. Božček norček je nalezljiv, dokler je še v jeziku iz razbeljenih stvari, ko pa bo smrtnik samo- stanec, skoraj brez kosti, a navsezadnje tudi ena sama kost, ko bo

nemara živel le še od samega sebe, s spominom na nekdanje zlo in na ukradene sanje, ja, takrat mora imeti, četudi sivor in breznog, čvrste noge, ja, v samošnjem blodnjaku globnjaku, obrušenem od sa- mospevne glasbe, v grenki, onemeli govorici, na dnu globeli, sploh tam globoko s tovarišijo sopotnikov od- sotnikov, tam mora potem izkopati skalo za odmev, ja, v spočiti zvestobi in v sladki grozi, vkljub zbornemu petju in pred spremenljivimi pravljicami, ja, tedaj bo zadnjikrat mrtvec in vendar še ne mrtvec, bo večkrat na sprehodu, pozabil, bo, da je tepel nečistnico Erini- jo s svojim čudom udom, nanagloma bo prekrilo njegov spomin, da je šel k ljubici Eriniji z mesenim bičem ko ženin, da je vrigel v njeno goloto gorčično zrno, podobno peščenemu ali svinčenemu zrnu, ja, bo že utegnil, bo doma na deželi, med odpečatenimi, izklesanimi obrazi, vsepovsod v odčaranih bajkah, mestoma na kamnitih krilih in tolikokrat doma v trpki kazni, bližje razodetju in pozlačenim hišam v sklenjenem krogu marjetic, otroških solz in strahu, onkraj domačega praga, samoživo, bo v središčnem blodnjaku zverinjaku, kjer se zbere družina, vsi krvoskrunski oskru- njenci, ploditelji bratje, rosnomlade sestrice, drug drugemu oče, drug drugemu mati, šele vzdolž vrnitve, toda prvinsko in z odpustki in samogovori, bo, bo že nekako. Ampak breznogčeve noge ne bojo več videle njegovega doma. Tako drgetajo mogoče prividi, prikazen za kazen, njeno izginotje, snovni živaki, otipljivi kriki na zunanjem vrtu, mehki ko svila, mesojedni, vohuni na sledi vohljačem lajačem, še zmerom v prostranstvu duš in duhov, v pogrošnem duhu, tako nekako. Bitja niso nič manj kakor njihova samolastna oprashi tev, kakor samohoten gib, kakor spremenljivost, ja, podrti nebes nad samča- stimi kozolci,

čudesa, pa čeprav so obale zgovorne, da se zazdi najgloblje blato že tudi baje, ja, čerovje, en sam nemir iz davnega krvavega dežja in žvepla, starodavna žerjavica in zimski seniki, ruševine v kotlinah in na norčavih gričih, kjer gnezdiyo ujede in ptice pevke skupaj, ker so že davno brez domovine, ja, izžgana črta obzorja, ožgano morje, ožigosani popis! Pa žabček breznogček nič ne napoveduje, njegov gromki smeh srši od strahu, kali red in obči mir, cel dan in še dlje vzdrži, ja, nežen dih se sprošča z resnično dolgotrajnim delovanjem, podatki zavodov, vsestranski razvoj, delitev dela pa slojevitost pa pritiski od zunaj, potem nič več, ja, breznogček samček, kar meči duha hudičem, pa boš videl! ja, obdelava podatkov, plačilna sredstva na samodejnem tržišču, z novimi lastnostmi, tekoča ali v prahu, seveda svoboščine in pravice, obveznost, ki izhaja iz sklepov, večstranski sporazumi, zunanji sestanki in srečanja, krepitev ugleda, učinkovitejše delovanje, rešitve za odprta vprašanja, kaj pa je z grdimi sanjami, ki ne bojo nikoli postale resnica, ja. Deluje učinkovito, izdelki negujejo vse vrste kož, v nasprotju tudi z enakopravnostjo, vrnejo koži mehko in prožnost, ja, vodilna vloga, poglaviten pogoj in predpostavka, trpežno tkivo, ja, vsako nasprotno mnenje vodi v belo, čisto, dišeče perilo, za vse napitke, za pravočasne otroke, ki dolgo živijo, položaj za vsako priložnost, nič hudega, pravzaprav valovijo britvice kot pomembna oblika sodelovanja, norci brijejo norce, sladokusci so pripravljene na vzajemni samomor, iz vsega tega je zatem pripravljena nova juha, sredstvo za čiščenje, spet v čistkah, v skupnem delu in sredstvih, tako da gradijo skupne smernice in stališča, ja, kako čisti odgovornost, kako daje sijaj brez prask! ja, spodbujanje oblik, neposredno spoznanje in napredek, peneci vinski

kis, uresničeni odnosi, usklajevanje, pereča vprašanja, ampak kaveljc breznogavelj se ne počuti prijetno, ja, enotnost, delno posneto mleko, sreča: dejanja, dejanja, dejanja, to je vsakdanja naravna jed, ja, zunaj je tako že od takrat, ko so gledali oči le sivo v sivem, ja, čedalje več jih je zunaj vztrajno odločalo o pasji salami, ampak breznogček pobček je bil presajen v škrapasto podtalje, v samogovore in v golo izgnanstvo, v molk. Breznogarju Ve- seloncu ni nihče pomagal zares, tudi sam ni kdove kako pomagal, ni mu pomagalo, kadar je začasno vozil po blodnjaku zverinjaku, še sreča, prav je imel, za noge se je lahko obrisal pod nosom, enkrat čisto nag na invalidskem huntu in kdaj spet preoblečen v rudninsko gmoto, ampak za kakšen račun, če ni odhajal ne prihajal, nikdar stoje, nikoli po urniku, pa mu ni nihče verjel, da se je pojavil v podsvet brez nog, da so ga potemtakem imenovali breznogec Veselonc, padel je, jalovo seme. Ni mu bilo dobro biti samemu, on sam si je kriv, da ga je sama blaznost, zraven tega pa še barva in čudaški beg. Ja, vsak bi bil jeder, ki bi postal moder, trohnoba, ogolel. In nič ne de, da je tu, da je tedaj bil breznogec prismoda sam kakor nedolžna žrtev, zaobljubljen viharnim nežnostim, tako je pač obljubil, sicer osamosvojem in v svojem tujem podsvetu, v boleznem stanju, sanjaj e begavo, za zmeraj podvojen, ja, škropil je v vlažno dolino s tal, ki so se ugrezala, bil je ob um. Dvignil bi mrežo, da bi ujel selivko Ikara, dvignil bi šotor, da bi pogostil zvezdnega pastirja Vladimira, dvignil bi hranilne vloge z Minotavrovega zlikovskega računa, da bi mu, živini, ohomotal volovski jarem, dvignil bi zraven tudi vrvce, da bi rešil jajčece Jona, ki se je že mehko ugrezal v svoje starše, ja, dvignil bi ceno frklji Eriniji, da ne bi več skrivala pod predpasnikom bolečih pošasti, ja, ampak zase bi dvignil pošto, papirčke

in lepenko, da bi v migetajočih črkah našel odgovor samemu sebi, ja, tako daleč je že bil od tožba, brez novic, razpraskan med pripovedjo in igrami. Ampak zunaj so godli na kosti, v lobanjskih kotlinah so pripravili dokončno uničevanje, ja, kaj pa zdaj, če so krili umičnico, zadrgnili grlo, pripeli podvratnikovo sponko, ja, srdit svetovni spopad zunaj. Zunaj so psi in vražarji in nečistniki in ubijavci in malikovavci in vsak, kdor ljubi laž in se jim vdaja. Njim diši visoko odlikovanje, ampak branivci se ne vdajo brez boja, pozivajo na vdajo, in vsak, kdor ljubi laž in se jim vdaja, hoče postati najvišji starešina z najpomembnejšo nalogo, pa čeprav v kakšnih najemniških četah. Brezčutno, brezbrizno, brezbožno, ja, brezdelno, brezimno, brezobzirno, sploh brez. Nikoli jim ni bilo do breznogca Veselonca, kar takole na lastnem položaju so izpopolnj avali podatke o vzletnih lastnostih, samo da ni nihče prišel do začetka, ja, tudi zemlja se ni odprla, ampak čudaka breznogca je zdolgočasilo, do mile volje se je lahko naspal, kakor ga je bilo volja, sprva ga je nekam topo razbijalo, potem pa je kakor vrvežavo govoril v veter, proti čudinom duhovinom, zoper klavce psoglavce, in nedoločna bojazen je begala v odsekan strah in se je stopnjevala do smrtne groze. Sinček prerok je bil včasih izrinjen v izvenzavestno, v ono, deloma se je ovedel, deloma ne. Invalidska šklefedra si ga je znova oprtala na ramena, ponesla ga je kamorkoli, ja, invalidski voziček je bil dobro podkovan in je hotel kam na kopno, kam na morje, ja kaj pa je to, poganjal se je po maternici sveta, globlje v jami, globoko iz šahta v šaht, koliko korakov daleč, ja, glej, je breznogec zveličar in bratec imel rad kolo in je napenjal ušesca, da sliši, ali je tat priznal dejanje, hkrati pa se je navduševal za preobrazbo, ja, ni si izboljšal življenjskih razmer, nihče mu ni ustvaril pogojev

za neposredno določanje v celoti, v glavi so mu samo poskakovale iskre, skakale so zubljusto v svet in bliskale na dnu sveta, celo invalidski koleselj je zažarel kakor v uri sodbe, medtem ko je vse izginjalo, tonilo v ognjene tolmane, iz podtalja v podtalje, ja, tudi obglavljenici so se takrat prijeli za vročično čelo, polagali so roke na glavo, češ da ja skoraj pridejo. Ampak za breznogčka milostnika je žarelo drugače na vekomaj, z vsemi sopotniki dobrotniki, čeprav v puščavah, v praznini in temi, dokler se niso pokazale meje ločnice med zunaj in notri. Iz dna na vrh. In ni vstal z invalidskega vozička na levo nogo.

Kup zrn.

Rja žge ude.

In je brez nogi cvilimožek krnjavček, ne da bi bil živali in kogarkoli, blestel na krpičastem preteklem času, na blazini, pravzaprav na vzglavniku, ponoči in zjutraj je begal, enkrat mračno, obsijano z notranjimi danicami, drugič svetlo med žarečimi krogli in v svetli zmešnjavi, še med spanjem, v živem srebru, v galiju, ja seveda, se je topil v neonskem valu ko kakšen sprehajavec z nogami v rokah, med rojstvi, ki so presahnila v predmestju razprtih oči, v sneg, ki širi odsekane roke v objem, grabi za molčečim mrazom in grabi korenine in krošnjo, ja, je že tekkel, drvel, mudilo se mu je po klobčiču, izumljal je, ves iz uma, solze in kruh, grozno, skoraj bi zdrsnil z invalidske cize, pa bi ga skoro ujel na kolena zvezdni pastir Vladimir, ja, bi skoraj videl zakupnika Minotav- ra, tistega izterjevalca, zverinskega zmaja, čeprav se ni obrnil, ker mu je rogovilež Minotaver osmodil ustnice, če se je živinčetu le zahotelo, ja, jakec breznogec je spet godel skupaj z zarodkom Jonom, in komu sta jo tadva zagodla, in kar zanimivo je potlej brez nogi šteklač lizal trebuh svoje zlate potuhnjenke Erinije, ji je skoraj izlizal

oči, ne res, navsezadnje pa je skoraj presunljivo pozdravil tička Ikara, ki prav odkrito priznava, da bo nekoč vzletel proti obzorju in v nedogled, to pa ni od muh, to je od koz in od luskavice, ja, kako obziren, kako urejen Ikar, in še brez pelikanove golše, jeklenega kova. Ampak sonček breznogček je obsodil ččo Erinijo na milost in nemilost, nič je ni peljal k mizi, pri tem pa so v breznu, so bleščali pod šotorom šotorišča, so se svetili vseokrog mirujoče bo- rilnice, so nemara tihotapsko kričali, so kdove kdo, so kričali ko izrojeni izmečki, ko iztirjenci, ko iz uma, kar pa se ni nikjer slišalo in ne zablestelo, ali pa je bilo vendar mogoče prisluhniti kakšnim daljnim odmevom, mrkobolnemu bobnenju, toda brez bobnarjev, brez grobarjev, toliko je nemara že poskrbela zunanja nevidna oblast, tolikanj je že bilo dušebrižništvo tudi na pesjanstvu glavarstvu, ja, da se je v škrapastem podtalju vrtelo okrog sebe, v molčeči tišini, ja, zunaj so ukrenili vse potrebno, ukrepali so, bodisi da so čakali na čudežno ozdravljenje bodisi da so čakalno začeli, začeli streljati, ja, ampak tepček pepček ni maral prisposodob, še naprej se mu je sanjalo, če je sploh kaj sanjal, da zavezanci zarotniki ne pridejo do odvratne obale, tja, kjer je svoboda samo zenit do izhoda, tam pri nadglavišču časovnega sonca, ja, in to je bilo že kasneje, moško sonce je pričevalo o cvetovih in vršičkih, ja, hranljivo sonce je šlo čez svet, ki ga je postopoma gradilo z lučjo, ja, bilo je že pozno, čeprav še predtem, pred tem, kar je bilo zamlaskalo in se obliznilo okrog pesjanskega gobca, kar je bilo govoričilo, zazehalo, spregovorilo, ja, zrnate ure so tekle naprej in nazaj, celo invalidske gare so tekle naprej in nazaj in ko namazane, in zunaj so tekle združene lokomotive proti sanjam, na življenjsko vojaško rajžo, ja, zunaj so se čakalnice in prometne postaje nenehno spreminjale, vsak pokrit

hodnik, najprej tako tuj in med potmi, je zrasel v zaklonišče in v nekaj drugega, vsekakor na zadnjem kamnu brezpotja, ja, pomožno zbirališče je spet postalo pomožno zbirališče, ja, lastno zaledje je bilo vselej drugačno ob prihodu, vselej drugačno ob odhodu, ja, zdaj so bile tam zunaj čudne reči, ja, zdaj so čakalnice prerasle v svetišča, zdaj spet v svetilnike in v navadne šotore. Gotovo je takrat med vsemi najmanjši otroček breznogček iztegnil ročice, da bi mu pognale nožiče, pa bi odvrigel vodljivi invalidski voziček, vdrl bi v ustje govorce, ukroil bi blodnjak globnjak in bi postopoma mogoče pristopical iz ujetništva, spod ponikalne ugreznine in iz žive vode, potlej bi še morda ukanil umne umazance, nemara bi uravnal ure in obrhe, da bi priteklo iz škra- pastega podtalja, le tako se mu je zdelo mogoče, zato pa se je toliko usajal nad zločinci ušivci, nad pismarji in samosilniki, ja, je ustregel svojim ustčcem, uvidel je ubranost, grozil je in ukresil ukazujoče uklone, namreč brez odkupne pravice, saj ni pri tem ukradel ničesar, kar bi ga spodrinilo ali kar bi mu pokazalo dobro znamenje, tedaj se je tolažil in je ulil zvonove, posmrtna maske, ki so imele maslo za ušesi, ja, dim vonjav in zelene trave, zvezde v studenčnici, dim iz kobilic in žvepleni konji, ja, ognjena kri in sred nje goreča gora, in na gori sonce in pod soncem žrelasto brezno, ja, breznozec Veselonc je izrekel ukor splošno umevnim ubijavcem uživavcem, ja, dobro se je uzno- jil — uročeno, toda užitno. Kot se reče, s prijateljsko uslugo uslužbencev. Ja, to je res pravi breznozec, pravi breznozec Veselonc je edini, ki ni pri ta pravi, če je iz globočine klical k sebi, ne da bi si kdajkoli pomagal, ja, v sebi je slišal tuje glasove, kakor da je prav on dal kruha naposodo, kakor da je poklonil prav on oblastnikom oblast pa moč, in kakor da bi se zato

mogočni pa poskočni zunaj nenehno kaznovali, ja, takle breznohec Veselonc je vreden svojega imena, nima nog, pa hodi, nima rok, pa tipa, ust nima, pa govori, oči nima, pa vidi, ušes nima, pa sliši, nima nosu, pa duha, nima se v oblasti, pa vlada. Ampak kakor za koga, ne res. Ja, še dobro urico, pa bi se urezal, ker je urekel urbarje in, uspavan z usodo, čeprav uglajeno, ni uslišal nikogar, kar preveč si je upal, upijanil se je bil z uplašnim upanjem, sam proti lahkomišelnim prisegam, proti prepirom in zoper bogate, dasi od njih ni dobil nič na upanje, nobenih podkupnin, ja, pri njem ne vžge, zakopal se je namreč v jezik in obrzdano dušo, pogoltnil je besedo, pogoltnil nebo in zemljo iz začetka, spočetka je uganjal same norčije, sedel je na invalidskem prekucniku kakor izza pluga, ja, preoral bi življenjsko prilagodljivost, osebne enačbe in besedno mišljenje, ja, ni se dal, niso ga vzeli za svojega, ja, jim bo že dal! In so se policijske ure, so se upognile v uri strahov, jih strah je tebe tudi? kako je to dirjalo! in proste ure so uzdale smrtno uro, ja, rana ura je utesnila uro počitka, uradne ure so ustrelile hudo uro, trudne, pozne ure že, ob kateri uri pa so potem pogledale na uro telovadne ure, ja, še peščena ura je uprla pogled v sončno uro, ni bila ob uri pravi, ne res, pa namizne ure so ubogale stolpno uro, lej! smrt je z uro stalal in igrajoča ura je ubežala učni uri, odbila je uro polnoči, že je ublažila plesna ura tudi nočno uro, ja, govorilna ura v glasbeni uri, seveda prav takrat, ko je bralna ura upepelila mrtvo uro, ja, v jezi svoji tisto uro, in še stoječa ura je upravljala z merilnimi urami, žepna ura pa je udarila s strani, v bok in hrbet, je že prenesla pričujoče ure teže, ja, kakšno skladje, ure so prihajale in odhajale na koncu, ja, zlate igračke, ostarele so in rodile ništrc. In čas je zarjavel v luskinast prostor, med blodnjo in resnico, resnično, resnično.

Prehitevalo je vsako uro za pičlo uro, ja, ordinacijske ure so se stekle v poslednjo uro. Čas je, južinat! Rja za malico, kamen za kosilo, samega sebe za poobedek, mlado meso, meso prvencev za večerjo! Ja, da bi skupaj ostali! ampak kdo s kom, čemu žrtve! Kdor sanja, da se je prerodil v otroka, kmalu umre. Ampak spokorjenec breznogec je bil dovolj ubrisan, da je uzakonil učbenike in ukrožil uteži, da se je udinjal udeležencem pri ugankah, in dasi se ni nikoli udomačil, ker ni nikdar bival v železobetonski, obmejni utrdbi in ne v močni ali poljski utrdbi, marveč vseprej v škra- pasti ugreznini, za stalno v podtalnem blodnjaku zverinjaku, je hotel ugajati učenjakom prvakom, ne res, ubožec! Blodnjak globočnjak se je umiril kakor zimski uljnjak. Kaj pa žimnica, udušen upor, dušeno meso, kdo se je ubadal tedaj z umorjenci zelenci v zakotni slepi ulici, kdo je urno uhajal iz udora, kdo je uničil glavnilo in zunanji strup, tujo navzočnost? Ih no, idioti so zaklali ihaha, konjederci so odrešili zunanji svet, zunanjiki šintarji vendar! Ja, nastaviti uro s poznejšim učinkom, treba je uporabiti orožje, zagotoviti uspeh, utrditi mejo! Ustavi, ustavi-izprazni! Casek veselja.

Čas.

Ali pa je vedno kdaj prihodnjič. Saj, grozica je gladko godla v grmičku, ki so ga črvi členili v črvo- jedino. Ih, mačice ibe! Kje je bilo slišati ihtljivo loputanje z durmi. Zaničevana noričica Erinija, Šviglja neumna, lahko bi kdaj pospravila, umila šipe, bi skuhalo in šla pobožno po višjih opravkih, ampak zvedava, klepetava ni nič delala, le z obema nogama se je včasih oklenila breznogčevih bokov, je skrčila stegna k Veselončevim prsim čez invalidsko šklefedro, kar odspredaj, vlekla je svojega zasvojenca samoglavca nase, zraven tega pa si je zmočila krilo, saj ne ve ne kod ne kam, prav tako kakor razposajenček

razdvoje- nec. In zaraženec Minotaver ima še zmeraj
iksasto hojo, je ljubosumen, odkar trguje z mrliči in odkar
je vol, ja, ima iksasto hojo. Kdor pač ima dvoje bistrnih ali
vodenično medlečih oči, bo dal eno oko, kdor ima dvoje
pristriženih, podplatatih ali trikotnih ušes, s prevelikim ali
premajhnim mešičkom, dvoje dolgouhkih ali kratkouhkih
ušes, bo dal uhelj, in kdor ima dvoje kratkonogih ali
dolgonogih, ženskih ali moških nog, z gladkimi bedresi, s
šilastimi ali topimi koleni, z dobrimi nartmi, za list
velikimi, z gležnji, piščalmi, prsti, ja, kdor ima tudi več ko
dve cepeligi, bo že dal eno nogo, ja, kdor ima dvoje
močnih ali šibkih rok, dvoje ubijavskih ali prosečih,
sklenjenih ali razprtih rok, bo dal roko, kdor ima dvoje
obisti, bo dal ledvico, ja, dober tek, enobitja, kdor ima
namreč dvoje jajc bo pripravil eno jajce za ploditev, bo
vzel jajce iz mošnje, ja, kdor ima še celo rit, bo dal ritnico,
ja, kdor ima dvoje čeljusti, bo dal eno čeljust, kdor ima
dvoje ustnic, bo dal eno ustnico, kdor ima dvoje vek in
obrvi, kakršnih koli že, bo dal eno veko in obrv, kdor ima
dve poluti možganov, bo dal eno možgansko poluto,
kdor pa ima dva pljučna mehova, bo dal enega, ja,
trdosrčniki zunanjiki, pol-pol, ja, kdor ima dvoje ličnic,
bo dal eno lice, kajti davki so vse hujši, vse hujši pa so
tudi razlaščevalci klavci, ja, vse je pesek v oči, vse pod
silo razmer, podsmehnjeno, pobožnjaško, ja piškavi
plačanci, ne izognjejo se vzporednemu preganjanju!
Želijo na rogoznico, na slamnjačo? Sedaj je čas, sedaj pa
prostor, ja, ženska ki pije, pivka garjavo sinji galeb, je bila
svoj čas onega va pivka, in kdo bi še vedel za gasivko
gazdarico, zdaj je pač jalovo čakala na naraščaj, je zaman,
čisto zastonj, ime ji je bilo — Erinija, o, bila je prava
Šviglja, o, nečistnica jezikulja, njen čut za očarljivo
družabnost je bil namenjen drugokožcem ubožcem, pa je

bila na ogled v blodnjaku zverinjaku, samo v škrapastem podtalju, in če je bila na ohlipnih krajih, jo je lahko skozi in skozi prepihalo, ampak doklej, ja, še streslo je ni. Ampak ni bilo galeba, ni bilo goloba z oljčno vejico, nič ni bilo trdno ko gabrova grča, gostačka pometačka je štela menda le gotovinske stroške, ja, ta goltačka Erinija je bila prava gonja! In kadar je tedaj kujalo zijalo breznogec razbijal, če je takrat pretaknil vsak prostorček kakor v prodišču, prevohal vse toplotne prevodnike, če je še bolj razuzdal razuzdance spremljevalce, je šlo vse narobe, ja, celo invalidski koleselj je tačas šel naprej in nazaj, kar prek tega je šel, da je vrelo in grizlo, se potapljalo v molk in v neopazne, tipajoče sence, ja, šel je z breznoščkom Veseloncem, šel je za njimi, za celi svet ne mara več, za njimi je šel, ki jim bila je vera čez vse draga, šel je pač dol in mimo, tje, kjer trohljivost vse verige zgrudi, kar po sreči je šlo, a šlo je komaj skozi, če je invalidski prekucnik šel z breznojavljem razlomkom, ako je šel skozi blodnjak globočnjak, v resnici pa ni šel nikamor, le tiček Ikar je razmahnil peruti, kakor da bi prek časa razprostrl svetle orgle, dvokrilni oltar, ja, prek slepe zarje. Breznošček pometavec se ni vzela od nikoder, že kdaj ga je bilo pometlo, ampak se je podvojil, ker je bil hkrati deček in dedček, oboje v enem, ločen, skesan in bolan, v besednem strmcu, pa tudi vrvežavo neprišteven. Ja, vedeštvo vedežev, lahko bi si kupili žemperje, zadeli bi v živo, če bi se vdali, ja, kakšen čuden način je to! Tudi zarodek Jon bi prav rad kaj dodal k zavodni upravi, presukal bi pogovor na staroobredno pesem, vendar je težko povedati, kaj je hotel izreči, če je zbliza, pri stebrastih nogah, najprej zavohal šteto kri, potem pa stiskljaj rok, da bi se, sicer stiššan in v stiskah, stlačil v svet, ja, navsezadnje še ni niti jajčece Jon vložil dragih kamnov

v kovino, nekaj je prišlo vmes, zmeraj nekaj takšnega, da ni bil zraven in da ga niso bili veseli, po kaj pa bi potem prišel tudi takle kalček Jon do luči, v belo, bleščečo, od sebe se bleščečo svetlobo, to pa že ni več gotovo, da bi klica Jon pognal iz podtalnega breznogčevja povsod, tu in tam, znotraj in zunaj, v podtalnem blodišču ali na zunanjem nadsvetu, stvar je namreč čudna, če bi, tako popolnoma nepomemben, zaplaval sploh v kakšen svet, četudi ni mogel obstati na istem mestu, namreč zarodek Jon, ikra Jon. Breznogček ugrabljenček je tudi takšnega paglavca Jona pomiloval do tiste mere, kot mu gre, ja, pojasnjeval je okrajšave, mogoče pa je obenem jecljal, vrvežavo godrnjal, blebetal in bebljal, seveda celo s poudarnim znamenji, ko je razvlekel strešico (A), jo na dolgo in široko nosil od ust k ušesom, drugič pa je spet zabrundal, je znova zabrusil izmozgancem sopotnikom, torej menda tudi pastirju Vladimiru, perutnini Ikaru in črtomirastemu, progastemu volu Minotavru, ja, je kolikič že zabrusil še kakšen dolg in ozek ostrivec (°), ali pa je kratko in široko, včasih celo s polglasnikom, a brez presitega napuha poudarjal krativce (°), na kratko, res v lepem pravorečju, ja, péstunja Erinija ga je rada poslušala, tako hudo, ker je prišlo táko húdo nadenj, ja kdaj je že sédel breznogec na invalidski cizovnik, da je potlej na njem sedél nenehoma, ja, sedé je poganjal svoj voz, in koliko je takšnih vóz, če se zagreje pograd, pograd pod ritjo, in ne da bi streljal kdaj sedé z invalidskih gar tudi zunaj, tam med créslarji krésniki in posvetnjaki volkodlaki, se razume, ja, ne res, medtem so se v prestani, talni vodi prebujali viteški srečniki pobožnjaki, požeruhi pošlatuhi, ribjeusti žvižgači rogovileži, so se kar dramili v porodni vodi, ja, ampak lotrica Erinija ga slabo vodi, svojega rohneta negodeta, saj mu je to prirojeno,

pristudeno in privarjeno ko ročaj, ja, brez priseljenca prismuka že ne gre, brez primere je boljši od vseh, ki so primerjali surovo vojno z vodilnim položajem, torej nasilno sredstvo s pravicami, dolžnostmi in svobodo, to dvoje pa se navsezadnje sploh ne da primerjati, ja, tu je narejenega primeroma še zelo malo, saj je vsak pravni primer manj kakor smrtni primer, ja, vodi ga, Šviglja Erinija, kar kar, onegá caco, ja, kakor bolho po klančku navzdol! Saj ne gori voda, če je breznogec zamaščenec medtem sladko uglasbil prerokbo, če je zamenjal vpeljano glavo na svojem svedru, da je potem bolje svedral, dasiprav je redko vztrajal pri kakršnikoli izvršbi, ja, niso ga vmešali v prepir, zakaj omika, učenost, katere izgubo obžaluje, je za neizmerno večino priučitev k stroju, ja, zunanja svojat in pesjanstvo, zdravnika, pravnika, duhovnika, pesnika, znanstvenika je spremenila v svoje plačane mezdne delavce, ja, v nadaljnjem razvoju se je ta iztekla v strahopetno javkanje, ampak breznogač hromeč je zlepa in zgrda podprl odpadke, odpadnike in odkupnike, breznogo je šel čezse, resda kot na svatbi, kakor vrabci ali tiček Ikar na razstavi, in spet ni mogel — kako je že bilo breznogemu strojčku ime, Veselonc mogoče — ne vstopiti ne izstopiti, le prilikoval je, prilikoval zven v nezveneče besede, ja, težka mu je predla, ja, bolj na splošno, tak zgled je precej splošen, splošen primerček, ja. Ampak se jih je nateplo, da bi poslušali in ne bi slišali, da bi se našopirili v kakšni zunanji mitnici in pri koritu, v mezdnem svetišču zunaj, ja, s splošnimi pooblastili za splošno rabo. In kaj je spet ušpičil bogec breznogec, namreč vedno je uganjal kakšne, pa ga ni splavilo, splavilo ga ni spočelo, ja, življenje splitvi v škrapastem podtalju, ja, zato tudi ni splul ko ladja, ja, naj si spočije! Navidezno je tako ustrežljiv, pa ne mara

umivalnika, ne mara za sprijenko Erinijo, še najmanj za spletkarko, ja, ona doma ne bo splesnela, kje doma, rajši pač splavi otročka breznogčka, ja, dasiprav je grešila jalova, ja, odspodaj ni nihče splezal visoko, ja, kdo bi splezal visoko, na vojaško plovilo, v plovno sestavo in na plovno pot, kdo bi splezal do površinske plovbe, na kakšno ladijsko stopniško ploščad nemara, ja, kdo bi plažil! po kolenih in na čigavo bojno pobudo, kdo bi plazil trebušno in bočno, kdo bi s plazenjem naprej do kakšnega zunanjega, plavajočega pristanišča, ja, če ni bilo niti prehoda s plavanjem, ja kdo, in če bi, bi ga obhajale smrtne slutnje, ja, zanimiv primer. Ga bojo dali v uk med sluzavo glen, tja med sluzasto krvave brake volkodlake, da bo za v službo v redni pesjanski vojski, ja, bojo breznogčka, tupko pa tak! ukrotili, ker je bil zmerom brez službe, bojo začrčkali in začričkali, da bo umolknil v umobolnici med služabništvom, v prisilnem jopiču, ali pa kar izza rešetkastih oken in brez železne srajce, ja, če se niso ušтели! Zakaj breznogec upognjenec se še prerad upira, sicer na samosvoj način, ja, s prsnim, neprečiščenim sladkorjem in vendar slankljatega okusa, po zdravilu ima slaba usta, ja, slaba kaže. Ampak zunaj so se utaborili v ujetniških taboriščih, nemara so se celo vrinili v kakšno službeno ustanovo, ampak njega, slabička žlabudračka, ne bojo ustrahovali kar tako, ne bo ugasnil med uničevalci psoglavci, v kakšnem delnem umiku, niti ne med usmiljenci ukazovavci! Še tolstoritnik Minotaver, ta uradna živina, uhaja iz zdoljnega sveta in se gre plačnika. Ampak ne uhaja, nič se ne gre. Samo piča je pripravljena za ptiča Ikarar, da jo pozoblje in si lahko po tihem žvižglja, žvrgolin Ikarar, ja, takle žuboriž čivčiv. Kdo pa se je ustalil med uredbami, pripravljen na udar, kdo si je želel, da ga odnese kak ugrabitelj pokrovitelj, kdo, na

kakšnem kraju, v kakšnem času po izbiri? na kateri grelni površini? In spaček breznočaček je uščipnil ukanljivo varuhinjo, ki je vse izčeljustala, kar ji je padlo na jezik, tisto princesko Erinijo, jo je ženskar uhažer ugriznil v uho, da je kot v uroku ali v izčrpnem poročilu ulovila njegov ud, ga usločila in si ga uživajoče, še preveč ugodno ukrojila po ustih, ja, potem pa se je iz uda kar ulilo, je izcurelo, kajpak, da le ne bi ud uplahnil, da bi ne bila uvela vdova, plačanka! V blodnem podtalju so uživali vsi upijanjeno, božajoče, neukročeno, ne da bi se dokončno izgubili v niču, na begu, in ne da bi se soočili z zunanjim klanjem, ja, ugibali so o tem in onem, usmerili so se proti ubijavcem psoglavcem, ampak negotovo, pravzaprav brez zahtev in brez reda, kar se da primerni, z znamenji, ki so jim dajali imena, ja, pa sicer niso podlegli, ker so se vsakič, ko so se prepuščali brezupni tesnobi, vrnili za ped navzdol, drseli so za ped nemara še globlje v blodnjak zverinjak, ja, čakali so, bodi da niso, po vseh straneh tudi sami pohabljeni, da niso vlekli na ušesa, češ da zazija kdaj pred njimi kje drugje, a še zmerom v podtalnem breznu, kakšen drugače ogolel svet, ja, kakšen svet z ograjami in med prepadnimi stenami, ja, ponavljalo se je. Niti enkrat niso pokukali ven, niti enkrat niso povohali in ne prisluškovali, ali se je zunaj zgodilo, ja, kaj se jim je pripetilo, dovolj je bilo, da so se kujali po kukavi, po golini. Lilek v jajcu se ni pretrgal, Jon zarodek se ni izlegel, pa čeprav glad trka na lupino, ja, pa še goleč Ikar je dobil spet puh, ja, in izsiljevavec Minotaver je izbarantal kje kaj novčičev brez vrednosti, ja, tudi pastir Vladimir je pil fantovščino z breznočcem zaročencem, ja, s katerim breznočcem je točil vino znic, ja, s kom je sploh gledal, pa ne videl, kaj je v zgodnjih zvezdah repaticah zapisano, menda z nikomer, bržda. Ampak sopotniki dobrotniki so

pozabili, prelahko so prelomili zaprisego, ja, če so kdaj prisegali, lilika Erinija, lutka iz lecta, kaj pa je ona brala komu v očeh, ja, takale cipica dvospolnik! ah, je že grešila z nečistostjo! Nihče ni šel ven, vsakdo bi lahko šel ven. Ja, kdor ima eno srce, bo dal dvoje src, kdor ima eno glavo, bo dal dvoje glav, kdor pa ima eno telo, bo dal dvoje teles, eno iz duše, drugo iz gmote, ja, kdor je cel, bo razdvojen! Samo da se ne bi pritipali kam ven! Ni bilo časa. Bil je že čas.

Ne ven, ne ven!

Edinka svetohlinka je grebla drobtine na kup, kajti grenkokožni orehi so odprhneli, ja, skoraj bi odpihalo celo jedrca. Vera v čudeže — babja vera, vera v strahove — pasja vera! pasja vera! Enkrat embrio, drugič družina, ja. Ni čudo, da sio potem čudoviti čutneži delali čudeže, ko so s kotvico dleta dolbli krzljave okleščke, hodili po vznemiri j ivcu breznogcu s krpastimi nogami, ja, kakor da ga spremlajo na zadnji poti in ko da mu je odpelo, ja, podrepili so ga s krepelcem, da so od tukca jokca leteli olupki, da bi se predramil v novi, zunanji svet, in spet je truskal invalidski koleselj, prtljažni voziček, kakor da pelje med gumarje čuvarje, med ključarje štokljače, med vohljače lajače, ven med tiste z grebenicami na vratovih, Ja, buršikozen cvrkutač, one breznogač pač ni bil janezek piskač, rajši so si zabili v noge sredobežen durgelj, potem pa spet vrtali in svedrali, so se cufali prav maloverno in nejeverno, ne res, so se cufali, cufali so vato, pa pri tem niso zaupali niti samim sebi, kakšno nezaupanje, da ne bi utajili obresti, ja, podtalniki v krajni groblji, za zaklenjeno skrinjo in zapečateno blagajno vse, vse lepo in prav, nihče ni trgoval z beliči in petaki, ni skakljal z junaki prvaki med sadovnjaki in listnjaki, nihče se ni pogodil s kakšnim brakom volkodlakom, da bi ga potlej za dobiček pomazal

s kravjakom in kur jakom, ja, nihče od spodaj ni bil za vrhnjo kuhinjo, tako se okoli obrne, ja, ampak vseeno je imel vsakdo v blodnjaku brlogu značaj po mili volji, še celo nenasitni skopuh, tisti grabežljivi lakomnik Minotaver je komajda priznaval, da je žalovanje plača. Kdor je žaloval, je prišel na obisk, ah, žalost, sočutje, pomilovanje in skrb! kakšna žalost, kakšna škoda! Nihče ni odložil žezla, ampak zunaj je vsa svojat drla skupaj, da bi se vrnila z lovorovim vencem, namesto z oljčno vejiao, ne tu ne tam pa ni nihče prijel za plug, zabava je zabava, zagovor je zunaj zarota, znotraj, v podtalju, kjer je svet ponorel, pa samo še čaranje, ja, zakon je zakon, vsak zaklad pa se da iztržiti za stavo in jamstvo, ja, zapoved je zapoved, ja, zimzelen za spomin, spominčice in čiste lilije in štiriperesna deteljica in solzice in marjetice in palme in praprot in bršljan in samotne ciprese, kje, kje neki. Bi rajši vzeli popotno palico v roke, ja, luč in žarek, vsak kupec je trgovec! kar mora biti, temu nihče ne uide, ja, moka je še zmerom moka v potu svojega obraza, ja, obraz-živ prikaz, slika in oblika! mršave hudobe so žoltele od zavisti, ja, vsak cvet je barva, ja, čudo izkustva, čudo umetnosti! Že breznogec pevec in pestunja Erinija sta zalegla za četo, ja, bila sta lep par. Ni časa, ne res, ni časa, motek in štrina, motek in štrina, tako tabo, ja, sivo, sivo, sivo, ampak meso hipoma zgori, meso, le mig in hip, hip miru in vesolja, hip sveta, ki je že davno zoglenel, potem pa se zaiskrijo nove nebesne iskre, zagorijo ogorki, čeprav se vse megli v megli. Kdaj potem. Varuška Erinija je migala, pomenljivo je pomežiknila sosedom, češ milost in dobrodošli klavci psoglavci! Ves blodnjak globočnjak je ponorel, zunanji svet je bil ves pokonci, ja, palčka Veselonca bi odrli na meh, ker ni nikomur zlezal pod kožo, ja, sama koža in kost ga je še bilo. Nič zaslug? Ikra

Jon bi se ogrnil v mrzel plašč, bi zlezal v ribjo kožo, ali pa bi se takrat izbubil iz zapredka v živopisnega metulja enodnevnika, ja, če ga ne bi prej stkali v svilo! Ja kakšne možnosti. Pa so cepca breznogčka krepelali, da se je s krepnimi prsti držal naslonjala, ves je bil v buškah, ubogi iztakljivec škratelej, ko so si dajali duška, če je spet bleknil kakšno neslano, če je dišalo po garjah in smodu in premogovem pepelu, seveda je razjedalo tudi njega, njega, gnilo gnido, najbrž je še vidno, ja, vzor je pogled, ampak bunke bojo še pele! kajpak, ja zato je puščal žužaste glasove, govor v govor, ja, direndajček vnuk je razsajal na invalidskem vozičku, čisto očitno. Sopotniki porotniki so ga vlekli za lase, vlekli so ga za nos, ja, zmerom so se privlekli in se spet kam zavlekli, ampak izvlečejo se ne, še ošabnica Erinija je strahovala, da bi zavarovala dno. Ko slepi. Kajti vid je segal zunaj, zunaj v zarjo in orožje, kjer so gobcemerci pasjederci zastavili zastave, žužnjali pa žužljali le sebi pod nos, so se kotili in crkavali v tatinskih in strojničnih gnezdih, so risali krvave zakone v gaz in plin, ja, glave načelniki v kupoli, vojaški oddelek za kritje glavnine izza zaslona, ja, zasedli so položaj in se skrili med oblake, zasekali so v kost, zarezali v kožo in meh, izšibali so utrujeno zgodovino, na smrt sto prebičali brezdomne pravice, svoje zaplotne, priletne potomce, ja, ampak pretrgoma že zastanejo in naletijo na oguljen hrbet, naletijo zvečine in vzkriž drug na drugega, ja, povsod same zaplate, ja, somračniki volkodlačniki so zunaj zarubili vsako domačijo, posekali so jo s sekirami, ja, pogajali so se po zavodih vzrejališčih, ja, duhovi duhovini so dihali v zrak, šibre so nasuli v drob, ja, grozili so, napovedovali so nesrečo, vkopali so se ko grozdje v vinogradu, ja, boj je boj, ja, bogotajci bogataji, za vzgled pa so imeli splošno mnenje, ja, viseli so na sušilnih

gredeh, na vešalih so tudi štrleli proti sipinam, ja, kakor v kozarcu za vkuhavanje, kot v banki, ne res, za blago korist so se borili, šlo je po blatu in pod roko, čeprav za nezakonito blaginjo, ja, besi krvosesi, vragi sovragi! grizli so v studenec žolice, lezli so iz kovčkov v skrinjo zaveze in nazaj, ja, podrepniki, drobne žuželke, šli so korakoma na vojsko, in led je plaval po vodi, ja, skepnjena kri, orožje je pač zatajilo, če so se prikrili, njihov slavni zaton v somraku bogov in stanov v kakšnem rečnem zalivu je prikril poslikane stene, ja, zahrbtneži morivci so neprestano vlekli na ušesa, drli so drug drugega iz kože, in še so se ravšali in kavsali, ja, zdraharji pretepači, prepirljivci lajači, do tal je pogorelo, ko so trgali obutev s tac, ko se gnjavili z visokimi davki, bežali, kolikor so jih nesle cepelice, ja, pa so se napihovali in dvigali morda gobec, topli so in praskali, ja, gorjačarji s koli, ja, ovadba je donos žita, gor je samo še rop, ja, čreda orožarjev orožnikov, zabava na prostem, ja, vlomilci nasilneži so šli po klavskih stezah tudi v gosjem redu, gomazeča gmota je vriskala na gmadi kakor na svečani veselici, ja, posestniki obrestniki so kimali z značkami in oznakami in so dajali znamenja, češ da bo potres, ja, kazali so zobe na žagi, ja, izdrli so si zob nad golšo, ja, njihova rodna gruda je že od nekdaj kopica zibk in praporov, ja, ampak še pred kratkim je bila gneča zaradi davkov, ne res, ja, njihova družba je psoglavo prijateljstvo. Ampak do dna ni mogel nihče, do kraja je ponorel le dobričina Veselonc v škrapastem podtalju, ja, samo spremstvo sopotnikov, breznogčeva družina je doslej padla vznak, ja, v blodnjaku zverinjaku so viseli kakor med nebom in zemljo, ja, kakor da bi padli z oblakov, ja, med grobom in rakvijo, ja, kakor omotica v regratu, kakor na mrtvaškem odru, da bi si opomogli, ja, odurna omračitev duha, to je pa višek! ja,

kakor enodnevnice, sploh si niso opomogli. Celo pisalni stroji so šklepetali od strahu, medtem ko je vrač breznozec menda ugotovil, da so sicer vsi okoli njega popolnoma zdravi, le on da ne, in se ga je lotila otožnost, oblak je prekril njegovo razgaljeno sonce, ja, tudi one bi prijel za plug in šel brez nog po ogonu z barantačem Minotavrom, bi prižgal ogenj in luč, saj je udarjal z lesenim šklepetalcem in dajal na drobno znamenja za šklepetanje z zobmi, polahko in po pravšnjem je vozil po blodišču sežigališču, po grušču in med odpadno opeko, ja, ampak kam bi razmetal posamezne kose prtljage, kam bi se vrgel, v katero krajevno ustanovo, na kakšno mesto bi ga vrglo, ja, kdo bi ga prešil z dolgimi šivi, če ga je metalo. In če je kaj šklopotalo, ni bilo slišati pisalnih strojev, le meza je tekla, nikomur se ni nič ljubilo, lezlo je ko beljavina pod skorjo, kot je potrebno, po meri, ja, lub in liče je držalo skupaj čarodeja breznozca, ja, lepa igračka za kratkorepe in kratkonoge, za takšne kratkokrake volkodlake, da bi potegnil kratko! Na videz je bilo to vendarle kratenje časti, če so zunaj drezali v krljiče odrezanih nog, v te svete ostanke, ne res, če so obstopili krono, obkolili krošnjo, ja, ubežniki plenivci, v koraku naprej! ja, mrcine mrcinaste! bedeli so nad siroto begavcem, ne da bi med srakavim klepetanjem orokovičili kakšno potrditev, mišičavo veroizpoved, ja, firkeljčarji grobarji so vse zapisali s kredo v dimnik. In o mraku so se kratkočasili, kresnice iz uranove svetlice so bleščale ko v bogokletniškem bogoslužju, ja, zunaj so se šli skrivalnice, bincali so, brezčutno so brečali kakor v prisilnem domovališču, saj so bili gotovi zmage, ja, so likali jermenje in medenino, ja, razbremenilne priče sporazumarji so se ličili z varovalno barvo v okolišu, in to jih je vnelo v načelnem sporu, da so si sponašali jedačo,

ja, saj so delali v sporazumu z vodstvom, zmerom se jim je dobro sponeslo, ja, na skrivnem bi še izgozdili klinca breznogija, bi segali pod Erinijine spodnjice, ja, spodrepili bi gizdalinčka vandravčka, bi ga preparirali z obleko vred, ja, pohuj, ali bi kratkoglavca kratkokljunca, bi ga že, poredneža pojedēja, z jedkalno iglo bi mu izlužili oči, ja, pili bi fantovščino, le ko bi si utrli pot navzdol, ja, trd oreh, piškav oreh, iz trte izvit izgovor, saj so vnamar pokašljevali in krehali, nič niso izhrkali sluzi iz volkodlačjih grl, po nesreči so hodili za milim bogom, izhodili so si stopala, ja, izgubili so vero, izgrgrali so krvave pene, dimno in čadasto se je vleklo, ja, mulčka malčka niso obesili v dim! Ja, luknjali bi mu kosti, ko bi ga dobili v šape, kar sami so se grdo zažagali, ja, tudi on bi jim dal po mrdi! Docela in do čistega se mu je mračil um, ja, ni mu šlo v glavo, je imel kepo v grlu, če mu je šlo na jok, ja, na invalidski cizi je bingljal ko na otroškem vozičku, zato pa ni prišel na konja, ne res, ni krma za konja, ni krma za konja, ni bil konj za krmo. Breznogec bizgec je živel kot bi stresal iz rokava, na pamet, nič od rok, kratkotrajen, ja, komaj je še živel. Brez konjička in drsalke, se razume. Mečkal je, vtem ko je že vtretjič obstal na kriterijski vožnji, tako zgodaj in sproti in kdove kolikokrat po vseh nezgodah, ja, podolgem in počez ga je zasekalo, ja, od kdaj pa je že obstajal, ja, pri skušnji mu ni spodletelo, prav odlikoval se je s skromnostjo. Že na začetku je podnetil cilj, bruhal je, zavarovan pred gonilno vročekrvnostjo, ja, bil je bolan od vneme, vnelo se mu je v glavi, pa je sprožil spodbudo, češ v naglici in sproti je treba. Ampak kaj. Mračil je čelo, oko se je mračilo, ja, vroče čelo kladiva! Ja, brez besed je žrl gnus, grenivke, izbruhan gnoj, čakal je na začasno premestitev, pa nič. Končno je seveda jasno. Niti po boku se ni mogel splaziti

proč. Celo ničprida Erinija, metuljček babočka Erinija, štrucasta Erinija se je le stresla od strasti, ja, brzec in strela, ko v babjem letu ga je zastrašila z okužbo, z nikomer več ni hotela občevati, ja, molznica mladica Erinija bi sprejela mlade, če bi se ženila, ja, ampak kruha je treba, ne pa živeti tjavdan, ja, vse gospodinjske skrbi so na njenih ramah, oglje in žerjavica, odtod torej jegulje in ogrci počez čez njen hromotičen obraz pod cepcem, ja, da se kaj takega ne primeri več! Enkrat se zgodi, drugič ne, ja, ščetine pesjani so se posvetili ubijanju, častno so se opravili in opravili z vsakomer, ki je razkril svoje namene, ja, ko v gostoljubni hiši, ko na odprtem morju, ko z visokim čelom in odkritega obraza, vsi do zadnjega so dozoreli k uničenju, prav poučno, ne res, zgledno, v mesnici so preskusili mušico v zarezi, lepотно piko, ja, drgnili so si mozolje in žulje, ja, metež je vršal ko vstaja, vedoma in vidoma ko upor, ko pohod pohojenih in potolčenih, med koračnico korakov, ja, šepasti kruljavci, vrelo je, kipelo in se penilo, ja, zloba in bes, zagnali so se v vrtinec, znebili so se kosti in mesa, ja, kresniki vedomci, prepodili so breznogce tja, kjer se votli nora jama, nora podtalna globočina, škrapasti brlog, kjer vsakdo brede samo še v blodnji, ja, živoderi suroveži, iz žira so stiskali mast, zgoraj so bili grozni in strogi, okrutni in v grozi vojnega neurja, ja, gnetli so, tlačili in mučili, en sam moreč vtis je ostal od njih, ja, v burki in s polstenimi škornji z usnjenim podplatom so šli na boj, ja, nikdar se niso oblekli v kakšno bajko, v mehkotkan bombaž, ja, poželi so lovorike, kar moči so s silo, so na rtu in na predgorju, so v mehki svetlobi, ja, so mrhe delale iz muhe slona, ja, vojna misel, medalj asta mezda je njihovo plačilo na vekov veke, ja, medcelinski izstrelki, in že so, kolikič že, vlili vero v svetlo in sveto stvar, ampak ta svetla stvar je

bila pravzaprav kresilna goba, ja, hišne gobe so se razrasle med polipi, krpasto mišičje je lišajasto prepredlo zunanji svet, ja, bili so pripravljeni kakor mrličji biriči na sežig, krojili so usodo, urezali so škornje, lopotali so in žlobudrali o trebušastih piskrih in burklah, o čipkah in zrcnih, ja, čistokrvni pesjani, strniščastih brad in strupenega jezika so odložili homot v čumnati, ja, klub brakov volkodlakov v dimnem kolobarju, v oblaku prahu, oddavnaj so zakrivali zadetke z ivjem in slano, ja, so zaprli pisarne, da je ščemel iz zapaha duh po ožganinah, ja, dveri brez ključavnice, ja, zunaj so vsi verjeli v večno zvezdo, so blagrovali svoje nazive in stanove. Ampak v blodnjaku zverinjaku je bilo natesnoma, burno in strastno, še gola revica Erinija se je hrepeneče zjokala nad svojim nagcem siromačkom, ko punčka iz celuloidea je doli in notri čakala na jambore v megli, na jahalnico v kakšnem logu in soteski, ja, v temi je trčila v steber, čeprav je stala takrat na navozu konjskega gnoja, ja, dasiprav je skrivala miško pod pazduho, ja, marsidko je že bil v stiski ko prepoten konj, taka je ta. Tudi hlodec breznogec še lahko pride daleč! ja, ampak nad njim ne kaplja, ne mudi se mu, one ni krop ne voda, čemu potlej taka ihta, ne res, saj ne bo sklatil zvezd z neba, ni zajel pameti z veliko žlico, ja, ta vseznalec Veselonc se ne drži nobenih zakonov! Lahko da se pripelje s prvim dnevnim kopom in bo ko ruda, bogata zlata, nemara bo privrel na površje ko vode toplice, mogoče pa bo le skočil z invalidske šklefedre med kožnate izsiljevavce preganjavce, morda se še primeri, da zleze z invalidskega hunta na sivobarvast bazar med kožnate izbirčneže petičneže, ja, ko bi ga le izvlekli ven, če so se zvelekli skupaj!

Kop iz dna.

Ono: kup oči, kup zrn.

Pot.

Iz dna.

Za dne, še za dne.

Dim, dim, dim.

Noč.

Aili pa mrk.

Ja, brezniogec klepetec je iznašel molk, zasul je bebljanje z muljem, medtem ko so vojnooki krvoloki vnaprej bedeli nad resnico, ja, po resnici zli krvniki tožniki, ja, jezljavec ščebetalo je pomešal trave in pepel, nalašč jih ni klical z besedami, ampak si je odril kožo, ker so ga nekoč odrli pri kupčiji, na naboru menda. Se pred nedavnim so pač eni osiromašeli, imeli so oskalke v ozebencih, odlomke breznogčevih kosti, ja, so odmakali noge v oljnati tekočini moštastega okusa, medtem ko so drugi stiha in renčavo in zgolj iz nedoletnosti že prihajali na njihova mesta, že skoraj na rob, ko druga čez drugo narinjene kamnine na zmrzlini, ja kaj bi zameril, ponevedoma so bredli na suho po duhovni ožini, celo med nagrebena prstjo in napošev pokošenimi vratovi, ja, ko da morajo v kakšen rudnik, dol v rupačo globačo! Spet bi malce postrahovali breznogca žvižgača, ta je pač malo žvižgnjen, ne res, bi ga s podplutbami, ko so že pozajeli vso modrost iz razsutega škafa, iz porajajočega se življenja, ja, nasilno bi ga odpeljali, z opazkami in previdnostjo, ja, tako povšeči, tako polahko, kakor da je vsak škaf kar tako knjižna omara. Čudno, ja. Breznogec Veselonc je padel le na invalidske gare, omedleval je in legel, že obupaval, ja, senca je legla na potko. Ampak vrsten grob še ni odlit v izvrsten bron, želeč ljubemu in dragemu hromcu breznogcu večnega pokoja, beži, beži, saj se breznogo one ne dvigne nikdar na noge, in kdo potem še beži, odkod so jo primahali tako nanaglo, ja, in

dalj ko so brez odlaškov grozili z nasilnostjo in rožljali z lestenci pa z orožjem, tem bolj je, ne da bi se ovedel, zakaj in kod, tohnel prismođe Veselonc na invalidskih kolcah in se grozil nad njihovo hujskarjijo. Zakaj njihova zunanja trdnjava je krepost. Ampak notri je kopel po sili, zelen od plesni, kakor bi imel mreno na očeh, kakor na klečalniku v podzemeljski železnici, s kratkoročnim posojilom za mičen strah, ja. Klofnil bi jih nazaj, pa bi bilo! Ampak nikoli ni klečal pred nogoseki glavoseki, vlekel je palec, ja, je še moker za ušesi, rad bi koga klapoušnil, bi odtrgal ličinki Jonu obrazno hromoto, za mrvico, ja, naredil bi strog obraz iz stokaj e razprtih ust, in nič jim ne bi povedal v obraz, predvidoma nič, če je zganjal trmo, ja, brez lica ni obraza. Na invalidski cizi je ležal ko v obrazni legi, tako je sedel nenehoma zamalo poprek. Mora ga je tlačila zastran tujih nožnih kit, če so se s časom odzadaj in odspređaj stlačili skupaj, ja, vsi tisti, ki so pribingljali od daleč, pa jih še od daleč ni prepoznal, da bi bili njegovi bratje svatje, zakaj oni so šli z doma, ko je bil breznogi splavljenec zdoma, za naprej jim je plačal z bosimi, drobnimi nogami, ja, zanaprej se je odločil, da bo tudi on bil, da bo tepel. Hočeš nočeš, proč mora! Prostor, svetloba, senčni obrisi, potem barve, zapisane na koži, ja, smer in sevanje, prvi obrambni pas, starešina stavbe, poveljstvene stopnje, bojna razporeditev s stopnjo vzkriž v vse smeri, levo marš, desno marš! Črnivci čredniki so pisali z bodečo žico okoli sveta, slepili so lažno opazovalnico, opazili so skriti, a že vidni cilj, ja, čvrsto zlit in lepljivi ko gumasto kovinske gosenice so izločali na ciljno črto, šelesteli so in povijali strani neba v otemnele zavoje, v oštevilčena znamenja, imena in podatke, da so se potem dušili, se davili in udarjali s pokrovi pa činelami in z bobnarskimi paličicami po težki,

skoraj azbestni lepenki, vadili so, vadili so se v streljanju, ja, osebna in splošna varnost, ja, planine so prekrili z vrednostnimi listinami, razcvetene doline so ponečedili s čekovnimi obrazci in varstvenimi papirji, grede so pregnojili z uradnimi knjigami in z zemljevidi, ja, najboljši papir s tanko kredno prevleko, lahko bi se kmalu vžgalo, ne res, tako je plapolalo, dim se je vil poševno, ja, veter je sprva dul komaj zaznavno, potem je listje vztrepetal, v zmernem vetrcu so se zamajale vejice, v redu, sveža sapa je zamajala vejevje, pa so že zatulili močni vetrovi, silen veter je zamajal drevesje, skoraj vihar je upogibal debla, vihar pa je odkrival strešnike in takoj tudi lomil izžgane gozdove, ja, hud vihar je odnašal strehe po vsej širini bojnih predelov tja do izkrcevalnih postaj, v mrtvo območje, med nevarne kraje požarov in predstražne straže, k prepovedanim prehodom, skozi dimne stebre, ja, orkan je rušil utrdbe in osne žične zveze in udarne zidove, ja, zunaj ni bilo nikdar mirno, nikoli uspešno, poleg tega pa so se zvlekli duhovini fakini, ja, preproščina duhovščina, so se zgrnili v kredenčni nastavek pa v nočno omarico, pri tem so se še tresli, so drhteli, zaudarjali po kvasu, po drožeh in drobovju, pa so se spet mesojedo izvili, so se tolkli s palicami in cepini, ja, z njihovih dopisov in s strojepisnega papirja so tekli izcedki, ja, nategovali so sloke žile, da so razpadali vsaksebi, pravilno, ne res, na gobce so si šivali žepke, krpaste nagobčnike, časnike in lesovinasti karton, gotovo, o kako so posmrtno zalajali na ukaz, kako so se zamajali na migljaj vsaksebi, kako so se plazili skozi nizke ognjene ovire! čez kamniti plaz! Nikar takoj, činele, nič. In če je manjkalo v vojaškem računalniku kolesce, če pri breznogcu Veseloncu ni bilo vse doma, je tudi one navidezno trpinčil sopotnike dobrotnike, utapljal jih je enega za drugim v kremenčevi

vodi, jih sadil po sadrenem sipkem pesku, drugič jih je nasitil z vonjavimi mehurji, s šušji javim jezikom, ja, včasih jim je pobral jezike, znova in znova jim je trgal golenice in stegnenice, jih pribijal pa snemal s kažipotov, z vrstico jim je pulil kočnike, kolikor jim jih je seveda ostalo, v dušnik jim je vsul praha, pekel jih je na lastni tolšči, jih razdrobil ko črve za dober tek, ostanke je običajno shranil v vrečice, v vrečke pod očmi, ja, veliko si je dovolil, kajne, tudi on, pa so zdrsnili globlje v blodnjak globnjak, ostanke so udobno izhlapeli, pa jih je znova sestavil in obešal na kaveljce, tako se je bil igral, v tem pač ni nič krvoločnega, saj ni lagal kot pesjan teče, ni govoril kakor bi rožice sadil, ni gledal kot gad, v bledotemnem blodišču se je igral sam s sabo ko žogica marogica, je bil mojster skaza in sinko debelinko, skoraj medvedek brlogar v otroškem naročju, na gluhi zemlji, ja, podtalno breznogčevje se je smejalo in gledalo v slepo, ja, kodrogrivček ni prizanesel sebi niti z mižavostjo niti z ljubeznijo, čisto ponižno se je vozil po progi, šelestel je v lastnem hrustancu, ja, lajdra Erinija je uživala, zarodek Jon je upal, da zagleda pozno luč sveta, zvezdni pastir Vladimir je štel zvezde, oznanjevalec krilatec Ikar je vdano čivkal 10 mladičju pa o gnezdu, polnem mladega živžava, celo detežerec Minotaver si je bil nakopičil mrličkov in denarja, je mukal o prihrankih, ja, ampak pot ni šla navzgor, zelo težko, da bi šla, ker spodaj niso bili doma, precej zgodaj jih je izučilo. Spodaj, v škrapastem podtalju so se vračali zmerom le k izobčenju, k enemu in istemu. Breznogič pobič jih je neprištevno spravil v žep, ne res. Mračnoumno je preživljal svoj voz, uganko izštevanko in blodnjak zverinjak, vse v enem. Ponižan, prilagodljiv, sunkovit utopijenček je zlezal vase, zleknil se je vase, na invalidskem kimpežu se je bil že izčrpal. Strastno je gibal

z ročicami, ampak če bi dobil v roke pesjane telebane, bi stisnil njihove coklaste parklje, njihove krake pa korake, iz tkiva bi jim izsesal krvavečo gladino, še v zaboje bi jih spravljaj, še v trdi šklepet škatlice, ja, poplavljal bi jih s čistimi solzami in jih sušil, spet šparoma, dokler se ne bi naveličal, saj jim je bil predčasno in skoncema le za caco, seveda, odvrigel in povozil bi njihov počasni razpad, njihovo jedrsko dobo, kmalu bi jih tudi on — tudi ti, breznojec Veselonc! — hudobno pikal z jezikom, značilno za pohabljenca poražence, ne res, bi jih nahitro postrelil drugega za drugim, lepo po vrsti, ja, bi jim obrnil hrbet in bi se iznenada sklonil, hitro začrnel, ja, zavel bi jim stopinje v snegu in pesku, ti zlomek ti! prebavil bi jih in jih sparil, ja, bi jim že pokazal, čeprav je bil nemara naguban, povsem uničen, malce prismojen, ja, in se je odpeljal naprej in nizdol po blodnjaku globnjaku. Kaj pa so ga zmahali, so pretepali tudi oni, a? ja, zunaj so se jezili čez drn in strn, drobili so drobniški apnenec, morali so s časom naprej, ja, oguljeno so dali svobodo naprodaj, napsrne igle so preuredili v odlikovanja, prenovili so izmučene celice, streljali so s košenjem in z metalci, vrnili so se v mrežo, povsod so razpredli poverjeniško mrežo, zakaj nič jih ne sme presenetiti, ja, potisnili so naboj v puško in se skrili za prsno padalo, ja, če so pletli mrežne podvodne ovire, če je sovražnik paznik premagal nadmočnega sovraga vruga, ja, počepali so, bodli so s pipci in dvigali vampirski, vampasti zarod na cucoramo, na vratovih pa so jim poganjale luskine, garje in mah, soparno je bilo, ja, dimasto med plastastimi oblaki, praznično se je obrnilo v zdrav pomor, ja, zaprli so se v zloglasne zgradbe brez oken in brez vrat, ko je suho in zadušljivo zacvilil in zakrulil lajež siren, ja, pretila jim je vojna nevarnost, kasno dolgčas je bilo, ja, vsestranska

budnost, vzajemna pomoč proti vrinjencem, proti vršilcem dolžnosti, proti vrsti roda, ki se večno zbira na zbirnih postajah, a ne odmre, dokler se lahko prerodi v zažigalnih sredstvih. Kdo ve, kaj je onstran, če gre vštric in vzdolž in vsenaokrog izza, pod ali nad.

Tja in sem?

Ja, breznogec preobraženec je imel vsaj invalidske gare, dovolj da je plužil kakor po hodniku, po hodniku, po krvavih strdkih, ki so se pretvarjali, da so zarodki, ja, izdrkane semenčice, skoraj živinčeta, ne res, bodisi da je okamnelo toplo in vlažno ob izlivu semena, bodisi da je odpovedalo nezdravo in sovražno, samo da so posehmal bili v blodnjaku zverinjaku napoti, ja, bube niso razprostrle metuljastih Ikarovih kril, bile so nagačene s pregreho. Ampak popustljivee Veselonc jih je hotel spraviti pokonci, ja, nepomogljev neprijaznež bi jim vdahnil življenje, dasi je gledal nanje zviška, ja, in takrat je pohrzkaval samo pohlepnež mešetar Minotaver, da bi jih spravil v red. Nepotrpežljivec mižalo, mrki breznogec, vešda si zapeljan! pa četudi hromi hrsteč predpoldan, ali pa še to ne. Na neprekucljivem invalidskem prekucniku, gotovoda, vsekakor v neprepustnem in neobsežnem blodnjaku zverinjaku. Nazadnje je bil kakor vzdolž hodnika na tisti poti, ki se vije vase, kot če bi kača grizla svoj rep, bržda ko povest o steklem polžu in jari kači, ja, peljal je navznoter. Če je le šla žgečkulja Erinija vštric z invalidskim kimpežotn, jo je prekucnjenček breznoguh že ugriznil v njeno srečno, grozeče medpotje, kakopak bodi tako ljubezniv, ljubeznivček ljubimec, pa še srkaj medico v njenem presredku, njen napočen lonec, seve, še preden se napoči zor. On je takoj prenehal z užaljenimi medsebojnimi prepiri, ona je kuhala mulo. Takoj zatem ga je zalila njena porodna voda, sranje in srage, celo v

razkorak je odprla svoj ščetinast lok, je prijela glumača gluhonemca za sluzast, razpenjen kol, prosim, trznila je, ko ji je kapljalo izza uhljev, resnično, izbezala je izbrizg, ja, kuril je njeno kožnato rožo mogoto, njeno dragoceno dračje, z ognjenim zubeljčkom se je izlil v njeno temo, obračal jo je ko v gonobnem potresu in kakor v postelji, če ji je bilo všeč ali ne, saj se je zmlada prilagodila, ja, zvila je telo, zvila se je ko v navadni vezavi, res, ko vezava v usnje ali s surovimi platnicami, sploh je bila kakor v zgibu sešit snopič, ki se ga da na hitro prelistati, ja, čedna gospodična spletična, ah, konica v uslužni sluznici, brhko brsteča, ah, rožnat popek, pa tudi menda posebna vezava zapisnika z vzmetnim hrbtom, ja, goltava ljubezen, knjige so čudni otroci. Ampak milostljiva gospa Erinija je bila tudi ljubiteljica živali in malikov, nekoč je že posilila kašnega preganjača nemilosrčnika, candrica, le da ni staknila kake kapavice, belih krvničk, srbečice, da ni z belim tokom zaplavala v gonorejo, ne res. Pravzaprav je štulavec Veselonc prav zato pozabil na mršavce mrhe, na zunanje hlapce za sezuvanje čevljev in se je vozil todle znotraj kot bi peljal s seboj posvečeno posteljo, gosposkim ukazi ga pač niso zanimali, pa je že zgrabil za Erinijine brundave ustnice, ji je posekal nos, če se je zgodovina odvijala drugače, ja, nasršil se je in se oklenil lajdrinih zlatih čopkov, nagrzel je njena kaj že, ja, pozlačena rodila in mlečnopenasto splozkost, pod kraj se že tako premakne, ne res, kar izpraznil se je v njen goltanec, jo je lizal po jamicah na licu, pobral je vso švigljino skrito, prhko šaro, vse je pobrskal iz njene žive veže in reže, ja, dvignil je celo udnico z lastnim udom vred, speljal je v vlačugin trikotnik, v njeno usnjeno, cedeče se znojenje, skoraj v janjče meso, v nedolžno belino mrtvorojencev, v rodno, jantarjasto deželo, ja,

kakšne zasluge, predrte zasluge! Prekleto nenasiten jedec dedec, komu še lahko potem zaupa! Če pa bi srečal še kakšno jedro razuzdanko, češ kakšno usmiljeno sestrico pocestnico, bi jo prav tako dregnil in nategnil in jo povaljal in pooblal, zadostovalo bi mu, ja, jedel bi tudi ješprenj in bi uril svoj in njen jeziček, takisto pa bi mu končno prišlo prav, če bi ga lovili dvojčici, ja, puhal bi v njuna deviška vimena, zbadal bi dvojčici rajčici, enkrat eno in spet drugo, da bi se mu izmikali z izrabljenimi zadki, ja, gotovo da bi ga dušili s koleni krog vratu, ja, bil bi zdelan, in delo je največji užitek za strojčka breznoščka, ne res, zatem bi mu obe pili kri, izsušili bi ga, pospravili bi njegovo, vse njegovo, sol, vino in kruh, s prsti bi se oprijeli njegove gorjače in bi jo cuzali ko jetrno klobaso, ah, takšnega gladkega drsalca, goltali bi in goltali, dobri bedrnati dvojčici, ena Izida, druga Neftida, le da bi ju kje srečal, ja, pošiljali bi mu cukrčke poljubčke, neresno bi čebljali pod njegovimi dlakami, seveda ko bi prišel s takima dvema sploh v stik. Ja, potem bi ga zašili v umetno vezavo, nemara v pergament, saj ni verjel, da bi lahko imel dvojčici, če bi ga srečali, pa še prečudno lepo Erinijo povrh, ja, saj bi potemtakem ljubil trojčice, dobro bi ga sploščile, podolgoma, za zjokati se. Še sam je komaj slutil, na kakšne muke bi ga dele, komaj je verjel, da lahko zloži pregib, da je davno nekoč vrgel pesjanom telebanom rokavico. V dvoumnem položaju je iskal dvojnika, da bi bila dva, ampak odlašal je, maliček otročiček, jedel je samega sebe, kolikor mu je duša dala, s krepostno možakljo Erinijo je napravil karseda sprijen dogovor, da ne bo več cmizil zaradi opolzkih opomb, ja, jalovo je upravljal z invalidsko nosilnico, iskal je navsezadnje srednjo pot, bil je sam, in so ga breznošega nagnali, pa ne ve, če bo zmozel sporazumno rešitev, ne ve, ali bo opravil

spoved. Oporočniku ni treba. Kaj, h komu ni treba. Saj so medtem zunanjiki tekači sestavljali visoke planote za podporo pehoti, so pešačili proti spominski slovesnosti, ampak dremavec Veselonc je tedaj brez poklonov polnil zapečke, je zvozil mimo spletk in odposlancev, ja, polnil je trebuhe z nešpljami in češpljami, ja, pa nestrpneži, tisti zunanjiki neurniki niso sprostili udarne igle, ja, netivci častnega, čelnega ognja niso ohranili neodvisnosti, niso spoznali, da ima čudak Veselonc srčno hibo. On že ni bil njihov sokrivec, komolčarje volkodlakarje je prepustil njihovi usodi, vojaškim hlamudračam, odprtemu bojišču. V zaprtem blodišču je tako ali tako teklo okoli in okoli. V takšnem ohišju je lahko komajda komizgal z ramo, a tudi to je bilo dovolj. Odslej se ni več ubijal s svetom, ne res, niti po svetu, v svetlobi štiriperesne deteljice je ko zajček dolgouhec noč in dan sesljal rano. Brazgotino, staro ko svet. Čimdlje si je krčil pot, tja in sem, tem bliže je vsevdilj gledal svižnat svet, tem bolj se je drobil v sončni prah. Tudi zvezdni pastir Vladimir je videl vse zvezde, tako je zbolelo. Je zbolelo od jezika in pozabljene ljubezni, od izkrvavelih pomenov. Ob svitu sveč je bilo tema, ob svitu zvezd je bilo mraz v duši. Sijalo je tiho, kakor od veselja, in kot je komu všeč, da mu ščemi po krvi. Pa brez razloga, ja.

Nič nog, nič nog.

Ilovnat svet mu je pripadal, dišeč po tropinah, po «presnem zelju. Čičal je na invalidskem huntu ko kup nesreče, ja, dosihmal je prav on, breznogec podvrženec, obračal navznoter, užival je pri sopotnikih velik zlagan sloves, lej, tako zlahka tudi smet pade v oko. Njiva pod jarino je že rasla ko jajce v lupino, ampak godljavček Veselonc je vendar padel v rupačo globačo sploskoma,

tako tudi mali stavek gozdi v velikega, ne res, in je one negode spet neparal šiv, znova je natrgal platno, iz lobanjskih šivov je pobiral mrčes, ja, na novo je imel na ponudbo šenovo rdečino, mehke kosti. Ostale so samo redi za smrtnim koscem, ja, čim je breznogca, skoraj sejavca, zapeljal zakon ponudbe in povpraševanja, in ponovno bi se bil zaglodal v šumot Ikarovih peruti, večkrat mu je zahroplo v pljučih, ja, v kratkem je vse zagospodaril. Grgotal je, da ne mara grlonožcev grlorezcev, tako poredko je bil razkralj v šahu! Ampak nikdar še ni sejal po šahovskem polju. Ta ura je došla. Pred kratkim pa se je pri vratih izza njih nagnetlo, če so se sploh kje še odpirala kakšna vrata, ne res, in najsi breznogec ni častil plemenskega znamenja, če je že čepel breznog le na pragu zavesti, ga je moralo nesti dalje. Vzeli so ga na piko, celo jajčece Jon, še zvezdni pastir Vladimir, ja, zatorej ga je bilo pohabljenca pozabljenca kajpa sram. Nedavno tega je še grgljala voda izpod žive skale, je živa voda razmečila trda tla, so si razmišljenci v Veselončevem spremstvu razmigali noge, kakor da vejo, da ima mesarica sprednji in zadnji bradelj, se je sprod spodmleval pod nogami, so naploskali grgravca jezljavca, so ga namlatili, da je bilo ko pikapoka na šafotu, nič čudnega potem, da se prsti grebijo, ko grabijo v prazno. V blodišču pogorišču je že tako, imeli so ga v šahu, rašplali so ga s strguljcem, ravno prav so kodrali sukno, z žežljem so mu rahljali živce, da ni več razbral resnico od domišljije, ljuljko od zrna, kajti tudi on, razburkana duša, ubožček, je planil kdaj kvišku z invalidske cize, sčasom in spoti je razbijal na kosce njihova steklena pogajanja, njihove lončene shode, njihovo pohištveno družino, ki so jo vlačili s sabo za boljše čase, ja, razbijal je po biserih in koraldah, razbijavček trmoglavček je razbijal izpod in izmed, v

takšni razbijavski raboti, ja, zastarelo zlo, če se togota družī z norim besnenjem, ja, razbijal je podtalno bedrnato enotnost, nesreča pač ne pride nikoli sama, ja, srce mu je razbijalo zdaj že globoko vsajeno v duši, vsekdar je tako skrepenel od začudenja, kar mu je prešlo v kri, ja, ustrašil se je zaradi razbeglih družin, ja, breznogec sluzavec, počasi vozi! Hkrati je ravnil pocinjene ustnice, ne res, mrlič navadno spodmoči, najmočnejša je navada, kruh ni od muh, enkrat ena, do nesmisla, odtedaj znova, začeti je treba pri glavi, ja, kar je treba, bo vedno težko. Razodelo se mu je, razkolniškemu razdvojencu, razkrilo in razvezalo. Preveč se je kazal v blodnjaku zverinjaku razoglav, bolj ali manj je nosil pod lasmi šiškasto lobanjo, za glavo mu je šlo. Ja, čemprej bi hotel čimdlje; če bi pristal in kimal, ne bi prenašal krivic, ja. Ravnal se je od doma, za vsako figo se je jokal, ja, podal se je na pot po razprodanem svetu, ravnali so ga na pravo pot, z breznogcem razcapancem so ravnali ko s strojem, ja, ravnali so računalniški stroj. In se je razburjenec razrezovavec razkazoval na notranjem razkrižju ob prvem razsvitu, ob razsedu rudnih plasti, razgrel se je in se razjezil, oh, razsnoval je svet v podobi svojega razritega obrazka, ja, razsnoval je osnutke in razsoljen jezik ko tkavec in razpotnik, kar razblebetal se je, da se je razbelilo železo, ja, na dolgo se je razbesedil, dasiprav brez besed, razseljenec razjedavec je imel tolikanj pameti ko razpotni kamen, ja. Bil je le del, le del razbitega svetovja med svinčeno pločevino, pod svinčenim nebom obokov, ja, svinčena svetloba je lila skozi line, svinčeno modra luč, znovič ga je stiskala k tlom svinčeno siva teža, ja, sčasoma se je navadil na blodnjak zverinjak kakor na svinčev rudnik, ja, svetlobni valovi so žarčili od svinčevega sijajnika, ja, ulival je svinec za prerokovanje, žarelo je od

puhteče vročine, ne pa hladno sevalo. Kako bi raziskal stare čase, kako zunanje ognjeno ozemlje, kako kalne zadeve? Ko bi razil vsaj nevarno rudnino. Blodil je po škrapastem podtalju ali pa je spal pod ispo, iznajdljivo je imel posluš za svinec v palicah, nič ni razlil, nič razbil, pač ni bil iz boljših krogov, ja, kaj bi razlagal, pognalo mu je kri v svinčeno siv obraz, predal se je, raztapljal se je v čarovnijah, no ja, so dali medvedu svinec pod kožo! ja, s svincem so ga zalili že v otroških letih, takrat ko ga je zaneslo navzdol, ja, s svincem so zapečatili breznogčeve prsi na ploh, svežo meso, so ga ožigosali in mu podžgali, ja, lahko bi zakrknil. Sveženj žarkov je padel takrat s svečne luči, cveteli so stenski in ročni svečniki, razbohotil se je svinec v listih, ampak listni svaljki so se razrasli v plodnico, v čačkasto pisavo, v pajka na čakalici. Vsak čas se je sušila razorana zemlja, breznogec harlekin se je sušil, sploh se ni mogel razvedriti, in bil je suženj svojega invalidskega hunta, ja, zlepa ni podlegel ranam, iz katerih je švistnila kakor razgreta kri, ja, je švrknila stran in vmes med nabodene metulje. Za pot se je podložil s sramoto in ponižanjem, nabutal se je belih in črnih žgancev, kar se zgodi poredko, zatem je podložil invalidskemu prekucniku podlivna kolesa, ja, podmazal je podložke in zapel podoknico, ja, podložil je napevu novo besedilo, nič ni hotel podpričati s prisego, rajši je držal roke nakrižem, saj na poledici rado podrkuje, zatem se je še enkrat z licem, drugič z izmučenim hrbtom podrgnil ob zid, ja, ženitev se mu je podrla, kriva je bila vsekakor razščeperjena koklja Erinija, ker ni znesla zlatega jajca, ja, razvedelo se je, lepo se je namestil na podsedelni odeji, vse je delal sam in v poganski podzavesti, sam v podzemeljskem svetu, z ročicami je poganjal kolo, ja, razveljavil je zunanje zakone in zapovedi ko v prozornem

rezu. Ampak jezik se mu ni razvezal, nagodoma bi si podvrigel morebitne napadavce psoglavce, ja, onemogočil bi jih z nemočjo, sam bi se jim podvrigel, da bi zaustavil napadni razmah, podvrigel bi jim podzidke, bistri blišč, kadar se kremen raziskri, razpodil bi podmolke pesjane telebane, če bi prikorakali v breznogčevje, sem do podtalja, bi jih podučil drugače, bi jih, podnajemnike ščeneta, ki jim je podrigavalo s podvodjevo dolžnostjo. Imel je kup predlogov. Ampak moralo mu je biti pogodno, če je pogodil pravo pot ali ne. Je že tako, je, kar je bilo, in kar je bilo, je bilo že prej bilo. Usmiljenja vredna stvar, kaj že. Brezdomec Veselonc je togotno zabrlizgal vase, ni pač zgradil hišice iz bič j a, kolibe iz stegenic, nebotičnika iz kolen, ja, izgubljenec ni vozil po bližnjici do končnega cilja, torej so ga zunaj kot vrsto iztrebili, ja, odtujenec ni naposled štrcnil v preskok, zgrešil je le kruljave kremplje, ploska stopala, kleščate umetne narti, ja, nadalje se ni plazil ne lazil z invalidskega koleslja za poklicnimi klobuki, ostal je zdavnaj zdolaj, zmeraj znotraj, ja, kleštra motovilo je regljal s členkastimi prsti, naslonil se je na gradnjo, koder je smel klicati duhove duhovine, brake volkodlake, ja, za hip se je prijel kot bi padel, ja, bi zdrsnil navzad in navznik, neroda prismoda, ja, za zmerom je bil obsojen na občutek manjvrednosti, na lenivost in na sum zbujačoča znamenja, pa je prihrumel zveneče v prenovitev, če je ostalo vse po starem, ja, obledele dlesni je spremenil proseče in medleče in brezzobo v žvižgavo priprošnjo, naj mu pomagajo, buljil je v nosljajoče sopotnike kakor v mravojedce, ja, stalno se je pojavil on sam, sam mravljinček med mravljinčki, ki so spreletavali skozi prazno temo in skozenj po vsem telesu, le da je bil one, potep breznojec, na spalnem vozu, ja, bržda je še zmetal z invalidskega vozička vse razen samega sebe, ja,

in v blodnjaku globnjaku je sicer smrdela vohkoba. Odtlej ni šlo ven nič, še dihati mu ni bilo treba, navsezadnje bi lahko kje obležali votli čevlji z okovicami in gumastimi nabitki, stopala brez podplatov, verige na nogah, ja, razložili so mu, da pomeni zmaj klobasičarja, kar ga je zelo vznemirilo. Sanjal je, da ga je pogoltnil velik zmaj. Ja, nič ni obstajalo, kar bi obstalo, žaganjač je obtičal, ampak breznogec prevaranec je živel kakor v dvigalu, za zmerom v nizdol drsečem dvigalu. In ni sanjal, nobene noge ni pofulil, ni trznil z očmi ne s tanjenimi ustnicami, sploh ni trznil z nožicami. Rzsoden bravec bi lahko po skrbnem preučevanju poročil o čudežih dejal: Čudno je, da se takšni čudeži dandanes ne godijo več! Saj so zunaj sicer poceni streljali s ščetinjem, pesjanom ščekačem se je ščetinila ko črn dim suha dlaka, pa še ščetinasti gobci navrh. Ko je zgovornost na višku, pusti bolj malo prostora razumu ali razmišljanju. Ker je popolnoma usmerjena na domišljijo ali v nagnjenja, zaslužnji voljne poslušavce in si podvrže njihov razum. Šepaste noge in resnice so pač govorile karseda šepetaj e v kakšni šepetavčevi kabini, dokler ni skoz šušljanje zdržema poknil molk, ja, zunaj so pokorščino prilagajali ukazom tako, da so zravnali svet z zemljo. Nič ni bolj dobrodošlega kot odločilen dokaz te vrste, saj mora končno prisiliti k molku najpredrzejše pobožnjakarstvo in praznovernost ter jih osvoboditi njunih nesramnih zahtev. Ja, volkodlaki pobožnjaki, nič ni bilo bolj zanesljivega kot vzajemno uničevanje, zaničevanje, izničenje. Kdo pa bo rezal šoto in rušo in prašiče, kdo. Ali pa je pel skoz glavo šepet groze, ki je šepnil norčku Veseloncu in njegovemu poblaznelemu smehu, da bo vzletel gor proti površju, na krvoločni pesjanski nebes, da bo v letalski kabini in na varnem. O let, telo! Ampak

kakor je bilo kazno, ga zadene vseprej poprejšnja zaporna kazen, kajti blodnjak zverinjak je bil v bistvu in poblizhe kazenski prostor, vil se je v hodnik za hodnikom, tekel je v zid za zidom, ja, v ravni klobčič. Ilovica, težka ko svinec, družbica v blodnem spremstvu, razdrobljenec razklanec Veselonc! Blazneža, znanega lažnivca in malopridneža nimamo nikoli za verodostojnega. Ne res. Ja, porazgubilo se je, in kogar so razglasili za norca, so imeli za razgretega govorca.

In?

Največ zoprno. In potem: čas se je poglobil do brezčasa, neobsežno in scela omejeno je tekla po škrapastem podtalju pravzaprav iznajdba ječ, iznajdba ječ. Nikdar zunaj. Čisti prostor. Oddavnaj je stal blodnjak globnjak, oddavnaj je ležal onstran, onkraj spraznjenih prostorov in spravni daritev. Iz rupače globače so izplezali mrčesi, besi krvوسي, ja, otročki strojčki pod enim letom so še imeli medprstno kožico, kopali so se zunaj na planem, pisali so krepostne postave po deviški kožici, ja, ampak kje, kje koderkoli. Saj niso izplezali. Zadeve volje in vzgoje so zadevale vrtorepca breznogca, spravile so se nadenj, spravile so ga s poti in proč, spravile so ga na tla in v sramoto, zadevala ga je nesreča za nesrečo, do zadnjega vsi bi se zadrevili proti tožnemu Veseloncu zmedencu, zadrli bi kremplje in kljune in zobe v zadnja vrata, izkazali bi mu zadnjo čast, ko bi mogli, ja, hinavci klavci, izzivali so ga, še izžemavec Minotaver je pomagal. Zakaj pa niso prišli zadnjič? Po kaj? Brž ko namreč ni bilo videti stebričastih prostorov v vidnem polju, le stene, vibe, pot, tudi one narobe ni imel nobenega spravila za svoje stvari, ne za invalidsko cizo ne za žarke besede, ja, zavrteno kolo se mu je zavrtelo po vrtoglavici, zavorniki pri invalidskem vozoku so popustili,

pohaba ga je zmogla. Vrtil se je, da je bil ves že vehav, kakor bi ga kdo že ob začetku tepežljive predstave vrtil pri zasliševanju, ja, hladnokrvnost se ga je lotevala kakor zanesenost, pa je zapeljal tja v blodni vrtinec, zdaj se je ves čas vozil po vrtinčastem viharju, ja, odtod se mu je vrtelo in obračalo, rad bi že bil prijateljsko vzrukal z vrati, nekje je pač vsejal svoje samopaše noge, ja, samo da o vratih ni bilo ne duha ne sluha, potem ko je breznogec breznogič pustil nožiče zunaj. Vsekali so mu rano kakor stopnice v skalo, ja, vseskozi je bil pohabljen, bil je vseskozi pohabljen, za vsekdar in vsevdilj so se vrtela kopitljajoča kolesa, v vrtežu je vsakič vrglo vagonarčka Veselonca v ječo, vprvič pa poslednjič, ja, vračal se je v vrzel po isti poti, da bi vriskal in vrezal poskočnico! Vse vsakdanje je vrelo in vrtalo po čenči breznogčku. Za takrat je odpustil možicljem vstajačem, da niso dali tace, da mu niso vrtavični in nedolžni ko črne ovce vskočili v besedo, da niso vzdali vsepovsod vhodnih vrat, ja, pa brez zamere, če ni bilo zdravilnega vrelca za nedolžnost. Vratca invalidskega vozička so se vpletavala v tuje zadeve, ja kaj jih je obsedlo, da bi se odprla neznani veličini duha. Da bi izvedela, kaj so sklenili za zaprtimi vrati. Štrapacna kolesa. Invalidski koleselj je vozil za vračilo, ne za očetovsko plačilo, ja, pa je bil omahljivec Veselonc vreden svojega plačila, na vsakih nekaj breznogih korakov je zaustavil, ja, zaustavil je vzgib duše in duha, duhovno bitnost ali jaz, udaril je na votlinsko dleto, potisnil voz na pisalnem stroju, ki je sicer priložnostno pil opij, pa ni res, ne, ni res, da je karkoli pil. Narava ni bila na posodo, če so privlačni pridigarji pismarji in kramarji padarji za silo vstajali od mrtvih. Narava je v tem primeru prazna himera in vpeljali so jo tisti pogani, ki niso imeli pravih pojmov o božji vsenavzočnosti in neskončni popolnosti.

Breznogec živčnež pač ne bo podlegel, ne bo odlegel, dokler ne dobi, ja, počasi mu je odlegalo, bolečina je odlegla, ja, fant že odleže za mavčne odlitke, skorjasta koža se nerada odloči od mesa, briga ga tedaj za naravo! ja, takisto si je zategnil pas, zapel je, zapel je mavčno pasico, pasal je oboke z žilnato krvjo, malodane ni splezal kar po hromih rokah po preslagastem zidu. Zaman. Naj gre gledat, naj poskusi. Nekateri bojo ugovarjali, češ da s takimi načeli čudeži precej izgubijo na svoji teži in pomembnosti. A v bistvu se tu ne bojujejo za stvar, ampak za ime. Ja, pod lupo je del polagavce min, tiste klavce psoglavce na podkoku strmin, vse, ki so ravno tedaj strepetali od nog do gobca, se strjevali v trose in kristale, ja, vsaki psoglavi kači je strl glavo, zaregljalo je, preresetali so drug drugega s strojnico, kako razumno, neskončno modro, dobro in močno, kako nedejavno in hkrati nečutno in snovno, kajne, ja, strojili so drug drugemu kožo na irh, da se je v rebrastem, gredastem stropu pokazal slepi strop, jurišali so v jeklenih oklepih in na jeklene bunkerje, so zasvetlikale omotične stropne svetilke, je pljuskal radioaktivni dež, so spala stalna skladišča, so migljale zvezdice na našitkih, meglenice v umetni megli, kotni žarometi, ampak breznogi nagajivček ni gledal v strop ne ven, drobil je sigaste stene s stropnimi zidaki, kakor da ima prometno življenjsko zavarovanje, ja, zamotil se je pri luknjatem kruhu, zamotil je vpliv in besnilo z luknjavim spominom. In ni bilo luknjic na stropnem opažu, ne res, živel je v podtalni luknji, v luknji in spet v luknji, ja, jedel je strugalice, sit je že bil nastržkov. Ja, luč višjega načela. Vsakdo bo priznal, da zunaj duha ne obstajajo niti misli niti čustva niti domišljijisko nastale predstave. Sladka žagovina, grenka pepelnica. Nadalje je dokazano, da v sladkih stvareh dejansko ni nič sladkega,

ker se ob nespremenjeni stvari sladkost spremeni v grenkobo — na primer ob vročici ali pri kako drugače okvarjenem ustnem nebu. Ja, struparski cveti, kujavi kadeti, zunanji predmeti! Od zunaj niso nikdar obiskali zmeneta breznogca v škrapasti ugreznini, sosledno so se pokoravali le lastni nasilni oblasti in hitrim ukazom, nihče zunaj ni vedel, da je bolniček breznogec jedel ostružke in treske, kovino in kamen, les in led. Goltal je po koščkih, gladoval je ko za stavo, pravzaprav ni spravlil vase niti trohice, ker mu vendar niso privoščili mrvice, ja, to ga je gnalo naprej. Ravnal se je na pot, ravnal je žeblje, ravnalo se je že na boljše. Po sili je dobil iz prve roke pravzaprav telo, iz druge roke je posmrtno dobil pohabo, iz tretje roke je dobil ravno dovolj proste roke, ja, potem ko je vsem že dosti pozneje odtegnil roko, deloma rokohitrec si je bil na roke pa po domače le z očetovsko invalidsko cizo, ja, tiste tam bolje oblečene in s kapami po strani, svoje spremstvo, ki je soplo v hoji počasi in capljalo z njim po narobe svetu, ja, tu spodaj jih je imel v rokah! v rokah je imel dokaze, ne v glavi. Ja, telo ga je imelo trdnega in razsežnega, težkega v gibu in obliki, ja, breznogec Veselonc je bil nosivec pod količinami in kakovostnim blagom, ja, njegova snov ga je vsrkala vase ko črna luknja, ko blodnjak zverinjak, kakor neznano nekaj, tako se je bil žrl in presnavljal, in tudi če bi kdaj vstal z invalidskega kimpeža obenož in če bi stal ob stvarih skrižem rok, bi sčasoma kaj nastalo iz njega, kakšen pojav nemara, pa se ne bi sčakal pred jezikom, sčečkal bi zunanje skrinjaste strehe, psoglave skrhljane buče, ja, če bi šla pot navzgor. In spet, ne glede na to, ali zunanje stvari so ali niso, se vsekakor vsi strinjajo, da s pravilno rabo besed zaznamujejo pojme ali stvari zgolj tako, kot so jim znani in kakor jih zaznavajo. Ja, oni zunaj so se

imenovali mi. Vseeno je bilo, če je prebival malček lučonosec v kletni ali kakšni podstrešni luknji, vseeno je kazalo, da rajši skoprni od žeje kot od sramu, ja, čisto oglato se je skregal s pametjo, na iokroglo z življenjem. Tako se je sprl v najboljšem primeru sam s sabo, smrtno ranjen in bled je čovinkal, ja, iz globočine srca, ampak ni bil navaden smrtnik, ni bil komaj opazna pršica, ni ga še tresla smrtnica, sajasta snet! Nikogar ni spustil v zmotni kolobar, nikogar z verige, ki se mu je bil pridružil, spuščal se je globlje v globačasto jamo, kakor po drči se je spuščal z invalidskimi garami, ja, spustil se je v igro, v odmišljeni obstoj in zadrego, spuščениh ramen je potlej spustil dušo iz ječe, ja, in le zato se ni nikdar spustil na kolena! Kaj ni spustil dušo! kaj še za sproti ni imel! Ja, sopotniki dobrotniki so se z njim pripravljali k prazniku, ampak v tem so se zmotili, niso smeli upati na rešitev, dasiprav so čakali na izhod, odklenkalo jim je, torej so odpetpedikali svoje, so zaigrali v rupači globači srečo, če so jo mahnil s svojim odpisanim Veseloncem narobe in se pri tem dodobra razhodili, ja, sunili so v prazno, to je potem vznemirilo strojčka milopojčka, da ni mogel počakati, da je pobledel in obvisel med njimi, ja, dolil je olje na ogenj! ja, hlipnil je, blisnilo je in dogorelo. Prav prav, če je brložil v blodnjaku zverinjaku, koleselj se je tako ali tako zavrtel, ja, kolo sreče! še srce poskakuje! Z invalidskim prekucnikom je kopal jamo, nakopal si je sramoto, ja, umiral je od tolikega sramu, z maločim se je sprijaznil, z malokom se je spopadel, ne res, ampak stečkal bi pesjanska jajca, zmrvil bi volkodlačne, lačne krvoločne oči, spodbil bi jim nogo, jih spodbil na tla, da bi poslednjič dovečerjali, ker so pač imeli prednost in so po pomoti streljali zunaj, ja, on pa je bil večno pri spodku! Prav zlahka bi ločil stvar od nje same. Potem je spodbočil roke,

od sramu bi se vdrl v tla, ker je tudi On obubožal, ja, celo v Njegovih zakonih je oglušel jaz. Kaj je preostalo drugega Veseloncu sr a j carju? Kako ne bi žaloval za svojo dušo, kako se ne bi smejal grehu v brk! Zakaj popolnoma nemogoče je, da bi duša, ki jo prizadene in razsvetli popoln občutek vsenavzočnosti, svetosti in pravičnosti te vseмогоčne duhovne bitnosti, vztrajala v neskesanem onečaščenju Njegovih zakonov. V resnici uboga duša! Če bi bil moral osamelec česnalo koga srečati, bi se rajši umaknil, in če ne bi srečal nikogar, bi se umaknil z invalidsko šklefedro s poti, ja, ko bi le kaj izgrel iz spomina. Gotovo, lej ga, če ne umakne predloga zoper zunanje stališčarje straniščarje, ki so uživali ob ropu, bo koleselj gorel, on pa na njem! Ko bi šel kdaj v šolo, bi šel z novimi čevlji, privezanimi na blatnike? bi šel na otroški, preroški bal? Temeljito jo je zavozil. Ja, zaman namaz čez hromoten obraz, ob ropu upor predpisuje samo izvršitev sodbe. Kajneda, bedaček mrnjaček je bil nekoč popolnoma zatesnjen, kot bi kak rovar razmetač zatel sekuro v tnal, ja, zunanjiki krvniki so se zunaj rvali na rogozasti travi, niso se izneverili dolžnosti. Ptiček Ikar je ležal v kadci, ja, Ikar v raki, buba Jon se je zapredal, da se še kdaj razvije v gosenco, rubežnik Minotaver je ječal pod jarmom in se je kdaj pa kdaj zapregel v invalidski voziček, takrat ko je prešuštnica E rini j a, še vsa žareča in gola, napol med spanjem, migala z ritko in vrtela z boki v začaranih risih in lokih pred plamenečim zrcalom, ja, zvezdni pastir Vladimir je premrlo zrl v zaplate notranjega neba, kjer krožijo daljne zvezde tako blizu, da bi se jih dotaknil s škrлатаstim, nabranim čelom, in vse to se je dogajalo skoraj v novem življenju, v peklu, vicah in nebesih, brez kakršnekoli širjave in vendar z begotnostjo, s hipcem breznogčeve

norosti, Veselončeve begavosti bebavosti, onkraj, onstran. Zapovrstjo so sopotniki dobrotniki klicali le njega samega, ja, zatela ga je pohaba, negotovost pred medleno lučjo, ja, je bil bedec čez nespečni čas. Tako so torej zapravili otroka! ja, cedili so po tleh, da se ne bi poznale niti redke lise, čistilno so ga odpravili, ja, za tedaj so ga opravili črno prečno da joj! Razbremenili so nečistnico, mater Erinijo, pa bi se razbremenili s pomočniki. Kdo ga je napravil! V čigavo telo se je spravil, da bi ga prerodilo, ja, kaj so ga spravili tja v dno cikurata. Je spet kaj izjecljal. Ja, Obenem me ne bo, je rekel. Če je izbebljal. Ali pa je zapel ptiček pevec Ikar, da bi prikril breznogčevo nesposobnost, zakaj kar je končno, ne more razumeti narave neskončnega. Pripravil se je na skok, odpravil se je stran, sedlaš kodrež, udeleženec breznogec seveda. Ta predstava ustreza enako vsem posameznim čutno zaznanim gibanjem. Vsakih norčij in zoprnij je bil poln. Odmišljal se je. Ja, če je kdaj sploh mislil.

Dobro in lepo, poznali so ga kot breznogca Veselonca, zapustili so ga, koštruna grduna, pustili so ga včasih za hip samega. Tako je bil znotraj kos sveta, je bil kos svetu, na poti nasproti brezčasu, v krivdi pred nedolžnimi jalovkami in blebetači, seveda, na naglem je šlo z njim navzdol, naproti samorodnemu veselju. Nehote in zdržema bi se lahko spomnil mnogočesa, mogoče poštevanke, morda izštevanka, nemara celo seštevka. To je preživelo, kar ga bo preživelo. Upor bo ob ropu. Več ali manj. In lagal ni, in lagal ni. Bo še lagal?! In lagal in lagal. Za sabo je puščal plitko ral, vse je na njegovih ramah, ja, požlejena pot se je talila, požlepica je plundrasto cmokala in žmokala pod kolesi, ja, čisto nad gozdno plešo so nemara še pluli plešoglavi jastrebi, oštevilčeni z gojeneevskimi značkami, in zobali z

letalskimi kljuni nevidne menjačice, ja, rajsko lepi še črha niso dali od sebe, ampak breznozec je bil res norec, če je propadal v podtalnih prepadih, tukaj je prst že odmrznila, ja, odmeril jim je z enako mero, preobložil se je z medeničnimi kostmi kakor v zeleno cvetoči, grmičasti in prebujeni vesni, ja, dvainpolkrat, če ne še slabotnejši, je samotežen in breznozec vdrgnil v kožo mazilo, mazilo za stroje menda, pomazal se je s kitom za šipe, ja, nedorasel za minljive čipkaste ovratnike in zasluge. Ali se mu možgani mehčajo! Lahko bi ga razkosali v obliki nog brez vsake sramote, ja, shodil bi in hodil, šel bi, On, strumna noga, razpukaval bi stare vrvi, bedrne kite, do krvi bi se ugriznil v jezik, v tem pa so mu vsi ugovarjali, ja, ukletil se je. Ja, ponočnjak Veselonc proti cuckom rabljem, brez zakonov. Ja, zmerom je poslej ogabno in soparno, pa tudi iznajdljivo. Če ječe ječe ječ. Notri, notri, notri. Ukoril je ujetništvo, usodno odločitev, oči so utripale kakor žarnice z obeh strani, malo dobrega je užil na podtalnem svetu, pa se je uveljavil na vseh koncih, češ da uri duha, čut za resnico in telo, ja, otekline je upadala, umazali so ga z ovajanjem, vse mu je umanjalo. Niso ga vpisali, ni vpisal posojila za noge. Za kakšne lesene, za kakšne iz nerjavečih vijakov, za kakšne glinene. Maternični vrat bi pokazal izza vrat, srbežljiva žilica mu ni dala miru, ja, vratna žila bi tekla in utripala skozi vratna krila. Če bi bilo samo eno telo, se sploh ne bi moglo gibati. Torej so ga skupaj usmodili čez pleča, da je bilo slišati lahen šum na srcu, ja, krparili so in šušmarili, spretnjakarji spretnjakoviči so ga v spremstvu švigali pa šibali, ja, tekli so celo v švigah, ustopili so se predenj, čudni časi so prišli ob svojem času, ja, sopotniki porotniki so iskali vežna vrata iz škrapastega podtalja, pa na žalost prepočasi. Ja, govor je tovor. Ampak breznozec podtalnik se je vrastel

v blodnjak zverinjak kar tako, spal je kakor svizec, nekaj se mu je svitalo za in proti, momljal in bebljal je strašen jezik! V zmotnem kolobarju sramote se je ožalostil, zaradi ožiga na trti, sramotno majhen, sramotno poražen, na moč je zardel od sramu. Tukaj se ni nebo nikdar ozvezdilo. Sopotniki so oznanjali ozvanjanje mrliča, vprek so kupovali vratino in stegnenične vratove, ja, vsi so se vrteli na istem mestu. Da bi utrdili svoje pojme, so po vsem videzu sprejeli telesni svet kot končen in njegova skrajna negibna meja ali lupina naj bi bila mesto, po katerem ocenjujejo resnično gibanje. Kolikšni so bili predvidni stroški za prerokovanje? Ja, breznozec nevednež je čaral pojme, sramežljivo se je skrival, pokrit s sramoto, s sramotnim žigom pohabe in zlorabe, sram ga je bilo sicer zanje. Iz sramnice je pobiral sramne kosti oživčenega rojstva. Zares bi umrl od sramu, ampak sramoto, sramotni kamen je vzel za res. Ampak še je živel, sram ga bodi! Zgoraj so bile lastnosti, psoglave vzvišene kreposti, zdolaj je bival njihov nosivec tujec, s spremstvom.

Tuj.

Ugiba, kaj naj napravi. Jeruš, čmigo, iz vode po čudežu kislico, ja. Stroj je rodil stroj. Radar! Lutke, pasji cučki jih niso pojedli, šli bi do konca sveta s cacami. So stroji zaživeli? Ja, pobratili so se s smrtjo, kar jih je živelo v zraku ali na kljunu ladje, ja, biriči goniči so padli, pa so se spet pobrali, z gobci so cvileče pocmokali, počistili so po tleh. Isti so bili med tolikimi mnogovrstnimi. Isti kakor: nebo in zemlja, podplatno usnje in groblja kosti, rašljiva prst in moka, zarodek in predsodek. Podali so si šape, podali so se na tuje, polnili so cevi, korakoma so se pomikali na čelu, položili so orožje pred orožje, pomerili so v cilj, v pohodnem koraku so pognali v zrak vsak

predstražni položaj, ja, poklicni braki volkodlaki, v pogrebnem hodu so korakali na tuje, da bi si podali roke doma, ja, sklepne ponevce. Ampak globnjak blodnjak je klokotal kakor pomrežen ponikalnik, in opozoriti je treba, da je ponikljal invalidsko šklefedro, ja, ponotranjil in ponižal je breznoščka poniglavčka. Saj ne zamerijo, če praša, zakaj ga obkrožajo in s čim se jim je zameril. Od vekomaj do vekomaj ponižan, nestalen, razen pri talnem ledu, v talnini premogovih plasti. Noge so mu cepili na veje, pa je veliko veljal pri njih, pri roditeljih ploditeljih, ja, bil je vedežen in vedečen, ja, vzhajal je v Erinijino češpljo z lepoto in razdeljen na kapljice in po žličkah, ti štrukeljček! črviček! mehko meso! Z nikomer se ni srečal med prazniki, ni se peljal na trpke počitnice, nad vse je pač ljubil podrobnosti, čeprav brez povratka, za čudo, izginil je, ko da se je v zemljo vdrl, breznojec več ali manj, to ni taka reč, ja, večino časa je bil zdoma in nespoznan, pogubljen in zmeden, ja, povsodi je bil večidel doma, zvečine kakor večalno steklo, pod katerim gomazi nakopičeno, a drugačno življenje, ja, ko steklena smučna vrata, ki bi jih bilo treba izkopati, ja, od začetka do začetka je jamaril namenjen samemu sebi, z rožnatim črnilom se je pomazal okoli ust, ja, načičkan kot sladice in potice je živel ob tankovestnosti in kremženju, ob krušenju in vodenjenju, nikoli ni vstal z invalidskih garic, po tuje je bebljal in se spreminjal, pohabljen po naravi in znan po radovednih pogledih, ja, sopotnikom dobrotnikom je blizu po prepričanju, da ni nihče sam svoj oblastnik krvnik, ja, po globači rupači je vozil skozi samote, in vpričo spremstva, ki je šlo vštric invalidskega vozička, se je naslonil na lakte in bebljal in zvenčavo mrmral in brnel, ja, invalidski hunt je poplesoval vzdolž prepadnih sten. Za koliko bi ga prodali, za koga je nastavljal glavo, ne res,

že zamlada se je potegoval za pokončno resnico. Kljukec Veselonc je bil vpricho, da so se peklenški stroji skupali zunaj na noge, ja, dobro so ga stremirali za zasliševanje, za krvave srage, vpricho njega so imeli pogosto srce na jeziku, vdrugeč naprej bojo, roko na srce! v srčni tesnobi in omiki prirasli k njegovemu srcu, če bojo kimali in tolkli zoper pravila, ja, imeli bojo srce za breznogavlja zmešanca, pa če jim je po srcu ali ne! spet upanje bo v srcu zelenelo! Vsak stroj je nosil pod srcem stroj, in okamnelo je srce preživo. Ja, odpirač Veselonc je bil njihov vrač mazač, breznogec maža je prišel med njihova koščena kolesa, pa ni bil kaznovan zaradi mazaštva in plesni, le hropel je ko strgan meh, ja, peljal se je po medkrovnih prostorih, zdolaj in notri, po medzidju, ja, tudi on bi kazal medprstno kožico in mrzlo medrebrje, kadar je postrgal z nožkom po kolkih in mavričast omet z medstenja, ja, vozil je naravnost in sčasoma poprek, premeroma skozi Vladimirove sončne krogle, ja, premeril je sonce s tedna na teden, po naključju je bil padel, da ga je metalo iz kota v kot in naokrog, od začetka h koncu in nazaj, ja, padel je, padel mednje, ki so šepavo zakopali prastaro kosilo v svoje pernice in izrabljene slamnjače, med dostojne dremavce se je del, ko se je obrnilo sonce, ko pride smrt bela, ja, tudi on se je zanesel na njih spanje, dokler sonca luč ne ugasne. Ni vedel ne kod ne kam, pa so bili sami med seboj, in vse se je premešalo, kar vozil se je, sam ni vedel kam, vsa stvar je še na vegalici, veselje preleti naturo celo, ja saj je meril skopicema, pa si ni vedel mere, veličil se je spotoma, spotoma je detece breznogec iskal onogavičena golena, med njim in vzvišeno zunanostjo je trepetalo vse razsuto, vse zanič. Ja, bil je v prepiru med stroji, skupčal bi jim noge kot na gugajočem se sejmišču, On, tokrat veliki in mali hlapec, dasiprav ni bil lačen slave

ne nor na določne dolžnosti, ja, lahko bi se peljal tudi natihoma usmrčen, bogato poročen, bil bi čisto prvi, breznog kot je bil, neurejen, da je zbolelo spet ko strah pred kaznijo, ja, slabih živcev, On, ubogec breznozec, obsojen nase, bolj grd ko lep, ja, pavliha tukaj, breznogi Veselonc, za večno breznog, on sam tu spodaj. Nič več ne bi vihteli palico nad njim, bil bi le eden med njimi, začel bi na veliko, z zvezdnim pastirjem Vladimirom bi sedel na veliki voz, potoval bi skozi neznane meglenice in luči, na vekov veke, bi s troho upanja, ja, vpihnil bi življenje v računske stroje, upihnil bi plamenčke na strojnem olju, ja, strožil bi jih s palico, razgubili bi se mu po kakšnem novem, boljšem svetu, ja, strugal bi dlako s kož, za krznene ovratnike, ja strpal bi nove stroje v medkrajevne zveze, v medmestno tekmovanje, kjer bi jo mazali eni druge, s stružcem za kolesa bi jih pribil na satovnato medstenje, pa bi se naposled pricijazil do doma, kjer ni treba več ubijati ne okušati žitne sokrvice med križi, ja, pričelil bi palico, namazal bi jih, bil bi najbolj razbičan med njimi, celo invalidski voziček ne bi več tekkel po medtirju, ja, sprožil bi in ustavil, pognal bi jih, svoje duševne strojčke, tako je, strpi se! ja, škrtljaj in švrkljal bi med njimi, ki jim ni do drugega kakor do spanja in omamnih sanjarij, opijal bi se ves njihov in sam, ja, tako različno je sanjal o škrpetcih, da bi pobegnil švrk čez mejo, ja, koliko preprostih možnosti, ne res. Spopolnil bi stroje, ampak med tem, kar je izbiral po svoji volji, si ni mogel izbrati vojnih strojev, saj je šel razvoj stopoma, po kačjih stezah in s strupniki, ker nihče ne sme zboleti, ne res, ja, skopljenci lopljenci še niso nikdar skotili izbrancev ne poslancev, takšne so izbricali iz škrapaste ugreznine, o! zboleVKi, o! zboleVKi, porodni krči, ne res, tako se je v sanjah zbrcal le breznozec zblojenec, ja, ves se je zbebil,

zbesnel in zblaznel, o ko bi se slednjič izbesnel! Sicer pa ni prav, da bi napravil križ čez zunanjike krvnike. Bi jim, zvijačnim možganom, ki so ubogali pesjansko zvesto, nastavlil liz, da bi lizuni duhovini pa lajavti lizavti lizali solze, ja, naj bojo tako ljubki, naj delajo kakor stroji, na stroj delani goniči biriči, stroji za meso in molžo, še prenapeta hrbtenična struna počí, če ne trpijo pekočih občutkov, če udarijo na drugo struno iz črev, zakaj živeti je mučno, kolikor bučno, ja, predragi! spoštovani! prismode in trapi! hop! bi radi še kaj dodali? oni pa delati! eh, samo topli bi, privili bi krilate matice, bojevali bi se iz lesnih in lednih jarkov na izpostavljenem boku, še vedli se niso izbrano, ja, nogoseki krvniki, namišljene tarče, komaj vzdržno je hoditi po močvirju v tako izbranih oblekah, korakati med dimnimi stožci in dimnimi zavesami! kaj, le vkup! da mu nikoli več ne ližejo ran! Stroji za napetost so dobili matijeve dolge noge, breznozec navdihnjenec bi jih pojedel v žlici strojilne juhe, združil bi jih s šivalnimi stroji, skrpal bi jih, zmečkal bi jih ko strojepisni papir, zakaj če je crknil eden, so strohneli vsi, sploh jih ni strpelo doma, ja, strojno olje je strpolelo, zubeljčki so lizali vse naokrog strojni park, kamor so bili postrojeni ali strpani na silo, ja, breznogček juckavec ni stržil stroškov s popravilom, ko jih je potegnil za mavčni rokav, ali pa jih je vzdrževal čisto blazno, s čistimi rokopisi. Nizke cene, ena sama pritlikavost, golazen mrgolazna! pritlikave resnice! niso doživeli pravične sodba: da jih plent! Najbolj živa misel je še vedno šibkejša od najbolj topega občutka. Vtisi pa se razlikujejo od predstav. Slepec si ne more izoblikovati nobenega pojma o barvah, glušec pa ne o zvoku. Ja, za rokavt strojnega predenja so veljali stroji rokomavharji, parni stroji s smrtnimi sragami, stroji na bat s pasjo

volkodlačno srečo, brusilni stroji v počitniških domovih, ja, mešalni, vrtalni, pisalni, samogibni stroji pod nadzorstvom, stroji za utrjevanje tal, samohodni inženirski stroji, gradbeni stroji! ja, čohljali so srbeč, računalniki so hodili po svetu v sami srajci in v srajčki krogle, ampak jamar Veselonc si je odrezal oplodje, da mu je zraslo na novo, tako življenje ga pač mora izmzgati, ne res, izžet je že bil, pa mu je med kolki zmerom zraslo kaj za otelitev, za greh in malikovanje zlatega teleta, enkrat močne obrvi, drugič spet packarija, tretjič možganski češarki, četrtič reja malih živali ali potomcev, tedaj reja vzvišene drhali, ja, skrivna moč je pognala kvišku ud, strastni trepetec in samooživitev, pa so prizadetega breznogca Veselonca obhajale skušnjave, skromni začetki, ja, je že obhajal. Nič ni izgubil, zmeraj se kaj skuha iz njegovih norčavih semen, včasih železobetonsko ogrodje, kdaj pa kdaj požene iz odrezane mošnje seme za žezlo, ja, pesjanska pasma, ki si spne hlače nad čevlji, ja, še smeti se skrožijo v rešetu, da ostane nekaj za seme, prenovljena mehkoča gre v življenje po ozemljitvi, mehki glasovi pa v votle čevlje, ja, povsod vršijo našemurjeni, strpinčeni obrazi, vsekakor kakor v nakazi, ah, zdrk maternice! Breznogec brezvoljnež je vendar prosil za nož, čeprav je živel na dobroti, ja, frček Veselonc že ni bil na roko delan, namreč želja po dobrosti je tlela v njem, tedaj ko je bil zelo nakurjen, celo do blaznega mlad, one tu, vohljači gobcači dva počivaj a daleč. Ja, breznogec zdelo je zmanjkalo iz zdravilišča, in sicer iz vse preveč grobe blaznice, ker se je bil zapredel v pravde s stroji, potemtakem z močnejšimi pa gorkejšimi napravami, sicer je bil grozno zbežan, sam s sabo skregan, na poti po zdoljnem blodnjaku se je bil zapoznil, ja vsevdilj tjavdan, ja čisto se je zavrgel, zato je zavrgel tudi

vedomce kresnike, sploh je zavračal živino in stroje, da so bržda zunaj zazijali raztrgani čevlji, ja, zazankali so se, brez razloga se mu je potem zazdevalo, da jo je zakrenil na stran, da so se osi na invalidskem vozičku zakrivile, skratka da je zakrivil hudobijo in smrt in da zakosteneli hrustanec vnovič raste v zakrivljene noge. Je pa neki protislovni pojav, ki more dokazati, da ni čisto nemogoč nastanek predstave, ki bi bil neodvisen od ustreznih vtisov. Torej je ravnal brbravček razžaljenec po postavi, sodili so mu po zavezi, dasiprav se ni pregrešil zoper zakon ne zoper red in pesjansko izurjeno vodstvo, ne, bil je le kakor otrok prvega zakona, zakoniti dedič krepkih, gladkih strojev, ja, ampak čudini duhiovini so že imeli zakonsko osnovo za pregon, ne res, odločali so po zapovedih, poveljevali so po odlokih. Kakšno predstavo je tedaj zaigral drobne breznože. Vse predstave, posebno abstraktne, so po naravi medle in temne. Ja, srce mu je kopnelo, srce je prazno, srečno ni, srce vroče, sem ter tja je padel v lep močnik, včasih pa je močil podse kakor na volkodlačno koračno stajo, na tiste pesjanske koralne grebene, in je dojenje pevce počel slino, da bi se mu pocelila rana, kaj plačilo bo vročine, ran in žeje, sam ne ve. Sprl se je na žive in mrtve, je že bil malo čez, čez je jemal pri bebljavem petju, tako kakor se je močnik vlivlavitkoma, ampak tesnoba je bila čez moč, škropila je s krvjo po žgani posodi, po zaspani gospodi, ja, hrčče ločilne tožbe so šle čezenj, pa je bil vsekdar pod hladno in skrbno tožbo, gluha ko panj, bodisi vaje hudega ali škodljiv ubijavskemu krdelu. Čudna predstavna moč, tuja predsmrtna slutnja, trudna predporodna slabost, ja, predramljeni predsodki, predružačene razmere, nasprotni predlogi, ja, predčasni porod-predčasna smrt, predružačena predstava! Nasprotno pa so vsi vtisi, tj. vsi

zunanji in notranji občutki, močni in živi. Meje med njimi so dovolj natančno določene. Zato je tu bolj težko zagrešiti napako ali zmotiti se; naj se je breznozec brezskrbnež še tako krepčal z grozico, ni mogel ven iz blodnjaka zverinjaka, iz tistega prostosrčnega gnusa, ja naj mu bo! bo mu že bolje, samo naj motoglaví pa potoglaví in brca kakor muha v močniku, saj navsezadnje ni mogel nič, naj je hotel ali ne. Na lepem je najemal stroje, da bi jim rekel na svidenje in bi se potlej peljal naokoli in bi sedel na kakšen trpežnejši invalidski koleselj, ja, je bil bolan na umu, ker ni, breznog kot je bil, nikdar stal na lastnih nogah, sicer pa se tudi ni obul ne v copatke na gumb ne v škornje na zaponko, ja, kriknil je na ves glas, da bi ga slišali na površju, povrhu pa mu je bilo pravzaprav pogodu, če je vse šlo narobe, ja, vobče nápak. Križem je tako potoval širom čez podsvet, globlje v škrapasto podtalje, pa doli, notri po blodnjaku zverinjaku, v zmotnem kolobarju, prvič in poslednjič, predvidoma tihoma in v medklicu, proseče užaljeno, zdaj tudi tuje in grozno, nobenkrat vneto, sedé stokaje, in še zlepa posiloma, ja, spotoma zdólaj, docela izhuda, iznenada spet nanagloma, potlej polagoma, ja, poredkoma zgrda, tedaj, tedaj, odtlej igraje skrivši in *mezé*, skloniv čez invalidsko cizo. Načelno, ja. Norost je ključ, svéta okrepitev, iz smrti prihaja luč svetá, odrešitev. Ja, usmiljeni bratec škratec je potoval kvečjemu naokoli, zarés poprek, vseskozi čezinčez, kjerkoli, kadarkoli, v prvo iz navade, na tiho in na glas, po zdomsko, še pred kratkim vzkriž, nato pa navprek, hkrati napoti, tule, tule semkaj le, odz dolaj, bržčas dosita, ja, tako potuje tuje, po tuje čuti, domala bi se stokaj e skesal, ja, skoraj bi se vzdignil. Ja, norost je most onkraj, in smrt dolžnost na obakraj, gor in dol, doma in na tujem. In to je v mehko

kuhan opominjaj, slabo znamenje. Brezvoljnež breznogec se je bridko motil, ni bil pri brihti, vsak si je brisal kremplje obenj, namesto da bi ga namazali z briljantino, ne res, jih nič ne briga! Tako oglato so škrcpetali in škripali stroji, drdrali so in cvilili, hupali, trobezljali in brneli, so šumeli, žvenketali in grmeli, imeli so breznogca bitjece za igračo. Brez dvoma, naprave so katerikrat tudi odpuščale, sploh so brezobzirneži brezkrvneži dejstvovali uspešno kot predhodnica, ja, buteljni hruleži so zgrabili za skupno hladno orožje, poenotili so se z mrličji in bojnim duhom.

Kar naj!

A ne! — Ah, ko bi!

Res, ko bi le!

Ne pa ne.

Ali pa.

Ja.

To jim ni nič kaj podobno. Saj če so rastline še usvajale vodo, če so stroji zahrzovali, zahrekli in se krhali, je breznogček ljubljencek gotovo meril svoje razrahljano zdravje na klafre, pričakovani prvaček pač ni razdevičil strojogradnje, njemu podobno, ne res, le. razdražil je robavse slepavse, ki so škrcpetili nad njim v prevelikih škrcpetih, ja, tacali so tako hitro in sploh nanagloma, da bi lahko trdo prijeli v tace prvi dimni naboj med jedrskimi naboji, ampak fakincek pobalinček je v blodnjaku zverinjaku pulil z razpokanimi rokami zamašnjake v teku zvezd, ja, tavaček Veselonc, po tatinsko se je plazil z invalidskim kolesljem, ja, slamnat možic slamnatih las, mušil se je okoli candre Erinije, tako lep na oko, med obiskom na večni večer, ja, podražil je svoje spremstvo s pohabo, podražil je podrezana kopita, ja, premenjalo se je, z razpokanimi ustnicami je sesljal

muzgalico, neuslišano lubje. Kakšno skorjjo neki. Fantovsko sonce je hkrati prelezlo zunaj obraze komarčastih krvnikov krvolokov, ja, zato je nemara cmezdra Veselonc nabral šobo, flundra Erinija pa si je oblizala mulasto sesalno šobo, malo šlapo si je vzela za zgled, igraje je uspevala, ja, volkodlaki vedomci pa so uspeli na tekmah, v vsakršnih borilnih veščinah, ja, samo smrkavec frkavec ni uspel v blodnji, v blodnjaku globočnjaku, ja, bilo je globoko in temno grozljivo, tu namreč ni kraj domovanja, to bo dobrovoljna ustanova, kjer si lahko breznogec podtalnik mirne duše zašije usta ali veke, ja, tudi pesjani telebani so odpravili zastoje in ustavo, so ustanavljali nepretrgoma le dopolnilne šolske enote in lovske enote in še tiste ostromrele, hitropremične, glavne gibljive enote in naglo sodišče, ja, v praznični kroj so vdeli šivanko, magnetno iglo, ali celo kar izbijalo tulcev, ja, izčrpavajoča vojna, boj za obstanek, kdo bi omejil njihovo duhovinsko domovinsko vojno! Povrhoma pa še pobožne želje, dobro dobro, da bi jih pesjan pesjanski pocitral, jas klotasto podlogo in zadnjim oplenom, ko je kovinski voziček tolkel v okolju pridolju siročino, ja, neodvisni živci, rezki žvižgi, šakalova koža, svinjski goban, sploh prodajno blago. Kdo koga oponaša? Ne res, brž ko so breznogca brezumnika pridržali v rupači globači, ja, zato pa ga z godalom tepo, ja, kaftan in kašmir sta zafrknila golenke, sicer so nogoseki novoverci opečasnili korak v škornjih s podvihanimi golenami, prelomili so golen kruh, ne da bi se zagrizli v sredico, ja, prelomili so palico in post ob prelomu zunanjega vrta in zunaj širom odprtih vrat, ja, scedili so se od hinavščine in obrambne potegavščine, zavijali so po volkodlačje, potegnili so vrvico, ja, zavijali so v premiku s preteki, ja, zavijali so zaužitje v dimne škatle, ja, zrojili so in rojili po

ognjenih zvezah, v postrojnih vajah, na ognjem črti. Ampak zavihteno breznobo kolo se ni ustavilo. Invalidska ciza jo je odkurila, ker odlepek ni počakal, do zadnjega, in breznogec jokavec je čičkal, da se ne bi ujel v proglo, v zadrego, ja, na merek bi jih vzel vse namestnike krvosese, vse osumljence z zastrelnimi ranami, ja, utešen otročiček, vihra ti vihrasta! ja, čepel je v sedežni procajni, ljubil je putko Erinijo, grahasto kokoš enega leta, takšno ko kruh dobro kokljo, samo da ga niso redili za prodaj, ja, ni se prodal pod nič, ni ožvečil predznanbe, pa še noge je paglavček cagavec zafučkal, čeljustne nožiče in rakaste celice, ja, noge so se izkolčile, to je sam paberek, ja, toliko da je kuhal mulo, saj res, kadarkoli se je mudil v zmotnem kolobarju, naj se mu je še tako mudilo, čisto zares, mudil bi vohljače lajače pri poboju, če bi se prikazal ven, ampak za to se ne mudi, nič ne bo mudil! Razen tega bi ga Minotaver, mošusovo govedo, bi ga izsrkal iz klajnega koša, bi ga, backa packa, breznogca klativiteza, češ kod si se spet klatil? bi mu sčesal prah iz glave in bi šel čez breznogčeve prsi s strojčkom za lase, ja, bi mu izčesal uši in strigalice in rakce in pajke in žužke, da bi se potem izbohal, pa še sam bi si, breznog breznogcat, izbičal mehkužnost, drobnonoge motiče, ja, bi šel glas skoz kost in mozeg! Ampak na invalidskem kimpežu je razsajal sam, je bil malo pihljen, ta ga pihne, breznogec kot breznogec pač, ja, napihnil je pljuča in trebuh, na dušo je pihal in pihnil dušo iz ust kakor dim, ja, pihal je, da bi se shladil, naphal se je namreč vrele kaše, ja, ne bo kaše pihal! ne bo, zakaj noge so mu zunaj napičili na vilice, potem so jih dali v pinjo, jih žvrkljali in jih umetali, ja, koliko nog, koliko prstov na nogicah! Naj ne tvezi, pri piki so ga še ujeli, da bi odbrenčal, ne res, nikjer se ni mudil doma, metalo ga je

sveto, pograbilo ga je z invalidskim kolesljem vred, da je bil pikast po koži, ja, kokoški Eriniji je drl piko, ja, brbrav in brljav, ne le tepen prerok, seveda nor ko štor, preprosto zasmrajen in mahnjen je dobil črno piko, dobil je najmanj pik, ja, bil je črn, ko da ga je udaril kačji pik, a bo pihal, gad breznogec, nikar, rajši stri pikčasto jajce, da se kdaj izvali potaknjenec Jon! ja, to dobro stri. Ampak ni strl niti kačjega jajca, na piko so ga vzeli, prepikali so ga, ja, piko so imeli nanj! Takrat se je one ponavadi kam ukradel, po malem je škrabal kruh, prestasto debeluško Erinijo, ja, glodal je vanjo, v njen krzneni trikotnik, iskal je dom, e, topel kot, tok lepote, da bi se kdaj vzela zares. In je grgotal o zunanji hajki, o notranjih in zunanjih vratih, vsekakor se mu je gnusilo nad lažmi, zato je grdil bližnje, jih obtoževal, da škrbijo nože in mesarske sekire, da škripajo s pipci, čeprav so mu šepetali, da si prej odsečejo sami roke in noge, preden bi prinesli v blodnjak zverinjak kaj ostrega, ukazujočega, onstranskega. Ja, breznogec čaklavec se je naselil v telo, bil je v trupu brez nog, breznogega so tedaj ječali v jamnatem svetu, tožili so in ječali ko sence, ja, breznogavelj je prebival v jami, sam v sebi in tudi brez konca, brez jamščarice je naznanjal jamborne luči, ja, ječalo jamnik je bil dobro spravljen v svoji blodni ječi, pod jarmom ječanja je ječal kakor v ječi izumov, kakor v ječi iznajdb, javknil je in jasnovidno jadral na invalidskih garah, breznog in zaničevan, tepen in zanemarjen, a vendar možat je jahal invalidsko cizo, svoj invalidski voziček, ja, v enem jahaju bi ga lahko vrglo ven, ampak ga je preživahno metalo božje, ja, stroji v pogonu so ga negovali, živi stroji bližnjiki so mu svetovali kaj storiti, stroji v popravilu so zgledno poskakovali ob njem in ga občutno nemirno blagrovali, ja, kdo mu je ponevedoma odrezal noge, ko je še bil zunaj med braki

volkodlaki! Lahko bi se, če bi se mu samo zazdelo, nastanil tudi v kakšno drugo, ne ravno brezno go, ne res. Eriniji, tej zlati vlačugi, bi poklonil kakšnega brezno go, črtomirastega potomca, ja, zlata jalovka bi izirnila iz sebe kakšnega črtomirastega brezno gočvega brezno gočveca, kakšnega pajaca na navijanje, kakšnega bebca lutko. Ampak z brezno gocem Veseloncem je križ, pa kaj bi jim, bil je brez potomcev, brez zanamcev, ja, saj so ga sopotniki odsotniki vtaknili v ječo in mu zašili usta s čevljarškim dretom, sicer drugega tudi niso mogli, niso mogli, da ga ne sprejmejo medse, ne res, samo od notranjosti sem se je bilo oglasalo, tolikanj da je bilo slišati, menda tako pojoče žvižgajo fičafaji, listne žage, ne res, prvokrat še malo, zadnjokrat pa kaj deloma, ja, komajda je bilo kaj slišati, kajti molk je manj nevzdržen kot šušteča tišina, ja, včasih se je dalo malce slišati, na grozo pa ni bil nihče uslišan, polagoma so glasovi glušeli, ja, zvoki so se zavili v vato in blato, celo dihanje in kašelj in glasno pohrkavanje je bilo slišati čudno, v skladnem, a daljnem odmevu, ja, slišati je bilo o, da je brezno goec Veselonc kakor glasbenik samo suho prasketal, zatem je njegovo jecljajoče bebljanje utihnilo in se pogreznilo v gluho temo. Kajpak so se v rodbini strojev mimogrede spustili med drobtine in okove, sopotniki dobrotniki so uteptali okoliške hodnike, trdo so deli brezno gočka, ja, jamomerčka v jamo, v brezno krajno blodišče, ja, od kraja do kraja, od jame do jame, od kožice do kožuhovine, ja, od kraja so imeli skupno mejo, do kraja so šli v mejo, od podtalne jame so privzeli mrak, in če so počasi priplezali globlje, tja do nove jame, so plazili nevšečno in plazili čudaka žuljavca, da ne bi preglasno drndral in drndral na invalidškem huntu, ja, niso mogli pričakati, celo brezno goec frfljač je bil dosledno neučakan, ker ni smel na

vrh, ja, jaril se je, šlatal je in raštil svojo jarčico Erinijo, vanjo je spustil svojo jarino. Iz klapače lajdrice pa ni nikdar prišel kakšen črtomirast dojenček, nikakršnega vojačka volkodlačka ni bilo iz njenega trebuha, zakaj kdor črti mir, seje spor in prepir. Le letalec Ikar se je jaril s ptiči prisebneži na ptičji razstavi, da ne bi prišel na limanice. Zakaj pa ne. In zvezdni pastir Vladimir, se zdi, je živel od mesečine, ampak ni slišal zvenčanja zvezd, ni gledal v zvezde, marveč je počivaje in skrivoma med spanjem, je že vnaprej napovedoval srečne zvezde velikanke, v bistvu pa sploh ni spal, le od nespečnosti je dobil bleščče, zvezdaste oči, ja, zvezdni pastir Vladimir je prerokoval, da bo breznozec Veselonc večna blodna zvezda podtalnega brezna. O! Breznozec! O ne, vesoljca Vladimira je trapeč breznozec imel rad, ne bi dovolil, da se mu kaj zgodi, kadar je zvezdni pastir gnal vse zvezde na pašo, tja v vesoljni mir, skoz motno bleščavo in med obledele, mesečne barve, zmerom proti sončnemu žarkovju, proti vse svetlejšemu siju, o ne, one čudo, stvarca, tak Veselonc je stopil breznozec v znamenje raka, odprl se je razgled v jasno nebo, ja, povsod tukaj se je širilo in raztezalo brez dna, tudi takšno je bilo blodišče, zvezdna muljava. In nekaj je bilo posredi, če je šla zgonjena nevesta Erinija na razgledi. Tistikrat so zunaj razgrnili volilne imenike, pesjani telebani so streljali samostojno na slednike krvnike, streljali so se med seboj in drug drugemu v dimast hrbet, določili so vojni razpored in razpored požarstva, raznašali so pozive kljub temu, da so nehote, zaman in krivoma škripali s škornji na škrip, da so s škripastimi škrapeti škrip škrap, ja, na vrhu so dihali s škripastimi mehovi, so se razleteli na drobce in se sestavili, ja, razkužili so področja in postopno razbijali sovražnik sovražnika, pomotoma so priložnostno, a

dovoljkrat vstopivši in ko so že prišli jež in peš, ja, so z oteklimi gležnji, v zaščitnih obuvalih, so širili uspeh, so se šolali za vojake volkodlake in za duhovine vohune, pesjansko vsaksebi, ja, mehčali so usnje, prepleteni molče in navzkriž, kadar so se znašli v širokem precepu, bili so v hudih škripcih, pa so še cvilili, renčali in pogrkjujoče revskali, saj ni bilo več konca sveta, zunaj sploh ni bilo več sveta po koncu sveta, ja, mladi so, ki drug drugemu pijo kri, samo ena je kri, najboljša ta hip, kri krvava, in to je pijača, ki ohranja svežino ves čas, ja, nova juha z mesnimi cmoki, dober tek vampasti vampiriji, polno žlizo cmokov od srca k srcu, enostaven in hiter postopek, ja, kozarec krvi vsebuje vse snovi, ki jih potrebuje volkodlak junak v močni posadki, ja, sveti se, vendar ne drsi, popolna zaščita pred breznogcem Veseloncem, in žal mu bodi, če ga najdejo! ja, mogoče pa je bilo slišati tam zunaj, kako so škripala vrata, duri brez podbojev, brez praga in brez zidov, ja, škripot vrat in čevljev, odmev korakov in škripot okenskih škrnjavcev, ja, vsekakor je škrapnil zapah, ja, lajači stiskači so prišli v nesrečo, po nesreči so si izpahnil gležnje, ko so skakali skoz jaselske obročke, ja, streljači in pomagači, j ara gosposčina je ubogala in se ježila od strahu, je jodlala, jokala je nad pegcem breznogcem, ker je bilo popolnoma nemogoče, da bi se žrec bizgec prikazal med njimi, torej je duhovinščina vedoma južinala noge, kar ucvrla jo je, tista zunanja svojat, ampak spet so uživali, tokrat med poletom, bili so sila ponosni na zunanost, je pač vse več reči okrog njih, ki jih prej niso poznali, med drugim tudi čistilna sredstva in čistke, strel v tilnik, sežigališča in taborišča, mučenje zaradi mučenja v javnih zakloniščih, na govorniških ali mrtvaških odrih, kjerkoli na zasedenem predelu, kjerkoli, ja, povzpnetniki prekletniki so imeli tvore pod pazduho,

predstavniki poveljstva so bili namreč že obenem predstavniki prednje straže, tako so bili sicer vsi, od prvega do zadnjega prednja straža, ja, odklonili so predajo, samo izkrcavali so se na izkrcavalnih mestih, izkrcavali niso nikoli! Notri v blodišču pa je nerazločno blejal june kopitar, onile Minotaver detežerec, toda tokrat je bil njegov gobec nerazpoložen, v nerodnem položaju je sekljal meso vsevišnjih plodov, a meso mrtvorojencev je dišalo kljub preoblačenju nesprhljivo, ne res, blagor mu, barantaškemu rogaču, saj je še bil na tešč, ja, ostanke je gatil s slamo, nič se ni porazgubilo, nič izrabilo, ja, in breznogček nedolžnež je prežvekovanje poslušal preoddaleč, da bi bil slišal kaj groznega, kaj bolj razločno, žal. Breznogec Veselonc se je v sebi razpolovil, tako je obenem razpolovilo blodnjak zverinjak. Pa jajčece Jon! ta bi rad postal vsaj škrgetavi škrgonožec, približno tak, da ne bi bil nikoli rakavo strženast in bulav! Ja, mešetar Minotaver, ni treba strašit z volovsko vprego, ni treba kašljat, da kar riga! nič rezljat pohotne podobice v meso! kaj bi z ostrorobnimi rezilci, ja kaj, če ni mogel prav občevati, ja, saj ni imel jajc, ja, saj breznogček ni bil maščevalen jalovček, dasiprav je imel nesrečo, kadar mu je z zlato Erinijo nabijal rogove, ja, Minotavru, volu volastemu je bebček tepček nabijal rogove. Ja, goloritec blebetalo je ščebetalo, kar naprej je jemal izpod pazduhe, to mu je usojeno in prirojeno, ne res. Ja, treba je povedati, da je med njegovim onegavim bebljanjem pretila nevarnost od zunaj. Da bi rešil svoje blodišče, je zatem govorčkal o čisto drugih rečeh. Kako? Čemu?

Pa še to.

Ali zgodba ali godba. Šumelo mu je v ušesih, vrelo je. Erinija lahkoživka ni imela otrokca breznogca pri prsih, zato pa je pozabil na govorico, težko da bi bil

basnik, ne res. Telesni plod — plod domišljije in pljuskave domačije v tuji govorici. Obredniki čredniki niso nikdar govorili, prisluhnilo pa so, če je odkod usekal ukaz. Govor! hoteli so pozdravni govor! Tudi če ga ne slišijo. Torej, breznogec govorun, zdaj pa govoriči njim v prid, ali pa bojo govorili topovi, ja, žoltokljuni kljun, bodi dober govorec, kar govoranci ko strgan dohtar, govori brez konca in kraja čez pesjane telebane in za svoje sopotnike soobtožence, ja, govori na dušo! Onemu, tolikanj onemelemu Veseloncu je lahko govoriti! O govoru: Dolg, neprekinjen govor brez dobrega sodelovanja v debati kaže počasno pamet: in dober, a nepripravljen odgovor ali zavrnitev kaže plitkost in šibkost. — Kaj pa, če ne bo odgovora ne prigovorov, kaj potem. Ampak tako se ne govori. Ja, marsikdo je. že onemel od samih govorov, da ne bi bil več nevaren. Ja, breznogač govorač je govoril, kakor mu je kljun zrasel, pravzaprav je imel govorno napako, tudi bebljajoč govor je zasukal na domačo govorico, čeprav se mu je bila govorica zmešala, da je govoril iz trebuha in v prazno, ja, trosil je govornice, besede niso besedovale, ne res, skoraj bi šešljavcu breznogcu zmanjkalo govorilo kakor v samostanski govorilnici, ker si je bil odtrgal glavo, ja, samo da ne bi govoril, ja, se je žogal z lobanjo odkrškom in nekaj brkljal po glasilkah, ja, prijateljsko je govoriti brez glave, ja, kaj bi se zgovarjal na glavo, kaj na jezik, naglas je ugovarjal, medtem ko ga je spremstvo nagovarjalo, naj spregovori, ja, brez glave sicer ne gre, brez butice, ki si jo je pravzaprav odvil, jo odpisal in odpuhnil, ja, kako bi si potemtakem izgovoril pravico do betice, če jo je želel odvreči celo v odplako, ja, o tem bi se še lahko pogovarjali, ali pa se je glava sama od sebe odpregla, ne res, je buča odpadla in se odpela, je odpela svoje, ja, lahko

bi se odkotalila ven in oddrsnila kakšna glavna vrata, ja, na breznogčevem vratu se je vsekakor poznala sled odstrižka, ja, torej lahko izzveni obrambeni slavnostni govor iz trebuha, lahko v odzvočni prostor, če se mu ljubi, s pregovori in brez, ja, poglavitno je, da tedaj breznogcu govorniku še ni odžvižgalo ne odzvonilo, še zdaleč ne, ja, sami izgovori, sami iz trte izviti izgovori, poleg tega tudi nepravilna izgovarjava, prav nerazločna, ja, to že ne bo Veselončev vesel nagrobni govor, nikaar nagrobni govor samemu sebi, ker bi se ne pogovarjali več o njem po pustih krajih o pustem času, ja, v tem primeru ne bi bilo nič več pred Ikarovim perjem, niti predgovor, ja, breznogec golomlečnik se je brezglavo zgovarjal z invalidske cize na tuje govoričenje, zagovarjal se je že zamlada, spod in izza se je pogovarjal le po slušalkah, pa brez prave zveze, brezžično, tako da se je pogovor odvrtil odvratno ko klic brez odziva, kot odsukavanje, ki ne more odsuniti vrat, ja, domala vsak dogovor je izzvenel v končni odgovor, skratka breznogar govorancar je govoril sam pri sebi, resda sicer neslišno, a dovolj blizu drugim ušesom, dno blodnjaka zverinjaka, mimo vseh, ja, vpričo prič je okolišil, kmalu je govoril kot eden izmed njih, eden sredi govorunov, če je že bil zraven, brezglav med glavami, ja, kaj bi jim govoril in govoril, ja, čemer je govoril iz njega, iz njega je govoril en sam čemer, govorljivo obkroženo govoričenje, ja, kljub opozorilom je samo prigovarjal, zato si ni vedel, kam s senci, kam z usti in ušesi, ja, zoper zdrave zakone in čez zdravo pamet in zunanje ukaze je govoril, ja: nakar je spet postavil glavo na pravo mesto, da bo spregovoril kot je treba, ja, zašil si je glavco na vrat, da ne bo več govoril le iz trebuha, ja, govorečo glavo; s tem je zagovoril vsako bolezen, ja; tako govore tudi zdravi stroji, ko govore številke, ja ampak

zunaj nogoseki lajavti ne govorijo več med seboj, kvečjemu bevskajo, rentáčijo, hrulijo, lajajo, tulijo; kadar pa se prestrašeni sopotniki dobrotniki skopljejo spod invalidskega vozička, komaj da šepetajo in ponavljajo enolično kakor govorilni stroji, ja, ko igravci, ki govore zgolj s kretnjami, ko napovedovavci, ki še samo zlogujejo, da jih ni nič razumeti; bržda so kmalu zunaj ujeli govorico o spluženih pljučih, ustih in jetrih, ja, pljučem je šlo dobro, ustom do ušes je odklenkalo, jeter pa ni več nihče jemal resno, v zlih so besi krvosesi vadili razovko na bradlji, kričali so jurišhural!; nobenkrat ni govor o tem, ne sprva ne zaporedoma ne plodljivo ne izgovorljivo, o tem ni govora ne za silo niti dovolj, sploh ne! ja, bodisi da je z vseh strani klepetalo bodisi šepetalo, je vendar šlo za glasovanje, ja, sicer pa breznozec jezikalno ni govoril na vsa usta ali kar bi mu padlo na jezik, ampak vseprej v znamenjih in podobah, brez ovinkov, a vzlic imenom krog vogala, in še na pamet, na dolgo in široko, ja, vse je govorilo proti onemu bohemu. Odvrto kolo invalidske cize pa je ropotajoče udarjalo z ojesi po dnu, da je fanteta narobeta kar zbolelo v temenu, zavore so pač prijele preveč. Je gorko okrog, ej! Breznogček skrivaček, nekaj se skriva za tem, če se igrajo skrivače, nekaj ko vatasta glasba mavčnih odlitkov in v bron odlitih zvonov! ja, nekdanji skrivnostnež se lahko skrije pred sedanjim! Brez posebnega govorniškega daru. Ja, picek mičkenci, anti več za lepo skrojeno obleko, za skrite, v svinec strjene sile, za prah več in metuljčkov smrtoglavcev, za suho mravljinčenje! saj si jo skupil prej kakor oni zunaj ali kot blodniki sopotniki! Ja, krvna skupina v skupnem grobu, žužnjanje žuželk, brečanje podrepnikov pohlepnikov, zujanje zunanjih, visokih muh, nizkih mušic v zarezi, mrgolenje mehaničnih muh na puške in na orožje v

kupih, ja, ščeneta peseta imajo vsega skupoma, zdaj so nadležne fluorescenčne muhe zdaj petelini s sklepom, pa spet pesjani telebani, vsak pa poseda pri svojem skrižanem rodu, popapaca srebajoče svoj skuhljaj, ja, petelin se sproži na dan pohoda, na dan začetka klikne v boj, pravilna muha se dvigne na vrh, eskadrilja jastrebov leti in brni, šumi in se piskavo spušča med oddelke letalske baze, ja, petelin pogoltne muho, petelina pa jastreb, ja, o tem sicer molčijo, o tem, kako ravsnejo drug po drugem! kako pesjansko in krdeloma kradejo kosti iz grobišč in svetišč! Ampak prepadli blodnjak zverinjak je gotovo krit s skrlami, da ni slišati zunanjih zvenčočih zvočnikov, in tu je breznogček packa dosti skusil med skrižnimi oboki, ja, je še preveč skusil na svoji koži! Je snežilo golomrazno živo srebro, je snežilo potihno, molče in gluho? Takrat si je čudak breznogač po dolgih časih čakanja pretrgal grlo, še pred soncem, kakor da ga bojo zagreblji na tihem, ne pa pri belem dnevu, pogreznil se je v mučen molk, lahko bi štor kij al ob berglah ali ob palici, le da bi najprej s palico potolkel pred sabo ko slepec, sloneč breznog na berglah, in bi zarisal tirnico, potem bi se sunkovito pognal z berglami do zarisane točke, za seboj bi povlekel invalidsko šklefedro, ampak rajši se je zavel v grobni molk in spovedno molčečnost, ja ba! ba! če bi govoril iz trme in zaradi neprevidnosti preglasno, bi bilo slišati samo še pokanje pokrovk drugo ob drugo, igranje na glavnik in po neumnosti tudi butanje z glavo ob zid. Ne boben. O tem torej vsi molčijo, o tem molčijo torej vsi, one breznoge pa naj spregovoril! a je res, da je breznogec molčečnih nagodoma, kadar se ga je loteval prečuden nemir, govoril skrivnostno, ja, skoraj med skrivnimi, širom odprtimi vrati in skrivnimi stopnicami, ja, govoril je, pa se ni nagovoril, skrival se je izza

sopotnikov odsotnikov, ja, pa naj bo po njegovem, ja, saj se ne more nič zgoditi, tu se ne da pomagat, ja, nikomur ni skrivil niti lasu z glave, o, obenem je skrival bolezen ljubezen in gnev, pa ni rekel ne bev ne mev, razodel je skrivnost norost, ja, kaj bi jih skrbelo, bi jih skrbelo, ne res, če je prej še molčal in zdaj govoričil na vsa usta, da se ni dalo razbrati govornice, ja, podobno je bilo dudam in guslam, bobnom in ragljam, ropotuljam in ribežem, žagam in glavnikom, ja, na vse je znal igrati, kako je govoril. Sprva je resda gololični breznošček brbljal in brbetal, bebljal in ga biksal da joj, je škržetal in med skrivnostnimi nasmehi je gledal osinasto, govoril o dogodkih čudne dogodivščine in zgodnice, ja, ko jezikovni strojček je vpil, premleval, pozebal, trepetal, se je izrekel zdaj za to zdaj za ono stran, uročil je podtalno breznoščevje, tonil je v svoj zvonki smeh, dasiprav je zabolelo ob vsakem zgibu.

Vozi počasi! Previdno! Naprej! Nazaj! Nasproti, od-do, okoli in onkraj in okrog poleg, ja, spredaj, skozi, vštric in vzdolž, med in čez! Pazi, vozi, spelji! Ja, najmanj, kar so lahko zahtevali, je bil naguljen govor, pol uradniški pol otroški sloves, ko so ga najposlej nagulili, ja, zanje je čutil bolečino, imel je dar, svobodo govora, najmanj to, najmanj to je moral. Govoriti, ne pa rotenje duhov! Ja, govoriti še ne pomeni rêci, ne res, tako je dejal in žvenketal tudi breznošec Veselonc, ne da bi kaj rekel, ja, tudi on je govoril, govoril je s samimi izveski na jeziku, nič vprašal, nič odvrnil. Ja, ga sračka, ga ne morejo zadržati, da ne bi hirajoč in razvnet in že pojoč in prizadet kot popred ragljâl in régal, skovikal in čovinkal, da ne bi bléjal in bebljâl v pregovorih. Ja, govor govornice, poskuse, grozljive resnice! Govor.

Rek.

Enkrat ena, spoštovani klavci sporočevalci, spojitev enot in spoznani za nesposobne, splošno znani mrličji biringi, za vas je premestitev, skratka komanda in prekomanda, so volnene zimske nogavice in drža k nogi, novo, novi položaj, če želite popestriti postrojila z orožjem in pravico sile, ki jo odlikujejo izbrane lastnosti, bojne manevrske lastnosti, amfibijske lastnosti, izpopolnjene lastnosti orožja, kar tudi prija vsaki materialni izgubi, dokler ne pomaga masaža srca, to daje najboljše, to je nov, preskušen okus na podlagi maščevalnih ukrepov, propagandnih granat in tehničnih ukrepov, premična ali stalna živa tarča je pravo doživetje, sploh zveze poveljevanja, predvsem pa splošni protinapad s protiraketami, protioklepni projektili, nevtronska radiacija, komandne radarske naprave, paradne sablje, samohodni gosénicarji, dežurni rušilci, raketne fregate, dumdumke, dimne letalske in atomske bombe, termitne in svetilne bombe, ročne solzilne in megatonske bombe, avtomatski topovi, poljski in samohodni topovi, netrzajni, jurišni in malokalibrski topovi, pionirski tanki in tanki izvidniki, plavajoči in pehotni tanki, korekturni in kemični minometi, magnetne in odskočno-razpršne mine, tempirne in akustične mine, časovne vžigalne kapice, površinske in potapljaške ladje, desantne in jurišne ladje, patroljne in bolnične ladje, športne, zračne, protitankovske, podvodne, brzostrelne, ostrostrelne, počasistrelne in avtomatske puške, preklopni in nasajeni bajoneti, oklepni in blindirani avtomobili, lovski, avtomatični piloti, signalne pištrole in pištrole z dušilcem, vsakršno orožje, orodje in strelivo, enotno in klasično strelivo, standardno in specialno strelivo, udarno in šolsko strelivo, kemično in navadno strelivo, ostro in lahko strelivo — zanesljivo dobri izdelki

zunaj, za vsakokratno uporabo, v boju in med manevri, v mestni gverili in v lokalni, preventivni, v hladni, izčrpavajoči, v bliskoviti in bakteriološki, v radiološki in psihološki, v podmorniški in pomorski, v zračni in vesoljski, v frontalni in konvencionalni, v kateri koli že, v kakšni že vojni, nič več samo ročno, ampak s posebnim pogrebnim leskom, vse po spisku, vse po spisku, po postrojilu, po pravilu! ooo, štejemo si v posebno čast in imamo za nadvse prijetno dolžnost, da pozdravimo vaše oklepne drezine in dril, vaš bojni režim in sistem, vašo bojno organizacijo in koncentracijo, vaše bojno letalstvo in vaše bojno krvno struparstvo, vaše bojne poligone, vaše bojne ešalone, in izkoriščamo torej to naj dragocenejšo priložnost, da čutimo izredno vzvišenost ob vaši prisotnosti in še posebej ob maskirni disciplini, da tako rekoč navdihnjeno poudarimo najprijaznejše izraze ob vaši gosposki visokosti in velemilosti, da vam izrečemo najiskrenejšo zahvalo in vam izročimo najlepše pozdrave, pa tudi največje priznanje, kar jih sploh premore sicer blagorodno, plemenito srce, s prizadevno željo in zmagovitim upanjem pa vam najzaslužnejšim, prav vam, prelestne pesjanke volkodlačanke in prehrabri čudini duhovini, ki vam naslavljamo te najboljše in najprisrčnejše slovesnosti z največjim spoštovanjem, obenem izpovedujemo najglobljo vdanost ter slovesno načelno izjavljamo, ko sprejemate izraze naše najskrivnejše, a povsod vidne ljubezni in sreče z izrazom svečanega veselja, da boste vi, krvniki vedomci, sledniki kresniki, vi nadrejeni, nenadomestljivo častni poveljujoči in oblastni, samo vi, nogoseki volkodlaki, vi cvet junaških zmag, vi naši najdražji, najljubši in resnično najbolj vražji, da boste vi še nadalje naša edina domska, domovinska, domača bit, in bodite hvaljeni, zahvaljeni, za večno polni

blagoslovljene posvečenosti in biriške poštenosti! na vekomaj veke, vse za vaše spominske ploščice, vse za vaše zažigalne ploščice, za svetinje, za ločne stopinje, za svileni trak redov, za blagoslov, za pisane pentljice in lenticle! ooo vi vrlji z ozkimi grli, vi ugledni in dosluženo dosledni, vi izbranci z volkodlačjimi goltanci, z novimi ponosnimi pričeskami, na balin ostriženi s kuzlastimi princeskami, vi prvaki volkodlaki ob podelitveni predpravici in jubileju, vi odlikovani veterani, nagrajeni, naskakljivo ognjeni, močno oboroženi, z navojnimi vreteni, vi bistrourmno nadarjeni strategi in tekmujoči kolegi, vi velemojstri, povsod pričujoči, vrhovni in stopnjujoči se volkodlaki naprednjaki, od zmag do zmag! ko cvilež krožnih žag! živio! vi prevzvišeni najljubeznivejši, počaščeni smo in hkrati najgloblje prepričani, o vi ukazujoči na vroči meji, ožarjeni s slavno, krvavo zarjo večnih, srečnih zmag, da da izraža vsak vaš, vsak, še najneznatnejši gib prečudovito veleumje, vzvišeno veledelo, ooo velezanimivo in velečastito veleblagorodje, psoglave gospe, pesjanski gospodje, o velmožje izvrševavci, o strelci in klavci, polni velikodušja, prelepi, najčistejši, čislani minočistilci, povišani v najvišji čin, vi naši velikaši velikani, najbolj urejeni, najbolj izurjeni, vi iz kasarniškega reda v bojni red in naposled nenehno na rednih vajah, na zbirnih in prisluškovalnih in na signalnih postajah, sprejmite volkodlačji red za streljanje, red za iztrebljanje, red za razosebljanje, vi najmogočnejši, božansko vsegamogoči med čelnimi obroči, vi velevažne veličine in čistunske, vohunske velesile, vi agresorske in blokovske sile, vi glavne in lastne sile, vi rahločutni, rahlosrčni v slovesni ali obredni opravi, ki uslišujete prošnje in mošnje, s svetinjami za najsvetejšo hrabrost, z maternjimi svetinjami klavstva psoglavstva, ker ste ena sama

bleščoba v blišču očetnjave, ker ste z grobnino podkupnino posvetili stojnice in strojnice, zakaj vi ste s ceniki molitveniki povzdignili spalnice in čakalnice, točilnice in gostilnice, jedilnice in pivnice, bojišče vojskovališče, vi prečastni, duhoviti, grozoviti, vi dohodkovni in blagovni, čudoviti, častnočastiti, imenitni, stanovitni, sijajni in bajni, vi bajeslovni in godovni, vi častni po stanu in čekovni, najuglednejši in najplemenitejši, vi svetoglavi psoglavoi, vi svetločutni klavci, vi evidentirani najmoralnejši, kar ginjeni smo do solz, če kdo zmed vas pokaže nadsvetno dosmrtno spričevalo o doseženi časti, vedno bomo izpolnili vaš sleherni ukaz, računajte na nas, vi lepota volkodlaščina, vi visoko pesjanstvo, vi s fračkami in značkami, vi klientela, vi citadela z grbi, ooo vi prikupno in hrupno naklonjeni slavnim znamenjem ali službenim in opozorilnim znamenjem, za vas umremo in se živi sežgemo, vi najdražji naši zmagovavci v volkodlaškem defileju, vi v empiru empireju, sprejemamo vas z zahvalo, vas najslavnejše, ki s paradnim hodom v mimohodu, ki s paradnimi sabljami in v paradnih oblekah, ki smo pripravljene, da vas na vekomaj častimo, vi z dragocenimi vrči in čutaricami, vi zagnani na plan in v okuženi operacijski prostor, vi pripravljene na vse, pripravljene na strel, vi uglajene uzakonjene, najfinejši, krasotni in dobrotni, vi spomeniki pomniki, vi kaveljčniki, zgodovinski robniki, vi ste naj svetlejša luč, kaj luč, vi ste svetilke, svetila in zgledni svetilniki, tedaj sprejmite našo požrtvovalno predanost in vero, kot vam tudi mi neomajno zaupamo, da nas vodite z vodljivimi izstrelki, pravzaprav v izvidniškem in železniškem vodu, v mesarskem in bojnem vodu, da nas vodite v najsrečnejšo, večno mlado, naj slajšo in sploh v najbolj bodočo

bodočnost! ploskamo vam, ploskamo vam, braki volkodlaki, vam, klavci psoglavci, vam, čredniki, duhovinski ogledniki, vam, dragulji med dragulji, vam, kragulji med kragulji, ooo, ah najvišji, slovesno razglašeni naslovi, vi višek blaženosti, učenosti in pokola, o vi s priporočili, z imeniki zakoniki, ovenčani z dokomolčno večvrednostjo, vi božanstvenost častitost, vi izredno najboljši, vi genialnost borbenost, ki vam ni para, vi od vekomaj do vekomaj na čelu, v čelnem postroju in na čelu udarnega vala, vi povsod pričujoči v okupacijski oblasti in prebojni moči, vi izjemni nadzemni, v čast nam je, da smo sploh lahko vredni vaše navzočnosti pričuj očnosti in da pokažemo sožitno prvobitno navdušenje, o predragi vsestranski, blaženo blažilni, zaželjeni, izvoljeni, voščimo vam in voščimo, ej vi v alkimističnem etru, nadvse radi vam nazdravimo s krvavo napitnico, vam pripravimo nadvse svečano kosilo, okov in vsadilo, saj ste se v zaščitnih haljah in v zaščitnici in vsestranski budnosti povzpeli nad vse, kar leze in gre, ste utrdili sprednjo nevarno mejo in puško, ste obsodili na smrt z ustrelitvijo slehernega breznogca zamaknjenca, slehernega norca in sanjača, ah poglavarji psoglavci, najsposobnejši, vi najsrčnejši, nadčutni, nadčasni v nadhišju, samo dobre stvari trajajo tako dolgo, vi zveličavni, vi zveličani in sloveče naveličani, goreče in gredoč na vrh poveličani, najskladnejši zavoljo smrtne kazni in zvočnih sond, vi, naš up! vi slava in slepilne enote in slepilna slavnost, vi v slovesnih uniformah in po normah porabe, s šifrskim slovarjem, po katerem ste za večno prisegli zvestobo in poslušnost, da boste nadvse ubogljivi pri nenadnih napadih, ne da bi žalovali za brkom, ki bi vam utegnil pasti s psoglave glave, vi častitljivi, ki kaznujete bolnike in pohabo z visokimi kaznimi, zapori in mučenjem, ne le s

smrtjo, sprejmite naše čestitke za vaše vnaprej zagotovljene volkodlaške, pesjanske uspehe v boju, pa tudi za izkoriščene začetne uspehe, o vi, neoporečno orožje za neoporečno meso, o, kako smo počaščeni, naj se vam poklonimo, na zdravje, na večno zdravje, vi prvinsko najpreprosteje brezrazredni, ki delate silo in okrasni napravi, saj ima vsako bitje svojo naravo, vi najbolj vzgojeni sužnjelastniki v trgovini s sužnji, vrhovna oblast, vi gosposki v naj verne j ših, naj eno vite j ših fevdih, vi najbolj prosvetljeni spreobrnjenci nad umazaniam delom, vi najimenitejši z glavniciami, klavci psoglavci, gulikože izkoriščevalci, potem vi najbolj pajdaško združeni in za peslajnarsko znanost, naposled pa še vi vsi skupaj, najbolj vseskupni! vi prelestni na zvezni prehodnici, duhovinski odborniki in vedomski poborniki za taktično preganjanje z ognjem, z najponižnejšo hvaležnostjo vas sprejemamo, s koški poljubčkov vam želimo še dosti zdravega lajanja in peslajnarskega ukazovanja, dominantni in utrjeni položaj, strateški in neprekinjeni obrambni položaj, največ pa ognjeni in strelski položaj, pa še več, pa še dosti več, ostanite v dobrem počutju in na funkcionalnem položaju, v najprirodnejšem bistvu, v silovitem vhrbtnem ognju, v zraku s projektili zrak-zrak, na vzorcu zemlje z raketami zemlja-zemlja, v zajetju vode in v destilirani vodi med filtri in cisternami, na vodnih stezah in vodnem curku, v iperitnih parah, na lepem in na celem, živite na veke, saj streljate celo salve sebi v čast, za sebisrečno pesjansko cinično oblast, mi, pohaba breznogci, pa delamo in blodimo vam na veselje, se plazimo pred vami, čeprav nas niti ne opazite, ah, na vas svet stoji, na zdravje, vi milomehki gonobivci psoglavci, neštetokrat na zdravje in na bojno srečo! vi najbolj zdrave pameti in vsekakor

zdravi na duši in telesu! v čast nam je, da se vam priporočamo s svojimi lastnimi telesi in dušami, ker drugega nimamo, o, vi pristno postroj eni nad podtaljem, ki prisegate na čast, vi enkratna svetost v najbolj naravnih prvinah, na nebu, in zemlji, v vodi in ognju, o najiskrivejši, najmikavnejši, sebično nesebični, kar najzadovoljnejši smo, ker nas zmerom zviška izneverite in zatajite, vi naj dragocenejši, vi nesmrtna kolena pesjansko-volkodlačnih rodov, ki ste spremenili lunin sanjski krajec v sedelni krajec, vi komandanti na razpolago in s kolenskim plazenjem med šotorskimi količki in po zatemnjenih naseljih, vi gobci iz gobaste gume, o prevzvišena vohljajoča obličja, vi z naj višjimi nameni in službenimi pravili, vi najbolj priznani med služenjem službovanjem in v dinamičnih, odločilnih bitkah, vi najbolj blagoslovljeni, najbolj ljubljani, najbolj priljubljeni, s pravo presojo situacije in preskrbljeni z gorivom za večno, vi preverjeni s preverjenim strelivom, vi streljači lajači v brezmejni vseljubezni, sočuteči na sodejstvovalni zvezi, vi zunanjiki sovražniki, vi sovražna premoč in bližina, skratka najbolj razumevajoči, ki gori tudi v vas neomajna vera, tista psihična vzdržljivost in vera, ki izpolnjuje najsrečnejšo in najbolj vzvišeno, splošno in bojno nalogo, a gotovo tudi najpomembnejšo naslednjo posebno nalogo, o vi, ki imate zapisano na praporu vse priljubljeno biriško bistvo, ki greste dalje v strelne in horizontalne dalje, kajti gotovo je, da razvnemate učinkoviti uničevalni ogenj, celo radioaktivni pepel, da dihate v diru z zavestno disciplino, da ste prečudovito zdresirani s postrojno disciplino, saj ste neločljivo povezani vsaksebi in trajno živi, vi voditelji krotitelji, vi najbolj disciplinirani vojaki volkodlaki, vi iz dima, ki prodajate dim, a dvignjeni nad najustreznejšo

zadovoljitev vseh teženj, s silnimi sredstvi lepote, z biološkimi bojnimi sredstvi in s skupinskimi signalnimi sredstvi, ooo vaša prečatitost z najvišjo resnico, z znakom na psoglavem repu, ker ste predstavljeni izredno in najpomembnejše, o najvrednejši, najobčutljivejši, vi največja neizpodbitna resnica, večni med najvišjimi, najdalj ne j širni cilji, med mirujočimi vidnimi cilji, od nekdanj do nekdanj, zdaj in potem, o, najbogatejši v okuženem ozračju, ki vas slavimo, ki vam razklani sledimo, ki vam sladimo okuženo področje z našimi nepomembnimi okuženimi ranami, o vi najzgodnejši, ki vam služi resnica in neodtujljiva pravica, ki vzbujate naše občudovanje zaradi najnaravnejše milodarščine, ko nas vsevprek pobijate, morite in iztrebljate, vi naj resničnejši, ki koljete, da koljete, ki rušite, da rušite, ki bijete, da bivate, vi dopustno zreli, ki izvlečete iz večnih resnic samo sovražno dejanje, o vi resničnejši od resnice, sami na sebi milostni in milostljivi, po izdanem izdaj avskem nalogu, zmagati ali poginiti, o vi najbolj kuzlasto maščevalni, vi poklicni iz lastnega nagiba in naj resničnejših rokopoljubov in dvignitačko, vi z najbolj združenimi močmi, z vrlino in vzorom, vi na najvišji višini, ki ste zapečatili inkubacijske čase in brisani prostor, ki ste zapečatili umični pohod usode, ožigosali ožgano oživitev, ki ste se čudovito oddolžili s pesjansko službeno dolžnostjo, kar je sicer vaša splošna dolžnost, in nas žrtvovali postavi, o vi, izpričana slutnja daljnovidne prihodnosti in daljnostrelnega orožja, vaša pamet je več kot vrlina, vi za junaštvo v nenehnih vojnah, o vaše dostojanstvo! o ostrostrelci v ostrogah in z infrardečimi daljnogledi, ki ste za najboljšo vzajemnost med poljskimi umivalnicami, zaklonišči in na preizkusni vaji, le-ta pa je pomembnejša od vsega, kar zahteva od nas navadna smrt,

o vi divotno, dražestno blagorodje, navdihnjeni z najsvetejšimi podobami, z vodilnimi prstani in vložki, z vodilnimi ukazi in z vodenjem po snopu, vi pojem večnotrajnega, tako je to, vi najrazumnejši z razlogom za odločitev, ki razumno sprevidite vzroke in posledice stvari, dolga je pot po predpisih, kratka in uspešna z zglednostjo in vašo čednostjo, zakaj kar je izbevsmano, je izbevsmano, ooo vi, duh večnoživega, kako lepo se je spomniti nekdanjih tegob, vi milostnopravični, ki niste nikdar priznali ne poraza ne pomilostitve, prisegajoči na učne in klavske resnice in pravice, zaprisežniki kresniki, ki brezsrčno lajate do poslednje zvestobe, pozdravljeni v našem neznatnem imenu! pozdravljeni naši brezimnosti! o vi, predstavniki najpogosteje zastopanih, nogoseki v isti obleki, ki vas dela psoglavce preganjavce, ki nenehno opozarjate nase, ki prispevate največ k najbolj skupni klavski stvari, stalno ste povabljeni na slovesni obed, spet in spet, vi prvi v prvem vpoklicu, neimenljivi po poklicu, ki stolujete preplojeni, ki netite nadvse volkodlačji vodilni duh in cono požarov, borbeni duh iz vnetljivih zmesi, ki samohotno trosite razstrelilne snovi, ki razstavljate zaradi pregleda svoje samogibanje in prenosno orožje, ki upravljate daljinsko samo s seboj, vi nepremagljivi, enotno urejeni, vi nadzorniki nepremičnin in urejevalci vkrcavanja, operativno usposobljeni, vi blagovestni glasniki, vi cenjeni, najbolj svečani in pesjansko izurjeni krvniki, velespoštovani in do zadnjega predani, prečudovitni in nenasitni, vi v vidnem valovnem območju, visokokrilni nad visokogorskim svetom, z optičnimi in elektronskimi vizirji, najbolj razgledani skozse in v svet, vi najbolj združeno urejeni, vkopani na položaju, vi pripravljeni na popolno in najvztrajnejše odrešenje, ki pripravljate atentate na sosede in brate, ki

ste prijeli za orožje z desnico in levico, ultra in sredinsko, ki ste še zmeraj prepoznali sled in cilj, vi v pripravi juriša in za alarmno pripravljenost, v skrajšani bojni pripravi in še pripravljenost za akcijo, vi najbolj ljubeči s prikazom duhovinske opreme in orožja, kakor nam ga lahko miloljubno pokažete samo vi, ko nam že pokažete! o vi, vi s priročnimi vetrokazi, ki ste pokazali osnovni orientir, kakor ga še ni pokazal nihče pred vami, ooo, ni zapoznelega delovanja in ne slučajno, da najjasneje opredeljujete naš nevredni, brez nogi, pohabljeni omračeni obstoj in naše mesto, kajti eden je kazal, pa so mu ga odrezali, eden je bogokletno kazal svoj jaz, ooo, pa niste priznali carine za onkraj, edino pravilno, prav obilno, o vi, edini primerki, ki z volkodlačjo cenzuro se bojujete za nas, vsekdar v neizprosni, žilavem boju, o, velebojeviti velepesjani, velenapadalni velevolkodlaki, tedaj naj bo večna slava le vaša, naj bo vsaka proslava le delček našega obubožanega priznanja in obenem izraz našega sicer bebastega ponosa, da ste nam dali možnost edinole vi, možnost biti, biti med seboj in biti se med seboj, zakaj vaša nadmoč seže daleč in najdlje, vaša neomahljiva naddejavnost je z vašim lastnim obstojem sočasno naš novi obstanek, ko nas pobijate, o vi, najznačilnejši znanivci prostovoljne smrti, ki ste hodili po daljšnicah in v prostem koraku, da bi dalekosežno, a častito vladajoče imeli glavno vlogo, veleukazujočo zunanost, psoglavo glavarstvo, vi staroobredni in mladoletni čredniki kresniki, znova novi, z blagim okusom po arzenovem vodiku, dajemo vam naj večje priznanje, ki vam ga sploh lahko da vaša uveljavljena, vaša najbolj smrtonosna veljava, hkrati pa se vam klanjamo do tal in še malo čez v blodno podtalje!

Vi oni!

Vse za vas!

Še pa še.

Tako je dejal breznogec Veselonc. Tako je bebljal breznogček čveka, ki mu niso pustili govoriti ne izreči se, ja, se ni več nadejal, če je govoril živo, v izmenah, sam s sabo. Spoznavaj samega sebe, da te do srha ne zazebe! Žrec breznogec je črikal, bedel je, hromel in crkaval na invalidskem koleslju, odmakalo ga je, imel je pisane pijane blodnje, odzad nekje je bil ostal na invalidskem vozičku, zajedal se je vase, ja, saj je redno daroval svoje noge po odredbi in odločbi in v neprestani neprespani preiskavi, je bil siten in lepljiv ko ožnik, ja, ampak zunaj je prikipelo do vrhunca, morda je bilo zunaj videti le kruce kurce, ker so imeli odprte durce, ja, kaj pa če so zunaj klele le pizdele frčafele, aha, menda so ga že sračkale, zijale, ko da bi jim kak breznogec mlade pojedel, nemara pa so vsi skupaj zunaj samo pomežikovali brez odličja, ko se jim je zasvitalo, da so pesjani telebani, ko so odslužili zajebano bedno in kleli svojo plesnivo, ognjevito zunanost, no mogoče so nadmodrijani in nadvolkodlaki gnjavili zlovešče besno, kaznilniško kasarniško, nemara prevarano in brazgotinasto, lakotno ko pesjanstvo, torej zunaj sploh ni bilo širokogrudnega bogastva, gotovo pač niso izražali nobenih potreb, niti kakšnih veleslavnih želja, da prikažejo razvoj in lepšo volkodlačjo bojevitost, da se naposled izrentačijo in zljajajo, da korakajo pravzaprav strumno čez ovire, da zavijejo drug drugemu duhovinski kresniški vrat, se iztrebijo tam med moriščem in grmado zobotrebcev in pod atomskim dežnikom, ja, kako pa bi potem končali, kje bi končali, kdo bi jih dokončno pokončal, zarukano, ne res, skozinskoz prefukano, naj jih bes!, ja, če so zunaj pizdarili in rovarili, če so za zdravo vlačugarstvo in za domovinsko

domovanje, vse je mogoče, celo rit so nastavili in se ovohavali pri ritni luknji, že mogoče, znabiti, da so jebali bogove in vse po spisku, da so se čohali po jajcih, da so se praskale po jajčnikih, dasiprav iz njihovih veličastnih čišč in čistk ni priteklo nič krvi, kaj šele kakšno vekanje, ja, za popizdit, za pošizit! scanje in sranje, strašno sranje! ampak breznogec pohabljenček jim prav tako ni želel nič dobrega, še dobrojutro ne, ker se ni v škrapastem blodišču nikoli jutnilo, se ni zvečerilo ne znočilo, ja, saj si je breznogec stvar pridobil vdih in izdih, saj ni bolj breznogega breznogca kot je breznogec, ni bolj invalidskih gar, kot je invalidski voziček, sploh ni tacega breznogca, ki bi raj žal ko breznogček Veselonc, je pač moral njegov jaz vandrat sem ter tja in k sopotnikom dobrotnikom, je pa tudi on ponočeval pri nečistnici Eriniji, ja, je batine dobil, je jokcat začel, ja ja, pa kurbita Erinija ni bila v kloštru, kjer bi kdo oral in sejal po lepi njeni njivici in utrgal njeno kloštrsko rožico, in kaj če bi dali zlato cipico Erinijo med zidove, da bi tekla rdeča, rdeča kri, ja, in kako blodnjak zverinjak, tam pa je šlo pod boben, ja, noro nespečni pizde, kako ga tepe nemoč, da se preklati po zmotnem kolobarju celo večno noč, je. sitna prga ti! Beži beži, ni govora, prigrizel se je v dnjačo globačo, dol v pridol, nemara je živel od zveri v sebi, se z njimi prerekal in jim oporekal divjaštvo, saj so ga, kdaj že, izrgali iz zunanosti in vrgli v škrapasto, trapasto podtalje, pa onega zanima, če se kdo zanima zanj, ne res. Kaj bi fudlal, čak no! kaj bi kikirikal in stikal, kaj mukal in cukal, kaj meketal in beketal, kaj blejal kaj bebljal, kaj žvižgal in kaj ščebetel, kaj bi ščinkal in čovinkal, kaj črikal in brenčal, kaj krulil in krehal, kaj tulil in zehal, kaj krakal in kvakal, kaj bi čivkal, kaj bi pivkal, kaj bi grulil, škrgetal, kaj bi vzdihnil, kaj bi pihal, kaj bi brundal in kašljal, kaj

pogrkoval in gondral, ja, breznogec otroče in pevce ga vedno požvižga, jo dosledno kam popiha. Saj se ni zunaj prelestno lesketalo! Niti besedice ni bilo o čistunstvu, to bo bržkone pomota, zunaj je vendar prevladovalo lajdranje, ja, če so pesjanke poscanke dobro mešale in če je prišlo korenjakom volkodlakom, o tem se je torej breznogček mladič vsekakor motil. Zgoraj na vrhu so izzivali spopade, ja, vampasti vampirji, opozorilo prihodnjih rodov! Končno jih kline gleda dol z razgleda in je pička polna sladoleda, kadar so se kopičkali v kar se da razvratnih položajih, v položaju gobec h gobcu, hrbtno, bočno, stoje in sede in še kako, kleče in leže in čepe, saj niso trpeli devičnikov nedolžnežev ne kuzlic samic, o kurbe! ohranjali so čistokrvni psoglavi rodovnik, užitke, a ne tudi preužitek. Poleg tega so se zahrbtno ubijali, kolikor in kjerkoli so utegnili, o ljubezen, dobrota, upanje, čast, o pizdogrizi nategovatelji! Ampak niso poginili ne izginili, ni pokojnine za pokojne. Tedaj je breznogec Veselonc govoril po resnici, ja, posrečilo se mu je, je uspelo, ne da bi ga razumeli. Saj je tudi one uscane ujčkal svoja tako imenovana spolovila, tako rekoč plodila, ja, kurčil se je. Breznogčeva jebačina, breznogec prvačina! Ja, revščina, a je bil suh? a je belo gledal, ga jebe? Ampak nizek ni nizkoten, ne res, nemaren pa je večkrat zanemarjen. Pasja jajca, pesjanska jajca, suhljata surovina zunaj, pomori, glad, muke in strupi, izlizana čreva. One bi rad peslajnar bil, pa še proteze nima, protezo bi že kje dobil, pa puškice še nima, ja, prazne marnje, blodnjak je resda zverinjak, ki nima oken, nima vrat. čisto običajno, čisto navadno. V pridušenem joku se je pridušil, ko je odpadnikom kamikazam razglasil njihovo krivdo, krivdo brez kakršnega koli razloga ali vzroka, ja, brezdomec breznogec jim je sponašal, da so se lepo namestili, češ so

imeli vsaj trhle kolibe, so postavili ute, pocestniške kioske in poscane paviljone, so zgradili hiše in hiške, kaj vse da so, ker so krvniki zdravorazumniki stavbarili, ker so se zunaj prepirali po kočah in se prerivali skozi kosmato goščo, so že razpeli šotore po logih in gajih domačih, ko za en kureč zaslužijo, so že občudovali napol razpadle bajte, jebenti psoglava vojska, volkodlačji zbor je poveličal javne stavbe in sramnoušivo barakarstvo, cirkuške arene pa katakombe, to jim je bržkone sponašal kljukec tukec Veselonc, ki se je vozil kakor po maternični jami in kakor da bi tam opravljal čarovniške obrede, naj dajo mir, saj so bili opričniki biričniki skrajno prezirljivi, naduto vzvišeni, napihnjeno važni, če so med puščavami in ravnici postavljali mestno zidovje in se selili po enostranskih soseskah, pač pogrebci truplojebci, so se obuti buteljni obdali z molkom, so se oboroženi obešenjaki volkodlaki priseljevali v skupščino in mešane prostore, so kruti pofukeljni kraljevali v svetiščih grobiščih, po kurbiščih in ograjenih prostorih, so pobožni, debelokožni utelesili žgoče pustinj sko sonce, da so jim včasih iztekla očesca, pač oko za oko, so prišleki grebatorji naselili odprta zemljišča, odhodna oporišča in uredili duhovinske naselbine, so po vaseh in trgih, so med osrednjimi nasadi, so drkali v središču in pred vzvišenimi oltarji, odrasli v zaribano nestrpnost, so med širokimi jarki in z vročim bitumnom, so po pešpoteh in na stolpih, pišmevuh in pišmevrit, tako pismeni so sodili pismouki golofuki, so klali in se vojskovali, so živeli posmrtno življenje na obhodnih potih in med stebričjem, so pizdogrizi pizdolizi na vzletno-pristajalnih stezah, so jim vstajali iz ustanov za balzamiranje in gatenje, so ukazovali iz kraljevih palač, so se zavarovali z dvojnim zidom, so streljaj e vedri pedri, so si cucki črke, o pasjederske duše,

metali v psoglave glave mestno opeko in opornike, so nadzorovali redka predmestja, so sužnji osvobajali lastno zaledje sužnjev, so guziji buziji bevskali po tržnicah, so revskali po orožarnah in tajnih delavnicah, so zapeli skoz damske vložke in nagobčnike cvilečo himno, tam v ograjenih upravnih prostorih in povsod po arhivih, so si že zapeli hlačne gumbе na ulici, so se ravšali in kavšali med piramidami in sfingami, ali pa so se zasledovali po mestnih trdnjavah, z naskokom so zasedli dvorce, greznico izbruhkov pa iztrebkov, zaguljeno, zarubljeno, so se zasledovali z ognjem po stalnih zimovališčih, pa tudi po vmesnih zbirališčih, so zidali utrdbe na gorskih prelazih in skalnih pobočjih, po gorcah in gričih, vse po Skupnem klavskem koledarju, za črepinsko sodbo in poslednjo sodbo, so streljali po stanovanjskih četrtih, so smrdljivi skakali v tople, mlačne in hladne kopeli, so po škripajočem pesku in v živem blatu, so hav-hav trobentali v širokem medprostoru, so ga smrtonosno pocitrali, so izvrševali ukaze in javna dela, so zločinsko ustrahovali nališpane žive mrliče, so menda čistili prodajalne ropotarnice, plinske celice pa premične opazovalnice, so oropali vsak spomenik neznanega junaka, so povešenih oči in uhljev na zasedbenem ozemlju, so gnili zakoračili po gledaliških ploščadih, po vsakdanjih kavarnah, pekarnah in prometnih pisarnah, so prirejali na odprtem trgu viteške turnirje, so brez repa in glave, so v volkodlačjih zaščitnih maskah, so bili stalno zaposleni, zaposleni z vojskovanjem med oblaki, ognji, zidanicami in ladjedelnicami, so bili izžrebani in javno vdani na banketu in visokem posvetu, so gradili do neba v rožnatih barvah in z mrkim, težkim mramorom, so klesali zborovodske spomenike in vsepočez razvrščene prostore, pa dogradili na nikolovo, vsak v svoji olagumi,

v stražarskih čevljih, jihendrekbriga, čudovini duhovini so nastopali celo v medigrah, so v polkrožnem amfiteatru, so bodli z bodali, so telovadili in plesali kar se da množično in uradno po telovadnicah, so utrdili prsobran na koških joških, so zapiti, tolstoriti dojili sajasto mleko, gasilno peno pa šampanjec, bili so fejest, bili, samo zdaj niso več, so nastavljali pasti v citadelah in kapelah, so likvidirali čelno in bočno obhodnico v mestnih jedrih in med nesmrtnimi obeliski, so izcuzani, skozlani, so v tek naprej marš, so jurišali na nož po avenijah in iz gimnazije v gimnazijo, so paradirali po tlaku in asfaltu, so dovolili zaporedni umik z mrtve cone, so s papirnim čepom v gobcih, se živi ne morejo videt, kaj pa jim štrlijo eksplozivni naboji iz hlamudrač, so že izzivali ogenj in si priborili pepel, so se jahali in znojili v jahalnih oglavnikih, so se vzdolžno obstreljevali na terasah in po nadstropjih, po veleblagovnicah in javnih hišah, v odrskih gledališčih in kopališčih, so se še smrtno ranjeni oskrbovali z orožjem, so v strelskih okopih, so samomorilni v varnostnem okolišu, so se zapirali v superbloke in samostane, prekleto, oni kujoni bi samo scali, srali, se pretegovali, štoserji dezserterji, maršmarš, so vzdrževali stik po vrtovih in zelenicah, so zaradi maščevalnih ukrepov, so odvrgli bombe in poletne pa zimske bluže na mostovih in pomolih, so se korakoma pomikali ob zasranih kanalih in na obalah, so za hip obstali v vrsti, so stali mirno, mirno! in spet leteli nizko po krivulji, so se merili stoje, so merili v osvetljeni nepremični cilj, so v pravilni drži, so ritolizniki kurcolizniki, so največ v strelskih jarkih, pred ustjem cevi in rečnim ustjem, so pizdili po protokolu, so se opazovali v muzejih in po božjih hramih, kjer so se udomačili in nadzirali ozemlje in zračni prostor, so tolkli po privzdignjenih oknih, brisali

stenske slike pa mačofit, so jemali bris, so na nagibu strelne ravnine, so odstranjevali ubojne predmete v porušeni knjižnicah in akademijah, slednjič kužni, buževni in zasmrajeno plesnivi v kanalizaciji, jebenti božansko mozoljasti prevratniki Zavratniki, brizgači semenčic, mrčesi krvosesi, so prešli v naskok in v hotele in gradove, so se prevažali v evakuacijske poljske bolnice, saj so imeli stanovanja zastonj, so po stebriščih in stopniščih, so zajedavci, mi-nas-posiljevalci stopali v razvojem postroju izza prenosnih tovornih postaj, so bili klavci psoglavci, kruha odžiravci velikokrat zmagovavci, napadavci s plašnicami, so podkupljeni, olupljeni postavljali utrjene postojanke, so rezali jajca in repe na pašnikih in na pogajanjih, velikokrat v totalni blokadi, vnovič spraznjeni, pečeni, parasti in plinasti, so v oboroževalni tekmi in v pritličnih bunkerjih, so pogasili ognjišče in potopili spalnice, da je zasmrdelo po sežganih cunjah in kosteh, so metali na strelišče trdne odpadke, so hrbtno plavali v odplaki, na dolgi plovni poti po potočkih krokodiljih solz in skozi curke solzivca, so tekli po hodnikih v lope in v letalsko skladišče, proti katorgam in taboriščem, pa tako ne gre več! so se borili z mlini na veter in preuredili bolnišnice v vojašnice, so zazidavali drug drugega v javne zastrupljene vodnjake, fuj pestateljni peslajnarji! so obvladali celo izgubljeni položaj, so se nenavzoči opazovali pod arkadami, so z visokimi pregradami pregradili planinsko zemljišče, so pijani od krvi praznovali v zakladnicah in spremenili ubožnice v zastavljalnice pa igralnice, katedrale v klavnice, stanovanja v prenočišče, gor na gobec! so borbena onesnaževali tudi osvetljeno okolje, pesjan je jebal pesjana zgoraj na vrhu, na desno ramo! jebenti je rajala desantna rajonska raja med kratkimi rafali, ko v blaženem

raju, kakor v zastraženem rajju, tingel tangel, bum bum, so spet izvedli kopensko, pomorsko, zračno invazijo in salutirali med hojo, en sam mehurjevec je izhlapel, mehurjevec v obliki hlapov, v obliki hlapcev in na paradnem hodu, ko so pozdravili odhod z gnojem oškropljene zastave, so se prerinili do grobnic in zavetišč, so hodili v strelcih, so hujskali drug drugega k upor in rjovelj čisto zmagoslavno, za posrat, za eno figo, da so kaj takega! da so v izmeni naprej marš, naprej marš in nešetokrat naprej marš in z živci na koncu! da je bobnelo in brnelo, če je res kje odbilo in zvonilo, je zvenčalo, žvenketalo, češ je ropotalo in regljalo, je drleskalo in tleskalo in treskalo, je do črnega grmelo in srebrno zvončkljalo, je mrmralo, šepetalo, je cvililo in švistnilo, je švrknilo in šumelo, je donelo in bučalo, je šuštelo, šelestelo, je kihalo, sopihalo, je ognjeno prasketalo, strojnično drdralo, škrbetalo, je hroplo in soplo, je škripalo in hlipalo, je hrumelo in odmevalo, je bzikalo in sikalo, je plinkalo, je fijukalo, je pika-poka pokalo, je hrskalo in škrtalo, je žvrkalo in klofalo, je cepetalo in štrbunknilo, je bilo potlej ta ta ta, tatata, uju-ju-juhuhu, jagrov več ne bo! vsaj na zunaj je videti in slišati tako, hm, pa se je delal breznogec tako breznog, se je pretvarjal, da je bogoskrunski in čistunski, ja, zajebano je našteval. Ni govora! Ampak zunaj bo zmerom pelo drugače, ni bilo treba toliko naštevati, ne res. Prekleteo, kakor da niso prišli vsi iz ene riti! Na svečano otvoritev, da zagledajo luč sveta.

Pa kaj bi tu!

Ali se je nekaj šušljalo o tem. Kajpada. Ampak ta igra je končana, končan je obred. Ja, breznogec si je priigrjal prismojeno pristrešje, z invalidskim huntom se je bil prikradel v privršen pridvor, ampak krilatec Ikar ni bil iz

pribjega perja, ni se kitil s tujim perjem, da bi se strinjal z zunanjiki grlorezci, saj ima z medom namazan meč okus pogrebnih sveč, ne res. Tudi zvezdni pastir Vladimir si ni pribarval obrvi, kajti vedel je, kako nekateri zunaj ubijajo, da bi pobijali, in drugi, da bi bili pobiti, ja, smrt ni zlo. Celo punča Erinija je pridrvela z breznočcem žlabudračem vsa divja prav do tja, kjer bi se lahko zaustavilo, ja, kolikor besedi, toliko uteži, pa se je vedno zdrznjeno stresla, saj ni bilo nikoli čarovnica, temveč kaj le, le pišče in kvašeno testo, lep štrukeljček, ena sama čistost in ljubosumnost, ja, kdo bi meril z isto mero, ja, pijančeve sanje, tujčevo pismo, zlata Erinija, bela opica, nujno zlo! Ničesar preveč. Ko bi bil breznočec Veselonc vsaj kodrobradec, bi gotovo spremenil zakonsko gostilno v strast ali zahodno sobo, ampak je z invalidskim vozičkom rajši dvignil sidro, in koliko je šlo naprej v nič, ko se je peljal po blodnjaku zverinjaku, še takrat, ko so gasnile luči, ko je gagal, da mora biti prijateljstvo nesmrtno, sovraštvo pa smrtno, ja, kako bi naj na migljaj. Temnilo se je že, bledelo, ko da bi smeh umrl, ja, mar sonce laže? Katero sonce. Ko pa je tako trmoglavil! ko je tako norel! blodil sem ter tja, tam v ugreznjenem podtalju! Bebček tepček je bil razpravljen, da so ga lahko spet oblekli ko lutko, a dovolj bi jim bilo šele takrat, da bi mu nataknilo na zapestje splesane čevlje, o, bi že plesal, plesal na rokah, če ne drugače, pa tudi v salonkah in galošah, ja, bil se že vrtel z glavo navzdol, bi migal z zadkom navzgor in bi ga tolkli po zadnjici kakor na boben. Predtem bi se jim prod spodmleval pod nogami, kar naj poskusijo! In kako bi ga poslej dosegli, če bi drselo, ne res. Bilo bi skoraj tako, da bi se jim spodbudno nasmehnil, češ naj ga dohitijo. Kakor da se še ni nikoli cmeril, češnal in češpljal, ja, saj je pripravil govor, je govoril iz trebuha, da bi jim

spodmaknil prestol, predvsem klavcem psoglavcem zunaj, ja, v dnjači globači sicer ni nihče vladal, ja, tu ni bilo gosposkinih ukazov, do sem niso segle dolge roke oblastnikov krvnikov, tule je le brezno odmevalo v brezno. Ampak na dnu je najslajše, ne res, pepel pepelu, zemlja zemlji, voda v vodo, zrak čez zrak. Šalo na stran. Breznogec vrač je bil z jazom pri žrtveniških vrelcih, v ugankah je govoril, ja, lahko bi sploska treščil na tla, tako odsotno je bebljal, ja, kako rad bi ploskal vohljačem lajačem, če bi ga prišli loviti v zmotni kolobar, ja, če se sme malo primerjati z velikim, ja, a tudi tedaj ga ščekači bevškači ne bi sprejeli medse, zakaj ni bilo globine, da se ne bi zapeljal vanjo, proti brezdanjemu dnu, in da bi bil poslej enak samohodcem?! da bi splavil in bi ga spet splavili v slepo, semkaj, v vse strani zevajočo škrapo, da bi bil še kdaj v podsvetu, da bi umrl morda v škornjih?! ja, cijazenje med napadi, mnogo zbranih, malo izbranih, ja, cel svet se igra. In da bi se pripeljal do poslednjega dna, nemogoče, nemogoče, da bi onstran dobrega in zlega, saj ni imelo ne začetka ne konca! Ko bi vsaj smrt izenačila žezlo s cepcem, dajatev in mlačvo, setev in žetev, ko bi brlizgavček breznogček vsaj manj migal z jezikom, ko bi bile opravilne številke že tudi pojoče glasilke, bi kdo iz kamna iztisnil vodo, iz zemlje ogenj, iz slabega konca dober začetek, ne res. Misli so se mislile, besede besedovale, številke so se oštevilčile, kako preprosto, ne res, če je bil breznogec čenča skonca zmlada lutka, komaj strojček, preganjana žrtev popov in norcev, sam v naravni zgodovini duše. Njegovo govorjenje je vzdržalo še vsakega pesjana telebana, da je zdrčal po strmini, ja, koliko čiribirščine je zdevetkal, ne da bi imel sproti za zemljarino, ja, breznogček zelenjavarček, strela ne udari v koprivo, nenehno so se zelenile zelenice, ampak rana je

zevala ko žrelo, pa ni bilo tropotca, ja, kraste so se odpirale pod kolki v breznoge prepade, ja, zezljavček zevalo, zelenec togih zenic, kdo bi zdržal do konca, kateri zunanjikov psoglavcev bi se zdržal zehavice, potem ko so samo grintavcu Veseloncu, le njemu samemu nadeli zebrasto progast zefimi jopič, pa ga je kar naprej zeblo do kosti, ja, oblačili so ga v tkivo, da jih je pri tem zgrudilo, ja, kdo bi ga zdržema spremljal skoz podtalno rupačo, zgolj zgodaj, če ni bilo tako zgovorjeno, če je naposled breznogič slabič slovel po mutasti zgovornosti! Zgrabilo ga je, pa je znal govoriti, samo molčati ne, zgrabil se je s čudini duhovini, zgrabili so za palico, ja, zgrabili za orožje, za kopače in grebače, da bi se prikopali do čezmorskih ognjev, do cvetjičja, ja, zunaj je poganjala smrt v hudobijo bajtarijo, je spreletavala zlovešča usoda čez barabinstvo in prek predstojništva, znotraj pa je bilo za večno odspodaj, je gostolelo v globeli le brezumno razpotje, je glušelo, ne res. Ja, breznogi nič je mlatil prazno slamo, zgrabil se je za glavo in hitro zgrabil seno v svoji glavi, ja, v možganih je klilo. V globeli je zgrešil vsakogar, ki ga je pričakoval, ampak zato se še ni zgrudil na grudno prst, ni zgrmel na tla, ni padel z invalidskega koleslja v brezno. Ja, pesjanska vojna je sladka zanj, ki je ni skusil, ne res, ampak ione Veselonc je motovilil z rokami, ker ni šlo nazaj, ja, stroji so pravzaprav imeli zgovoren značaj, prav stroji v postroju, so bili prisebnega duha, so bili pravi pa odgovorni pesjani telebani, ja, breznogčevo podtalno spremstvo! Sopotniki dobrotniki bi morali postati bogovi, pa so se preobrazili v božjastnike samorastnike, ja, živeli so zlagoma, imeli so vročico, imeli so vsaj telo, nič tako posebnega, če imajo čutnice, ja, bojo sanjali. Ja, življenje piše romane na stroje, zлага se z oporočno javnostjo v vseh zgoščenih pogledih,

pupca zgrizeno materino mleko, rojeva možganske zavoje in zmotne kolobarje, ki se zvijajo v lastni blodnjak zverinjak, ja, hkrati pa admira v telesu, z dušo vred ga ščeneta peseta pokopljejo, ja, sopotniki stroji, breznogček strojček, igračka, zjecljana lutka! srečni norec, malik breznožnik brez onstranstva! prav to, nobene vzvišenosti! nobenih življenjskih resnic več, le sluzavo seme! Ja, nerednež Veselonc je zgovorno pričal s šumljavo izgovarjavo, če je že kaj izgovoril in govoril, rovaril proti. Pa ni. Koliko pa je bil star. Star. Je domoval v škrapastem podtalju? Podtalju? Ja, to se je ponavljalo. Ponavljalo. Kar naprej in naprej. Naprej. Tu in tam. Tam. Večidel zanič. Zanič. Odklej? Odklej. Je onega pri srcu zazeblo. Zazeblo. Kakor ragljanje in jek. Jek. Ali pa poparjeni mlinci. Mlinci. Pa žrmljanje kamnov. Kamnov. Na makovišču, če je bil komaj za mak vreden. Vreden. Ali pa ciklamnov in cimetrov duh. Duh. Ampak nikoli kvišku. Kvišku. Za zmerom notri. Notri. Je že dovolj čebljal, bebljal in blaznel! Blaznel. Naj utihne! Utihne. Ja res! Res. Še ni dovolj? Dovolj. Ja, od takšne štuke so štrleli štulavi udi, štrcljaste noge, lesene štulice, bulice, culice, frulice, mulice, nulice, sulice, ulice, ropotuljice, patroljice, tmuljčice, čebulice, češuljice, šatuljice, ja, kakšno kvasanje, ne res, krivuljice, kosmuljice, grenkuljice, črnuljice pa dudljice in dudice, v pravem naštevajočem strmcu. Pa brez šumota Ikarovih cimetastih peruti ali Jonovega bička, brez jezikulje klepetulje Erinije, brez njenih drap nogavic, brez Vladimirovega zvezdnega dežja, sploh brez pastirskega neba in prečiščene čistine, brez Monotavrovih mrtvorojenih, sesedlih gostov, brez sleparstva razprodanih mrličkov in smrti zapisanega zgodnjega petja, ja, brez vetra in trave, ja, vesoljni potop, potop, potop. Ampak breznogemu svetilnemu stroju se

je zasvetlikalo skoz telo, zdrvelo je skozenj, ali pa se je peljal one sam skozi sobitja sopotnike kakor luč in dih, ja, govorun blebetun, vsenaokrog so nihale kletne, podne, vratne svetline, še tema je svetlila skoz svetleče oči, upanje je svetlikalo v svetlobnih jaških, ja, svetilnica na svetilniku je osvetlila nestvarne stvari, tako svetotežno, tako svetotežno, ko se je začelo svetliti tudi čez svetlobno leto, skozi svetlobno telo. Ampak breznogec Veselonc ni imel nikoli svinčenih nog, hlače se mu niso nikdar svetile na kolenih, pobalinu pobogancu niso zrasle ne kovinske ne lesene ne vodene nogice, kaj pa ga svira! ne, ni stopil niti enkrat k deračem rovačem, ni stopil nerodno, v glavo pa mu je stopilo, ja, zato se ni stopil z goniči biriči, s tistimi koljači psoglavci zunaj, ki so pravkar stopili v pozor in volkodlačjo telovadnico. Saj so zunaj ves čas urili zdravo pamet v zdravem telesu, v podtalni groblji pa so bili vsi močni za senco, teža jim sploh ni stopila v noge, ne res. In zdaj naj bi se šegavec breznogec skesal, naj bi med skladi rudnin pobiral v ubožni podporni sklad, ja, to je prava skaza! ja, je že ščrkal ko kobilica in ščrlel ko lastovka, in naj bi udaril s strani, če je prenesel težke udarce, naj bi, nikdar obenož, količkaj v nemar raztegnil flenčo Erinijo narazen, naj bi bil nared? Saj nebogljencek prvenček ni lovil bogov, ni pljuval na duhove duhovine, in nič manj breznogo ni poskusil oditi, majčken kot je bil, k velikanom pesjanom, to je res, a tudi ni res, kajti vse je zmešal, vse zamenjal. O, če bi breznogca Veselonca dobili v šape, bi ga močni in krvoločni lepo čuvali! bi ga že pobožali! Ko bi se soigravci sopotniki postavili drug vrh drugega, ne bi dosegli zunanje sogoltne sodrge, ne bi streljali s sekanci, ne res, zato pa so čvekalu jezikalu pregovarjali k slavlilnemu govoru, ja, sogovorniki so težko sopli, ja, ampak vdrugeč so mu vselej ugovarjali, da ne bi

zašli v pustolovski post, v pustno past, v pusto pest. Pa naj oddrda z invalidskim prekucnikom, če se onemu ljubi. Ja, prezirljivci so se ves čas pregovarjali, breznogcu Veseloncu so pregovarjali pohabo, ampak se ni dal kar tako pregovoriti, pravzaprav ni besede spregovoril, ja, vse bi jim pregovoril, le da se ga usmilijo. Neuravnovešeno, ja. Se razume. Spodaj so bili istega rodu, zunaj po rodovniku. Enolično. Ja, šarivci krotivci so prišli v pregovor, da zlo škodi zlu, preglušili so kvečjemu govornika z volkodlačjim zavijanjem, ja, po vodilnem nagibu bi že breznogcu lepoznanecu pregledali pohabo, da bi vse pregodel, kar bi mogel, v potrditev pa so predložili na drobno zgrizljan predgovor, ja, pojali so se, se podili, ja, napeljali so pogovor na pogrešek, pa je pogovor tekel, je tekel ko invalidska kolca, se je obrnil in se razpletel, ja, pogostokrat so se zunaj zahrbtno pogovarjali o pogrebnem vozu in zavodu, o brezbarvnih pogrebcih in pogrebnikih, ali pa niti to ne, bili so pač votli in s parnimi kotli, polnimi izpraznjenega časa. Breznogca zmuzneta so ogovorili tudi sopotniki, ja, kmalu so ga že ogovarjali, ja, kakšna ogrdna govornica! Kakor na kakšnem podeželskem gledališkem odrskem podestu, ja, skoraj zunaj, skoraj podgane podganjih ugrizov, ja, odgovorili so ga od odgovornosti, zato je na znotraj ob svojem odgovoril na napad, ja, prismuk Veselonc jih je na svojo odgovornost poklical na odgovor, prevzel je neutegoma nerazdelno odgovornost za pooblaščno pohabo, za nožne odgnitke, navrh si je zaman odgrnil ranjene kolke, ja, nerazumno bitjece, spet in spet jim je odgovarjal, ja, nestalnež porednež, prevzel je odgovornost za brzozjavne pismene odgovore, za črno obrobljene posetnice in šušteča sporočila, dasiprav je govoril čisto nepripravljen, nič ni pri tem ukrenil za splošno varnost, nikogar, še sebe ni

mogel ukrotiti, ja, v umivalniku je umočviril utvare in uporabne prevare, če je sploh kdaj ustno odgovarjal, ampak komu, ne res, zgolj zlepa jim ni odgovoril na vpašanje, ja, neresnež, takle neprožen značajček, nerodica! ja, umišljeni govornik se je bil dodobra nagovoril! lahko da so ga imeli na žaltavi žerjavici, ja, so ga nagovarjali in cefrali, da je frčalo ko pepel iz starinskih skrinj, kakor sladka, nežna, bežna pisemca, so nagovorili h govoru breznogca ponorelega prav sopotniki bližnjiki, so ga na lastne in obratne stroške, češ da dobi zatem nove noge, in ne le dvoje nog, ja, po pravem je obtičal brez nogi breznogec na invalidskem koleslju, spet si je zmil rano z močvirnim šaš jem, ostrgal si je kri z medenice, ja, opral si je mavričaste maroge, vtem ko je zbebljal medgovor samogovor, ne res, obračal je invalidsko cizo, da bi se vozil vštric z zunanostjo, vštric z nadnaravnimi, nagačenimi opričniki kresniki, ki so ukresali premične površinske ognje, ja, to ga je stalo veliko mazila, saj se je moral včasih izdivjati, izbebljati, izkričati, ker so mu izglasovali zaupnico, ne res, še zdaleč se ni ves izdajal za blodnjak zverinjak, le cvrkutavi govor ga je izdajal, da se je izdajal za breznogca Veselonca, ja, pa brez hodcev in s sopenjem, s prhkim pepelom, ki je pršel ves čas v morasto parjenje, ja, izdajal je skrivnosti v redni jutranji izdaji, ja, izdajal se je, vsepovsod ga je izdajalo govorjenje in potepuški srh, srh pred izdajo izkaznic in dovoljenj za osebno prepoznavo, ja, vedno se je kakor vedno izdajal z omotično predirljivim govorjenjem, bolj s cviljenjem kakor momljaje, ja, takšen čudak večusti res lahko izda zakon o pravici do souporabe orožja in kako je treba urediti vsak volkodlačji pesjak, posihmal pa njegov napovedan govor nič ne izda, ja, saj so izstopali samo zunaj, so se osipali kakor kužna znamenja, cvrkutava in

kruljava lakota, kot ognjeno orožje in nesmrtna smrt, seveda bolj za prazno slavo in sploh za brezdomsko čast, ja, zunaj so lepo peli in žvižgali pač samo izdajni uradi, izdajateljski odbori, po mnenju in sklepu so odločili, da je jedrsko in jurišno orožje, pa tudi strelno in strelsko orožje, povrh še obrambno in ognjeno orožje in sploh orožje, zavito v ukaze, oproščeno temeljnega davka od prometa proizvodov, ja, izdatna hrana, izdatki za izdaj avce! resno, spremne besede in izdana povelja! izdajani prihranki in založene bliskavice vetrnice, kazavci in kazalo! bi že lahko predvidel nevšečnosti, izdani breznozec, one preobražene! da so se izdajavski pesjani telebani pogovarjali o tem in onem, so že po kukavičje klokotali in suho praskali pod tlečim smrečjem, so kajpak zunaj brneli o prezgodnjem porodu, o plodni vodi, o prezgodnji šklepetajoči smrti, ja, vrla grla so odklenkala svoje! zelo nesramno, o zelo nesramno! vedno tako, vedno! takole, zabava in pol, morda pa se bo izboljšalo, to se mora nehati! ja, kakšna srčkana šala, ne res, in potlej bi frkavec breznozec lahko izgoltal opravičilo, bi jim oporekal, v redu, zdi se, da je lepo izenačeno, kar prav v takem zatišju, ja, nerazločno bi se potlej izgovarjal samo pred razvaljeno, široko Erinijo, pred vampasto vlačugo z napetimi vimeni, ja, da bi si upal tako grdo ravnati, saj je bil nesposoben opravljati kakršne koli obveznosti, no figo, to ni šala, je precej zoprno, ker je pohabljen in brez nog in na invalidskih garah, ja, bi se skesal zavoljo oporečnega mesa, ja, mogoče je pa vselej tako grd, menda je, ne res, ko pa je izgovarjal iznenada le pretrgane zvene, ki niso niti dišali po besedah, ja, notri v škrapasti ugreznini so se izgodli tički sopotniki, dotlej ko se je tiček Ikar izgodil, ja, je kaj narobe? le pusti jih, naj izgovorijo! breznozec vozač, kar naj spravijo iz sebe, naj se spravijo

v grob in h kruhu, ja, izgubljenec Veselonc je bil večkrat čisto izgubljen, pohabo pa si je kar naprej izgovoril, izgovoril si je svoj kot na invalidskem vozičku, ja, ko bi vsaj ne tako drvel, one tako ne more več naprej, in ga bržda res nič ne moti, še najmanj izhajališče dokazovanja, da se je izgovoril na pasjederce psoglavce, ja, nikogar nič ne moti, češ da je vsak izgovor dober kakor med, ja, zdaj je pa dober! ampak če ga dobijo v šape, bo šele dobričina dober! ja, dober izgovor, po izgovoru pa je bila to navsezadnje Veselončeva pravica, mu je dobrilo v dnjači globači, ja, sicer je imel nerazločen izgovor, ko je izgovoril popolno resnico, pravzaprav prazen izgovor, ja revež ubogi, ves čas se vozi, cel čas, takle izgovor mu psoglavi pes jan na repu prinese, vsekakor kakšen do kraja ustrezljiv netopirček vampir ček, ne res, ampak ne bojo ga tako, zblojen osmoljenec je imel kaj slab izgovor, pa še tega je izdregal iz tac dolgouhim ogleduhom ovaduhom, je že pozabil, kdaj in kje, nemara sredi goršega boja, ja, kakor v govorečem filmu, ljubko govoreč skozi nos in iz trebuha, ja, je srečko breznozec govoril nekoč v psoglavce osvajavce, kakor so se tudi oni zla j ali nanj in se znesli nad njegovimi nogami in ga otrnili s ploskimi meči čez pleča, ja, ampak je kakor iz rokava stresal, nič ga ne moti, nič onega obdarovanca, vsa stvar ga le še bolj vleče, in jasno, da mu nič ne pride na misel, niti z besedami izražena misel, ja, kakšen jezik pa je to, čudno čudno, sami nesmiselni zlogi, sami pomeni, ja, šparoma je že dolgo govoril s testenasto cipico Erinijo, ta ga zna ujeti! ah, v dvospolnem dvospjevu, zakaj pa je potem ona tako plašna in strašna, z njo je vendar vse v redu, hvala, živ dolgčas, ja, samo da se njej ni nič hudega zgodilo, saj je mirna, ampak breznožček navihanec se je spet izgovarjal s pohabo in zlorabo, pa je treba uporabiti, ne

zlorabiti, ne res, kvečjemu se je dogovarjal za kupnino, za dvoje podnatisov, ki bi mu jih prisili na ustnice, lahko tudi na gladko čelo, ja, čuteč prijateljček je zobajoče cvrkotal o prostrani vablјivosti zunanjih prostorov, nekoliko črko vaj e, a nikakor scela čenčavo, ja, s pokojniki črnovojniki bi se dogovarjal, ampak ni dogovoril kup, sploh se ni dogovoril za skupen nastop zunaj, za prevažanje s plovilom ali letalom, kjer jih ne bi niti dohajal na pristajalnih ploščadih, kaj šele na bližinski izvidniški obhodnji, na kakšni čelni bojni obhodnji, na redni in stalni obhodnji, ja, na predhodnični in še predčasni obhodnji, ne na smučeh ne na poteh, torej nič dvoročna igra, nikakršne dvoročne klešče, ja, sčasoma je potrdil žvrgoleč breznogi škrjanček, kaj škrjanček, papagajček Veselonc je na vsem lepem potrdil sleherni dogovor, da bi ga izhuda razdrl, seveda v papigovki ali papatačijski mrzlici, ja, kar vsako ceno po dogovoru, je razdrl še lastno in zadnjo ceno! nič več dogovorno, tudi na videz ne, ampak docela razoroženo, razcapano, razpacano, razkrehnjeno! tule, jeli? kakor si bođi, brez brezbrizno posvečenih besed, mu je teknilo, pa zakaj zdaj, kar tako, res, strahotno nor je bil, ni sprevidel svojega nagnusno ponižnega položaja, ja, milček breznozec, vse v redu, ne res, vse v redu, prebival je zunaj njih vseh, peljal se je nizdol po zmotnem kolobarju, zato pa marsikaj počne na tej vijugavi, v sebe zaokroženi poti, česar prej ni, kaj je to, ja, vse je bil pustil zunaj, kjer je ena sama vitkost in živahnost, hladno orožje, to so pravi noži, bajoneti, meči in sablje in zobje, kajti zunaj ni nič naključno, treba je nenehno pobijati, da bi bilo čisto in sveže skozi vse čase, vse novo, še davna, klavna bivališča so zunaj redno javna skrivališča, kaj pa navrh zabavna savna, kaj glavna morišča in edno revna ognjišča, ne res, kako so

nevoščljivi breznogcu Veseloncu! kako se one breznoge vsemu smeji, kdo pa potem govori, šepeta, molči, ja, to je pa tudi res, kakšen mir, onemu že ustreza, kaj pravi, kaj, to ne bo držalo, pa bi lahko vsaj malo, ne preveč, se pa splača, ni mogoče, ni mogoče. Nič dogležnjic, nič gležnarjev, nobenih vloženih nog za poslednjo večerjo, da bi vstal in šel onkraj.

Up ni na up.

Pačuh Veselonc je večino časa, kar ga je prebil v znotrini, brez zamude sporočal iz prve roke, samo da ne bi zamudil kakšnega roka, ja, ododunkaj je obveščal obupne zunanjike pozunanjence o lastnem obstoju, čaral je nekaj o prožnih sponkah, o spodnjici in spodnjem odrezanem životu, želel je skleniti okleščen spored, ja, bil je zmerom spod, tu v podtalju, odspod, ja, od spodaj je pošiljal znake, ujel se je v zanke, v zmotni kolobar, ja, če bi bil pameten, ne bi smel vedeti, kar najbrž ve, seveda, ni ga, ki bi bil bolj breznog kakor prav breznogec Veselonc, ja, nič se ne ve, pa tudi ni treba vse vedeti, ja, ničesar preveč, nikdar preveč, kajpak potlej ničesar ne zanika in kaj malo verjame, ako ne vidi na lastne oči, ja, smrtnikom črednikom ni nič pretežko, nesmrtnim vse! bebljanje je tedaj bobnelo daleč, iz dolgoživega, sitastega, kakor iz lobanjskega dna, na dničnem dnevnem svetu pa so vzniknili obrhi, jezik je tekkel v narečjih, prevodih in sposojenkah v dnevno luč, v materinščino tujcev, ja, ampak jezikač breznogač se je vozil do podtalja ves stiha, izpraznjen do poslednjega dna, ja, govorni tok je drl v brzcih in skoz družinske najmanjše glasove, ki so se tako različno prebijali iz tišine, iz ojačevavcev, in nič ni tako neverjetno, da ne bi s prepričevanjem postalo vsaj mogoče, ja, nič ni tako skrito, da ne bi postalo z zlatom očito, z nerjavečim leskom, ki se ga da pretopiti v bleščeče

orožje in uboj, ja, kdor preveč dokazuje, tudi navzven ničesar ne dokaže, ne res, nič ni večno, malo je dolgo trajnega, še posebno tu doli, ja, kolikor bežno, tolikanj trpežno, ja, kdor nič nima, mu nič ne manjka, pa hoče imeti vse, ja, žejen popije vse, lakoten požre vse, ja, res ga ni bolj breznogega kot je bil breznogec Veselonc, one dolgljatega obraza, majhen za piskov oreh, tako nepomemben, tako nesmiseln, kot če bi vodo nosil v morje in ogenj na sonce. Ampak zvoki in glasovi so vreli, streljali, valovali in drli in se vrtinčili skupaj, najmanjši glasovi so sploh trgali gluho tišino, potlej je tekel takšen živi jezikovni tok v rodove iz razparanih ust, iz grl in trebuhov, tja proti večjezičnim družinam, včasih celo v zgornji svet, kjer so meje jezika doma začudo vselej zdoma, ja, meje so vkraj meje sveta. Ampak izhod je učitelj norcev, ki ne pridejo nikoli iz nepropustno zatesnjenih dvorcev, ampak nikjer ni preprek, nič ni napoti, ne to ne ono, res, sploh nič ne nasprotuje, da ne bi breznogček lolek prišel na doseg, ali da bi dosegel razveljavljenje sodbe, ja, breznogi naraščajnik nevšečnik se vozi naokrog zaman, brez haska na kakšni doprežni lokomotivi, pravzaprav na loj trškem invalidskem vozičku, ne res, lahko da medtem tekajo zunaj v tekmah na kratke proge, do sem, do nezvočnih glasov, dlje ne, ja, vsakič se je zgodilo drugače, pa je šlo naprej, ne res, lahko je reči, breznogcu zaljubljenцу pač ni nič težko, saj iz ust gre, v usta pa ne, in po bedi pa besedi lahko kdo preveri bedaka čudaka, po kričečem, rožljajočem orožju silaka volkodlaka, zakaj izgubljenček Veselonc ne zna reči ne a ne b, za pesjana peslajnarskega pa ni nič težjega, kakor hitro in dobro ukazovati, izdaviti cvileč lajež, ki ga je slišati seveda kot revskanje, ja, vsakič se je zgodilo, drugače pa je šlo naprej. Nezakonček zgrbljenček se

zmerom dokaže z bebljanjem čvekanjem bolj kot s čebljanjem, ampak z bevskanjem in rjoventjem se izkaže ta, ki maže in sicer laže, ja, vsak pesjanski volkodlak dlako menja, jedrskega orožja nikoli, saj nič ni srečno scela, ne res, še uspeli in junaški pomor ne! ja, loptasti hrusti kresniki, tepčka je spodaj teplo! Kar naprej in naprej, saj je šlo zmerom naprej, kolikor nazaj, če je breznozec Veselonc puščal za sabo podsvet, ki se je kazal pred njim, stekajoč se v vzvratno ogledalo na invalidskem koleslju, ja, ampak ravno zato ni kukal okrog oglov; idi, Veselonc, e, hecno le se vidi! Ampak ni šel, peljal se je. Vesel On, Veselonc, ves le On, cepec. Hov-hov-hov, bow-bow, wau-wau in še vse drugače so se oglašali zunaj biriči goniči, ogtrodlaki in volkodlačji so omogočali odstrel v krdelu, so lovili plen, ko so lajali in ukazovali kar se da skladno in v vzvišeni glasbi, ja, čistokrvni, plavokrvni pesjani so bevskali, bevskali so braki volkodlaki, psoglavo svojeglavi in bojeviti so lovili šolano in samostojno, čeprav v krdelu, ja, dolgi gobci, šilaste lobanje, nagubana koža, z zmerno dolgimi in klapastimi uhlji, ja, izvrstni značaji, dobri, močni, odločni, vztrajni, zmerno živahni, pogumni, s strogim izrazom, a tudi privrženi zakonom in takrat blagi, zvesti, strastno krvoločni, pa še pametni, neustrašni, čuječi in niti ne preveč zahtevni, ljubeznivi in prijazni, dobročudni, z močnim lovskim nagonom, pa spet mirni in zanesljivi, samozavestni, ali pa zadržani, vzdržljivi, občutljivi, prav blagi, kdaj spet podjetni, ognjeviti, z neznanskim lovskim nagonom, tu in tam svojeglavo veseli, samostojni, strpni, predani in res zdrave pameti in sploh zvesti značaji, ja, predniki z rodovniki, ampak breznozec dobrikač ni imel govora na obakraj, ne onkraj ne onkrat, ja, znašel se je v kotu, čepel je na invalidski cizi v skrivnem kotičku, ja, tudi one prismode

je pretaknil vse lomne kotiče v prepadnem podtalju, imel je na videz svoj vidni kot, kjer se je kotil zvesti zarodek Jon, ki je vedno ležal v loži, ja, in breznogček zмене se ni zmenil za brake volkodlake, je pač tako," tega pač ni pričakoval, je pač Jonov porod negoden, ne res, ja, breznogec brbljač je zrasel iz zbornega govora, pokazal je pravo krajevno barvo! bil je sam proti usodi vampirskih pesjanov, bil je lepo vzgojena otroška igračka, pravzaprav zaželjeni edinček razvezancev, ja, pa ga je splavilo v blodnjak zverinjak, pa še to ni bilo pravo. Zapeljalo ga je na varnostnih kotalkah, ja, se je že kotal in drčel po kotačih na okolni vožnji, ja, stalno v podhodih, s podkrpanimi capami drapami, gibčen ko izumrla podlasica, s krvnimi podplutbami, povsem neuravnovešeno, ja. Breznogca, nezaposlenega in nezzrelega in neprisebnega nepremišljenca, tega nepreskrbljenega otrokca nejeverca niso imeli ne za slepca ne za sleparja, ne, ves čas bi jih, zunanjike, tiste nepogledne pošastne duhovine, lahko bi jih goljufal, ne res, ampak odpuščal je, ljubil in upal, da mu vsak čas prišijejo nove nožiče, kakšne nestrohljive pa neranljive nogice, ja, sicer pa ni bil nič ljubosumen zastran lizike Erinije, ki je bila neumno ujedljiva ko sramna uš, le majčkeno je izdal neobvezno igro, ja, v takšnih okoliščinah je nagonsko pričakoval, da najde kje kakšno drugo bitje, ki mu lahko maščevalno vrne mladost, podrapanko Erinijo pa bi vrgel ven, če je bila nekvašena in neokusna in jalovo neizobražena, ja, lovačo pojahačo je imel neizpodbitno za talko, ja, naj neha z igro, vse bi zletelo v sovraštvo, bi letelo ven z nedoslednejem vred, ja, tudi koraka ni bil zmožen narediti, one breznogec že ne bo hotel, ne res, ga je zaneslo v škrapasto ugreznino ne na nogah, ampak na invalidskem vozičku. Ja, hujskači

lajači so imeli zunaj za bregom poneverbe, prostost in brezdomsko, v sebi okrepljeno domovinsko zavest, čelni zaporni ogenj in žlebne počasistrelne topove, živčne bojne strupe in nagobčnike, mirno so stali v zbornem postroju, breznogec hromeč pa je spodaj kakor v skladiščnem zaporu, kjer so bila shranjena doživetja in krčenje, življenjska starost in jutranji gladovni kraval, mnogo hrupa za cukrček, je razgrajal, potlej je prisluškoval samemu sebi, imel se je rad; ja, tako nezadržno neuresničen podtalni svet, kjer se še kovanci potanijo pod kladivom neimenljivega, oh srbežljiva sramota! in da se nikoli več ne zgodi kaj takega! aja, prav neverjetno! to je tako čudno res, to neprilagojeno ravnanje, ravnanje žebļjev in stalnih spolovil, takšno družinsko in vzgojno in družabno in čudaško in delovno in iz izkrivljenih besed, iz teh izluščenih zrn zgrajeno, od bolesterne pohabe izmaliceo okolje, ne res, ogroženost v blodnjaku zverinjaku, takšna tesnobna živčnost, takšnale zavarovalna živčnost in razdiralni zadržki, pristradana prisilna živčnost, ja, grdo lepo, prav šibko močno, božjastno! brez čuta za čast! v nenehljivi obrambni in pohabi j enčevi držil po zmotnem kolobarju, v filogenetičnih krogih! izražalni gon! ja, halo-efekt! izvedenstvo! jecljajoči jaz! kritične vpadnice! lajšala in ljubezen! magija črke! neprilagodljivost omračitev! vzročne predstave! čustvena razdalja do sveta! strah in strahovil šola volje, šola za življenjsko ogroženost! težnja po doslednosti in dobrem liku! učinkoviti liki! vaja delovnih gibov, vrednostna lestvica! umetni paradiži, dražljajski vzorci! pravna pa spolna zrelost! življenjski prostor! ja, nič načelo odprtih vrat! ja, nič načelo celosti! niti očetovsko niti materinsko načelo! ja, in vsi so v spremstvu šli naprej, je primejdunajska neroda Veselonc

je še dalje šlevil po dnjači globači, to je nepovrnljivo, nepopravljivo, to je več ko dovolj neutolažljivo! Sam je bil žil proti zlu. Bajе nikogar ne pozna onkraj groba, ja, počasi je minevalo, z njim ni nič, saj se ni družil s pesjani telebani, po istem urniku se je menda naučil biti, biti brez samega sebe, brez drugih, če ne, bi bilo po njem, ja, saj breznoгec prifrknjenec ni bil zunaj, ni se peljal na volkodlačjo zabavo, ni klel psoglavcev oboževavcev, ne res, nikdar se ni postavil na noge, nikoli med vohljači lajači, ja, naj se jih pazi, ja, ni bilo druge poti, ampak bilo bi dovolj, ko bi mu pognale kakšne noge pod kolki, ja, njegovi podplati bi bili pečatniki sveta, in medtem ko bi hodil, bi vtisnil v tla vsakršen oster ukaz, črke zakona, odločbe in dnevne zapovedi, ja, tako trdo bi hodil, ko bi mu zrasle nogice. Ampak pod kolki je bolelo živo meso, ki se je lupilo, ja, priskutnik breznoгec ni nič verjel, nobene pomoči od zunaj, ni upal ne v smrt ne v življenje, kaj šele na dobro zdravje, ja, kakor je pač naneslo. Vsako sporočilo je teklo nazaj vase, vsak pogovor je obnemel, ja, enkrat zlagoma in ko fucanje s kamenčki, včasih pa obenem stiha in po nesreči in kakor odveč. Ampak smer, v kateri deluje orodje pri obdelavi gradiva, je kazala v blodnjak zverinjak in na nerazvozlјivo uganko, zakaj zunaj so bili drug drugemu orodje in orožje, v podtalni znotrini pa je breznoгčevo spremstvo z onem vred padlo raz štiri strani sveta, v močvirju bi lahko zidali na brane, ne res, tu ni bilo kozolcev na štiri brane, v preponi je peklo samo branično vnetje. Ampak bilo je še nadalje brezdaje, kjer nihče ne seje in ne žanje, ko je obrnil breznoгec štrkavec pogovor v drugo smer, ja, ko je smerno krmilo določilo razcepno smer, ja, krivda in bojazen sta zlezli v zalizano osamo, ja, krivda izza krivde, zalupinjena osama, ponavadi iztrgana osamitev! ja,

breznogi sluzavec smrkavec je bil narobe obrnjen vase, ves čas nekako zunaj sebe, ja, njegov lastni razcepljeni jaz je trkal po lupini, onegavo izdani, izgnani jaz, ja, če pa se mu ne bi smilil drugi jaz, ki je dajal napotke slepim prividom, navodila oglušujočim prisluhom, bi si nesmiselno odtrgal ušesa in izključeval oči, ja, kateri koli jaz bi otovoril z utvarami, ja, ukazovalo bi mu in bi odtrgalo z breznogčevega trupa tudi roke, bi ga razparalo po trebuhu navzgor in mu polomila ključnico, ja, bil bi spet in spet ječeč odlitek kakšnega uda za učne namene, ja, in sicer je puščal krvav sluz, dozdevno sanjarijo, ja, one bo moral kmalu aja a j a. Ja, spenil bi zunanjo krvoločno smetano, štrenal bi pesjansko, osno smer **zveze**, oblizal bi kosti in gorečo dlako volkodlakov ostrostrelcev, ja, bi izplazil jezik računa, bi povohal razpravo o občutkih. Se smetni blodnjak globnjak je bil pripravljen na privržence izgnance, ja, bil je razprostrt po nesestavljivi duši, kratko in malo čez vso preprosto dušo, ja, scela nesestavljivo, koder je pokvarjeni vojaški računalnik Veselonc do milega sestavljal največ z znaki in kretnjami čudno preračunano govorico, zdaj nizek zdaj višji jezik, ja, je kar povezoval in izločal občutke! ja, breznogec strojček je reševal enačbe, ne da bi se prinil do izida, na primer: $6 \neq \% \text{ — } (! + ?) = \dots$ Ja, kje je zadnjič pustil svoj jaz, ko je skopičil in potesal meča, ko je marnjal in govoril mimo, ja, vsako besedo je prigiznil, ker se ni hotel ujeti v verjetnostni račun, ja, strahoma se je položil na invalidski hunt, če so ga že položili, ampak z ležo ni obogatel, ne res, sčasoma mu je strah branil govoriti. Ampak iz nič ni nič, nič več in nič manj kot nič, tako je lahko potem likoma zašil rano, ko je bilo zunaj vse črno duhovinov čudinov, ali pa je likal zgolj jermenje in medeninaste obročke na invalidskem koleslju, da bi mestoma zamrzl

lišpalno orodje, vetrobransko steklo in varovalno gumo, ah ja, da bi se znesel nad lastno opičarijo otročarijo, nad baharijo prismodijo, ja, ličman pametnjakovič, Veselonc Breznogi! In kakšna blaženost, ko bi lahko crknil, četudi nasilne smrti! ko bi ga razneslo! da le ni pokukal ven, na pesjanski svet, na zračno nadmoč! v večno istovetnost, ja. Tudi cima Jon bi lahko kdaj štrcnil ven, samega sebe bi pognal gledat, kako je z neenakim bližinskim bojem zunaj, kako je z oddelčnimi postrojih, kako z dopolnilno, obhodno smerjo, kako s streljanjem, s katerimkoli, s čim, že kako, kako kako. Ampak volkodlakov pogled je na zunaj oster, se vidi, da so v krdelu glodali noge nešteti breznogcev, da so si pošiljali darila, ja, kaj se je dogajalo, zelo so bili zaposleni s klavskimi načeli, ja, ampak v znotrini ugreznini je slačipunca Erinija večkrat plesala ob cviležu invalidske cize, ja, z vsemi mavžami žavbami je bila namazana, če je šmirala z breznogavijem Veseloncem, spotoma in križem, ne res, zlepa in zgrda, pomotoma, pomotoma, ja, še vedno velja omejitve hitrosti za invalidski voziček, ja, hladni, razvlečeni lajdri že ne da invalidskega kimpeža, naj pleše še tako vrtavo, naj se vrti z boki in z ustnim rdečilom občrtanimi dojkami, naj vleče iz luknje v obledju jalovo pričakovanje otročka, naj si brije trdo lobanjo, kolikor hoče, ja, kaj bi, tukaj je bilo skoraj vse, ne res, ampak njej ni pustil sporočila, nikomur ni dal naslova, ja, breznogec obrekljivec bi rad le brbljal pred zborom spremstva, ja, naj si vzamejo, če že hlepijo po seznamu storilnosti in po črtnem kazalu občasne utrujenosti, ja, za bebca Veselonca je bil sleherni spust globlje že tudi zadnji podvig, ja, vozi se in vozi v škrapasti luknji, držal se je zmerom zase, to je pač bolje od krčenja mišic in ovoščenele sluhonemosti, ne res, saj ni bil pri pravi, bil je le naj mlajši in vzorni otrok

skupinske, a razkrojene družinice, bil je različnospolni dvojček samega sebe, bil je prizadeti in negovani otroček, prav čudežno otroče dednih dejavnikov, ja, naj vse pozabi, tak jim je vseč, ljubček breznogček! ja, tiho, posvojeno, v breznogca Veselonca privzgojeno dete! Ampak ni bil dete, samo notri je padel, zlomili so ga in se je polomil, pa nikoli ne pride ven brez nog, ne iztrži za noge, nič miloščine, nikamor ne spleza, ne spleza na zeleno vejo, ne res, in če je kdaj stegnil jezik, je s tem plačal dolg čredni čudi, zunanjim čudinom duhovinom, ki bi jim najrajši izruval jezik, ja, in pred njim je še ena priložnost, vselej še ena priložnost. Nikamor se ni obrnil, če ga niso premaknili, ja, je imel namazan jezik, da kaj! tedaj gotovo ni dobro shajal, ja, ampak ni poslušal kaj, nikogar ni slišal, ja, zmrcvarili bi ga, to ga čaka, če pride ven. Nobenih upov več, naj se skida, ja, gobcev si ni mogel dobro zapomniti, zapomnil sini čisto nič, ne res, ampak zunaj so se klali dedki mrazi iz gorečega celuloidea, trumoma so se pobijali med seboj in prečiščeni v množičnem ognju vstajali v redno, službeno vojsko in k skupinskemu orožju.

Več jih ve več.

Ej, moška zemlja je nekoč, kdaj že, segala v žensko morje, in moško kopno je segalo daleč, morje globoko; zemlja je plodila, morje je rodilo in poklonilo zemlji življenje, da ne bi bilo več pusto in prazno. In videti je bilo, da je dobro. Raslo je in padalo z morsko peno. Naraščanje se je menda imenovalo plima, upadanje oseka. In je bila vznurljiva sla in potešenost. In je kopno nabrekli in se dvignilo in se je morje odprlo. In sploh se je bilo zgodilo tako. Nato so se iz biti prebila v svet bitja, imenovana prabitja ali praživali. Zakaj moško kopno in žensko odprto, globoko morje sta se ljubila in

ljubila, in združevala sta se, da bi bilo dovršeno. In rastle so rastline, živele so živali, in vse, kar je bilo tako narojeno ali narejeno, bilo je prav dobro. In bilo je že od nekdaj znotraj in zunaj. In breznogec Veselonc je od takrat rekel marsikaj, blagoslovil in posvetil je počitek. Ampak že tedaj je božjastnik samorastnik bržda rekel, da ga ni treba videti v obličje njegovo. In se bi razodel pesjanom telebanom zunaj, če bi mogel, ja, bi se kopal v morju, bi kopal po plodni zemlji. In če bi ga kdo vprašal, kako mu je ime, kaj naj mu odgovori? Tedaj je dal znamenje in je rekel, tako je izdaval sopotnikom svojim, bližnjikom svojim: »Jaz sem, ki sem.« Ja, in bil je brezimen, od vekomaj do vekomaj neimenljiv med zemljo in morjem, zakaj starši otroke ponavadi mehkužijo. Ko pa bi imel kakšno ime, bi ga vsi klicali po imenu, privzeli bi celo sami njegovo ime in bi od daleč kričali nanj, ja, bi onega klicali po imenu Amon-Ra-Pta, in glej, do tretjega gre rado, čez štiri pa ne gre, ja, in besede njegovega imena bi si polagali v usta, če bi se učili govoriti, ter bi mu rekli OzirisSet-Hor, ja, in bil bi kakor božja ličinka v gorečem grmu, ja, brezimni, breznogi breznogec Veselonc! In neimenljiva bitja so žvela in šla so v miru skozi razvoj, namreč v zadnji vrsti so bili sesavci, ki so dojili in se dojili in imeli so obtočila in izločala, dvoje odprtih, toda le eno od izločal se je dalo imenovati — rodila. In iz rodil so naposled prišli na svet rodovi bitij, ki so se pokazali z glavo naprej in ki so jih v stiski težke črke težile, in videti je bilo na zemlji in na morju stisko kakor nikoli poprej, od roda do roda. In storili so tako, da so se spremenili v meso in kri, in kot jim je bilo zapovedano, so se požirali med seboj in služili drug drugemu, in stroji so prišli nad bitja in so vzeli v roke življenje vseh bitij in jih pobijali. Od tedaj, ko so stroji začeli moriti bitja, dokler niso vse

rodove bitij pokorili in jih iztrebili in jih spravili s trdo kovino s sveta, s kopnega in z morja, In stroji so storili tako, da so se pokončevali med seboj in izvršili mnogo veličastnih del v deželi, kjer jih je mnogo poginilo. In glej, stroji so uničili stroje, da se je na zakrknjenih, zamehurjenih truplih zaredilo nešteto krdelo psoglavih pesjanov, čudinov duhovinov in brakov volkodlakov, ki so se branili ponižati, in niso odpustili nikomur, zakaj bili so iz plinov in kožuhov, kakor napihnjene mehovi. In morali so ostati zunaj, da bi se vojskovali še po koncu sveta. In ni bilo ne zdihovanja, ampak cvilež in lajež. Ali pa glavača dediča ni bilo? In je bil navzoč le odsoten? pa zmeraj, od vekov na veke enotno razcepljen, povsem uničen, izničen in ničn? Ja, kakršen živi strojček, takšen smrtni zaboječek, ja, nemara pa je breznošček zmotnež, vesoljni možic prepasanih ledij res imel govor, da bi kdaj koga kje kako nagovoril, da bi kje kaj našel, da bi kdaj kako šepnil, ja, pa se ni pogreznil globlje, ali pa je namerno molčal, da ga nogoseki psoglavci ne bi našli, ja, da mu braki volkodlaki ne bi sledili sem v blodnjak zverinjak. Zdaj bi že lahko nehal, lahko da si je kaj predstavljal, celo kaj mislil, ja, onemu se je lahko smejati, zdaj bi že lahko zapustil lahko lajno Erinijo, lahko bi plaho zaplahetal v lahkolahne sanje, v sen o lahki atletiki, ja, v lahnem spanju, ne res, lahko da plaščarji ščetinogrivci še pridejo lahkih korakov pod enotni nadzor ali o času glavnih bitk, ja, lilek breznošec, lahko bi že nehal goniti lajno, ja, samo zunaj lajajo, samo zunaj preživijo na preži, ja, kaj bi komu kazal nizkotnost na visokem mestu. Okrožje sončnega mesta, dom vseh božjastnih bogov, bo izginil z lica zemlje, iz morske maternice. Zakaj v ponikalnem blodnjaku globnjaku ni bilo več prednikov velikanov ne veličin zanamcev. Vse je drugače, drugače

nič novega. Ampak norčon Veselonc je lahnel, rešil si je življenje, dasiprav so ga obdajali celo z lažjo in prevaro, množili laž in nasilje, storili so po nagibu svojega srda, vdajali so se nečistovanju, ne da bi se obogatili, ja, zunaj krvoprelitje sledi za krvoprelitjem, vsak lajač bevskač je renčal in vdano lajal, in srd se je vnel prijateljev zoper prijatelja, nepomiloščeno, nepomiloščeno, ja, so lajali ponočnjaki in lahkokruhci nad ponočnjaki lahkokruhci, dokler si niso odrezali nog pri kolkih, saj so se naklečali in je bila v njihovih očeh jama razbojnikov, in tisti čas so vselej izgrebli noge svoje, da so tekli po soncu in solzivcu, so izgrebli kosti z odličji za hrabrost, medeninaste tulce in drsilno ponjavo, kar vse so razmetali pod kužnim soncem, ja, mar so breznogca Veseselonca dražili, ali ne prav sami sebe, da se osramote? Kdor vstane, ne pade li zopet? Če kdo zablodi, ali se ne povrne nazaj, ja, v družinskih zakloniščih je izgubilo duh. Vsi hite v svojem teku, ja, zunaj, na prepovedanem okolišu, na neprehodnih peščenih sipinah, ampak milosti niso poznali! nikoli! Ampak breznogec podkladač ni bebljal tako lahkega jezika, da bi izgrebel podgredne kamne, ni podiral ne keglje ne ugleda, ni se podil za oblaki, za podivjano zunanjo drhaljo, nič ni na podlagi suma ali zunanjih tempeljskih volkodlačjih zapovedi in ukazujočih zakonov, ja, ni vedel za pododdelčne oddelke in podpoveljnike, nikdar se še ni podpisal s pravim imenom, le včasih je govoril na lahno, da bi začepil podrepnikom prirepkom lajave gobce, ja, se zmerom odpelje, pa če se svet kolikič že podre, ja, bebljal je in blebetali, besedičil in kašljal, in kašljal v podpečne cunje, ja, in sopotniki dobrotniki so govorili, češ da je vrvežavo vrvrjal in brbral in mrmral, da je njihov podraženelec podpornik prosil za njihov svojeročni podpis, ko se mu je podrl kupček in

upanje, ja, podrigavalo se mu je in ni nič podpričal s podpisom, nič ni podpisal, ne za dvojne gumijaste podplate ne za gumijeve podpetnike, kaj pa je nerazložno jecljal in grgotal, ja, kdo bi ga podredil zastonj, komu bi se podpiranec podžagovavec pokoril, ja, saj si breznogec breznogač ni brusil podplatov, ni mu gorelo pod podplati, le podsulo ga je v prepadnici. In opričniki biričniki so zunaj raznašali golčave, režeče, lajave govorce, da ga razumejo, ja, psoglavci podpihovavci so podpečatili volkodlačjo kožo, ja, češ da so prisluhnili breznogčevemu slavnostnemu govoru, pa nič slišali, ja, v zobe so vedeli povedati, da so preslišali, kako si je breznogavelj podjedavelj potegnil skoz usta požiralnik, dihalnik, pa še pljuča povrh, ja, potem je baje prišel na vrsto želodec, ja, menda je vrgel podjezično kost pod podgorelim, krvavim nebom, ja, svoje mnenje so povedali in izrentačili karseda snažno in s snažilom že pološčenih čevljev, ja, to so se izkrehali in mu jih povedali med krulincanjem! Po gobcih hudobnih se je zunaj podiralo sleherno oskrbovališče med ostrimi spopadi, kruteži duhovini so izdajali skrivnosti, zaupane reči, zaničevali so svojega bližnjega, kolikor so bili zvesti rušilnemu ognju in osnovnemu orožju, nadomestnemu orodju, ja, in nagnili so svoje uhlje k pouku, z modrostjo so zidali zidove drug pred drugim, da bi pazili na čistino, da bi zopet in zopet vstali, ki niso imeli prihodnosti, in da bi z volkodlačjim znanjem polnili hrame žičnih ovir in višjih činov, zakaj plačevali so po svojem klanju in pazili so na svoje pesjansko večno življenje, ja, tudi to je od modrih, kodrodlakih volkodlakov, ja, ampak pod bagrenimi oblaki je prazno znanje, prazno uživanje, prazna modrost, sad truda dobi drug, vse ob svojem času, kdor namreč more pobijati, mora mrtvorojene povijati, in poslej nimajo na veke več

deleža na vsem, kar se godi pod sodejstvom volkodlačjega sonca in pod častniškimi zvezdicami, ja, kdor je pridružen živim ciljem in živi sili, ima še upanje na ustrelitev, zakaj boljši je živ pesjan ko mrtev kačji lev, ja, enako naključje za vse! In zdelo se je res pomembno. Ampak breznohec Veselonc, lahek ko Ikarovo peresce, je povedal kako razdrto, smešno in grešno, je izjecljal po tuje in po domače iz glave, ja, njemu se je lahko opravičevati! ja, je ustavljal veter in njegovo srce je bilo kakor kolo pri invalidskem vozičku, ja, govori z malo besedami, reci z malo besedami veliko! bodi kakor tisti, ki ve, pa vendar molči! med velikaši samopaši se ne dvigaj, če drugi golči, ne klepetaj mnogo! ja, ampak ni odnehal, je šepetavo bebljal na uho, je jecljavo povedal v oči. Ja, obnovil bi znamenja in ponovil čudeže, poveličal bi svojo roko in svojo desno ramo, sploh bi dal pričevanje za svoje prvo stvarstvo in spolnil prerokovanja, izrečena v lastnem imenu. Z levico svojo pa bi risal glavonožce, ki hlepijo po šolski zrelosti in po vzgojnem polju, polnem sanj in samomorov! ja, v tistem času je breznohec Veselonc že kaj spregovoril in se je vozil po blodnjaku zverinjaku in sopotniki dobrotniki so šli za njim in za invalidskimi garicami in zato jim je pravil v oči in na uho njihovo, in podal jim je priliko tako in tako, in sploh je imel med potjo toliko povedati, in kolikokrat ni imel nič povedati, ne res.

Zlo za zlo.

Lišajasto lisast breznohec bi jim pljunil v oči, ko bi jih spet kdaj srečal, tiste s spominskimi in zastavnimi listinami, ki so se listali ko rja, ja, poslal bi jih skozi bolne blodnje po povzemu, ker so zunanjiki z debelimi listnicami povzeli po njegovem bebljanju, da jih je imel na povodcu ko vola Minotavra, ja, kjer je nehal brkljež

breznogček, so povzeli kresniki vedomci, ja, povzpeli so se bili nadenj, iz krajev niso, ki v njih sonce sije, dokler krvi ne uteče zadnja sraga, ja, zanj družba ne mara, pa se klavrno drže, se drže v krasoti in grozoti, božansko pesjansko, v vdanosti čenčavosti, za hotenost in bojevitost, zavoljo naglice na hitrico, v izgnanstvu in barbarstvu, v lizunstvu čistunstvu, v vrvežu in metežu, v brezbarvnem in sivosivem, po stajah in postajah, na strelišču in izogibališču, v plesnobi in hudobi, v službi in družbi, v brambi in borbi, v gnetežu in v skoku, v drži mirno in za streljanje, v sovražni in napadalni drži, ja, pozdravljali so v drži mirno, da ne bi izgubili pesjanskega duha! Osrčje moške zemlje pa ni maralo za ostrogonosce, za ostrozobe duhovine, ja, kopno je oškrapnilo zaradi jedrskih ognjev in površinskega obstreljevanja, in v mokrem postopku ni pognal pušpan zelenika, ni vzbrstela pušpanova mladika. Zato je potikavec Veselonc povezal culo, glavo in listinsko gradivo, ja, saj ni ujel stonoge gostonoge, ni bil gostoljuben do potujčevavcev psoglavcev, do vseh gostokrvnih in gostodlakih, ja, brečkastega obraza je starel in ga je mrzilo, ker se je vse huje in pogosteje ohlajalo, ja, v pohabi je ohabel, ni ga ogrelo v kakšni ogrevalmci, ja, tudi braki volkodlaki niso ogoleli, ja, je kavdral ko puran, ker se ni izletal, ker ni vihtel s handžarjem ne s harpunskim topom, ne res, zagnal je vek in vekal potlej vnetih vek iz veka v vek, je zažvižgal v dva cepa, enkrat zgrda, drugič zlepa, se je zapacal in znova zapadel kazni, zaničljivim sodbam, ampak zgolj zaradi neumnih šalic, zavoljo krvavih žalitev, ja, saj ni storil nič zavedno, sploh se ni zavedal kakšne odgovornosti, kakšne dolžnosti, katere koli časti, ja, ja, plahodušen plahun! Ampak na poveznem vozičku bi gnal povezko krvnikov zunanjikov, onihle pesjanov tam

zunaj, bi gnal proti povojenemu mesu in k pasjim mesarijam, ja, pa bi ga tudi strelci novoselci požirali z očmi in napadli iz neposrednega stika, pa bi ga povlekli za uho, za lase, za roko, za nos, za duraka curaka, če so kdaj zunaj povlekli črto čez širino minskega polja, zvijačno potezo in zaprecepili cilj, ja, prav prevejano, očisti in obdrži, če so imeli povod in potezne mine, spodriv in končni razpored, moč in pobudo, čin in stik, če so imeli pod orožjem svoj pesjanski obstoj, ja, povratniki pesjanski, povrat, povrat! ja, spet znova, ojkodlakov! oj pogrkovavci posilniki! tak to so jim spodvezane hlače, spodvezana jajca! o dober dan! pasja vročina, pesjansko seme! pri belem dnevu! o ranem jutru in večkrat zvečer! z vso dušo! o vejo, vejo, kako priti na vejo! samo to za višji položaj v poteku odkritega boja! se le bojujejo samostojno, bojujoča se stran proti bojujoči se strani! bojujejo bližinski boj za prvi položaj! za naslednji napadni položaj! za položaj na nagibu! poročajo o ognjenem položaju! psoglavi garjavi kužki, naprej! mesarska volkodlačja ščeneta, nikar zaustaviti ogenj! lovske čudinske kuzle, marš, naprej marš čez stalni park do poljske postelje in k posodicam z mazivom! ovčarski kresnički psički, tace lizat, tace lizat! v prejasno noč k nagobčnikom in s palicami! leteči psi vohljavti, v strelce! sovražnik od zadaj, v strelce! pastirski dušebrišniki duhovini, postopno! goniči biriči, v dir! gonivci branivci, čredniki priskledniki, prosti korak! psoglave doge, krajši korak! strelski pesjani, šarivci prinašavci, pičarji na Ikara, lezi! mirno! špici s škrici, lajke volkoglave, vleci! polarni volkodlaki, na kolena, kvišku! psoglavci prinašavci, hitro hitro! kunčarski jazbečarji, jamarji, kmalu minske jame! ajmo, ajmo! lovski družni pesjani, pozor! golokožci, zasledovanje z ognjem! mali pritlikavci, v vrsto zbor!

službeni peslajnarji, križanci, faraonski hrti, vsi ostrodlaki, v dir! v dir! v dir! ja, pa naj se se kak pesek obesil! še pesjan teleban ne povoha breznogca pohabljenca v podtalju! Ne zadržuj se pod visečim bremenom! Odlaganje smeti prepovedano! Ampak ne, zijajo pesjaki smetnjaki. Povsod. Vstop nezaposlenim prepovedan! Zaupno! Strogo zaupno! Ampak ne zijajo smetnjaki pesjaki povsod zunaj. Bistveno je, da se bojujejo za svobodo nagobčnikov, vse po službenih pravilih in po službeni dolžnosti in s službenim orožjem. Vseeno, kar koli izlajnajo, izlajajo, saj izvajajo večstopenjsko, združeno vajo. To je v psoglavih glavah, orožje se tali v njihovih šapah, ne res. Notri so pribili sopotniki dobrotniki breznogca pricvrknjenčka k tlom, zunaj pa je pribodla trava na dan, ja, kakor pričeska s prečo, pravzaprav z razpolovnico, ja, bili so na piru, treba jim je, ja, perogrizi peropraski, sprevrženi privrženci v tuji gmoti, ki se ji reče tuje bitje in žitje, ja, zaprisežene, zblojene, pametne priče, pokvarjeni kerberi s spodvihanimi repi, v smeri vsepovsod, ja, sprijeni besi krvoseši, protinaravni vampirji streljači, so se že vzpenjali po dodatnih okvirjih in z dodatnimi vžigalniki, so skakali po elipsnih skalah, so v ostrostrelskih enotah, kaj so, kdo je kdo, ja, priščenili so stopalo z zatikom, zaklopko z ročico, ja, so priščenili ko kakšna vrata v zapor z vsemi pritiklinami, kakor v zaprti smeri in v zaprtem zaklepu, ja, razbrcali so čevlje, pri tisti priči so se imeli za razbremenilne priče, so izvlekli kolenasti zaklep, so izračunavali v figurah, koliko jih je padlo z neba, ampak vsake pesmi je kdaj konec, ne res, vsem nečesa manjka, kakšen manjši doseg nemara, ja, ni rožam mar cvetet. Nikdar proti toku, ne res. Nič bolje, nič slabše zanje. Prav gotovo. Zunaj. Ja. Ja, zunanost so označevali z zastavicami, praporci so švigljali ognjeno.

Ampak so vzeli orožje, orožje za pregled! In so privlekli na dan kamne in drugo prastaro orožje in tudi enotne naboje, ja, in na vsem je pisalo s prastarimi črkami, ki jih je zlizala zgodnja zgodovina — Kilo v nevezanem rekleu priča o časih nekdanjih. — Ampak s podobnimi napisi, menda še iz časov breznogčevja, ki se jih ni dalo prebrati, so bili okrašeni tudi dvocevni topovi in tanki dvoživke, ja, saj je bilo označeno na dvocevnih topovih in dvoživkah — Euterpina frulica se v dve piščali oglašala. — Ampak oglašali so se samo dvocevni topovi, nič žvižgalice. Tudi na tridelnih šibikah in na ostrostrelnih puškah je bilo zaznamovano — Talija, božica komedije, sloveča v sandalih, se glasno radosti. — ja, to je spremljalo vseskozi le prikrito in splošno pehoto, poljsko in planinsko pehoto, ne res, saj ni nihče zateptal sledov, ja, zatiralni pripomočki, ja, so že zatolkli žebelj s kladivom v glavo, tam kje med triredno žično mrežo in trivrstnimi žičnimi ovirami in zatikalnimi vzvodi, ja, takle pesjanski ples, zares šaljivo, skoraj že žaljivo, ja. Ampak štirimotorni bombniki so bili zaznamovani z obrobo, podčrtano opombo, ja, glasilo se je — Melpomena v tragičnih jambih odmevaj e plamti. — in tako je pisalo na vsaki vodljivi in višinski bombi, na sleherni vodikovi bombi, na jedrskih in globinskih bombah prav tako, pa na rušilnih in raketnih bombah, na uničevalnih in razpršnih bombah, ja, orožje se je svetilo in solzilo v opombah, da bi izzvenelo čisto in čustveno in čuteče. Ja, kolikor koli orožja, tolikanj oznak in nalepk, vsakršno osebno in skupno in morilno in neoporočeno službeno orožje, bodisi razkuženo bodisi namazano, enkrat izločeno, drugače pa odvzeto in polnjeno, je bruhalo ogenj in uničevalo, ja, na izvidniških, jurišnih letalih in na lovcih, na volkodlaških letalih, na brezpilotnih in

nadzvočnih krilih, na kurirskih in nizko letečih letalih, na šolskih in bojnih letalih, na nizkokrilnih in tovornih letalih, ja, zunaj na kabinah in pri gibljivih krilih, včasih pa tudi na oklepu ali pri repu, ja, celo na jadralnih letalih in na letalskih cisternah je bilo zmerom kje spraskano ali kakor s šilom vrezano tole — Terpsihorina zlata plunka po etru sveta se glasi. — Ampak osnovne barve so zbledele, kakor bi jih kdo zmil in potem naklejlil, ja, nič ni bilo prevsiljivega v plesu. Izza železne žice in bodikaste mreže so ležali čeladni jermeni, volnene nogavice in šape, primrznjene na orožje, ja, spenjen beton in žindra ve razvaline, ja, vsega je naplavilo na minska polja, vse se je napelo v pesjanskih ožinah, ja, oživčevalo se je pod ožganinami. In tudi na minah je bilo vtisnjeno sporočilo — Er ato strune ubira, melodije ustvarja. — ja, prav ljubeče, bilo je vtakano ko kakšno ljubezensko pisemce na minah presenečenja, pa tudi drugje in na drugačnih minah, na porcelanskih in lesenih minah, na signalnih in dimnih minah, na morskih in magnetnih minah, na odskočno razpršnih in jedrskih minah, na zakopanih in danjskih minah, na podgladinskih in plovnih minah, ja, na blodnih in nadkalibrskih minah ja, tudi minerske klešče, vžigalice in vitli so ležali v minskih jaških in rovih, ja, zaljubljene, ljubeznive stvarce, vse označeno, vse zapečateno, ne res, tam v minskih vrtinah, v ljubezni, v sladostrastju. Bo ostalo tako? V koprnenju po nežnosti, kakor žalostni vzdihni po imenitnih igračah, kot tolšča in puding in sladki poljubčki, oh, eno je kakšen komaj čitljiv napis, drugo pa so volkodlaki psoglavci z orožjem za vnuke in posebej za domače samomorivce. Kakšni pomeni, kakšna znamenja, kakšna usoda, da je mrgolelo peslajnarskega mrčesa zunaj in da je bilo vse živo od zapuščene sivine, v ognjih in na pepelnato tintnem nebu,

kjer se srečujejo ločnice svetov! celina in morje, zvezde v neprodušno zatesnjenih ozračjih! Ja, žepne bojne ladje in akustične ladje, reševalne pomožne ladje in svetilniške ladje, letalonosilke in ladje na zračno blazino, ladje vlaki, ladje tarče in ladje pasti so že kdaj izplule, ja, na krmu in kljunu, na krovu ali na premcu je bilo vtisnjeno — V lahkotno različnih napevih se Polihimnija suče. — in je poplesovala, da bi spet ozvočilo svet in govorniško pa vzneseno slovesno povzdignilo glas proti novim obzorjem, ja, ampak enake značke je bilo videti tudi na gosenicah težkih tankov, povsod po tankovskih brodiščih in na podvozju, ja, na opazovalnih in izvidniških tankih, na letočih in protiletalskih tankih, na tankih mostonosilcih in tankih minočistilcih, na poskusnih in plavajočih tankih, ja, sukalo se je in zasukalo ko vrtljiva kupola, ne res, tako se je obračal govorniški, čisti, psoglavi lajež! ja, povsod je že bilo pozno, je teklo mimo kamnitih nametov in še komaj valovite morske gladine, ja, mimo valovite pločevine. Ja, spet zapoved in spoved, bogokletje imetje, stremušstvo in skopuško društvo, precej skupaj, ne res, svojčas malo dokomolčno, dosmrtno žolčno, ja, vse pa enakobarvno, zgodnje dolgopeto, skorajšno dokajšno, ja, pesjansko volkodlaško, prečastito, črno-belo, sivo in spet sivo, nagrobno nagobčno, obteženo z zapetimi značkami, vdano predano, ja, zažrto v dokazovalne postopke in klečeplaštvo, postana lastnija, razkričana pisarija, učena pesmarica, hrustava, hlastava peseta na pesjanskem predstojništvu, ja, kovno železo, kotvasta dleta, neizrečeno imenitni, komajda berljivi napisi, kopitni branik, pa šepasti, obuti čudini duhovini, vsi goreči in sloveči, tolikanj svoji, kolikor tuji, počrneli in uveli, gnusobni in po svoje ustrezljivi, ja, čredinski, garjavi, hlapčevski in hlačasti pa dulčastih gobcev, ja,

čobasti, bedrnati, dlakavi, dolgogrivi braki volkodlaki, pajdaši dudaši, pod kruhovcem in bobovcem, s čajniki za kri, ja, lovnina in davščina, hranilniki in jedilniki, hranilo in jedilo, znanje in klanje, tolkači in utrinjači, valjaste bradavice, opremljeni klavci psoglavci, bradavičaste izboklinice, živi jezik, živčni bojni strupi, ja, čelni nadpritisk, ja, eno za drugim, v vojaškem volkodlačjem roku, novi, poslovni red, višji in nižji redovi, ja, vse v najlepšem redu! Ampak na osebnih in orbitalnih raketah, na medcelinskih in vodljivih raketnih projektilih je bilo na kratko in na debelo zapisano — Uranija zvezde sveta preiskuje. — da je vleklo že nekam na zbledelo sivo, ja, rakete velikega dometa so bile usmerjene v čisto razslojitev, da bi z enim razstrelom pognale v nič ves vesoljni svet, ja, samovodljive in zaporne rakete, večstopenjske kozmične rakete, fosforne rakete in prostoletiče rakete, s konico bi zadele še vetrnico na strehi, ne res, zvezdoznanstvo se je zvleklo skoz izpušno žlebovje in skoz žičaste jasli, prek raketnih silosov in lanserjev, ja, med zvezdami je zapisano, ja, kje na nebu, na neizmernem nebu, kjer je bil nekoč sedež nebeščanov v blisku in gromu, ne res, prazna praznina. Ja, žveplena jetra in nečisto rdeč jetrenec, rude v prahu, ciljni jezik in vzorčni jezik, ježasta dlaka! Kopneni jeziki, izžarelo oglje, tlačno izžemanje krvi iz polsti, ja, žarčenje in izzračevanje, stožčaste izvrtanine! Klanje za dejanje. Ampak na obeskih in napisnih tablicah, na obročkih in verižnih ovratnicah, na spominskih odličjih in svetinjah, na okraskih in na tablah iz žlebičastih deščic in sploh tudi na kovinskih odlikovanjih in ploščicah je bilo izluknjano, izgrizeno, izjedeno in izjedkano, iztolčeno in izdleteno, izstruženo, izbrušeno, je bilo izrezano in izžlebeno, ne pa izrezljano, ja, je bilo izgrebeno in izvrtano in izžgano, kakor da bi

bilo napak načeckano — Kaliope daje učenim poetom
lovrne vence. — ja, in kaj neki naj pomeni takle napis,
prav nespodobno, ne res, enak je pevec vencu poezije. Za
pomije, kockasta gniloba, ja, govorilna trobila, gnilobni
proizvodi, gnijoče blato, ja, ploščičasta in luknjičava
gniloba, prašnata in sluzava gniloba, zajedavske glivice,
same napake pri odčitaniu, pri odčitani hitrosti, ja, talilna
ognjišča in ognjišča za pokositrenje, ja, površinski,
jaloviščni ognji zunaj, zmeraj zunaj, varni dušilni ognji,
togenjski jezovi, ja, zunanje ognjiščne žarilne peči,
podpihani ognji, ja, ogarana pesjanska koža! ja, mehasti
braki volkodlaki! Kdor ve, naj greši, turn peccet. Ja, zunaj
je gorelo seno, notri pa je hupal hunt, invalidski voziček,
ja, belilo se je inje pozabe, pravzaprav srež ali iv j e, ja,
kosmičasti vodni kristali, nastali iz duševne megle na tleh
in po blodnih, vase zaprtih poteh, so se belili, ampak brez
smeri, brez napisov, ja. Breznogček pridušavček je
naenkrat spet godljjal, to pričo bi dal zaslišati glavno pričo,
izbral bi kogar koli iz spremstva, ne res, saj ni pri ta pravi,
sicer pa je samo spodvihnil ustnico, nebo v ustih se je
sfrulilo od prazne sle, ja, pil je likof, je že pil omamne
slasti, ja, zaslišal je priče, ampak s pričami ni nič dokazal,
ne res, sopotniki dobrotniki so pripeljali motovilčka
Veselonca, pač so speljali slepivčka slepookca v blodnjak
zverinjak, ja, celo škrapasto podtalje je bilo priča, kako so
ga spodžagali, priščenili in preščipnili, ja, že kdaj so ga
ščetinci ščeneta priščenili, pred katerimi časi, ne res,
ščuvači zunanjiki, v času, ko bo pomlad pomladnih
mrličev prišla, kakor je prešlo že tolikokrat mladotje
mladoletnih mrtvakov volkodlakov, ja, so mu sekljali in
odsekali še zadnje prišitke spa'd kolkov, so razparali, da
bi ga spet dali na pare, ja, ampak kar sam se je pripeljal,
sam na invalidski cizi, na takšnem dvokolesnem

samotežnem vozičku, ja, na smetarskem kimpežu, ja, kolesna dvojica je tekla, kolesni robovi so se majali na o zaradi stranskega zmika kolesnih obročev, ja, nekaj ni bilo v redu med kolesnim prenosom in prestavo, med kolesno ročico in pogonom, ja, kolesne šprikle pa so se vrtele nazaj, ko je teklo naprej, ja, kolesna zvezda se je vrtela v blodno, ugreznjeno, podtalno vesolje, tedaj se ne ustavi nikoli, ne res, in nekaj ni bilo v redu z breznogčevimi odjemnimi koleščki, če so pričali proti njegovemu kolesnemu vencu, ja, vmesno, zobato kolesje, izravnalno in sestavljeno kolesje! samo da teče. Niso varno trčili? Se je res vrtelo v zmotnem kolobarju, v kolobarju valjanega traku, po žici, zviti v kolobar, ja skoraj v kolobarčasti rudi? Ja, trčencek capin, z njim že ne, bil je za norca med dvorudnimi čoki, saj ga niso izbrali za pričo, za onega ni skrbel nihče, niti opekarji z opekarsko glino niti rudarji smetarji na lestvišču, to se pravi na prehodišču jaška, ja, tako je peljal skozi blodnjak globočnjak, sam z varovalno celino nad sabo. Breznogčevo je šlo nizdol, dolgovezno po dolgem kakor v ugasli vulkan, v rdečo, globokomorsko glino, je šlo dol v grezilno globino, v globino vžgane cone, ja, je lezlo v vdorno globino temeljev, ja, one breznogčev se je pri tem nagnil čez invalidski furgon, čez tale službeni in poštni vagon za dostavo živih mrličev, pa čeprav je bilo menda zaprto ko v tovornjaku, ja, pa je slabiček Veselonc že malce nagnil, ja, jalova zunanjiška izpodreja, čuden podmladek strojev, ja, nagnjen je bil k razgrajanju in neskladju, v živih, zlitih barvah, zatem v velih barvah, ne res, ja, je že bil zapeljan, poprek se je zapeljal v tihi molk, oprijemajoč se ročic, tačas ves čas zavrt in potr. Molk. Tiho! Ampak šepetal je, včasih je zaškripalo, invalidski koleselj je drdral, se tresel, resk, resk! ropotal, rezko pisnil, nemirno je

kolovratil, nikdar se ni ustavil, ja, vozil je, vozil, vozil in vozil, je drdral, hitro hitro! še hitreje! kam le kam? Ja, breznogec se je peljal na invalidskem prekucniku, breznogec je bil vsega kriv, breznogec breznogi, čudna priča. Dol v blodnjak zverinjak, že prav. Še v slepeče svetli kletvi je slepo, temneče, ne res. Vozil, vozil, ne zvozil, na lastnih ušesih sedel, nič slišal, nič videl, nič vedel, nič pel, nič nič! Ampak ... Notri znotraj in zunaj zunaj. Ko bi le ...

Ko bi ...

Orudnenje! Nobene več ... ! Zdaj pa konec, sicer ... Ali pa so lesni vrivki izpadali iz volnenih soh, ja, vzorci iz roženine, školjk in kovine, iz kosti in ebenovine, vse je krasilo vhodne podatke, surovino za predelavo, vstavke. Ja, nenatančnostna razmerja, vzorci v duši, stržen vrvi! Kajpak, bodi tak ali tak, ali pa bo ... Nič sprehodov, niti po edini poti, ki drži onstran, ja, ampak vrnitev, naposled vselej v dnjači globači, v brezno. Naj mu bo, saj je drugače ... nič več tako ... skoraj do konca ... tokrat začetek ... tokrat deželna izmera ... usmerjeni dež ... tokrat dežni plašči ... drobnozrnato jeklo ... talilniško jeklo v obliki breznogca Veselonca ... volframovo jeklo ... stekleno trdo jeklo ... jeklasto telo ... jekleni ulitki ... žarjeno jeklo ... jeklo za hladno gnetenje ... za kroglične ležaje ... za tanko pločevino, za pile in nože, za vile in za hladno stiskanje matic ... za ogrodja, za granate ... za rudarske votle svedre ... za zagatne stene ... hitrorezno jeklo ... nič več ... stisnjeno, valjano, umirjeno ... vlečeno, oplemeniteno ... ko zbirni jezik ... Pa breznogček zmedenček je osupnil pijan ko čep od strahu ... ni več tako begal, marveč ... ja, takrat še ni bil pri sebi ... kajti če prej ne zlepa, pa ... kaj bi komu bebljal ... sebi ... tujcu ... Slabo je shajal, če je v škafe izkašljaval kri,

namesto da bi iz molznjaka zajel materino krmilno mleko, jezik, ja, komaral je, skoraj posivel je v stekleni palači, brž ko se je brez razloga jezil na prerezana tračna jedra, na paličasta jedra, na votla jedra, ja, vpihavanje jeder, izpihovanje jedra, vbризgovanje in iztiskanje jeder, ja, potem ko je imel pri vsem čiste roke in delal ropot med ropotijo, ja. Brezpotje in celična jedra, jedrno globinsko vrtanje, jedrnata rudna sipa, ja, brezpotje kakor nedeljivi jedrniki, pa še breznohec Veselonc, jedro vita gmota, ves jedrnato sadren. Tak sapramenski paglavec, razkolnik! In je dal hrena sopotnikom dobrotnikom, in je nemara na gugastem invalidskem cizovniku njuhal nožne izudke, ja, naj se umiri pri tej priči, če ne ... ! Ja volnene noge bogov, oblečene v kratke volnene nogavičke vseh barv, pot usode, ja, je veliko vredno, je malovredno, kar poglej, tepček slepček, spreglej, norel boš, ko bo ... in zunaj razkropljena čreda, ne res ... zunanja oborožena svojat, še ena ... o pač. Ampak omejenček nezaupnež je povrh omilil perilo, če so se zunaj silili z omiko izza stalnega omizja, in kaj ... In praskani omet in leseni osuški in kislinski ostanki ... in kaj ... kaj še ... in svedrne osti ... gibke, gibne osi in vrtilne osi in težiščne osi ... in oljna kazala in oljena kopel in odrezan udarni val ... odrivalniki za jamske vozičke iz kletke, za invalidske vozičke ... odsesavanje robnih niti ... osojni napisi ... domnevna obtežitev ... obstret ... obstojnost proti parjenju ... obubožana tla ... obremenitev na upogib ... kleni oklep plavža ... kretnične ostrice ... ozrnjen papir ... ožemalni valji nad glavami ... kopaško orodje ... zlatoreško in črkoveško orodje ... orodni vozek, invalidski koleselj ... strelno orodje, da bi vrglo škrapasto podtalje v zrak, ven med klavce psoglavce ... vdiralno orodje ... nasadno orodje ... enačba milne opne ... in varnostne in prožne

opne ... ogrevni plini ... cepinovi okli ... ojačeni jedrni nastavki ... škarnica pri ojesu ... oslepljeno seme ... črkovno-številčna označevalnica ... oznakovna vrednost ... začasna ozemljitev ... ta resnica je splošno znana, ne res ... zajezeno začasna ozemljitev ... ta resnica je splošno znana, ne res ... zajezeno ozemlje ... odkopne brežine ... odkrivanje nahajališč ... obrano materino mleko ... grabljasti in priklopni jobračalnik ... obratovalni čas, obratni pogoji, obratovni stroški in tok, ja, jamski, jaškovni obrat spodaj ... rovni in rudninosledni obrat v podtalju ... zaviralnični obrat breznogčevje ... in zunaj obratno somerni liki ... zunaj nazivno obratovanje oboroževanje ... novčični števci ... obremenilno odvisni števci ... odvajalniki plinov ... gradbeni otoki ... listno ožilje ... otajano meso ... omrežni tok ... okrov stroja ... ojnična očesa ... in rudna očesa ... odvzem preskusnih vzorcev ... odzivni čas ... ulitki ... podporje odkopov ... premikalni oder za invalidske šklefedre ... dvigalni oder ... stalni, talni odboj ... magnetna odbojnost ... oddajne line ... opuščene jame ... in še in še ... o! do omedlevice! in ni omembe vredno? One njih, oni njega! ja, breznogec trde, prav mu je, šlek šlek šlek! potemtakem so bila enojna okna zazidana, nikjer ni bilo škatlastih oken, niti navzven razširjenih ali neprodušnih oken, ni bilo stoječih in skrižanih in šilastih in poklopnih in vrtljivih oken ne oken z zrcalom, popolnoma nemogoče, čisto zaman, da bi kje izplačevali pri blagajniški okencih, tam zgoraj in tu notri ni bilo nikomur omogočeno, da bi zijal ven skoz podno okno, za božjo voljo! to je obžalovanja vredno, ne res, in kdo bi obtipaval okenske križe in mreže, okenske petlje in podboje, kdo bi obslonel na mežavem oknu, na izboklem oknu, sicer ni bilo slišati odsprednjih glasov ne

res, bodisi da so se odkupili od kazni, da so obtičali med stopniškimi obzidki, povsod tam brez usločenih oken, ali pa so se obrnili k obsenčnim obročkom, ne res, če ni bilo ne pogrezljivih ne obračljivih oknic in ne navojnih pa snemljivih vrtljivih Oknic, to je že od sile, ne res, nihče ni pokukal skoz jaškovno okno in ne skoz okensko steklo, ne res, ista, že do kraja zguljena sebevidnost, pa zmerom brez vogalnih oken, brez izložbenih oken, ne na desni ne na levi, ne zgoraj ne spodaj, in ko bi kdaj zadišalo skozi hlevska okna, skozi kakšna nadvratna okna, ko bi zaškrtal škrnek, ko bi se pomaknila kljukica, ko bi se premaknilo okensko razpiralce, ko bi skočili okenski zaskočniki, bi tudi breznojec otroče objel cel svet čez pas, ja, ne bi ga tako otopilo, potem bi že kaj zasijalo v njegovi glavi, da bi bil glavca, ja, ampak nič jajčastih oken, nobenih oken na smuk, še poševnih strešnih oken ne, spet tesnoba ... nobenega spaha pri oknih ... nikakršnih okenskih zaves ... nič okenskih okrasnih lestev ... niti na vrhnjaku okenskega okvira niti na okenskem stožeru ... vse ovinkoma ... ožvečeno ... do odlomne ploskve ... do kod ... ni bilo palačnih stopnišč niti ključavnic na številke ali na črke, ni bilo votlih kolesarskih ključev ... ni bilo razkurjenih sob ... ja, jamski ključavničar se še ni rodil! Ja, žig sramote ... varstveni žigi. .. židko blato ... žveplene barve ... livarske in zidarske žlice ... žlebna pločevina ... žilast marmor ... žgane rude ... žagini zobje ... z žabico na gobcih žlajdrnica ... žrela pri plavžih .. . klinasti žlebovi.. . skoraj pred začetkom sveta ... izza vsega... . zrnato železo . . rudno zrno in spet rudno zrno ... zrnčast granit ... za zrno soli v glavi ... v tem bo zrno resnice ... tu in tam. Ne več drobnozrnatega jekla? Ampak duhovini hudodelci so se v breznovcu napodencu hudo zmotili, ja, omrsili so se, ja, pri krvolokih psoglavcih

je že kdaj oplel in je bil odveč, ja, zrel za odstrel, takle figa možek za božjastni krožek! namreč za dnjačo globačo. Šepetavčku krnjavčku so ne ve se kje in ne ve se kdaj pojedli noge, ja, konec je s starimi običaji in z običajnimi sodi, ja, so odgrizli prste in pete, gležnje in narti, piščali in kolena, golena in stegna, ja, hrustljali pa so še zmeraj, jeli, kako so jedli noge nasipa in tirnične noge, kako so žrli votle sejalne noge in stolove noge, pa še vzmetne nogače, so gotali, so se basali, ja, krdelce, kar po brlogarčku breznogcu! Svet je ponorel, ves svet je skupaj drl, enkrat notri, drugič zunaj, ja, osvežujoči napitki ... netopno milo ... zakaj tako ... brivsko milo, zanesljivo proti nadlogi ... tekoče milo, samo eno je pralno milo ... z večina lepljivo milo ... obogateno s spomini na milno lužnico ... zdravo ... malo smolnega mila ... pa še belilno milo ... to je vse ... z milnimi grudicami ... ko namazano z apnenim milom .. ne glede na napor ... milna pena z dobrim okusom ... skrivnost rasti ... za malčke palčke ... svežina ... živeti ... po najsodobnejšem postopku ... brez skrbi ... prihodnjič. Ja, milina, čisto slučajno, zdaj kot zdavnaj, nekako zadnjič, tolikokrat, tolikokrat, ja, kajkrat kolikokrat, češče in češče. Ampak breznogček našopirjenček se je drl, potem prebledel, ja, zašklepetal je z zobmi in dvojnimi kljukami, z obešalnimi in lestenčnimi kljukami, saj ni napravil niti enega koraka zoper kakšnega volkodlaka, ja, ni se napravil ven do napušča, do naravnega pragozda k naravnim brusnim kamnom, k naravnim spomenikom in mejam, ne res, ampak se je napravil mrtev, napravil je skremžen obraz, če so ga vstavili v razumske obrazce, in kje je tedaj najvišja narast, kje, ja, napravil je topljivo, trda ročnost na plezalnih lestvah se je stopila kakor v telovadnici, ja, lahko bi se bolje napravil na pot. Sploh se ni napravil. Ja, razprostrirne

naprave v blodnjaku globnjaku, rudniške naprave, izpiralne naprave, naprave za potopno spajkanje ... narekovalne naprave ... breznapetostno stanje ... ja, in bližnjiki sopotniki so napravili neumnost, ker so včasih napravili pokaženo pojedino, ja, napravili so ga, da si ja ne bi naprašil rano z nardo, da ne bi vsipal iz vrečice za napraševanje, na mehnokovinsko meso, ja, da ne bi koga usipal! Napoti jim je bil, na poti jim je napovedal potres, pa brez napotil, ne res, ja, napovedal se je, če so ga mislili posmoliti, ja, ampak ven se ni nikoli pripeljal, ni bilo namizne soli, ne res, namilil je namizne škarje, ja, naravnali so ga že spočetka na napačno pot, namreč že v spočetju, ja, naravnost ponorel je! in kar si je bil naprtil, bo nosil da ne crkne! Jaz je imel razcepljen vsaj na dva dela: kot nebo in tlak, kakor hišni prag in oblak, ko zrnce sevajoče rude in pojoče vode, skoraj zunaj, zmerom notri. Ja, poganjki o kresu! kresovanje krepkih črk! ja, krevlje za ruvanje ... krhljčki mesa ... krvna moka ... krhko v hladnem ... kripa kristalastih skrilavcev ... krivenčasti robovi ... kovične luknje ... kovinska zrna ... peščenine ... peskovniki ... prva starost.. poslednja samota ... brzostružno jeklo ... burovž na modih ... pretlačno cedilo ... brezrudno ... brezračni prostor ... brezpogojna odvisnos t ... verjetnost ... brezkončen papir ... brezkončno sito ... brezhibno in brezizvorno ... brezizvorno polje ... brezdimno zgorevanje ... brezlične rudnine ... brezrezno obdelovanje ... zatišje brezvetrje ... v brezvrtinčnem polju ... brezvrvični časovni vžigalniki s telesi pod zemeljsko skorjo, v kamnitih žilah ... brezkončni vijaki ... brezbarvne rudnine ... brezbarvna stekla ... brez česa ... gobasta plošča na stropu ... na katerem neki ... gobica za bucike in šivanke ... naustna, okrasna goba ... glinasta jalovica

... glinast lapor ... glinasti vozlasti skrilavec ...
potencialna globél ... globina pronicanja ... globinske
razpoke ... globoko hlajenje ... brzajavna abeceda ... biti
za enakostni preskus ... biti ... bežeč z ušesom za
predivo ... betonsko vozišče ... kam ... belilna glina ...
kje ... brez ... brez koga — brez česa ... biti ... z
melasno krmno mešanico ... biti ... dokler ... kokosne
preproge ... klonica ali kolnica za prtljažne invalidske
vozičke ... vozarnica z železnim klobukom ... veža brez
oken, brez vrat ... lopa za breznogčev počitek ... brez
vzdolžnih klopi ... sedé na invalidskem huntu ... proti
krempljastim ploščam ... zdaj pa bo ... kov, zvok.

Pa bo.

A ni to krivično? Bistri studenci so zamrznili kakor
bistro steklo, ko biserni sukanec, takle potoček med z
varnimi kapniki, namreč v strjenem curku kovine, ja.
Ognjivo netivo, ogrščične tropine, olivne tropine, ko
rože, kadar mine zima huda. Zima med visečimi in
stoječimi kapniki, ja, kapniške tvorbe v kapniških jamah,
kaj v jamah, zmerom le v enem samem zmotnem
kolobarju! Ampak kako bo z jamsko ilovico, kako z
jamskimi pazniki sopotniki, kako z jamskim prevozom,
kako z jamskimi tirnicami, kako z jamsko razsvetljava, ne
res, kako strokovno izrazje, jezik v livni jami, breznogec
jamar pa v zasilni jami, v takšni temeljni jami, v podtalju,
v breznu! ja, ledenelo je, pa jamska vlaga in voda, vse je
otrpnilo od izgubljenega jaza, je skrepenelo, še jamski
zrak je ledenel in ovoščenal, ja, jamske (leščerbe so
migljale hladno ko zvezde v duši, te jamske oljenke s
hladnimi plameni v odblesku breznogčevih mrzlo
fosforescenčnih oči, te jamščarice, ja, hondrula, hondrula,
hondrula! Nemi nemir imen. Le sneg je nemara za hipec
zadišal po belem vinu, zunaj se je nakopitil pod

pesjanskimi tacami, dasiprav se ni nikjer zasrenil, ja, tedaj je snežila pegasta in zdaj spet svela volnena dlaka, gmota za čiščenje plina, za volkodlačji ponos. Ampak breznogec Veselonc je imel hrčkovsko naravo, saj ni sršal na nikogar, ja, najraje bi zaspal pod snežno odejo, pod varovalno in talno odejo, bi ga zasnežilo v mrtvem času, bi ga zasipalo v zvezdnem času, bi ga zavozlalo v popkovnici in glavnem času, bi ga zasulo v osebnem dodatnem času, bi ga v stvarnem dodatnem času, pa bi otrdel v snopastem stebrič ju kapniških snežjakov ledenjakov, medtem ko bi po krajevnem času plesale snežinke, ja, v snežnem metežu bi se meglilo, ja, v spiralni megli in napeti slani megli, ja, razstrelilne snovi bi štrcnile kvišku z zrnčastim snegom, sploh bi razneslo krunclje, ja, v snežnem plazu bi se kotalile kepaste bolezenske zasnove, v snežnem vrtincu bi se lovile dedne napake, ko plesni koraki v mrtvaškem plesu, puhtečem po plesni, ja, snežina bi se večala, snežilo bi in snežilo, taik je nenehljivo vmesni čas, ja, snažilni prašek bi naletaval v sprostitveni čas, ja, kakor čistilni bombaž, in snežnica bi oledenela, ja, strah bi ledenil kri v žilah, še v žilah kamnov, ja, v ledeniški groblji ne bi zamežikal niti en sam plavček jamščarice, kajti ni bilo plavljenega jekla, ja, celo zunaj, pred klavci psoglavci bi se razprostiralo neizmerno ledišče, nihče ne bi pretiral zasnežene poti, ja, ampak mrzlorokec breznogec se je vozil neprestano po ledenici, naokrog po blodnjaku zverinjaku, ja, požiral ledene iglice in kosmiče visokih cirusov, še v potrebnem času, ja, sneg bi pokal in stokal. Ampak metljivi volkodlaki vojaki so si obuli snežke in so gazili in postopno osvajali osvetljene cilje, so bodli z bodalnimi ostmi pod veje srebrnega smrečja, ker niso mogli pogledati nikoli naravnost, nikdar navzgor na nebesni svod, ja, v nazimku, ja, mesarili so med seboj z

mesarskimi kavljji, noži in mesaricami in sekačami, ja, prekajevavci psoglavci, mesarski ogledniki, predelovavci, z mesarskim ostrilom in plohom pred sabo, z jekleno, žarečo, betonsko preskušeno, z juhtno, z zlo glavičasto bodočnostjo, z oklepnimi drezinami, ja, led je bil prebit. Ja kašen sneg neki, ni bilo snegov, ali se breznogčku livcu v spodnjem drogovju med vmesnimi drogovi možgani mehčajo? Saj se mu meša, ker se je mešal mednje na žilnih grebenih, med progastimi, kroglastimi in ploskovnimi bliski, v motečem, slepečem bleščanju, pod bleščavimi lučmi, da ga je bleščilo, ja, zunaj je mrazilo na grapavi površini, v blodnjaku zverinjaku pa se je shladilo grbančenje kamnin, ja, spodaj so štrlele valjaste in ploščate oblike iz labirintnih tesnilk, ja, pogonske, ročične gredi na invalidskem vozičku, utorjene in votle gredi, zvijave in hitre gredi, odmična gred pri krmilu, prevrnjene gredi, zagozdne gredi na invalidskem koleslju, kako je škripalo in pokalo, ja, le del ledu! Ja, kozja gred v podtalni ugreznini, ni bilo grelnih odej, ni bilo grelnih plošč ne grelnih napajalnikov ne grelnih gorilnikov ne grelnih cevil! Še zunanjega gretja ne, kaj šele uporovno gretje! Ja, greznat, za zmerom izničen in ohlajen podsvet, strjeno blato grezovine! Niti izvor rudnin niti izvor semnja! Le plavni, suhi, talni led. Ledasto steklo, namreč z ledenimi rožami. Ledena jama v ledeni dobi, ledna trdota spodaj. In zgoraj: ledeni drobir, ledene gore in žage za led! Ja, ledast ocet na govorečem jeziku, v ledeniški usedlini: lednato škrapasto podtalje! Lednica je tekla iz breznogčevih oči. Ko steklo je steklo. Oči so stekle, ja, niso več bleščale, še mrzlo ne. Tiste stekle, motne očke. Pa onega malčka ni nihče niti opazil, ja, breznogček živčnež je kar medlel, meglilo se mu je pred iztaknjenimi očmi, ja, kaj pa se je vpičil v grudasto lavo, v tuj gnus, v

grudasto rudo, je že bil čas varjenja, čas vžiga, ja, kaj bo one v mrzkem odporu, kaj bo z gutaperčo ovijal vžigalne vrvice, ja, to ne vžge, ne vžge v hladnem vzvoju, nikakor v hladnih talinah, ne res, oči niso nikdar sijalke na hladni vžig, ja, hladno iztezanje, hladno stanje in v hladnem lomljive hladne kovine! ja, hladno krčena žica, živci! Ja, nihče ga ni mecal, naj se jim pridruži zgoraj na hladni, tuji zemlji. Nepremično mrgolenje, menda v izklopnem času. Prihranjen čas odskakovanja v vklopni zakasnitvi. V povratnem času, v času osvetlitve, ja, zunaj enotna mezda, znotraj v podtalni ugreznini pa mrtvi zrak, mrtvi prostor, mrtvi odsek voznega voda, ja, zunaj zunaj psoglava, vsepočez razmetana mrtvina, notri spodaj mrtvica, mrtvica, mrtvica. Mrkava luč. Ja, mrzle strele, mrzla prha, mrzli val! Mrzel hod peči, hlapilno hlajenje. Ni bil zraven, medtem ko so prihajali na shod in v hladnice za živila, zlo brije zunaj mraz nocoj. Večni led je primrznil v volkodlačji boj na življenje in smrt, v ledne jarke, v strelske jarke, ja, vsako mesto prehoda po ledu se je delilo na enake kroge, ledne debeline se ni dalo prebiti, ja, niso se mogli prebiti do ledene kopeli, do ledenih kolib, lednata pokrajina je zunaj nenehno ledenela, ja, ledene plošče so se strnile nad ledeno vodo v eno samo ledno površino, tam, kjer je med ledeniškimi grobljami tekel ledeniški potok, tam po ledeniškem grušču in razsipu! in ni bilo ledinskih imen za travnike in loge, ja, ledovita zunanost se ne otali nikoli! Ampak breznošček mag je imel v dnjači globači čarovno palico, je imel bajanico za iskanje rud, je imel iskalno šibo, da bi v obločnem času stikala stisnil časovni, brezvrvični vžigalnik, da bi pritisnil na priključek za časovno dodeljevanje in omejitve, da bi šlo topleje po globinskem, naplavinskem jalovišču, po temle rovnem jalovišču, ja, kakor med stavbnimi jamami,

po dopolnilni jamski meri, med jamskim podporjem. V blodnjaku zverinjaku je bilo hladno ko bleščeca pločevina, kakor fosforjev bron, ja, in zunaj je bilo hladneje, je svetlikalo mrzlo v belem fosforju, da bi se zažgalo, ja, fosforne zmesi, zunanje fosforne ploščice, en sam zunanji samovžigalni fosfor! Povesod je okrepenelo v večnem snegu, skepilo se je v potlačitvi, v pranju možganov, v prastrahu in pratesnobi. Ampak potepušku breznogcu niso dali krplice, ne sani ne smučī, ja, peljal se je po mrazišču, tukaj po globeli, kjer se pogosto pojavljajo zmrzali zaradi uleganja hladnega zraka, tukaj po podtalju. In bil je v mrazu obstojen breznogec Veselonc, bil je v poskusu in zmoti, v blaznici poboljševalnici, bil je ustvarjen za globinsko dušebrižno razlago, bil je brez očetovske podobe, v odzivnem in pogojnem času je bil voljan in utrujen, prav potepuško razvajen kljub mrazni mešanici, ja, rasel je iz kapničastega korena ko hladno zvarjen kapniški stebrič, ja, one breznogič! Ja, peljal je po grudičasti prsti, dvignil je prtljažnik invalidskega prekucnika, v nakladalni grot so mu nasipali težkega ledeniškega grušča, da ne pozabi na omačo, gruščasto zemljo, na zunanji ostrorobi grušč, ja, potem pa naprej po mrazu, po prevrnjenih, preprostih, pahljačastih gubah, ne da bi še kdaj videl pobočni grušč na grudasti gori! Kar naprej po rosilnem hladilniku, po oblivnem in obtočnem hladilniku, po cevnem in spiralnem hladilniku, po sotočnem in grabljastem hladilniku izza rešetk, v globokem hlajenju, po hladilnem koritu, ja, notranje hladilo, dokler jutra hlad ne mine! V večni snežni vejavici. Bojo prepričali norčka breznogčka da ne zmrzne! Ja, zamelo bo.

Pa ne bo.

Ampak med tem, kar je strahoma pričakoval, so bile tudi

nožiče. Breznogca neolikanca niso vzeli iz mirne obremenitve ne iz mirnega litja, niso ga vzeli medse, da bi mu zunaj pokazali minsko polje in minersko satovje in tulce in minerska kladiva, ja, pesjani telebani so ubijali sami med seboj, škrtavca Veselonca so bržda šteli med razklance, če so se sploh zmenili zanj, zato pa je bebljal med vožnjo, ja, bil je bebček med bebčki tepčki, med tlačno medjo in medeno roso, med samimi medvrstniki v tisku, torej v presledkih, v medvojni osamitvi, ja, breznogec škratec ni prišel med kolesa, ni padel v medkolesni razmik, sploh ni bil eden med njimi, ki so menjali seme in valje, ni se znašel med kolesi umetnih paradižov, ja, padel je na vroče mesto vpihavanja, na razmajano mesto, na prisukano mesto, znašel se je v podtalni kukavi, daleč med spodnjim svetom, pa brez zaledenelega in soljenega mesa, ne res, še sam je bil nedolgo skladiščeno meso, počutil se je čisto samega v blodečem toku, zarjavelega in z bližinskim učinkom, ja, sam je bil med sopotniki dobrotniki, tam, v čudežni spodini, tu v zavinkastih črtah. Kajpak, preobjedena oblast ima veliko oblast, ima oblast navoj za spenjače, da privije vsakogar, ki je zgrešil pot, na kakšno tračnico, ja, objedena oblast ima v oblasti veliko strahu, a tudi strah ima veliko oblast, da lahko pribije vsakogar z obesnimi kavljji na obesno verigo, ne res, sesljavi strah pred lastnim telesom spravi pod svojo oblast še vsakega breznogčka, pa tudi nazobčane glave psoglavcev izterjevavcev, ja, tudi hudourne oblake muh, prahu in skrbi, tak tako, nezadoščene želje, ja. Ampak kdaj so že sopotniki bližnjiki obletali vse znance zanamce, seveda, še breznogca žlobudravca bi spravili vase, ja, so v škrapastem podsvetu oblazinili. Ja, breznogec Veselonc, tako ne gre več naprej! Tako manjvreden, izjalovljen,

izpraznjen se je bolešno oglašal iz duha, iz omračitve, brez blažilne moči, iz zankastega, zaprtega omrežja, ja, kako da bi klical dušnega, zvezdnega pastirja Vladimira, češ naj mu pomaga iz prhavične kope, iz pokritega kopališča, no, tako brez svojcev in nevzgojen, kar brez prostega časa, ko ga je zajelo v klinastem zalomu, takle zmešan računalnik, nekoč pa srečen vojaški računalnik, ja, takle prestrašen, spremenjen v edino zaznamovano in pomensko živalco, v edini naravni stroj, preobražen v blodnega, za naprstnik velikega bolnika pohabljenca, ja, pa se je skutil samemu sebi, kajti strojčku Veseloncu so prej pognali zobje, prej je dozorelo okostje, telesna višina, ti omračenec ti! hudina se mu nič ne pozna! ja, še kalček Jon v semenskem mešičku bi mu lahko pomagal, da se oprime klinastega zapenjala, potlej pa po podolžnem jašku, po ponikovalnem jašku navzgor, ja, do elitnih vampirskih jat, ja, in vol Minotaver, celo ta brezspolni barantač z mrličji je rajši premleval o obdelanih bremenskih kavljih pa o obglodanih mrličih, je rajši žvečil v pregradnih in žičastih jasliah, pa spet v vogelnih jasliah, ja, je rajši žvečil mrtvorojence iz otroških jasliah, je rajši v samskem jarmu, kakor pa bi prisluhnil breznogcu Veseloncu, ne res, jarmske žage so žvižgale, nihče ni prisluhnil. Dno vsipalnega jaška, kakor na spodnjem jašku plavža, je bilo mlačno, ja, brez jaškovnega izvoza, pač ko mlačno kisanje krme. Ja, breznogec liliputanec je izprevrženo trgal lilije, lilijine cvetove, dišeče po krivočrtnih likih, po vlažilnih in varilnih likalnikih, po lijastem zgoščevalniku čedne nedolžnosti, ja, je trgal, da bi pretrgal nežni mednožni lilek, da bi predrl, prebodel in preluknjaj Erinijino lila lilijo, ja, zmerom je naluknjaj nežno osramje, kakor da je prvič. Ločil bi Erinijine vlačugarske člene, z ločno ulito preskusno palico je drezal

vanjo, da bi v ločnem zračenju ulil preskušane, kakšnega breznogca črtomira, ampak na ločilnem bobnu ni bilo rudnih zrn, livno kožo je prepustil vseprej brakom volkodlakom, ja, batne, zračne črpalke, dvojčni jašek, vdiralno orodje, granitska globočina, zrklovina, žlični reciji, ja, lečasti kamni, lečaste glave, zapuščene rude in rudniki, morsko blato v prelivu, nastanek grud, kamnin in kristalnih dvojčkov, nastanek nahajališč, jedrni, izvlečni nastavki, virje, neoplojena jajca, jagodni samotok, jez z dvojno vrtljivo zaklopko, varovalni jez, ja, iglična rja, enakomerna porazdelitev verjetnosti, enakšne kamnine, apnenina z živim, pa tudi mrtvim apnom, se pravi z žganim in preležanim apnom, zatem antracitni premogovniki, aluminijasti polizdelki, aluminijena površina bodečih žic, oblikovna opeka, ograjne sohe in vezi, žadni okraski vseh preteklih, ozimnih breznogcev, ki so omahnili, ja uklonska mreža, votli ulitki, ja, čemu toliko čustev in užitkov, čemu blodnjak zverinjak! Kadar teče pogovor, so besede v ušescih, ne res. Ikarovim prečnim krilcem ni nič manjkalo, ja, puščičasta krila so bila skopljena in vendar vzporedna z osjo podtalne proge, ja, Ikarova vitka krila kakor šotorska krila, pod katerimi se skrijejo vsi razen breznogca Veselonca, ja Ikarovo krilno perje, pisano kakor življenjske zgodbice, potem ko ni nihče več štancal otrok, nihče več v likanem in posteljnem perilu, ne res, tiček Ikar se je kar naprej peril, da bi s črtalnim peresom začrtal drsno črto pri upogibnem preskusu, namreč ali dvodelna krila vzdržijo telesno težo, ja, toliko je bilo Ikarovega perja, da sam ni nikoli zletel iz škrapastega podtalja. Mrlelo je mlačno, mlačno zaradi mlečne beljakovine. Ja, breznogi strojček Veselonec je sprva vozil, potlej drvel, nazadnje se je izgubil vase in se zalupinil, kajpak, če je hotel živeti, če je

smel vsaj omračen in pretepen, ja, tako odzadaj, vsekakor spodaj. Sam in z vsemi je hotel živeti kot prabitje, oploditi se je hotel, čeprav brez nog in da bi dobil semenska krila in bi poletel z invalidskim huntom v širjave, na vrh, ja, nameraval je celo roditi kakšnega breznogca, ti zaniček ti! ja, držal je obljubo zaobljubo, splaknil si je kri spod kolkov, ja, volja ga je bilo biti, biti in večno biti, ja, zmráčilo se mu je, onemu so pač zmrcvarili noge, pa ga je bilo želja iti, ja, po glavi mu je rojil rojstni list, ja, rodistvori! Ja, samo invalidski hunt je bil močnejši, le ta je pomagal in tekkel po breznogčevih nagibih, pa čeprav je bil utrujen, na prepihu, zdelan in upehan, predramljen v enolične delovne kretnje, prizadevno zaposlen z breznogčevim bitjem, ja, invalidska šklefedra je bila nestrpna kakor ob tekočem traku, ja, invalidski voziček je bil po svoji naravi podrejenček in kolovodja, ne res, šklopotal je železno ko osedlan konjiček, ko kankole, to je samokolnica brez zaboja, ja, in mehčalo se je, če je brnel prepočasi, šumel v zamračenem, uspavajočem podtalju, ja, ko se je z breznogcem Veseloncem na sebi pogrezal v mrak in puščal spotoma izločke. Saj bi ga lahko gnal breznogec mlačnež dosti hitreje, nič se ne bi poznalo, ne res. Ampak teklo je v enosmerno okolico med usmernimi križi, ki so se podirali kakor na grobovih s hitrostno krivuljo, ja, kdo je potemtakem nahrapaval kovine. Kdo je odkril glavni nagib nahajališča, nagibno ležišče v blodnjaku globočnjaku, kdo se je ujel, kdo v nagibnem mešalniku in pa v nagibnem ležišču s kroglastim vzglavjem, da bi ga kasneje zmlelo, enkrat v zgodnjem, drugič v poznem mrazu! In kdo je pripeljal kakšne nagrevalnike, da bi v naplavljenem podsvetu privalovile naplavljenе rude, največ menda naplavljen pesek. Ja, stranska obraba tirnic zaradi vožnje invalidskega

prekucnika po zmotnem kolobarju, v krivinah, ja, obrabne plasti, obrabne podnice, obrabljen pod, ja, obraba izzidave in razjedava obraba, kar vse je doslužilo v dosmrtnih pravicah in dosmrtni kazni, ja, celo obraba vrvi! Ampak breznogec domišljivec je bil težak ko pretopljen svinec, je bil že truden, nesproščen, prepoten, odtujen, pa hkrati prenasičen, izvržen, neučinkovit, zdolgočasen, enodušen in napet, sit vsega in pobit, je bil nedorasel za oddih, ja, vse se mu je upiralo, ni mogel več, predajal se je sebi, ni več slišal piščalke prvakov veljakov in nastavljenecv delovodij, češ naj ustavi, v kratkih zastojih je sicer zaspal, ampak zanimal se ni za nič več, ja, ni ga bolelo, dihal je malce globlje, odvečne gibe je sprožil v poznejši čas, ne res, med zavore, v glinasti peščenjak in v glina vi sljudovec, ja, med glinene pregrade in kepe, ja, ščemelo ga je v hrbtnem mozgu, ja, za večno v enoličnem delu, v kopaškem in lopatnem delu, v rovskem delu in s kopačo in železom, v ubijavskem zabij avskem delu, v delu praznega teka in jamskem in jaškovnem delu, ja, zmerom je sodeloval napol pri začetnih delih, zakaj kadar se je delilo, ni bil zraven, saj je bil samo za težaška dela, ne res, ja, obojeročno, nočno delo, ja, čistilna dela, delo po učinku, ročno in surovo delo, delo s kisló žlindro in s pločevino, ja, vrednotenje dela, nepravilno in potrebno delovanje, ja, delovno čelo rova, delavnik iz noči v noč, v eni sami večni noči in blodnji, ja, izgubilo se je, izgubilo delovno okolje, kaj šele delovni odnosi, zasulo je še vsako jamsko delovišče, zbiralno in odkopno delovišče, ja, delovno orodje je bilo prepuščeno delovnim pomnilnikom, zasedenost delovnih mest se je porazgubila v delovnih prostorih, ja, delo po času in učinku, ali se sploh splača, ja, in porabljenó delo naj bi bilo naj večja sreča delovnih strojev, ja, delovni odlog naj

bi padal v delovnem taktu, ja, kdor ne dela, nima jela, naj ne je, ja, ampak blaznež Veselonc je prestregel udarce nadzornikov odbornikov, ne res, breznogec breznogi ni šel nikoli veselo na delo, pravzaprav se ni niti peljal, ja, onega pohabljenca ni bilo pri delu, preveč je zamujal, da bi še delal, ja, gibal se je po dedni predporodni slabosti, ja, v blodnjaku globočnjaku je blodil in se je čisto predrugačil, ja, ampak nikoli ni imel kakšnih delovnih navad, ja, potoval je v uravnavnem krogu, v krožnem mazanju, krog okrog, v rajdnem krogu, po galaksijskem in barvnem krogu, ja, dobro se je držal, pa se ne ve, ali je ravnal prav, ja, hotne mišice so upadle, z zadostno vajo pa so ga izurili, da je le nekako otipal računalniško opremo, merilno-preskusno opremo, jaškovno opremo, pa tudi notranjo opremo blodnjaka zverinjaka, ja, saj ni bil opremljač strojev in se še ni znašel med dela vniško opremo, ne res, ja, pogosto se je vživljal v kretnje, čisto samogibno, povsem samouravnavno, ja, prsti so se mu tresli, hitro je migal s prsti, iztegnil dlan, stisnil pesti, pokazal fige, ja, roke so se mu tresle, aha, tako je bil izčrpan. In če je pokazal figo, je hotel delati otroke, ja, sladko delo, gladko opravilo, najprej je zlati cipi Eriniji potisnil v njen jalov cvet sredinec, zatem pa, ko je razširil njene ustnice, zdražil jeziček in jo vzburl, ja, potlej pa še svoj topi, vzagozdni klin, ja, oploditveno razmerje je večje od ena, za ljubezen sta potrebna dva, vsaj dva, kadar delata otroke, ja, ampak tolikokrat ni potlej nič, in je še manj ko ena, je oploditveni dobitok, ja. Kolikanj nesreč pri delu, ne res! In dobički in odbitki pri obračunu, ja, kako osrečuje delo! ja, delati ni sramota! jasno je, kaj je sramota! Ampak breznogec Veselonc je svoj breznogi ugled poklonil invalidskemu furgonu, da bi se potlej pretiščal skoz gnečo grozljivih napadov, občutil je

grozavost praznine, kakor da se pelje iz brezna v brezno, ja, strah ga je bilo volkodlakov, ki so po pesjansko zaničevali delovne postopke, ja, bitejce Veselonca je bilo strah drsnih in zagozdnih moznikov, ja, strah, pred mostnimi branami in mostnimi osmi, ja, ne bi si upal čez začasni most za pešce niti čez krivinski ali verižni most, kaj šele čez zasilni, komaj prehodni most, ja, grozilo ga je pred poševnimi in pomičnimi mostovi, slutil je, da bi ga ubilo na kakšnem pristajalnem ali izkrcevalnem mostu, še v sanjah ga je strašil mostni privoz, viseči mostni oder, ja, ni bilo mostičnega preklopa, da bi smel onstran, ja, groza ga je bilo, zardeval je kakor pred javnim nastop km, pred nastopom na večrazponskem mostu, ja, umikal se je, da bi potlačil vse neznano, bal se je mostov na sodih, na valjih ali na vrveh, bal se je vzdigljivih mostov in mostičev z drsno žico, ja, vse, kar je pričakoval, ga je gnalo v umik, zgrozil se je nad drugim spolom in mostnim krovom, ja, nikdar čez poveljniški most, niti enkrat čez in k vrhu, ja, bal se je, da ga ne bi povozil njegov lastni očka, invalidski cizovnik, ja, da se invalidski hunt ne bi spremenil v plovno ali cestno vozilo ali v letalo, ja, bil je preplašeno neučakan zaradi dvovišinske, male in velike bradlje, pa še zastran zunanje cestne deteljice, saj bi ga povozil na kockani cesti cestni valjar, ne res, bi ga na izpadnici in obvozni cesti, ja, tesnoba pred cepljeno vitro in pred zgornjim delom čevljev iz cepljenca, tesnoba, češ da so razvožene ceste splužene in podminirane, češ da so vegaste položne ceste polne zakotnih naklepov, češ da se bo izgubil na cestnem vozlišču, ja, bojazen zavoljo izmenične povratne zanke, zavoljo kolenastega podporja, da se ne zruši, da se ne prelomi v kolenčasto gubo, ja, strah in groza! groza pred končnim stanjem, pred končno grobljo, pred premičnim koncem škripcev j a, pred

končnimi svedri, pred končnimi bati, pred končnim vrvičnim stikalom, pred plinskimi celicami, da mu ne bi končno cefrali mesa, ja, strah pred električnimi stoli in stikalnimi celicami, ja, v vsako celično jedro se je vključil tok strahu, nemir pred strašnimi okoliščinami, ki naj bi se zgodile kar same. od sebe, ja, osebni preplah zavoljo vrteljca bingeljca, da mu ga ne bi kdo odrezal in ga vcepil in vlepil v tuj vlačugarjev vamp, da mu ne bi rezali jajc in v mesarskih predpasnikih množično odradiral obrazne gube in značajske črte, vsekakor, grozav gnus ga je navdajal, ko da mu bo kdo vstavil živosrebrove celice v sence in mu odprl z zobčastim, a škrbastim mezdrilnim nožem tesnobni trebuh, ja, spreletavalo ga je, upiral se je samemu sebi in se mu je upiralo, to se je ponavljalo in ponavljalo kakor v okvirnem livu in ko med dolgimi okvirniki, namreč med jaškovnimi jarmi, ja, vnovič je bil v grozici, zarana je otrpnil od groze in v togem okviru, ja, grozilo se mu je, pa se je potlej grudil pod težo v greznem podtalju, pod težo praznih dvozgibnih okvirov, ja, gnus pred golim obstojem, ostudni strah in pričakovanje razpočenih krogel, drhtenje v krogličnem drobilniku, drhtavica pred samim seboj, ja, kroglični venec strahov, kroglasta krojitev v nezgodi in nerodi, ja, kromovo rdečilo na licih! trepetec! škodljivi odpor, motilni, notranji odboj, samorezni navoj, trapezni navoj, ja, navoj no narezilo z okroglo čeljustjo, ja, navojne luknje v življenjski prilagodljivosti! Kako bi se breznožček prestrašenec privadil na visok položaj, kako bi se prilagodil držalu noža in družbici sopotnikov dobrotnikov, kako naj sploh vzdrži med vrtalno družbo, med družnimi rudami, če ga je potapljalo vselej na drugotno ležišče in med drugotne tvorbe, če je potlačil svoj jaz v krogast strah, v ničnost, v vrtečo se praznino, v

vrtnec požirajočega ničā, če je padal skoz votlo veselje, medtem ko se je vozil po blodnjaku zverinjaku! ja, vrtelo se je kakor v krogličnih kežajih, zavrtelo se mu je, ja, utesnjene lupine, v katerih je zaphano z mastno in neprodušno ilovico, ja, krovne luske na krogelni lupini, kako je bil breznogec Veselonc pravzaprav svetovljanska in imenitno uglajena živalica, ja, kako je naravno prebival v lupini blodnega podtalja, v lupinastih zlogih zmotnega kolobarja, v tej tesni rudnini, ja, kakor pod lupinastimi oboki svoje razkrojene osebnosti, ja, zalupinjeno bitjece breznogec v usločeni, brezrobi lupini otroških laži in pootročenega, skoraj besednega mišljenja, kakšna zmedenost, ne res, kakšna mlačnost, kakšne motnje v obnašanju, ne da bi se kdajkoli zbral in uredil, ja, one ni bil nikoli na borzi dela, ni se peljal v poklicno posvetovalnico niti v šolo, predrzno je bil nadarjen za zgovornost, kadar je prenatalčno zagovarjal javno mnenje med stroji in otroki, ja, saj je imel veselje do poklica, le da se ni izvil iz lupine prepečenega peska, ne res, ni videl skozi luskasto steklo, ja, zaloputnil se je v sosredno lupinastih oblikah, ja, skril se je v kostanjevo ježico in v orehovo lupino, ampak nihče ga ni pobral, nihče ga ni razbil, ja, je pač razbijal samega sebe, ja, bal se je, da bi lupili prav njegovo sivo skorjo, ja, da bi mu lupili možgansko deblo, ja, ti beraški groš ti! Ampak grgravci lajavci so se zunaj gmili okoli nasipnih opažov in k opažnim plohom, ja, če so bili z eno taco v grobu, z drugo v nebesih, joj, grobniški duhovi duhovini, če so vstajali iz grobja, so tudi grčali in hitro grabili pod šape in grešili in grizli in gmeli nad gradnjo zaklonišč in nad samorazstrelilnimi granatami, ker se je sproti vse podrlo, ja, grenili so si življenje z zdravo pametjo, z zapovedmi in gibalnimi silami, gredoč so še gručema hiteli k skupnemu

hladnemu orožju, so v hitrih premikih, v hitrih prebojih in na hitrih pohodih, ja, volkodlački so rasli v volkodlake in pesjani spet v pesjančke, enkrat tako, drugič tako, ja, in ni bilo zadnjega naleta, ja, vodnikom krvnikom je zvodnela zgodovina na najmanjši varnostni višini, med bojnimi vzkliki, ja, bliskovite in dolgotrajne vojne, v katerih je vodenela prejunaška kri in tekla v potokih, ja, krvave reke v raztezanju prve bojne črte, v črti razvitja, tokovi trajnega nasilja v krvavem morju ukrepov, ja, kuzlice so se gonile še v pozno starost sveta, ja, zlate psoglavke Erinijice, pa četudi niso kotile, ne res, krvave preproge za hodnike so vodile v zračne prostore, k zračnim opazovalnicam, ja, krvavo rdeči tekači so tekli v nebo, v nevarno mejo bojnih strupov, ja, celo v nevarne okoliše neobstojejih bojnih strupov, ja, in vse je bilo navzoče, vsi so bili navzoči, ja, besi krvosesi, vsi do zadnjega. Ja, ko je delo opravljeno, se začno čudeži, kjer se konča zdrava pesjanska pamet, se začne oblikovanje črede, ja, kdor izpade, ni vštet, ja, in kjer se končajo muke, se začne smrt, mrtva tvar. Ampak kjer se konča blaznost, se nadaljuje v kolobarasti mrk zmotnega kolobaraja. Povsod vmes pa je medcelični prostor, so medčrtne razdalje, bo medsebojna lega rudninskih plasti in medsebojno odvisna sprožitve, kakor je že bilo od nekdaj v medobzornih razdaljah in v medobzornem prevažanju medlo ponikljanih invalidskih huntov, ja, v medlem zraku, v težkem dihanju ob medlem sijaju lakov, na medpostajnih odsekih podtalne proge. Ampak breznozec medlež bi vsakomur voljno ustregel, ja, celo volka bi podil z vsakomer, ki je v hijenskem smehu pokazal borbeno in škilavo in kilavo steklino, ja, maziljenec Veselonc bi se ponudil za voglarja družēja na svatovščini, to jim je tiha voda! V naraščanju in odraščanju, v umiranju morda.

Le čas gre čez. Kaj bo?

Očka, sinko, vnučič — vse hkrati ? Troedini v glavnem jašku? Kakor nasprotni odrastek kamnite žile? Ko odrezan govorni signal? Ja, nasledil je kro-
no stvarstva, sedel je na tron in sedel na tronu, bil je glavni nujni dedič vodnik, breznogi naslednik grba, žezla, meča in škrlata, skoraj v vladarskem podtalju, On milost milostljivost, On-Mi blaženi! presrečen carevič kraljevič, ja, veliki gospodič, dedni zakupnik vladavine in svetniški vladar, ja, sebeviden, vnaprej sebizadosten in potreben vsem, milosti poln, vladar podsveta z edino vladarsko pravico, s hermelinom, o, Njih božja milost! otroček infant! — Ampak nanaslednjič je že bil na vladi, ja, oblastnik je vodil pred vsemi, ki so glasovali za telesno manjvrednost, ja, varno in močno je vladal nad sebi enakimi, ja, milostna podoba, uspeval je z orlom, ja, priljubljeni redoljubni miloščinar, ki je vsekdar in povsod milostno razsojal, vse bolj breznogec nadarjenec v oblastniji in na vrhovnem vodstvu, nič manj vladohlepen in vladoželjen, ja, obdržal je oblast v svojih trdih rokah, on sam po milosti nadarjen za vodstvo, dasiprav tolikanj za blodnjak zverinjak, ooo milostno previden, oboževani voditelj na oblasti, le kaj se je zgodilo za njegove vladavine v breznogčevju, kaj med vodljivimi vodenimi raketami in vodenimi mehurčki zunaj, ja, prevladal je, v večini je vodil vidno uspešno in z oblastvenimi potrdili, kakopak redovniški red vlada svetniški svet! — Slednjič je bil breznožko samojed sposoben vsega, čeprav v resnici nezmožen za delo, in vladal je le preveč oblastno, pa so vrgli vlado in je zavladalo brezvladje, ampak miljenček hlinjenček je bil tudi tokrat dovolj prilagodljiv, vedel se je prikupno ko da ne bi nič vedel, nič več, zares očarljiv tihi družabnik, kajti naposled je skoraj uravnal

zadeve z goniči biriči, nekako se je že prilagodil bevskajočemu okusu, gotovo se je pri tem prevzel in prevzel drugo vodilno mesto, vso stvar je vzel pač levjesrčno prenalahko, še je lahko upravljal z blodnjakom zverinjakom in približno predstavljal oblast, prilagodil je vodenje za blodne, zmotne zadeve, za zunanje zadeve pa je prilagal listom položnice, predložil je v podpis upoštete račune, res res, sposobjakovič oblastnež, potlej so ga premeščali ko premostljivo pohišstvo, pa je imel dovoljenje, listnico, čut za družabnost, ja, upravljavček prilagodljivček, še zmerom imenitnik imetnik, ja, to je tista uradna tajnost, je zaupno brez zaupanja, ali pa diši samo po prahu in osebno, po zaupnih, prastarih prašnih papirjih, in že se je znašel v vodniški službici, ja, le da se je namestil v ukanljivem uradu, ja v redu, to je pač tista, sicer v omare zaklenjena in že davno pozabljena uradna tajnost, vse bolj javna tajna, kot se reče, ja, breznogi nameščencek, obešenec izza uradnih ur, le da je bil vodja oddelka in vodilni podružbljenec uslužbenec, pravi upravnik, in predtem je seve po milosti izdelal sposobnosten izpit, ja, kaj sploh ni imel prednika v uradu ne tajnika prisednika in ne blagajnika prisklednika in vse drugo, seveda ni imel drugega razen vsakdanjika, res res, vodstveni podrastek milovanček, takle predstavnik spestovanček pač ni imel, pa je bil znova uvideven po uradni dolžnosti, ampak v manjšini, zmerom sam proti vsem, ja, vodili so ga, vodili so ga za malenkostni nos, res res, tokrat je že opelel ko komaj prišteven vodič z vodičem po usmrajenem podtalju, z vodstvom na razstavi živih lutk in padavičarjev pajacov, ki so ga nasledovali, ja, pa je že bil opravično sposoben, kolikokrat in kdaj že, ja, vodil je s pooblastili, dokazal je celo pridobitno sposobnost, ja, pa tudi spolno sposobnost, kaj je res ves čas čemel na

invalidskem tenderskem vozu, ja, bržda se je počutil močan, dasiprav brez prave veljave in zdaj morda po sili in kolikor toliko kot katerikoli mrkač domišljavec, ja, kolikor toliko urejen grdavš, ampak ni se dal omajati v navdihnjenih načelih, hkrati je pozneje živel od milosti in miloščine, o, kakor kakšen vodja predstojnik, ko strojevodja ali zvodniški sprevodnik, zvečina izročeni večini na milost in nemilost! ja, v prijetni zaključeni družbi, vseskozi v uradnih, ubornih urah, z učnim jezikom izpoljenih obrazcev, v drugo pa v slabi družbi, s slinčkom za božjastne sline, ja, je namreč životaril sam v svobodniški svojati, med svojevrstnimi svojevotljneži, ja, takšni lajavci vohljavti so šli na urad, pred vrata postave in na prigoljufane pristave, ne da bi pribežali kdajkoli pred kakšna prislužena vrata, kaj šele da bi se prigrizli do vzgojnih prijemov, že že, takrat predzadnjikrat, ja, prilizovavci, pristranski priporočenci so vzeli pot pod noge neizogibno v uradnem času, prižasti so menda odšli na predstavništvo kakšnega blodnega zavoda, da privrženo prijavijo prizaneseno kazen, ampak prišli so le do kakšnega prepoklega preddurja, tam so predložili predvidene stroške in prežavnih korakov pretresali pretresljive novice o brezposelnih priklanjačih, ja, pri stranskih vratih bi prosili podpore, če bi stali sploh kdaj pri kakšnih vratih, ja, kakor kaže, je breznozec prednik prav za sodrgo predstavljal uradništvo, ja, po videzu sodeč je bržčas uradoval, kaj res, takšen povsod pričujoč privzdigovavec, takle predpotopen lev, ostarel brez privržencev, ko je vendar že kdaj padel pod oblast, v škrapasto podtalje, ja, pod konec je padel pod vrednost, in kakor se običajno zdi, ni služil pod nikakršno zastavo, ja, bil pa je precej pod vplivom, ja, predvidoma je uradoval pod vnaprej

vpeljanim vplivom, ja, pod oblastjo in pod bebljavo prisego si je nekako podredil nalaščno zmoto moči, ja, podpirancu podtaknjencu so podtaknili vodstvo, ja, pa ni šel brez nog pod zemljo, rajši si je podgrnil rjuho na invalidskem huntu, res res, kakor se vidi, je dobro zvozil v podvozih, podhodih in po jaških iz pogreznega oporja, ja, svoj pohabljeni pložaj bi bil lahko podkrepil z zakonito podlago od zunaj, ja, če bi kaj zaleglo, ah, podmenčič brez nogič, podložnik nad podložniki, ta pa znal ja, nikjer ni bil, le odraščal je, ne bi bil komu dorasel, ja, samo vrasel se je v dnjačo globačo, in bil je bolj za prirastek v blodnjaku zverinjaku, ja, pa ni nikoli odrasel, še za pokojnino ne, ah, niti za pomožne jamske jaške ne, pod kolki namreč ni zacvetela niti ena krastava zaraslina, ja, to ga je preraščalo, to norenje po jaškovni vijačni drči, jaškovna vožnja, samo to, le blodnje in samoveličanje v zmotnem kolobarju, ja, naraščajnik brez nogček, ni bilo jaškastih odprtih, da bi se pripeljal z invalidsko šklefedro na delo, ja, nič ni zraslo, ja, večna rastna doba, ja, ko bi spod kolkov pustili zrastišče kosti, ko bi zrasel vsaj v prezirljivih očeh klavcev psoglavcev, ko bi zrasel do vrha, bi mu zrasel greben, ja, še prehitro je uraščal prenatalnim razvadam, prepogosto je uraščal položajem, službam in vsakršnemu hlapčevanju, seveda le v zalupinjenem samokaznovanju, z invalidskim prekucnikom se je vraščal v tla, ja, neslo ga je, ja, ko bi se vsaj rana obrasla, ne res, ko bi pognali kakšni kostni izrastki spod kolkov, čisto malce podobni nogam, bi one izrasel iz blodnjaka globnjaka k vrhu in ven, ja, kako rasti iz rasti, če je vse padalo, se ugrezalo in pogrezalo! Ko prhnoba dno groba. Ja, ne krožno ne penjeno mešalo ni pomagalo. Nikomur. Samo stlačeni lok, obločno varjenje, zakoličba krožnega loka na pokopališču, kjer so zunaj

sprhneli pravokotni in poševni križi, ja, križajoče se palice za križance polizance pa so ostale, zakaj gospodar se menja, palica pa ne odjenja! Ah, smelo na delo! Poslednjič?

To je to.

Osahlo in osmukano, ja, opuščene jame. Oprsnica za vse, ki padajo zaradi oprijemljivosti maziva na drsnih ploskvah. Otipoma, ogromno, opoldne, opolnoči, od časa do časa. Nasledek in podmenek je bil ta, da je breznogček odpravljivec bebljal in čebljaj drugače, samo xyw, samo bdgzž, pa spet lrmnvj, ali pa je zgolj ponavljaj ieaou, tako zveneče, ne res, ja, pihal je pa sikal pst-škh-čfc, in to in ono, in to je tisto, mogoče ustroj jezika, ja, in sprva je sinček hermelinček v igri sprostil jezo in gone in hlipavo trmo in si je privoščil, in vnuček s tiaro je bil sprva še gonsko bitje, kakor kuna zverozobec v meddverju in jaškovnem polju, ja, s srčastim obodcem, s srčasto pentljo, ja, med obogatenimi kamni, ja, je čičkal na invalidski cizi kakor v nasoljevalni kadi, ja, nasprotnosmerna načela, ustniki nastavki pa skupni jedrni nastavki s peto, ojesni natik, ja, premakljivi naslovi, lokasti in gladkalni nasek, ja, nasekala so zmerom kamnoseška kladiva, ja, in ko je one dobil druge zobe, je postal šolski hermelin, ja, in je sesljaj in pil podanikom sopotnikom škrlatno kri in je vladal oblastnik hermelin paradizu in zgodnjemu otroštvu, ja, zobata, breznoga zverinica, je že kazal prežeče gibko kunje krzno na kakšni svatovščini in je cepal in cepal in se ihtil, ja, in je hermelinček edinček še oponašal otroški jok in brbral sam s sabo in se je nadzoroval, in taka ihtal, ja, s koračnim izbiralnikom od zaslonke do zaslonke, dokler si že ni kar zdržema in pronicljivo umišljaj napadov in potlej iznašel tajno govorico, da bi se menda končno sporazumel, ja,

ampak s kom, s kakšnim prevajalnim jezikom, s kakšnim strojnim jezikom, ja, in je otipal imena stvari in se navadil, da so ga podržali v kopeli, ja, in je potegnil črto med tli in navzgor usmerjeno mejo, med jazom in svetom, in bi trpinčil živalice in jim trgal nebogljene žive ude in krilca, ja, in bi jedel mrčes in golazen, in bi s prisilno lažjo in zadrego utešil izmik, ja, cmera izmikalo, in se je rad nedopovedljivo upiral in ga je mikalo in pikalo in likalo in klesalo, ja, in je bil vzoren in zapostavljen in vse nebogljen v regentskem podsvetu, in čuden čudaček! in se je podelal in močil in ni znal več govoriti in podobno, in se je igre naslednik izgubil pod gonsko krinko in se je moral obvladati na invalidskem koleslju, in res samopaš ritopaš! in je verjel, da mu bojo pečene piske padale z zunanjih nebes! — in hip zatem je norel in brenčal, že tedaj, ko se je ujedal mraz z obeh koncev, zunaj in notri, in porasel ga je prvi puh in žerjavičast puh ga je razbelil v prvi sli, ja, je kar puhtelo od breznogca puhloglavčka, ja, pulil se je za noge, kazalčni številčniki so tekli od vzhoda na zahod, ja, pa kar skoz kazalno steklo in proti kazalom višine, ja, one v brezkligni vodi, že je bil goden, da je pukal Ikarovo perje, da je v krivulji nasičenja vlage v podtalnem zraku, v toplotni krivulji jamskega zraka, ja, je pukal perje z duše in telesa, ja, premenjal je glas, v krivoploškem blodnjaku zverinjaku ni znal več mirno bebljati ne cvokotati z zobci, ni se sčakal, ja, v sebi je lahko čutil gnezdasto orudenelega orla, pa je puhal, ja, levil se je in orlil, tak neubogljiv važič, ja, kakor kakšen puhličav, gneven pučist, ja, vse je en fuč, ko se je znašel v orljem gnezdu, vnic med sopotniki dobrotniki, v resnici pa na invalidskem prekucniku, ja, še začasa je puhnil z invalidskim vozičkom v puhličasto podtalje, ja, lepo se je potegnil, ja, objedavec zverca, ponajveč je bil pravzaprav nezaupen, ker se ni zmenil za

moč in meč, pa je spet iskal koga, da se mu zaupa, vsaj kakšno švigljo Erinijo, ki je šla v pustiv, ja, čisto nedolžno bi ljubil punce pustolovko, ja, zaljubil se je celo v izmišljene spake junake, v pohabljenе korenjake, enkrat v zvezdnega pastirja Vladimira, drugič v jajčece Jona, pa spet v volastega barantača Minotavra in v mladostnika Ikara, ali pa se je zaljubil najprej v cimo Jona, potlej v ptičjemlečnega tička Ikara in potem v padlega vesoljca Vladimira in naposled v Minotavra, v tega hudobnega krošnjarja z mrlički, ja, breznozec Veselonc je tekmoval brezobzirno, res, izkašljaj se je, izkašljaj, kot bi mu puščali kri, ah, puhlice, puste besedice, fantastično obupno, bomba za pošizit, enkratno strahotno, imenitno fino, edinstveno blazno! ja, ampak izzival je tudi, včasih je trpinčil slabiče in mehkolične in dične moške gospodične, ja, objedivec breznozec, ta kljun, ta lunj! jih je vse zbadal s kvantami in kvasil puhle, ja, ampak kljuka se kvake drži! ja, zasmehoval jih je, jih žalil in tožaril, pač puntal se je in se petelinil ko breznozi orel, torej je klevetal že izmlada, ja, škiz šizi, ja, in kolikič zanalašč, samo da bi koga oškodoval, ja, pa je kadarkoli krčevito in užaljeno jokal, oj da joj! pa jo je znova zagodel, ja, že spet kaj pentlja! se bo spet s kom spentljaj! ja, še na začetku, pa skoraj pri kraju, ja, poskusil je napraviti samomor, bil bi samopoveličevalno, strohljivo truplo, kako samobitno, ne res, samosvoj je scal proti burji in na butare odraščajočega dračja, ja, butica, takle sestavni del cepca, samogoltno je kaznoval, ti prikazen salamenska! ja, samčič na samčku, res nič ubogal, nič umehčan, ja, ampak cepec je imel še ročnik, da je lahko mlatil, ja, prazne je mlatil, ja, umeril se je, je bil preveč samosvoj, in kakor da bi živel samo zase! ja, godni najstnik, oblast za oblast! priučeno delo za brezdarno krdelo! ja, delomrzen se je jezil na cel svet, pa

je jezil cel podsvet vsenaokrog, ja, prirepil se je pritlikavemu rodu, s požigavsko strastjo bi zanetil svetovni požar, ja, sinko tribun, ja ujedljivec breznogec je napadal, ko ga je vrgel božjastni napad, je napadal, če ni imel vse dobro napeljano, ja, nahitroma neurejen, napihnen, da ga je kar napejalo z napejalkami za zanke, ja, je bil napihnen ko sirasta zgradba, ja, pa tudi potrj je bil kdaj in nedostopen, sirotkasto odsoten, tjavdan navdan, ja, pohabljenček orlonosec, če ga dobijo, bojo orali! bojo pluge v meče prekovali! bojo orali na ledino in celino! ga povozijo z orničnim valjarjem! — ja, potem je dobil grdolepe navade, se je mehkužno mehčal, ja, navduševal pa se je kar mehkokljuno in poprek ko mehčano meso, ja, mehka, breznožna snov, pregnetena z mehkočutjem, ja, kakor malo ogljično mehko jeklo, kakor iz mehke moke v dnjači globači, ja, že si ga je lahko rokohitrsko vrgel na roko, saj mu je navsezadnje Erinijina mršina večkrat zasmrdela, ja, ni še imel poguma za kratek stik pa ga je vsega treslo ko v mrtvaščici, ja, naježil se je, saj se posamič ni sam muekal, ne res, odkritosrčno je tvezil, dasiprav v soju duš in med bližnjiki ni bila navada, da bi pokvečenec breznogec odločal po prosti presoji, ja, bil je srček, ne pa smrček, ja, preskušeni strojček! postajal je radoveden in vseveden, neučakan in vse bolj neveden, ja, kakor v rejskem okolišu si še pisniti ni prav upal, se je pa že take znebil! najrajši bi se znebil samega sebe, znemar je pustil zvlečeno, zvihrano, zvodljivo zvestobo in sploh je bil zvirav na ivvalidskem kimpežu, ja, lepo se je zredil, celo sam je sodil kapasto zvezo visečih stresalk, ja, ni zvesto izpolnjeval poostrenih dolžnosti, pa si je dovoljeval obračati besede na nož, na kakšen knjigoveški nož, tak zverižek, figa mižek! kako se je samo mogel kazati ko nožasti kazalec in uglajeno kakor upognjeni

gladilni nož, ja, oblastveni pametnjakovič, kaj res tako družaben in nežen, tako skromen, preprost, iskren? in ne da bi po razseku obdeloval sveže meso, lastno dušo, ja? odločno nepopustljiv do dvojnikov, do vpetih obdelancev v motečem bleščanju? ja, breznog se je vozil proti neresničnemu, tako se je boril proti motikam sekalkam, pa tudi proti jamskim grabljastim motikam in proti koničastim kopačam in strgačam, proti rovnicam in spodrezačam, ja, v motilnem odboju, sam proti vsem in vse zoper njegovo mladostno norenje, ja, vsegakriv, ko da je res vseveden, vsestranski v vseboštvu, pa še vseznavec vsemogočnik povrh, ja, vse jim je zrekel v preslušnih motnjah, češ za vsakogar ista postava! ja, vsakogar je obtoževal v obratovalni motnji, imel je vest, imel je robno motnjo, če se je takole zalupinil, da bi jim zginil spred oči, takrat ga je zatesnilo v špranjo in med robove lupin, ja, v zatezalni pasti, ja, imel je svoje brezno stališče, si je bil pridobil barvne motnje ali svetovni nazor, kar zagnal se je, vzletel, poletel in letel z invalidsko šklefedro vred, dasiprav le malokdaj in tik pri tleh, ja, to ga je preganjalo in pregnalo v blodnjak zverinjak, ja, nikjer ni bilo dvigalnega motala, ni bilo prevažalnega motala, ne vreten in ne vrvi, ne res, nikoli navzgor! — in tako je pohabljenček pozabljenček zrasel v tisto življenjsko dobo, ko je lahko mirnodušno zakinkal med zakladi duha in zatiralnimi pripomočki, ko je tedaj brizgalo z jeklenimi drobci po grozdni brozgi in ko se je odprlo popje, brstičje na ponikljanem železnem okovju, ko je brstelo oko na rudnem očesu, ja trsova očesa na polno varjenih očesih, ja, pa je potlej naletel na odpor, na pretočni odpor, na valovni odpor, na skupni in tlačni odpor, kaj šele na odpor vzpona in trenja, iz odrasleka se je pri vsem tem odcepil odraščeneč, ja, odrekel se je sebi,

službi in odtlej mrzlim sledovom in si odrgnil suhoslano, surovo kožo, pa tudi livno kožo, luženo, zgubančeno kožo na kolkih, ja, tam pod trebuhom je javno kazal opilke ostružke, rezkance in skobljance, mesne odrezke, takšne ostanke odpadke, ja prav tam, kjer so mu odrezali noge, da ne bi shodil, ne res, kaj bi tedaj z notranjo življenjsko močjo, kako bi, če je srednja življenjska pot prešla v nočno izmeno, v blodni delavnik, in kam po breznogi vozni poti, ki še zdaleč ni dišala po potu usode in alkoholu, ja, vrgli bi ga pesjanom telebanom v žrtje pa v arzenove hlape, sopotniki bližnjiki bi ga zakopali v arzenov sijajnik blestnik, da bi svetlila arzenova svetlica in da bi v sivi polkovini otrdel kot sicer vsak zunanji svinčeni vojak volkodlak, ampak orel splete gnezdo na visokem, po plen strmoglavi v nižavo, ja, ja, tedaj bi ga darovali na žrtveni gostiji, ja, živooki orel žvegláč, breznogi, blodni sanjač, bodi no bolj življenjski! bodi! bodi manj v blodečem toku, manj bobinski izvozni stroj, privezan z ozkim bobnom za ploske vrvi, manj na invalidskem huntu, manj pod bodičasto volno božjih nog! lahko bi dobro živel, orel pač orla plodi, ja, bi bil življenjsko zavarovan, bi zbiral strojne življenjepisne podatke od 1 do 0, — in +, ja, bi zbiral zamenljiva kolesca in Ikarovo perje v glavi, pa tudi zarezalna in lopatasta kolesa na grabežu, ja, do čistine otrebine! samo posladkati bi se jim moral, ne pa pljuvat in bljuvat rignje! bi vsaj dorasel, ne le zrasel! ja, saj so povsod pobijali, dokler se ni meso skisalo in je pricurjljala iz odrasle dobe in skozi klavnične naprave kislina slina, ja, kislinski razkroj, maščobne in žolčne kisline, pa še jabolčna in grozdna kislina, mravljijska in očetna kislina, mandljeva in maslena kislina, jedkane čipke okoli oči, jedkani kovinski zbruski okrog kolkov, jedki strupi na živem tkivu, ja,

neodvisna zakasnitev! nepogojni skončni stavki in nepomični škripci in tečaji, neposredni dokazi za neposredni naslov, nepopolni pretok in preliv, nesporno razmnoževanje, nerazrešljive enačbe, neprozorne rudnine, hude nesreče, nevarno blago, obratovalne nezgode, neznana števila, ja ja, že neživa narava, nezvarjene površinske razpoke, nevarnostni signali, neutopljene ključavnice, netopne pa netilne snovi, neškopna slama, nesomerna rast, nerjaveče zaponke pritiskači in nerazcepne enačbe, nerabno, nerabno, neprava debelina sloja, neonske tlivke, neobstoje spojine in neokroglo struženje, nenasičene raztopine, nenadni presih signalov, nemirni tek strojčka breznoščka, nemirna svetloba po blodnjaku zverinjaku, nemagnetna litina, neločljiv spoj, neklavna bitja, nekaljeno jeklo, neješčljiv mladič breznošč, neizučen, neizučen, neizluščeno zrnje rud, nehlapljivost, nehlapljivost, nega betona in bolničkov mladičev, nefelinov pesek med bazaltnim kamenjem, neenačaj =~~L~~, <C, >, nedušeni valovi v nedvoumnem izidu, nedohranjenost v nečistem zraku, nedeljen delovni čas, nečisti zev, necepljeno usnje, nebeljene vlaknine, neaktivni tovorni p a r k ... in naprej, aktivni kisik, beljena preja, cepljene vitre, čisti dohodek, čisto zlato, deljen utop, deljena sklopka in bat, dušeno meso, dušeno meso, enačaj =, felzit porfirijev, Ga boli kot galij, hlapljivost hlapov j a, izluščeno seme iz storžev, ješče na tešče, kaljene podložke, kaljeni zobje, klavna težja, klavna kakovost, klavni izkupiček na klavne dneve, ločljive sklopke in ločljivi spremenljivki, magnetno polje, mirno litje, mirna lega, nasičena para in slanica, okrogli stresalni splavi, okroglo brušenje in okrogla števila, obstoj, obstoj, pravo zlato, pravi kot, razcep rudnin, somerninske ravnine, škopnate strehe, topni laki, topljen

svinec in klej, utopljene žlice, varnostni pasovi, varnostne naprave in ukrepi, zvarjeni strupi in železni nosilci z lomnim kotom zvara, živa živ ... in naprej in nazaj in narobe, ja, kdor ne dela, nima jela! hlapčevska dela, to ni breznogčevo delo, prisilne delavnice iztiskajo iz neizmernega dela nujno delo, ja, hlapci, opore v podtalju breznogčevju, nosilna stojala pri vrtanju! ni se odzankalo, ni se odsukalo, ni se odprlo na cevni drči, ampak je odraščalo z žilnimi odrastki, ja, odraščen, potem pa požgan gozd zunanjih zastav in notranjih postav, pravi delavnopravni spor! — poslej ga ni nič več tako prešinilo, vdal se je, navzlic zunanjikom krvnikom so si sopotniki dobrotniki poravnali smrtno posteljo, ja, ampak breznogca kasne glave je jemalo, imel je ukratitvene misli, če je sploh še kaj glodal z besedami, ja, zdaj je bil hvalisavec levjesrčnih prejšnjih dob, suknja je pač odslužila, odsotno je vzel dolg na odslužek, ker ni bilo stopnic na odstave, ker so se srebrile lužene kože v lužilni jami in so od njegovih gorkih besed ostali le lužnični ostanki, ja, lužnat okus po belem lugu in belem papirju, pralni lug nepismenih možganov, in kako je bilo nekoč v livni čaši, namreč v livnem koritu, kako je teklo po čašastih žlebičih in v času praznjenja in v ročnem času, ja, stalilni čas varovalke, ko so mu hipoma odsekali noge in besedo, to ja, ko je še bil odstavljenček odsvetovavec, ja, to je odtod, ker je bil poslej odtujeni, pri odzadnji luči povečičani strojček na odzivna stikala, res starček staroobrednik, kakor len nespametni lev, oča tiran, častit starin, starokopitnež starikavec, ja, takšna uradna starina je močno shujšal, je slabel, izdal bi izbrane spise, pisal bi spomine, kajti ni se še maral predati, ne res, ugašal je, a ne ugasnil, ja, kaj bi le brez njega breznogega, brez vklopljenega stroja, ki je črkoval v dvoglasnikih, to ni vse

vkup nič, ja, vodja breznogec je bil na odložišču, je bil odplaknjen in je kar vključil v drugo prestavo, ja, pa celo invalidski kimpež je bil za odpad, ja, ampak breznogček levče, nekdanj uradno pevce, je bil občutljiv za brezdomovinsko pravico ugreznjenega blodnjaka globočnjaka, pa bi ga vrgli v kakšno župljansko ubožnico! v počrnelo, nalašč prezrto in prezimno hiralnico! kaj pa ga je omotavala omotica, takle svinčeni omot, ja ja, v glavi je pritiskalo, je grmelo v ušesih, ni mogel več prav spati, niti na invalidskem cizovniku ne! je pač že lepo okopel, one, okomeren plesnivec, okosteneli okornež, slinavec! okrog in okrog se je vozil, življenje ga je izlužilo pa izžulilo, ja, pa je bil vnovič dobrodušen, živahen, prav moder in razumen ko modri glen, prežarjen in segret do modrega, ja, pravil je okrogle o okretnih lepih časih in okretnih pokrovih, o okretnih čepih na invalidskih vozičkih, o zunanjih okretnih napravah, ki so visele na klavni liniji in se obračale zdaj sem zdaj tja, se sukale s kavli, ja, okrasil je preteklost z okrepcčevalnicami in okrevališči, ja, celo svetoval je, ni se še bal smrti, ni se bal klavskih kavljev, ja, v danih okoliščinah pa je kdaj spet povsem otopel, hiral je neprizadeto in nedružabno, hropel in hromel, ja, v satovnici brez oken, saj ga niti podsvet ni več zanimal, kaj šele pesjanski psoglavi gobci, volkodlaki strahovi, kaj šel! ja, motenček lev, hrgavec krivohrbtnež, ja, drugič pa je bil znova kakor svež in čil, nemiren in tresočče razdražljiv, sčasoma celo skop in častihlepen, hlipavo spodrepen, hentana šema! sam s seboj, sam zase! komu bi le še koristil, ja, bolešno se je prepiral za neznatne malenkosti, za vezalke in ščipalke, peljal se je koncu naproti, o sivi starček harlekin! stisnjen v dve gubi! zato pa, kar je zadevalo njegovo bivanjsko nrav, ni izjemoma nič bolj padal, tožil je le zaskrbljen,

razočaran, celo obupan, ja, izpraznil se je v osami, ni bil zraven, nič ni zmogel, ja, breznogi kučmar, kruljavec potuljenec, je imel vsega dosti, še predosti, pa nič na prebitek, ja, zamahnil je v prazno, v praznobi ni nič več prav vedel, kaj da ga še čaka, katero poslednje počivališče, izravana krčevina z daljnoglednimi križi, z nagrobnimi in cestnimi križi, s svarilnimi križi v jami, ja, kdo bi ga še poznal, breznogca obstranca, ko so vsi drugi breznogci že pomrli, ja, osamel je, osamili so ga, ja, samotežna samota, samolepilni trakovi, ja, tak samosvojec Veselonc! spomin mu je pešal, ga zapuščal, nikogar se ni spomnil z volilom v oporoki, ja, koliko križev je že imel za sabo, slabo se je spominjal in bi zapustil za sabo slab spomin, ja, v njem se je vse pomračilo, pozabili so nanj in kar pozabili vse žeblje in čevlje v krsto, še sami so prišli v pozabo, ja, tudi breznogez sivogrivež se je spozabil nad seboj, obračunal je s seboj in računal na sežigališče, ja, ampak bi bil še enkrat breznogec, breznogun, breznogač, če bi spet kdaj zagledal zunanjo svetlobo, še enkrat bi videl, kak sonce gor gre, ja, niso ga položili v grudi grude, kljub temu da so pripravili skrinjo in jamo, ja, spomnil se je daleč nazaj, kaj pa zdaj, zdaj skorajda ni bilo, pa je kar sproti pozabljal na ure, ključe, in kod po zveznem hlevskem hodniku, na družbo in krušni krajec, nič več ni mogel, ampak še ni obnemogel, ne res, le pozabil je, sopotniki bližnjiki so mu sproti tvezili o volkodlačji zunanjščini, pa je vse verjel, kajti ni več vedel kaj sanja in kaj doživlja, nekaj se mu je grozno proseče sanjalo, ko je z odprtimi očmi sanjal hude sanje, ja, potem je vse zakostenelo ponavljal med kostnimi sprimki v kostnem pepelu, ja, dopolnjeval je z igranjem na koščeni glavnik, ja, zadnji čas, da je bil v predsmrtnici in so ga prenasitili s kolački in zavornimi koli, ja, sanjalo mrnjalo, ostareli

uradni lev, znenada si je začel umišljati, da je spet hermelin, mladostni vladar, ja, pel je fantovske, otipaval je bedra in segal v polna nedra, segal v Erinijino čilo cvetno moko, v njeno vlačugarsko krvno moko, je pihal v njeno prvo svežo moko, v njeno šamotno in sadreno moko, ja, lizal je njeno mehko voljno moko, njeno mesno moko, pa tudi zrnasto, ostro moko, pa tudi drugo končno moko, ja, poljubljal je Erinijino moknato telesce, takšen telešček iz steklene moke, iz kamene in kostne moke, ah, iz sladkorne moke, ja kaj nori, se mu je vžgalo, se je stari panj vžgall? pa je znovič vsenaokrog obtoževal, da mu nič ne pustijo, češ da mu skrivajo noge, da ga preganjajo in se zanalašč okoriščajo z njegovo pokveko in ropotijo, z njegovo obleko, z njegovimi britvicami in sličicami, ja, oni bi ga spravili v grob, oni bi ga zastrupili, ja, kako žaljivo! samo rovarili so proti njemu, kaj se to pravi! žaltavo, brezverno, grižavo, garjavo, driskavo! ja, lev breznogec je imel ukratitvene blodnje, je imel starikav bledež za bledežem, ja, komu pa naj zapusti breznogčevje, podtalje, zmotni kolobar, ko ga lastni sopotniki sorodniki tako preganjajo, ja, so se oglašala strašila motovila z onega sveta, skrivnostni glasovi, bela žena, šepeti, opozorila, gromovniki z rodovniki, ah, pa si je vse sam očital, oprostil se je zaradi vsega, kar jim je navil v kroglasto navitih zmerljivkah brez jedra, takle vase zavit klobčič, ja, bi poskusil znova samomor, menda je prišla nesreča nadenj, saj ga niso razumeli, ko se je hotel pomladiti in je kazal spolovilo, vžigalno bilko, ja, ni več vedel zase, nepredvidoma se je razosebil, nespametno je stapljal več jezikov v enega, sanjaril, kako je bil nekoč orel in hermelin, in je doslej živel predvsem zase, pa bi dal kaj tudi pesjanstvu! ja, poraženec pogubljenec je porazdelil premoženje, pridelke, vloge, tujim je porazdal vse reči, še

švigijo Erinijo iz štrukljaste moke, ja, poraztrosil je vse ude, je pač prenalahko vzел stvar! ja, med potjo je vse porazgubil, ja, doli se vse porazpeča in poraznese, ja, na vse strani so se porazlezli črvi krvosesi, pijavke in gliste bi se nasitile z mezgo, kupoma so gomazele in se lišaj ile na robovih prhkega mesa, ja, breznozec starček, starikav lev, kako je v brlogu blodnjaku poračunal z njimi, ja, ujezil se je, ja, ko bojo oni nogoseki stari, bojo tudi šentavci šarivci črke v stari šaril ja, bojo vkladali stopnice in hodili navkreber in bojo vkorakali v tuji svet in obstali vkopani na visokem, ja, vknjižili se bojo na spodnji svet, ja, pesjanski trop v tekalnem koraku in med brunčastimi tekači, ja, psoglavstvo glavarstvo! — ampak je imel prav, ja, breznozec Veselonc je imel grižo na jeziku, kri mu je spet grmela v ušesih, izpil je vso bivanjsko, lažno, komaj prištevno grenjavo! ja, izogibal se je, se umaknil in se izgubil. Od pesjanov telebanov se je razlikoval po natezni obremenitvi, po natezni in vlečni sili in ogrizih, po odlikah in norih sposobnostih, ja, kako ugleden z obesnimi obešali, močan in brezno z obešalnimi stremeni, kako vpliven z obglodki in dober s slepimi objemkami na invalidskem vozičku, a manjvredna, premična, dopasna tarča! ja, še za šolsko tarčo ga niso vzeli! niti na muho ga niso vzeli! na grmadni kol z onem! Vedi, da malikuješ v negotovi vedi, ja, breznozi škric! ti! ubijavski možic samega sebe, ko živo srebro, ja, kar po domače, vešda povej pa poglej, kako je s pernatimi oblaki in braki volkodlaki! kaj pa žilnina kamnina, kaj predornina, kaj talnina in rudnina, kaj plastovina in krovnina, kaj usedlina, kaj prodnina in globočina, kaj temeljna kamnina, kaj kamnolomsko postrojenje, kaj kamnoslovje in zmleto kamenje, kaj kamnita tla in tlak, kamniti prečnik in steber, kamnita plošča in preklada, nič

voščil — nič daril, ne bol ne razkol, kajne, pohabi jenček, kmalu kmalu, o ti lumpek slaboumni, ven ali noter! nikar, tako ni prav! nikar tako, ni prav? nikar tako ni, prav? pa je luštkan tako, da pozabljen ne bo! res šocelj, lalala, naj bo! Saj še miga. Ja, lahko da je čekljal ko kraljiček, letel z invalidsko šklefedro ko orel, če je bil predtem hermelin in pozneje lev. Osnovne enote, osnovni čas, osnovni obzor, osnovna plast prakamnin, ja, osamelec, takale osamljena kamnina na ravnem, zmerom nad kakšnim dnom. Obeljeno, olupljeno, omamljeno. Omaščena krma v osnovnem obroku. Ometovina, vsepovsod osuševalno omrežje, ne res. V blodnjaku zverinjaku se je nabirala opalna siga, ja, vrelo je, in vreclec bi šiknil v opalnem soju navzgor proti vrhu! Ojačeno oporišče med sosednima razpetinama, ja, razbremenilno oporišče. Odpovedalo je zaradi lastne hibe.

Naj bo.

Nič ne de.

In če je bil takšenle breznogec navsezadnje neudeleženeček pogovora, je že bila kriva njegova nezaupljivost, da so ga nogoseki prišleki pustili na cedilu, dasi je bil sam lačen stika kakor pesjan, tako lakoten, da se še zdaj skozenj vidi in da se duša v njem lovi. Čistokrvnost je bila hote merilni člen božanske čistosti, ja, čistopasemska vrsta klavcev psoglavcev z znanimi členi enačbe in z zračnimi členi! Ampak odpovedalo je zaradi izrabe. In podobno so šli z nezaupljivostjo braki volkodlaki tako daleč, da se neznanecu Veseloncu niso nikdar zares približali. Invalidski koleselj je lusknil, breznogec izrinjenec pa se je upotil le sam na pogovor s seboj. Lajno Erinijo je vprašal, če iz blodnjaka globočnjaka res ni izhoda, kajti samo v škrapastem podsvetu se je počutil varnega, ja, bil je obdan z molkom

in s čudno nepreslednimi, neslišnimi obvestili. Ja, obločna izguba, brizgajoči, nemirni, krožeči, plapolajoči in prasketajoči, pršeči, sikajoči oblok! zunaj in nenehno zunaj! In notri s svincem obložene plošče! In četudi mu je lahkoživa Erinija še tako pritrjevala, da ne pride nihče na obisk, je vendar sumnjivo pogledoval vzdolž blodnjaka zverinjaka, kot da mu bo kdo zdajci zadal smrtni sunek, sumničil je celo krušno, zanemarjeno malopridnico, češ da mu je prav ona ukradla noge in jih poceni prodala zunanjemu svižnatemu svetu, ja, vse so mu sunili, ukradli so ga, ja, tako se zmeraj zbudi in vstane sum za beg. Pravzaprav se je mučil in hlipal, ja, ječal je vase. Ampak ni se dal kar tako in je imel nesrečo ali zato, ker je breznogčevo prišlo tja, kjer ni muh, ali pa zavolj praznine in revne rodovitnosti, ki je vladala tod, ko so ščekači lajači še poznali usmiljenje, uteho, sredi trpljenja pa trdovraten upor. Ampak zdaj si je breznogček nejevernež lahko umil roke ob podsipališču rude, le da luknjičava duša tega ni občutila, ja, drsel je navzdol, medtem ko so zunaj z nogo podrsnili po gorečih tleh in po čelnem razvoju, da bi iztresli jezo na najpomembnejše naloge. Ampak nesnagi Eriniji je celo naročil, naj pretakne ves zdoljni podsvet, češ da bo navsezadnje izpregledal, kdo da mu krade izpred nosa, ja, ponavljal je prenapetih živcev, da noče nikogar srečati in da je vsakogar izpregledal do dna, potem ko se ni smel udeležiti pri dobičku in zunanjega psoglavskega zborovanja, in je pretrgal vse stike, ja, ta strojček je hudo udarjen! ni mu bilo, da bi se udaril z njimi, že čez hrbet ušinjena, utajena in utežna usoda ga je dovolj udarila, ja, ne bo se udinjal sovražniku od zunaj, pa naj je udeležba obvezna, ja, zunaj naj kar krešejo čevlje! Če mu je dična spletična Erinija zatrjevala, da se bo tudi on udeležil utišanega pogovora in

mu zabičala, naj pazi nase, pa je molčal ko grob, ko penasti grafit, kot da je za zmerom v talni groblji in v grobem vleku, v glavo si je vtepel, da nikomur ne zaupa, četudi bi okrog njega švignilo kvišku vršelo škorcev in znorelih norcev, ja, iz užaljenosti je molčal, pa so ga bila sama ušesa, ja, ničesar se ni več udeleževal, držal se je stuljeno, ja, nikdar ne bi hodil breznogec utešitelj za procesijo, marveč bi rajši predel dolgčas, ja, na njem ni za cinek dobrega! ja, nikomur se ni vsilil! ta žganjarček pahnjenec že nima vesti! Ampak pesjanom duhovinom je sekira spolznila s šap, tace so spolznille na visoka tla, ja, imeli so ga za slabo firmo, in tu jih je spodril cmihavec, v sunkovitem smehu je potlej mežikal, kakor da ve, za kaj gre. Nikdar ni prišel iz lastne skorje, breznogec vozgrivec se je znašel onstran običajnih meja, potemtakem je odpovedalo brez navkrebrne proge. Ljubil je prednostne lučke in predmetne, utripalne lučke, ljubil je kristalne like in prostorske slike, ne da bi vedel, odkod lizolov duh, salmiakov in parafinov duh, ne res, nemara iz snežnih kotličev in kotelskega pepela, iz kotelnih pip in kotelnega dna. Saj ni zavohal, bil je le silno očaran in je z ugrizom napravil vtisk kovanca, kotvasto obliko kotvenih zvezd. Ampak ni bilo kovanih novčičev, pa tudi če bi jih imel kaj pri sebi, ne bi nič veljali, tako se je dosledno in nepretrgano vdajal čistosti, popolnoma sam v blodnjah in zakasnilnih členih, ja, kakor na členastem jeklenem traku in med členastimi vedrniki, ja, rudninski čok proti mesarskim čokom. Ja, kakor da prav one breznogec ukazuje za boj in za odplutje, o pripravljenosti in za juriš, čeprav sam še ni izpolnil niti enega ukaza, ja, ni se javil na nikogaršnji jasni ukaz, sploh je užival v svoji nesmrtnosti in v večnem spremstvu. Seveda, denarja ni bilo, ampak cvenk tako ali tako vse pokvari, ja, pretlačno cedilo je

spustilo skozi sito že marsikoga! Celo zunaj so vsakič dihali svobodno le skoz cednik plinske maske, ne res. Zunaj je curljala modrost iz zaščitnih mask in iz maske zaklona, iz katerega so metali bombe s solzilcem, streljali in opazovali, kako se zakoni raztreščijo v dolžnosti, enkrat v službeno in drugič v splošno dolžnost, v domovinsko dolžnost z izvršitvijo smrtne kazni, pa spet v posebno volkodlaško dolžnost, tedaj v posebno dolžnost pesjanskega obstoja. Ja, takrat najdenček Veselonc v škrapasti ugreznini ni več čakal na ukaze, posebno še, če je šlo skozenj kakor hitroudarni sveder, če se mu je zvrtilo kot v hitroudarnem vrtanju, da ga je metalo iz brezodrivnega izmeta v brezračni prostor in nazaj med spodnjo in zgornjo brezkončno verigo, pa je poskušal, bodisi zaradi togih in vzmetnih nogač bodisi zaradi nogalnikov stopalnikov, obutih v svilene nogavičke, kriviti za svojo nesrečo, za pohabo in zlorabo vse tiste, ki so mu nekoč s krivdnimi kleščami namenoma močno upognili še poslednjo pokončnost, ki so mu s krivuljnim rezkalnikom odrezali noge v krivuljastem rezu in mu jih spod kolkov opilili, ja, že kdaj je bil vedel, kako prihaja hitrost, kako pride hitrost nenadne razstrelitve! Tega se je sramoval, kar je švignilo z bliskom kvišku naglo ko tresk, ja, vseskozi je bil ožigosan s pekočo žgalino, vsevdilj je moral naprej v nepovračljivem ravnotežju, skozi neprekinjeno praznjenje in po nepravilnem mnogokotniku blodnjaka zverinjaka, po nepravi skrivalosti kamnin, po čudni skrivalnici, v razmerju naprej-nazaj. In ni se spomnil abecednega seznama, na katerem bi pisalo Breznogec Veselonc. — Samo zunaj so prenašali takšne sezname in streljali v trdnjavski, razvalinski ahat. Ampak brž ko je breznogček pričevavec obtrgaval storžje ali zatem pridigal gluhim ušesom, ki si

jih je začepil z ebonitnimi zamaški, je že v kratkem pričakoval grabilno odkopavanje in grabljaste motike, dasiprav ni zunaj nihče začel s sledilnim, niti z jaškovnim kopom, ja, odpovedalo je zgodaj in znenada, odpovedalo je naključno, a popolnoma, vsekakor zaradi napačne uporabe potisnega razstreliva, ja. Morda je pod volkodlačjo, vedomsko zunanostjo ležal besedni zaklad, ampak pred breznogčevimi preteklimi skušnjavami in izkušnjami so se pokazali predmeti vseh vrst in vsakršni znaki za najrazličnejša imena. Motil se je po pravilu, ja, praviloma se je motil. Brž bi rad zrasel od nog navzgor, ampak ni bilo členov občnega izraza, ni bilo niti zasilnih vmesnih členov, ne res. Spod kolkov pa je dišal mastni, voskasti blesk, ja, prav zaudarjalo je. Breznogee Veselonc se je na invalidskem kimpežu obrnil proč.

Ko da ve.

Ob nepravem času, ja, in drugi pot je jemal vzorce iz izročilnih zapisnikov in naglavnih jerbasov, da bi ga zaneslo čez precejalni ali onkraj ogenjskega jezua, iz svečanega telesa je izpulil izsekane žeblje, ja, izruvanec v izruvni sili, morda je na invalidski cizi znenada občutil, da je odvečen fantič od fare, in razen tega da je v globoki rupači še kako potreben, ja, saj bi se v kakem drugem, izsrednem primeru, če bi bil manj krvav in modričav pod kolk, ko bi bil tudi manj raztrgan in blazen in ko bi ne toliko obljubljal, ja, bi se manj obtoževal, vse manj bi bil izrojen in bi se ujel na višinskem izreku ali na izreku o ploskovni hitrosti, ja, na invalidskem huntu bi odprl splošno čevljarstvo, izdelal bi polov čevlj, torej del pola nasproti kotve, čevlje pri žičnici, to je železne opore za nosilno vrv, pa povrh še spajkalne in železne čevlje, slednje za žetev, ja, ampak breznog bi celo vlekkel čevljarsko dreto skozi uhlje zunanjikov krvnikov, z rašpo

za čevljarska kopita bi opraskal mučitelje suroveže, pa bi jih dal na kopito, ja, s čevljarsko smolo in čevljarskim voskom bi klavcem psoglavcem zadela gobce, da bi v volkodlaških vojaških čevljih, v planinskih in stražarskih čevljih odkorakali v strumnem koraku, da bi šli v korak s svojim obveznim časom, ja, s čevljarskim kladivom bi udarjal, pa čeprav brez nog in na invalidskem kimpežu kakor na čevljarskem stolcu, na gong v ritmu svečane ali pogrebne koračnice, na raztezalnik za čevlje bi potegnil zunanje samostojne izvidnice in pesjansko tajno zaupno zvezo, s čevljarskim šilom bi jim opraskali kuzlasto, prevozno kuhinjo, njihovo varnostno vzgojo, ja, s pasto za čevlje bi premazal njihove preizkusne naboje, preizkusno streljanje na preizkusnih kresniških vajah, ja, bi zadehtelo po čevljarskem lepilu, po čevljarski lepenki, ja, v njihov pohodni korak bi zabijal čevljarske cveke, ja, žebljanje čevljev, žebljanje čevljev, vsak gonjač bevskač pa bi takrat zatel sekiro v tnal. Prekršek, ja, če bi mu zasegli invalidski koleselj; ampak ga ne bi dal kar tako. Tak fantič od fare pač ni razvalil kamenja v svoji glavi, ne usad ne plast kamnja, ja, kakšne naravne gladilne kamne neki, ne res, ampak se je razvalil in se dudlal na pamet, živel je pač v blodnem zatišju, ja, ni se pretvarjal brez razloga, če je imel priložnost, edinole breme, namembno in zrušilno breme, potujoče premično breme in gibljivo, uporabno breme, ja, ves podtalni svet na ramenih, točkasto in vrvno breme, podsvet, ki gre proti koncu, drsi brez ovinkov v zadnji, zaokrožen konec, grd prizor! ja, prevelika zaupljivost se rada maščuje! Pa je bebljal in klepetal, pač ni držal kače klopotače za zobmi, sicer pa to ni nobena prednost, ne res, zatiral je mrčes in mrhovino, četudi mu niso šli mravljinici po telesu, ja, rajši bi si polomil zobe na šmentanih citrah, tako ga je citral, ja,

ponujal se je, da popelje vsakogar na invalidskih garah skozi blodnjak zverinjak, dasiprav ni niti slutil, kje se škrapasto podtalje začne in kje naj bo konec poti. Ni prispel, ne res, od nikoder do nikoder, ja, nikamor se ni selil. V zmotnem kolobarju bi iz take bližine že zadel kakega nogoseka orjaka, ki bi slučajno zašel semkaj, ja, naposled se je breznozec žrmljarček vendar vozil po bližnjici, plahuder je peljal na invalidskih garicah sebe in plahto in spremstvo, ja, tako je brzeli! Ampak namen je bil le ta, da je na vsej poti, vračajoč se k istim navadam kakor poševni dletasti sveder, priči j azil globlje, ja, brez muje se še čevelj ne obuje, ja, imel je kronska dleto za globinsko svedranje, pa tudi odkopno in zasekavalno dleto, da bi se prikopal kdaj do dnevnih storitev, do dnevnih čuvajev tolovajev zunaj, ja. Ampak nikjer ni bilo več dneвне svetlobe, ne na površju ne v dnjači globači. Saj še ni naletaval sneg v plahtah, ali pa je nemara oprhnil na tla, ja, ni se videlo, ja, nezrel breznozec, vse po načezni pogodbi, sopotniki dobrotniki so mu pripeli metuljček na vrat, kakšnega nočnega, usnjenega metuljčka, eno samo mezdno, s čimer so prikrili divjo svilo in divji rožičevce, ja, izgubili so strojni dnevnik in s tem že povezali prijateljstvo s svinčenimi kovicami. Ja, vse za rožnato nadahnjeno, za načičkano nečistnico Erinijo, ja, fantič od fare, ker ga ni izruvala! ona ga že ni povrgla! breznozec protinožec se je kotalil tudi oprimši kakšnega zidu, kakšne dvostranske lestve ali dvoglavega kladiva, ja, spakljivo, spotakljivo, skoraj spretno pa spoštljivo. Ampak številke so dovolj zgovorne same zase, če je sen naprodaj, ja, in kakor hitro je breznozec mevljač omračeno sanjal, so že pokupili šaljive votličaste kamne in izkopavanje prog v grozni krušljivi kamnini, ja, se je že našel kdo, ki je bral iz zvezd in kamnopisa, ja, čigav pogled nazaj pa je zdrvel v

zgoščeno zmešnjavo, v smeh džungle in skozi pootročeno govoreče sličice! Kajpak je šlo z bogom v čevljih na zadrgo. Ja, kar tepel bi se, s kolom bi jih po gobcih, čreva na plot, klavci psoglavci! in so se strašila plašila v plast kože poskrila, ja, plaščarji plaščurji! so svedrali in tolkli, kresali in klesali drug drugega po zobeh z žličastimi dleti in s križnimi, stružnimi, utornimi in vrtalnimi dleti, z ogelnimi dleti za kočnike, s ploskimi in šilastimi dleti, z dolbili in dietnimi rezili, ja, rezali so se kar med seboj, zahrbtno so naskakovali, ja, zunaj je volkodlačna vojska navadno posunovala kot običajno. Ja, da je od zunaj, s tem se je bahal v zmotnem kolobarju, ampak s čim se bojuje zdaj? Nobenih vojaških škornjev ne bo več potreboval. Nikoli. Ja, breznogec brez nog ni nič slabši, če sam noče. In če kdaj umre, si bo le sam kriv, ja, ampak ne bo zatisnil oči, je že javsknil, a ni to lepo! In je aufbiksalsal, je posluške otepal, čeprav mu ni bilo usojeno, da bi sodeloval, nikdar ni stal pred sodnikom ne pred krvnikom. Ruval je telo iz svoje duše, če je le mogel. Bežati pa ne more več, ne res, zdaj je dokončno v blodnjaku zverinjaku, zdaj in za zmerom. Ko da bi z njim odplačali rešilna padala in zunanje robove pesjanskih naselbin, kakor da je izguba orožja samo za razplod, ne res, zunaj so se vojskovali volkodlaki, lovci na breznogce, ja, že kdaj so ga dobili, in kaj so mu storili! kakšen pesjan teleban mora biti, da naredi kaj takega! da odgrizne, odseka in odstruži noge pri kolkih, pri živem! ja, zakaj ga niso takoj ubili, zakaj je pahnil samega sebe v zmotni kolobar! O, živel bo! Oživel bo še dosti bolj v dnjači globači, ampak samo takšen, da ne ubeži! Lahko je jedel pete na čevlju, smel je sanjati o čevljarskih Škarjah in nožih. Pa je še zgrabil sodoprstega kopitarja Minotavra, ki je sicer sodil vse po istem kopitu, ja, breznogo one se

je obrnil v invalidskem prekucniku, zgrabil hudodelca hudobca za rogove, pljunil je vanj, iztrgal mu je spodnjo čeljust, prav kamenčkal se je z Minotavrovimi zobmi, potem mu je spet zlepil hinavski gobec, mu je za nameček še potegnil jezik iz grla, kakor iz polnilnega grla seveda, da bi edino grlo Minotaver lepil znamke za zunanji svet, in najbrže se to pogosto dogaja, ne res, kaj pa je imel hentani vol Minotaver z zlato candro Erinijo, kaj pa je lizal njeno sluz in sol! ja, polomil je barantače ve tace, tako je treba, osmodil je ogledniku Minotavru kocine, pa nič krvi ni priteklo, ja zato brezčutnež detežerec ni trpel, kako okrutno, ne res, ščetinasti krošnjar Minotaver sploh ni krvavel, prej bi drugim puščal kri, ja, zato ga je fantič od fare vse bolj stiskal kar z eno roko, stisnil je demona v pest, žogal se je s kepico, potem pa je dahnil v volasti klobčič, v Minotavra, se razume, in verižnik Minotaver je rasel, kako bedasto, pa ga je breznogec sirotec vrgel v blagem loku spet nazaj, ja, breznogec neomahljivec, naj mu že prinesejo volasto, bradato glavo na pladnju, ja, kaj mu je treba prinesiti vse na pladnju, se mar ni naveličal, ne, nikakor, le kozlal je, pel je kozlovske pesmi v živem sočutju, ki ga je navdalo zaradi češljastih tipalnic, nekaj je že izdaval, in kdaj bo konec trpinčenja! ja, nekaj je, čeprav mencavo, razen tega zapojčkal, mogoče juhe juhuhu! vse bolj zasopihan, ampak malce je že bil naveličan, ja, ni več udaril, v jok je udaril, oja, tako spotoma in stiha je vnmear životaril, volkodlačja smola! Ampak ne čevljarska smola, ne res. Na vozku se je odpeljal naprej, naprej ali pa nazaj, ja, imel je dobro glavico, zmeraj je duhal nevarnost tam, kjer je le malo duhalo po smodniku in razstrelivih, po spodbujevalnih razstrelivih, po takšnih, ki so odjeknila v blisku, središču in v območju moči, ja, mrliškemu krošnjarju je luščil kožo, ja, ampak spodaj je boljše kot

zgoraj, na blazinah je boljše kakor na blodnih minah, zato pa so zunaj slavili čisto zmago, ne res, ja, pobiravci vojnih davkov, izterjevalci duhov, kaže, da so od daleč. In kje je potem norost. Kako daleč. Pa kaj bo, ko bo breznozec Veselonc zdravo pameten. Ja, saj zunaj ne bi imel kaj noreti. Dolgo časa je minilo, one bi cuzal dudico, napravil bi lužico, ja, dolgo časa je minilo, trapasto, ja, vse proti ducnatim brakom volkodlakom! Čisto preprosto bi. Zakaj njemu so luščili možgansko skorjo kakor kosmičano, okisano koruznico, so mu jih zmleli na žrmljah v koruzni zdrob, ja, v bistvu se je le močno prestrašil, bil je pretresen, češ napadali so ga roparji žeparji, češ metali so zažigalne letalske bombe nanj, in to ni mala stvar, ne res, pa je drhtel potlej omračeno dobročuden, kar navdušen, zmedeno se je poganjal z invalidskim prekucnikom sem in tja, delal je zmedo, pa ni nikdar nikogar zagrabil, sploh se ni zagrabil za drogovni kavelj, ne za krmilni ne za praznilni drog, kaj šele za kakšen vmesni vrtalni drog, za kakšen strelvodni ali brzovjavni drog, ja, ampak kod so odšle noge lesenih drogov, kje je stalo reševalno ali obtežno drogov j e, ja, breznozec prestrašenelec ni priklil ven, ja, fantič od fare, srečno jo je odnesel, dasiprav že iz prvega nadvse brezciljno. Na odmikalni pogon, kakor na koritastem tračnem odnašalu, na prekladalnem in prevoznem tračnem odnašalu, na enoverižnem odnašalu, ko na dvigalnih nakladalnih stresalkah, ko na vijačnem in osebнем dvigalu, na tacastem in tovornem dvigalu, od tod potemtakem strah pred padanjem, pred navzven obrnjenim telesnim gibom, pred navzgor hlepečo dušo, ja, strah po težji nesreči se prerije vselej do ničtega stanja, ja, vpricho nihajočih korcev in nihajoče moči je že vsak lastni temeljni nihaj večkratno ničlišče, ja, en zamah

nihala je en udarec nihalnega kladiva, ja, strah pred novimi nesrečami, ne res, same nezgode, same obratovalne nezgode, trki in prometne nesreče! Ja, čudno čudno. Lepo so se zabavali, kajne, spodaj in zgoraj? Breznogec šleva je začel vnovič brbrati, nasmihal se je, srce je tolklo zdaj ko rudarsko kladivo, ja, kakor kamnarsko kladivo, ko svinčeno kladivo, ja, zenice so se mu razširile, da je bilo videti v njih nemara veliki in mali voz, ja, skrbi verige bojo odstopile, tja, kjer trohljivost vse verige zgrudi, v grdobe strela trešči naj ognjena!, ja, napol je že sanjaril, akoprav jodsotno, grozavo ga je stresalo, z lepljivim potom bi celo breznog lepil koleke za zunanji svet, za površno klanje in psovanje, ja, zastrašeno je otrpnil, takle fantič od fare, ne res, bruhnil je zdaj v jok zdaj v smeh, držal se je hromo, vse v onem je okrepenelo, ja, sanjal je z odprtimi očmi, sanjal je menda o čistivcih čevljev, ki so lizali vrhnje usnje ko čiste rude, ja, so pač z dolgimi jeziki oplazili semiš in z zakoni pa ukazi popisano čevljarsko lepenko, ja, tavalii so od obuvala do obuvala in bedeli v lahkotnih uslugah in izjedali jezike čevljev, ja, reševali so čast zavezniške, čevljarske zadruge, grizli so soparioo in čevljarski vosek, prav opijanjeni so se prilizali skozi sanjsko moro, v kupe odvrženih obuval, ja, vstajali so s čevlji v nestvarno lajavih gobcih, skupaj so sopli in se slinili k ogromnim podplatom sredi morebitne gnilobe in sladke zavrnitve, ja, prav čedno so lizali, po obrazcih, po obrazcih, ja, prav navajeno, megleno zleknjeni med pločnikom in meglenimi koračnicami, in kaj se je še napol sanjalo breznogcu vandravcu, kaj v šepetavi, drveči omotici, če ne o nepovrnljivih zadevah na robu naskrivaj zdrznjenih, tujih korakov, v ostrem brnenju in v brezodmevnih vrtincih, v počasni, komaj preživeli tišini, na ležišču zablojenih okruškov, ja, kam so lezli onstran v

grozavih sanjah, ja, dogovorjena mera lezenja, ja, potek lezenja, ja, lezenje ničlišča! tiho prestrašeno popuščanje jekla, zaripla polt, speči čevlji, ukročeni škornji, ja, kako kratkotrajno, pa skoraj večno, ne res, navpik s prebitim čelom in sesirjeno krvjo, ja, peš po ognju in zraku, po vodi in smrtni prsti, ja, tako jedko štorckljajo cokle, tako poredko coklajo štorcklje, ja, odkod pa zdaj štorcklje, zavržene v pravljičah in vržene v nedosegljiv spanec! ja, v praznoverje pretopljen svinec, svinec svinčenk! in potuhnjene, mlačne, vase strmeče sanje, enkrat medene, drugič zmedene, strupene, v olju mleček, v grlu vzdih, v zrklih sajasti pepel, v ustih prezeble besede, dremavo drsenje, drsni grafitni lok, drsna varnost, ja, obračalni, pa še sukalni in školjkasti drsniki, drsna mufa, drsni moznik, drsno krmilo, drsne čeljusti, ja, drsenje pri zavijanju in h koncu! ja, ko pesmica v pesmarici! In strah, somračno, volkodlačno obvestilo o nezmotljivih zobeh in dokazih, skregan red sredi ovinkov na lajavih, senčnih, zračno pomlajenih dolinah, gležnji v drobovju, čudno motni upor, dvignjeni kazalec, skrčena pest, nedosegljivo srečanje, zijava meja proti onstran, smolne kaplje, utekočinjeni kisik, mrzlo kisanje, ledvičasto rudišče pod lečastim kamenjem, mrtva lega, grudasto gorovje v prisluhu in ploski gorilniki pa okrogli gorilniki za varnostno svetilko v jaškovni jami, v rudoslednem jarku, segajočem do praznih in votlih mačjih oči, ja, mačje sršči strah pred volkodlaki pesjani! Potem pa je strah izginil kot bi mignil, breznogec omračenec ni več pomagal kjersibodi, ja, rojstvo snovi, ko da ve, kako se je zgodilo, ja, breznogec Veselonc, fantič od fare, v edini prometni žili je tekla kri, ja, večno življenje je ena sama nesreča, zdoljni podsvet se je vil vase krvav, ja, ampak one se je bil navadil, dovolj mu je že bilo, pustil je živino Minotavra

vnemar, ja, vznemirjeno in zmedeno je odvihral na invalidskem huntu naprej, skozi preobleko zijavih zarotilnih gesel, ja, z zaroženim tkivom pod kolki, ja, v zasebni zadevi, pravzaprav zasegljivo, zasenčeno, zasevno. In vozil bo kot še nikoli. Nihče ne bo nič videl, nič slišal, ja, breznojec zasvojenec v zmotnem kolobarju bo proslavljal, češ da je dobil praznične čevlje, ja, je pač tako, oni blaznijo, drugi se morajo vojskujoče pobijati. Ja, bo že vedel, kje bo, če ga spustijo kdaj ven, in kako bo, če prileze na površje. Ja, ubili bi ga, ampak to ni ravno dober vzgled, ne res. Pa naj si še tako prizadeva, globinsko kaljenje ni nič boljše. Ja, zunanje gobcanje si je že izbil iz glave, ja, ploščati pa poševni izbitki se niso niti dotaknili odkopnega kladiva ne označnega kladiva, kaj šele kladiva za kovičenje. No, breznojec Veselonc, ali karkoli že je.

Ta pa ta!

Acetilen v jeklenkah, etapno poveljstvo, entlanje, elektronke na potujoče valove, impregnirani papir, imprimatur, imprimatur, obsevalne naprave, ozeblinska rebra in brazde, uzakonitev uznojenih uzdnih verig! Pripoved je onemela, ampak breznojec Veselonc se je zaklel ko pooblaščenec, spet drugič se je klel, češ da zna molčati, ker ga je motilo neprilagojeno ravnanje, ki ga je že od nekdaj privezalo na invalidski furgon, da je vzkriknil, se izmuznil čresleni kopeli, ja, pa uklan je bil in kalan, ja, tolikokrat je tožil nad kletimi ščeneti peseti, predrznil si je kar preveč grešiti, ja, ne veste, neveste s ceste, kakšne zavese, prte in brokat bi kupile za lepšo podobo zunanjih brlogov, za zločeste bese krvose, e, psoglavi val, gospe! kaj ne poveste! zle strasti, izkrmiljene elektronke ob uri črnega antimona, ja, ni kaj povedati, vsi so se zunaj zarotili zoper podtalno dušo, proti breznoječevemu brezvladju gonov, zlobno so mu

podtikali, ne res, krivico so mu delali in so se nanj podelali, ampak to ni bilo ne jamsko jalovo ne rudno ali pralno blato, ne ostro ne rahlo zemljato blato, še blatna voda ni polzela nizdol po blatnih koritih, in vražljiv zdražljivček nič ne more zato, ja, barjanski molitveni obred ga je prezračil, še vsega prežetega z glasovi v sebi, ki so šepetali o njem od zunaj. Šepet, tepeš? Zunaj je napočil zverski, zvitorepi zor po koncu sveta, v mežnijskem podsvetu pa se je podtalje komaj začelo, ja, železo iz barjanca, zunaj so odmevale zapovedi in so odjeknili treskavi ukazi, ne da bi jih kdorkoli izkričal skoz podvodne šume ali v podvodnem bređenju in prek naseljenega, obveščevalnega področja, ja, v podtalju pa se je spreminjal le breznogec jezikač iz vzgojnega strmca v strah, iz telesne višine v pritlikavo manjvrednost, ja, hlepel je po doslednosti in po svarilni, svetlokrili svilnati svobodi, po svobodnejši ljubezni pod svodnim stropom, ja, v preobrazbah je težil k sočasnim dobrim likom in h glasbi, k zlitju sinjega kamna z antracitom, ja, ko bi si kdaj pridobil samega sebe, bi mislil le nase in zase in nedružabno, je pač vsaka sveta steza nepoznana, ja, so v gonih že nova bitja navzoča, ja, v preteklosti je bilo neznano in očiščujoče v moči za vnovič, za usodo namreč, za vstajanje od mrtvih, ne res. Ja, diamantni invalidski voziček v šoli čistega življenja, ah, v prečisti deželi, v snažnem podtalju, v šoli razglašljanja in potopitve in otrple okrepelosti, v strogem redu ali v šoli vdano ubogljivih, v samoodrekljivi vzgoji poslušnih gluhonemih, ja. Na diamantnem naplavinskem rudišču je tujski jezik vsekakor dobil diamantni sijaj, ne res, diamantni sveder je glodal v begavost in za diamantno krono, za skladnim jazom znotraj novega rojstva, v jasni deželi preobrazb, kakor v zborovskem petju in kot če bi

kdo s steklarskim diamantom povlekel čez zrkla. Ja, zaščitni obredi, žrtveniške blodnje namesto zunanjega mrcvarjenja, prijazni prazniki, da ne bi prišli v blodnjak zverinjak volkodlaki pazniki, ja, zarotitve od zloga do zloga, skrivnostni, čarobni izreki, jecljajoče o m ... a m a ... o ... m a m a ... o m ... na začetku in h u m ... h u m ... humbug na koncu, ne res. Ja, ogenj draguljev, drago kamnje in zbrušeni biser sredi cvetočega poznega polja, v svetovavskem in svetlečem, v svedrce zvitem svetu, ja, huminska kislina v šoti, ometne vtičnice v stikalni omarici, v stenski omarici! večno jedrce v minljivem cvetu, kroglasto telo v školjčnatem, rodovitnem lotosu! Ja, breznogec omikanec medtem ni omagal, v omejenih možnostih je natihoma in vnaprej znal tri besedice, ampak počasi, jih bo že po malem izblebetal! Bi jih povedal, na pamet, navzkriž in sčasoma! ja, bi ga dokaj prosili. Katere tople slovesne besede, katere tri sladke, obenem ostre besedice, kavelj besedavelj, omadeževanec Veselonc! Pa bo mrzla prha, popolni mrk, bo zemlja prhčala od njih! Ja, katere besede, kateri zlomljeni, zlatenkasto sijajni, v zlatotopno vodo zlitih zlogih bi naj štrleli iz tal in rasli vsaj tako hitro kakor otroci in sreča in zletavi krilatci. Bi koga ranil z besedo in z njo tudi zašil prisajene hude rane, ja, bi šepetal, zlagoma kajpa. Šepet, tepeš? Ja, omrtvičen omahljivček si je razkužil ugrizne rane, omrtvelo se je zazrl vase, ker so bili zunaj omejljeni od klavske pijanosti in bojnih strupov, ja, niso mu omogočili življenja na zlogu suhih drv, ja, zunaj je gorelo v smrtonosnem, sovražnem, zažigalnem ognju, koža se je omehurila, če so skušali omejiti požar na ometalnem dimnikarskem okolišu, ja, zunaj se je vil včasih hladen redek dim ko dlakasta preja, včasih pa gost vroč dim kot dlakava stran usnja, ja, v žrelu dimnikov so

prekajevali življenjske modrosti, strašno večino, in imeli so izkaznice za to. Ampak takrat je gledal omecevavec breznogec v krvave, razkužene rane pod kolki, zagledal se je v rano, ker ni imel več omečja, še samemu sebi se je katerikrat začudil, da zna, ne da bi karkoli pomislil, ja, nič zlomiselnih dejanj, le zlomilo ga je, milo zlo ga je omililo, ja, kaj da zna, nemara kaj povedati s svojimi besedami v dveh ali treh besedah: OM, Tad, Sat. Po besedah tako je povedal: Om mani padme hum. In če bi tudi izgubil kakšno besedo v svetlo čiščeni verigi, če bi venomer na azonalnih tleh, na asfaltnem ležišču, na apnasti prsti mogoče, na apnenem peščenjaku, bi imel vsaj prvi zlog OM, dalje, Tad, Sat pa bi že postavil samoljubno, bi že besede merile kam. Gotovo so se pesjani telebani lovili za njegove besede, so hoteli barvni delež v tri vrstni svetlobi, ja, so tekli v pramenih ko dimni plini v dimnem vleku in po dimniških nastavkih, so mrgoleli povsod ko dimnina, so obesili noge breznogcev v dim, ja, dimne bombe v zunanjih dimnih ceveh, so z dlačnim barvilom opleskali spolščeno, pegasto, bleščečo dlačje, ja, dlakarji volkodlaki, dlakasti klavci psoglavci, nastavili so lovilnik za žlindro, lovilnik plina in prahu, ja, napadali so s klinom naprej po loviščih vojskovališčih, ampak breznogec Veselonc je plaval po svoje na lovišču odplavljenega premoga, one je s samodejnim lovilom na invalidskem vozičku, ja, nikoli na lovskih, klavskih stezah, nikdar za lovsko, zunanjo spravo! In tu so se vrteli molilni mlinčki, ja, mlinčki na tri kamne, na tri zloge, solni in sladni mlinčki, mešalni mlinčki in mlinčki na merico, ja, v tresilnici samotěžnih mlinčkov se je drobilo mlevno blago, tiste barjanske in molitvene besede, ja, stečeni mlinski kamenčki in valjčki so se vrteli v zdrobnem mlinu, ja, brahman breznogček! — Z besedo Om se vse začne

pri poznavavcih brahmana: naj žrtev, dar, pokora bo, vse po predpisih svetih knjig. Z besedo Tad začnejo vse, naj žrtev, dar, pokora bo, vsi ti, ki odrešitve le želijo si, nagrade ne. Beseda Sat ima pomen dobrote in resničnosti. Delo, ki hvale vredno je, z njo tudi označujemo. — Resnično, res nično! In še kamnali bi ga, dol v globoko ugreznino bi nasuli kamenja, kameno moko in kameno olje, kamenčke za vžigalnike, kameno strelo in sončne kamne, milne in safirne kamne, mesečne in žildrne kamne, ja! in paličice peklenškega kamna in usedlina vinskega kamna! kaj vse bi letelo vbogajme na skoraj brezspolno bitje, na zijalo v podtalnem breznu! kaj bi metali krvniki zunanjiki, brezvarna, breztelesna bitja, vsi čudini d.uhovini! Ampak breznogec malenkostnež se še zdaleč ni pretegoval po spanju, v blodnem brezprostorju je preždeval povsem mahnjeno, medtem ko je drsel nizdol škrapaste ugreznine in listal po zlati knjigi med Erinijinimi vesli, v njeni mednožni knjižuri je govoril kakor iz knjige, saj je imela lajna bernavslja med nogami pravcato knjižno omaro, ja, breznogček pihljenec jo je pečatil, ja, s pravo knjigožersko strastjo se je zajedal v njeno dobro, lepo, kotelsko knjigo, v njeno sveto ali odmetno knjigo, v lajdrasto kuharsko vpisnico in v knjigo moštva, kar žrtvoval se je za barjansko žgalno daritev in molitvene železne bukvice!

Je že molčkal vsak hip čudne tri besede OM, Tad, Sat, ja, tudi besnel je, kadar so prisuhi duhovini prihajali iz zunanjega, bojevitega sveta in z naglih sodišč, ja, mahnjenec mali se je razklal, takle pahnjenec kljukec se je razkrojil v križanca, kakor da bi mogel živeti v več svetovih, ja, ampak to ni moč povedati, to je mogoče spregledati. Saj je krivač skrivač vzel vsak neres za res, ne res? kaj pa lažniv, zamerljiv stvarnostni čut, ja, podivjanec

breznogec, ne bo šlo kar tako, ja kaj pa morejo zunaj za to, če živita z omahljivko Erinijo v omejenih razmerah in če sta omamljena od prevelike dobrote in ljubezni, ja, je onega omlelo, mu je prišla omamica, dal se je spet breznog in noroglav na moč omečiti, tolikokrat tjavdan, ne res, lahko da je bil pokoren že na besedo, ja kaj pa marajo celo sopotniki dobrotniki, če je trdosrčni Šviglji omeknilo srce, če mu je z vsem srcem omedila omesenelo ljubezen! Tadva sta se ljubila, da le kaj, on je ljubil, ona je ljubila, ja, ampak sta se res kar naprej klinčkala in kopičkala. Ja, breznogca posvojenca še spanje ni omoglo. In pri vsem tem: omleden OM leden, satje Sat je, ta dej je Tad, ej jedata, jedata! Ko bakrova galica, sončne bakle med sončnimi pegami, bakelitni tuljavnik z bakreno žico in trakom, patinasta bakrena pločevina pa zeleni bakrenec! In briljantna preja za spravljivo stališče, ja, samo breznogec zasvojenec je stal čvrsto na tleh, čeprav v invalidskem kimpežu, ja, pa brez obujkov, brez onuč, ja, nič odkopovalnih del! Čandra Erinija se je odebelila, ne pa obrejila, omotala je odvrženca Veselonca okrog prsta in ga omrežila z mazivastimi snovmi, tedaj je omalovaževal zunanje predpise, ja, s kazalcem in sredincem je že malce pristrigel v njen kosmati trikotnik med svedrce, je zaplaval v njeno vlečeno testo. Ja, opiral se je na očkovo pomoč, na vozičkov sprednjik, ker je bil zavržen. Nagodoma in kdove zakaj, vsevprek narobe. Povsod ima roke, noge, ušesa, oči na vseh straneh, obraze, glave vsepovsod in z njim prežet je prav ves svet. Kot da lastnosti čutov vseh ima, pa vendar je brez njih. Nevezan, vsega temelj je. Lastnosti nima, uživa jih. Tako je neovirano potoval po blodnjaku zverinjaku, tako se vozi po globokem zmotnem kolobarju, med vožnjo pa ves čas pazi, da se ne bi umazal ob zunanjih dušljivih

strupih ali z dvigalom topa pa z dviganjem zastave, kar je gotovo čisti nesmisel, saj od zunaj ne prodre v dnjačo globačo prav nič, kar bi imelo vsaj malo okusa po volkodlačjem vojaštvu, ne res, pa tudi od znotraj ne prodre navzven niti en sam spomin, še opazka ne, da bi lahko sploh kdo prebival v škrapastem podtalju kakor v opuščeni jami, v rudniku, ja, tedaj se je pot vlekla manj s prijaznimi besedami in celo dosti bolj z bruhajočimi zlogi, nikdar ni švignila kje mimo hitrost dviga, pa tudi počasi ni šlo, ne, vsekakor je teklo z invalidskim kolesljem naprej, in je breznogec napodenec prav neosebno izdrdral kakšen skrivnosten zlog, še medtem, ko je združeval svoj krvni obtok z nečistnico Erinijo, ja, sta že opravljala oba zakonsko sveto dolžnost, najsvetejše poveličanje, grešila pa sta vsem na očeh kar samo duševno, in brž ko bi se vnela za vnanjščino, bi se oba še bolj odvrnila od zunanjega, zlega, v osni smeri zveze zvijačnega sveta, od takšnega volkodlačjega, čislanega slačenja, ja, saj sta imela na glavi vse naglavne grehe, na rovašu pa mrtvorojence prvorojence, takšne mlade mladiče, ki so predčasno omahnili v prerani grob, iz luknje v luknjo, iz odtoka v odtok, iz splava na splav senc, ni omembe vredno! zadnje ničle! lahko bi bili kdorkoli! ko vrtnice v vrtinčastem viharju, ko vrtanine v ledeniških vrtačah, kakor vrtnični duh po otroških vrtcih! Ja, na zvezi rojaštva, divjaško početje, panj s premičnimi satniki, satansko, ne res, vnemavec Veselonc in vnemarnica Erinija, skoz satenasto, na ometice šivano obleko se ne da kar tako predreti deviško kožico, ta koža se je omajila, treba bi bilo vmeti mazila v deviško, odrto in ostrugano, v to strojeno in še zmeraj surovo kožo, potem pa, skok! iz kože v kožo! In vse je lepkasto lepo, vsepovsod je tako olesenelo lepo, ledeno belo! ah, kako krasnokrastav je ta

svet, ta sveženj žepnega denarja za oženjene z večnostjo! tako moč sta čutila skupaj, nihče se ni odstranil, tiho tiho, kaj je z njima! in kako je z breznoščevim spremstvom zanaprej! Ko pa je imela candra Erinija včasih seske do tal, ne res, kaj vse sta počela, grozno, v blodnjaku globočnjaku, že nekam brezčutno, ne res. Nič ni, št, tiho! Ampak treba je povedati, da sta se kavšala, ja, je imel breznošec, tak kramp! omrzico in cipa Erinija kurjo polt! e, psoglav! val gospel! Še jedla sta, še sta bila svoje šege, še malo za zabelo prostosti, še za čvelj visoko, še ravno prav, še nekako, ja, zdaj pa še to, kaj še! vtem ko so se nogoseki krvoseši zgražali nad krvoskrunstvom. Je breznošec bogec videl, vedel, vadil, ali pa še ne, skoraj ne bi več vzdržal Erinijinih težkih dojk, ja, je vodil, le koga, kje, koga, kje? Ampak to že zdavnaj več ne zadošča brez konca in kraja na kraju podsveta, ne res. Že dolgo tega je, kar je omaganec siromače omrtvel, že kdaj se mu je omajal jezik, že zdavno se je omejil na najnujnejše, kar omladel je, po dolgih omamnih molitvah se je le dal omehčati, ja, omesil je Erinijino omesenelo plodnico pri njenem osmukanem omečju in jo scela omadeževal, ja, do omrtvičenosti ga je omrežila! Pač z besedo OM se vse začne, in vse zaradi blodnice in njene omuljene plodnice, ko pa je iskal devičko prepeličko! Oba skupaj sta se združila v OM, sta OM, ja, omoženka Erinija na omračenem breznošču, kako omledno! kakor omela na omoriki! In omikanec Veselonc je imel na invalidskem, skoraj smetarskem kimpežu svoje stalno omizje, omastil si je usta z Erinijino omako, pol s smetanovo pol z vinsko omako, z gosto slino je omazal njeno mednožno omaro na predale, pa tam ni našel potomcev, ne pasme ne črede ne otroškega vriščaja, ja, med bitja zdi se razdeljen, pa je v resnici nedeljiv, ohranja bitja, vodi to, ustvarja, uničuje

jih. Je v bitjih vseh in zunaj njih. Ja, komaj je zahotel, že je odnehal. Šepet. Oko. Tepeš? In kaj zaguljki od bojnih sekir. Ja, daj, iz tega ne bo nič, če satir Veselonc ni privoščil la j dri Eriniji še kota, ja, če jo je tepel, da še žlice ni mogla nesti k ustom, ja, še omlete z brusnicami ali z jabolčnim nadevom ne, ampak prav z batinami jo je omedil, svoj sladki kebrček, pa je krhko, preprosto testo Erinija samo zamahnila z roko, saj to ni nič, kaj pa je v tuje pravice zahajala! E, psoglav! val gospe, kakšne zunanje kuzlice, val las na valovitem svetu, kisik! To je življenje, živo blago, domača živad v tujih bojnih oblekah! Ja, bi živega sežgali. Tako so grozile grozave utvare. Torej je ni mlatil in butal, samo ljubila sta se in njun duh je omešil zaradi omanovca, sta si že oba omočila grlo z vinskim punčem, z grogom in kuhanim vinom, s kakaom in koruznim čajem, ne res. Je odgovarjal, je koga ogovarjal? Nihče ni zahteval papirjev, nič celuloze iz bambusa ne bombažne celuloze, nič celulozne vate ne puha, ne mehke ne trde ali beljene celuloze. Z milo candro Erinijo sta igrala na svoje telo, ja, tako je treba vprašati pri breznogcu Veseloncu in pri zlati Šviglji Eriniji. Vračala sta se. Rodila. Vrnila sta si. Rodila. Tako tedaj, to je življenje, ja in ne, zločinske točke, začudeno gospostvo, dober vtis in vživljanje v skromno vlogo, v osramočen strah pred smrtno kaznijo, v tankovestno žalost pred smrtjo, ja, acetilenska luč, alkoholne raztopine, pozabljena bajna abeceda! Hudi duhovini so si takrat zagulili kožuhe, zunaj so zagulili bojne naloge, so molili breznogca, omajanega v prepričanju, da je še zmerom breznogec, ja, v molitvenem obredu niso omahovali, pa so mahali z barjansko železnino, da bi lajavo povaljali vsak košček notranjega podtalja, zakaj On je svetloba vseh svetlob, onstran teme je in v srce je

vsakomur vsajen kakor spoznanje, njega predmet, cilj. K zlodju molitveniki! z odbojnimi, mlatilnimi, udarnimi drobilniki! z drobilniki za drobnico breznocev! z zvonastimi, iglastimi in kladivnimi drobilniki! takšni molitveniki drobilniki z mečkalom in mešalom, drobilniki za ostružke nog, za povite štruce, za kosti in oljne pogače! Ja, tistikrat je v barjanskem in molitvenem podtalju oživljalo in dihalo, saj se je breznocec bratan resnobno obvladal, ja, pokoril se je, vse odpustil, je namreč rojstva, smrti, starosti in boli prost, večno živi. Priča. Dopustnik. Podpornik. Bi ga postavili ob zid, na hladno, v kot. Mar bi razpraskal lumpe in fakine, pesjanske duhovine, če je blazno ljubil gorečo vedeževavko in ga je žgalo do krvi, do kosti! Saj ne dopušča, ne priča, ne podpira, nič ne podre, kar samo od sebe se podira, tu pod blodnjakom zverinjakom. Mar bi se klatil kje drugje in iztezal in tleskal z okončinami, kadar je brezno in brez obutve pazil, da ga ne bi vol Minotaver nabodel na rogove, ja, prostornini Minotavru bi nataknil nagobčnik, požeruhu detežercu! Zapomni si! Barje ni močvirje, barje je barje, to je čisto nekaj drugega kot kakšen glavni izvozni jašek in izvrtana luknja! In blodnjak je blodnjak. To vejo celo tam, ne res, kjer se umivajo z gorečo vodo in vodenim ognjem, s suho vodo in gorečim ledom, z živim peskom in mrtvim blatom. Noro pametno, ne res. Mir samemu sebi! Ja, breznocec breznoogar je blodil in blodil, nikoli shodil, ja, kje je bikovka! Bo bruhal žolč, kri, slino. Ja, breznoček, kje ima svoje noge, koga bo spotaknil? Ja, vedomcem volkodlakom je sporočal na daljavo, kar je prišlo sicer iz rabe, ampak peseta ščeneta so kljusala in krevljala zunaj ko suhorebra kljuseta, ja, zunanjiki suhopetci so nosili sprejemne položaje v mešalni, površinski zgoščevalnik, trebili so si gobce v skoznjih in trapeznih zgoščevalnikih,

žgali so trebeže tako ob prvi priložnosti, ki se jim je ponudila s sljudnim zgoščevalnikom, pa je bilo zgodovinsko na zložljivih stoli in z zložljivimi kopiti pa lopaticami, ja, samovšečniki samovladarji, samosilniki, samopoveličevalni kovarji, tiholazci samonogi pa samozvenci, vsi z vbrizgalnim in izhlaplilnim zgoščevalnikom, z zaščitnim ali zagonskim zgoščevalnikom, saj ni bilo več samohodcev, če so razbesneli lastno zgoščeno bojno razporeditev do razdora in se je razdonel grom z enim samim razstrelom, ja, z uglaševalnim in umirjevalnim zgoščevalcem so tekli ko bati pri sesalkah in stiskalnicah, ja, ognjena zmogljivost, volkodlačje znanje, ampak breznozec samoživ se je od smeha držal za trebuh, skoz trebuh se mu je videlo, da ni več za nobeno rabo, ja, se je videlo v medkristalnem prelomu. Vozil se je na invalidskem vozičku skoz šumni podsvet dnjače globače, ja, na sanjarskih sankah samotežnicah je vozil samotež, mašil si je ušesa pred samoobsodbo in samomorivsko obsedenostjo, ja, njega ni treba tukaj, ja, treba mu je pohabe! In še sreča, kakor da bi prišel med mlinska kolesa, je mlet in klopotal predse, je pel in šumljal. Kdor meni vdan doume to, je vreden, da je tak kot jaz. Na dobro je privezan jaz z dobroto, k delu s strastnostjo. — Ampak kaj je njega breznozega treba bilo, ne res. Že dobro, breznozec samouk je klel svoj jaz, privezan na invalidski cizovnik, ja, zmeraj ta njegov jaz. Barjanski in molitven. Alpakasti pribor. Ja, one sanjalo je sanjalo.

Sen.

Ob zid.

So se prispotikali tudi vsi zunaj, so na polju dejstvovanja, brez načrtov minskega polja? V takih razmerah pride nekaj vmes, zmerom zložnejše drsi globlje,

trepeče stalno enakomerneje, vedno bolj pritlikavo in pritisnjeno ob zid, kakor že pritisnejo podganjeki nogoseki na škrapasto podtalje, in vsekdar pride tisto pod invalidski voziček, vsekakor v stisko, zadrego in sramoto, kar samo pride vsakič navzkriž, zmeraj do krvi, do ločitve, venomer pride vsem za hrbet, vsevdilj ob pamet in ob čast, samo iz navade pride ali pa iz duše, ampak pride tudi vselej praznih rok, vsakikrat prepozno, tolikole da nenehno zamuja, potem ko se je pred kratkim preselilo, že davi rano, tedaj nekdanj in bolj v čisti, razkuženi nesreči, prejkone že sprva, kvečjemu pride samo kadarkoli, a s časom že dokaj pozno, na hitro spotoma, dasiprav prejkone počasi, in vse se zdi katerikrat in zvečine in tačas ravno prav, kdaj zdaj in tedaj, še nedavno, prej kot zdaj, ampak nič ne pride precej prav, če je kolikokrat zadnjikrat in ko je večinoma že poprej prepozno, ja, prenekaterikrat je mogoče povrniti predčasno pridrevitev, dokler ne pride mahoma na nič, bržčas hipoma na kant, kakor hitro je prišlo šele pred nedavnim na praznik, sploh odkar je zdavnaj prišlo do bržčas kasne ločitve in odločitve, toliko da je pač prišlo še pravočasno, komaj domala v naklonjeni prihodnosti, da takrat tedaj v blaženem propadu, medtem ko pride stalno posmrtno do živega, včasih praznih rok in spet kdaj po kruha, toliko da pride zadnjič, a nemudoma skozi nanaglo dnevno in nočno brezmejnost iz ravnotežja ali običajno ob spomin, medtem ko pride znova, enkrat pogosto, drugič priložnostno, a poredkoma do besede in hkrati pod kolesa, kadarkoli namreč pride neutegoma do krvi in od srca, v vsej silni odpravi nikdar zvenceh, nikoli zanosnih obljub, kar je torej prišlo danes in včeraj do neusmiljene, zgodnje kazni in mimogrede do tožbe, odkar je tako vendarle moralo priti, da bo poslej prišlo obenem do dna, kadar koli potlej v nedavno tega

še začasni položaj, koliko krat že doslej in odslej! Naj se plazi, zal pesjan! Ni jutri. Posihmal ni prišlo na čisto, potem ko je dotlej venomer in vseskozi prihajalo in sledilo nekdanj dirjajočim, v blodnjak zverinjak vgnezdenim invalidskim kolesljem, ko se je podilo večkrat med mirnimi, a pospešujočimi dotiki, kakor da je prišla prvič zadnja ura, ja, vsakčas, ta hip. Ja, breznogček, umetnik v stradanju, neumna glava, saj se bo še razkrehnil, če ga nahodoma brž nihče ne sreča. Bil je naposled gospodar vnovičnega položaja, zmlada umen kakor čustven, ja, kri se je sanjavo zgoščevala v jagodastem zgoščevalniku in v takšnem vrtilnem, ne res, najposlej pa je tudi one oznanjal zastarela krvava znamenja, kakšen dolgčas, ko bi lahko poslednjič zaslužil s krvavimi žulji in z zunanjimi zaznamnimi sekirami. Ja, nihče ne more shitra zasovražiti breznogca Veselonca kakor lipovega bogca, sovraštvo pač ne more biti nikdar dobro, ljubezen in željnost sta lahko za vse čase čezmerni, ja, ampak že sama predčasna bojazen je že koj željnost, da bi se kvečjemu izognil večjemu zlu z manjšim, ja, kako dandanašnje otročje. Pesjani nogoseki pa bi jo od zgoraj še sami sekali za breznogcem kržljavcem in za avšo Erinijo, da bi nemara po dolgi preži ujeli kakšnega ujca tujca in mlado mamó s trebuščkom, koder je neštetokrat vtikala podolžni in prečni kljun kakšna babica, sicer pa ni bilo slišati vekanja, ja, breznogec popotnik se ni vzpenjal s svojim malim spremstvom, niti en samkrat se ni dvignil do zunanjih zalednih zaselkov, češpljev štrukeljček Erinija pa je begavo migala kot bi imela vseskozi kršelje v riti, ja, v vijolično testeno meso preoblečena candrica, masleno testo brez jajc, kako nepretrgoma čarobno in zagrobno. Breznogec revček bi takrat res krvavo potreboval noge, da jih še kdaj ujame, one na

samogoltnem vrhu, šušljaj je na sekirino uho, s sekirino glavo bi del klavce psoglavce ob glavo, nje, ki so jim pečene noge šle v gosli, in takrat se ni vdal, za živo glavo ne! O, njegova prejšnja moč je njega bistvo samo in je vekomaj nujno, ja, ko v vesoljnem potopu, ja, tako čudno umen in čustven! tedaj vsega sposoben! Je počakal blažji od spremstva, imel je sataste kosti, ja, tistikrat je že bržda sanjal o rajskih vrtovih, o, sanjarstvo, onstransko sadjarstvo! Ja, kdor ima telo, ki je sposobno za marsikaj, ima duha, katerega večji del je večer? Ampak sanjaču prenevedalu ni prišlo niti čez čas nič na uho, če je še tako do kraja vlekel na ušesa. Zamalo ni vzel za malo, da ga niso pritegnili k volkodlaštvu, ja, naj mu dajo, kar mu pritiče, ja, kadar si bodi je pritajil dih in za kmalu celo preklemana, preklicana, preklinjeavska čustva, češ da bo prekmalu konec, ja ob klej, bržčas opoldne, ne res, ko je že zadnji čas, da se dan prevesi v dan, ja, kresniki krvniki pa so pritajili ognjeno, volkodlaško zmogljivost, značilnosti sovražnikove obrambe in lahko vnetljive zmesi, ja kaj bi jim poslej pritožnik, večni brezbožnik pritrjeval, ja, oni bi ga pošteno pritegnili in pritisnili, če bi se jim zasmilil in če bi se kdaj pritihotapil ven ko prištuljen vrinjenec, ja, odsihdob je bilo zunaj in znotraj kot še pred kratkim, bolj na dolgo in zapovrstjo s pritožbenimi postopki, češ da so eni in drugi prekoračili strpno mejo, prvič, ker so zunaj klali in se razblinili v okraskih, medtem ko je sčasoma podtalje obubožalo in se zalupinilo vase, in drugič, da bi v notrini ugreznini v prostem času premagali bolečino, zunaj pa premamnega sovražnika in preloške mednoške, ja, o svojem času pride vsak na vrsto. Ja, premaknjenca preprosteža bi že lahko asfaltirali brez poprejšnjega opozorila, v pustnem času, potem ko bi si preplesali gozdarje in vojaške škornje, ne

res, resnična zamisel se pač mora skladati s svojim predmetom. Prenekaterokrat je nastajala bit, zavita v prazno, komaj opazno in blazno in porazno. Ej, ti bitje, ej, ti bitje! To jim je cel bedak cepec, ja, kazno je bilo včasih kot celostranska slika. Ampak duhovini prilizuni so se bratili v vojskinih časih, predli so čas in uzakonili zakone zunaj skupine, ja, so hodili v prisilni poravnavi vsak hip celo večnost, so se od časa do časa zgrabili za šijo, ja, postavaj e so hodili in pogumno stopili na plan, včasih pa so gazili po celem pa drugič zatem capali po blatu, za nekaj časa so capkali okrog škrapastega podtalja, ne da bi kdajkoli vedeli, da so ravno takrat cepetali nad koleševko, ja, kakor predčasni snubci bi speljevali breznogčevo zlato Erinijio, tole dekle jalovko, haj, haj, haj, bo li skoro kaj, le od kdaj do kdaj, ja, cepetali so od jeze in častiljubja in v čemeru, da bi se spet urno pririli pod čebulaste strehe v oblakih, ja, samo za čas so se nastavljali in prestavljali in se odstavljali, so se polagoma ustavljali in na vsake svete čase enkrat so zastavljali pesjanske gobce, kakor da ima škrapast podsvet zemljo v celku, dokler niso čez čas in v času prehoda vendar počepali, ja, crknjene črke, pesjanska peseta, volkodlačja ščeneta zunaj! Kdo je bil tedaj še umen, nem ko skala brez odmeva, kakor uho šivanke, skozi katero bi vdel breznogec Veselonc glasilko, da bi pricvrkotal ven, ja, oh umen, nem; uho! Naj se plazi zal pesjan? Posluh! Tace jih niso slušale, niso ga speljali ven, ja, vse, kar je, je bodisi v sebi, bodisi v drugem. Kolikokrat. Tokrat je bil slušateljček sluga gotovo ostrotankega posluha, ja, breznogi čakljavec, takle sluzavec jecljavček je igral po sluhu, v teh slabih, a zlatih časih se mu je sluzila rana pod kolki, celo še med slušnimi koščicami, tako je zdaj in vse čase slul po pohabi, ja, kmalu se je sluzilo še čez slušni

živec, ja, in ne samo da je, pozabivši na truščavo, za naprstnik prazno čarovništvo, da je tedaj kolikič že čakal na boljše čase, marveč se je tudi čajmal iz omedlevice, ja, slugova slušna igra, breznogčev preroški slut in čut! čajno, kajpak, imel je slušalke, mu je kaj šinilo v glavo, ja, one cacek bacek je bil samo slučajno zraven, niti enkrat ga niso spehali ven. Kar se mora pojmovati po sebi, se mora po drugem, ja, istočasno je slutil, da služi že jod nekdanj umno in čustveno spodnjemu svetu, zmotnemu kolobarju. Kaj bi si še predomišljal? nič odprto, nič zaprto, vse na veke zadelano in zdelano. Ja, kakor blažen pisarniški sluga, ki zapisuje vse bolj po sluhu, pa le malokdaj kaj podpiše, je slušal nasvete podtalnega spremstva, ja, in ga pravzaprav niso nikoli slušali, ja, nikar tako vpiti! ni treba vstati, slovo jemati, ja, kaj bi že res morali odtavati, ko da ni ne duha ne sluha o njem, čeprav je breznogec Veselonc tudi slul daleč po škrapastem podsvetu, ja, celo takoj bi rajši umrl v sluhu poštenja, saj slišati ni bilo nikogar, res srečen, zanimiv, kdo bi si mislil, čarodejen slučaj! Ja, več znaš, več veljaš danes in letos in iz navade, ja, na vsem lepem je ljubil samega sebe z neskončno ljubeznijo, spet in spet in čezinčez. Ampak vsak volkodlak vojak je izviral skonca iz male horde, v vozniški bundi in na površinski vožnji pa v vpadni dejavnosti se je zvečine potlej postavljaj, kakor da še ima zadosti časa za redoma porodni, pohodni postroj, in tako je bilo z namišljenimi tarčami že prej, že prej v namestitvi opreme in orožja, ja, z namerilnimi črtami. Ampak breznogec cuzljavec je iztaknil avšo šojo Erinijo pod večer povračila pa drugje, seveda ne pod jesen vrnjenih pošilk in pomanjkljivih užitkov, samo da se je ne bi mrcine duhovini polastili, da ne bi potem posiljevavsko cefrali cefedrinih dojk, ki so bile tačas videti tako velike,

da bi jih vsakokrat spravila v padala, o, le da je ne bi kdaj cuzali in bi nato teklo mleko v potokih, njeno materino, že vnaprej medeno, mladoletniško, mlačno mleko, njeno mlezivo v naenkrat mlečni svetlobi! Tistikrat mu je odleglo, sploh ni čutil smrti. Svoboden za zdaj in neomajno kadarkoli. Nečistnici Eriniji na ljubo se ni odpovedal užitkom in je na invalidskem kimpežu brzel ravnokar iz nevarnosti v nevarnost, zdaj zaradi nezvestobe, zdaj v neznano. Sprva je breznogčeva pustolovščina zasedla prostor, in prekmalu se je prilagodil blodni vožnji po omotični okolici, ja, golo se je navajal ob lepem na grdo in da bi se pokazal znova živahen v čutni vzgojni držji, ponevedoma je kvečjemu nabiral šobo, ja, sicer poredkoma in docela nepredvidoma, ja, polagoma sploh ni več vedel, čemu lepo vzgojeni zločini, odraslo razočaranje in zaslužena kazen, ja, iznenada je čustvoval neprištevno, niti hotno, nikoli spoznavno, ja, hokus pokus krivda, tokrat vesel, hokus pokus notranja osvetljenost, pa spet od bolečine obledel, ja, ni se še upiral ne sebi ne blodnici Eriniji, ne prej ne zdaj ne potem, ne res, vse bi lahko z onem, vse, prvič in zadnjič, todle kar zdajle! Ja, pristna prištevnost, začasna sedanost, polna neprištevnihi skrbi in praznovernih teles, če je bil one breznogec čustven kakor umen, prehitro je nagonsko sesljal, cmokal in jokal, ja, naj ga kar pobijejo, potem bo že novo brezno go klečanje pred razsutimi pustinjami vsečez onkraj, ja, breznogec Veselonc je bil priden danes, ni nikoli poredkan, ja, kako se piše, ja, B. V., od zdaj pa bo drugače, nemara je že neslano črčal in čebnrjal, če ga ni invalidski cizovnik vsakič dobro poujčkal, ja, vpričo podtalnega spremstva je odpuščal in se začudil, če je svetloba na mah izginila v temo in črna praznina ponovno v prvo luč, enkrat ni mobenkrat, ne res,

oboževano nežno, a bežno neomadeževano je gibal z ročicami, ja, tako prvotno, prosto in poslej preprosto, ko da se občasno navaja, da bo še kdaj ugledal in v nepričakovani grozi očistil zunanji svet, vse pesjanstvo, ki sedi prekrizanih kolen in v večno istih zaščitnih kožuhih pri oddajniku povelj pa motenj, ja, videnje obveščevalnih, oboroženih, ovekovečenih oddelkov za obrambo! V vsaki kretnji je vsak hip držal kos čustva in ga nahitro sprožil v gib, celo v nanagloma smejalni in spet jokalni krč, ja, kar zijal je med cmero, ja, kolikokrat bi moral mirovati, da bi vsakokrat čustvoval sam s seboj in z vsekdar brezno, lastno izmaličeno usodo. Kdo bi gledal na čas, na hipoma neponovljivo, hipno smrt, ko zaenkrat umre. Breznogo, čudovito, zaobljubljeno telo — eno samo vprvo vznemirjeno čustvo! Bilo je zadoščeno. Enkrat za vselej, ja, bilo mu je zadoščeno, za kar je tako dolgo prosil in čeprav se je cesto izražal čustveno. Ja, detece brezno, grbavček, grborezec prihodnjih grbovnihih pečatov, nikdar se še ni razodeval čustven kakor umen, ni bil dovolj naspančkan. Medtem so zunaj merili stopnjo okuženosti in klepali v oklepljenih gnezdihi in v črti strelskih okopov nove zarote, z orožjem so okrepili okrovje strelskih jarkov, ja, čim so spoznali sredstva za pranje možganov in ubojna sredstva, že so preštevali srednje zadetke in srednjo diopolnjenost enot, so za bojno srečo merili v sredo tarče, ja, spoznava učinka je odvisna od spoznave vzroka in jo vsebuje, ne res. Ampak doslej še breznogee Veselonc ni pokazal prave zavesti lastnega jaza, le užival je, se igral za vekomaj zalupinjen sam s sabo in s hotnico Erinijo, s častito ženo, ja, breznohi odpustnik je bil vasezaljubljen spotoma, ko mu je ušlo, da je lulal, kakal, ti grdi nemarnež! je cuzal, ja, dojko Erinijo je lahko molzel neprestano, kolikor je le

vsakič mogel, ja, pa invalidski prekucnik je držal onega, da je naenkrat ves otrpnil, pa se je zopet držal plaho in sramežljivo, iskal je ravnovesje, ja, kolikokrat je okrepnel v prastrahu pred kamnitim padcem. Bil je uslišan, lahko bi kdaj prihodnjič bruhnil čustven kakor umen. Vsak psioglavec volkodlak bi takoj opravil z njim, ko bi ga le šel mimogrede breznogega ukrast, zadušit, ogrist in prekovat in poslednjič pestovat, ja, vsak pesjan teleban bi se še kdaj splazil do dnjače globače, če bi le izvedel, kod in za kako dolgo, pa naj potem kar poskusi, naj se le plazi, pesjan, naj se plazi, zal pesjan, naj se plazi, zal pesjan! Ampak breznozec je bil kakor svojčas blazen, blažen, blaten, ko je vse prešlo, ja, vse špranje, mogoče še tista, iz katere se je oglasil jokaje prvič, so bile zamazane. Kakor bi butal sen ob zid; sen podtalnih norišnic, in potem se bo videlo, kdo je zdajci zaostal očitno med tihimi odhodi, kakršni so v navadi pri invalidskih vozičkih, in kdo je pravkar s presenetljivo bohotnimi pojasnili samo zahteval, da bi, sicer oddaljen nekaj korakov tod proč, presenetil nasilnost višjih nadklavcev psoglavcev, ki so za začetek in le za kratek čas opazovali odzunaj, pri priči z napeto pozornostjo in ne meneč se za izključno napačna vprašanja, kako se njihove plinaste, najrazličnejše zadeve z vsemi miočmi upirajo in sunkoma privršijo v stvar pristaštva, medtem ko morajo hkrati streljati in v tekalnem koraku ponavljati dnevne zapovedi, posebno zato, da se ne bi vrstni red ukazov pomešal, če so se že ves čas menjavali drug z drugim za hrbtom ali če se jim je nenehljivo mudilo, sami niso vedeli, žvenketajoč z orožjem, kdaj, v nedvoumno spravo in za mikavno zmago, kar je bilo navsezadnje manj pomembno kot velik večni prepir in čisto vseeno, saj so na vzletnih in začasnih volkodlaških poteh že večkrat potegnili vrvico vžigalnika,

s strumno držo so se že dostikrat oddaljevali od neizpodbitne krivde in krmnih stolpov, ko bi bilo nemara mogoče vprvič pričakovati, da bojo že naslednji trenutek hitro prekrižarili strme krivulje, in tako bi zdaj tudi zaprli preskrbo enot in preureditev do onemoglosti poenostavljenih prostorov in prepovedani okoliš s križem, za katerimi se dokončno ustavi sleherna začasna prestavitev, po možnosti pa še celo službena pristajalna pot in nezavarovani prehod, ja, strme so povrhu pogladili po vrhu vžigalnika, strme na vrh muhe in povnanjeno. Ampak notri v blodnjaku zverinjaku ni bilo nič v primeri s tistim, kar se je videlo zunaj. Znenada je breznozec Veselonc, blag in krut, še za kratek hipec čutil odsotnost nog, zato pa bi se tudi skokoma pognal kvišku, in potem je obležal na invalidskem vozičku, ko je doživljal hude trenutke in še nadalje zaupal, šele zdaj in tukaj, ko je zbežalo mimo, migetalo pred odsotnimi očmi, ja, je potem naposled noro upal, da med zunanjiki kresniki ni vse samo po uikazu, da je pravzaprav med vedomci duhovini rezanje zlajano in zlajnano, saj je bilo tako in tako za vse čase dovolj storjeno, lahko da bi ga celo pozvali ven, naj izstopi iz vrste in brez nog najprej klecne pa poklekne, takoj nato pa naj skoči, se postavi v držo mirno in vstane v vnebohod. Ali pa ni hotel nič več slišati, nikoli več, kako se je zgodilo ravno malo po izgonu, in takrat je bebljal v zadnjem pribežališču, češ da se bo kmalu ustalilo, seveda pa se ni dvignil navzgor niti za korak, pri priči je spet odbrzel naprej, se je ves čas trpinčil, kar ni posebno pošastno ne presenetljivo, hkrati vse manj perspektivno, češče pa vsekakor dovoljkrat za vekomaj, ja, ali jim bo takoj tiho!

No, ali bo kaj!

O pravem času. Še celo če so onega vohljavti lajavti, ki so

prišli zunaj vsaki reči do konca, zavohali in se oblizovali, kakor da je rop tudi poveljniška vojna igra, so šli vendar dalje, proti koncu sveta, proti glavnim jamborom v volčjih jamah, h koncu končnega udarca, zakaj kar je jemalo konec pri njih, se je ponosno dvigalo h končni zmagi, na konec ognja in nadomeščanja, medtem ko je ljubeznivček breznojec vozil iz praznine v prastara brezna, ja, nihče ga ni posvojil, nihče ga ni nikdar pohvalil, nihče končal obleganja, pa še sam o sebi ne bi mogel vedeti, ali je imel kdaj kakšen jaz in ali ga kdaj vzame konec. Nihče ga ni odtujil, nihče protipravno vzel ali ukradel, še konec ne. Ja, samo skrivali so ga, namesto da bi mu izgrebli kosti. Iz furnirnih plošč, iz slepega furnirja, spod furnirskih hlodov in žagic. Ampak med zaklenjenimi spahi, zaponami na čevljih in zijavimi zidovi ni bilo doslej nobene karavane ne glavnine brez kosti, vzpenjali so se le oboki, loki odsekanih nog, podočnjaki psoglavcev, orožje, katerega kovina in stružni prah sta zvenčala, ko je škripal invalidski kimpež po globnjaku blodnjaku. Ljubezenska igra je gorela in slepela v drugih prestolnicah, stolnicah in blodnjah, v drugačnih časih, potem ko se je iz spora razdrobil poklic, lažno predstavlanje, raztrgana vstopnica za krasni, novi, zardeli svet, za mlečno kašo zvezd, za mlečni riž in zdrob vesoljstva. Zato ni trpel srepega volkodlačjega, vojaškega pogleda, ne pregleda. Od vsega ni nič več ostalo, le blišč gostije se je kar neprestano začeljal v hladnih gubah, v plahih pozdravih med rožljanjem in ropotom, nemara v slemenasti ali zapogibni gubi, pa s truščem kakor v peketajočem antilopjem trupu, z vrtinčastim bobnenjem in krčevitimi trzljaji, s preglušljivim brnenjem, ki ga je razpenil in razžvrkljal invalidski koleselj, izdelan iz orožja in sicer krajši za smrtno posteljo, ja, invalidski cizovnik

proti zunanjemu laježu in sesutini, proti razoglavim zastavam in krvavim vodometom. Ampak breznogček juckavec je v miru preživel nešteto življenj, ja, tudi če so mu morda nataknili vrv za vrat in žaklovino čez glavo in ga vsega prebodli, spredaj in zadaj, zgoraj in spodaj, tukaj, kakor sami med štirimi stenami, ja, do četrtega gre, čez štiri pa ne. Breznogec cvenketač se je odprl rosi, krohotačnemu trebuhu, dvigalo se mu je ko v bibavici, večidel seveda zadosti, da bi tkal besede sedé na invalidskem huntu, da bi tkal na volnarske in bombažne statve prav čudne zgodbe, pa je naposled padal z invalidskim furgonom vred, ja, rigalo se mu je, smrad je vsekakor udaril v gobce, tedaj deloma tudi proti številčno močnejšim in sploh proti zunanosti, ja, stikljiv pobec breznogec, tokrat se še ni bal za stegenske mišice, ja, breznoga glava ni šla niti stikoma skozi kakšno špranjo, nihče ni prišel z oném v stik, ja, kratek stik! In kakšen stik neki, ne tirnični ne ležaj ni stik. Kaj bi izčveknil, kaj bi donel, ja, lahko bi, kakor duša kakšnih gosli, bogsigavedi zakaj, saj ni imel razloga. Ko bi umrl vsaj kot modrijan in v živčnem trepetunstvu za ohlast pa za malenkostno lastnino, ne res. Ja, zaradi slepih sil je spregledal, uvidel je, da so mu rasle blodnje kakor lasje, prsti, koža, ja, vzgojil se je med zvoki in besedami, z glasom in posluhom, iz tega pa je razbral kdaj le zrcalno sliko, tolikanj da Erinijino maternico, če ji je kadarkoli zrasla. Treslo ga je, da bi naposled nemo spal in šibak ubogal, ja, da se ne bi več zbudil v vrnitev, med zunanje pesjane v pesjakihi, ki so se še kar vojskovali in na slepo streljali drug drugemu v hrbet. Ko bi se le breznogec Veselonc umiril, ko bi se mu le umirile grenke bolečine, takšne z okusom po žajblju in zelenih mušnicah, ko bi uspešno sklenil v cevnem stiku čudno boleost z razumnim zavetjem, seveda, kaj bi, za bore

malo lastne gmote in da se reši zaenkrat, dasiprav pohabljeno in docela utrujen, da se odkriža strašne nadlege, ja, ne to ne ono. Podtalna ugreznina je zevala s tunnelskim breznom in za nikogar, razen za prepričevalno bližnje spremstvo, ni bilo več prostora, navsezadnje ni mogel niti na začetku kar tako zadremati, saj je brez nog že skoraj zaspal, ko ga je močno udarilo, in je lahko jostal brez poslovitve, če so mu nogoseki krvosesti odtrgali noge in mu malomarno razcepili jaz, pomnež in jezikovno celoto, ja, kako naj se še potem dvigne z žičnico ali po neskončnem stopnišču navzgor. Pa je izgubil spotoma še občestveni čut, materino ustrežljivo govorico, težnjo po dobrem liku, ne res, izgubil se je, porabil je delovni joddih in cilj, in bi delal same plave, ja, bilo ga je eno samo hotništvo, kar je vselej pod srajco tudi hlepota. Saj ni bilo niti znosnega ležišča, ja, kam pelje tedaj pot, in kje je potem brezpotje! Kakor brez vsega, od časa do časa v lastno presenečenje, ravno dovolj dobrikavo strežajsko, da bi se opravil v drugačne cunje, v kako oblekco, ja, tega se je bati bolj kot česa drugega, še bolj ko krvavih brisac v polsnu, še groznejše ko motnje, ki se jih da zlagoma brati z obraza.

Le da ne bi bil sam!

Saj ni bil ne za to ne za ono.

Dno. Ne to ne ono!

Ja, tudi žugnil ni, nenasitno zevajoče žrelo je trčenca breznogca mlelo kakor na žrmlje, to mu je žrlo živce, malemu žrecu, ampak iz žrelnih mišic je siknil krik, češ da so ga z vrtečnim svedrom, je šiknila kri, brž ko je zapeklo želo v odgovoru, ampak v čigavem odgovoru, na katero mencavo vprašanje, kajpa, namreč strojček računalnik sklanja glavo proti dnu in se vozi, vračajoč se naokoli kakor po vulkanskem žrelu; naj bo še

tako negiben, neroden in navidezno volčje žrelo, pa se vendar ponižno vozi, upravičeno izgovarja krivdo, nerazločno med seboj pomešane vzdihne in vzklike, če psoglavci krhljavci poljubljajo zunaj kipce, zapacane zastave, osebno in opazovalno opremo, orbitalno pa operativno orožje, spričevala, ja, če častijo papirnate zmaje in slišijo celo šelest metuljevih kril, če po netopirsko pa vampirsko nastavljajo prazne vampe med velike plahte papirjev, s katerimi se dokazujejo in uzakonijo boj na nož, ja, breznogček ubožček pa vsekakor skožla besede, tako se očiščuje, kar naprej golo izgovarja, iz ust mu padajo zlogi, zlepljeni v stavke, ja, kako stkani na črkovnih statvah, v stavnicah, ko za stavo, ti sitnost ti! Kdo bi ga poslušal, ko ni znal nikoli govoriti, ja, bolj ko bi krilati Ikar silil vanj s peresom, manj bi se trepetavček pohabljenček primerjal s telesno hibo, s pomanjkanjem, ki ni nič drugega kakor prizadetost, beda in surovo siromaštvo. Cvrkutač Ikar se je na vse navadil, kakor krmar se je skušal spomniti, kje so se med selivskimi jatami podaljšale sončne ure, ja, omejeval se je na to, da je sprejemal svet za posadko pod gmotami sovražnih pošasti pa opustošenih, v jedru zatrtih usedlin, ki jih je čutil še kar po ptičje tolažilno, če že ne, glede na tuje nagibe, kar izkušeno. Kadarkoli je strmoglavec in neurnik Ikar padal, se je pokazalo, da se je pravzaprav ogreval za breznogca plazivca, namreč kazal je izredno navdušenje, takoj zatem ko je padal, in se mu je zdelo, da se vrača po izbruhu nove zvezde v prasomrak, v oddaljeno življenje iz samih limanic, da leta celo vreščaje ko kakšen somračnik netopir spod visokega oboka v krivenčast blodnjak globočnjak k breznogcu, da skače ko zaletavka s prožnim kljunom in se odvija kakor gonska vzmet, brez strahu pred ptičjimi strašili, z okusom po

sončno cekinasti turščici, ja, čas se je sprva vrtel nazaj k sebi. Še zvezdni pastir Vladimir je oponašal prhutavega Ikara, vzletel je, ampak bržda na letočem krožniku, med prvim in zadnjim krajcem, v dopustnem kratkotrajnem toku, pa še na krožnikastih stožčastih kolesih pri tleh, ja, je potakal krogle po krogelnem zrcalu, ne res, če bi imel kaj za bregom in če bi utegnil, bi se kar naprej obnavljal, kot je to počel breznogec bogec, spreminjal bi vesoljno voljo po mili volji, brez volje je kajpak pomenil tudi zvezdovedež Vladimir manj kot nič. Še rogonosec Minotaver, pokvarjeni štacunar z detet, se je grizel, ker ni mogel pobiti šešljavca breznogca, ja, penil se je, ker sam ni imel jajc, ja, vol jih je že kdaj zavil v zvezek, vol, ja. Pha! Breznogec pač ni skoprnel po ljubezni ko skopec, zmeraj je potoval drugod, vznemirjeno je hvalil mir nad vsemi mirovi! Ja, če se je oprijemal, da ne ho obstal z invalidskim vozičkom, in je šele prepozno opazil, da je zanj neprimerno in opravljeno, da je moral kljub breznožnosti uporabljati vsaj to šklefedro in ravno samega sebe za vesoljno orodje, seveda potlej ni padel iz časa, nihče mu ni odvzel lepše prihodnosti, nihče ga ni zanikovalno zaklinjal, ali zanesljivo zapel, češ da sonce zgoraj zgodaj zanikne, ja, nobeden ga ni silil, naj izbriše sedanjost, ja, potem, sedaj, prej in znova zdajci ni tako zaplotniško razboleno pa zanosno, niti pol tako hudo, da bi breznogcu sklecnila kolena, sploh ne, ampak lahko gre, kamor hoče! če bo le šlo! Ampak nikoli ni šlo, že od nekdaj ne in ne kdaj kasneje, pa tudi ne zdaj, ko je šele z vso rečjo od vsega začetka trudoma zapuščalo pamet, nikogaršnjo last, ne res. Gotovo je v potrdilo tega zarodek Jon sklenil, da bo počakal v sklenjenem krogu, zakaj samo tako, da je storil sklep, ni dokončno sklenil, ali bo še prikimal ven, priklil iz tal ali s kruhovim zvitek iz na

prst debele, z rumom napojene, testene nožnice, pa se je pripetilo, kakor da bi cima Jon sklenil mirne prste, prijateljsko, izdajavsko verigo, razen tega da ni imel več nobene sklenjene stvari in so mu prvemu otrdeli čeljustni sklepi, ja, zraven zravsanih in z zravnano glavo in zraščenihi kosti in zrejalšč se zredi še mnogokaj, tudi one breznogec, On, bogec smrti, tokrat sam Veles, hudo hudičev Črnobog, ognjeno zubljadi Svarog, vse v enem, ja, bhaga = bog = sreča, tako so klicali besi krvosesi Sveto vita breznogca! Ubogi božček! Akotudi je Erinija rusalka poizvedovala, kje je Minotavrov detežerski žrtvenik, da bi, smejoč se ko čarovnica, odkrila odprta vrata v zunanjščino, ja, četudi je v zveženem položaju še tako poljubčkala breznogca črvivka, pa bi ga pri priči skoro skalpirala, ja, dasitudi je pri takih razmerah skakala okoli njega in čez ojnice, ja, kadarkoli že je celo pri luči pa s sipjo barvo in po malem malikovala v malhasti obleki, je ščegetala vsako rojstvo k smehu, ja bičala se je in lovila breznogčev špargelj, iker je pač mrzila zlatobrade sohe, srebrne glave, ki Si zaslužijo smrt, ne res, tihcano se je prikazovala, begavo v krčevitem plesu in nevarno frfravo, ko je bila slavnost pri kraju, prisekana z napol spečimi očmi in napol v prosojno izparino potopljena kakor tleče klitje, ja, seštevki so zvabili prazno' vero v divje meso in le v zunanji pokol. Breznogec premenljivec je zadržal dih, da se ne bi premotil, ona pa je, ah živa rojenica sojenica, bodi v begotnem zraku bodi pri topljivih tleh, zganjala norčije čarovnije, ja, rajši bi si scvrta slanino, bi se ubrejila brez otroških posteljic, ojme! ojme ubožica, ampak je kakor nagodoma skakala čez ojnice in se bi zaobljubila rdečim marelam in branjevkam, ki so razvele marele na tržnici zunaj, in češ da bo obhajala letno zakusko z lojem v ustih, okusna jed! Nič čudnega, če je breznogec

Veselonc iskal v razpredelnici IZGUBLJENO lastne kosti in meso, in ni ničesar prebral, kar bi mu lahko odgovorilo na telesno okvaro, ne zrnč filigransko zlotanih surovih kovč ali med žice ujetih in spletenih svinčenih kovč, kaj šele lastne koščice, oj ta vojaški boben! ko gumiran papir! Samo izdrta noga se mu je prikazovala, le telesno prizadeta duša v prelikanem perilu. Samopostrežnice blagovnice so vabile okuženca breznogca, naj vstopi in si zamenja gležnje, kolena, bedra iz hladilnika, ja, celo nožne palce bi baje lahko dobil na obroke, a le za primer, če bi prišel tudi ob roke, ja, pravica je pravica, obresti rastejo dnevno ko rastoče drevje iz mladega rastja in kakor ugled, ja, tudi zato bi ga zalagali z nogami vseh vrst in za vse okuse, sploh mu ne bi prikrali pravic, ne res. Ampak breznogec Veselonc ni prišel nikamor, zakaj izprijenec trdo vratnik Minotaver je bil hudoba, sumničav in ljubosumen na sleherno znamenje, ki bi že z gibom spominjalo na okvaro, seveda na živo raščene otrokce, ne res. Breznogec malic je ohripel, prišel je na mlatilni zaprti boben, pa se še ni ojunčil, obvisel je na invalidskem kimpežu med previsnimi stenami, vse obvezne prošnje so nekje obtičale, vsi obtožni spisi, ja, nikdar ni goličil zunaj, nikdar goljufal, le golkal je nekaj o jobutvi, obudil samega sebe od mrtvih, ker ni hotel biti, biti kot so volkodlaški vojaški obvezniki naborniki, ja, očistni darovi bojo prinesli letino nedonošenčkov, vnaprej prodanih psoglavcev, ja, čas zbiravcev Ikarovega perja. Igraje z barčicami na obvodnem peskovniku, z domotožnim odmevom, na otoku plamenic, ja, ključ poljan, dada, naivci, kobra, ja, mamica, očka je ranjen, ja, odsotno oznanilo! Invalidski hunt je drdral v drčavem podsvetu le drezave pesmi, je drenljal in jo drobil čez drn in strn, ja, skoraj drobnih korakov, po dričnih tleh.

Res, res.

Enoredna žična ščetka je ozaljšala očesno ozadje in po obstranskih nosnih votlinah obodla do ust celo nespečno noč, neprevedljive besede, ja, to je teplo breznogega skakalina frkolina, je bil večkrat tepen kakor sit, je bil videti bolj prsteno siv od sivkasto belih sirotinskih novčičev, ja, oči so se mu skalile. Skalilo pa je nemara tudi seme, ampak le tedaj, če je breznogec s skammelim obrazom gledal v skakoma brenkljajoče slapove, v sivkino vodo, ja. Mar so tisto še pogonske ročice, je tisto pogonska veriga, ročna gred v domu gluhonemih in slepih, zavita zunaj v domače usnje in platno, ali je res, da so tisto bijoče ure, bradljine in gumene blazine, gumeni blatniki, utripalne lučke, špice šprikle, školj kasta kolesa, nosilna in izbosena kolesa, nogalnik brez nog, varnostni pas čez breznogčev trebuh, je res polzenje in vihranje in opletanje prednjih in vzvratnih koles? Saj se je breznogec oboževanec z eno roko oprijel ročice, z drugo se je zlagoma poganjal naprej, ja, če pa je bil v odpornem podtalju kdaj tudi sam, si ga je vrgel na roko, ja, ukvarjal se je zlasti z ročnim delom. Potlej je gledal zmotne kolobarje, ki so jih zgradili samo zanj, da se ne bi kdaj zares ujezil, seveda, ostrigli so ga, brili so ga, pregulil je obleko na komolcih, in pljuča so se mu zgreznila, ko si je zgrinjal rjuhe, ali ko se je zgrizlo Erinijino gosto mleko, ja, lahko bi se zgrnil po tleh, če ne bi zgrozitveno živčen zgradil zgorljivih zgrudenih kosti, ja, če ga ne bi zgrabil zgostljiv, na kup zgreben pepel, pepel prednikov in zgrbančenih gobcev, ja, kako zgrešene sledi, kako zgrda, brez zgornjih čeljusti! brez zgorajšnjih psoglavcev vlomilcev! Kmalu bi že lahko prišel do spoznanja, da zanj ni pravega mesta, da je vsak žičnati pa izvažalni koš odveč, ja, piščanček z zaobrnjenimi nogavičkami ni bil

več obseden, nihče ni zahteval sintetičnih poljubov. Kako trapasto, jamborni koš se je dvignil v zenit, če se je vse spreobrnilo in se nično spreverglo med koščicastim sadjem v šibnati košari, ja, številka krajine, brez naslova! In kdove, če že niso imeli zunaj v mislih večerje samo za povabljenca pohabljenca, ja, v takih trenutkih so namah naklonjeni stikalom, šok, šok, na vse so se trohico razumeli, ja, obdavčevali so celo obcestne jarke in snemanje zank. Ja, zaplenjene ladje odnehajo na vojaški svečanosti, omet odpada, pozor! Ampak za drag denar si lahko izprosijo lastno ceno, ja, gumpci drumlarji, obtoženci legionarji na zatožni klopi, na odrezilni klopi, saj so ravnali proti kazenskim določbam in posebnim dolžnostim, v korist določenih mej in ciljev, za največji dolet in koristni, brisani domet, ja, oni akademska četrt, dolgotrajni strupi! ja, oni so podkupljiva mostnina, lajava volkodlaščina, lovnina in dnina, so pod smrečino cukrenina, so domovina in družina in postrežnina in duhovinska duhovščina in strmina višina, ja, oni nesejo koščena, v kožuh zašita jajca, ščitijo petelina na puški, se hranijo z ostružki in okruški, ja, naslednjič pa kar zahtevajo opolzke pujske, plašilne naprave in hruške v stražarskih hišicah, ja, kakor sosedje za zaprtimi vrati in v pogrebnem hodu, tako dosledni so, so na hrbtnem pasu in s hitrostjo poveljevanja in s samohodnimi havbicami, ja, mnogonožci hobotnice, votličasti ko gobasta guma, havbični blažilniki, kropilniki, polni kropa, ja, obrambna naloga, moč in črta, obrambno orožje, osveščanje in področje, kjer marljivost odtehta marškompanijo pa marelično marmelado pa marmornjake v grobni vrsti, ja, maroderji marionete, tam na marofu so šli v marš in igrali marjaš, in maralo se jim je margarine, ja, pesjanska marka, prazne marnje! ja, maršrutni vlaki, letalska maršruta,

marice vozijo in posežejo vmes in vplivno posredujejo za marsikaj, ne res, marš! Jih je breznozec ostržek zalotil, ko so doumeli držo k nogi in mazače, ko so podivjano lovili do kraja izčrpane pohabljenke, ko so jih topli v belih sobah in na zasilnih nosilih in za pisalnimi stroji in potrebščinami, in pisali so leto 0, češ da so sploh prikupne zunanosti in da niso prikrivili železnega droga in kakor da niso nikoli trli lobanj in kosti in mučence ko prekuhano meso s prikuho, da so pač le s pištolnicami na vodo, ko pa so vendar za žičnimi nizkimi mrežami tudi govorili kakor zanalašč, da je treba sobojevniško in krvoločno izžreti vse, kar niso oni sami, vsi oni, kar jih je! ja, v somraku in neprekinjenem umiku in v nepremični zasedi in na nočnih premikih med nočnim streljanjem z dnevno predpripravo, so že kodrali istospolne soproge stonoge in kuzlaste zaročenke gojenke, jim pripovedovali zgodbe mučenikov, so bevskali izza nosnikovih nagobčnikov o razkuženi živi sili, o razdiralnem delovanju, ki so ga zatrli že v poveljevalni razglasni napravi, o razletu izstrelkov in sploh o izrednih razmerah, ja, rezali so in sekali, prikrivali so se v obkoljevanju, z rušo so prikrivali pasti, opazovalnice in kritje, ja, psički psoglavci, pesjani lizci na pristavah, da bi jih le ne zalotili v tujih nasebinah, po tujih stanovanjih, ja, priplazili so se skoz ovire, spet so pripravili puške in bombe, ker so si hoteli biti sorodniki pripadniki po matici materi, po maščevalni pramateri, zakaj ves čas so pravzaprav stikali s šapami in s kosilnimi, ličilnimi pa paralnimi noži, z zračnim nožem in klavskimi noži, so brkljali po tujih, mehastih maternicah, ja, v jutranjih haljah so nemara odbijali najemnike, cenene, žabouste žaltavce, ja, besi krvosesti, saj ni ne smrkelj ne pisan trakec, če so uspeli slednjič spet skrpati rodna usteča, ustne dlačice in jeziček,

ne zdaj in ne sicer kdaj drugič, ampak le tedaj, kadar so stali ko stranke na straži, ja, vsi oni zunanjiki krvniki, dvojniki s trepalnicami in obrvmi, a brez oči, hudodelci nogoseki z gumijevkami namesto rok! ja, nekoč so kvasili možakljo Erinijo, punčko zlato, so kvarili njeno osramje, da se je napihnila in se nasmolila, ja, so v njeno srce, v njeno zlato, čisto, blaženo čuteče in vroče srce vstavili državni aparat, tako so ji izkazali milost in uslugo, ja. Ampak kdaj je že bilo to, med katerimi zapovedovalnimi glasovi, zapovedanimi prazniki in zapovednimi listi, v čigavi zapovedovavski vnemi do zmagoslavja, od zmagovalnega veselja do zmagovavskega ponosa v zmagovitih bitkah, kdaj že. Ščetine mrcine so grizle le mršavo mršino, in s tem je vse povedano, ja, drug drugega so usmrtili v šlapah in copatah in so se pokončali v vojaških škornjih in salonarjih z galošami, nato pa so naduto znova začeli napad in vojno, da bi ostali za večno živa sila, oborožena svetovna sila, ja. Ampak Šviglja Erinija ni bila več živi cilj, v škrapastem podsvetu se ni spomnila, kaj naj bi treskalo zunaj, še celo tega ne, ali ima srce in ali je kdaj nosila koga pod srcem. Samo breznogec Veselonc jo je kakor običajno ljubil in blagroval nenavadno spremstvo. Ali pa ni ljubil, ni blagroval. Ni preštel svojih jazov. Ni preštel mrtvih ne živih.

Ena, dva, tri ...

Nabrskanec nataknjenec je pozabil na dom, preveč se je bil zanašal na besedo, če je šlo vse na dvoje in če ni molil na bukvice in ni vedel, da na prošnji svet stoji, na, zdaj pa ima! še na zadnjo uro je tudi one zaživel, ja, komu na čast pa so streljali na cilj zunaj? Abecedarstvo pa tako! Kadar je namreč brezbožnik breznogec poljubljal ajdovsko deklico Erinijo, je to opravil temeljito, z jezikom do grla in čez do popka, ja, takrat je razuzdanka malopridnica

slišala zvoniti vse kemblje, kar jih je kdaj udarjalo vanjo, ja, jerobski jezik ji je pridigal, spreobrnila se je, omedlevala, izginjala v stanovanjsko higieno, ja, malce je že hinavčila. Breznogček scrkljanček pa se je pretvarjal, kakor da natanko ve, kaj mu je storiti, ja, je pazil, da se ne bi zlata krasotica Erinija skurbala z bolnim evnuhom, napihnjnim oderuhom Minotavrom, ja, lahko bi se mu hijensko posmehovala v brk, ne res. Ja, nič glasbe, ampak malce umazanega blagovestništva, računanje na prste, ja, priložnost za slino in tičje mleko! Ja, breznogec Veselonc bi klical furijo harpijo Erinijo tudi kdaj Brunelda-Leni-Frieda, toliko mu je bila pomagala in ga negovala v blodnjaku zverinjaku, pa nič zaračunala, ja, torej vzel jo je, zbudil se je skozi njo, izpraznil je ubežnika, ja, razširil je odprtino, ki je vselej našla dober izgovor, češ da ni le plitka košara, ja, žemeljni cmokec Erinija je znala govoriti s telesom! ja, bila je kosmata, robata, avšasta, štrucasta, voljna, ostronosa, enolična, cefedrasta, zlata, bila je prava cipica hotnica, kakor ustvarjena za uspeh in za zunanijike črtomire. Breznogčevi poljubi so prebijali pahljačo in kračo, pretiravali so v razuzdanosti, nedaleč od izkopavanja pa je topa igla še našla prosto vozovnico, preddvor nebes, kosmato kučmo za nabreklo glavo, pa poleg vsega še jahalno šolo. Ja, skazica Veselonc je ljubil jalovko maščevavko do norosti, a ne prevečkrat, le čisto blizu in po isti poti, kamor se je vračal, ko je jara gospoda začela zunaj plesati zares, ja, ko so zapirali postajne lope, sodne zbornice in popotnike zaplotnike, ja, ampak v koleševki so plesali Vidov ples, ne res, mučenci preprosteži so grkali od groze in pred grmadnimi koli, grlat smeh v strahu jim je stiskal grlo. In breznogčevi objemi so se povzpeli do dlakocepstva, ja, breskve so dišale in hijacinte, ja, gizda Erinija pa je bila kar nenehno

žejna ko pika na ptičjem jeziku, ko vulkanski kamen, ja, spokorjeno je oblezovala nasadilo, se gugala na ljubčku breznogcu ko jata ptic na veji, ja, žrd je mlela vse ostreje in strastneje in spravljala v nevarnost Veselončevo oplodje, ja, cmizda Erinija je zaslužila, da se jo obesi, se razume, takšna je na koncu deklina plača. Onega je nagovarjala k begu in češ da ga bo olepotičila, ampak ni bilo mirtovih gajev ne svobodnih misli, ja, to se umika iz rabe, ne res, še vsakomur se zmeša pred praznino! Kdo bi še prisegal na čast in na čevlje! Marsikdo bi v navadnih razmerah prišel pod noč in bi ga vzela noč, če bi ženinu pregradili pot, ja, zato se je breznogcu pokavcu vse pokazilo! Krilatec Ikar ni priletel z oznanilom na poročno noč, zvezdni pastir Vladimir ni sanjal na kresno noč, zarodku Jonu se niso odprle trepave oči v gluhi noči, ja, nihče ni bil nikoli doma, še pred nočjo ne! kakor v neprespanih nočeh nočnih čuvajev, noč in dan eno in isto! Ščitniki na bingeljcih, ščitni ovitki, da se ne bi rodil kakšen nov duhovni otrok! ja, krivljenje pločevine in ust! Ja, en sam zunanjik krvnik lahko vzame v zakup vso pravico, ampak blodnjaka zverinjaka nikoli! Kakor se vzame.

In nič več kot to.

Nomadstvo je zunaj selilo prvi vpoklic s prvega položaja na prvi obrambni pas, v prve bojne vrste, ja, v prvo nujnostno stopnjo. Najemniki koledniki, pesjanski ogledniki nadzemniki so odmigovali v odnožki, ja, potlej so zgradili nadstropja, nadstrešja s tekališčem, nadognjiščne oboke. Kako pa potem gor iz dnjače globače? Kako bi se privesek breznogec namučil, če bi moral gor, do nadzemnega voznega omrežja, na nadmorsko višino! Je bila gospa Erinija zraven? Sta prišla na obisk zvezdogleđ Vladimir in jajčece Jon? Sta jih

srečala? Ampak breznogec Veselonc ni hotel postati privesek, zvil se je v klobčič, cefral je breskvine olupke, medenične kosmatinčke, ja, kaznoval je staro grešnico, Erinijino domače ognjišče, ja, povesel je glavo. In tudi če ne bi bil užaljen, medtem ko so obešenjaki viseli na njegovi zguljeni ničvrednici ko stare, od vešč izgrizene obleke na obešalnikih, in jim je bržda šlo na jok, če bi tudi manj mučil stenske ure in v komolčnem gibu vse bolj začutil končno raztezalko, kakšen končni tečaj, in bi se pri tem še držal kisko od osuplosti, kadar je naletel na izsiljevavski nastop pa na udarjajočo izročitev pravic, na dolgo in široko izrisanih skoz ustno izročilo, ja, ko bi bilo vse tako prav, saj navsezadnje škrapasto podtalje ni moglo ostati brez vsakršne vrednosti ali brez rudnin, ki bi jih bilo treba samo izkopati, ja, če bi iz Šviglje Erinije izrezali otroka, bi se tudi one Veselonc izrezal iz zadrege, bi v njem samem povsem poševno vrglo nazaj vse javne priprošnje, ja, ne bi ga izrinili iz službe, nikdar se ne bi izročil v varstvo sopotnikom dobronikom, ja, bi že izsledili njegovo plemenito rudo, če ne celo zakonitost. Ja, breznogček podhranjenec še ni govorčkal na izrednem občnem zboru, bi že rad pobiral petlje, da bi se dokopal do gube, odtod pa naprej v beli svet, je pač razmeroma hitro postal vse drugačen, vase zaljubljen, spojen s prežvekovanjem, in dostikrat je vzdrževal stike z blodnico Erinijo le, zato, da bi poglobil in povzdignil razpoko, in še to iz sprožitve. Ja, prvi obisk po porodu je pri breznogčevih dober ali slab, skrit ali deležen neslane šale, glavno je, da pač Breznog Veselonc ohrani svoje dobro ime, da je skratka Breznogelj ali Breznoge ali Breznogček, pa spet kdaj Breznogan, ja, iz roda v rod, kakšna pomanjkljiva istovetnost, izmišljen krščenduš, ja, nanoslo je, da je popolnoma proti sebi odločal o

življenjskih stroških, o vsakodnevnih zneskih za mline na veter, ne res, če se je kdaj obračalo na boljše, ja, nemara so se oglašali skozi blodnjak zverinjak samo še imena, gesla, znamenja. Ja, večkrat so iz šale nesreče že nastale. Bolje zdravemu ubožcu ko bogatemu breznožcu, ja. Vse, kar je še prej izhajalo iz zmote, je sporno izgubljalo bitke in stavo, ja, iskalo je povod za prepir, za natezalnice, za izjalovele pesjane, ja, zato shod ni izhod v sili, in niti izbrisna znamenja niti izbruh kletve in krvi ne izbojujejo breznožcu notranjega miru, ja, izbiranje tekmovalcev, ki so jih klicali po zapovrstnih številkah, še zlepa ne združga zbirnega središča na zbirališču, ja, jbraki volkodlaki se zbirajo z zunanje dežele, vse moči zberejo na pesjanskem zborovanju, v vsevprek zborovskem lajanju, ne res. In kdo je hotel moledovati, kdo. Mogoče na dve nogi, ki sta korakali in korakali in se nakorakali, ja, nekoč, po zmagovitem maršu in spet na podaljšanem celodnevem pa nočnem pohodu je zasopla leva noga in navdušeno, a mrmravo in igrivo hudujoč se, ja, je šepetavo rekla desni nogi, da ji stoji napoti nasproti in se zato ne bosta nikoli razumeli, pa se je desna noga ujezila in je vskočila in presenečeno odvrnila, češ brigaj se zase, ja, pa sta se nogi spričkali in sta šli vsaka svojo pot, leva levo, desna desno, ja, dokler se nista vsaka posebej utrudili in obležali, ne da bi še kdaj pokleknili za strel, ena na bojnem polju pa v poljski kuhinji, druga na minskem polju pa v poljski kovačnici, ja, in sta zdaj vsaka zase gnili in razpadali in zgnili v vojaških škornjih, ne res, nikoli več nista moledovali, ja, pa je brez pomena, tu še ni konec, ni še počen parilni lonec! Pa je brez pomena, cmok, cmok, strel ni bil nič vreden, ja, saj je imel breznožec Veselonc preslico in je pozabil na pravljice o nogah in mednožju. In s preslico je prišel v lajdrine roke, medtem ko so od

ptiča Ikara ostala le še krila in kljun, samo spukano perje, ne res. Noge niso govorile. Cepelige niso breznogija bebčka odnesle na volkodlaške vaje, nikoli draguljasti kroni v čast. Kaj bi se brigal za tuje reči, ja, celo invalidski koleselj je sodil, da je treba kaj ukreniti, odvrnil je breznogca privihnjenčka od prizivnega sodišča, ja, saj so sodbe podpisovali le z nogami, ne res, zunaj so kuhali parklje in kopita, ja, poljska pehota je gazila v krvi do kolen, je v neuničljivi obutvi poteptala besedo, ja, ne da se povedati, kako klavsko, kar brez duhovičenja! In barantač Minotaver je ravnal z mrtvorojenci karseda prizanesljivo, nič ni imel pritržka, nič mesa s privago, pa naj je še tako izJzema! še tako milo gledal in se podajal sovražniku. Ampak kateremu sovražniku, kaj pa si misli! Te reči niso pomagale breznogcu Veseloncu, mogoče pa je le pomagalo, kaj. Zlata, zla lajdrica je bila vnovič jed na mizasti gori, ja, vsa je bila razsoljen jezik, ki sledi postni juhi, ja, znova so jo napodili, pa ne ve, kdo in kdaj in kam, se je pač zaman zatekla v blodnjak zverinjak ko žemljev cmok v prtičku, naj dobro premisli! ja, zlata Erinija je že vredna takšne pogostitve, zaradi trapa tepčka pa zlahka odbije podoknico. Zlata je bila, ko si je dala izpraskati otrokce jokce iz maternice, ja, je že razkrečila kračo in je izpustila na svobodo črno slepoto, veter, črtomirastega nebodigatreba, nič, nič nič. Ni se še narodilo. Niti s psoglavo glavno naprej.

Nič oči, nič vek, nič las, nič zob, nič ust.

Iztikljivec črvič se je tolažil, se je dražil z besedjem, rad se je potem spet pomiril, ja, se je igral s škripčevjem na invalidskem koleslju, s smolnim oljem in notranjim odbojem in z nosilnim ogrodjem jaška, to ga je nekako varovalo pred bodičevjem, bičjem in latjem, da se ni urezal, ja, stopil se je v tovarišiji, med deco in divjačino,

kar zлил se je z divjadjo in dečadjo, ja, v bergleževi hoji bi kdo okretno stopil k izgnanstvu domačijstvu, v siromaštvo hujšalo, do poslednjega gladovanja. Ampak breznogec fafljaček se je z invalidskim vozičkom zapeljal po zmotnem kolobarju med stebriče, da bi se zлил s spremstvom, bi že obstrmel kakor steber, ko sloki stebrič v plotovju. Ja, bolj v bratovščini kakor v vojaščini. Breznogec revče in pevce je pel, da ga ne bi bilo strah, ja, kje je zevala in v razbezani žerjavici vboknjeno samevala luknja, črna luknja, prazen strah, prazna vera, da ne bi padel vanjo kakor med krnice in pečine! Kamor je šla pajdašija, pa naj ji je umanjalo nog, je cijazil tudi one breznoge. Sirotek bi se odpeljal kam, kjer ga ne bi nihče poznal, ja, niti sebe ne, če je že bil zase začetek in konfec, ja, so ga prevarali z lažnim zvončkljanjem, preden bi zaspal za večno, za nikoli več, v enem samem trenutku, v hipoma gluhem tresku! Včasih v slezenasti obleki, v slečeni svetlobi svojega bližnjega, ne res, ampak ni bilo niti slike, kaj šele da bi odmeval odsev kakšnega sopotnika dobrotnika, ja, ni prežvečil mostiščarskih duš ne njihovih zgorelih kolib, ni ga zaveslalo proti domu, ni ga prignalo drugam kakor v pregon, ja, v časih aprilskih šal in cenениh nakan. Včasih je pač razparal nabite puške, izparal ščenetom pesetom čvrsto črevesje, ja, potrgal jim je perje, izcukal jim je dlačje ko čudodelec, ja, čez čudo lepo! Z njim so šli, kamor je hotel, sploh so se smicali okrog invalidskega furgona, in ne sme se pozabiti, da jim je smet padla v oko, če so smeli pri črvini govoriti o smičnih vratih, o čumnatnih vratih, kajne, to bi ga lahko spravilo k sebi, čeprav pomanjkljivo, ja, obilo skrbi. Vsi v gručah, drug za drugim, s hrbtom obrnjeni drug proti drugemu, tako zahrbtni in smrtni, tenkoživo renčavi, skratka brez glagolov in glasivcev, ja, jedci lastnega mesa v gladovni

stavki, sami uroki uskoki na poti k uničenju, vsi samo zunaj, togi, gnusni, oholi, z gladko počesanimi kožuhi in gladilnimi kostmi, z globino sred črevja, v trebuhu in na gmajni, kamor hodijo gnečo delat, ja, na pol še slepi od črvov v gnecastem kruhu, kakor v kretnji, ki odslej že kaj ukrene, seveda nepremagljivo in vselej odslej v gniloplodnem roju, ja, ampak kako neprozorno, vseskoz skozi zunanost in po sili pozorno, ja, v svetiščih glumiščih, vsi, ki jim ni legla v dušo trpka grenčica, ja, vsi za gotovinski sklad, za tanke kosti, med členki gosenice, za razvoj gospodarskega vohunstva zunaj in vendarle vzdolž grebena, ki jim rase še zdaj, ko pritiskajo na petelina, naj že krvavo zapoje! Ja, ampak zunaj so ubogali, ja, breznogec kraljic v zmotnem kolobarju, to smeš, tega ne smeš, ne res, ni se smel vozit po smrtni tišini, v srce se je smilil samemu sebi, da bi jih tudi on prevaral, ja, od sebe je odzema del za delom, tako da še od golote ni nič več ostalo. Zato so šli, ja, kjerkoli bi lahko mlatili in batinali, topli in zapisovali, vr ho vina zunanjščina! ja, mrhovina za breznogca golorokca, dedci in babnice, ki jim nič mar, kdaj kdo odmre. Ja, saj se je fante Veselonc bal klavcev psoglavcev, in da se jih ne bi bal, je izpahnil noge svojim sopotnikom, je rezal vratove, glave, pa še kaj, kar so si takoj spet prišli na svoje mesto, ja, so se zlepili. Breznogček revše je bil res ukažljen, moral bi se izpopolnjevati v šoli, v šoli za življenje! pa čeprav vodstvo moštvo tega sploh ni želelo, kajpak, potlej, da je bil tudi ves brezud, ga ne bi sprejeli medse! Še vedno bi jim lahko rezkal, oblal in stružil zunanje psoglave glave, bi jih z zobki in nohtki in jezikom, če ne z drugim. Ja, so si prišli takoj glave na vratove, čakali so na prvi preži, da bo kdo drug počistil, v lovišču skladišču so poobesili slavne zadetke, ja, prikradli so se in kakor nagodoma prišli v

prideljeno službovanje, ja, ali kaj prida zadenejo? ja, pridne šape, pridih sovraštva, pridruženci okuženci! ja, v orožarnah, v delavnicah za nagačenje so pripravili zvezek za šolske vaje, ja, sovražni nameni v sovražnem obroču, ja, so že šli preko splavnih mostov, renčali so celo, naj se spremeni ogenj v hladno orožje, v oživljanje poškodovancev breznožcev, ja, naj se tudi breznožko Veselonc pripravi in nagati svoje telo z zagozdnimi tulci in s šolskim strelivom, s šolskimi tarčami in granatami, pa bojo prebrali številko orožja, ne res. Ampak breznožec spreobrnjenec ni nikoli korakal v korak z zavrjnjenimi ustrahovavci, z zunanjiki zdraharji, kaj bi mu naposled urnost, moč, vzdržljivost, kaj telesna pripravljenost z jutranjo telovadbo, ah, kakšen polet zunaj, vse za prazen nič, za opravljanje nalog, ja, tepček breznožček, kar naj poskusi, naj skoči, ja, premagovanje ovir, enkrat z nožem, pa s puško, plavaje, še celo med spanjem, ja, premagovanje prostora z opremo in slepilnim orožjem, vse paradano pod padalsko čelado, vse pravočasno, a pooblaščno in med skritimi pastmi, ja, dolga pot, nega malo pred novim življenjem, daljne činele, zdaj oštevilčeno merilo, zdaj merkove črte, še preveč vadba za breznožce, torej telesnovzgojne oblike, ki so oblike vojne in zastrupitve, da bi poskusili zunaj vsiliti drug drugemu obliko boja, res vrhunsko! V tem smislu so nastopali, da bi v merilu blodnjaka zverinjaka večali telesne sposobnosti in laže ubijali, ampak postranček breznožček se je bal, bal se je njihovih ognjenih naskokov, ognjenih valov, ognjenih oživelih točk. Da mu ne bi ušli košeniljasto zaripli, škrlatasto krvavi v škrlatni zarji iz jahališč in blagajništva med navadno škripčevje in na košenico, da ne bi šli v goste po kosti tako dolgo po košnji blage smrti. Kakšni kosmatim duhovini in pesjanke

kosmatinke, zasegli so zmerom za zmerom prva mesta v streljanju in volkodlaškem mnogoboju, ja, metuljčki jadravčki, izvrševavci zunanjih zakonov, hujskači izzivači za javni blagor, največje uspehe so zabeležili v blagoslovnem obredu, kjer so pisali z ognjenim orožjem, luknjali v kožo podatke in številke, ja, trdohodci in mehkohodci, številni tekmovavci, kakor sadno koščic je med skupnimi uvrstitvami, ja nič se jeziti, vsi ostriženi kdaj pa kdaj na balin, zverženi vsepočez prek golih gora in dozorelih dolin, nekateri brkati ko košata mati na svatbi, ki se košati s pesjanskimi brati soldati v vlačugasti telovadbi, ja, vse je zapisano s streljanjem, z lasersko zvezo, s postrojnimi vajami, po pravilniku streljanja, ja, streljanje s košenjem in spet z razsipanjem, v smeri proti sebi, sicer pa prava reč! nikar tako renčati! pozdrav na levo! na desno! na mestu, častni pozdrav na vse štiri strani! ja kaj bi se jih bal, breznogček koštrunček, saj bi jim lahko rezal ude in jih zmetal vse v en koš, v mimohodu bi jim kosil psoglave, butaste buče, ne res, igral bi se koščen most in zadnja ura bije, ti loviš, ja, gonsko bitjece, saj bi se pritipal s prstnimi jagodami do izvotljenih kamnov, kjer tli iztrkan bisernobarvni pepel v zadnjih tresajih, pravzaprav v čebeljem košu, ne pa v kameni strelji ali v kameni smoli, ne res, so dobili košek pri plesu, vstati, takoj vstati, dasiprav brez oči, ja, nič ust, nič zob, hopla vstati brez glave! Ja, iztirjenček Veselonc jih je imel grozno rad in je v zazibkih invalidskega koleslja po škrapastem podtalju nemara zaznal, da ne nosi ničesar v glavi in da ga imajo v beležnici, ja, lahko bi mu bili verjeli, podobno kakor na dostopnih poteh, ampak potem tisto niso več utrte vozne poti, kaj šelečasne volkodlaške poti, ki bi morale širiti svojo krivuljo po balistični poti, da bi pripadale breznogemu izvržku, ne

res, bojazen pred nikamor se potlej vleče mimo težkih potapljačev postavljajčev, in naposled so se zunaj lahko postavili v zasedo, če je dovolilo postajno poveljstvo, nenadoma pa je tudi podivjanec onè pozabil, kako se modri nebo na morski površini, ampak veliko jih je bil poznal, kolikanj mogotcev mogulov, ki so pobijali za cvenk pa plenk, ko plažnato žito, ja, plemstvo plemenitaštvo je padlo, zato so pokazali drug drugemu pleča. Ampak kdo bi zdaj prepoznal tega breznogca slikeža, kdo ga še pozna!

Tak črv!

Vrč in podkrpana obleka sta odmrznila kakor prst. In razumeti je treba, kar se z besedo namigne, kajne, še trenju makovih glav, če se kaj žvali po ustih, kadar poledeni, ne da bi planilo iz spanja. In zlo iz groze. Kajne da je breznogec zrl včasih skoz sterilno gazo, ponajveč je takrat ostudno spoštoval samega sebe in se je nemara preobrazil v žegnanega pastirja, ja, in v tem primeru pri tej mladi, samomorivski preobrazbi je bil vsekakor onè sam Isidor Ducasse Lautréamont, ja, divje kože so bile na proščenju pijane do nezavesti, do slonokoščene barve, in čisti um je strašil nad blodnjakom zverinjakom kot trdnjava nad strupeno soparno sotesko, kakor sončnat svet nad duševno sorodnim sosedstvom. In ločenci potolčenci imajo komaj vse pravice pridržane, lahko bolj upravičeno raztegnejo dvojstvo, smrekove češarke, žmukljasto sluz, lahko s polno pravico zahtevajo hlače na streme, streliščno in kolektivno, ja kaj vse še lahko! v prostranem svetu, izjemoma, z izključno pravico, s članskimi izkaznicami ali s plačilnimi izkazni! Breznogec plahudra pa je lahko zahteval, kar mu gre, studno bolezen, bolezensko grozavost, kneževino iz kršja, ja, toliko reči, razbito posodo, pa spet odpust iz službe, ja,

lahko se je bojeval s košuto spremljevalko, s šegavo malopridnico Erinijo, ja, paglavec je bil za norca, pa vendar ni nikomur nasedal, ne res, narobe, nikoli prej še ni tako ugajal, v dvospěvu so se mu ježili lasje, v dvospěvu: se in sem. Kakor da bi spet bebljal o kom drugem, ne pa da bi sem-se ravno izbežal iz drobnih pripetljajev, saj ju je lahko videl z ostrim očesom, kako žvrgoleče vzletavata, enkrat sem in drugič se, nedoločno in povratno osebno, ne res. In začel je okrog sebe postavljati keglje, rade volje bi pač privolil, da bi se znabiti znašel z nadzorovalno damo, kakršnakoli je že bila, tako v nadčutni nadrobnosti kot na nadležnih nadzidkih, ampak pod nadoblačno lučjo, ja, bi se kotalil s kakšnim pažem kar naprej, seveda v ljubi postelji z baldahinom na stebričih, ja, bi jo nadolbel kljub njenemu odvratnemu, zlatemu videzu, ja, v nebesih bi kegljali, takrat bi v keblico kri ujeli, bi tudi zunaj kehljali ko svinje s kelihom trpljenja in kar med kengurujskimi skoki, ja, bi s kelo metali kepičasto moko na obzidje, da bi kar se da kerubsko in kesaje se zaradi kebcov bebcev ozidali keramično ohišje, rep mine. Zakaj kekljavec jecljavec je v blodni ugreznini nemara olupševal, je osupljivo počasi, ne da bi ga kaj zadržalo, ah, je potreboval spremljevalko Erinijo ko kuzlo, čistil je njene po mesu dišeče obleke in nekje med svilenimi gubami njen odvodni jarek, pa bi se mu lahko uprlo, ne res, pasel je zlato, krasno, gotovo vzorno gospo, je breznoži Izidor ovčico pasel med macesni, čez drn in strn, seveda je pri tem lépo žvižgal, lépo pel, če se je kakšen glasek res prebil skoz dlesni, glasno in naravnost ji je prizadejal bol in gnus, se mu je posrečilo, ja, sopotnike je spravljal v domotožje in grozo kakor v popotno malho in v žep potem, in to še ni nič, obrekoval je, edinole zaničeval kelihove noge, ja, dejansko je težko

razumeti, samo nepriljubljen je bil, to je vse, tako, tako, kešek Veselonc se je vmes ves čas trudil, in celo takrat, ko so mu ustavljali na kepice stolčeno kri, no, si je prizadeval, ampak kaj pomeni tisti — si je prizadeval, — da bi še bolj pozabil na zlo, ker pač ni nikoli sovražil, da ne bi vzel nič za zlo, ja, nase bi vzel vse strahote, sedé na invalidskih garah bi vsaj za silo orjavel, ja, poljubil bi onogavičene noge, orokavičene roke, cedil bi se pred gospodarno gospodarico, ja, ker vse je šlo podenj, pa vendar ne podenj, ampak bil je zaznamovan, zaznamovan samec breznogec, pač manjše zlo bo, kadar bo zavrelo po zunanjih vojskah, ja, sodra gre, palček Veselonc se je čisto zavrgel! Ja, breznogček pobček ni zavrisnil od veselja, ampak je vrisnil v bolečini, če je pasel kakor izgubljen pastirček Izidor svojo gladko izbrito vlačugo Erinijo, pravzaprav izpito Izido, res, res. Naj že izbruhne kletev, če sme na žegnanju. Svetloba ljubezni! Zlata mar mrtvim siješ celo? Ja, žabji koprc je nežnobračni dihnik, kdove kaj, pa kosmulj ek je čmerika, kakor je koromač sam na sebi komorač in istočasno sladki janež, ja, pa obenem koprc, najbrž je vse skupaj isto, s pomenom stalne plače, če je breznogček kuharček izrenčal čudne, svete resnice, le bentil je povsod po zmotnem kolobarju, izblebetal je izčenčane resnice, ko je zmerom izbrusil jed iz ust, medtem ko so zunaj izbrusili volkodlaške čevlje, lemež in zobe, ja, bolnica za gobavce in odrte, ožrte žrtve je imela najboljši namen, da bi prevzgojila pozunanjene koristolovce koritarje, ki so do korena pokvarjeni koračili po visokih planotah, v tem primeru tedaj čez Vrhpolje, zakaj pa ne, torej čez kopolje, kako so zaman klicali na korajžo, ne res, z vseh strani so tekli, so lajali, stekli kutarji kužeta, kordon je vsakič zaprl zunanjo mejo kakor v koraldasti verigi, vsak koracelj volkodlak je pokazal

korenjaštvo v koračni stoji, je kuhal rilec, saj so se sovražili med seboj in drug drugega ko kuga, ja, zunaj se tla izbočijo za koracaj, med seboj se pesjani telebani izobčijo za izpolnitev naloge, ja, zunaj se je na koži, sicer pod podlanko, pokazal pršec koprivničnih izpuščajev, komis pa je vedno neslan, ja, iz besa krvosesa gleda pesjanovo kopito, puškino kopito, odtod česčenje nagote, ja, nič kdove kako ne pomaga, če pride breznogec Veselonc pod mrzlo pršno kopel, ja, lahko bi ležal na koprivah ko živorodni kuščar, a ni tako? A, čudno! Ja, še to se mu manjka, pač ničesar ni smel, ker je bilo, skupaj in posamič, vse dovoljeno, saj je zakopano bebljanje, včasih tako tiho, odteklo v nič, izstradano proseče, da je še celo molk bolj kričav, znenada šiknilo v blodnjak zverinjak z vriskom, po dolgem čakanju seveda, to pa je tudi vse. In če že ni bilo videti divjih kozlov, ki bi udarjali z rogovi v pijani smeh, v pojočo grozo, v premikanje skal, je bilo vsaj slišati oddaljeno, zamolklo butanje, cvilež in rjojenje po kletkah, od koder so jih v tropu gnali v klavnico, ja, zdaj pa so tulile prazne rešetke, od daleč kakor v tranči, od nekod zunaj, kjer sodrga čudinov duhovinov zbira zrnca korunda in jih lepi v bruse, ja, smirek korund brusi krožno in hladno, čelno in ravno, lahko ročno, lahko strojno. Takšni so koreniti posegi v bogočastje, in ni treba momljati v procesiji, če ostane povorka ves čas zunaj in če obenem žebra ukaze kakor v leteči trdnjavi, ampak vsak čas bolj podolgoma in vse bolj povprek in pogosteje in do nadzvočne hitrosti in skozi napad na naglo sodišče. Lajež bi jim iztrgal oči, njihov lastni bevsket bi jih zunaj strgal na kosce, ja, in potlej bi si klavci psoglavci gledali skozi rumeno pego v možgane, bi pokukali nemara k breznogcu Veseloncu, bi zijali v blodnjak globnjak. Ampak psoglavci vlagalci so zabeležili

klepet na rob suhih, sanjskih prepadov, pravnja vojašnica klavnica se je dvigala zunaj, vse je bilo suho, nič vlage, nič smeha, le trk rogov ob vkopani steber je votlo zašumel, se razume, kozlovska pesem je zginjala v somraku in v soparnih oblakih kihavca, spuščajoč se niz odmevnih sten, dimnih previsov, zlasti takrat, ko so zaškripljali prečniki na ostrešju, zgoraj na gori s strupeno kučmo, s točnimi oblaki, ko so lahko lajači streljači v avbah in kučmah, pa sicer plešasti pa oprhnjeni s plesnijo, izpolnjevali svete naloge kljub predstražnemu zavarovanju. Ne ker bi tako nemara navedel godec breznohec, ampak najbržda ponesrečeno, odsotno, osvetljeno, ostrostrelsko, skozi korektivna stekla, v tekalnem koraku, v kar tečnem kartečnem ognju, med kazanjem zadetkov. One igre bi moral biti, kadar je nedoločno gledal izpod kape, vsaj samomorivec ali deklica preklica, ki se drži ko mokra kura, ne res, bi videl, kako se to dela. Se pomorščaki volkodlaki so strkali sneg s čevljev, ja, ženitni posredovavci so vzeli za ženo svežo morskno deklico, ribico izpolninamželjo, a vidijo, prišli so o pravem času, v zakon so vzeli krvne strdke, plimo in oseko. Manjka cekinov? Beličev? Zlatnikov? Drobiža? Cvenka pa plenka? Ja, kako naj potem pedenjmož pegec na invalidskem koleslju dokaže svoj alibi? ja, je kar naprej mrmljal pa pedpedikal, lahko da je plaval po odtoku. Ni pustil, da bi izcuzali denar iz njegovih ran, ja, ne bojo se kopali v njegovem denarju. V vrčastih bučah niso peli kovanci, niso zveneli spevi o zlu iz gnusa. Zakaj, kadar se je zgodilo, da je prihajal vse bliže ogenj, ogenj v slapovih hladnih kresničjih zadkov, je tonilo globlje in globlje, ja, tonilo je v večno pozabo. Le s pomočjo prefelastih nog so prilezli zunaj na oblast, na enakopravne položaje, do arzenalov arzena, ne res, kopitljali so in čutili težo v votlih

sejalnih nogah, če so se prestopili na zidno nogo, ja, korakali so čvrstih nog, udarjali na nožni sprožnik, izsekovali so usnje za čevlje, ja, kar spotoma, mimogrede so dvignili glavo za nože, ja, čez strnišče so šli na gosjih nogačah, za nekaj korakov so izprožili vzmetne nogače, ja, s šilastimi železnimi nogami so kopali v tla, na nožne podstavke so naslonili svojo zunanost, ki so jo branili kakor zastavo in prazni prostor, ja, iz zaledja so prešli v protinapad, zmerom jih je ostalo dovolj za neenaki boj, za odločilni boj v oboroženi borbi, ja, za celo vojsko so nanovačili borcev prostovoljcev, spodbujali so k bojevitosti, da bi nazadnje povsem odpravili počutek poraženosti, ne res. Kdaj že, ja, besede so zbledele na ustnicah, zamrznile so v večnosti, ja, in vse kaže, da so se mučitelji učitelji porazgubili po svetu, so že splavali gor v redove in našitke in med pozlačene zvezdice. Samo breznogec Veselonc se je bil pogreznil v tla, dno dnjače globače, ne da bi vedel, kako je dobil spremstvo. Iz zlate cipe Erinije je kdaj pa kdaj iztrgal samega sebe, ja, kakor v izvrgu. Iz sebe je ljubil, kar se mu je sproti razodevalo, in gotovo je izbebljal besedico Sem, ja, to je posledica pohabe pa polepšavanja pa poloma. Ga je črvičilo, a? Bi vrgel novčič?

On pa že ne bo ona!

Ne in ne!

Ne gre za to.

In če je že bil, je bil sam.

Če je prebival najdlje in ga je zadel klic od daleč, da bi se vrnil. Ja, od samega sebe sem k zmerom tukajšnjim zadržkom, kjerkoli, kar se je kazalo in se imenovalo bitje in obstoj, ja, ga je vrglo iz samega sebe. Ne da bi imel dovolj časa za sporno stvar, je gledal kopico otrok, mrtvorojence, kako skakaje po eni nogi brcajo kamenček

iz enega predala v drugega, kako z nogami pišejo pismo, kako branijo obstanek, začrtan s kredo in nagrobnimi spomeniki, kako fucajo za stročke nabojev, kako. Tam v škrapastem podtalju ni videl ogabnega videza, tam je sedel sam na invalidskem huntu ko sveženj suhih vej v kaluži, kjer se blesketajo temni odsevi preluknjanih jermenic, vsakdanjih brušenih nožev, gladilnih bobnov in kladiv, ja, na brušeni ploskvi kalnih mlak, ja, čičal je kakor v mlaki taline, razbeljen, zvarjen iz skupnih, enotnih duš, z odvzetim leskom na ustih, pa čeprav z občasnim obrokom pohval, v kužni pepelnici, ne res, strmel je v čudni rod, kako z nogami na drobno popisuje tla in se strne okrog strmoglavljenca boga, ja, ni jih spregledal v noči brez jutra, saj so ga omalovaževali, kadar so mu kaj sporočili. Nič novega. Drugič več. Nemara pa je imel rad razvajenčke razbijavce, ki so zunaj v nagibu strelne ravnine klicali s pozivi k vdaji, ja, jim je strgal korenček, da bi izkoreninil korenine zla. Napol zares, napol za šalo je posnemal živo smrtnost s krinko, da bi zakril nemoč, brezspolno svetost, pijani ples ob vznožju mrtvih vulkanov, ne res, kjer v pepelu zori močnejše vino, ja, z invalidskim vozičkom je plesal po zmotnem kolobarju, ampak tukaj je prebival le spotoma, ja, svojo pot je ravnal po invalidskem cizovniku, ja, še medtem ko se je spuščal, ja, šele invalidski prekucnik je določal pot, je iskal in vozil nemara naprej, vračajoč se k istim začetkom, bržda že po pravi in edini poti, ne res. Ja, breznogec Veselonc je zakril s tem še druge posebnosti, vsaj to, da je bil tako v resnici kakor v neresnici, v živem in smrtnem, zunaj dosega in nazadnje v blodnjaku zverinjaku, ne res, sploh se ni obvladoval, še manj ga je kdo obvladoval, ja. In kar je slišati še bolj nenavadno, je basen o kameli in kameleonu, češ kako je botrca kamela vse življenje prenašala težka

bremena v pustinskih karavanah, da ji je naposled grba zrasla, če ne kar dve, pa je bila pohlevna, ker se je pokorila vsakršnemu tovoru, medtem ko je kameleon spreminjal barve in lepo živel od njenega truda, ja, in ker kamela ni znala premenjati barv, so jo priganjali vsakršni popotniki iz puščave v puščavo, on, kameleon pa ji je obljubljal lepšo in lahko bodočnost, da je sploh lahko vzdržala, ja, kameleon je krasno živel na kamelini grbi, poduk pa je takle — barve se menjajo, kameleon pa ostane, ja, kjer eni garajo, živijo drugi od ukane. Lepo povedano, ne res, breznohec Veselonc je gotovo preslišal, lahko pa da je stisnil pesti, iztisnil iz sebe en samcat vzdih, saj mu ne bo nikoli zadoščeno, ne res, prav ničesar ni storil, da bi razumel otročje večšine, enoglasno, divje lajanje, oblastniško nestrpnost, renčanje o tem ali onem, ja, nič ne koristi. Ampak kaj. Pritlikavci kruljavci, in to je najhuje, so lahko ozdravljeni po čudežu, breznohci ne, olje za maziljenje je mogoče prepoznati za pekleno olje, seveda že po duhu, ja, rajska blaženost je godna za pekleno trpljenje, dokler ne odjenja. Kadar pa že kdo vpije na pomagaj, je pentljica okrog vratu že zrahljana! Zakaj porogljivci petolizci se bratijo karseda nespodobno, nikomur niso uslužni razen branj arstvu, potlej naklepno zavijajo v stran in v premikanju po zaščitnih pasovih, nosijo v gumbnicah spominčice samo zato, da bi dosegli novo klečeplaštvo, uspeh in zmago, položaj in premoč, kar vse se dogaja čisto razumno, in ne le razumno, celo po zunanjih zakonih, ja, somračniki volkodlačniki so še zmeraj prestregli izstrelke, izkoristili so prednost in skupinsko, udarno orožje, iz bergel so delali puške, ja, vse, kar so predlagali, je bilo mogoče, mogoče so vse zavrgli, in za kar so se odločili, so se ponavadi celo tekaj e od proste volje do temnih naklepov

odločili zares, ja, odločitev so vzeli čisto zares. Ampak katero odločitev, če je bilo že vse vnaprej odločeno. Tako da so razumeli strogo, kar je bilo sicer v njihovi pesjanski moči, le smisel, določno razumevanje, begunstvo, ja, pesjanski, kameleonski značaji bi si nalepili kameljo dlako, ne res, prav razumno so računali na odpor, ja, razumeli so ukaze, vsakdo je imel zunaj pri sebi poveljstveni računalnik, ja, zunaj so bili vsi pri sebi, ubijali so prisebno, dasiprav zahrbtno. In naj so še tako lajali do jarka v teku naprej, ali če so se gnali po svetu kakor otročad divjad v vojni igri tiloviš, za breznogca otrokca ni bilo počitka, one ven in ven nagaja! Pozabil je bil, kar je bil, kdaj in kje in kako, menda kdorkoli, a breznog, skoraj do zdaj se mu je stemnilo, ja, tokrat še ni počitka, za breznogca razžaljenca so pod konec samo invalidske šklefedre, mrzlične blodnje, blagoslovljena blaznica. Blabla, naravna bogastva, tudi zato so povsod bobnali njegovo slavo in hvalo, ja, ampak v blodnjaku zverinjaku je bilo slišati brezsnovno liščkovo petje, nemara pa je crkljanček breznogec udarjal na otroški bobnič, na vest in brezpravje, ja, so ga imeli za blaznega, za preroka bogovca, ampak ni bogoval, ker je bil zadosti jasnoviden, ne res, samozvanci bogoznanci, vsi cucky enake baže so si lizali lišaj s kožuhaste kože, ja, ampak bogotajec boječnej je bajal kakor bogaboječen, ja, boga se mu! Na batjuški, invalidskem furgonu, zakaj v času pozabe so vreli vsepovsod le še kameleonsko prozorni nameni; je bajal, je bebljal za prav lep boglončkaj, zunaj pa so prišli od boga na psa, ja, kar pa zadeva priložnost za nakup, so postali zunaj dosti več vredni v oglasnih zavodih in s cvilečim posredovanjem, lahko so prekupčevali, in žareli so od zdravja, ja, niso pa mogli udomaćiti breznogca Veselonca, ja, odtod brezciljno cokanje brezdomcev

brezdomovincev. Premolk molči namerno in z namigom, kaj! Bi kdo rekel, da je prihodnost prihajala k sebi, se je ravnalo po vremenu, na ravnih poteh svetovnega obdobja, če je odtlej in potlej ravnalo grobove, še za dne prekrite z vsakdanjo preproščino, ja, kar je, se spreminja zunaj v združitev drugega z drugim, pa nikoli samo zase, le pozunanjeno povsakdanjeno, ja, zaostalo so se bili med seboj, nič ni bilo, nič samo zase, ja, zunaj — nobenih samot! Ampak v breznoščevem strahu se je potapljal vsakdanji svet v nepomembno zavrnjenost, v nič in nikoder, ja, za zanesenjaka Veselonca ni bilo nič več mogoče, pretreslo ga je v kalni blodnji, čudil se je, bil je zaskrbljeno presenečen, da se zrelost, od nekdanj razrasla v toplo bližino, sprevrže v sum, češ ker ni nič več vzvišeno višnjevo, nič več spokojno. Ja, plašne, pregnane duše niso več, kakor nekdanj, tovariši v sanjah, pa bi lahko spet razdali nežno, kruto otroštvo, kratko, a večno mladost — ah, s kakšnim čarom, zlitosti s smrtjo še med nedolžnim smehom! — komu, komu? Vse je bilo drugače. O brezsmrtna, svetla, brezskrbno blažena mladost! Trenutek k smrti, zadržani hipec srečanja v vse drugačnih okoliščinah!

Jaz bom, ki sem!

Abra-kadabra, kaj se sveti? Zguljena suknja. Borni invalidski voziček je brez dvoma sanjaril, nikomur se ni maščeval. Obneslo se je, če je raskavo razodetje razsvetlilo pridvižne podobe, ki so glodale trs, vrženo kost, napak razumljene besede, ja, vretenaste, v vršino vode vržene, vrteče se vrtnice med vrtnici in vres jem so širile svoj opojni, omamnonežen vrtnični duh, toplo mehko, ljubezensko sladkobo, da je bilo vse videti rožnato, tolikanj izza zidov, prepletено s trnjem, ja, še pretirano razločno, na svoj način je bilo videti, kakor z

zaprtimi vekami vzhajajoče sonce. Mutcev grob, neslan butcev krop? ja, ta ubožnica blaznica se je začela prazniti, ampak zmerom se je kdo namestil v krožni vožnji, invalidski koleselj je pač ponovno uravnal roke, na moč je bilo to pravo mučenje s kolesom, nikakor, le na kolesu, ja. Krokotaje, krog in krog. In ni nikogar brcnil, zakaj tudi invalidski cizovnik ni imel nog, ima pa še eno kolesce preveč, kadar tipa pred sabo prvo pot, lastni konec, omejen v prihodnosti, končno prehajanje v ničevo, a razumljivo smrt. Smrt se je razkrila kot najbolj lastna, brezobzirna, še neraziskana in neprizanesljiva možnost samega sebe zanaprej. Enačbe so bile vseeno zbrisane. Mučenje na kolesu ni prenehalo. Ja, ajda, zrnje, seme enotnosti, milo kinkanje, izhodišče bega, osmešeni mutec! Ampak breznogec preplašenec je bil tukaj zadnje kolo, in kar je tukaj bistveno, leži v svojem obstoju, ja, to je bilo bistveno. Zato pa je one v podtalnem breznu kriv za prazen nič, je tako ničev, ničen, zaničevan, ne res. Seveda je bil nasploh v časih, kot takšen v obdobjih, sam v premenah. Enolično v krstni predstavi s krstami, ja, prihranki za preživnino, tajno življenje. Menda po vsakršnem okusu, je že v redu. Kdor živi, je toliko kot pozabljen. In čemu hote, čemu voljno? Božjastno proti poboju. Objokovanje zaman, obžalovanja vredno. Mrčes se je hranil s pomeni iz stvarnosti, resnično, resnično, blaženci poraženci!

Na kol!

Na kol z breznogčevim spremstvom, v železno devico, na grmado po grudavi poti, v živo grez! z žveplenkami in gorečim žitom, ja, naj prevrnejo štučkoračko, s čutno čistko do iztrebljenih jalovcev, proti zamakanjencem podtahnjencem! Ja, sprednja in zadnja kolesa invalidskega prekucnika so breznogca mučenca

skolobarila, ga zavrtela v sveto nedolžnost naprej, ja, po bližnjici ga je zvečine zvleklo ko da je cvarjeno meso, ga je zvleklo med slepa jetniška zazidana okna, ja, tudi njegovo pohabo so opazovali, oni, gonilno kolesje. Videli pa so samo pohabljen mrho, kljukasto šopirjenje, le invalidske gare. Ja, ko bi imel invalidski hunt noge, bi izgubil delo, ne da bi bil več delovna moč z brezplačnimi delovnimi urami, ja, bi potlej čutil, kaj se pravi delovna zmogljivost, zaupni izum, prtljažni oddelek, ki se ne dvigne do nakladišča, nikoli ne bi tedaj pricijazil do tovorišča, ja, še vzmetni odbijači ne bi pomagali, ja, zunaj bi ga objali, bi udarjali po njegovi trdi koži, tako bi tolkli in ga odirali, ja, na srečo pa je šlo po kolesih, ne res, drugače bi še breznogec Veselonc začutil noge, pohabljenčku predramljenem bi zrastle gležnji, pogačice, kolena, stegna, celo one bi lahko v tem primeru rodil kakšne bose ali obute noge. Ampak breznogec rahločutnej ni nič rodil, tudi ko je sumil v stvarni svet stvarnih stroškov, ja, to bi jo stuhtal, če bi visel kje zunaj pri vedomcih kresnikih, ne da bi zato moral imeti vojaške volkodlaške izkušnje ali izkrvaveti pri streljanju, v častnih streljih. Tam pod kolki so nekoč mogoče rasli štelji s sokrvico, ampak službena dolžnost, obleka in javljanje obveščanje in zaščita in mišično tkivo, ki ni preneslo vloženih nabojev pa lesenih vložkov, ja, vse to je zrešetal hojo, ime orožja, prosti korak, kotna ogledala, da so svetila gladko ko saten, ja, klamasta hoja, hojevanje se je brez okolišev tod naokrog zvrtelo v nikelj in gumo, v mrtvi tek invalidskega koleslja, kakor hod pri krožni ali pri tračni žagi, kakor v enohodnem stiku. Tako je to, breznogec slone ni nikdar nosil dokolenk, kaj šele hlače dopetače, hlače hlamudrače, ja, z onem je celo spremstvo igralo nespodoben ples! in to je skoraj veseloigrice,

spretnost potapljačev hujskačev, mišnica ogleduhov stremuhov, ja, breznogec Veselonc bi lahko splaval po pasje! Naj bo tako ali drugače, klepetalo šklepetalo ni nikomur odstopil svojih nog, ampak so mu jih vzeli, ja, zato so privolili tudi zunaj na strelski sloves, so že v pasjem, pesjanskem vremenu, če je vsak klavec psoglavec zagrebel kost. In zmedenec Veselonc je položil še predtem hodulje v grob. Na pločevinastem očku, na invalidskem huntu se je vozil. In amen. To ga je reševalo, ko je oznanjeval oznanilo vsemu stvarstvu, o, in ko bi kdaj ozdravel, saj so polagali roke na kolke, ja, bebljanje je potrjeval z znamenji, ja, kako naj reši sam sebe. Ja, kdor sovraži breznogca kakor stanovskega tovariša, sovraži tudi njegovega očeta, njegov invalidski voziček.

Oče!

Če so preganjali breznogca Veselonca, so pač preganjali tudi njegovo spremstvo. Ampak zunaj so razumeli ukaze, dobro se jim je godilo, ko so prenašali povelja, načrtno opremo, razumljivo, v svetu so znali zmerom napraviti nove osnutke svoje svetovne prevzetnosti, ja, hudim duhovini so se igrali v razbarvani, priberačeni možnosti, ja, vrgli so se v načrtno izkoreninjenje, drug drugega bi kolinili v lastnem bivališču, če bi imeli kaj svojega, ne res, vsi njihovi premišljeni načrti so se nemara samo dvigali do zvočnega zidu, v zvočno izvidništvo, imeli so tajna imena, volkodlaško imovino, na boj pripravljeno, tujo domovino! In v blodnjaku zverinjaku so si izposodili izkoreninjenost, odpovedali so se z govoričenjem, negotovo so čakali iz brezdanjih, breztemeljnih tokov, kakor da bi pravzaprav molčali, ja, spodaj jih je naplavljal in so se skrivali, da bi se pognali skoz vrtoglavico v rastoče brenčanje, izginevanje, kopnenje

žveplenega, nedovoljenega tlenja, ja, na črni borzi so se počrnile še celo oglasne deske, temno sanjarjenje, ja, breznogčevo spremstvo ni razumelo zunanjih jezikov, nobene govorice ni sprejelo. Približno kdaj bi prišli do prenikavega razuma, do zgornjega ustroja zadrgnjenih zagotovil, ja, menda prenekaterokrat! do zadrgnjenih mošnjicev! Če bi se breznogec Veselonc primerjal z zunanjiki krvniki, bi sestradal v sebi tujca. Ampak tujca bi potlej vrgel iz sebe, bi ga izpljunil ko nerodovitno seme, da bi prikrikl samega sebe, ja, one je skrival svoj najbolj lastni jaz, in prej bi se ugonobil, prej bi bil breznogček podpisanec že sam na sebi kdorkoli, kakor da bi ga kdaj ponovno pohabili, ja, kdor je odtod, za to ker preprosto je, poleg tega pa na svojem mestu, je uporaben, odprt in dostopen, ne res, saj sta presoja in razumevanje odprti v govorico, hkrati se poganjata v govorjenje, ja, pa ni vredno besedi! To je trajalo vmes med rojstvom in smrtjo, ja, scela in s prigodnicami, zaskrbljujoče in med polčasi zgodovine. Kakor da se je pred kratkim pastir Vladimir še pisal slavček Ikar. Se je pisal in podpisal? Še celo Jon, jalovo seme, je gledal, kako od časa do časa zgubljajo noge, ja, spremstvu je v blodnjaku zverinjaku zmanjkovalo nog, ah, noge so jim začele odpadati! Pa so hodili še kar dalje. V dalje. Pa tudi one ni bil jaz? Je bilo breznogcu Veseloncu ime Vladimir, Jon, Ikar, Minotaver, Erinija? Torej koliko imen za breznogija podrepljenca! Tako preprosto je pogodilo pravo pot, tako prenavkreber v mirovni pogodbi, da je bil breznogček cincavec nedolžen po krivdi. Po krivem so ga sodili, češ da ni nikdar nič storil, nič, le očitali so mu, da ni nikjer zapustil sledu. Brez sledi? Ja, pomembno je, če noge držijo navzkriž, ker se lahko znova obujejo, ne res, česar niso nikdar storili sami, so pridigali pravzaprav s popolnim

obratom na prstih ene noge, ja, vrtavke vrtirepi! Ja, ko bi se one s kom primerjal, bi v sebi odmoknil tujca. Ampak ni omel očinskega deleža, nič delniških glavnic, ni papcal rozinove potice, ni ujel ribo faroniko na kakšnem belem štukastem stropu, ja, kako bi bil odprtih rok kakor cvet, ki se odpre samo enkrat, kako bi se kje koreninil! Lahko so izželi kri in mozeg, solze nikoli! Nikdar ga ne bi Šviglja Erinija primožila ven med pesjane telebane, naj je umirala od strastnega ščegetca. In naj so ga gledali ko črnega Žoharja v skledi, jim vendarle ni napravil prostor. Ni se več čudil nad ničemer.

One že ne!

Niti v slovnici. Veselončevo trdo življenje se je kotrljalo in kotalilo, da se je tresel na invalidskem huntu kakor trepetlika, in je koleslju vse oporekal, ob vsakem zgiblaju ga je pač zbolelo notranje življenje, ga vrglo v vzglasje, v začetek in konec, ja, one je tvegalo življenje, da bi si rešil golo življenje, ja, kakšno ponavljanje, ne res, saj je imel vdano ujemalne lastnosti, ne pa atletsko postavo, je že v svojih zadnjih trenutkih počival med grozo zavez in skrinj, bil je sam enojedrni ali večjedrni osebek, ja, ni razumel, da je brez meja samo še strohnela jazbina, popolnoma ukazujoče, zunanje renčanje, tuleče psovanje kakor jebise v kri skoz kri, vidno od same močne zvestobe pa zastavic, ja, breznogček sesljač ni rasel hrupno ne obupno, nikoli med uhači streljači in med zunanjo turščico, nikdar zunaj in z resnimi svarili, ja, bil je navadni, pa spet kakor razumni in družbeni osebek, ja, imel je jedra različnega spola in jedro v rodilniku, kadar se je spreminjal iz sebe, ja, sklonil se je, da bi pobral svoje ime, da bi povedal kaj o notranjem predmetu, da bi tudi one slehernič, sicer brezno, vsevidno, jetniško, da bi kot vsakdo, a redko poldrugi brat in svat, da bi skoz bolj

prav tod ponekod razmestil cilj, mesto, izhodišče in pot, pa tudi obenem v času, v obdobjih, v kratnosti in navadi, v spotoma nepretrganih sosledjih in v veliki pogostnosti, iz večjega do čistega, ja, da bi v načinu volje, deloma s sredstvom in orodjem, v veliki in majhni veri, s posledico in bržkone z izidom, tolikodane z izvidom, ja, da bi ves vzročen, s samimi nameni, da bi pogojen, dopusten, ja, da bi šel breznog rit, rit v nikoli mezgavo ploščo, da bi pojemajoč in v umiranju, češ zakaj tako, ja, bi bebIjač Veselonc proti rokohitrskim izmikom, nič na odru, ja, neosebkoški stavki. Sumno življenje je odnesel v blodnjak zverinjak, putikavo in puščobno, na invalidski šklefedri je šklepetal prirejen in v brezzvezju, ja, kopičil je priredja, če so ga priredili z jezиковo krmo, da je kvečjemu lahko pesnil in zvezan na invalidski prekucnik bolj po naključju obračal besede, zloge, črke, ali pa še to ne, ja, stopnjeval se je in ločil od drugih, ampak kako, ne res, nemara bi protivno in vzročno pojasnjeval, pa še kaj sklepal, če je kaj sklepal, koso na primer, kakšno zajedeno in vijugasto koso, koso, kakšno dolgo, trdo in sloko koso, z debelim listom seveda, da bi tekla pravilno po peti, sicer v visoki, šibki peti, ja, bi jo zabrusil, ja, bi se zmenili in bi kose pognali pod red in bi se ujemale, ob prodcu pa bi kosa žvenketala, pri košnji bi pravzaprav tekla pravilno, ja, list kose bi posekal vsak list praproti in s tal rastoče bilke, pa klasje vseh vrst, da bo kasneje slame za klajo in zrnja za kruh, ja, prazni pa prestreljeni klasi, ja, klasje je treba ometi, ne pa prisilno klati, ne res, sploh pa, kakšno naj je soobstajanje, kaj naj bi povedala zaporednost, če je življenjska doba strojev le še privesek za čas, ja, v živem nasprotju, v premeni in zamenjavi, ja, nadčutno bitjece Veselonc je izvzemal nabožne spise in se protivil nadnaravnemu plesu zgoraj, ker da ima baje dober vzrok,

namen in ozir, ja, žarčil je kakor poročevavec o govornem dogodku, ko časovni žig in naslovnik, ja, v trenutku sporočanja je bržkone opazil naklon, češ kako je cicnila invalidska ciza, ja, kakšno žarjenje keramike, ne res, nični in znova vesoljni žarki, delujoči žarki v toku in po ustrojenem žlebu, ja, v odvisnem govoru bi one vendarle lahko pripovedoval, bi vprašal, velel, želel, vzkliknil, ja, skoraj bi poklical krivoprisežnike, fosilne žuželke, škodljive klunate žuželke iz volkodlačjih žrebčarn, ne res, ampak peljal se je nekam skoz predor, vsekakor skoz naslonski niz, takle vrivek za vrivki, izrinjen iz mlečnih žlez, ja, le to ga je še vezalo na življenje. Življenje ga je spoznalo, on pa ne. Ja, delovanje žlez — zakon življenja, rodilniki, žrtvovanje kožnih žlez za do kraja uresničene, vseskoz zunanje, javne in načelne člane, za varstveni nadzor in pravo kazen, za nadzor nad živili v javnem klavstvu zdravstvu, za nadzorni svet hišnega osebja! Ja, breznogček, žarko sončece, bo papkal ham ham ham in pupkal pu pu pu, srečo! hej a! servus, bog! Ampak breznogec zamaknjeneč ni shodil, ni mogel stopiti, kaj šele da bi vstal v pepelnat pesek, ni se dvignil v onstran, kjer je gotovo tostran, kjer je vojske ko listja in trave na pohodu in je kakor neživo živo srebro, ja, pa je kljub temu srečen, da živi, ja, breznoge je umeščal vbrizgano jedro v čas, proti izstopajočim žarkom, kakor hitro je imel dovolj za življenje, za rovni izvoz, za izvozno polje in vedro, ne res, iznašel je celo pravi način, s tem da je živel od zraka in v spominu, ja, spet med tračnimi žagami, bliskavimi lučmi in čez vse meje velikimi, nerazvitimi, pri tleh zraslimi tkivi, tedaj med s plamenom oblizanimi talnimi oblogami in nemirno krožečim oblokom, ko se je bil nabrenkano primerjal z rajskim življenjem, ja, divjalo gnečalo, nič podveznih zaponk, nobenih stranskih

jeklenih zaslonk, in klepka je zvonila k molitvi, kravji zvonec je tolkel k poldnevu pa opolnoči, češ kakršno življenje — takšna smrt, ne res, in čim bolj je breznozec živel kakor divja rastlina v naročju, tem bolj je živel tudi v dobri veri, da ugaša divja jeza v divjem ognju, da živi skratka z deklico Erinijo, ki je oblekla tokrat dimlje, v divjem zakonu, kot se reče, na koruzi, ja, živel je na nizki stopnji, v blodnjaku zverinjaku, v peklju samega sebe, sploh je živel v sebi učinkovito, kaj šele v svojih vnukih, ja, nič zanamcev, ja, toliko da je sploh živel, seveda s takšnimi postranskimi, posrečenimi, posrknjenimi posledicami, če je živel pogojno izpuščen v blodnjak zverinjak, v ta zdoljni svet, o, da je živel za družino, za svoje spremstvo, ja, breznozi potaknjenček, dopustili so mu živeti, dasi se je že spočetka sprl z življenjem, kar v spočetju, ja, je že imel vzrok za dar in zahvalo, saj je živel v svojem škrapastem podsvetu, v blodnjah in v razdobju zamenjanih vlog, v jami, kamor se v drugo nihče več ne vrne, ko se v prvo zagledan v svojo moč, še v živo začuden obrne, pravzaprav v lastnem koncu, ne res, kaj pa je živel ko vrabec v prosu, kajpak, breznozi Veselonc na invalidskem vozičku ko ptiček na vejici, je živel le preprosto in več življenj, z živim namenom, da preživi ob svojem, ki je še zmerom prilastek, ja, resda živi tako izživet! tako torej, lahko bi sklepal, češ kako naj živi z babo Erinijo ko z ukislo moko, ta priležnica živi vendar svobodno z vsemi! Ja, boj na življenje in smrt, vsaj to, dišeče vina začimb v sapici, ki dije, medtem ko ubožčka breznozca duši, ker je tipal vseskoz okleščke pod kolki, sam s svojo mezečo rano, kadar se je grdo razlezla in živela krastavo razbohoteno z bolečinami, ja, sam se je bil vmešal v nezgodo, od koder je prilezel, zato pa je želel znova imeti noge, četudi nožiče, stopala, goleni, kolena,

vsaj bedrca do kolen, če že ne noge do peta, ja, kako bi oblekel hlače dopetače! obul bi ribiške škornje! Koprnel je po nogah, a življenje mu ni nič prineslo. Življenje ga je vzelo, zato je hotel biti ves, docela živ, ne pa razklan. Frkavec smrkavec bi hodil z jezikom po svetu, z jeziki namesto nog. Ampak to so tveze, ne res, cenene, gadje, nagonске navade, take nagobčne, na gobcu! ko šolska oblast še iz šolskih klopi! ti pob ti!

Bi ali ne bi?

I-zvar. Antenska zaveza. Lomilni svedri, lomni kot zvara. I-nosilec. Nosilec prek enega polja, nihalni nosilec. Ekscentrično srce razrezanega debla. Brunasta pot. Izvirek jamskih plinov. Kdo pravi, da bi novinec Veselonc živel na račun drugih! Ko kakšna visoka živina, na primer, kadar sneg naleta. Drugače pa glagoli, ja, breznogec čarodej, čigar roke bi se igrale z žogico, skakale bi po žogico nogico, ja, takšno telovadno orodje, od nebes k čudežem, če je ljubezen nenehljivo medsebojno trpinčenje, se ve, kakor nagon mrčesov, ki ne počno nič drugega, kot da se sesljajo med seboj in golazno prekrijejo drug drugega s suhimi, prozornimi, komaj še šelestečimi krili. Breznogec čudodelnik je vročično hrepenel po nogah, pri tem si je mrzlično otipaval ranjene okleščke, ja, življenje mu je viselo na odrezanih nogah, pa se je bal volkodlakov brakov iz daljne preteklosti, ko so bogovi še hodili po svetu karseda kovinsko med hladnim krčenjem in iz krčne razpoke, po oviranem krčenju, oprani do črne krede in saj, ja, po udelanem krču, po iztrebljenemu krčju, in kjer so že hodili, so krčili oslabele hmeljnike, panje, lesje in trsje, on samcat, breznogček pokveka, pa je plašljivo živel na invalidskem vozičku, na kakšnih aluvialnih naplavinških tleh, ja, dremav in včasih celo smejav, dasitudi odrezav, na mah povšeči norec tepec, kar

moči nemočan, nič kaj celovit, sploh kot redkokdo navdihnjeno zagledan ali prisluškujoč vase, a prebujen v življenje. Ja, če bi dobil za življenja noge, bi se mu zahvalil kleče, ja, stoje bi pozdravil samostojno, strojno življenje, čepe bi sral kar na čučalici in v betonsko gnojišče, v onstranski prostor torej, kjer bi hranil gnoj za tople grede, posral bi se na prejšnje življenje, na zaporne dele, na utežne in na vodotopne dele, na središčni del računalniških možganov, na razponski del mostu, na del nahajališča, na podvodni del ladje, na sleherni stisnjeni, vlečeni del, na kak drsni del in na tekalni del kotalnega mlina, zmerom na hrbtni del kože, na struženi del, ja, živel bi obut ali sezut, bos in z gibčnimi nogami trdno na tleh, copotaje in skakaje, sploh skokoma in spotoma, čofotaje in tekaje, vsekakor iskrivo, plesaje in spet klamavo. Ampak življenje mu ni prineslo nog, nič mu ni prineslo, ko ga je nesel življenjski tok v poplave, po vsej dolžini sveta, že kdaj iz kucljastih gora vzdolž hribov in dolin, kvečjemu mimo brd in lok, ja, one je tekel z njim, do koder je mogel, čeprav iztrgan iz sebe, a na invalidskem koleslju, ja, spod vršaca in slemena, zaman iz ledenikov in kop, pošev okoli morene in prelazov, odtlej celo onkraj gorovja in planot, navzkriž izza prevala in pobočja, ponekod zatem čez vznožja in ravnine, navprek ali ob travnikih in senožetih, naokrog ob prodnastem svetu in ob gmajnah, navkreber po strminah in navzdol in čez stepo nedoraslo, na samem po rebreh in znovič z grička, potlej s holma in nazadnje z brega, zapored mimo polja in barja, počez mimo rovta in pašnika, kmalu kakor poprej skozi pustinje in močvirja, sproti tja proti morju in oceanom, navzdolž po potokih in rekah, do kraja na samem, ja, življenje je poniknilo in vzniknilo, leno, gomazeče, pa tudi v brzcih in padcih, kdaj pa kdaj kalno,

drugič spet bistro, ja, stekalo se je celo v presihajoča jezera, sladko in slano življenje, ognjeno kratkotrajno in ledeno valujoče, bridko v plimi in oseki, nemara porojeno v gorskem vencu, izgubljeno za zmerom v poplavi. Ampak nič od tega, ne eno ne drugo. Če bi pač imel norček breznogček kdaj noge, bi odšel, ali pa bi le odhajal in ne bi odšel zares, ja, lahko bi odšel in moral bi oditi, ja, zakaj pa ne bi odšel, se bo odšlo, ne res, kajpak če bi odšel, bi odšel, takoj bi odšel, menda bi že tako odšel, kaj menda, gotovo bi mu bilo usojeno iti, ja, vsekakor bi šel, mahnil bi jo počez in navzgor in kvišku in ven, ven iz blodnjaka globočnjaka, ja, če bi odšel ondod obenož, bi odšel zlahka za zmerom, še zarana iz škrapastega blodišča, dasiprav ni bilo odhoda, ampak ravno zato bi odšel, ja odšel bi, če bi zeval kje kakšen izhod ali ne, le noge potrebuje, da lahko odide, ja, če bi mu zvrhoma zrasli okleščki v noge, najsi bi bile kruljave ali žuljave, bi odšel, ja, ker bi mu zaraslo in zraslo, ja, če bi le dobil stopala, bi odstopil in odšel, hajd! kar pojdi breznog! Toda breznogec Veselonc — Breznogčev ni rasel nikoli v nogah, le v mamljivih besedah. Zgneten v mesno gmoto, med aluminijastimi cevkami, brez mostičnega preklopa, iz stičnega šiva, ko izpadljiva grča. Čutil je, kako se lovi za besede, namesto da bi se ulovil na nogah. Ja, ampak bi rajši odšel ven, korakal bi na življenje in smrt, ko bi le mogel. Prešlo je. Ja, testo vzhaja, ko sonce vzide — ko pa sonce zahaja, v temi marsikdo lačen zaide. Z invalidske cize pa lahko štrli le breznogec oživljenec, podoben vsem, za katere ne ve, kje zdaj delujejo v sestavi, kje da so kape s cofi, ja, one bi gazil skoz zamete, živel bi v obilju, štel drobnjarije, bi v višjih krogih, v strahu pred pobegom, kadar volkodlaki vojaki razkladajo meso in zunaj hrestljajo s klavskimi zobmi hrenovke, ja,

tako mehke so nogice, to so uboge noge! Ja, navadna in srebrna hoja! Jelove uši in rilčkarji v hojevju, ja, jelova rja, jeklova odpornost! Ja, breznogi razkuževavec bi prihajal nasproti s senco, za sabo bi imel sončne celine, pred sabo plinske celice. Tako pa se mu je kar lahko živelo v dnjači globači, ne res, dasiprav brez nog. Na brezkončni verigi. Ja, breznepetostno stanje, brezlična lica, naborniki do vratu v naborkih, kakor brezrazredni les v žagah, ko brezračni prostor, brezvetrije. In ko bi kdaj deževale noge, ko bi zamedlo nog, ko bi tolkla nogasta toča, ko bi drobil nogati pršec, oh, ko bi le! Takrat bi izumrli invalidski furgoni! Ja, breznogec jezljivček je zavrnil marsikaj loputičastega kar tako. Žogico marogico je že zavrgel. V redu?

Pa ni.

Ajdove žgance bi rezal z žlico in s kuhalnice bi padalo v svetlobno sončevo svetišče, v hram božji, da ne bo poslej nikjer več gladeža stradeža, da bo v vodi nabreklo žitno zrnje, bo mavrično nabuhla barva rudnin in sončno žarčenje, seme za igračke mlade deklice. Navpično izvažanje po navpičnih jaških, navpični invalidski prevažalnik, ja, pa navpični spuščalnik do navpične razdalje obzorov. Izvrstno pecivo, penasto vmešano maslo in rumenjaki sonca, ne res, kolački za izložbe so padli v stolčeno ilovico, čas se je odvijal podolgoma ko trak iz pisalnikov, dokler se ni breznogček pojedun umiril, ne da bi pri tem izgubil temno modrikasto sivo, kakor svinec, kakor svinec težko telo, obšito čezinčez s temnikasto kožo, ne res, saj je temnel v nagonih in se temno spominjal pred spanjem materinščine, ki kmalu začne sanjati s krvjo po kapljicah, včasih s poudarki kot boben, katerega ropot se odvija v omamno trkanje, ali pa pade v past in drsi spet kakor zanalašč v besede, ja, to ga

je spreminjalo celo v blodnjah, na lastne stroške seveda, ja, ampak onemu vse besede manjkajo, še pomeni se ne vrnejo z lastovičjimi, selivskimi pticami, ne res. čigav je jezik, govor besed? Za čevelj velika noč, čeprav ne pride proti jutru. Ja, besede že imajo kretnjo, v redu, na ustnicah pri soočenju z navadnimi lepotami, ker negotove besede vseeno niso obrnjene na glavo, pa jih tjavdan zalije kri od sramu, ja, nekatere se ubijejo spotoma, prejkone od črk do zlogov, tako se na videz ves čas vrtijo lepi napevi. Ampak odkod? Dosihdob iz strojev, ne res, saj plin uhaja, beseda pa uide. Komu neki. In kdo zabeleži odsotne, vse tiste, ki so skočili na glavo v vodo, enkrat v krop, drugič v led. Ja, muhe brenčavke, koj zatem še lastovke muhohlastovke. Skoči, hopla! Ja, predrzen zmedenček se je tako rad igral z lončkom za čopiče, tako rad je jahal svojo naduto, osekljivo kobilu Erinijo, ljubil jo je kot s slanino pretaknjeno jagnje, kakor nedolžnico spokornico, da je z batičem predril njeno podkev, ja, je plenil naskrivoma njene cunje za izdelavo papirnatih lutk, njene otročke prelepke, še zdaleč pa ni mogel odščipniti njenih mladik, Erinijih breskovih kepic in bradavic, ja, zato pa bi lahko šla k brizgavcu brivcu, bi ji obril briljantno prejo. Primi! Zgrabi, veliki volkodlak vojak! Ampak včasih so zvezali malčka palčka s trebuhom k naslonjalu, da je čemel na invalidskih garah kot postavljen ob sramotilni steber, v tem je vsa čarovnija, in če je že slutil, da ga bojo potisnili po bregu nizdol, proti brezbrežju, se je še vendar čutil dovolj močnega in hladnega, da je verjetno stisnil ustnice in medtem kar znenada začutil, kako mu leze v vamp hropeča pižmovka, kako mu grizlja do drgetajočega pa vročega srca. Ampak kakšna pižmovka. Ja, je že bil nesposoben za vojaško službo, je ljubkoval nesramežljivo švigljo Erinijo, je pač

imel neranljivo telo, ja, sam zase je bil ena sama rana. Ja, obrvi so se mu naježile, kadar so ga lahko miselno obračali v raznoženje z razgledom na vse strani, ja, saj ima vse svoje papirje v redu, ne ve nikdar za brbončice, za stuhlino, za sporne stvari! Drgetajoče trupelce, bo spet treba vzeti kilni pas! Dalj čas ni trupla gledat, dih prvi ga zdrobi; ampak truplo se uplani, to pa je slabo znamenje, znak nevarnosti in zastrupitve, ja. Ja, besede so se lovile v zanke brez začetka. Ja, sladkosnedno ko ajdovi štruklji z orehi. Škropilni voz je zapeljal čez fin pesek, voda je žlampala v sodu in se spreminjala v ponikalnico. A samo malce je treba oddrgniti, pa že brskajo tudi oni zunaj po starih papirjih, čečkajo v zvezke glinene golobe in lesene tičke, svojega papa milostnega, svojega zapečkarja pantomimika, svojega možiclja pavica, ja, v flanelastih in usnjenih oblekah tečejo v zaledno oblast, črpajo pogonsko gorivo. Sončne pege je takrat prekril dišeč prah, spet se je začelo božje pudranje. V talilnem loncu si je marsikdo kockast domišljeval, da ga vzamejo v talce in strelce.

Ata, dom, bog.

Talilo se je, po temi je bilo slišati tapanje bosih nog. Artičoke v pečici, lej ga, voda je izparela, kis v rani je ostal. Dodobra do sitega. Opoldne so še odkupovali odkruške, kjer si bodi so se opotekali, ampak oponašavec breznozec si ni opomogel od pohabe, bodisi da je opozarjal na opore v rudnikih, ali pa je opravičeval zamudo, oporečne dostavke. Mesilna miza, in to je tudi vse. Božjak in siromak, ja, to še nekako gre, bi kar namazali plečenco s poslednjim oljem, z božjerodnostjo in naukom o bitju. Opazovalna doba ni nič prinesla. Goli goliš, gola golica, vse ena sama gola golina! Kimpež za pohabljenca je gotovo pravo ugodje, ker se sinek pavlihek lahko zmeraj

vozi. Prevoz pa je ponavadi draga reč, ne res, če gre na živ pogon, seveda z jarmom, z vpreženim tičkom Ikarom, pa spet z vleko zvezdnega voza, kjer največ poseda pastir Vladimir, ja, in nihče se ne vpraša, kako je mogoče. V blodnjaku zverinjaku se je lahko nečistnica Erinija postavljala z avbo in češ da je vsekakor deviška vdova, da je kajpak prav ona podarila obojencem življenje, ja, kakšna babja kodrčija! Ja, podbarvana lajdra Erinija je nehote dojila mrtvorojence, jih je nakrmila ko živino, ampak vsejedec vsevedec Minotaver je nalagal denar na obresti, čeprav za priložnost nakup, ja, ampak ona je bila čisto podobna sama sebi in je rekla, da je lahko vsak kocelj, koconog pesjan enkrat pohabljen, da ga bojo že drugi omamili, mu odrezali noge, ja, bojo pač šli dva po dva in zahrbtno po odglodke. Daj, je rekla poniglavka Erinija tudi breznogcu malikcu, češ brizgni v češpljo, saj lahko meče žarke, ja saj ve, da zagozdno toporišče, motovilo za vrv vtakne tjakaj, kjer jemljejo izpod pazduhe dedne zahtevke, kjer je one tako občutljiv in lepljiv in zahudičan, ja, grozdni sladkor, skoraj zahvalna pesem, bi potisnil v klejaste pleve, daj, daj, kaj res ne more, in če ne gre in je zahlapano, pa je začel trkat in mu je bilo zagroženo, ja, pa ne klinčkal, se ne. bo srčkal in binčkal, namesto da bi, ja, ona je zahajala s pravega pota in se je zagrinjala s ponjavo, malo je zagrgrala, malo zagrulila, češ da breznogčeve, vodeno okusne hruške ne cedijo sline, se ne medijo, kakor da se mora žametast sestaviti iz delov, ja, ali pa lovci na jahalni kobilici že pogosteje čistijo zalet, jo bojo vso testeno čisto sesvaljkali in jo premešali v sesukan močnik, bržkone segajo že čez rob proti njeni od sreče skoprneli škodli, prav tja, kamor si je želela, ja, pa bi na veke živela, v trebuh so ji skopali jamo. Čigavi lovci so skrbeli, da bo kateri koli otrok zdrav. Še semenček Jon se

je skregal na žive in mrtve, češ da bi rad vol Minotaver stržil lepe denarce za njegovo bodočnost, za kjersibodi vsejano žolčasto raztopino, za živ. Ja, ko bi imel breznogec ob zlati vsiljivki Eriniji kaj miru, ko bi le imel kdaj platnene čevlje s platnenimi podplati, pač zato, ker bi delal pokoro za Minotavrov barantaški rubež, bi lahko vtaknil dotakljivo mašilo izraziteje, bi njo, ki je na dotukajšnji poti ponovila predstavo, samo njo bi ljubil, ja, bi jo posvedral, porašplal, pooblal in zaklinil, bi seveda izžrel iz nje slednjo dostojnost, dal bi jo resnično iz kože, bi jo ponižal do kraja, in kaj bi še, če bi. Bila je pač najnižja ponudnica, sladko se je valjala, prijazno ko artičoka v olju. Invalidski voziček je zapovrstjo umrl, ampak bil je invalidski cizovnik kar naprej, vlekel je breznogca Veselonca in spremstvo po škrapastem podtalju. Za koga?

Za rod.

Ampak izprevržnost se enkrat konča poveličano, drugič bebasto, ja, kajti če bi se medčredni nagrobniki dvignili nad zemljo, na višjo stopnjo, iz gonje in z razdrapane kože, bi se lahko jasnovidec otroček odpeljal z invalidskim kolesljem v pralno in srečnejšo bodočnost, nihče se ne bi mrščil ob zunanjih goslačih streljačih, ne res, godrnanje psoglavih gojencev bi brez glasu, a s posvetovalnim glasom dalo na gobec vsakemu bebcu glodavcu! Vsem tistim gramoznim godbenikom! Roka roko umiva, ja, pari so vodili, v globeli je v gnevu gnila pihalna godba, godalna godba, vojaška volkodlaška godba, kozlovska, zakrinkana, zveličavna sodba, pa breznogež neznosnež je gnjavil, da bo udrihal po vohljavtih slepavtih z glavo velikega vijaka, ampak imel je le glavo bucike. Ohranil bi rajši meso v kvaši. Dokler pač prosi, zlata usta nosi, ne res, izbočena zrcala so odsevala

krmiljeno izbiranje, zarod zarodkov. Bilo je govora, o čem že? Čigavo vojaško volkodlaško moštvo in ciparsko ženstvo je bilo pripravljeno do podrobnosti? Kakšna svečanost, ko so mrvičili kruh, naravni mnogoboj! Zabavno in zanimivo, res, ampak s kakšnimi dednimi lastnostmi bi lahko bil obremenjen namigljiv hlodček, čigar rubežniki so malce dlje plenili po zunanji deželi, če je bil naposled breznogček pozabljenček zaljubljen in je upodobil glavno osebo, niti ne polenušeno sprido, ja, strojček Veselonc je pač dotrajal. Škripalo je, piskalo, zatem premolknilo. Ja, vsi so prejeli nagrade razen dereža breznogavlja, podelili so si mučen molk, ja, odločitev je katerikrat zasledovala priče, bolj po naključnih okoliščinah, ja, pravi zastopniki v povsod pravem smislu! Pravzaprav jih ni bilo slišati, ampak potrkalivali so v burnih korakih, tako zastonj so pričakovali razvoj globoke rupače! ja, ampakovanje je grda navada, ne res, ampak slovit stradavec Veselonc si je zapel naramnice, ja, zapel je, nagec, požiral je žaljivke in jedke, steklinaste zmerljivke, ki jih je bilo mogoče slišati na silno lep, a oster način enega samega blagoglasja, kakor z odmerjeno kaznijo pred špitalskimi porotniki in zarotniki, ja, požiral je slino, majske hrošče, očitke iz zraka, da se mu je meso ločilo od kosti, znamka od pisma. Stoj, pozor, strel! Zunaj jih je bilo dovolj, preveč vedomcev duhovinov, ja, mlinci na veter so mleli strelsko žito, strte dogodke, prednike in zanamce, tako noro se je ponovila preteklost v stremenih, med streljanjem v rafalih, med rušilnim streljanjem, ja. Ves peščeni, kovinski, kakršenkoli blodnjak globnjak so olupšali s prazničnim mesom, ja mlade čete, motilni oddajniki, stara svoboda. Ampak je še kar naprej sevalo v polmraku, razmajana tla so se tresla, bobnala, grmela, iz lukenj so tedaj lezli, vse spremstvo, vsi ljubi sopotniki,

✓

breznogec nepridiprav pa na hitro kar čeznje, čez miloglasne kvasače, čez nekdanje pokončne streljače, ja invalidski vozek jih je povozil. Samo za spakico Veselonca ni zapornic, za norčka, ki se je milo nasmehnil objestnim obešenjakom, ubogim obešencem, naricavkam, padlim stvorom, samomorom, ki bi radi znova prilezli iz nebes in na tesno iz zemlje. Nič se ne mudi. Požiral je jezico, jama ga je vse bolj pobirala. Nihče se ni ubranil, kdo bi se branil, ne, nikoli več, zaslužili so zviškoma. Ne. Smejali so se širom znotrine, čimprej so si želeli priti na svet, breznogec cagavec se je bebljavo dogovarjal z njimi, trpel je, požugal jim je s pestmi in kazal sredinec, češ ker jih ne bo videl nikoli več, zdaj samo, in nikdar več. In za takšno priložnost se je priležnica Erinija večkrat preoblekla v pesjana telebana, pila je seme kar mimogrede, je šla kakor mož v zamož, da se ne bi nihče vrnil, ja, celo v prisotnosti vedomcev kresnikov bi lizala breznogčku edinčku, bi sesala ljubosumnežu, kot bi hotela prebuditi bele kamenčke neba, ja, lepa primera za oblake v zraku, ne res. Pa jo je one porival, natepaval, nahopsal in potlačil, podrl jo je, sta se tako rekoč rukala in fukala, pozebala in se pojebala, uh, sta se izprevrženo kljunčkala, ja, ljubila sta se mučno, kakor da ni časa za kaj drugega, čeprav ga je že pol moška lajdra včasih posilila in pojahala, ja, moške navade, razbirki, iz rogožine pletene rogoznice. Bučman butec je sopihal že ves upehan, ampak je vzdržal, ja, zvečine v do konca v nevzdržni zakonski zvezi in družinskem razmerju, ja, vsaj poskušal je, nič mu ni branilo, da se ne bi prepustil, ja, je zdihoval, hromel, se je zlepa oglašal, je stiskal potlej njeno sesljajočo glavo k trupu, lahko bi nemara zgorel sredi znotrine, lahko bi, ampak rad je imel pijavko, njeno glodanje, njen ščegetavi, igrivi jezik, še sam je rad vzdražil

njen jeziček s prstoma na V, v nemar ga je treslo, še invalidski cizovnik je cvlil, sočutno hropel, dasiprav ni čutil naslade. Ja, kakšna lita lobanja se je skrivala pod dolgimi, lačnimi lasmi lajne Erinije, pod lasuljo. Mačeha Erinija gotovo ni imela zlatolase psoglave glave. Medtem je breznogec laskrnež že tudi slišal za lahnega Ikara, ampak tokrat je slišal kalina Ikara v svetlečem se zrcalu, moral bi mu pač verjeti vsaj to, da se je polil oni po krilih s črnilom hobitnic, in mu je pisaril pisma, ki jih ni nikoli, niti enkrat sprejel, ja, niti enega pisma od racmana Ikara! Zarod se je sprevingel, raki so lezli po rakovo v kleščato bratomornost, med cipresove nasade, obžrlji so kurja bedrca. Ikar, ta gon nogat, raki! Cirkusantu breznogcu se ni posvetilo, iz katere oblasti prihaja klobučarija.

Nič mu ni mar.

Ni vedel, pri čem je, maloprej ga je še zaustavljalo jecljanje in šešljanje, mogoče ga je bilo sram, da ni več sveta, da so se poskrili celo krvoloki krvosesi, so zlezli v najskrivnejše pesjake, ja celo lajali niso. Tako je vedel, da ne teče med in mleko povsod, kjer še lahko strogo ukazujejo sebi, si izmišljajo čudne grehe, napuh in lenobo, bolečine, kvečjemu še rojstvo, ključavnico na številke, ali pa, ravno narobe, obrišejo obrambno osveščanje in duše žog, si operejo slednji krvavi, oslabljeni ponos, ostrostrelski ogenj, ja, hvaležno maščevalni, shudo maščevani, ki vzniknejo, golazen pesjanska! Kaj pa je pravzaprav breznogec gizdaček vedel o grizenju, o zajedljivosti, ki ni nikdar šla skozenj, ki mu sploh ni nič mar! In kaj bi navsezadnje s sočutjem, z ukročenimi, nevidnimi, uročenimi duhovi, če jih ni bilo takrat, ko je trpel. Ampak ni trpel, ni odpuščal, ni trpel druge norosti, če je tisto sploh lahko trepetalo kot do solz ginjena blaznost, mimo krilate in za naprej plačane, izmučene ljubezni. Ja, pel je,

od strahu trd je žvižgal, trd je bil, pošten, zgrešen in brez vsakršne veličine. Bil je prav vsiljivo usmiljen, zoprni s svojo srbečico ko pestiči in plodnica, ja, breznogec vestnež je kakor dotrpel, dotod je bil ves malenkosten, če se je jecljavo zgovarjal na zvezdnega pastirja Vladimir a in na jajčece Jona. Ampak kramar Minotaver je drl kravo s svedrom, prav velikodušno, seveda, dovolj je skoparil in priskoparil, vse je lahko oddal v zameno za drevenele mrličke. Moral je oddati, rogatež bradatež. Zakaj poznal je odliko pozabljenih pa pohabljenih, odpravil jih je s srdom, delal jim je krivico, kot se sicer spodobi zaupniku skopljenču, ker jih niti poznal ni. Ali pa je prizadel svoje spremstvo pravzaprav breznogec Veselonc na invalidskem huntu. Nad invalidskim prekucnikom bi lahko tudi oni podkovali za skušnjo, podkovali bi čevlje, zabili bi podkovnike v breznogčeve prerokbe, polkovnike naslovnike na križ. Ja, izmišljal si je, kolikor si je kaj izmišljal, nemara pa je zato tudi odpuščal, ne, nič ni odpustil, ni si zapomnil. Iz sebe ni izluščil ene same besede, pa je kdaj pa kdaj celo momljal, godljal, si je dovolil marsikaj. Ja, vsak pesjan zunaj je imel svoj pesjak, ročico povratnika, breznogček korenjak pa je imel svoj blodnjak zverinjak in ravno toliko moči, da je spregledal očetovske invalidske gare, preslišal je njihovo cviljenje, lastno breznožnost. Ni bil poleg. Kar nadaljeval je, cijazil, škripal s kolesi, nenadoma je spet zaslutil za seboj brezčutno prešuštnico, se mu je zdelo, da je prestar, star, prestar. Potlej pa mu je zlata maščevavka Erinija vselej kaj brkljala po koleslju, privijala je in odvijala matice, pregledovala je lučke, prav večče in natančno je popravljala cizovnik, ki ni sicer ničesar utrpel, brezštevilni deli so se spajali čisto skladno, ja, invalidski voziček, nikelj in guma, ja, vse je bilo lepo in v redu, naslonjalo in pedalo

že dolgo niso več gulili, ni bilo odrgnin, tudi klafač klepetać se je moral navaditi, da je koža čezinčez postala spodaj podplat, ja, cipa Erinija brez solz je skrbno čistila še s krpo, da se je kar vnaprej svetilo, ja, v tem je bila podkovana. Molk pa je težil k molku, je padal z mrgolenjem teže, mrčesno teže v odpustke, podobno vzvišenosti in izvrtanemu posojilu. Ja, morda pa je vzvišena samo smrt, izvotljena kurba, ker je njeno telesce brez milosti, kajti v belem toku nikdar ne zakrvari od sramu. Ali pa se igra z dragoceno živalco, ki je izobčencu nehvaležniku bistrila zanikano pamet, ja, mu jo je skalila.

Daj mir!

Do kdaj. Alojini cvetovi že bržkone dišijo, sčasoma ko preobveze. Ja, božjastniki bogovi so razdelili drobiž za stanovske razlike, žariščno razdaljo. Mogoče izzivači streljači, tisti, ki so razsipno živeli, so se pač raztopili v razkroj, se pričkali ko krošnjarji pomočniki za breznogega izobčenca, so se že premaknili za dober kobal, so onemu izkazali zunaj zadnjo čast, so izpolnili vsakršno obveznost, če sploh so, častna beseda. Izvržka breznogčka, breznogca begavčka bi skoraj oblila kurja polt. Pa ni bilo kokošjih peres ne kurje polti, ne res, le tu in tam so zunaj bili na požarstvu, lovili so begunce kunce, lovili zvezo, ja, prosti lov na lovorove vence! Izzorelo je. Ko se je potlej posušilo, se je smejal v sebi do solz, v škrapastem podtalju pač ni izvršil ne dolžnosti ne kakšne sodbe. Le zunaj osvetljeni cilji, osnovni razdelki. Ja, izzobčana kolesa so tekla naprej, navidez nazaj, tega ni dojel. Moral bi se vrniti, vrniti bi se moral v materino izvreto mleko.

Gre?

Res, cel fant je bil v čudežni zgodbi, pa ponavlja zgodovino, ki se ponavlja. Enkrat za vselej. Vsak

volkodlak pesjan pa je imel baje že tedaj, zdaj tu zdaj tam, zanalasč, zgolj iz sebičnosti in na kratkih progah, čut za roparske zgodbe, za zgodbe o strahovih. Ja, imeli so veliki stavek, skupno zgodnico, ampak hodili so izgubljenega obličja, zgubljeni gobci, sledili so svitu, plavi svetlobi, izgubljali so stopinje med hojo, se nenadoma opotekali v čarovniji mladega meseca, bili so mesečniki, capljaje vzdolž srednje mere, mimogrede zraven mere za vijake, s šapo v šapi, prihajali so s psoglavim življenjem drug k drugemu, drug za drugim, bili so za svatovavce vojake, ja po uredbah, po tarifi, po dnevnikih zapovedih, če so le mogli, zaradi dišeče vdaje, na svežem mehurčastem zraku, so kar mencali kot papirnati, pravljичni zmaji, ja, številke velikih množic, med preiskavo, malokje med zaslišanjem, od konca med kosilom, med spanjem so se prodajali v trgovini orožarni, so klali kupoma res v trgovini, krevsali in krevljali in šantali po navodilih, so kruljavo krulili proti gostokrvnim, gostodlakim, gostonogim kosobrinom, in so gostopeto stopicali proti gostosevcem, strah in groza! zaradi smrtne groze, ja grozno jih je prišlo, grozni časi so prišli, da bi se zgrozili! niso odpustili kazen, od groze so otrpnili, groza jih je bilo življenja zunaj, pa tega niso pokazali, in so čofotali rajši po barju ukazov, otrpli od smejave, renčave groze, ja grozno jih je bilo, grozovitih, potrebnih ko stari pesjan odstrela, in so se počasi vlekli na zdravilnem zraku, in če bi mogli, bi pomagali, bi v osvajavskih vojskah, in so šli naprej: gostozobi v korist brezzobih, krivonogi v korist breznogcev, dedčki v korist dečkov, dečki za kurbe, proti domačemu dogovoru, nespečnost proti spečim, ja, so tavalili, blodili, hodili, hodili s čevlji na gumb, v škornjih, v sandalih, galošah, gležnarjih, v baletnih čevljicah, v gojzarieah, v snežkah in copatih, v obutvi iz mesenih

freljev, in so še stali nad prepadi in ob zidovih, se sprehajali med nagaznimi minami in grozečimi stenami, nazaj k dišavam, med dvermi k sosedu črnogledu, ja, so prilezli šepavih, pešavih nog med goreče stebre, odhajali, so odhajali, so mislili in ubijali na nogah, so ožebličili noge togih tovarišev, so na snidenje-na svidenje! so hodili onstran pa mimo blodnjaka globnjaka, so romali na tolažilno, zguljeno pot, na psu in na konju, znani zgoraj, nespoznani v škrapastem podtalju, ja, so hodili in hodili, da bi si še pete zbosili — mimo gredoč so ustrelili mimo, dobili so ožuljenine na nogah, potem so naskokoma tekli navkreber, nazaj grede so spet prišli tacaje nazaj, ja, tod naokoli je tudi zeval z brezni kakšen blodnjak zverinjak, gluho uho, in so motovilili kot bi se jim motovnilo po psoglavi glavi, ja so mencali, mencali pa nikamor prišli, medlike korenike, niti za koracelj naprej? po debelem snegu so hodili seve v krpljah, kar lenušili so, maroderji in šintarji, kanalje kaponirji, še pesjan zasluži z laježem svoj lokež, ne res, kaj so mencali z nogami! ja, dldgo so se izčakovali, dolgo, dokler se niso izkobalili iz strojničnih gnezd, tekli, jurišali, skoraj spodletavali, ja, izsledovavci, plenivci, ubežniki, pohodili so in pomendrali zemljo, gozdne zaklone, še v naskoku, pa se niso pogreznili, pošastne sence, predhodna trupla, plinasti, vplinjeni, enkrat javskajoči, drugič molčeči, so bežali pred gorečo lunto, izza overjenega zažiga, spodbijali so si drug drugemu kepaste tace, noge za hojo, tako čedni pod noge, ja, so se postavili na zadnje noge, vsa zunanost volkodlaščina je bila na nogah, noge so se jim šibile, doma, kjer se ležejo tiste temne nevihte s prebliski in brez grmenja, na tujem prav tako, hote so jo ubirali, še hitreje so jo ucvrli, grgrajoč so hodili pokončno, in so vreščeče kolovratili, so se izmotali v juhtovih škornjih, cepetali so

z juhtnimi podplati, sprehajali so se izpreženi, zveženi, in so se izmotali, klecali, zatem so lezli kakor hromotniki, so se plazili ko zaplotniki, ja kimavci slinavci, so kimali od budne zaspanosti, noge so se jim šibile, že od mladih nog so bili negotovi v nogah, ampak so se nekako postavili na lastne noge, ne res, zvonili so z nogami, vzeli vnovič pot pod noge, bili so tudi zunaj z eno nogo v grobu, z drugo v drobu, z obema nogama bi teptali breznogca, ki mu je vzelo noge pa je padel kot snop, ki je bil pod njihovimi nogami, ko so mu vzeli nekdanje noge, ko so vzeli noge pod pazduho, in so bili spet dobri v nogah, v kolikerih tacah, ne res, so se pobirali s tal, iz zraka, ja, na noge so si pomagali, spet tekli in se iztekali, češ se jim izteka ura, ja, samohodni greder že gre, vse se je izteklo podkupljivo po sreči, in so spet šepali in šapali, zapovrstno sklicani v vrsto zbor! marš! v smer, klin naprej! oddelek za oddelkom, za boj! postroji se! ja, so izstopili iz gneče, da so jim mrtve kosti izstopile v členku, so zarajali in zaplesali, da jih je žgečkala žvrglja po podplatih, da je voda žmikala v škornjih, so se gnali kot bi se ženili, zabijali so žebličje v narti, zbijali so drug iz drugega šale, pa so pulili petne žebice, teptali so z obema nogama, z vsemi nogami po zaledju, saj se bo še razkrehnilo! ja, z iztegnjenimi petami so se približali poveljstvenim stopnjam, pribobnali so k zidovom, ohropeli in zamolčani, trobili so budnice, gazili so po ščavju in blatu in skozi sneg, ko je že trava bodcala izpod krtin, ja, drsaje so drsali z drsnimi čevlji po obzidnem jarku in nadrsali, seveda so žrtvovali življenje in vohunsko dejavnost, potem so hlačali, hlamudrali, drpalili, krilili so in flafotali s šapicami, saj, saj, še sedaj so po prečuti noči obuti, se ne bojo sezuli? po predpisih, v premikih, naj le pridejo, če pojdejo, ja, celo v pomorskem prometu in z dopisniki, z

nogami so kar za silo shajali, so šli za svežo sledjo, s trebuhom za kruhom, v svet in k vojakom, v tabor in službo, so šli za nosom, v tečaj in za svojim pogrebom, za zaslužkom in na akademijo, so šli za hlapce volkodlakce in poveljnike nadzornike, so šli na krvavo delo in na zborovanje, šli so drug drugemu na jetra in za volkodlaško čast, šli so pač stvarjem do dna in po opravih, šli so izurjeni svojo pot, blato je šlo od njih, poklicno blato, ja, od tedaj so šli predaleč in jim je šlo za nohte, ja, vtem so šli na koline na večerjo, pogodbo so šli vsaksebi na tuje, na tuje, šli so peš in jež, šli so ven in naprej, meso jim je šlo navdilj v slast, ja, le uk jim ne gre, le v popravilo niso poslali, ja, šli so ribam gost, šli so z glavo skozi zid, zmerom kakor preiskovavci pravobranilci z glavo skozi zid, šli so se mance, še dobro, da je šlo po zlu, in so šli zgoraj v kolobar, ja, do dobrega jim je šlo za psoglavo glavo, za glavo, ja, do sem bi že šli vase, bi šli v past, ampak ni šlo lahko, pa je le šlo, sploh vse je šlo skozi njihove roke pa je šlo v nič, ja, na smeh jim je šlo, na jok jim je šlo, in so ponajveč šli na sonce, naravnost na semenj, ja, šli so čez zastraženo mejo, od pogreba so šli in so šli nad sovražnika, šla je vera, šla je čast, šla oblast, vse je šlo v rast, ja, kako že gre tista pesem? dovolj trda jim je šla za čas, naprej grede so šli k pogrebu, k poroki, kako jim gre? ja, iz večjega k malemu, noga gre v čevelj, na noge! na mestu odmor! ja, hodili so ob palici in bergli, od hoje trudni, a trdni za hojo, to jim torej hodi navzkriž, javno, vkup pod razvitimi zastavami, in so hodili sem ter tja, na položajne počitnice, psoglavci klavci med klavce psoglavce, hodili so po svetu, ja svoja pota, hodili so, hodili v smrtni barvi in smešni dišavi, hodili so po vseh štirih in ob palici ko v polovični zaposlenosti, težko, celo prihuliv in upognjeno, ja, prišli

so na svet, da bi hodili za polovično ceno, da bi hodili komu v škodo, komu že, hodili so, bosí, obuti, na hoduljah, v svili in rašu, polotil se je brat brata, hodili so takrat po zemlji in pod zemljo: in so napravili prvi korak, brž so stopicljali in že stojčkali, so pošepavali in se sukljali na peti, so gotovo stopicali, hodkali in strelčkali, in kaj še ne morejo hodit! ampak so zato vendarle stopkali, cebnili, vstajčkali, se spotiklj ali in spotikali, spet hodcali in hodčkali, koracali, dokler niso zares shodili, drobencljali in drobili, tapkali, hlačali, tevsali, brcali in počepali, se čepe zaganjali v poskok, v zalet in odriv, pa brž hodili ko maček okoli vrele kaše, spet krevhali in kresali, korakali in koračili, so z nogami krcljali, škrpetali in copotali, skakucali, skakaj e bopsali, ja, so drsali in so se drsali, so večidel capljali in švrknili v tek, tekali in tekljali, skakali naprej in nazaj, so capali in v škornjih šlapali, topotali in ropotali na cel podplat, topotnili s peto, so teptali in bumf ali z nogami po tleh, ja, so favlali, so gazili po gazi, so cokljali tjakaj venkaj, skočili semkaj, se prekucnili, zleteli polodrasli v postojanke, in so vsevprek lomastili, ja, so nasploh skakljali v visokem, pospešenem plesu, drpalili in drmastili v drmežu, ja plesali so, so se sukali in vrteli ko vrtavke, dirjali in dirkali, drveli gor in dol po progah in polžastih stopnicah, pregibali so kolena, potem klečali, šli so po kolenih in posploševali pravila in dolžnosti, so prožno vstali, in so povrh še plezali, pristali so srečno na noge, so šli dalje in pregazili nikogaršnjo zemljo, občo domovino, teptali so rodno orno zemljico, zakupno peščeno zemljišče, ter stopali, zalazovavci zastavonoše, sprva kakor po jajcih, potem pa trdo in na ves podplat, dokler niso za hip nepričakovano obstali, ja seveda, sum je obstal na njih in kdo bi obstal v takem? ja, zastavonoša in spremljevalci, po zastavo naprej! ja, puška je bržkone

zaskočila, pa jim ni bilo obstanka, ampak so navzlic temu stali, stojno trabje, ja, strelski zaklon za stoječi položaj, stisnjene vzmeti, stojišča, ja, stojte in stojte! stoj! so stali v pozoru kakor vkopani, tesno drug ob drugem, so stali kakor lipovi bogci na svojih nogah, če že vse stoji na glavi, stoje so tokrat pozdravljali in streljali med dimnimi stožci, stali so na straži kakor živi zid, stali so na čelu, možic škric pri biriču možicu, ja, visoko stoječi figajakci volkodlakci, ja, stoje so hodili na istem mestu v stoječih urah, med zložljivimi stoli tudi, ja, še lasje, žima in griva jim je stala pokonci, ampak taka množica pesjanstvo mogoče ne stoji dolgo, saj so stali na pragu novega časa, ja, ampak čas stoji in se včasih ne gane, ja, ampak stežajke prihodnosti so stale pred zakrnelimi očmi besov krvosesov, odkar svet stoji, ne res, in so stali na stopnji premoči, na svojih nogah, na trhljih nogah kakor dokazi, stoje in v vrsti so vijugali pot, ja ja, na obe strani, hulili so se in frleli napošev, so capali in tekali, pohiteli so, da bi ušli, po pravici so se kotalincali, ko so bili krenili na pot, ja, motovili so se naokoli, spotikali so se, ker taca taca spodbije, ja, leteči nadzor, ki meče kolena v peč, ja, ucvrli so jo počez in kolovratili, izsmuknili so se in naskočili nogo, ja, ušli so, ne da bi se razšli, kar našli so se, loleki mečkači, kresniki streljači, iznova so odhajali in se komaj dohajali, razkrinkali so se stoje, še bolj pa kleče in v stojah, ja, slepi polet! iznoreli so se, izhodili so škornje, čudini duhovini, odredi strogega reda, ja, redovniki v policijski uri, v obhodu, enkrat v nadhodu, pa kdaj v podhodu, obšli so breznogčka krempeljca in škrapasto ugreznino, pa tudi njegovo izgnanstvo, ki se je obletel za noge, ja, obhodili so svet, obhodili stražo, ure, ko so naleteli na podvozje, na stojo na glavi, zmeraj pri odhodu, na pohodu, ko so za hip postali in jo popihali z iskalnimi

glavami in so s seboj povedli vsakršne noge, so res pohodili zemljo, ja, odšli so, da spet pridejo, odveli so se, odkrevsali, odpravili so se kolikič že na pot in odpravili podplatene škornje, ja, preobuli so se, da bi prišli čez, tja do leščerbnega stenja in črepa, toliko volkodlaškega so prestali, so se pretegnili in pretekli preteklost, ja, sprehodili so se, prikrevsali so v predhodnici, ja, prihodili so si svojo pot, premrzlo zgodovino, prestreljeno domovino, ja, so se sestali in sestopili iz zбора, iz stroja, iz postrojnitve in stran od orožja, dasi so ga zastopali, ja, uhajali so in ušli, zato je delovalo naglo sodišče, pa so se ustopili pa spet stopili v vrsto, se stopili z zunanostjo, ko je vzhajalo zgodnje otroštvo, zahajal prvi mesec, je vzšlo jutro in zašla noč, le kam je zašla, ja, in bi skoraj celo shojenci gojenci vzleteli in vzvračali korake v vrnitev, hodili bi nazaj, ja, bi šli ritensko, ampak so vzpostavili red, shajali so se in se stekali v zbor, skobacali so se iz železnih postelj in zlezli na noge, ja, steklo je po bojni sreči, ja, »predpostavljени«, ne res, nihče ni pristal takrat na poraz, sklonili so se in niso spadli, oddrsali so, a ne oddrseli, nič speljali na led, nič niso zlezli nazaj v vesoljne maternice, v lupine svita, ampak so se speli in skopali na vrh, ja, speljali so nove službene, vsem dostopne poti, zakaj prehojene poti so izhojene, ja, kar dobro so shajali, če jim je shajal z orožjem zamešan komis, z zapovedmi in ukazi je šlo vse v redu, vsi bi bingljali z nogami ko nosači poškodovanih, ne res, niso se zaplezali, le zaneslo jih je, zastali so, da pregledajo potek boja, in se napotili križemkražem, ja, zapeljani, zavojevani, v postrojni vaji znani, kako so se zadavili s svetom, zasekali so pot, ki jim je bila napoti, o shodili so in stekli, stekli pesjani v potisnem valu, doma so hodili, domov po tujem gredo, korakoma pa so bili strumno hodili, ja, zdaj so spet hodili

po rakovo, še hodijo zadenjski, redkoma bi bili hodili naprej, a še redkeje bi hodili, če bi jim šlo res za glavo, ja, potne listine, naj lepo hodijo zdoma, za silo bojo že še hodili skloniv in prihuliv, ja, odrezane sile, grede se bojo igraje nahodili, blizu in daleč, vsepovsod, oj, zdaj gredo, nazaj še pridejo, ja, vse jim je hodilo narobe, skonca bi jim skoraj pošle noge, kar so prehodili ves svet vzkriž, in to jim je hodilo navzkriž, odzunaj so šli poprek, koderkoli, kamorkoli, ampak zmerom semkaj le z ognjeno silo, todle v zbor, semle v vrsto, na tihem pomožna sila, ob grdem in lepem so bili pohojeni, ja, živa sila, do sitega so se bili nahodili, izčrpali so sile in so se po domače zgrinjali v tujo množico, iz navade so tudi iztirili, od blizu bi se pohodili, če bi se mogli, saj so izšli iz rodu strelcev, iz legla orožarjev, in so, prišedši, na samem prehajali tudi v breznogce, ja, nič več niso mogli hodit, čeprav bi morali vsak čas priti čezinčez krivih nog, dolgonogi in kratkonogi, hajd v vrsto zbor! ja, ali bojo prešli, pride kdo čez? onkraj! Ampak niso prehajali v breznoge ubogce, so bili neprikrita pehota na prehodu za pešce. Ja, nepričakovani udari. So šli.

Do kod?

Odpoved naboja, ja, odpoved službe itd. Komatova krivina je kriva za kasarniški red. Odporniško gibanje pa je ves čas tlelo v vevčku. Do kod se je vil dim iz pipe miru, do kod. Breznogčka norčona so namreč spravili s poti, vzeli so kratke in dolge nogavice, športne nogavice in hulahopke, obuli so nizke in visoke čevlje, da bi udušili upor, zvečine pa so nosili škornje, da so strli čelni odpor, ja, hodili so v sandalih, copatah, natikačih, v coklah in galošah, v salonskih čevljih in gamašah, na noge so si nataknili vseh vrst nogavic in dokolenk, si zapeli smučarske hlače, so si opasali v pumparice in častniške

hlače, skočili so v nagubano ali nabrano krilo, predpasali so se z mesarskimi predpasniki in z ljubkimi predpizdniki, zlezli so v spodnje krilo, v moško krilce, ah kakšni krilonožci krilatih besedi, na levem in desnem krilu strank in v javnih hišah, ne res, z zapenci in zadržgami, ja, srce jim je padlo v hlače, če so ženske nosile hlačice, takšne čebele imajo vedno hlačice, nekaj jih je bilo v hlačah, ne res, zavihali so si desno in levo hlačnico, v kopalnih hlačkah pa so se noge videle dosti jasneje, ja, oblekli so usnjene, jahalne, dolge, pižamne, prtene, platnene, žametne, mavčne hlače, ja koliko parov hlač, petelin bi jim umeril petelinčkove hlače, če bi imeli polne hlače, ne res, hlačmani in hlačmanke, v delovnih kombinezonih in pajacih, hlačmani pajaci v telovnikih itd., v enotnih službenih hlačah, enolični in izenačeni! Ampak breznojec Veselonc si ni prilepil hlač in čevljev na kolke, preveč stroškov, ne res, ni mu bilo mar, če so si šaleži zagovedneži podajali kljuke, kopitljali in kljusali, tako mičkenemu so mu odškrnili noge, ptiček, takle izgubi j enček pogubljenček se ni ujel v kambico, ne, iztirjenček se je izbersal, ja, breznojec spokorjenček je čičkal in se zibkal na invalidski cizi, jedel je samega sebe, žrl se je, da bi nemara pozabil na bratce in odpošiljanje zunanjih brzojavk, besen na vse, ki so na vsakem koraku ukazovali, ja, obsojal jih je, ne da bi prav vedel zanje, ki so napravili v hlače, nastran zasukan je jokal nad sabo, gotovo je dojel kako prihaja, čudno, ah, lepa, naščuvana papiga Erinija, lepša kot kdajkoli, najlepša, ko mu je pokazala, kako si je napustila vezalko za eno luknjico v čeveljcu, si naloščila visokopetni čeveljc, slekla čredno nošo in mu še, nebeško prelepa, odpenjajoč si resičaste čipke na nogavični podvezici, pokazala mehka meča, ribje bela bedrca, svoja dišeča stegna, dišeča po ženski zaupno prisrčni dišavici,

ja, kucljasta, kupolasta kolena, zatem še podkolenico in golen, da ni mogel povedati, kako je bila lepa, ko mu je pokazala še gleženj in narti, grozno lepa, ko mu je pokazala pete, da jo je lizal po podplatih, ja, vse preveč lepa je bila, za čudo lepa, našminkana, s pudrnicco in ogledalcem, s pudrno blazinico in črtalnikom za ustnice, s fenom in navijačem za vodno kodranje, 100% lepa, ko je iz dolgolasega zatilja potegnila zalasnico, odpela varovalno zaponko na prsih in zapečnike od pazduhe nizdol po ledjih, posebno lepa je bila, ko je dala onemu v roke glavnik in dišavno stekleničko ter črtalnik za obrvi in veke, da ni mogel pri tem reči reči, ki so ga prevzemale, ja, nadvse lepa je bila, ko je posebej dišala po milni peni po sencih pa izza uhljev, ko mu je pokazala umetne trepalnice, lasuljo in trajno, ja, si je šla s kremo čez ličnice, ja, ko si je naoljila lopatice z oljem za sončenje, ko mu je dovolila, da jo je božal po vratu in bi jo skoraj zadavil, ko jo je naposled čohljal po hrbtu, po križu in zdrsnil z dlanjo do mednožnega sočnega žepka, kjer pa ni našel robčka, ja, fantastično je bila lepa, zlata Erinija, ko se je z nadlahtmi naslonila nanj in razprla ustnice kot žepne škarjice, se oprla obenem na naslonjalo koleslja, da bi bolj sproščeno dosegla njegov meseni ključek, ki jo je tolikokrat odprl in odškrnil njeno slo, ko se je belil njen trebuh in pod popkom zasenčeno prešel v črno kosmino kosmačo z manikirano, žarno režo posredi, ah, kakor listnica brez ficka, ja, atomsko lepa je bila, je sijala, ko se je razgalila, mu ponudila dojke, boke, trebuh in bedrne blazinice, pa še svojo samotno kosmatinko, s katero ga je kosmouhega, ničkolikokrat kosmičila, da se je s čelom dotikal zvezd, z jezikom pa njenega jezika, ja, za breznogavlja, tokrat mrzlokrvneža je bila prelepa in najlepša, ko mu je nastavila nožnico, živi tok za njegov

migetajoči prodor, ali ko ga je obsedeno ugneta in lizljala, tako da je tudi sam sopihal od norodivjega sladostrastja, ves nepomirjen, ker je lovil njene noge, ves zbeگان, ves iz sebe. Od samega cuzanja se je družabni candri izpišilo na ustih, tako da krže Minotaver ni prišel na vrsto, ti kuj on ti! pokvarjen ko kvargelj! le grdobica breznogec je blodil in jo jebal, samo breznogec dete. ljubo, dete lepo, je zlati Šviglji stisnil noge v klado s hlačkami vred, ji dovolil, da je kleketala po sračje in ji šepetal v uho sladke besedice. Kaj je drgetal? Ni imel nogavičk ne hlač. Ja, vsi so prihajali, njega ni bilo zunaj, to je bilo močnejše celo od nog, ah, sanjal je, da ni nihče več nesrečen, da možača Erinija nikdar ne obupa, črikal je in grulil, da bo še čofnil v svet, tam ob koncu poti, hehetal se je in hihital, brbral in brbljal, še zmerom breznogi breznogec, žvrgolel je in gagal, cvrkutal in grgutal, na primer, Blodnjak! Blodak! Blodnjak! kar ajsal je, iz rane je mezilo, od kolka dol brez životka, brez nog, vse za spomin materin! Karkoli se je pripetilo, so mu storili hote. Zlata Erinija je grčala kakor moška vlačuga. Lahko bi že prenehali s tem! Bi potegnili fajfo. Dimček opija. Ja, kdor v brezno leti, se za robido lovi, kdor ne ljubi ostudljive živali, bo ostarel v ostru, izogibljivi šali.

Ja, hrt in irh.

Ajvar iz paprike, breznogo, tekoče življenje! H bomba, hehetavsko, po večini vedro nebo zveličanih duš, ki so jim odpadle zrkelné mišice. Rokomavhi vohljavti so se preteпали in rvali za zunanjo uporabo, v znotrini pa je bil salabolski otroček Veselonc v predmeji. Tvarni svet ga je utrujeno spremljal od zunaj, zato se je vmešal. Izcedil bi divjačino golačino, pobratili bi se z njim, ker smrt vse pobrati in sme pobrati, ja, napletli so mu vendar vsakršne bajke, pravljice o duhovih hrtov, ki delajo iz sebe irh, ja,

potovali so in bogovali, izvoljenček Veselonc pa ni prepoznal njihovega razpoznavnega znamenja, ni vedel, kaj naj pomenijo tiste kvake na grobovih. Njiva pod jarino in branje smole in osupljive rogljaste gore, rodoljubni rodomor, ja, kako je sploh vzdržal v blodnjaku zverinjaku. Izpostavljal se je zanje, za sopotnike dobrotnike, oni pa so za povračilo dovolili karkoli, ja, pravzaprav so ga izpodlezovali, izpodrecali bi ga bili, ko bi jim poskusil spodrezati peruti, ja, v dnjači globači bi mu izpodrezali presnokrvavi rob rane, kjer so bingljale prej noge, zdaj pa štrlijo s kolkov le oguljeni izrastki. Razplatili srce so. Hrapotine, mlado hrastiče za zmago in na našitkih velikih hotnežev zunanjkov, ja, za hrabrost in nikdar brez hranarine, s hudodelnimi hudogledi brez hrbtenic, ja, hudičevstvo ne odloži orožja, ne odpokličje pogajavcev, odpne le puško in bombo in padalo, razbije sovražnika z istimi lahkimi ranjenci. Godni godci so se že izgodli, breznogcu zasenčenku pa bi že iztepli hlače in muhe iz glave, da bi odhlačali z vabo na ribolov, ja, ribiči odvržkov. In je grabil za vodomcem Ikarom v svoji glavi, metal je strdke krvi v detežerca Minotavra, da bi ga nahranil in bi se onemu volu zrigalo, uživačo Erinijo je hranil s svojim lastnim mesom, združil je svoje celice z njenimi kakor naravni zrezek, v zmotnem kolobarju je hotel ujeti jonskega Jona, ki pa se mu je vselej izmuznil ko boa, pridržati je želel zvezdnega pastirja Vladimira, ker je oni zmerom preskušal z nogo kakor slepec, če bo šlo naprej, ja, vse njihove in svoje besede je obrnil, da bi našel, še tešč shiran in nepomemben, kaj za pod zob tudi zase, ja, kamen bi blinknil v vodo, zaprlo bi se. Jedel bi knjige, če bi jih dobil, tako pa je požiral samo dojenške besede, dogovorjeno govorico, goreče glasove v gorečih jeziki. Nič razumel. Breznogec žužu ni razumel njihovih

slepih miši. V svojo lastno blodnjo ni smel, njegovo telo so imeli za tujo lastninsko pravico. Tepli so ga, pa so se smejali, čili-žili, dobrega zdravja, tako srečni kakor sckrljani, oho, ohlokratija je vlada drhali, ja, zaradi njih bi imel ohodke. Ni se jim mogel izogniti poln potegavščin ne v vijugah. Nemara pa bi moral razbiti slepe hodnike v zmotnem kolobarju, vse lastne prisluhe in utvare, ki jih je slišal z vseh strani, videl s ptičje perspektive z Ikarovimi očesci, jih polagal v zibel ali pokonci, jih vrtel, obračal, vohal jih je in tipal v vojni in miru, v živo vzplamteli strasti, ker so tudi ovce za novce imele volkodlačjo čud, ja, bil je skrit v močnem razburjenju, blodil je strasten brez pomisleka, ja, kar tako, spaček v ognjevittem prisiljenem predoru, enkrat v ušesnem blodišču in zdaj v vase zazrti, brezlički norosti, v norčijah, v pretirano izumetničenem blodnjaku zverinjaku! Kar silil se je, burkal je burke. Ni našel svobodnega prostora ne zase ne zanje, samo razčustvovane vibe, temno popotovanje. Se do graščinske pristave ni pricijazil na invalidskih garah, da bi zastrupil pomožne strelce, vojaške duhovne, četne avgure, vaške mogotce, slepilne pošasti, otožne hvalivce, priletne klovne, poškodoovane z malimi kruhki, da so se razblinili v nič, s tako malimi hlebci, ja, zamotana stvar! Blodišče ni imelo izmislekov, breznogček poštenjak ni mogel prijeti nikogar ne za glavo ne za rep, zbil bi splav, ko se je že zлил z uradno overitvijo, škrlatil je nezakonite nezmotljivce, ja, čudežno izmišljen, ne res, jedel bi zbirko življenjepisov, jedel bi življenje svetnikov krvnikov, zobal bi črke iz pesmi, ja, celo one bi pognal hrta v lov, ja, nemel je osamel v nezvočni govor.

Trd?

Rja se prime železa, kuštrav bombaževce, lahak ko vime in žleza, se kosma, ja, treba je čistiti rudo. Deža za

sirček, maslo, zaseko in mast, ja, zunaj pa železata dežela, polna maslenih pogač, sirovih rogljičev, zračna ali prekajena slanina brakov volkodlakov v zaseki, ja, žaltav okus po bratomornih poljubih. One pa je bil zacopran breznogec, odkar je vedel zase, če je vedel zase brez izkaznice. Vsaj sumil je, sumničili so. Brezplačno se je nakladal, potiskal je v zlati kuzlin muf prebijalo za luknje, skoraj pretkano je ravnal z jezdarno, ko ga je lajna Erinija resnično vrtela, ko je mislila na dušo umrlega, na kurare, na hromilni strup, ja, nič čudnega, ko je izvedela za tiralico. Droben svet gre pač slabo v prodajo, ne zaradi predčasnih porodov, marveč zavljo preddurnih prostorov, ja, draguljarji prav tako pretepejo s koprivami in do pasu goli sredico pri pri kruhu, svoje ljubice, prečudno lepoto, prav taiko kot nevedneže na planem. Popolnoma nič. Ampak pahnjenec mahnijenec je imel na invalidskih kolcih zmerom nekako železne živce, pa je bil tudi razdražljiv, vsem je šel na živce, plašljivec je imel gotovo živčne napade, ja, če verjamejo. Po vseh plateh najbolje, ja, plodna zemlja ni rodna gruda, ne pripada nikomur, nikomur. Nič gonilne sile, samo uničevanje po delih? po glavnem bojevališču? Žilice na listu ali na krilih žuželk zanikajo zunaj graditev gnezda, snetivost, kapavost. Rezalo je vse izravnalo. Mogoče pa so palci na nogi že cveteli ko zvončki, kakor pravoračje, samoniklost, plivkanje vode ob čerih, kjer pljuske voda ob pečine od vekomaj do zdaj. In spolna naslada v ješprenju se je usmerila v odprtino, iz pluskajoče plodovnice, iz ječmenčkov na valovih, ki niso nič drugega ko biserovina, ja, ublažen izraz blagoslovljenega blagozvočja, ne res, plodljivost je našla pravo pot v dušeno meso, med okleščke. Skopljenci so bili na vrsti, da spregovorijo in med hehetom sprejmejo mašilo in ostrmijo nad

stegenicami. Spretna železna roka je hvastač, železo cepi na palice, železno voljo sprevrže v tatove, hotnike, istospolnike, ja, pljuvanec je rododendron. Verolomstvo pa je bilo nehote vseskozi neutešemo. V nehotnih gibih. Brv je bržkone vodila kakšnega brodnika čez javno pot, če je kje bila označena kurirska pot. Nič predpoletne vročine, ne res, na ledu je že vse polno preduhov, vanje se skrijejo kajpa breznogci, nedozoreli potomci, in to je dobro. Velemesto pa je čepelo daleč kakor mesto v knjigi, čisto blizu se je vračalo po isti poti, ja, katero velemesto. Nikakor ne; usmeritvene puščice, dvorane? uradi? sobane? izbe? v kotu? v luknji? nedozidana stanovanja? med kamni ruševin? nikoli navzven. Ja, našitki napadavcev so prehajali v živalsko sled, domotožje goničev je potovalo po deželi, pa ni bilo dodatka v plači. Po pravšnjem so ga imeli pod kapo. In so nogoseki zunanjiki pisali, kar jim je sproti prihajalo na misel. Kdo le. Namenjen za boj. Nič vezenja s polnim vbodom, ampak trgovci z Ikarovim puhom, s štrenami volne, z nedolžnimi ovčicami in gorjem! Nič zapisnikarji namestniki, ampak gorjupi pelin, sprimek, jutovina, žamanje. Nič se niso krasili s tujim perjem, ampak so metali oskubljeno perje v prazno. Trdo so se prijeli. Peresca upogljivih so se potapljala, namesto da bi splavala na krpjasto površino, že mogoč primer, možgani so se pogreznili še bolj v jaz, v močvirsko mrzlico, ja, v globokem snu pa so se zatopili tisti, ki jih nemara sploh ni bilo, tisti brezimni, v razdrobljeno grudo, ne na britof. Breznogec, slamnat možic na koleslju, pa je slišal kakor v potapljaškem zvonu, o pravem času je zavohal, kako so železnim ptičem zasadili bodalce v srce, ja, kupna moč. Niso nič. Breznogi stroj, odpisani vojaški računalnik, je še gledal zviška. Cunjasta candra Erinija je pela in molčkala.

Brodnika seveda ni bilo, ki bi jih prepeljal čez. Še zvodljivec Minotaver se je skrival, zalit s svincem, zgrebenalo ga je osrčje blodnjaka globočnjaka, zgubalo ga je v mikanje volne. Čudno momljanje, štrene, noro je raslo. Pravica prehoda čez tuje ozemlje, ja, morske ožine, val ko slap, zračne višine! Breznogec mučenec ni šel čez gore in doline. Iz radovednosti je razrezal na kosce uradni pečat, pastirsko palico, z nožkom je oklestil les, ja, tresel se je ko trepetlika, češ da pade ko vojak volkodlak v krvavem boju, ja, pismeno je včasih spuščal skoz usta po dva in dva krika, pa lajdra Erinija je kakor mimogrede pristopila, prisegala je, da je še to z motki svile pretežko, zakaj njene moči da pojenjavajo, v imenu zakona je govorčila kot ob luninem svitu, imela je breznogca jokca za mesečnika v železni srajci, dovolila mu je, da je počel vse, čisto vse, celo za roko jo je lahko prijel in vlačil, ja, celo z lakoto ga je kaznovala. In vlačuga je spet grizla njegov koruzni storž, je štrigljala breznogega konjiča na kopitnatem snegu, on pa je brenkal po ščegetavčku, ja, tu je zboljšanje. V koprivo ne trešči, tudi bebci pogrebci so vešči, kadar gre za otroške resnice, ja, takrat je breznogec Veselonc hropel v neredu, bil je v svoji ptičji mreži, dasiprav na invalidskem cizovniku, da ga tresk! Živel je lastnoročno pisano življenje. Ali pa ni živel, saj pravzaprav ni bil niti bolan, temu se reče stanje. Biti brez nog, na trdem.

Jez.

Ednina. Začasno nezmožen breznogec za delo je bil s popkovino zvezan na senčnato drevje, na nezaupanje, ja, z začetnimi težavami. Je bil kdaj svet ali še bo, če ga ni? Kakšen svet, kateri? Breznogec Veselonc naj kar zad sedi, je bil plašljiv, začuden, nikdar tekač. Mazilil je ljubeznivega, sivo slepega golobčka z njenimi

ljubeznivimi ustnicami. Kamen modrosti, zgradba v surovem stanju, ščepec soli! Izkazalo se je, da je bil one vreden zaupanja, pisali so mu priprošnje kakor svetniku blaženemu, zahvaljevali so se mu malodane vsi brezimni. Kdo in v katerih težkih urah življenja? Je šaman breznožček res uslišal vse prošnje, je lila milost z njegovih rok in pogledov, je res ne ve se kolikokrat pomagal drugim, sam pa je le drgetal od želje za letom? So prilagali, kar so namenili, ko so dobivali boljše službe? Je smel tudi samorastnik breznožec upati, da ozdravi brez zdravniške in sodniške in krvniške pomoči, da pride še kdaj k sebi? Izza lastnih stopinj. Ja, je res živel, svetnik čudodelec brez sveta?

Pripravljaj je vranjo žlahto na smrt, ali pa ne. Ni se odrekel slutnjam, ničemur se ni odrekel. Ali pa ne jasnovidnost, kogarkoli je pripravljaj na zakol. Nenadoma se je kje baje pojavljaj celo sam hudodelec Minotaver, stari branj ar z dušami, ja, hvala umazancu Minotavru, dajal je očitno pomoč mrtvim izgublencem, izrodkom, vsakemu zacimku. Čigavim? Breznožec drobne je uslišal vsakogar, ki se je obrnil nanj, še zanaprej se je priporočal. Ali pa ni nikomur izkazal milosti, gluhec osamljenec proti orjakom volkodlakom, ja, še na invalidskem kimpežu se je komaj premikal, vozila ga je spremljevalka, ščegetljiva deklina Erinija, ki je počasi gačila lutke s slamo. Iz vse duše se mu je vdajala, mu je dala telo, kakor bi plačala po položnici, ja, če jo drži že tak cepet za breznožcem, pa naj se omoži. Pastir Vladimir je medtem oblekel zvezdno telo v zrak, ja, oči in zvezde so gasnile. Ni bilo sveta, res? Vesoljstvo, kakšni čudeži!

Čud!

Udaril se je z glavo ob kamen, ob planet, ni se nič priporočal. Doslej v nikakršnih urah ničnega bitja.

Nikakršno življenje, nič zahval. Ja, dejanski položaj, kaj je kraj, čas, okolica, značaj? Breznogec je vedel o sebi in ni vedel o sebi, včasih tako, drugač drugače. Blodil je, gotovo je imel privide in prisluhe, zalupinjene ogleduhe. Kakšne, katere, čemu? Pa to ni bil alkoholni bledež, ne. Hitro se je spreminjal, ja, kar doživljal se je v preobrazbah. Bil je res bogat, skop z vsem, kar ni bilo njegovo, ki ni bil on sam. Pač, bil je pravi bogec. Zdaj je ovohaval eno zdaj drugo, zgubljal je ravnotežje, kljub temu pa je, bolj ali manj posrečeno in če se je drl na vse pomaganje, letel neznano kam, plaval s krili, ki jih v resnici ni bilo, ja, imel je vtisek, da leti: visoko, nizko, počez, navpik, strmoglavo navzdol, v to ali ono smer. In znenada je bil v dvomih, ali res nima nog. Nemara ni bil nikdar deček, seveda, mar se je potlej odmajal v svet brez invalidskega vozička, starec. Zakaj v resnici je bil prežvekavi starec, ja, vdova pa je drezala s komolci in podlahtnimi sunki po omizju, ja, rosna deklica. Gotovo mu je lizala, je brisala solze, užival je. Zvedla ga je v blodnjak zverinjak, vase. Na vse je bil pozabil. Samo starci lahko takole pozabljajo, s krepkimi nogami na tleh. Starec, ki je telovadil na krogih, je še naprej mislil, da je dečko. Prestopical se je in se mu je vendarle zdelo, da je breznogec. Ime? Veselonc. Breznogec Veselonc Blodni. Sedel je med spomine kakor v invalidski prekucnik. Ja, skalil se je, ko se je prekalil. Saj ni bilo ne cirkuške arene ne blodnjaka globnjaka. Ni bilo svinjaka ne pesjaka ne mestnega vrveža, ampak vrvrnanje. Ampak ni vedel, kdo so njegovi starši, kam torej, kje, kako, zakaj, koliko stane, kdaj. Nobenih vprašanj, ha? Zraven pa še motnje pametne razumnosti, kaj? Ja, zunaj so zastrupljali, v notrini ugreznini so šli skoz zmotni kolobar vsi zastrupljeni. Ja, zrak tu dobri. Česarika, kostni okraj ek, dedne zasnove, fazanji rep v laseh. Zdravila po

ukazu.

Kaj le!

Ampak nekoč je deček dozorel v starca, je starec odmrli v dečka. Tkivo se je že lepilo z njega. Ni se bal okostnjaka v sebi, ne, nujno je tako. Pa je bil nekdaj picek mali! Zunaj so si naredi ogrljake, povsod je bilo videti brake volkodlake na verigah, kako z infrardečim snemanjem preiskujejo praznične obleke, oblačilno opremo, in z zvijačami širijo renčave govornice o navodilih za bojno pripravljenost. Ja, šele potlej se je one zastrupil, sam ni več prav vedel, s čim, le v omamah je presojal tuje predsodke. Če ga je spremstvo opomnilo, da obstaja tudi zunanja vojska v neenakih bojih, seveda ni verjel. Kar je, pač je. Česar ni, ne more biti, ne res, še črha ni dal od sebe. Ja, na invalidski šklefedri ko na dvovišinski bradlji. Ni imel jezika na štiri vogle. Posamična volja je padla v brezno, breznozec trpin se je lovil, ptič Ikar se je lovil, ja, breznozi čukec se je lovil, ščebetavček je bil za posladek moten, duhovno odsoten. S poslovilno večerjo za samomorivce, morda je takrat poslušal nikogar, ja, neuganec in mevže, je čivknil kaj gluh, navidez čil, je žveglal srep in vendar napol slep, je slekel čutila do golega, ja, bi težko hodil brezno ob palici, na berglah, po rokah, bi se prečesto spominjal kakega drugega invalidskega hunta, ja, čutiljiv čudežnik Veselonc, čudoma bi ga presijalo skozi, da mu je mrena padla na široko razprte oči, ja, slišal je mrtve jezike kakor v časopisnem oddelku, čudno je sijala skozenj mrčava luč, ja, mršavec Časar proti čvrstakom volkodlakom, mračnež v duševnem mraku proti volkodlakom mračnjakom, a tudi to so siknili le prebliski v glavi, manj šakalji smeh, tedaj bolj čebljanje ščebetanje, če. je čvrlel in čivkal ptič Ikar, ja, levica je poljski škrjanec, kdove kateri poljski škrjanec,

ja, šibka svetloba zapostavljenec! Ja, s krvjo zapečaten
lakomnost kot umiranje od lakote, ja, čuvar Minotaver bi
sekal s kopiti v čvržast les, v črvino, kaj se če, glavno je,
ne crkniti od lakote, ampak od usodne žeje, četudi
zazidan v šamotno opeko! V bistvu je kaj takšnega bolj
nevarno, je odločilni trenutek in ocena, kdo da je bil
breznogček čudežnik, kdo breznoguh čudak. Oba isto.
Ne povsem isto. Ja, breznogec dvojec brez koleslja bi bil
lahko dvojček breznogec, nič hudega, čisto prav, če so
čirečare v čitankah. Breznogec pozabljivec je svet obesil
na klin, nikoli ni nikogar prislonil, kaj pa je hotel, nič več,
ko je čakal in se utapljal v čumnati čuvajnici, med
črepinjami v čakalnici. Odkorej še? Gnalo ga je globlje,
onstran, ko so se dogodki začrtali na robu, in je gostolel
spričo čutnih kolobarčkov in čolnarskih drogov pred
naselji, če jih je že. kdaj izgubil spred oči, ja, spričo
progastih kaznjencev našarjencev je imel na izbiro še
najmanj. Najmanj onstran poti je taval naokoli, kaj taval,
invalidska džunka je blodila vsenaokrog, ja, one si je
mogoče kupil žepni šah, in kocke so daleč padle,
vsenaokrog so ležale, kajpa, vse je postavil na kocko in
noge so mu zrezali na kocke, nožiče, ki jih je bil plačal s
krvjo. Je čolnaril še doma, lakotnik brezdomec, one
osamelec, one sam? Ni odnesel celo kožo? Kot čmrlj ček
Ikar s pridigarskim naglasom, podoben jonski vzkliči misli
in Vladimirovem vesoljstvu, kakor svetovni potnik je
nadrobno razlagal, ni imel druge izbire, nekdam kruljavec,
drugič potuljenec, izkušen na vse strani, izbrušen, in zdaj
docela hirav plašljivec vozgrivec, to je navsezadnje
neznaten lastinec, nekaj drugega, neploden snubač, tudi
ne bogve kaj krivoveren. Lej ga, mulca, kako bi moževali!
Ikarove kreljuti. Mnogo pozdravov od prejšnjega palčka
malčka. Oboje. Imel je napetoličen naplaten obrazek, ne

res, eno lice na tesno, drugo na široko, ko dvostrano čelo hiše. Tudi od starih strojev. Pa še preveč je devetkal in klobasal, tako glasno, hrupno, kričavo. Pozabil je bil, da so pragozdovi padali v črnjavo, da so šarivci krotivci zunaj odkopali onstranski čas, bojne sekire in čevljarstvo mero iz džungle, ja, zveri s sinjimi, žarnimi očmi niso imele nobene priložnosti za deviška ledja. Ledenasto steklo je ležalo okrog tečajev, zunaj vrat, znotraj vrat, kjerkoli. Ja, valjasti členki so se obračali. Ampak z mrčesjo zalego, s čistokrvno pesjansko pasmo ni bil nikoli blag, le če je pomislil nase, ki je bil. Ni bil v čistki, niso ga postavili pod čepičasto pokrivalo. Žive duše ni bilo blizu, ja kaj bi se žlahtali! Onstran, onstran, stran odtod! Čist glas iz divjine.

On. One.

Naškrobljeno, naškropljeno perilo. Dvoumen je že lep čas napredoval skozi rokopise, v globoki rupači kakor po pragozdu. Zdaj starec, zdaj deva Erinija. Je punčka Erinija srkala tičku Ikaru? Čibika čevljarica Erinija v činčiljem plaščku in čizmicah, zlata počepa, napol dorasla, če jo je zapeljal, odsekano roko ji je dal na kolena, pa je pustila, prej je bila doli v blodnjaku zverinjaku, zgodaj je začela, nič se ni treba bati. Ni mislil na to, ali je čista in če misli računat. Niti tri niti štiri. Prava kuzlasta cipa. Zlata. Prozorne hlačke je obesila sušit na obešalnik za klobuke, še Minotaver malhar je lahko delal z njo, kar je hotel. Ampak breznohec Veselonc jo je hitro spregledal. Ja, naskočljiva Erinija, železna devica v tako imenovanih španskih čevljicah. Bila je uganka, utrujena, prišla je od daleč. Rada je počivala na pravi postelji, nič ni rekla za šotor. To je delala iz dobre volje in zastonj, še plačevala mu je. Povsod se je poceni porivala, tu ali tam, vseeno. Kaj se je smejal? Oddaleč ni tako šumno, ne res, nihče ga

ni imel rad, mogoče zato, ker ni vedel. Vejo, kako je bilo s tistim; ni vedel. Samo še to, bilo je sicer drugače, no ja, kadar je spal, pač ni vedel. To je bila prva noč in poslednja noč, mogoče za večno, mogoče, mogoče ni vedel. O čem bi bil prepričan. V snu se je dvigala le čer pri čeri.

V snu.

Spehali so ga ven. Nozdrvi so se napele od samih spremenjenih novic. Utrinki so se utrgali in se usuli ko ploha besed iz utelešenega neba. Kaj pa se je zgodilo zares. Ja, kdor se je odpovedal volkodlačji redni vojski, čeprav so postavili slepa stojišča, se je bržkone odpovedal možatosti, ja, prav neverjetno, zunaj niso verjeli v nič, zato so sodili vsakomur, in so zanikali oklopljena božanstva, da bi se jim tako navdijl žrtvovali, ja, pobožnjakarji oklopniki so ubogali, vsi volkodlakarji orožniki so se širili podložni; odtod osuplost in nasilje, ker pravzaprav vznikneta in izvirata iz posvečene svetosti tostran! razumska vrtoglavica! pravila igre, krvavi športi, urejene trume! ker so zunaj krstili orožje z duhom reda in ubogljivosti, ob času, ko so se uničevali vse iznajdljive je, vse številne je in po pravici nasilno, ja, uvajali so vojaške volkodlaške vaje, vojna je žarela onkraj, omejila se je na prostovoljno, a brezpogojno ubogljivost v pravem smislu, v duhovni preproščini, v preskušnji, ki je speljana po blodnem kotancu v odziv, v komaj še vzdržni pristanek. Ja, duhovinsko pesjanstvo je zunaj le šola vrlin in sladkosti kosti, ja, samo sladkobno bevsketvi lajači ljubijo boj, odprto in glavno bojišče, hlepijo po boju iz bližine in razdalje, po izčrpavajoči vojni — in jo tudi izzovejo, jo vodijo in se je vsekdar v bojnem redu udeležijo: karseda predano, odporno, akrobatsko: pravi vojščak volkodlak se doslej še ni izkazal v pomoru, marveč je zmerom zdravo plaval v potokih nedolžne krvi

kot ozaljšan, prijazen ženin, kako ljubko, ne res, seveda za pesjane svetovljane je nenehljivo besnenje zgolj vesoljno blagoglasje, ja, bojevali so se navdušeno, to je grozljivo. Dokler se na neomejeni površini ne iztrebijo goreče do konca in se vsakič znova prerodijo, ja, dokler se s smrtjo ne rešijo smrti. Čudne misli o božanski vojni, o najskrivnostnejši slavi, ki obkroža pregrešne zmagovavce s prednostjo velikih voditeljev mučiteljev, z grabežljivimi oblastniki krvniki, češ da kliče maščevanje samega breznogca Veselonca, da kliče na vojno prav pohabljenec na invalidskem vozičku, da kliče iz blodnjaka zverinjaka k oživljajoči vojni, kjer bo vsakdo navezan na lastno ničevost pa na neizprosno, vseobvladujočo moč! Pa tudi kaj prida misli, da bi se nazadnje sporazumeli, dasiprav raztreseno, in, kaj hočejo, zalogaj roparic sicer stvari ne spremeni. Še blodnjak globočnjak, ki so ga že davno izpraznili, edina koleševka, ja, še ugreznjeno škrapasto podtalje, medtem ko je nad njim tipkal dež na razsušena tla kapljajoče črke zločinske plodovitosti, je votlo odmevalo, da se je nakopičeni zvočni zrak odbijal iz kota v kot, ja, v breznu, v prostoru senc, v malodane svinčenem ozračju, dišečem po sprhneli slami, je tekal sem in tja tokrat invalidski kimpež z breznogim miroljubnežem kakor edini poživljajoči curek, ko snop rezke luči, za njim pa so se drinjali, kdo bi vedel, če je to bilo sploh res, sopotniki dobrotniki. Breznogec čvekač je bil s svojo invalidsko cizo zmeraj notri, slepil se je, da nekoč zrasede v mrežokrilega krilatega kožokrilca, da mu bo še ime Ikar, da bo, kljub strahu pred višino in padcem, poletel visoko sam vase, se zgrbil od strahu, pri tem pa užival kot na kakšnem sejmarskem vrtiljaku, ja, sanjal je, da bo samemu sebi očka in da ga ne bo več tako strah brezizhodnih poti, ja, upal je na rešitev iz blodišča. Tudi

zunaj niso vedeli za konec vojne. Ampak strah ga je tresel pred neskončnim in neomejenim, strah ga je bilo pred življenjem, bal se je živeti v družini, ki je o njih besedičil in se bebljavo primaruhal, češ da so sami krvoskrunski sorodniki, njegovi blodniki bratje, ja, njegova sestra Erinija, njegova pošast Minotaver! Detežerec Minotaver je bil zaznamovan. Brez znamenj in znakov kakor zunaj? Ni bilo kažipotov, usmernikov, kazavcev? Takrat bi rad breznozec božjastnik bosopetil, najrajši bi se uravnotežil, zagnal proč svoj invalidski furgon, takle voziček, prenarejen iz otroškega vozička, ja, kakšen ponaredek, in bi blagoslovil drobnoroko krivdo, samega sebe, ker se je znašel prav tukaj. Kje drugje pa bi sploh lahko bival brez prostora? Niti nikjer. Celo brez oken, brez vrat, vse ena sama kaljena kovina, kakor podmornica, sestavljena iz samih invalidskih ciz, ja, nemara so bile kje nameščene črpalke zraka, preprosta sestava, ki lahko izprazni stisnjen zrak, ja, svež zrak v vgrajenih ceveh, ja, ves blodnjak zverinjak, potopljen globoko pod zemljo, koliko naprav, prezračevanje in dihanje, čistivci zraka, ves neomejen čas, ja, podzemeljska krila spredaj in zadaj, torej podtalje drsi samo od sebe navzdol, se pogreza kakor z oglenimi plavutmi, ampak brez turbin, nič na paro. In zunaj so zadostili samo božanskemu besu, tako daleč od sramote ali samovšečne jezice, ne da bi na bojevališču vedeli, kaj kdo hoče, kaj kdo snema z višine in kaj kdo dela, ja, močne posadke med prašnimi, vnetljivimi, gorečimi snovmi! Ampak nemara so v notranjem zmotnem kolobarju živele kdaj divje živali, srečna pasma, ki se je hranila z medsebojnim spoštovanjem do drže in zakona, morda je kdaj tekmovala tu prosojna čreda v šotorišču, v osebni zaklonišču, pa so se divja bitja z nadzornim osebjem

izgubila, bodisi zaradi griže, kuge in lakote bodi zaradi revnega lova na papirnate lutke in sužnje, ja, živeli so že po svoje, kmečke in mestne živalce, gotovo brez rožljanca, navsezadnje pa so tropoma izumrle. Zunanost se je glasno zarežala breznogčevim strahovom, zunaj je zažigala tolpa volkodlakov pesjanov zemljevide, ja, združitev moči, značilnost bojevanja, zunaj so odtrobili znak za umik, bili so v znamenitih bitkah! Škrapast podsvet pa so zasedle že kdaj naivne duše, nogožanjci z breznogcem Veseloncem, ki jim je usojeno živeti. Tako je breznogček pridušavec v dnjači globači odpadal s samega sebe. Zunaj je medtem popolno tveganje brez vere in čustva, a zaverovano, odpravljalo svetost sveta, je odločalo o vampirskem gorstvu in zločinskih planjavah. V ogljenični črnini.

Nič več kot to.

In breznogavelj bingelj se je imel v oblasti, ni poskusil puško, v glavi so mu cvrkutale in gostolele ptice kakor med goro in morjem, kakor med listom in vejo, med poljano in puščavo, ja, ptički so izumirali v njem, ampak v sebi ni našel lestvice do gnezda. Češminje, ja, še zeleni dlesk Ikar je imel malo sovražnikov, lovil je hrošče in hranil mladiče, jedel kobilice, ki so prinašale lakoto, sploh vsakršen mrčes, če je prišel kdaj ven. Tako je sanjal breznogec Veselonc svojega bližnjega sorodnika Ikara, svojega brata duplarja in svojo sestrsko vrsto, ki je brenčala in dleskala, ja, kje pa bi gnezdil onile selivec Ikar, kje se zadržuje, če ne prav v gnezditvenem jobmočju, v breznogčevi blodni glavi, ne res. Mogoče, verjetno in nedvoumno je, da bo kljunček breznogič kdaj še priklical kakšnega Ikara, podtaknjenege mladiča, žoltokljunca potomca. Zdaj je ibil Ikar videti ko pozabljena lesna sova, ampak našobljenec Veselonc je vedel, da je Ikar privzel

tudi podobo samotnega vodomca, ki si je izkopal gnezdo v zemlji, nato strmoglavljaj. Kdo bo zmagal, škilavec breznogec na invalidski cizi, ali Ikar z gnezdom na planem med služinčadjo? Puščavski pesek ali rečni prod? Ja, kebček Ikar, spet z odslovenilnim breznogčevim žvižgom in varovalno barvo, ki hlini, da ima zlomljeno krilo in da ne bo nikdar priletel do mrtvega rečnega rokava, v prestolnico resnice, kjer je doma kapicanje čevljev, potem pa bi kakor mali ponirek prhnil znad škrapastega podtalja, iz blata v nebeško sinjino, iz plitvine in grušča navzgor, ja, Ikar golič, kako se je v sanjah srečeval z breznogcem Veseloncem, ko v slutenjskem spoznanju. Blodnjak zverinjak je spominjal na glinokop, zapahnjjen s smetmi, z odvrženo kramo, ali pa je bil preprosto gramoznica, podtalni rudnik, kjer ne pridobivajo nobenih rud, tiho podzemlje, kožnato prostranstvo. Daleč. In ni čelad, a, ničč? Lobanja, ta lajna. Bolečina ... Ikar je v sanjah kradel iz breznogčeve glave neznana dela, zato ga je breznogec strastnež rad primerjal z nagačeno živo ptico, letečo čez ure. Ko bi bil breznogec kdaj Ikar, bi se spustil z letališča, pripravili bi mu slovesnost, zjutraj bi bilo slišati štetje glasov, zvečer pa štetje korakov, ja, zlezel bi v Ikara, v nadzvočno letalo, saj je bil tudi Ikar hrupen, le njegova usoda je še šopoma neznana, v šopih perja. Zato se je tudi tiček Ikar boril za svoj obstoj, ja, zapleten poseg. Lovska sla letalskega nepridiprava se je zredila, breznogec Veselonc pa se je zbesnel, ker ni shodil, jezen na lastne sanje, ja, zdivjal se je, z invalidskim prekucnikom se je pognal še bolj navznoter, celo pogodu mu je bilo, ker je bilo vse narobe, v napačnih štibelcah. Posiloma je prihuliv stegoval ročice za Ikarom, vidoma ga je zgubljal v pogledu, tipoma in vzdihovaje, pa tudi meže je ocenjeval, kako resničen je

zmotni kolobar.

Vzor popolnosti, sanjska ptička, ne tič ne miš! Ikar je mogoče letal onkraj misli, ja, krila brez glave, glava brez kljuna, težak, mutasti, izvotljeni trup, telesna duša! Peščeni vihar! In breznogček blebetec si je naskrivoma, pozabivši od časa do časa na ugreznino, želel postati nekakšen drugi Ikar, znenada in nepredvidoma bi se pognal kvišku, bi zapustil invalidski furgon, nahitro bi jo popihal, le da bi mu zrasle noge, kljun in krila, da bi zbežal stran, kolikor bi ga nesle noge, navkreber proti nebu, zdoma, ja, nič več ne bi bil zdolaj. Letel? Bil je sam in velik, mulček milček.

Čas duš.

Anemone so cvele in zacvetele v meso. Skakljači siteži so lovili skarabeje, z vrvco so prevezali rano, dasiprav je iz arterije še tekla kri, dišeča po anemonah. Dobrina pridelka se je ustalila v nadraslih in podraslih plodnicah, povsod tam, kjer je bilo najmanj plešastih gadov sičavcev. Urno se je gibalo. Široko kakor smeh in korak v prazno, ja, zato pa je bolna duša odprla okna v širne višine, ne res, ob času zdravljenja je kebček, ki je dedek strašilo, ali dedček motovilo, ki je golič, pokazal skrbljive osnovne sposobnosti, ja, duševno bolna rodbina ga je lepo sprejela, ampak ne pod skrinjasto streho, ne res, ni padel navznak, dovolili so mu kar po domače, da je živel s časom, za malo bi se jim pač zdelo, če bi ga s časom na samem skopili, mu na drobno sesekljali jezik, mu nadrobno razlagali, kako prav so ga skožuhali, mu na čisto izkopalili oči, ja, na lepem so ga polagoma spravljali k sebi, povrhom pa so mu vedoma in prijateljsko v skovikih priogvarjali, naj se že malo navadi na ritensko življenje brez nog. Zaskrbljenček pa se je molče postaral. Skloniv je dedček, ki je bil nekdaj deček, zdaj pa samo

breznogčeva duša, še čvrsteje se oprimši invalidskih garic, pobiral na redko raztresena obuvala z groznih tal. Kaj pa je vedel dedček pravzaprav o sebi kot dečku, in o devici mutavki, za katero je bil nekdanj zatrdno prepričan, da je bila vdova? Kateri dedec? Se je pricotal? aj je vsak vlekel na svojo stran, enkrat eden, enkrat drugi. Breznogec bebec bi delal celo sklece, ni kaj. Okrepčal se je s črnino, ampak ne s tisto, ki zaudarja po cipresah in nagrobnem drevju, po pogrebih in pokopališčih poštenjakih modrinjakih, ne s tisto, ki sanja z mornarskimi grobovi in sicer zlahka doživi črvivost. Breznogček janjček ni vzniknil v večno slavo, njegov zdaj že prav zaničljiv obraz je iskal žveplast zrak, pametno finto za preroške besede, odpadke. Anemone so ovenele, kače so se plazile po zdavnaj zapuščenih preročiščih, ampak iz vrelcev se je še zmerom oglasalo, je izviralo v modrasjo prihodnost. Na oklicih so bili vsi modrasasti po koži, tako so se stepli. Iz mladosti v starost.

Naj bo.

Ampak nihče ga ni snel s klina, če je visel, niti snemali ga niso. Jamnik prebiva v jami, osamelec v osami. Bolj bled ko smrt. O! To hihitanje vej je, vejnati hihot. Tu se je vsekakor nekaj premaknilo, kaj, kdo je zlezal s križa v nebo, kdaj? Breznogcu žoltoglavcu je bilo pogodu, da je včasih planil pokonci, kajpa med žagarskimi in telovadnimi kozami. Poleg tega se je na invalidskih garah včasih poškodoval, na turnirjih je zgubljal, premagoval je dvojice, nastopal je, je jalove panje premagal, pred gledavci se je bil ujedal, pred ukazovavci, ki jih blodnjav ni videl, je zmagal, ja, nadpovprečna količina padavin je padala, in žolhke možganske motnje so se pomikale med ščavje, vročica je vplivala na mrzlico, izredno betežna pijanost se je nekoliko zamajala, ker je povzročila cmrke

v požiralniku in plazove, ja, tanko snežno odejo, s katero se je pokrival, ne res, celo v zaklinjanju so obetali dobre valove, in ti valovi so šli dalje čez motnje, čez mrzlične blodnje, pred njimi pa se je usmerila blaznost v pretežno sonce, ja, med kratkimi ohladitvami, in seveda, možnost je tudi, krajše čustvene spomladanske plohe so završale. Breznogec čokec je dosti vzdržal, vzdržal se je cuckovine, a vse, kar je zdržal, je zdržala vsaka nogavica. Izvrstno, kaj. Šviglja Erinija mu je povedala, cima Jon je tako mislil z jonsko mislijo, štacunar Minotaver je gledal ko zaboden vol, ja. Zvezdni pastir Vladimir je tako molčal v nanizankah, plahutavi Ikar je pomagal le na ta način. Ja, vznemirljiva svežina njenega trupelca je igrala na licih, sestradan je bil od cukrnate sle. Brezupno, šar in alge! Tako je nihala samo obloga. Šeškali so ga s šibami, primazali so mu foccko, one pa nič. Bolje kot nič je bil vsaj jutri. Zunaj je plaval plankton. Ja, tedaj je bil sestradan, črnogled, bled ni jedel nog. Drugje so jedli ostanke. Smrad se je razširjal po jaških in pašnikih, iz luknjičavih kamnin in tlakovanega krmilišča. Vse je bilo zgledno opravljeno, škoda je bilo jantarja. Breznogec je poskušal kakor kalivec, kako bi napravil seznam domačih živil, sam je mukal navsezadnje in je bil domača žival na tujem, pa ni poznal šale, ja, bilo mu je prav pogodu, da se je nekoč boril, enako kot vsi, ki padejio, ne ve se zakaj, za koga, ampak zase gotovo ne. Vse, ki padajo. Nič ni tvegalo, mučenje živali je mukalo od muke, klalo je klavce, pa ni bilo nič iz tega, ne res, stroji so delali. Ampak one ni nikoli ljubil moških ne mrličev, pa se mu je zdelo dobro, če bi poskusil, ja, a ni navsezadnje nikoli poskusil, ni, skušnjava brkatih poljubov se je sprostita dostikrat do norosti, do bradatih resnic. Domače živali iso čustvovala 'kakor okamenele živali, so divjale kakor tiste domače, niso bile

užitne, kdaj so jih potlej klali živinozdravniki, živinozdravniki na vasi, kjer so spali na slami z velikimi, za pest velikimi ranami, s črvovino! Še pridobitnika zvodnika, škodovavca Minotavra so pripustili otrokom in Eriniji blodnici. Vsi so požirali vsakršno peslajnarijo, le da jih ne bi zaprli, ne res. Ampak vseh brž ko brž nikoli ni bilo. In kako zunanji pribor? Zunaj so se streljali ob omizju, metali so nože, vilice, žlice, z macolo so se igrali, rezali zrezke drug z drugega, kar žrli so se, iz kože so delali krzno, iz krzna pa izmencano perilo, počasne cilje v pločevinkah, ja, postavili so se po robu, hostastih obrvi se jim je hotelo vojskovati, kar naj se dalje pobijajo, če niso imeli izbire, ja, kmetavzi šintarji, obešenci pogrešanci, živalski vrtovi so se odprli na stežaj dobro shojenim potem in izbojevanemu najemništvu, ja, naj že povprašajo po redu za hrabrost, naj, o ko bi le! hromijo živce in ponovno napadejo, naj dajo pospešek, naj dajo kot, naj poskusijo z razdelitvijo sil in nepomični ogenj, ne bo jim žal, ne res, le tako naprej! do vročih mej! najbolje, če menjajo položaj in vojaški volkodlaški tečaj, ja, streljaj v stalno tarčo! naj dajo mir! zbor! v vrsto zbor! v kolono po eden, po dva, po tri, po štiri — zbor! postroji se! puščaj kri po kapljicah, ne curkoma, zaužij telo strupenega sovražnika po koščkih, možgane po žličkah vsake kvatre enkrat, ja, in ne nagovarjaj k pobegu, ja, pa naj se koljejo za najdenišnico jetnišnico, za slavo žrtvenikov in vrlin, ko jih ogorčen boj proti napadavcem tako navdihuje, tako oboroženo in na kopenskem, pomorskem ali zračnem bojevališču, ja, naj se postavijo v bran izza bodečih žic, če smejo, naj nosijo breme obrambe, namesto da bi naperili v trenutni cilj! nikar tolikanj lajati! samo po predpisanem renčavem besnilu! ja, vojak volkodlak bodi volkodlak vojak! pozor! vstran! ja, zalajajte zapoved in bo dospelo

na cilj, pa bo ozdravljena duša, oprema v dobrem stanju! krvi in boja! da bi jih 'lop! ja, breznogec Veselonc, plačaj! ja, bi odgovorili na ogenj, ne pa, da čakajo na dogovorjeno geslo! na dodatek za čin! visoko vzpetih nog! ja, huraaa! juuuriš! naj vojni dogodki dogorevajo v cevi! tlaka bi bila torej zaenkrat izbojevana, volkodlaške vojaške službe ne bo nihče oproščen! biti! biti se na življenje in smrt! drug po drugem! ja, to bi se obračali na mestu! vsi oboroženo nasilje! hojo že ustrelili! da bi dihali z dušo, skoz kožo, skoz gobec in steklinaste pene! kako, še za krinke bogov bi se skrili! da bi se skrili? tam mora biti res hudo, tam med čudini duhovini, ki so na položaju! o, adijo izzivalni poleti! o, v izstrelilnih jaških zunaj! o javna varnost! naj se pazijo! kdo bi z njimi smodnična zrnca zobal! ja koliko se jih tepe na nož! Ampak v dnjači rupači je zaudarjalo po materinem mleku in jeziku, ja, kakšne dojke, kakšno žlezno vime, plodni cvetni listi, nobene zahvale. To hihitanje vej je, vejnati hihot. Zvezdni pastir Vladimir bi takrat vzel v najem vesolje.

Nič nog. Nič rok.

Igle pri kosti, sekiri in nožu, igličaste ježice v možganih, igelno uho, skoz katerega udari strela z jasnega, ja, v nebo vpijoč greh so igle, pa tudi nazrnjeno jeklo. Čeljust primoža in volkodlakova čeljustnica, seveda čistunstvo. Najti je treba poslušna ušesa, tako je dejal čvrleč breznogec Veselonc. O, samo kruljavci in škilavci so iskali, ne da bi vedeli zakaj, svoje zemljišče, po tleh na debelo postlano z igličevjem in igličastimi cv.eki, ki jih je nenadoma zamikalo kakor izklicna uredba, zakaj za okoliš je pomembno, če kdo tam živi. Gotovo da živi kdo z izgoltanimi koščicami in priprošnjami. Navadno že. In če res živi. Če odpušča. Rodoljubno bi premislil, kaj mu je storiti, a ni nič napravil, le s testom je kdaj napolnil

skladišča zatočišča, one je trpel za grehe drugih. Odpnodajali so, ne res, zmrvili so ga prav tisti, ki so obračali jadra po vetru, pa jih ni spreminjal v trgovske svetovavce, v klavce psoglavce. Kratka pot pelje do kratkih besedi, ja, breznogcu revi so želeli, da bi se predrugočil vase, zmerjali so ga z breznogcem štulavcem. Na kratko so ga odpravili, ja, voz drv in vreča oglja sta mu bila na sledu: po morju, po pošti, po ozkotirni železnici, po zraku, po premeteni poti, ja, ampak nihče ni bil na dobri poti. In kako so zašli s poti! Ja, breznogavelj kavelj, kaj ga svira! Zato molči, zadeli so, pravi čas se je iztekkel, odkar je zblaznel, pravkar mu je prihajalo, tokrat bolj mrč in čad kakor svetloba! Tako je dejal breznogec Zaratustra-Demiurg-Ahura Mazda, je govoril Dugdhovavohu Manu-Pourušaspa o koncu svetlobe in vesoljnih dob, ne pa pesjani telebani. Ja, glasilke so zletele iz ptičjega žvižga v oznanilo in poslednjo sodbo, oh. Vsak bi šantal z jezikom v slovarček. Ali bi mogel govoriti z breznogcem, starec praded. Je govoril sam s seboj, je jecljal. Ampak to ni imelo z njima nič opraviti, ne s krilatcem ne s hudobcem. Je res uvidel, da se bliža zima s plehko snežnico, je res z zamolklim glasom opažal, kaj nameravajo? Drevenel je od mraza. Kar se da z vozom namreč odpeljati, zapoje običajno brez izgovarjave, brez izgovora. Naj vstopijo, naj dreznejo v osir! Je bil torej breznogec že sam na sebi Ikar, čigar perje je plulo z veslastimi krili po vijugah, je bil tisti krilati ptič v roju, kaj res perutnina? Torej bi lahko molil tudi one k ognju, bi bil ognjeni ptič Ikar. In kdo je že koga obiskal na pogrebu. Tvoznik in trpnik. Stvarnik! Kdo je v četrto vzradostil z veliko radostjo tole zemljo? Karkoli je že storil, je ustvaril po tuji volji, ja, lahko se je pripeljal koderkoli. Invalidski cizovnik je vozil brez potnega lista, ja, breznogec si je sam

napravil spol, kar prevažal se je. Po straneh neba. Samo jata krilatih trupelc je vzletela, le vetrnice pri mlinu na veter so bile pri glasu, celo bedele so nad kopico udarcev, mimogrede so dvigale prah, visoko letale, ja, so zvonile na vso moč kakor brezaste krave, ja, igrale so svinjsko. Moč je bila takrat pri glasu. Se bo že videlo. Ne orel ne lev ne otrok! O ničē, ničē!

Tu je. To je.

Tuje? Ujeto sorodstvo, hrana in stanovanje, seveda, onega so naučili pameti, če so ga kaj naučili, ja, zverizenec Veselonc, ki je živel v bedi, bi bil modri gospod, ostru duh, ja, kdaj so mu dajali vse potrebno za življenje. Ampak tamkaj ni bilo žive duše. Torej ni bil računalnik breznoģec, ampak možat možki, stroj, ki se mu je zvrtelo? Karbidi v jeklu, umetelna vezenina, fino drobljenje, kamnate podloge, napol praženi kosi železove rude, varovalne naprave! Odbojne naprave! Odpihovalne naprave! Pomnilnik! Ja, vrteli so ga, motili so mladega gada, sukali so deviški nagli obrat, meče, peresa, gobce, ja vse se je zmešalo, vse obrnilo, obleke in časi, ruda in pesek, železo in kost. In niti kozarec vina ni bil pripravljen ob slovesu, prava grdobija, hudo skopuštvo! Zato se je preziral na sodnem stolu, zaničeval je sleherno pleme, blodno jutranjico. Vpil je k velikemu mestu, da bi se tovor na kolesih kdaj zmanjšal, da bi odleglo. Starec breznoģec je legel in trdno zaspal na plavutih iz dojenega blaga, vse se je izkadilo v obhrbno volno kakor sanje. Morda se je v sebi spomnil otrokca breznoģca, da ne pogine. Enkrat mlad, drugič ostarel. Kajti blodnjak zverinjak se je zmerom huje pogrezal, dvigalo se je morje ob bok ladje norcev, potlej so ga zavrgli malokod, ja, kdaj so ga že vrgli v škrapasto podtalje, ne, kar sam se je pognal breznoģ na invalidsko šklefedro, pognal se je v brezno zmotnega

kolobarja, v narobe svet. Takrat se je še zaklinjal; ja, morska trava se mu je ovila okrog glave, do temeljev gora se je pogreznil, zemlja je za njim zaprla svoje zapahe za vselej. In tistikrat je na samem še brskal po dnjači globači, ko da ni zanj nič več vrnitve. Ampak kdaj. Je že klical skoz volno, skoz štrenasto morje, ne res. Zunaj ga ni bilo slišati. Ja, prelestni blodnjak ģlubočnjak, vsi so umrljivi, zapovrstjo se jim ježi dlaka, se ježijo lasje. Kdaj je že bil dedček jezиков deček. Ampak breznogec ni bil le gluhi breznoguh. Sam v sebi je doživljal spremstvo, preživljal se je, blodišče je opremil s stvarstvom iztirjenega sveta, zmotni kolobar je napeljal v izmišljanje. In kar se njega tiče, je imel vse pri roki, pa ni ugibal, ali je grlel ko grlica in veliki prerok, kakor kakšen mali prerok v grmastih krajih, ja, ali je bil senca sence. Še v grobu bi se obračal k luči. Komu bi že pomagalo, to je le pesek v oči, ja, morebiti je pričakoval pomoči; fin živi pesek je šuštel pod njim, to je samo za oko, ne res, s prstno abecedo bi se pritipal, do koder oči nesio, ja, na okolni vožnji si je delal utvare. In v tej lastni obsedenosti od govovice, ki je rasla iz vibastih blodenj kakor valovi na morju jezikov, daleč na morju pa iz same rudne zemlje, je našel nekaj malega zemljišča, sežigališče zatočišče, zakaj vsak up uklešči strup. Ja, kleščni porod je bil vsega kriv, sezal je na tuje neprestano in z užitkom. In se razume, da niso ponoreli vihravci viharniki, ja, ampak rezilo se rado povihra, ne res. Jim stvar in stvor ni nikdar ničesar dopovedal. So bili grobovi neznanih junakov stisnjeni v kamnu in morju kakor sardine. Ja, breznogec Veselonc je bil prevzet, prav rad je posedal v grmiču, v senci, med črvi. Nič ni pisal našemljenki Eriniji, ja, prevratnež breznogček, ni treba posploševati, mlinski kamni so klepali v srcu, nič čudnega. Pravzaprav mora proč iz poboljševalnice,

odtod, kjer je glasno odraščal, umiral. Iz hiralnice. Ja, nemara je breznog zašel po krivem. Nič zdaj, ampak potlej. Z gugalnice. Ja, breznogček jezljivček je odrastel, na oko Ibi precenil, če mu zrasedo noge. Daleč, predaleč že je zblodil od zunanje ločine in psine, ki ji ni nikdar služil, pa je še venomer naziral obzoren krog, čudeže tostran luči, molk tostran glasu. Nikdar ni lomastil naokrog, le v domačem je klel tuje, pootročil se je starčevsko in z dobrim likom, sam s sabo je bil enakih let, ja, pripadal si je, same oči so ga bile, ko mu je svet uhajal iz rok. Sedel je, z očmi je požiral kazenske domove in vojašnice mrtvašnice, ki so ga spravljale v zadrego in se mu umikali. Ja, one se je umikal domu, na vse oči je gledal, kako zmrzujejo sopotniki bližnjiki, ja, dom se mu je umikal, zatem pa se je breznogec Veselonc odpravljal na tuje, v pobeg zdomca brodolomca, ja, nič ni govoril, spreminjal je svet. Ni maral razpredati sveta, ni šlo. Uroki so ga blodili, ja, svet ga je hotel nagonsko sprejeti za svojega, ampak oko postave je slehernič ukazalo, naj črvi izginejo, naj se odplazijo iz bližišča. Ja, ampak črvi so mu že odžrli telesno senco. Zarodek Jon mu je želel pomagati iz blodne bibavice. Ampak breznogec nečimrnik je vsakič snedel črva v stiski, še v vozni hitrosti je pobiral in gotal prav tiste gliste, ki so ga jedle. Zmerom tešč. Ni ga moč prenašati niti v vklopni hitrosti. Ja, obhajal je, mogoče v ubežni hitrosti, 'ker preprosto ni vedel, ali se vrti zgoraj ali spodaj, ali še čepi na invalidski šklefedri ali v škrapastem podtalju, ja, tako blizu se je pregrešil, dasiprav daleč in nedolžno, v hitrosti strjevanja. Nič si ni zapomnil. Le da ne bi zatisnil oči. Za večno. Psoglavci klavci bi mu spet prali možgane, tak je bil njihov zaupni izum. In breznogec Veselonc bi se ponovno rodil iz blodnega morja, rasel bi h kamnom, med nove sorodnike.

Reč!

Ej, v polnočnem soncu je mesečnik omahljivček včasih kdaj vprašal. Če res stoji sonce visoko, če se nagiba, prevesi in nagne in gre v zamok. Najprej je hotel zvedeti kaj več o soncu. Kako vzhaja in zahaja, na primer. Gotovo je spotoma srečal kakšnega dvojčka dvojnika, uredila sta med seboj tiste reči. Ja, navsezadnje sta se mogoče zbogala. Našla sta jezik, skupno sonce, ampak kje in kako. Bieznogavelj gostolevček je vsekakor govoril v znotrini z otroškimi usteci, da ga ni takega pod soncem, kakor so stonoge gostonoge. Je bil kar naprej živčen in vse holj tolščav. In milo mu soncece! Zažgal bi se na grmadi. Celo polizanka Erinija, ki se je vtikala v vsako reč, je vstala pred soncem, ko je izvedela, da ne bo mogla nikogar spraviti pod sonce, ne res, pa se je svetohlinsko smejala, ja, kaj vse je natvezila, nič ni prizanašala breznogcu poveličanem. Igrala sta, igrali so. Čudne reči v blodnjaku zverinjaku. Po sosedovsko bi napravili. Ja, sonca so se ohladila v besedi, zato je jezik primrznil v usta in ledenel v grlu ko ledena sveča. Breznogec je vsenaokrog klical dvojnika, z njim bi pojezdil ven med vojščake volkodlake. Ampak beseda ni konj, prajezik ni podkev, ja, samo govorica je skakala čez drn in strn. Ja, gostopeto so stopicali drugje. Za njimi je one žaril milo kakor sončni žarek, ja, bil je prešibak za gostolenje, ki je drobilo glas in vsakdanji kruh. Okrnjeni udi so stopicali brez teles po vseh štirih, ja, zgodaj v soncu so se prebudili in šli preko ščitnikov. Sonca so blodila po cvetličnjakih, krožila so po celicah. čas se je dopolnil. In takrat bi oderuh Minotaver primazal šemici breznogcu tako, da bi videl tri sonca in še vse zvezde povrh, ne res, v sončni prah bi zmlal onega. Ja, zunaj bi se čudili, prvič bi zaustavili vojaško klanje, če bi posijalo mednje sonce

iz škrapastega podtalja, ja, dvignili bi se k soncu. Nihče ni odgovoril na vprašanje. Breznogec puščavnik je imel svoj prostor pod soncem. Ja, svetloba je lila, ampak nikjer ni bilo videti sonca. Jutranja zarja se je dotaknila z rožnatimi prsti breznogčevih ustnic. Ampak spet brez sonca. In zvečer je krvavo žarelo, seveda brez sonca. Ta svetloba je prihajala gostonogo iz breznogčevega telesa. Iz mesečne noči.

Oni in onč.

No dajte, dajte pizdogrizi pizdolini v raztreščljivi mešanici, tukaj resda žužlja norišnica, je že prav in lepo, ampak žal, kakšna klavnica beznica bevška, bleja, grize in hlasta šele zunaj, nikar tako, nikar tako metati med gibanjem! Poleg tega pa zunanji hodci mečejo meglo, neprenehoma hlepijo po maščevanju, malodane kakor v blodnem hladu, celo s hišnami in hišnicami, podajo poročilo, javijo in prijavijo. Kaj bi besnel za tako malenkost, celo skupina za razčiščevanje je očistila prehod, jih je bilo brez števila, pa so bili vsi oštevilčeni. Za breznogca grbavčka ni bilo milosti, torej jih je, kakopak! Pa drekca je breznogavelj besedavelj kaj vedel o hladnokrvnih hehetavcih, figo, naj bo po njihovem, najbrž zahrumijo, hrabri hlevarji naj bo po njihovem, naj brž zahrumijo, hrabri hlevarji v hrabrem podvigu, ja, hudi hotniki, so že pripravili presenečenje s hrbta, ja, tudi one breznoge se bo hvaličil, bržda je ravnal takisto, le da je, že dobro, že dobro, pozabil na hudobijo, na hudomušne havbice in hujskače, ja, hrapavo je pel hvalnice, ni se mogel sčakati. Najbrž se niso vračali, v torbici so hranili vojaške hlače, pravzaprav je res, da so bili tudi oni zunaj na umetnem horizontu, da so uporabljali osebno hladno orožje. Vrnili so se le redki. Takšni so torej streljali iz stražarskih hišic, medtem ko so dosegli večkratno zvočno

hitrost, ko so merili bojno hitrost s števci korakov in z žulji na tacah. Breznogček Veselonc pa je bil v resnici sam, težko ga je zadelo v resnici, saj se je sprva bahal, pa se je moral opravičevati za prazen nič, gotovo da se je prepiral, resnično za prazen nič, dejansko se je izcimilo tako. Seveda je mahal z norčevsko čepico, da bi mu dali presno hrano, tisto pičlo živeža, vsaj za mrvico je moledoval, a bo še dolgo moledoval, ker mu ni bilo prav, tak one je moledoval! je moledoval, namesto da bi molil za vsakdanji Obrok brašna! Ja, edino on, komaj izvzet, skoraj bi že presojal, je pač imel zadržke, kakopak da je soglašal, verjetno je imel možnost, bojda je menil, češ da je upravičen, kajne da je vpraševal, kako le ne bi trdil, vsaj to je bil obljubil in mar bi vse zanikal, če ga že niso poslušali, kje pa, brezno go one že ne bi trdil, vsaj to je bil obljubil, in mar bi vse zabiti je verjel, da ga še izpustijo iz hrama božjasti in sončnih žarkov, mogoče že, bržkone je verjel; da bi ga končno že lahko izpustili. Ja, gajba, ječ iznajdba! V zaščitnih in delovnih, haljah so klali, herojsko so ukrepali in osvojili sleherno utrjeno hišo, po zavojni hitrosti in s hitrostjo krogle so dosegli vse. Ja, širjenje hlapov bojnih strupov, koder so hodili v strelcih in odvzeli hrano vsakomur, ki se je hranil s svobodo. In brezno goec Veselonc ni verjel. Ne. Namesto nog je imel pač skleščke pod kolki. Lahko bi ga še tako silili, naj shodi, se mu ne bi posrečilo. Res je bil pravi brezno goec Veselonc, še celo veselil se je novih bolečin. Ampak zunaj bi se prav tako igrali brezno goce, ne res.

Ne res.

Knobožci niso bili breznožci. Res, ker je bil Veselombrez nog, so ga klicali brezno goec. Zunaj je pustil rodo prst — node žgance, rodovino rokovnjačev, v blodnjaku zverinjaku pa je, pametivar, kakor v čeburu za

parjenje in na slovesnem pohodu imel govorne motnje, ju, vgnezdil se je na invalidski voziček, v vse njegovo bitje se je vgnezdila zmotna duša, ja, urečena živina, /ato pa je neprestano zagovarjal tiste, ki od sonca no vidijo sonca, je zagovarjal nebo, zemljo in vodo, urekel je točo in ogenj, je ustavil besnilo, premagal gadjo bolezen, je začaral spremstvo, nekdanj preganano vdane struparje, in je ukrotil brezglave slepavse, uročil je zmešane begunce pogrešance, sobne starešine in suženjske hlapce, ja, zarotil je vlačugarske vezilje, ki so trgale popkovino, pri tem pa še prosile za sina pesjana, ja, ustavljal je preplašene praznovoljce vesoljce, zarotil se je, da bo poteptal večče, doslužene, večče vetrnjake volkodlake, škrnjavce vnemami ko, ja, bil je pravi najdenček razpotnik, pravi breznogec. Premladil se je, Veselonc blodnik, ponorčevali so se z njim, ampak tudi one se je delal norca iz njih, ja, norček breznogček in noričica Erinija, pa tako mlada, ja, vsi so ju imeli za norca. Zvezdni pastir Vladimir je prižigal gostosevce, hladne ognje, ja, nekaj je zasijalo, če se je dotaknil s pogledom komArnccc. Zbebljeni bebček Veselonc pa je lahko bebljal in jih vse bebil, večkrat je bil prav bebav, topel ko sončni žarek. V norcih je uganjal norce. Ja, tepčka revčka so topli, so mu kazali tepačo, so ga tepežkali, takšnile tepasti tepežniki, so ga tepčeta revčeta, potem pa so ga butci še po betici, ja, budalili so in ga naposled še tepljali po rami, so ga nabuškali in nabutali, ja, burkleži sopotniki, to je bil ravs in kavs! Ampak breznogcu Veseloncu je bilo vseeno. Tudi če so ga še tako pretepali, ni bil na invalidski cizi podoben nikomur drugemu, kakor prav samemu sebi. In vendar je bil dosti manj breznog kakor brezno, pa tudi hkrati bolj breznog kakor zunanje poveljstvo. Zavrgel je razdelitev na pohabljenje in maziljenje, ni priznal ne

starih ne mladih, imel je posvečujočo milost in neumrljivo dušo, ki jo je izdihoval iz telesa, ja, bil je povsod, že skoraj breztelesen in kakor duh, ki ve vse in je svet, ker ljubi dobro in sovraži zlo, ja, zato pa so tudi peli sopotniki dobrotniki, češ da je breznogec že kar svet, svet, svet, ja, one je bil pravi bogec božjastnik, zatem je hudo slovesen vozil med priložnostjo za klanje pa skupnim kosilom, ja, ampak zunaj so na volkodlaškem shodu morda godli in bodli privrženci priskledniki, tiščali so slinaste pene, tiščali za žrtvijo breznogčkom, ja, ampak breznogček prvenec ni poznal slavlencev, tiščal si je usteča, da ni slišal njihov klic k orožju. Ja, v imenu sinka breznogija in njegove svetosti norosti so na vekomaj trdno verjeli vse, kar jim je razodel, ne da bi jim karkoli zapovedal verovati, ker se je pravzaprav žrtvoval in daroval in odgrnil kapljajočo kri pa mirno meso, ja, za blagor in v korist blodnjaku zverinjaku in v hvalo in čast svojemu imenu, ne res, bil je njihov gospodič in ubogec! ja, zanje se je daroval na invalidskem vozičku, zato so ga oboževali in milovali in molili, so gladili njegovo komaj rešeno telo! ja, verjeli so v onega, upali so v onega, ljubili so nad vse onega, češ da bo le tako za zmerom milostljiv, sopotnikom zaplotnikom. Tudi tu je bilo nazorno videti, da so na zunanjem bojišču tiščali skupaj, ja, psoglava ločina, družina, ki ji iz somračnih gobcev gleda psina, saj je veljalo načelo, da izobčenec ne pomeni nič, ja, ne bo nič dosegel. Izbrali so deviško malopridnico Erinijo za božico, prej še ni nikoli videla kaj takšnega. Ni bilo odposlancev ne pastirjev ne kraljevskih modrijanov grobijanov, zgubili so se, tiščali so glavo v pesek in sončno kazalo. Nihče ni imel svojega rodu. Ogenj je najbrž plapolal pod kositrnimi lonci, niti vere ni bilo niti pripadnikov, ja, zunaj so korakali braki volkodlaki, mahali

so z gobci, pozdravljali z nagobčniki, tetovirali so si tace s kačjimi strupniki, posebno so imele pisano kožo kuzlice kurbice, ki še niso skesano jokale ne kot vdove ne kakor neveste, ja, vse se je dogajalo kar na pragu. Njeni in njegovi so padli. Na slamo. Breznogec sinček je včasih nosil krinko, da bi se rešil binclja Minotavra. Breznogček Veselonc ni bil ženin, Šviglja Erinija ni imela venčka ne prstana, sploh se nista hotela vzeti, ja, mogoče pa sta živela na koruzi. Ni veselja, kadar ni pomembnih rekov, da bi zlahka priplavali po breznogčevi krvi ali splezali po njegovem telesu iz podtalnega brezna. Ja, breznogec spokorjenec je vse priznal, le neprištevno je tudi pretiraval, ne res, in invalidski kimpež je vedel, da je tale njegov ljubljani sin. Kaže, da bo vse v redu, da bo z besedo ozdravljen sleherni služabnik stražnik, čeprav rana hudo reži, dasiprav kdo mrtvouden hudo trpi. Ja, tišina je prepevala visoko, previsoko. Previsoko za znamenito pešačenje proti nebesom ali pred pekel, pretežko za kes in odpustke.

Bal se je.

Arestanti so se bičali do krvi, so si mašili ušesa s trnjem, so nosili težke vreče, so se med seboj pribijali na vratne podboje, ja, kako žalosten del! Lepšali so greh z napuhom, lakomnostjo, nečistnostjo in zavistjo, s požrešnostjo, jezo in lenobo, da bi pozabili na poslednje reči, na vso lepoto j o kramarijo za onstran. Sirotec breznogec je imel pripomniti toliko ostrega, ko se je spravil na invalidski hunt. Enotnostno gibanje, značilno spanje, maziljeno, prepородno zibanje! Ja, sploh pa se je bal zvodnika Minotavra, gotovo so ga zasledovali, so pazili na solastništvo in klateštvo z nečistnico Erinijo. Erinija lajdrica ni skrunila sveti zakon. Zakonito? Doslej že. Kaj je dobil, še zmerom je peljal po blodnem

podsvetu, on sam. Spomnili so se ga, breznogca gobavca. Smola se ga je držala, kaj pa drugega, ob zmeraj istem zmotnem kolobarju bi se ozdravil s čudeži! Oplel je, kdo, med potrebo po družbi. Krilatec Ikar, jajčece Jon in zvezdogled Vladimir so nekje tekli za invalidskim kolesljem. Domov? Kam pa je cijazil one? Domov? Je najel prebrisanca vsemogočnega, svoj invalidski voziček, za vsak primer, potlej pa nikamor. Saj se ve, kaj je imel v glavi. Odrešitev že. Lahko si je bil izbral, kar je želel, lahko bi celo ubijal, ne res. Nič ni zatrjeval dosledno. V globoki rupači je bilo še najvarneje, tako je čutil. In kot da bi pretehtal. Šviglja Erinija je iskala posiloma Minotavrov zločin, da bi ga ugnala, ali pa bi Minotaver kapavičar ugnal njo. Zelenaš Minotaver je bil ves nevaren, nihče ni bil varen pred njegovimi rogovi. Tako odvratno, kaj. Ja, glas je prihajal iznad blodnjaka globočnjaka, se odbil od stropnega tlakovca, se je razpršil po vsem okolišju. Torej je tulil ubijavec Minotaver tukaj! Miruj, breznoguh breznogček, ne kliči na dan begavosti iz nočnega, temnega potepuštva! Ja, glas se je še zmeraj slišal kot ponudba in nadlegovanje. Breznogček slabotnej se ni pritoževal nad zvoki, nad čudnim mukanjem, sumil ga je. Sumil je zlikovca Minotavra zaradi napadov, ko ga je dajala božjast, penasta milost. Kakšen breznogec utrujenec pa je le govoril! Kateri breznogček podkrepeljenec je jecljal v prostem času? Prostack hudodelec Minotaver je pač imel en trup, hotel je z mrtvorojenci sestaviti še drugega, ni si mogel drugega, to pa je bilo podlo, in sploh vse je sporočal, še celo zahvaljeval se je, podkupovavec grdoba, vseeno komu. Je izdal ime? Brez imena. Drugače pa je umazanec Minotaver mukal, režal je in revskal v nerazumljivi okrutnosti, ja, skopljenec vol! ja, v celostnem in

predmetnem pouku, takšen pouličnik je poskočil pri ceni. Že dolgo ni počel detežerec Minotaver drugega, kakor da je navijal cene. Ampak če bi breznogček razočaranec še kdaj karkoli potreboval, bi bil dobil, saj ni nič kupoval, ni se gnal za pritržkom v raznašavski službi in ne za množičnim razmazom krvi na stekelcih. S kakšno vnemo bi tedaj jedel lastno telo in pil lastno kri, ne res, bi se režal ko cigan belemu kruhu. Breznogec oponašavec je pač šele v drugih posnemal samega sebe. Ali pa niti to, ne. V predelu krog podtalnih, blodnjavih zaušnic in ko je zatulilo na njegovo uho sodbo, še med zdihljaji k zunanjikom, da bi postal vreden orožarskih obljub, ja, je zatolklo vanj ko krtino na rajskem vrtu, ja, v takihle predelih prahu in pepela, v krajih svojega obraza, kakor da umira v malih grehah, v odpustljivi pobožnosti. Tu je še iz zatilne lege plodu zdobra opominjalo na vrsto reči: okamneli bogovi, zdrapane ličnice, zdrzljaji in laket brada in lažno lasišče in temenična žmula, ne dobro ne slabo. Ja, brezno gemu nepoboljšljivcu tapici večno reži brezno nasproti. O, da bi se zunaj zveličali! Ampak invalidski voziček je videl že v škrapastem podtalju, koliko se jih bo zunaj pobilo, zato je prenašal s sabo zveličavnega brezno gca Veselonca, ja, to je prava ničla in v posmeh lepljivemu razstrelivu in določenemu vojnemu razporedu! takle one ni dal nič za pouk v računstvu. Saj blodnjak zverinjak ni bil počenega groša vreden, zunanost pa še manj, ne res, pri tem je bil sobitje brezno gček na izgubi. Vsakdo je lahko vtaknil prst na rano pri kolkah, da se prepriča o brezno gcu in odrezanih nožicah, ja, lahko je pogledal v razmrcvarjeni brezno gi trup in položil roko na njegovo stran, kjer se je razcvetelo žensko spolovilo. Tako je brezno gi pohabljenec odpuščal grehe in je dahnil v vsakogar, ki je bil v miru in ki so ga

odpustili iz službe in od vojakov volkodlakov. Breznogčevo obličje je bilo namreč kakor blisk in njegovo oblačilo belo kakor sneg, ki zapade v poznem pomladnem neurju. Takrat je naročil kamnitemu pastirju Vladimiru, naj pase njegove zvezde po skalovju in pečinah, ravno tedaj, ko se je najedel debelih rib, ne res, zvezdni pastir Vladimir je vztrajal in se držal ubožca breznožca, ja, breznogec nedolžnež je pravil marsikaj, da bi prevpil trpljenje, smrtne krike in žalost. Ampak hkrati je bil one sam potreben nežnosti, čustva in kazni. Potepal se je skozi praznote, taval v praznini. Sčekači priganjači pa so zunaj režali, pehotno izvidovanje ni pešakom volkodlakom prineslo nič novega. Ampak one breznoge se je skoraj nasilno polastil občevalnega jezika, učil se je znova izreči besedo, od zloga do zloga, pa bi učil cel svet, resnično, previdno je postopal, ko je postopal naokrog invalidski koleselj. Ravnal je z malo rabljeno besedo kakor otroci potrgajo mnogo obleke. Ponujal je jezik, ja to je trpežno blago, seveda trpežno obleko za šolsko rabo, zijal je, se režal, zlorabil je okvaro na možganih. Breznogec, izključen učenec, je bil pravzaprav še zmerom otročji, o pravem času je nosil ponošeno delovno obleko. Bi že vstal iz kakšnega groba s somračniki volkodlačniki, ne res, bi odpustil vsem, ki sicer vejo, kaj delajo, pa ne vejo, s kakšnim orožjem. Nekoč je bil celo sam sebi polbrat? Za nobeno rabo? Med izsledniki krvniki? Ja, njegov jezik je bil njegova maternica: tvrdka, izraz in čustvo, pomen in podoba, slovnica in stavek, gib in živinorejska skrb, strojni spomin. Ja, vse tako je govoril breznogčev jezik.

In nos, oči.

Nado j en sanjar! Nos vtakne v vsako reč, večvreden, a še bolj s čustvom manjvreden se včasih vne v podtalju, ja, zato je hotel na zrak. Oledenel. Se je že

ukoreninil med črevjem, kopal se je, da bi se očistil, ja, sanjal je s polno paro o hlapčevskih dušah in strupenih hlapih, gnal si je k srcu svoje blazno bitje, saj ga je lastni jaz vzljubil in ga, razcepljenega in razklanega, zapeljal na napačno sled, celo od ust si je pritrgal črve, tako je bil zaskrbljen, sobesednik jaz, ko ni niti vedel, kako se je treba lotiti poroda. S cizovnikom je treščil v škrapast podsvet, ja, breznogec jagenjc je bil zaznamek, spaček, zajčja ustnica, volčje žrelo, žabjeglavec, dvoglavec ali enooki, od rojstva enoroki. Res, breznogec janček je imel razbrazdan jezik, poševno vstavljene oči, tople ko sončni žarki, pa rokce s kratkimi, mesnatimi, debelimi prstki, ves je bil zamaščeno maziljen. Enoglavec Veselonc je bil drugačen od vseh, čisto drugačen, celo za razliko od zvezdnega pastirja Vladimira. Če že ni mogel drugače. Ampak koga bi skrunil, če bi izbruhnili kletev in žalost, ako bi sveta imena sveta izgovarjal v jezi in lahkomiselnosti, ja, bi se v blodnjaku zverinjaku res grdo obnašal, nikogar ni ubogal, ne predstojnikov črnovojnikov ne staroselcev vzgojiteljev, ne res, ja, one ni ubijal ne zasramoval svojih bratcev škratcev, ja, prešuštoval pa je, dotikal se je telesa pod cunjicami čisto brez potrebe, ja, drezal je v svojo žensko rano, v svoje spolovilo, same nesramne reči je delal, gledal, poslušal in govoril, ampak čisto brez misli na nesramne stvari, ne res, naključno bi poškodoval sleherni tuje blago, ki bi se ga bil dotaknil, doma in drugod bi kradel karseda, in bi obdržal vsaikršne tuje reči, pa še pričal bi po krivem, ja, pa nič kesanje in trdni sklep, samo žalost in stud nad najboljšim očetom, nad invalidskim kolesljem, ki je bil tako ali tako vse ljubezni vreden, ne res, ja, z grehi ga je žalil ravno njegov očka invalidski voziček, ja, hvaljen breznogec Veselonc, prosili bi ga finega blagoslova, da bi se svojih grehov prav in

čisto spovedali, da bi obžalovali in še bolj prosili pokore in odveze, ja, kaj pa so sopotniki dobrotniki le povedali grehe, dobrih del pa ne, kaj pa so samo brali grehe z listka! Veščina uživanja, sladostrastje, šola strasti! Stroj in še več kakor stroj. O blaženem življenju. O sreči. Breznogček strojček bi se lahko pripravil, da poleti kot Ikar krilatec. Ampak sam je bil napaka, spaček, siromaček. Spaček je bil pač napaka. Breznogčeva pobebljenost se je spoprijateljila z zamrznjeno reko besed, z zamrznjenim morjem govoric. Saj je vedel, da takle breznog ne more imeti dedno pravico, ne more imeti ne pravne ne opravilne sposobnosti. Breznogavelj jecavec je zaspal v večnem blodišču kakor v steklenici špirita, zakaj spačke čudačke stalno pokončajo, sicer pa tako ali tako živijo le malo časa. Pričakovani breznogec odrešenik je bil napačen, če se je hranil s črvi, ki so ga polagoma razžirali, ja, takšna je enotnost nasprotij, zakon premene in razvoja, ne res. Ja, če bi norčavavec breznogec spal celo s pavijanko ali gorilo, se ne bi prijelo, nič ne bi zanosil. Ne za pokoro ne za maziljenje in posvetitev v potrjenem telesu. Za nič na svetu ne bi mogel one, neumrljiva duša, vsekakor božjastna oseba, počastiti hvale in najsvetejših svetosti, ne res, ne zdaj ne vekomaj, ker je prebival med spremstvom. Ne, breznogec maziljenec je lulčkal in kakcal med spanjem na tla, na očetove vsevišnje namige, ja, vnaprej se je razblinil. Ampak se je prikazoval in je bil prav srečen sam s seboj, ko se je razklal, ja, ko trebuhogovorec je bil zadovoljen s čvekavim odličnikom družabnikom v trebuhu. S kom neki. Ja, breznogič drobnoličnež je sovražil pošasti, ki niso mogle biti ne stroj ne žival, zakaj stroj je tisti, in to se prav dobro ve, ki se rodi z določeno dolžino, težo in osebno podobo, se pravi, da je mera vseh stvari. Ja, razprava: o spolnih boleznih; o

vrtoglavici; o črnih kozah; o duhu in lepih duhovih. In niti ptica niti svinja nista pošast, nista spaček, lahko se plodita, ena vali in druga povr.že, obe pa pogineta, ja, dobre mamice, ateki. Odkod sta se zdaj vzeli ptica in svinja, odkod krila in parklji, kljun in rilec, čeprav imata obe rep, ne res. In breznoži najemnik je bil v blodnjaku zverinjaku kakor v trebuhu bržčas srečno, toplo, mirno bitjece, ki ga ni takega pod soncem. Sproti je žarel, hudobija mu je bila tuja, kot riba ne more dihati na suhem, ne res, nikdar ni imel nič za bregom, nikdar ni spletkaril, celo jezil se ni prav, ja, ni bil napihnjjen, ni ubijal. Ja, breznožček dobrotnik ni pel labodjega speva v nobenem drobovju, odzival se je samo na razosebno navajanje. Celo to: telo ni moglo biti pokveka ali pošast, telesnost ni zdrobila ne rodila spačka izrodka. Vsega so bila kriva plodila in rodila, od vekomaj do vekomaj, ja. Ja, le če bi onega kdo nenehno živciral z malenkostmi, če bi tankovestno zbadal njegove upe, če bi .ga s hladnokrvno natančnostjo pikal na istem mestu, ga dražil na zmeraj isti točki povrhnjice, če bi udarjal neprestano na isto rano, če bi venomer bezal v isto prepovedano milost, če bi kar naprej in naprej drezal v isto uživanje zauživanje, v prerrojeno meso in kri, bi z gladko obrite glave izpadle oči, zobje, nos, ustnice, ušesa, veke, obrvi in vse ostalo z možgani vred, ja, tedaj bi bil breznožec tudi brezglavec. Ampak tega breznožec odpuščenc, ki so mu prinesli odpustkov, ni jemal tako natančno. Ker preži pravzaprav na novorejeno detece najdenčka tisoč nevarnosti, gotovo rdečke, zakasnitev poroda, prepozno vekanje, prepozno dihanje, krčenje mišic, kaj še! Drugotni bolezenski dobiček? Solze soimenjakov?

Kaj še vse!

Ampak odplavilo je vsakogar, ne res. Ja, motnje

vedenja in motna volna in motenjska veličina in motno, slepo steklo in ravnotežne motnje, vse skupaj se je prehladilo, ja, preslušne motnje so govorile nepripravljene. Številne nesreče so se ocimile nevede, ja, osebno enačbo ima lahko vsakdo razen bogca breznogca, pa še pri njem se ne ve, tudi ono je imel priložnost za ozdravitev. Sprva se je pač kazal postopoma, se prekotalil v zlato dobo in v dokončno pozabo. Ni priklical strahove somračnike od zunaj, ni prispel ven. Ja, breznoži stvor je imel spremenjen značaj, bil je sporno vprašanje preobrazbe vseh, ki so predomači, skoraj isti, ja, nemara pa je s sabo ravnal ko z zasebnikom pogrebnikom. Tako je ljubezen do bližnjega upoštevala marsikateri zarodek. Bič zdravnikov je bil hkrati luč njihova in vse se mu zdela je tvar zavoljo sile duha. Kaj pa je pojedel pokvarjeno pašteto pa žaltavo slanino, ne res, pečenega fazana, nadevanega s strupi. Ja, bolj stroji kot živali v prirodni zgodovini duše. Odkod se je neki vzel še v verige vkovan Ikar, ko pa je nesramežljivka Erinija videla v krilatcu samo potohodca breznogca. Pticek Ikar je vedel o malodušnem breznogcu vse, čoknjen breznogček ni vedel o žveglaču Ikaru prav nič. Ni vedel zase. Ampak se je javil, pozdravil z vse drugačnejšim orožjem, nemara z otroškim nasmehom. Niže blodnjaka globočnjaka, tam doli. Gojenci ščeki so podpisali za pomanjkljivo bitjece in za zunanjo pravico, so podčrtali s splošnim slepilnim ognjem, so revskali in bevskali zunaj, da bi ga kdaj vzeli na muho. In nizkotnež Minotaver se je oklical za naslednika, pa so kar plahto čezenj, pa so ga, voła rogača, sklegljali so mu zobe in noge, pa ni šel na oni svet? Kdor drhti ob dosegu smrti, je podoben otročadi, ki se boji strašil in duhov. Bledi duhovin lahko potrka na kakšna vrata, kadar se mu pač zljubi, pa ne bo zato breznogec

smehec nič presenečen, ja, samo breznogček modrec je junak, kjer mnogi junaki niso. Potlej pa so zunanjiki krvniki mukali in rigali z goniči gojenci, so tulili, zavijali, so se uprli s silo in z uradnimi listinami in tajnostjo! Kradoma bi se plazili k breznogcu izvoljencu in k njegovim nesrečnim kolkom, hoteli so mu suniti kakšnega črva, kakšno čutno slo, slaboumno ojunačitev, ampak ga niso prisilili. Ono izbranec pa je bil lačen samega sebe.

Šele v mrzlici je one breznogavelj videl stroje, igelne mazalke, s katerimi so zunaj gladili metulje smrtoglavce, pa tudi krampeže, tiste dereze, ki so jih navezali pesjani telebani na čevlje stonogam, da bi priplezale po drogovju in hlodovju kakor z ostrimi deli srečne podkve —do kraljevega stola in znad zlate vode zlatokopke, ja, šele v vročicah je breznogček svetniško slišal udarne in navadne krampe, dvokonične in obojestranske krampe, ki so jih zunaj seveda pustili v nepremični zasedi in začasni zasedbi, ja, in to je bijo naposled povsem odveč. Še v rosnih letih, takrat ko je potaknil prekle po stranskih poteh. Toliko časa so tekli zunaj do strelskega jarka naprej, tolikanj so ostali zunaj brez ježičastih kostanjev, da so sprejemali goste bolj v državnem udaru, v držki za streljanje, in to je pravo čudo. Ja, preoblekel bi se v rokopise. Breznogček šema bi vklesal ime v kamen, vkapal bi zdravilo v ušesa in oči, da bi v skupni podzavedni deželji na lepem potresel leglo boleznj z lepšalnimi pripomočki, z lepimi denarji, ja, potresel bi psoglavca klavca za netopirska ušesa, potresel bi drevo spoznanja in čivkajočemu Ikaru zrnja, ja, potresači lajači in šolniki razkolniki bi sami na sebi streljali drug drugemu v hrbet, da se ne bi videli v gobce, da bi jih obležalo na kupe drug vrh drugega, prav množično, ne res, dokler ne

bi zagospodovali nad vnetljivimi sredstvi in v rušilnem potresu, ja, gotovo je med breznogčevim tresočim se smehom in trepetanjem, ko se je ustrašil pridigarjev kovarjev, in če so se zunaj še tako izpolnjujoče ravnali po bojnih poveljih, je torej rodil krstno predstavo, ja, mladi ljubavnik zgrbljenček, ja, mu je šlo na smeh, ko je naposled invalidski kimpež očetovsko zvozil mimo. Med onem in zunanjiki krvniki je samo to bistvena razlika, le muka in radost živega jedra ali jedrske vojne. Ja, prerana zrelost je vnaprej sodila o breznogčevi pohabi, lahko da je namenoma vnaprej odločalo o svarilni slutnji. Ampak pred čim. V rupači globači pač ni nečistoval nihče, ki bi vzel blodništvo za poklicno bolezen in pregovor. Sicer pa, kdo bi še bil previden tu spodaj, kjer je bebavost enaka za vse in povsem enakovredno zaslepljiva, oglušujoča in zadušena kakor strašno odpuščanje in nemoč. Za takšno pogrezanje ni zdravil. In znano je, da tudi blodnica Erinija ni spravila breznogca Veselonca, glavnega dediča, na kolena, lahnih korakov je tapkala za njim, sama se je vrgla pred onem na tla. Do onemoglosti je ljubila, zlata smrklja, umetni ud, breznogčevo celično prasnov, ja, dala je jedrca, ki so se širila raz bedrca in iz dekelske plače. Ja, breznogec tarnaç je nizko padel, grape so se ponižale, globel je bila naravnost vzradoščena, grabila je za prameni sonc. Zunanjost pa je znova oživila risance, ja, pa tlačitelji ugrabitelji so pokali po nepokritih nadzemnih jarkih, po cikcastih izstrelilnih jarkih, čudovito! peš je šlo namreč predaleč. Zmedenček Veselonc pa je podnetil zvezdarje v zverinjaku blodnjaku, je trgal med v satovju. Ampak psoglavi oddelki so ležali medtem v brazdah in v bojnih jarkih, ja, streljali so v kritje in tarčo, streljali so med premikanjem daleč, predaleč nekje v zunanji oblikovitosti zemljišča, menda na deželi, mogoče so se šli vojno, ja, v

tem so šli predaleč. In breznogček Veselonc je občudoval žarčenje kakor špice na kolesih invalidskega vozička, ja, zvezdarja Vladimir a in jajce Jona je bil razpredelil v predele, slutil je Ikarovo progo, visoko rižo pod nebom, kjer so zvezde premerile jasnovidno pot. Ja, je že bolešno prišepetaval vsegakriv, nič kriv. Prebijal se je, prebil se je. V tistih predelih pa, ki so se lomili, žge zmerom ista pesem, samoodpoved, samodopovedovanje. Tam ni nihče iz vnetljive snovi. Ja, v škrapastem podtalju so se ponižali in pomanjšali, slišali so pihanje stekla in tok cvrčeče masti, ja, šli bi se ravbarje in žandarje, tiloviš, z breznogcem zvihrancem bi jedli z veliko žlico, ampak vse žlice bi mu prešteli, da bi se zvijal v bolečini in precepu, ja, breznogčevo telo se je navijalo samo od sebe ko ura, še sreča, ne res. Breznog mali je papcal izrazito travno krmo, do prihodnje žetve že vzdrži, kajpa, varil se je v izsevni toploti, spajkal je svoje ubogo telo s tlom. Niti črhnil ni, pa je ista pesem zunaj, kjer godejo krvoseši krvoloki in orožje. Z njim je tudi ista. Niti črhnil ni. Kako bi potem splaval na vrh, po čigavih nogah bi se potrkal. Se je kesal, ne res.

Se je.

Esasti zavoji zmotnega kolobarja so oželi sesirjene možgane, ozobali so vsak grižljaj, ja, malček Veselonc se je ozobil. Jamarček je javsknil v svoj razmrcvarjeni, obubožani, preslepljeni jaz. Edinole podvomil je o drsnih čevljih, ki da gredo z ribjim vlakom na drst. Znova je pač oblikoval v sebi nepokorneže z našitki, koval se je v zvezde velikanke, koval je svoj odsev, po zvezdah je segal, zrcalil se je, preprosto je odstranil zlorabo. Kako je slišati? Kakor bi prerokoval. Že po značaju je bil one tak, da je jasnovidno bebljal resnico in s tem pokazal, da ga ne zanima, kako se sicer svet vrti in suče. Imeli so ga za živ

dar modrosti, če je le speljal kakšno usodo do konca, in to največkrat tako, da je začel drgetati v notranjem mrazu in da je kar sproti razpadal med luknje, pravzaprav v luknjičav spomin. Ja, imel je dar umnosti, kadar je nenadoma začel bebljati o klavskem daru in pri tem stegovati jezik, da bi ujel nanj kaj zunanjega mrčesa, kakšnega besa krvosesa. Ampak svetoval je tudi, ne res, morda je kaj rekel rednici Eriniji, tistile presuti moki, je že čveknil o naznanilu poroke, ja, po namerici je nasvetoval o njeni ljubezni bolj kot nasprotijivec, manj kot spravljivec, ja izpuščanje glagolov. Ja, in vsekakor je imel poleg tega še dar moči, vse ga je nosilo s seboj, vsak tok ga je zanesel z invalidskimi garami v še bolj štrenaste vibe zmotnega kolobarja, kar pa ga ni motilo, da ne bi blodil naokrog, kakor ga je bilo zaneslo, od glodalne moči ledenika k močnostni občutljivosti in k močnemu sijaju krvi, ne res, blažilna moč je razpoložljiva, spremenljiva moč je moč izmenjave. Pogosto je takisto uporabil dar vednosti, če je vedeževal iz zvezd na vedrem nebu, več oči pač več vidi, ne res, še vegav se je uprl vsakemu vedomcu kresniku, ampak mirno, neprisebno, ko da ne ve za zunanost, ki je gotovo obdajala sleherno notranjo vročico in blodnjo, ja. Ja, blodnjak zverinjak ni bil delan na plosko ne na okroglo in prav je tako. Ja, poboženo bitjece breznozec se je čisto pobožil, ker ga je pošteno pobožalo, saj so namesto njega živeli pobožno zunaj, so zunaj klali psoglavci pobožnjaki volkodlaki, so se ubijali med seboj pobožnjakarji peslajnarji, ne res, onemu je v škrapasti ugreznini preostala le pobožna želja, da bo pričaral v duha ko avgur, ki je zaklal belega, nedolžnega golobčka, nekaj glasbe, nekaj odmevnega jezika. Strah božji! Prečrtal je sebe nosečega, sebe mamico. Popravil se je, ker ni nikogar zaustavil na poti. Ja, ni se zboljšal, ni

zaustavil kri. Ah, bogec, je zbebljal in se ustavil sredi stavka. V posluhu je imel čut za glasbo, za vznemirljiva čustveca, ja, imel je darove, saj ga je vrh vsega venomer spremljala blodnica Erinija, ja, po isti poti je potiskala naprej očeta, invalidski vagonček. Zakaj šele tukaj je luč, je v zvezdah zapisano. Ja, kar je tukaj, je svetloba, žarčenje, sij, živo tlenje in fosfor. Ja, med prestenki blodnjaka zverinjaka pa je škripal po dolžini žagan, zveznjen les. Leseno vedenje, ne res. Stvar se je zmaličila še vsakemu stvarniku. Uganka biti in kretnje se je pokazala v bistvenem prostoru, ki je vrgel luč proti razsežnosti temine. Ampak breznogec Veselonc se ni zagovarjal z nevednostjo, užival je posebne pravice, ja, zagovarjal je pohabo in breznožnost, in še to le tu in tam in tako poredko, da se mu je sproti zagovorilo. Skrival se je za drugimi glasovi, v drugih prostorih, da bi bil v blodnem podsvetu vsaj nekako prisoten, ne res. Saj je bil tukaj najprej prostor, ne le blodnjak globočnjak, po katerem je vse zvlečeno, razume se, ne le prostor za sabo ali izza, ampak tudi prostor igre v prostoru sploh. Saj breznogček vreščalo ne bi mogel živeti v istem prostoru kakor vojaki volkodlaki, ne res, če bi ga kdaj nagnali ven, bi spričo bojnega streljanja in poševnega osvetljevalnega ognja in ob ognjenem ali obrambnem orožju, zlasti med iznenadnimi, nenadnimi ognjenimi in posrednimi sovražnimi napadi, bi se moral postrojiti v vrsto, bi moral biti onstran. Ampak tubit je mogla biti, kolikor je bila duhovna ali čarobna, in le zato, hkrati na nekakšen način prostorska, za druge telesne reči je bila pač nepristopna, ja, breznogec Veselonc je bival zmerom tukaj. Pa brez presenečenja. Ja, čas pa je bil ekstaza in obzorje, služna odvisnost od prostorov, ja. In narobe? Kaj je zdaj! V zmotnem kolobarju je prihranilo breznogčevo spremstvo

pri življenju vsaj nekaj žlic. To počne breznogčevo spremstvo seveda skrajno obzirno, vsakdo od sopotnikov dobrotnikov se pač žrtvuje za breznogca bogca, predaja se mu z vsem telesom, ne res, tako da ni izgube, če daruje sladko, živo srce in nekaj prostega časa, le da one ne bi postal razžaljeno jezen in maščevalen. Ja, onemu Veseloncu dajo prostor, dasiprav na invalidski šklefedri. Predajajo se mu z izredno naslado kot njegovi udi. In v tem je verujoči dar breznogca frkolinčka samega.

Bit in čas!

Bi bila igra, kaj pa drugega. Igra z nejevernimi šalobardami, z žlindravirni razvalinami, enkrat šaljivo, drugič žaljivo. Tukaj je večkrat onemel od spraznega mesa in spraznjenih sob, tukaj so onega na tihem spravili v kraj. Inicialni impulz pri razstreljevanju, torej nenadni sunek iz samega spočetja nazaj v razdrobitev. Nič novega, nepriročnega, nič po nepotrebnem in nenavzočno, ne res. Časovni prdstor bijočih ur, odgovorni čas katerih koli bitij. Ampak temeljni kamen jezika je res govornica, zrasla iz globokih rudnin k čudežnim spremembam, ja, nihče ni mogel zadržati breznogca Veselonca, da ne bi prebil svojega časa v jeziku. Skopal se je v besedah in se očistil kakor v molčeči, mokasto snežni molitvi. In na čigav račun, na kakšen neprizanesljiv način. Kadarkoli je pač govoril breznogec blaznež sam s seboj, je poslušal samo svoj jadrno poskakujoči jezik, delil je s sabo isto mnenje, isto blodno misel, pomen, besedo in zloge, ja, je izzel iz sebe kri in mozeg, slovnico, poved, določnost, ščegetave igre in žalostne pesmice, je trdo govoril s seboj in še trje molčal, če se mu je obenem zatikalo, ne res, pa je še zatrgal zanke znake, ja, kar omrtvel je in dolgočasoval. Breznogčev jezik je govoril skozse, tudi jezik je zrasel v živo telo, ne res. Kako tedaj ogovoriti govorečega? Ja, če

bi se breznogcu, nepomoglživemu svetniku, znašel kdo pod odsotnimi nogami, bi mu že pokazal, steptal bi ga v prah. Segal si je v besedo, do besede ni prišel, breznog kakor je bil. In je breznogček izvržek, ki se je kar dobro počutil v zvezdni maternici, sit črvov in samega sebe, ja, je besedičil in govoričil, skrival se je med vrsticami. Čez čas je celo koval nove besede, je koval v utopih, hladno in vroče, je uporabil kovalni preskus, prikazal je samega sebe z besedo, ja, imel je dolg jezik. Ampak nikoli ni nič delal, čeprav je bilo toliko dela. Je kar ugovarjal, jezikal, ja, pregovarjal je vsakogar, ki mu je le prislughnil, ja, nagovarjal je celo invalidsko cizo, ja, kazal je očiščeno rano pod kolki, prigovarjal je, češ da ima v teh okoliščinah komaj zdaj priložnost za odgovor. Hotel je imeti odgovorno mamó, češ telo sem, torej sem. Bebljal je, torej je bil. Ampak vsako testenasto mamó je izgubil, čez čas bi bilo lahko sicer res drugače, čez čas bi počasi še zasačil samega sebe v spodnjem svetu, lopova Minotavra pa onstran. Kako čudno, ne res, pred časom še ni nič poznal čud, čudi in nravi je obešal ko perilo, ja, začasno je rajši škilil na zagovedneža Minotavra, komaj je seveda potrjeval svoj prav. In dolgočasil se je z baburo Erinijo, kratkočasil pa se je z Vladimirovim neboznanstvom in z zmotno mislijo na jajčece Jona. Kar odmisлил se je, če je kdaj misлил. Ampak spogledljivka Erinija se je onemu breznogcu strmo zazrla v oči, ja, na gladki strmini navzdol. Ampak besede so tekle gladko, gladko po gladini. Kakšno spako pa bi spačil one breznoge, ko bi bil on sam svoja mama! Saj mu ni nihče privoščil dobre besede, sploh mu niso nikoli nič dali, samo črvi so ga žrli. Tako začudena čudesa, ne res. Breznogec, ti zgaga ti! takšen norček stvorček! kaj ni slišal, kako se glasi klic vesti iz daljave v daljavo, od koder je bil odpoklican, ja, napol

v zadregi, napol v neverjetnem naključju, da bi prekosil sebe razorožen, razdvojen in razplaten ko zaklano svinče, je plezal brez domovine in še bolj brez bogov po gorah, ki so se obrnile na glavo, še preveč je razpletal izredne okoliščine, ja, zastran krnic, vrhov in skalnatih sedel si že ni belil glave, ves čas je prebil namreč v komaj slišnih razpokih mehurčkov, in mraz je pokal, hreščalo je v njegovi neumrljivi duši, ne res, sploh se je prestrašil brezna in je klical k preplahu. Daleč je bil zablodil v podtalni blodnjak, izumiral je v globnjaku zverinjaku čisto sam! Na vrat si je takrat obesil ponavadi tri glave in je opravičljivo pa vročekrvno odrezal obstranski glavi, srednjo pa je pustil za priboljšek, ja, tako je goljufal, to mu je zadostovalo. To, da se predmet kot tak kaže zavesti kot izginjajoč, je zgoraj omenjeno vračanje predmeta v samosebje. Kajti one si je rezal glave pri polni zavesti, ja, ampak za kakšno ceno. Kdor lahko kupi pogum, je pogumen, četudi je strahopetec. Brezmernost in nezmernost postane njegova resnična mera. Lepo povedano, ne res, prava beseda pravo mesto najde, prav tako kot je breznogček nebodigatreba iskal pravi prostor za svoj pogreb. Govoril je kot bi rožice sadil. Oh brstje, popkovina! Povnanjanje samozavedanja postavlja stvarje. In kakšne govorice bi še breznogček suhec razširil o sebi, o suhi vročini in suhi zemlji, o suhem kašlju in suhem snegu sredi suhih števil, ja, prvi glas gre čez. Suhljež suhaček ni bil živa lakota lakotnik, kajti glad je z medom stric, ne res, torej gladež gladun ni bil gladovnjak, ampak je vse bolj in bolj trpel lakoto, kakor vsak suhozemec suhelj ob suhi skorjici. Ni mu šlo v glavo, kaj da je lakota. Kljub temu, da je še komaj vzdržal. Ampak res. Lakota je naravna potreba; potrebuje torej naravo izven sebe, predmet izven sebe, da bi se zadovoljila, da bi se utešila.

Lakota je predmetna potreba nekega telesa po nekem izven njega bivajočem, za njegovo povezovanje in izkazovanje življenja nepogrešljivem predmetu. Črviv kruh, na primer. Razjeden ko klic vesti, ki žvižga skoz škrapasto podtalje. Ampak breznogec gladovavec ne ve, prav nikoli mu še ni padlo na pamet, kako bi prišel brez nog do kruha, do domačih hlebcev. Na invalidskem huntu se je postil, da bi se pripeljal skoz nov luščiv lom in da bi imel sebe, imetje, imovino, ja, doma bi imel dom, govorcal bi po domače. Saj je bil predvsem iz krvi in mesa kot vsi drugi, ampak iz čigave krvi, iz katerega mesa? Oh, to je tisto, kar je čutil v svojem bitju, to ga je mučilo z vsemi neusmiljenimi predmeti. Igra do obupa. In zdaj je prišlo celo do zanikanja, ne res. Bitjece breznogec pač ni le stradal, ni si rezal samo obeh obstranskih glav, tudi ni zgolj plezal po narobe svetu ali govoril in besedičil in jezikal, tedaj ga niso žrli ves čas kakšni črvi, niti ga niso poklicali zaradi vestnosti, skratka, vseprej je zanikal samega sebe in je pri priči, nepreračunljiv kot je bil, kriknil za vsak prazen nič. In še to tako poredkoma, kakor da se je izgubil v jeziku in pohabi. Nikoli na nogah. Ja, breznogec je bil resnično brez nog, noge so bile nepredmetne. Ampak zaradi tega še breznogec Veselonc nikakor ni bil nepredmetno bitje. Nepredmetno bije je ne-bitje. Postavlja bitje, ki niti samo ni bitje niti nima predmeta. Takšno bitje bi bilo prvič edino bitje, razen njega bi ne bivalo nobeno bitje, bivalo bi osamljeno in samo. Kako naj shodijo odrezane noge, kako, če nazadnje tudi invalidski koleselj izpolnjuje očetovske dolžnosti, če nosi na svojih ramenih breme breznogčevih blodenj! Ja, pravšnja domišljajska slika! Breznogec gorečnik je čutil v sebi nemoč. Čutil se je pohabljenega, bil je čuteč, čeprav pokvarjen vojaški računalnik. Po vsem telesu so se mu

razrasle čutne bradavice, vsepovsod po telesu je iztezal čutnice, tako so ga izstradali, ja, sestradanček stradač se je počutil nekako bolj kot med stradalnim zdravljenjem, tedaj ga sploh ni preganjala stiska za živež, uprl se je sleherni skušnjavi, celo skušnjavskim namigom, saj bi imel po zdravlilu slaba usta, ne res; srečne oči, ki ga vidijo, srečnega breznogca! In če so se onemu stanjšale ustnice, je v trenutku slabosti imel sočutje sam s sabo, ja, ampak slabotnežu breznogcu so sicer vseskoz sladili življenje s stradanjem, z neprisilnim gladovanjem, s čutom za lepoto. Lakota mu je narekovala čut za odgovornost, dokler ni zdrsnil v čutno predstavo in ga niso naravnost soglasno potrjevali za edinega breznogca Veselonca. Tako je trpel lakoto, revščino in bolečine samo še s trpkastimi nasmehi, ne res, ampak v trpki vdanosti je čutil, da krpež in trpež pol sveta držita. Biti čuten pomeni biti trpeč. In še to je bilo zanič. Niti igra za denar, kaj šele umazana igra. Bolj igra za zabavo, otroška igra usode. Tako ničevo.

Bit in nič.

Izurjenci razburjenci, srhodlaki volkodlaki so bili zunaj v vojnem stanju, zunaj so stekli v obsednem stanju, med drugim so že zasovražili to večno stanje v vrstah pred poverjeniško mrežo, čeprav so bili hkrati pod združenim, nevidnim, a enotnim poveljstvom, ja, tudi zunaj so se igrali, kajpak, igrali so se poveljniške vojne igre. Tam so pokazali še vse kaj drugega kot breznogec Veselonc v blodnjaku zverinjaku! In vendar ne bi mogel nihče doživeti kaj podobnega kot breznogec zgubljenček, ki je blodil kakor preganjanec iztirjenec, kot dober, prijazen sončni žarek od zvezde do rožice in sploh do rastlinja. Navajen igrati. In koliko časa se je izgubljala njegova resnica, dokler se dokončno ni izgubila in ga

pogubila. Če se je skrila izza jezika kot vest za zavestjo. Nič ni bilo zunaj povnanjeno, nič notri ponotranjeno, resnično res. Dobro bi bilo vedeti, koliko časa živi gola, suha resnica. Vsaj zdaj in tukaj, ne res. In ni bilo nobene rešne poti. Komu je potemtakem pripadala Šviglja Erinija. Niti sebi niti breznogcu čudežniku, še manj detežercu Minotavru, ne res, izsevala je jalovost, življenje. Postranček pozabljenček pa je blebetal zgodbe, one sam se je poslušal, govoril je resnico, ja, tiste bajke o kljunastem Ikaru in o zvezdnem pastirju Vladimiru so grakale ko kavke, ja, o zarodku Jonu pa ni bilo mogoče povedati, da je imel lastnosti zanamcev v barvnih telescih, ja, Jon je bil ves semenát! Beseda je stekla. Ampak breznogček spokorjenec se je bal svoje sence, vlekel se je po blodnjaku zverinjaku ko senca, nikdar ni nič povedal o zunanjikih krvnikih, le dopovedoval si je, da je samó ubog telesni plod, ja, norec je resnico govoril, kar umiril se je, dasiprav ni poduhovil niti enega pesjanskega, izprijenega semena, ne res, z nikomer se ni poznal, poželel je le, da pnide kdaj ven, ne da bi slutil, kaj ga zunaj čaka, ja, tvezil je zgodbice. Včasih se je spet sesedel ubit, niti sproščen niti skrčen, pa je kmalu vstal na roke, si je odpočil, dvomil o resničnosti pa o smrti rešnici, ja, pa je znova sedel in črve jedel. In kaj bi še lahko povedal, komu bi se spovedal v pravljici in basni, v ljubezenskih oh in ah, v jojme žalostinkah, v zapiskih in zvodnenih zapisnikih! Enakovrednost naj velja za vse, ne res, za mladoletne in polnoletne, kajti letni časi in letna poročila in letni obračuni so se iztekli. V resnici pa je vse drugače, resnica še slepe oči kolje, ja, žalostna resnica. Bivanje breznogca osamljenca in njegovo bistvo sta pač čisto isto. Odtod skrbi. Zdaj bi še ptiček Ikar letel v Ikarijo, kjer bi odprli letovišče, ja, letalo vzleti, odlepi se od tal in daleč, ne ve

se, kje, se spusti. Seveda je breznošček podraženec, ki je pozabil na spominke, kaj kmalu ceho odnesel. Kajti pozaba je pozaba in takrat še prsti oglušijo od lastnega mraza. Ja, zaskrblijujoče stvari so srečale svet, podrinile so pručico pod noge, podplatile so razhojene čevlje in nabile gumijeve podpetnike v breznoščovo krvavečo resnico, kar je zvajalo na drugo stran in se je obračalo z resnično grozo, češ kakšna bo pozaba. Ampak pozaba je nastajala zdaj, zmerom zdaj, tokrat. V pozabo se namreč stekajo po vrsti: odsotnost, skritost in izguba, ja zdaj je vse ena sama samouporaba in samoizguba! je brezno, neponovljiv prepad med tem, kar je bil nekoč breznoščev jaz, in onim, kar je navsezadnje bil one resnično blodnjak zverinjak, v katerega zeva nedostopna navzočnost, v katerem se zgublja zavržena lastna bit. Ampak v zdajšnjem trenutku je to bila skrivnost, ki je breznoščca Veselonca gnala dalje, in zdaj, zdaj je tukaj ponovno vprašanje in uganika. Nobenega psoglavca klavca ni, ki bi prišel v zmotni kolobar še pravočasno, da bi breznoščcu, tujemu domorodcu odvzel invalidsko cizo. Sicer pa je bilo neboljenca prvenca strah pred katerimkoli rezanjem. Strah ga je bilo blodnjaka globnjaka. Kar je precej spredaj pred strahom, pa je še zmerom nič, svet kot tak, ne res. Ampak ojej, tudi skrb je bila skozinskoz prepredena z ničnostjo, ena sama skrb je zmeraj zaničala svet. Samo čudeži in uganke so se oglašale iz podtalnega brezna, iz odsotnosti. Vse se je zmešalo, pa čeprav za bolj malo časa, kakor ga je imel one na voljo. Je lahko potem zblojenec Veselonc še sploh kaj dojel, ko je blodil proti obzorjem? Nikakor. Ali je sploh vodila kakšna pot iz blodnjaka zverinjaka, je mar peljala kakšna pot iz prastarih, izvirnih časov k čutu čudi, se je kakorkoli odprl sam čas kakor obzorje biti? Je kdo sploh kdaj vprašal, kaj

pomeni biti, je pojasnil? Ah, breznogec ubogec je živel drugače, čudno. Kaj ni bila ničevost njegova lastna zavrženost v smrt? Kakšna vprašanja, ne res.

Pot.

Odpadnik breznogček se je potil na poti, ki je ni nikdar prehodil. Težka pot, ja. Nič čudnega, v potu svojega obraza, v začaranem krogu. Pa invalidski koleselj se je kotrljal, breznogavelj zvestoba na njem. Zavozil jo je dlje, kot bi sicer smel, ampak zunanja oblast ga še ni dobila v pesjansko last, čeprav se je bal, da ga barantač Minotaver proda čudinom duhovinom. Reva, to ni Minotaver! Spremstvo je onemu prav blago, še takrat, ko se je dregalo s komolci v neznano, dopovedovalo, Reva, to ni Minotaver. Slekli so ubožca breznožca kakor skrbna mati, ja kaj ne ljubi matere, vanj upajoče, gledala bo čudno mati, kaj je pekel, o mati! Ga mati tolaži, tako govori: Reva, to ni Minotaver. Breznogec reva se je peljal skoz škrapasto podtalje ko v maminem trebuhu, ta pa ni od muh. In nihče se ni vrnil od koder, koder ni muh, ne res. In kaj bo s čedno stvarco Erinijo, ko je bo zmanjkalo, kaj z oznanjevavcem Ikarom, kaj z zvezdogledom Vladimirom, kaj s kolčkom Jonom, ja kaj bo tukaj, ko ne bojo utegnili niti biti, naploskati žeblje in se zabiti v kakšen precep, ko jih zaseže predčasna zrelost! Kar lahko danes storijo, kmalu izgubijo, ne res, lahko da se junačijo, češ kdo je najbolj vajen dela in hudo začinjene napitnine. Ampak med njimi je bil breznogač Veselonc res izgnanec premaganec, sebe potomca je nosil v trebuhu, bil je noseč sam s seboj, v zabavljivem jeziku je govoril sam proti vsem. Nič večji od sebe. Naj se nič ne boji sredi blodnjaka zverinjaka, dasiprav so ga skrivali ravno zdaj in tukaj, ja, skrival se je in čudil, zdaj zdaj ga je oblila zona, hladen znoj, ker skoraj ni več prenesel plodu v sebi, ne res, ni

mogel prenašati samega sebe, vse bolj je bil sam svoj, sploh ni bil podoben samemu sebi na truščavem invalidskem prekucniku. Do katere strani. Lahko bi se že prekucnilo in bi mu iz čiste, darujoče ljubezni zabrundali nedopovedljivo blag napev, celo sam bi si zabrundal napovedovalni napev, zdelo se mu je, da je na poti domov, ja, ampak na poti je bil vsem v napoto. Tukaj se vse neha. Knjiga, pisava, branje. Naj že neha cvesti v negodnem porodu, naj neha nečistvovati, naj neha nepoklican nergati in negodovati zastran nehodnih, neuhojenih poti! Bi bilo bolje, dasiprav nedojetno, ko bi začel negovati lepoto, otopel nemarne neokreta! Kdaj je že pač odpotoval skoz dnjačo rupačo, v novo, nemilosrčno življenje! kdaj in od kdaj je drčal v neobstoj! Nič sebično, ničesar si ni lastil, le zavoljo nepazljivosti so ga nenamerno nagnali od doma, sem notri v znotrino ugreznino, kakor da se bo po smrti preimenoval v nekega breznočiča! Takoj je priskočila krasotica Erinija, da bi mu neubranljivo in neučakljivo prisleparila vodstvo v popačenih strasteh in ponorelih poljubih, ja, čisto po naključju, se je zdelo. Ja, po naključju je prišla punčka punček, potiskala je poniglavca obupanca, poplašenca plašljivca, ravno na pravega se je obrnila, ja, potiskala ga je na invalidskem huntu naprej, da bi končno prišel k sebi. Ampak zlata ni v onem za lek. Ja, kar prisvojila si je nejevoljněža breznočca, zapeljala ga je proti njegovi volji, a na vsak način je iskala obtoževalne okoliščine, da bi jih prikazala kot neizogibne posledice; tako obteka voda v povodnji obrobno pogorje, da je zemlja že kar seneno narahljana, ne res. Če bi bila vsaj trezna, bi šla domov, ampak se je napila neizpolnjenih obljub in ponujala onemu breznočemu ko gore nakopičene dojke, je sedala na breznoččka jezavca, se na onem gugala in vrtela, lizala

ga je v nekaki kužni bolezni in nekam blodno sesala breznogčev svetniški obstret, da je one zмене hropel in sopel, še rekel ni nič, nič izjecljal, ja, igrala se je z onem breznogavljem zdravnica-pregleduje, ja, vdevala je živo nit v ščemečo šivanko, tedaj ko se je tudi breznogec igral s krasno zlato nejevernico gasivca, da je kar brizgalo in štrcljalo po neomajni zvestobi, po neobveznih predmetih. Sicer pa je napravila dobro partijo, potrebna je bila, pa kar v srajci in majici, slehernega uda, ja, neodkritosrčnica vlačuga se je opijala in se hopsala, v navado ji je prišlo, takšni nekdanji kuzli ni nič nemogoče, ja, bila je navajena še od prej, ko je še migala zunaj. Zlata je bila v tem, prav prikupna, a tudi neobzirno živčna, kadar je morala migati, ti nečed grda ti! Ja, jalovka neomadeževana, naskočnino je računala po nepisanih zakonih. Ja, povpraševanje in ponudba se zmeraj pokrivata samo po poprejšnjem nihanju povpraševanja in ponudbe. Zakaj mora osebna lastnina preiti k denarstvu? V bistvu pač zlata Šviglja Erinija sploh ni marala otročkov, kadar pa je bila omamljena od ljubezni, je v breznogcu Veseloncu videla samo še zasebno lastnino, kupljivo igračko, ne res, prav nenravno neprebavno. Zlata je bila, včasih je pljuvala bodoče rodove v kakšen star, neraztopen umivalnik. Saj ni mogla kotiti vsak čas, in če bi že povrgla, če bi že povrgla, če bi morala kaj takšnega, docela nepostavnega, povrh pa še nepravilno in nepoučeno, bi si že prej dala očistiti luknjo, bi se izpraskala pa izdletila v kakšni zunanji javni klavnici, ja, vase bi izkopala jamsko polje, votlino smrti. Pravzaprav ni nikoli marala breznogca čudaka, ampak se je kar naprej pretvarjala in v nepozabnih dogodkih zdihovala po zdravih štručkah. Ja, kdaj pa kdaj je tudi zažvižgal detomorivec Minotaver, ja, zvodnik zarobljenec je fučkal, oponašal je tička Ikara. Pri tem je

gonjačka blodnica, ki je hkrati poosebljala krvoskunsko čistunko, nekam skrila svojega breznogi j a neumneža, pa ji je one neurejenec vse verjel, še vse preveč neuravnovešeno, da bi kaj zasumil. Reva, to ni Minotaver! Nikjer se ni vila kakšna pot neba ali pekla. Zlata, vsa zlata se je tučkala, še dalje bi sprejemala stranke v blodnjaku zverinjaku, pod srcem ji je tačas zevala globodnica, globoka groblja, ja, celo invalidski voziček bi lahko zapeljal vanjo. Ja, namiguša Erinija bi še kar sprejemala, za breznogčevim hrbtom je ječala, zdihovala, preklinjala in zavijala, sopro in si oblizovala neustavljivo lepoto, ne res, in kako bi se porivala! Erinija je bila bržkone neugnana, srečna, zadovoljna, skoraj celo prijazna ječarica krasotica. Zlata vsa. Kako bi pustila, da bi jo natikali, drajsali, nabijali, kavsali, svedrali in oblali, če bi peljala kakšna pot h klavcem psoglavcem! Kako bi se kopičkala in srčkala! Z najlepšimi izrazi, ne res. Če bi se gonila zunaj, pa bi dobila velikanski dobiček. Velikanski dobiček, ki ga vlečejo najemodajavci hiš iz bede. V stiski bi se pojala z vsakim zastavljaničarjem. Ampak z živino Minotavrom bi ubila tiho milo, slehernega črtomira pesjana bi najprej speljala na led, ga obrala do kosti in bi mu zunaj lokala kri, dokler se ne bi naveličala ubijati brez zakona, ne res, dasiprav je breznogec Veselonc takšne nagibe spreminjal v neuspešen poskus. Saj tu je še žvižgljal ptiček Ikar, je migotal kalček Jon, je strmel v zvezde nepremičnice zvezdni pastir Vladimir, ne res, pa ne bi dovolil ne zlati zli Eriniji ne volu, temu rezanemu prascu Minotavru, da bi odcokljal kam ven, in če bi sploh držala kakšna pot iz blodnjaka zverinjaka! Pot se je zvijala v neskončno vibo, vse priprošnje ostanejo neuslišane. Nič srečno pot! Saj navsezadnje tudi več velja prihranjeno breznogčevo jajce kakor sneden vol! In breznogec

nerazsodnež je bil in je Erinijin, ves njen do zadnjega diha! Ja, tudi takšen je breznojec Veselonc! In v lastnem čudaškem bitju lahko nerazumno bitje čuti, da bo kmalu konec vseh skrbi in da bo slednjič spet lahko nadaljeval kar tako, v mučno nespečni notrini, da bo vzorno tih, pa spet ne prizadeto glasen, češ bo nepriznan in v nemilosti pri nežnočutnih nečimrnikih, ja, bo nebogljen in neupoštevane, nedohranjen in neznan. One se je pomiril z uspravano usodo kakor usmrčenec utrujenec. Potoval je na invalidski cizi neužiten in ponečej, v razgrecani vožnji se je razdrabljal in vse bolj nase pozabljal, nič ga ni zapeljalo v skušnjavo. Reva, to ni Minotaver! Čudeč se ni mogel do besede. Ja, razpeljanček breznoček ni dotekel nogorezcev nerescev, ne res. Nikdar ni bil vedoma povnanjen. One se ni pasel ko skopljenec Minotaver.

Kaj pa je to!

Ali ga je pošnil! je pogrel svoje betege, ja, izmuznil se je hodnični rjuhi, spet je bil nag. Ja, kaj bi mu hodalje, tista otroška stajica za vajo v hoji, kaj bi tisto! Šaljivec Veselonc je nasankal, kaj pa! Vse je proč. Zadovoljen? Saj je bilo varno v blodnjaku zverinjaku, prave počitnice! To jo pa stuhta, breznojec brezglavec! Na poti je zmerom zgrešil ščekače bevskače, ki so se sčakali pred večnadstropnimi bunkerji in neprodušnimi kabinami, ja, one ni videl pozlačene dlake, posrebrene kože, samo vznemiril se je spet, zaigral je na svojo dušo, na vso dušo, malce je poležkal na invalidskem kimpežu, posedel pa počakal, da se kaj zgodi, ne res, pa je koleselj že sunil naprej, jo je mahnil nizzdol po škrapastem podtalju, pa brez pogrebnihi vencev je odslužil, medtem ko je breznojec zatoženec blisnil z očmi, tako hipoma, ne res, one nagnusnež bi lahko bil malo manj brezno, in je hlipnil ko da bo pravkar zavekal, jezik se mu kar zatika,

ja, obvisel je na invalidskem vozičku, ko se je že prismejal in se nasmejal do solz, najedel se je bele ženske moke in sladkorne moke, ja, takih šal ima še za celo rešto, kvečjemu se je nanapadal sam s sabo, zakaj nikdar se še ni razhodil, ja, na noge, breznohec Veselonc! poberi svoje stvari in pojdi! in to ne sodi k stvari, ne res, brez nog je nemara le povedal resnico, je razodel, kdaj in kje se splača vznemiriti, kako nepozabno ogabno, ja, prihranil si je časa, kje bi mu tedaj prišli noge na trup, da bi prišteval tuje korake in odšteval svoje, češ vsakdo ima pravico do plesavstva, ja, do tega mu je bilo, od nekdej je neprišteveno računal na pravičnika in nase, zato se je skrnil pred sovražniki tiholazniki, se je že rešil pred klavci psoglavci, ja, z očetovsko invalidsko šklefedro je preskočil čez zledenele stražne ognje, sploh čez ognjeni žep in skoz ognjeni obroč, ja, prelomil je besedo, pripravljaj se je znova k prazniku, lahko pa bi že poprej sanjal sladke sanje, če bi jaz spal spanje pravičnega, če bi obziren jaz živel količkaj žrtveno življenje, ko bi mu bilo tudi kaj do moči, saj bi dobil na ugledu, ne res, komu so potem metali polena pod noge, koga je zmetal omračenec breznohec iz vreč v cajne, je bil ves v mrzličnem ognju, ja, privolil je v čarovno moč povedi, ja, kolesa invalidskega koleslja so rasla namesto njegovih nog, z invalidskim huntom je one bacek lomastil in udrihal in treskal vsečez po poredkoma nevenljivih zaslugah za domovino, ja, je sanjal o moči volje, o volji do lastnine, o gonilni moči invalidskega prekucnika, ja, se je hvaličil in je pleteničil, dremavsal in drnjohal, je čičkal na invalidskem furgonu in dremuhal, vbogajme je kakcal kovan denar in lulčkal zlatotopko, seveda mu ni bilo treba jokati, če se je ujčkal na invalidskih garah, ko se je tu doli v dnjači globači kotalinal zdoobra zmešano in povsem povšeči, ne res, ja,

je brskljaj po razpokanih, suhopetih, toporobih tleh, da so oča invalidska kolca kar zabrenkljali, ja, one se je zdaj manjšal zdaj večal, tokrat se je širil in ravnokar se je ožil, vse bolj je lezel navznoter vase in je že bil notri, ja, in se mu ni zasvetlikalo, da bi lahko kdaj stopicljaj, dasi brez nog, ja, bi kdaj bosopetil skoz ugreznjen podsvet, malodane bi se bržkone ustoličil in razgoličil vse čudne čudi, v nič prodane navade. Ja, invalidski voziček je zmeraj skokovito pridrobincjaj z breznoščkom nepoboljšljivcem na pravo mesto, je tekcal nizdol po zmotnem kolobarju, obglavil je vsakogar, ki si je bil dovolil pomoliti le glavo iz tal, ja, kdo se je že sam ekshumiral, kdo je že kdaj razdevičil lastno smrt, vsenožno, zlato muhico enodnevnico, ki je slehernika razdolžila ko cerkveno miš, ne res, nič ni treba golomišiti! Oni zunaj ne umro!

Oni!

Nalezljiva, skrotovičena drhal, horda kresnikov vedomcev še zdaj ni doumela, trop pesjanov telebanov je venomer obiskoval razstavo nog in ulitkov, roj somračnikov volkodlačnikov je grizljaj globoko zamrznjene gležnje, nadgleženjska trupla, piščali, kolena, golenice in bedresa, nožne prste in nohte, ja, svojat črednikov prisklednikov je lizala podplate, ja, tolpa hudobcev duhovinov je zadovoljna s ceno, z vrhunskimi izdelki, vsa zbesnela množica besov krvosesov se je potemtakem postavila v držo državnih meja, postrojila se je v prvo bojno vrsto in zasedla zapored državni položaj, si je zagotovila prosto mesto ko mojster na trapezu, ja, orjaška moč bojnega duha je držala položaj pod ognjem, ker je sovrage zalazno napadel sovrage, ja, poterjejavci psoglavci so imeli denar na posojilu, ja, razglasitev zakonov je od tedaj razglašanje laži. In braki volkodlaki

so šli k vojakom, šli so se vojake, ja, so šli na vojsko in so služili zmerom samo zmagoslavno vojsko, vojaški pepelnat kruh! Lupili so kožo, pa niso prišli do mesa. Ja, nič oslABLJENO sodelovanje, to je vojna vseh z vsemi. Je enkrat bliskovita in potlej dolgotrajna vojna. Je poklicna osvajavska vojska. Je gverilsko, pomorsko, protipodmorniško in letalsko vojskovanje. Je posebno in splošno vojskovališče. In so nenehoma predelovali orožje v delo božje, so sploh po predpisu o sestavljanju orožja, ja, oborožili so se do zob, da so sodelovali zaledno in pri napadu, da so po službeni dolžnosti bili sposobni za služenje. Sovražnik je prišel sovražniku za hrbet, sovražnik je izsledil sovražnika, sovražnik je uničil sovražnika, sovražnik je pritegoval sovražnika, sovražnik se je spopadel s sovražnikom. Zaveznik je preganjal zaveznika. Vnemar je sovražnik zadrževal sovražnika, navsezadnje je bil sovražnik po sovražniku. Kakšen prizor! In na drugi strani ti gospodarji sami, ki je njihova veličina v obratnem sorazmerju z njihovim številom! Na kožo jim je zapisano: ubijanj e-vstajenje, vstajenje-ubijanje. Ko da jih je samo kost in koža. Vsi oni, ki so jih vzeli k vojakom volkodlakom, ki so pri vojakiH in lovci na kožo. So se zahudičali, da bojo streljali na cilj in na čast, s košenjem in presledki, v salvah in rafalih. Pisani ko mavrica, polnih vampov. Ja, reševalne vojske v vojskinem času in brisanem prostoru, v mrtvem prostoru in obveznem času. V čistkah in s pripravljalnimi ukazi ... Duhovna svoboda cilj. Torej brezdušno hlapčevstvo večine. Telesne potrebe ne edini cilj. Torej edini cilj večine. Ali narobe, zakon cilj. Torej prostitucija večine. Lastnina cilj. Torej brezlastninskost večine ... Gibljivi cilj. Vsekakor namišljena tarča. Leteči cilj. Po dolgem leteča tarča. Premični cilj. Ščista plovna tarča. Zračni cilj.

Se pravi zračna tarča. Nezaklonjeni cilj. Kajpak stalna tarča. Odkriti cilj. Ponekod doprsna tarča. Nevidni cilj. Zastonj pomožna tarča. Atomijski cilj. Večidel šolska tarča. Živi cilj. Torej bojna tarča ... S penasto gumo med zobmi ... Koga bi spet deli iz kože? Ja, niti ne. So si ustrojili kožo, ja, so pokali s strašilkami in plotun ogenj! so z zažigalnimi ploščicami, so naravnost proti cilju s počezno-vzdolžnim košenj em. So v rednih vajah in redni vojski. Vojaški volkodlaški izgled. Istorodovske enote. V zbiti razporeditvi. V žarišču sleherne dosedanje vojne. Bojni oddelki z bojnimi pravilniki. Treskbum v veselju. Bojne in vojne veščine. Dril dril dril — dril dril dril: nenehljiva pesem enot. Z blažilci hrupa seveda. Z merilci šumov in števci korakov. Lastnost orožja. Razkuženo orožje. Učinkoviti doseg. Ognjena zmogljivost. Sovražna formacija proti sovražni formaciji. Protidejstvovanje. So čutili na svoji koži? Bo večno trajalo? Vžgi! V črto za boj! Naprej! Zlagoma! Snop! Ustavi! (... ! ...) Ni treba biti. Ampak zunanjiki krvoloki se lomijo v gručah, ne res, raztreščijo se, ne da bi smrtno nevarni čakali na smrt, na oddih, kar novačijo drug drugega in ne prikorakajo do notršnjih blodenj, sploh ne morejo do onega breznogca, ja, ne smejo k breznogcu Veseloncu, ki je oveseljeval svoje spremstvo z odsotno dušo, ne res, ti pohaba ti! pel si slep: Bel hleb, bel hleb; Bel hleb, bel hleb, pel si slep. Skoraj neslišno. Bilo je, kakor da bi izsopel besedo za besedo, ko da je brezjezičen, pa ga je sam jezik! Bil je ves iz sebe.

Bil je.

Bil je, ko je govoril. Iskreno je nagovarjal govor gluhe govornice. Loveč se za jezik, je odkrival v bistvu svet in neprestano poslušen poslušal, kako nastaja njegova lastna govornica. Ja, lahko je tudi govoril, če je molčal, in

to je nevarljivo znamenje, da je napočil jezik, da se je napočil zor. Enovito je označil v govorici le tisto, kar je bilo vredno govora, ja, pokazalo se je samo od sebe skoz gladež in stradež. Razlamljal in razčlenil je razkrižje, komaj razkrinkano razklanost, govoril je pač in govoril. Ampak šele to je imelo nekak smisel, ja, ves smisel. Zlagoma je prišel brez nog do besede. Krvaveče besede so imele svoj smisel, prirasle so k pomenu. Lačen je zvedel o stvari, le kdor že doume in razklan razume, zna poslušati. Azbest ga je obdal, slišal je bitje, ki je bil on sam, ja, prisluhnil si je. Ne da bi prav slišal. Včasih je tudi klical. Slep je klical z govorico, ki je razbila razumnost. En sam klic pa ni priklical nikogar, tudi ni zakričal, kakor ponajveč birič razkriči razglas, ampak je šele z govorom dojel ujetost vase, dejstvo, da je sploh bil. Bil je v blodnjaku zverinjaku. In v klicu je razumeval samega sebe. Ja, le kadar je klical, je bil on sam, deček in dedček hkrati, spomin in pozaba, zateptan v tla in dvignjen v brezno. Ali pa je prišel brez nog v zatezalno past in obenem v prosto rast. Zato je bil sočasno tisti klic molčanje. Ali pa je kdo klical drugam. Lisast jezik, klic vesti, kajpa. In v vesti je klical samo samega sebe, vzklikal je samemu sebi. Od daleč. Nagodoma je bil poklican iz daljave v daljavo. Bil je zadet od klica ta, ki se je hotel vrniti, ja, če je bil čemu voljan. In prav zato je ta klic molčanje. Tudi ko bi le bil na dnu domačega brezdomstva izklicevavec klica vesti! Tuj je vedel zase, imel je same skrbi. Utekočinjen čas je bil smisel njegovih skrbi, ja, počutil se je odsotno, imel je skrbi. Ja, kolikor je imel skrbi, tolikanj je bil kriv. Ni bilo konca ne kraja vseh skrbi. In ni se mogel pomiriti z nesojeno usodo. Če je ravno takrat izumiral. Po svoje res čudno, ne res. Usodno se je ponavljal, v tem je bila vsa njegova usoda. Res, ves nor je

bil, ko je prišel breznog k besedi, ampak stvarnih besed ni nikdar zamenjal s pomeni. V skrbeh se je nemara počutil svobodnega. Ja, bil je, ni se mogel prav skriti, navzoč. Srečal je blodnjak zverinjak v svoji lastni prisotnosti. In manj ko se je mogel skriti, bolj je bil v svoji resnici. Ampak svoje možnosti je sproti dosti bolj cenil kakor resnico. Ni klical duhove strahove. Lahko je govoril jasnovidno, ne da bi slutil zakaj, po čigavi zaslugi. Kar je iskal, je dobil. In vse drugo, ne res. Bila ga je pravzaprav ena sama skrb, da ostane za večno. Skrb za smrt ga je morila. Pa ni klical na pomaganje. Zakaj smrt je bila zmerom vmes, rojeno je že nadalje odmiralo, tako da je celo smrt postala nekaj smiselnega, skoraj čutna, kolikor brezčutna. Skratka, koga je začelo skrbeti, kako bo z rojstvom. Pa je bil med konci in vmes, v obojem obenem. Pravi čudež je il, ker je prišel nekoč breznog na svet. Ja, govoril je iz krivde, klical je iz vesti.

Kaj se če.

Ampak vztrajno je čakal, ne da bi kogarkoli srečal. Ja, ne do čistega obupa, marveč v skrbi zase in iz strahu. Saj ni mogel biti nesrečen do konca, ki bi ugasnil v pogledu in ga zadavil. Enkrat že. Če ne bo dobro skončal, ne res. A od samih skrbi je zbolel in se zalupinil v pohabo. Skoraj bi ga zadušilo. Navsezadnje je imel kaj povedati, z vprašujočimi usti je izdaval kakšno besedo. Res je imel toliko povedati, pa je rajši zadržal zase, kaj. Ves je bil le v skrbeh, da mu besede odžro telo in še celo senco. Skrbi so ga namreč glodale, tolikanj je bil izpostavljen. Koliko še mora čakati na rešitev odrešitev? Ja, sam ni verjel nič več, ne sebi ne komurkoli. Slutil je, če je grizla skrb. Resda je bil nesrečen, a tako nesrečen vendarle ni bil! Ali pa se je prepričal in naivno verjel, da je tako, ker drugače biti ne more. Ker drugih ni bilo zraven. Izmišljal si je

izmišljotine, skrb za telo in dušo, za živež in prihodnost. Kaj pa je že iskal, kar je iskal. Doživljal je, kar je končno čakaje našel pred sabo, ja, klicalo je. Kolikor je sčasoma zmogel, je bil svoboden. Tolikanj prost skrbi. Ja, strah ga je bilo samega sebe. Ja včasih. Na manj praznem kraju, kje čisto drugje. Se je bil v preobrazbi premen, torej v ekstazi minljivega, zunaj časa, ja, vračal se je nazaj v izvršeno bodočnost, ne res, v sedanjosti pa so ga lahko vsi srečali tako neskrbnega. Ja, ko je bil v času, je bil sočasno čisto iz sebe. Ja, še ga je skrbelo. Ekstaze časa so bile iste, samo časi so bili zdaj in drugič, prej in kasneje, ja, vtretje so tekli drugače. Pomirjajoče nemara. In ko se je znašel v času, se je znašel kajpa na koncu. Našel se je, ne res. Preroško? kakšne predstave so to? Mogoče jih ni povedal nikomur, še sebi ne. Bi sploh utegnil? Ne, nič ni povedal. Niti na kratko. Nikomur ni ničesar povedal. Cel besednjak ne bi znal prav povedati, kako je bilo. Če se je zgodilo v zgodovini.

One!

No, zdaj si je dovolil srečanje. Enkrat samkrat. Zdaj je tukaj. Ampak ni molčal. Vedel je, da so besede kakor ustvarjene za prisluh, zase in za vse in za nič. Enakomerno, ne res. Stalno je kaj imenoval, razširil si je besedni zaklad. Tekoče besede je doslej izpisal v čas, rekel si jih je v sebi, pripovedoval si je. Kaj pa pomeni premolk med eno in drugo besedo, ako ne že kar celo večnost! Bolj vidno ko jasnovidno, ja. In ni vedel, ali je govoril tudi v spanju. Pripovedoval si je zgodbo, lepil lep za Ikarovo perje. In še ni končal. Govoril je celo v sebi, kakor da bi govoril o kakšnem drugem breznogcu skrbljivcu. In kasneje je res bil oboje, on in one, on sam. Kajti lahko da beseda sploh kaj pomeni, ali pa sploh nič ne velja, če kaj pomeni in kadar vztraja v govorici; res izredno, ne res, in

je vik in krik, smeh na meh in jok in stok, šepet in klepet, podoba in tesnoba, brbranje in grgranje, vzdihovanje in moledovanje, pok in domač zvok, ukaz in milostni izraz, strast in čast, prošnja in priprošnja, igrivost in iskrivost, zlogovanje, gladko glagoljanje, govorica in resnica, spol in protokol, ednina, dvojina in množina, oznaka in vsakdanja spaka, število in besedilo, ime, ki sebe se zave, postopek in prestopok, spev in odpev in njun odmev, vse pregibno, vse brezhibno, in je vez in je vmes, ja, besede so ga ves čas zapuščale, z jezikom pač ni dobro klatiti zvezd premičnic, ne res, vse besede so šle, vse besede po vrsti. Čedno in čudno. To so bile besede na pragu, vse lepo po vrsti, do zgodbe. Ja, začuda so se besede odpirale, zvrstile so se v luč dogodkov, zgrinjajoč so se postavljale, ja, kljub temu ne bi bilo treba govoriti. Je mar molčal, o čemer ni mogel govoriti? Je smel govoriti, o čemer je molčal? In kaj je doslej spreminjal, medtem ko je razlagal. In narobe. V narobe svetu. V molku ni zvedel nič, slišal pa je klic vesti. Kakšen neki je bil. Še dalje je slišal lastno pošastno molčanje.

Nič.

In breznogec breznogavelj sploh ni imel konca, ko se je poslušal, ja, svojčas je bilo drugače, ampak končno je živel s koncem. Čuden. Na vsake svete čase enkrat. Konec koncev je bil ves v času. Imel je svoje čase v blodnjaku zverinjaku. Povsod, kjerkoli, nikjer. Njegov ubiti, breznogi značaj je izviral v prihodnosti, tam, kjer je zaprl vnaprej lastno gmoto in možnosti, ko je zaprl samega sebe in se razumel sam s sabo in ko je lahko razločno prepoznal svoje bitje, ničes. Ja, čas se dopolni, zdaj je čas. Brezčasje nenavadnih časov! Brezsumno. Zdaj si sledi ves čas. Zdaj in večno, večno zdaj.

Ves čas.

Jaz že vem.

Jaz je bil na svetu. Ampak jaz je od tega sveta. Zdaj gotovo govori iz mene skrb. O, meso sem! E, beseda de sebe. Govorim tekoče, da bi bil preskrbljen. Ko da bi bil zares. E, beseda de sebe. Navsezadnje jaz sam nisem tukaj zaradi sebe, ampak zavoljo nekoga drugega, ki bi lahko bil. Meso sem, o!

Ono.

Sem, ki sem jaz.

SPREMNA BESEDA

Za vse vas	5
I. JE ŽE ČAS	7
II. AH, DEŠKO SEME	249
III. ZORENJE IN SUM.....	517

Kulturno društvo
Mariborska literarna družba
Zbirka eDition 23

Vladimir Gajšek:
IKAROVO PERJE

Uredil in spremno besedo
napisal:

Marjan Pungartnik

Naslovnica:

Vladimir Gajšek

Stavek in oblikovanje:

Marjan Pungartnik

Izdalo

Kulturno društvo

Mariborska literarna družba

kot svojo

367. publikacijo

Format e-knjige PDF

Priprava publikacije

za objavo:

Marjan Pungartnik

v decembru 2020

Cena:

5,00 €

ISBN 978-961-6850-97-1